

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1867.
(Elleve Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalske Boghandel (F. Høgel).

Bjeltjoe & Gaubrup's Bogtrykkeri.

Nabneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Milesfeldt-Laurvigsen, Frederik . . .	558.	Fabricius, Lieutenant m. m. . . .	164.
Andersen, Anders	465.	Finansministeriet 171, 403, 451, 581.	
— B., Huusmand	465.	Fischer, Hansine, født Friis, med	
— H., Bogmand	259.	Mand og Børge, Martin Fischer 25.	
— Johanne Marie	398.	— Jens Nicolai, Kjøbmand 437.	
Andzge, J. B. & søls	38, 240.	Generaldirectoratet for Skatteva-	
Baden, B. A. S.		jenet	232, 242, 415.
— J. C., Landvæsensscom-	}	Hansen, Hans, Smed	360.
missionair		— Jens, Forpagter	355.
Balslev, Justitsraad og Contoirchef 171.		— Jens, Huusmand, paa sin	
Bang, Herredsfoged	365.	Hustrues Begne	116.
Blanco, Ant. Gygmann, General 191.		— Niels Sørensen, Huusmand 579.	
Bremer, Heinrich, Skomagermester 398.		— Sidsel Hammerich	528.
Brettou, Baron m. m.	352.	Heider & Krause, Handelshuus . .	383.
Briick-Seibelin, Proprietair	352.	Hierns, Procurator	191.
Brix, Herredsfoged m. m.	91.	Hjortskjeldsen, Einar, Sognepræst 513.	
Brock-Bredahlste Legat, bet	25.	Holm, A., Forsiggelsescommissair 137.	
Carlson, M. C., Hoteleier	477.	Jacobsen, Christopher, Gaardmand 579.	
Christensen, B., Procurator	242.	— J. C., Brygger	150.
— J. P. K., Fuldmagtig	469.	Jensen, Christian, Mølleieier . . .	134.
— Ole, Gaardmand	116.	— J.	232.
Cloos, E. P. & Co., Handelshuus 484.		— Sørensen, Gaardmand	235.
Crone, Politidirecteur m. m. . . .	259.	— Niels, Gaardmand	429.
Dahlstrøm, J. S., Mechanicus,		— Peter Lind, Skipper	499.
& Co.	152.	— Thora Jensine	538.
Eugholm, M. C., Grosjerer	91.	Indværgsministeriet	150.
		Juel-Brockdorff, Baron m. m. . .	288.

	Pag.		Pag.
Kellermann, Enkesru, hendes Bo	538.	Postdirecteuren i Kjøbenhavn . . .	259.
Kjøbenhavns Magistrat	567.	Poulsen, Else Marie, Pedersens fræ-	
Kjerboe, F. B., Grosferer	596.	skite Hustru	137.
Krigsministeren	490.	Ranzau, Vilhelmine, hendes Bo	567.
Krigsraad Mørks Stiftelse	403.	Rasmusbatter, Ane, Gaardmand	
Krøyer, J. F., Hb. Manufactur-		Mortensens Enke	301.
handler	307.	Rasmussen, Joh., Muurmester . . .	581.
Kyhn, Collecteur	567.	Ris, Christian Christophersen,	
Lanchandt, Skibscapitain	596.	Sandemand	499.
Lanng, J. G., Proprietair	477.	Reich & Zahl, Firma	152.
Lassen, J. P., Slagtermester	484.	Ring, Justitsraad, Amtsforvalter	352.
Laursen, Jens Nicolai	437.	Ritche & Søn, Kjøbmand	73.
Lorange, Grosferer, hans Bo	538.	Rosenstand, Retskriver	191.
Lührs, L. Grosferer	116.	Rosenørn-Teilmann, Stamhusbe-	
Luchetti, M.	38, 240.	sibber m. m.	415.
Lunu, Etatsraad	197.	Scharff, Grosferer, hans Faldtids	307.
Moran & Co., Handelsfirma	191.	Sæitberg, Christen, Gaardeier	200, 411.
Mortensen, Ole, Kuldrager	355.	Sogneforstanderskabet for Darum	
Mourier, B., Proprietair	197.	og Bramminge Sogne	164.
Mund, M. J., Consul	383.	Sogneforstanderskabet for Vording	
Müllerberg, A. C., Lieutenant	490.	Sogn	588.
Møller, P., Lieutenant	469.	Svendborg Amts Skoleraad	360.
Nielsen, Niels, Gaardmand	103.	Sølvason, Jon	513.
— Peder, Huusmand	579.	Sørensen, Hans, Huusm. og Hustru	588.
— Rasmus, Gaardmand	429.	— Jens, Vandmester	116.
— Søren, Gaardmand	103.	— Peder Chr., Huusmand	200, 411.
— Th. R., Sognepræst	235.	— Peter, Gaardmand	465.
Nielsen, Christen, Gaardeier	426.	Thise, Chr. Jensen, Gaardmand	388.
— Lars, Gaardmand	134.	Thomsen, H. Th. A., Kjøbmand	73.
Ostenfeldt, H. C. P., Sognepræst	426.	Truelsen, Collecteur, hans Bo	469.
Overformynderiet i Kjøbenhavn	197.	Udfrivningsvesenets	558.
— i Obente	301.	Vallø Stift	451.
Peberjen, Hans, Gaardmand	579.	Wisson Sons & Co.	596.
— Poul, Møller	288.	Wrem, F. M., Smedmester }	538.
Petersen, Vigfus	513.	— C. L., Smedmester	
Piccioni, B.	38, 240.	Zachariassen, J. C., Parcellist	388.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Amtmanden over Thisted Amt paa		Christensen eller Christianen, Niels	3.
bet Offentliges Vegne	437.	— Niels, kaldet Stangerup	216.
Anderjen, Ane Kirstine	497.	— Ole Christian	488.
— Carl Christian	106.	— Peder Christian	571.
— Christian	342.	— Rasmus	2.
— Frederik, med Tilnavn Greve	344.	— Simon	29.
— Jens	117, 182, 277, 586.	— Thor	526.
— Peder Christen eller Chri-		Christiansdatter, Bobil Kirstine	445.
stian, ogsaa kaldet Blongstrup	328.	Christiansen, Jens Christian, kaldet	
— Rasmus	275.	Mengler	11.
Andreasen, Jens	371.	— eller Christensen, Niels	3.
— Søren	578.	Clausen, Lorentze Margrethe, Dors-	
Arnason, Ejolfur	392.	lers Hustru	379.
Affelii, Elna	227.	— Niels Reinholdt	422.
Bendjen, Johan Peder	214.	Clemmensen, Christian Peder	399.
Bentzen, Jens, Sunseier	607.	Cohens Enke, see Vilh. Levin.	
Bjarnason, Oddur	392.	Lutpocket, see Broton.	
Bloek, Johanne Marie, Lyngbeck's		Durker, Ammeje George	419.
fraskilte Hustru	204.	Duus, Hans P.	392.
Bobe, Ferdinand	47.	Ebbejen, Lorenz	575.
Bovedis Enke	607.	Eijemann, Slagter	607.
Brockmann, Antoinette Bensine, Hei-		Eriksen, Anna Marie Margrethe	
bergs fraskilte Hustru	545.	Isabelle	206.
Bromsdorff eller Brunsdorff, John		Eyolfsson, Simon	392.
William	518.	Feltz, Joseph	177.
Brown, Louisa, ogsaa kaldet Ent-		Fischer, Jens Nicolai	437.
pocket	454.	— Wilhelm	521.
Bønning, Christian Henrik	534.	Franck, Jacob	217.
Carlsdatter, Frederikke	446.	Frausjen, William	317.
Carlsen, Lauritz Christian	246.	Frederiksen, Claus	33.
Carstensen, Niels	397.	Freisleben, Peter Thorvald	297.
Christensdatter, Eise Kirstine	29.	From, Peter	423.
Christensen, Anders eller Andreas		Galmstrup, Peder Madsen	212.
Christian	341.	Gerber, Frederik Joachim Christian	346.
— Christen eller Jens Christian	100.	Gjessel, Peter Christian	378.
— Niels	250.		

	Pag.		Pag.
Granger, Charlotte	577.	Hasberg, Gartner	607.
Grebe, see Andersen.		Haugaard, Jens Nielsen	493.
Grynhagen, Louise Frederikke Char-		Heilesen, Christian	372.
lotte, Melchior's Enke	201.	Helgeson, Helgi	392.
Gubbrandsen, Sigurbur	210.	Henriksdatter eller Henriksen, Maren	40.
Gubmundsdatter, Kristbjerg	210.	Henriksen, Peder	145.
Gronlund, Julius Emil	229.	Higgins, Patrick	142.
Guldberg, Anders	593.	Hjorth, Gumal Alexander	276.
Habberg, Lauritz Julius	297.	Holm, Andreas Peter Ostensfeldt	156.
Haldorsen, Gudmundur }	392.	Hyrbedreng, see Jensen.	
— Pjetur }		Hølleboelle, Peter Hansen	421.
Halsvarfen, Theodor Alexander	460.	Høidal, Regine Jensine, Hansens	
Hemann, Vager	607.	Hustru	191.
Hansdatter, Ane Helvig, Juuls		Jacobsen, Jacob	392.
Hustru	156.	Jensdatter, Ane Mette, Svendsens	
— Johanne, Ulrikfens Enke	323.	Hustru	67.
— Karen	399.	— Maren, Wilkumsens Hustru	279.
Hansen, Ane Marie, Hansens Hustru	180.	Jensen, Anders Guldberg	593.
— Bendt	348.	— Ane	377.
— Carl	511.	— Bobil, ogsaa kaldet Olsen	174.
— Caroline, født Weinrich	184.	— Carl August	573.
— Christian	268.	— Christen	474.
— Christopher	1.	— C., Kobolber	607.
— Dortebe Kirsfine	130.	— Hans Jørgen	311.
— F., Slagter	607.	— Hebevig Kirsfine	33.
— Hans	268, 573.	— Lars	366.
— Hans Peter	321.	— Mads eller Mads Ras-	
— eller Knudsen, Hans, ogsaa		mundsen	461.
kaldet Snerfinge	23.	— Maren Lisbeth eller Eli-	
— Julius August	254.	jabeth	130.
— Jørgen Mortensen	56.	— Martinus	350.
— Kristine Marie	331.	— Niels	12.
— Lars	268.	— Niels, med Tilnavn Hyr-	
— Mads	324, 507.	bedreng	508.
— Niels	17, 266, 287, 448.	— Niels Johan	297.
— Søren, Jorbbrygger	607.	— Niels Lauritz	590.
— Theodor	399.	— Niels Peter	372.
— Wilsum	279.	— Peder	407.

	Pag.		Pag.
Jensen, Peder eller Peter	265.	Larsen, Johan Valdemar	297.
— P., Eddikebrügger	607.	— Johanne Cathrine, Madsens	
— Poul Christian	21.	Hustru	407.
— Thorvald Milius eller Emi-		— Karen Marie, Jensens Hustru	453.
lius	297.	— Mads, Bognmand	607.
Joensen, Johannes	238.	Levin, Wilhelmine, Cohens Enke	185.
Johansbatter, Ane Marie	200.	Lind, Andreas Peter	129.
Johansen, Ane Kirstine	125.	— Møller	607.
— eller Johansbatter, Ane		Linnard, John Thomas	523.
Marie	200.	Lund, Peter, Bartschunsholter . .	607.
Johansen, Henrik, Nøgmand	607.	Ma chold, Carl Frederik	555.
— J., Bognmand	607.	Madsen, Anders eller Anders Chri-	
Jonsen, Pjetur	392.	stian	208.
Jordt, Helene, Müllers Hustru .	107.	— Andreas, Isbet Sandorph	245.
Jøbst, Grosferer	607.	Magnusson, Magnus	392.
Juul eller Juulsen, Kauf.	156.	Mansson, Jens Peter	11.
Jversen, Jørgen Christian	315.	Mengler, see Christianus.	
Jørgensen, Anders	519.	Meyer, Andreas	534.
— Ane eller Ane Cathrine	130.	— Bager	607.
— Mads	358.	Michael, Christian	177.
— Niels	148.	Mikkelsen, Jørgen Frederik	186.
— Niels Peder	120.	Morbeck, Thorvald Henrik August	319.
— Rasmus	380.	Mortensen, Christen	573.
Kaas, Knud	156.	— Jens Christian	457.
Kallehauge, J. P., Høstehandler .	607.	— Morten	285.
Keller, Christian Ludvig	98.	— Nicolai Frederik Johan	
Kolsbeck, Ellen Marie	473.	Christian	122.
Kjøn eller Kjng, Hansine Petrea	284.	— Peder	256.
Klastrup-Hans, see Thornsbede.		Mourthgen, Carl Frederik	43.
Knudsen, Carl Christian Biskker .	374.	Müller, Johan August Peter	107.
— eller Hansen, Hans, ogsaa		Møller, Mogens Peter	60.
Isbet Snertinge	23.	Ma thasia, Iba, Isbet Mostofte . .	364.
Kragh, Peter Christian	505.	Nielsbatter, Ane	56.
Kreiberg, Just Meyer	401.	— Charlotte Christiane, Peder-	
Krog, see Pederesen.		sens Hustru	70.
Købte, Carl Mathias	495.	— Johanne, Hstrøms Hustru	54.
Karsbatter, Johanne Cathrine . .	407.	Nielsen, Anders	118, 327.
— Maren	266.		

	Pag.		Pag.
Nielsen, Ane Cathrine, ogsaa kaldet		Pederfen, Ane, Stubs Hustru . . .	130.
Stuespiller-Ane	252.	— Christiane, see Charlotte	
— Christiane, ogsaa kaldet		Chr. Nielsbatter.	
Schønning, Ofsens Hustru	202.	— Hans	205.
— Frands	317.	— Jens	324.
— Hans	425.	— Jørgen, kaldet Kroq	502.
— Hemming	196.	— Morten Hansen	471.
— Jens	534.	— Niels Peder	506.
— Jens Christian	35.	— Ole	570.
— Jens Peter eller Peder	366.	— Søren	263.
— Johanne Marie, Hansens		Peterfen, Ane Kirstine	125.
Hustru	410.	— Carl	85.
— Lars	511.	— Carl Johannes	94.
— Peder	342.	— Jens Christian	297.
— Peder Christian	337.	— Krocier	607.
— Søren	443.	— Ole	570.
Nyborg, Mads Peder Pederfen	84.	— Osiemøller	607.
Obist eller Obilst eller Obelst,		Philipson, S. S.	88.
Peter Frederiksen	40.	Pilsgaard, Christen Pederfen	595.
Oiafson, Sveinbjørn	392.	Plougstrup, see Andersen.	
Olesen eller Olsøn, Morten	152.	Poulsen, Jens Peter	603.
Olsen, Ane Kirstine	407.	— Jøen	189.
— Bobil, ogsaa kaldet Jensen	174.	Prescott, John Henry	257.
— Christiane, født Nielsen, eller		Puggaard & Hage, Handelshuus	462.
Schønning	202.	Rasmusbatter, Dorteia, Christian-	
— Hans Christian	49.	sens Hustru	553.
— Morten	152.	Rasmusfen, Hans Peter	108.
— Søren	202.	— Mads	448.
— Thora Elvine Sigfriebe	180.	— Mariane	146.
Osluf Peter	605.	— Niels	492.
Orbahl, Niels Chr. Christofferfen	101.	Ris, Jens Rjelsbjen	279.
Palsen, Einar }	592.	Rostofte, see Nathalia.	
— Spindur }	592.	Rønbad, Jochum Friederich	36.
Påhlson, Niels	604.	Sandorph, see Madsen.	
Pedersbatter, Birthe Marie, Sø-		Schønning, Christiane, see Nielsen.	
rensens Hustru	324.	Schmelzer, Hansine Caroline Con-	
— Kirstine, Pederfens Hustru	113.	stance	102.
— Maren	381.	Schmidt, Carl, Slagter	607.

	Pag.		Pag.
Schmidt, Jochem Heinrich	584.	Thesen, Johanne eller Haane Re-	
Schrøber, Adam	134.	helle, Nielsens Hustru	125.
Schult, Ane Marie	153.	Thomas, Ellen	50.
Sigurdson, Sigurdur	392.	Thomsen, Christian	334.
Skuespiller=Ane, see Nielsen.		— Christiane, Frederiksens Hu-	
Slangerup, see Christensen.		stru	40.
Snertinge, see Hansen og Knudsen.		Thorbarson, Sveinbjørn	392.
Snorrafon, Snorri	392.	Thorshebe, Hans Andersen, ogsaa	
Sommer, Nogens Abraham 14, 81, 602.		kalder Klæstrup=Hans	560.
Stub, Anders eller Andreas Lon-		Tidsbunten, Christen Larsen	313.
riken	130.	Ulv, see Sørensen.	
Sørensdatter, Ane Marie, Høys		Warburg, Edvard	109.
Eale	67.	Weinrich, see Caroline Hansen.	
— Karen Marie, Jensens Hustru 474.		Willebrup, Caroline Frederikke.	447.
Sørensen, Naf.	525.	Willumsen, Hans	279.
— Niels	324.	Wisch, Johannes	368.
— Niels Christian, kalder Ulv 409.		Wium, Jeppe	455.
— Søren Reising	220.	Øverup, Ludvig Jensen	305.

Forteegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubriker.

Actionsordre.	Leie.
Afsøkning.	Løsgættighed.
Appel.	Løsgænger.
Arb.	Mæned og saist Forklaring for Retten.
Assurancebrev.	Næringsbrug.
Barnefødsel i Dødsmaal og Fosterford.	Omgængelse med Naturen.
Bedrageri.	Omlofninger, Salairer m. v.
Besiddelse.	Pant.
Betaling.	Pension.
Betleri.	Politii.
Beviis.	Presens Brug.
Blodskam.	Procedure.
Brandstiftelse.	Quakalveri.
Brandvæsen.	Retsomraade.
Bygningsevæsen.	Retten's Pleie.
Caution.	Røveri og Trudsel.
Contract.	Servitut.
Domstolene.	Skatter og Afgifter.
Drab.	Skov.
Ed.	Stadsstelsdomm.
Eiendomsret.	Stemplet Papir.
Embedsmænd.	Stiftelse.
Entholdelsesbeccret.	Straf.
Erstatning.	Stævning.
Falsk.	Testament.
Fattigvæsen.	Tilregnelighed.
Fiskeri.	Tilstaaelse.
Fosterforbrivelse.	Tyveri.
Fæstegods.	Udeblivesdomme.
Gjentagelse af Forbrydelser.	Undsigelse.
Havari.	Uraadighed.
Havnevæsen.	Uteerligt Forhold.
Hittegods.	Wandløb.
Høer.	Wei.
Høleri.	Wold.
Hævd.	Woldtagt.
Indiciebeviis.	Wergemaal.
Indirecte Tyv- og Høerbeviis.	Wærnepligt.
Interessentstab.	Wdelæggelse af fremmed Eiendom.
Iustissag.	Wrigighed.
Køb og Salg.	

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
En for Forsøg paa Assurancevig actioneret Tilstalt dømt for fuldbørbet Assurancevig efter Str.l.s § 259	358.
En for Dybert actioneret Tilstalt dømt efter Analogien af Str.l.s § 253	506.
Afvisning.	
Antaget, at der ikke var Høie til ex officio at kjende en islandsk Underretsdom ufterrettelig, fordi den havde paakjendt en Sag angaaende en Ret til Fiskeri uden Sagtagelse af N. N. 1—16 og uden at Meddomsmænd vare tiltagne	73.
En Afvisningspaastand, sættet paa, at de danske Domstole skulde være inkompetente til at paakjende et Søgmaal angaaende en mellem Parterne paa St. Thomas sluttet Handel om en fast Eiendom paa en af de spanske Besiddelser i Vestindien, forfattet, da tidligere Høiere retsdomme havde stauteret, at den nævnte Eiendomsstrætte burde finde sin Afgjørelse ved de danske Domstole, og ikke ved forum rei sitæ	240.
En Paastand om Afvisning af en Sag angaaende Eiendomsretten til et Jordstykke, paa Grund af at der ikke havde været fremlagt Situationskort, forfattet, da der ikke var nogen Kæntighed om Jordloddens Beliggenhed og Grændser	388.
En Sag, der angik Spørgsmaalet om en Gaardmands Forpligtelse til aarlig at hyde en Gaas til Præstefaldet, afvist fra Underretten, da den i Medfør af L. 19de Februar 1861 afgivne Commissionskjendelse bl. N. ogsaa havde afgjort dette Spørgsmaal, hvori Gaardmanden maatte antages at have været enig, saa at han havde været uberettiget til at bringe det samme Spørgsmaal ind for de ordinaire Domstole	426.
Antaget, at et mod flere Personer anlagt Søgmaal ikke led af en saadan utilskabelig Cumulation, at der var Høie til Afvisning ex officio	528.
Appel.	
En Sag, der angik Tilbageøvgningen af et en Hovedgaard uden Høie paalignet Bidrag til Skolevæsenet til Bets af ikkun 53 Rd. 4 sk, antagen til Paakjendelse i Realiteten paa Grund af denne Forbringss Connexitet med den øvrige Deel af Sagen, der væsentlig breiede sig	

XII Appel — Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.

	Pag.
om Hovedgaardens Forpligtelse til overhovedet at udrede Bidrag til Skolevæsenet.	164.
En Tiltalt, der ved Overrettens Dom efter Str.l.s § 242 ikkun var anseet med simpelt Fængsel i 4 Dage, ikke anseet berettiget til at forlange Dommen indskævnet for Høiestret, og Sagen derfor afsøstl . . .	474.
Afsøstning af Sager paa Grund af manglende objectum appellabile 346, 366, 407.	
Arv.	
Antaget, at der ikke i Indholdet af Frbu. 21de Mai 1845 § 9 indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til at ansee Forstriften om, hvad der skal gælde, naar Nielsen forhindres ved Faberens Død, for uanvendelig i et Tilfælde, hvor han havde taget sig selv afbøge, ibet navnlig Selvmordet, selv om det kunde antages udført med fuld Bevidsthed, ikke kunde betragtes som en Tilfjendbegivelse af, at han havde opgivet sin Beslutning om at indgaae Ægteskabet	465.
Assurancesvig.	
En Tiltalt ikke funden skyldig i Forsøg paa Assurancevig, ibet han ikke havde i svigagtig Hensigt assureret sine Varer for høit og vel havde paatænkt at forlange en Erstatning, der oversteeg det Tab, han i Virkeligheden kunde komme til at lide, men uden at dog hans Forklaring om, at dette alene grundede sig i en selvlagtig Beregning, kunde forkastes 401.	
En tiltalt Kjøbmand, der under den civile Processus Forme havde indansøgt en Justitsfog, hvorunder han var sigtet for Assurancevig, kun frifunden for videre Tiltale, ibet der vel ikke fandtes tilstrækkelig Bevis, men dog var fremkommen en stærk Formodning imod ham . . .	437.
En Tiltalt, der i et udenlandsk Selskab havde forsikret en drickelig Persons Liv for et høit Bøst, frifunden, da der ikke var overbevist ham noget svigagtigt Forhold	555.
En Tiltalt anseet overbevist om at have i Anledning af en Ildbrand svigagtigen forsøgt at tilvende sig en Erstatning, der var langt større, end det ham bitterlige Tab gav ham Krav paa, og dømt efter Str.l.s § 259 358.	
Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.	
En Tiltalt, der sigtedes for at have dræbt sit Barn eller ialtsald for ved Uagtsomhed at have ligget det ihjel, frifunden for Actors Tiltale . . .	180.
En bestindigt Tiltalt, som, da hun om Morgenen gik ud paa Marken, overrastes af Fødselen, hvorefter hun besvimeede, og som, da hun efter en Timestid vaagneede og nu antog Barnet for dødt, efter sin Forklaring begav sig til Huset for at hente noget til deri at hjembringe Barnet, som derefter blev fundet af Andre, efter Omstændighedene frifunden for videre Tiltale	50.
En Tiltalt, der havde født i Dølgemaal og kastet Barnet, som hun troede var dødt, uden dog at have anstillet nærmere Undersøgelse desangaaende, i en Gøst, hvor det maatte antages at være druknet, anseet efter Str.l.s § 194	174.

- En Tiltalt, der havde sødt i Dølgemaal og derpaa, uden at undersøge eller mærke, om Barnet var levende sødt eller ei, havde kastet det i en Å, hvor Riget ikke senere var fundet, dømt efter Strl.s § 194 jfr. § 1331.
- En Tiltalt, der, efterat have sødt i Dølgemaal, uden at forvisse sig om Barnet var levende, lod det forblive liggende under Dynen, derefter, da hun antog det for dødt, overfør Navlestrengen og fremdeles lod det blive liggende under Dynen, indtil hun om Morgenen skjulte det, anseet efter Strl.s § 194 . . . . . 227.
- Straf dømt efter Strl.s § 195 . . . . . 364.
- Bedrageri.**
- En Tiltalt, som alene i det Siemed at faae Genstand for at flaffe Penge til at betale sine Skatter med, urigtig havde opgivet for Auktionsretten, at han havde solgt nogle ublagte Kreaturer, og som besangaaende havde udstedt en antebateret Tilstaaelse til Kjøberen om, at dette Proformafalg var stæet for Ublæget, ikke paalagt særligt Ansvar for Udbestelsen af denne Tilstaaelse . . . . . 29.
- Fjere Tiltalte, der sigtedes for Proformapantfættning og Deelagtighed deri, frisuudne, da den under Sagen omhandlede Obligation kunde antages at være et Proformadocument, udstedt for at betage Creditorerne Midlerne til at erholde deres Tilgodehavende . . . . . 279.
- En Tiltalt, der havde understrevet en Transport som Curator, uden at han var bestillet dertil, ikke funden skyldig i noget straffbart Forhold, da han understrev efter Opfordring af selve Contrahenterne og i Forventning om, at hans Bestikkelse vilde paafølge . . . . . 534.
- At en Contoirist paa et Amtscontoir, for at skjule nogle af hans besgaaede Defraudationer, havde udbladt at indføre de vedkommende Expeditioner m. v. i Contoirets Journal, ikke antaget at kunne medføre noget særligt Ansvar . . . . . 122.
- En Contoirist paa et Amtscontoir, der skulde afhente Embedsbrevene til Amtet paa Posthuset, og af disse havde tilbageholdt en Mængde saadanne Breve, forbi han antog, at de kunde lede til Opdagelsen af flere Misligheder, hvori han havde gjort sig skyldig, ikke herfor anseet med særlig Straf . . . . . 122.
- En Tiltalt, der for Spøg havde spaaet i Kort og af de Spaaede i Almindelighed faaet 4 h, uden at de havde faaet nogen Tro til hendes Spaaedom eller hun søgt at bibringe dem nogen saadan, ikke anseet straffskyldig . . . . . 130.
- En Tiltalt, der sigtedes for Bedrageri ved at spaae i Kort, frisuuden, da der navnlig var Grund til at antage, at de Paagjældende kun havde betragtet Tiltaltens Spaaaning som Spøg, og hun selv herken havde forudsat, at de troede derpaa, eller søgt at bibringe dem nogen saadan Tro . . . . . 206.
- En Tiltalt, der under urigtige Foregivender og i solgagtig Hensigt

	Pag.
havde hos forskellige Sædlere skaffet sig tilaaens endeel Bærtsøi, som han derefter pantsatte, dømt efter Strl.s § 251	35.
En Contoirist paa et Amtscontoir, der uden Bevættigelse i Amtmandens Navn havde quitteret for nogle mobtagne Alimentationsbidrag, som han selv forbrugte, dømt efter Strl.s § 251	122.
Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 251	108, 371.
En Tiltalt, der sovgagtigen havde fragaaet Modtagelsen af et ham af en Anden som Betaling for en indkjøbt Vare fejlagtig formeget leveret Beløb, anseet efter Strl.s § 252	152.
En Tiltalt, der af sin Huusbond var sendt med en quitteret Regning til en Anden, men nægtebe at have modtaget Pengene og forbrugte dem, anseet efter Strl.s § 252	145.
En Tiltalt, der hemmelig havde bortfjernet sig med et Gjældsbeviis, som han havde faaet sin Creditor til at fremtage og overlade sig til Gjennemsyn, og derefter nægtet at udlevere det, idet han paastod, at Beløbet var betalt, dømt efter Strl.s § 252	519.
En særskilt Tiltalt, der først havde solgt og derefter pantsat det samme Stykke Jord til tvende forskellige Personer, anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 43 cfr. § 41	189.
En Tiltalt, der ved sin Vortgang fra den Gaard, hvor han tjente, havde isøst sig nogle en Anden tilhørende Klædningsstykker, som det var hans Hensigt senere at tilbagelevere, men derefter opgivet denne Bestiutning og beholdt Klæderne, dømt efter Analogien af Strl.s § 253 506.	
En Contoirist paa et Amtscontoir, der havde tilegnet sig Pengebreve, som han efter sin Stilling skulde couvertere og aflevere paa Posthuset, dømt efter Strl.s § 253	122.
Straf idømt efter Strl.s § 253 jfr. § 47 1ste Ved.	379.
Straf endvidere idømt efter Strl.s § 253	84, 505, 560.
En Tiltalt, der havde forbrugt nogle ved Salg af Brænde indkomne Penge, der tildeels tilkom den Plantageeier, for hvem han skulde foranstalte Salget, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 44	523.
En Tiltalt, der, efterat have faaet nogle Penge af en Anden for at veksle dem, beholdt og forbrugte dem, dømt efter Strl.s § 254 cfr. § 253 448.	
En Tiltalt, der havde forbrugt de ham af en Corporation, hvis Formand han var, betroede Penge, dømt efter Strl.s § 254	348.
En Tiltalt, der, da Auktionsretten indfandt sig for at bortselge tvende af deres for Statereffancer udlagte Kreaturer, urigtig foregav, at de vare solgte af ham og at han ikke vidste hvor de vare, tillige med Konen anseet skyldig i Forsikning af udlagt Gods, men Straffen bestemt efter Strl.s § 256 cfr. § 253, da de Tiltalte ved dette Foregivende sin vilde opnaae Ubsættelse for at skaffe Penge tilveie til at betale Statsterne med, hvilket de ogsaa gjorde i det første Forhør	29.
En Tiltalt, der havde faaet noget Kjøb udleveret af en Slagter ved	

Pag.

- Hjælp af en af dem selv forfattet Requisitionsbjæddel fra en Gaardmand, hvis Navn dog ikke var understrevet paa Seddelen, men stod øverst paa samme, ikke fundne skyldige i Falsk, men i bebragerligt Forhold og ansete efter Strl.s § 256, da de havde staaet i den Formening, at de hos Slagteren havde et Veløb tilgode, der omtrent svarede til Værdien af det udleverede Kjøb . . . . . 372.
- En Tiltalt, der havde pantsat en af en anden Mand laant Gjenstand af Verdi 3 Mk. i den Hensigt derved at staae sig Betaling for et lignende Veløb, som Gjenstandens Eier efter Tiltaltens Paastand skyldte ham, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 50 . . . . . 212.
- En Tiltalt, der havde villet forlede en Anden til under et falsk Foregivende at affordre en Trebiemand et Pengebeløb, som denne ikke var pligtig at betale, ansete efter Strl.s § 257, sammenholdt med § 46 217.
- En Tiltalt, der under Auktionen over hans for Renterescaucer ublagte Gaard havde søgt at forhindre Salget ved at producere en Rentequittering, efter hvis Ordlyd der for en længere Tid forud var betalt Renter, idet den ved en Feilskrift var kommen til at lyde paa 1000 Rd. istedetfor 100 Rd., uden at det dog derved lykkes ham at forhindre Auktionens Fremme, ansete efter Strl.s § 257 cfr. § 46 . . . . . 422.
- En Tiltalt, der, væsentligst for derved at kunne afgjøre en Gæld til en Trebiemand, havde afkjøbt en Brændeviinsbrænder noget Brændeviin mod contant Betaling, skjøndt han vidste, at han ikke kunde betale contant, og derefter havde ladet sig Brændevinen udlevere og overladt denne til bemeldte Trebiemand, uden at betale Kjøbesummen, ansete efter Strl.s § 257 . . . . . 460.
- En Tiltalt, der som Commissionsair ved to Eiendoms-handler, i den Hensigt at faae disse bragte istand og derved tjene Penge, havde angivet Arrealerne større end han vidste at de vare, dømt efter Strl.s § 257 534.
- To Tiltalte, der ved falske Foregivende havde forledet et Fruentimmer til at indgaae Ægteskab, i den egenyttige Hensigt derved at erholde en Deel af hendes Formue under Form af Salair for deres Virksomhed ved Ægteskabets Indgaaelse, dømt efter Strl.s § 257, medens der ikke fandtes at kunne tillægges den Person, med hvem hun havde indgaaet Ægteskabet, noget Straffean svar . . . . . 534.
- En Tiltalt, der hemmeligt havde tilseguet sig endeel ham selv tilhørende, hans Fader til livsvarig Brug overladte Gjenstande, dømt efter Strl.s § 257 . . . . . 344.
- Bestikkelse.**
- En Tiltalt for at have forsøgt at bestikke Forhørsdommeren dømt efter Strl.s § 221 . . . . . 275.
- Betaling.**
- Antaget, at en af en enkelt af tvende Overformyndere i Overformynderiets Navn udstedt Quittering ikke uden den Andens Medunderskrift

- Pag.
- kunde forbinde Overformynderiet, og at det skyldige Betsøb, der ikke kunde antages at være kommet Overformynderiet tilgode, derfor med Rette forvredes betalt paany . . . . . 301.
- Undersøgelse af, hvorvidt det kunde antages, at en Part, der havde indfriet to af et Firma, hvoraf han tidligere havde været Medlem, indsejdede Bøger, havde faaet Erstatning herfor hos en anden Deeltager i Firmaet ved de mellem dem foregaaende Transactioner. . . . . 307.
- Et Handelshuus dømt til at betale et Parti Flæst, som det havde kjøbt for at afhænde det til den militære Intendantur, der kasserede det, da Handelshuuset ikke kunde bevise sin Paastand om, at Handelen havde været betinget af, at Flæstet af selve Sælgeren skulde leveres til bemeldte Intendantur og af denne befindes antageligt . . . . . 484.
- En Forpagter af en Glæstgivergaard tilpligtet at betale Cierens Afgiften for det sidste Aar af Leietiden, da hans Paastand om, at en Anden, til hvem han havde gjort Fremleie af Glæstgiveriet med Cierens Samtykke, skulde være indtraadt i et directe Betalingsforhold til denne, ikke kunde tages tilfølg, ligesaa lidt som hans Paastand om, at han i tidligere Tid havde betalt Cierens et større Betsøb forud, som han nu ansaae sig berettiget til at liquidere i bemeldte Afgift . . . . . 477.
- I et Tilfælde, hvor Gyltigheden af en Kjøbecontract var gjort afhængig af Sælgerens Ed og denne var afslagt, samt Kjøberen tilpligtet at betale de alt forfaldne Afdrag af Kjøbesummen, antaget som en Selsfølge, at Sælgerens Paastand om at erholde Dom ogsaa for de senere forfaldne Afdrag ikke kunde forhindres ved at Kjøberen havde stævnet nye Vidner for derved at supplere det af ham tidligere forsøgte Bevist for, at intet Salg i Virkeligheden var foregaaet . . . . . 33.
- En vestindisk Part tilpligtet at erlægge til sin Modpart et Afdrag paa Kjøbesummen i Anledning af en af Portnerne om en fast Eiendom paa en spansk Indgaaet Handel, som Kjøberen vedblivende paastod at være et Profornaværk, medens Sælgeren i Genhold til en ældre Hvieste-retsdom havde beediget Handelens Virkelighed og Gyltighed . . . . . 240.
- Bevisti.**
- En Tilkalt, der havde skrevet en falsk Præstestest og indsamlet Penge berefter, dømt efter Cir. 6 § 270 og L. 3die Mars 1860 § 3 . . . . . 493.
- To Hægtefolk, der havde udsendt deres Varn for at bette, straffede efter Lov 3die Mars 1860 § 3 . . . . . 107.
- Straf for Bevisti fremdeles dømt. . . . . 23, 70, 100, 229, 378, 421, 425, 461, 575.
- Bevist.**
- Et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevist antaget tilveiebragt for, at en Part var Datter af en afdød Testatrix . . . . . 538.
- Undersøgelse af forskellige Spørgsmaal med Hensyn til Bevistbyrden i et Tilfælde, hvor et Handelshuus af en Slagter søgtes til at betale

Pag.

et Parti Fløst, som Handelshuset efter sin Paastand kun havde kjøbt under den Betiingelse, at det skulde leveres af Sælgeren til den militaire Intendantur paa et bestemt og givet Sted og befindes antageligt af denne, medens det paa den anden Side var givet, at Handelshuset havde paataget sig Omkostningerne ved Transporten til dette Sted og besørget Fløstet transporteret derhen samt modtaget og oplagt sam-
mesteds. . . . . 484.

Blodskam.

En Tiltalt, der af sin Datter sigtedes for, tilveens under Tvang, at have bedrevet Utugt med hende, ikke antagen mod sin Benægtelse at kunne boufældes . . . . . 148.

Tvende islanbste Tiltalte ansete efter L. 6—13—14 1ste Led og Fvbn.

23de Mai 1800 § 1 . . . . . 210.

En Tiltalt, der havde forsøgt at plete legemlig Omgang med sin 9 Aar gamle Datter, anset efter Str.l.s §§ 161 og 173 sammenholdte med § 46. . . . . 250.

Brandstiftelse.

En Tiltalt, der sigtedes for ved Uagtsomhed under Rensningen af en Bageroven at have foranlediget en Ildbrand, hvorved hans egen og en Andens Gaard afbrændte, strifunden, da han ikke skjuledes ved sin Fremgangsmaade at have tilstibesat almindelig Forsigtighed . . . 423.

En Tiltalt, der havde sat Ild paa en tæet op til et Hus liggende Tørvelnbe, i den Hensigt, at Huset, hvis Beboere sov, skulde afbrænde, hvilket dog ikke skete, dømt efter Str.l.s § 280 jfr. § 46. En Med- tiltalt, der sigtedes for ikke at have forhindret Ildspaaføttelsen eller ialtsalb for ikke at have abvaret de Vebkommende om den dem truen-
ende Fare for Liv og Gienbom, ikke funden skyldig i noget strafbart Forhold . . . . . 56.

En Tiltalt dømt efter Str.l.s § 281 jfr. § 46, idet der ikke kunde antages at have været nogen aabenbar Fare for de i Huset sovende Per-
soners Liv . . . . . 401.

En Tiltalt, der havde givet sit Bifalb til en Medtiltalts Yttringer om at ville brænde hendes Hus af, hvorved hun saae sin Fordeel, og for Gjerningen, hvilken han udførte, havde givet ham Løfter for Frem-
tiden, anset efter Str.l.s § 281 jfr. § 51. . . . . 40.

En Tjenestepige, der havde afbrændt sin Husbonds Gaard, fordi hun ikke vidste nogen anden Maade at komme bort fra Byen, hvor hendes tidligere Kæreste havde bosat sig, anset efter Str.l.s § 281 . . . . . 146.

En Tiltalt, der, for at komme i en Straffeanstalt, havde sat Ild paa en Gaard og Dagen efter selv meldt sig som Gjerningsmand, dømt efter Str.l.s § 281, uden at der tillige toges Hensyn til § 60 . . . . 265.

En Tiltalt, der, for at blive indsat i en Straffeanstalt, havde afbrændt

	Pag.
en Andens Hund og angivet sig som Gjeringsmanden, dømt efter Str.l.s § 281	455.
En Tiltalt, der havde sat Ild paa en afflæs siggende og ubeboet Bygning, efter hans Forklaring ikke mod Tierenes Villie, dømt efter Str.l.s § 281. 2det Led	593.
Straf fremdeles ibømt efter Str.l.s § 281	40, 56, 266, 313.
En vestindisk Tiltalt, der sigtedes for at have stukket Ild i en Magas=stat, anseet efter Frdn. 26de Marts 1841 § 6, og en Medtalt, der efter Aftale havde været tilstede under Gjeringsens Udførelse, uden dog at række Haand til denne, anseet efter Frdn.s § 9 jfr. § 6	177.
En vestindisk Tiltalt, der havde sat Ild paa en Magasstat, hvorved dog kun ringe Skade bevirkeles, dømt efter Frdn. 26de Marts 1841 § 6 257.	
Et Fattiglem, der, for at blive arresteret, havde sat Ild paa Sengen i sit Værelse og herved ødelagt Sengen og Sengkæderne, ikke dømt efter Str.l.s § 282, men efter § 296	98.
Brandbøven.	
Nogle Beboere paa Amager, der tiltaltes for ikke at have efterkommet deres Forpligtelse til at møde som Bandhjører i Ildbrandstiftelse, seifundne, navnlig af Hensyn til, at L. 2den Marts 1861 § 33 knytter den nævnte Forpligtelse til Besiddelsen af en Gaard, hvilken Ingen af de Tiltalte besad i Ordbets legale Betydning	607.
Bygningsbøven.	
En Tiltalt, der sigtedes for Overtrædelse af Bygningsloven for Kjøb=stæderne af 30te December 1858 § 7, for Tiden seifunden for det Offentliges Tiltale, da der under Sagen alene var Spørgsmaal om en Tilbygning, og det efter Lovens § 32 ubestikkende henhører under Justitsministeriet at afgjøre, hvorvidt Lovens Forrifter, altsaa ogsaa dens under Sagen omhandlede § 7, ere anvendelige paa Tilbygninger, men Ministeriet ikke i Realiteten havde afgjort dette Spørgsmaal, naagtet berom fremkomsten betimelig Begjæring fra Tiltaltes Side 462.	
Caution.	
En Selvfnyltdnercautionist, der til Sikkerhed for sit eventuelle Tilgobe=haveende hos Hoveddebitor havde erholdt Pantet i forskellige denne tilhørende Gjenstande, anseet berettiget til efter erhvervet Forlig at gjøre Udlæg i det Pantfattede, idet han vel ikke havde indfriet Gjælden for Hoveddebitor, men dog ved Forliget med denne havde for=bundet sig hertil. En senere Panthavers Protest mod Udlæget og den i Hensøit til samme afholdte Auction derfor forkastet	288.
Contract.	
Antaget, at nogle Brugere af en Brønd, hvis Formænd havde deeltaget i at opføre den tilligemed en Nebbrug, som senere tilfaldte den, fordi Grunden efter hans Formenting tilhørte ham, ikke ved Brøndens	

- Pag.
- Gravning havde erhvervet nogen Ret til, at Brønden vedblivende
 skulde tjene til deres Brug . . . . . 579.
- En Gaardmand, der i Krigsaaaret havde accorderet med en Person om
 at han skulde lade sig stille for et vist Beløb, der skulde tilkomme
 ham uden Hensyn til om Stillingen virkelig blev bragt i Orden,
 hvilket paa Grund af Vaabenstilstanden ikke skete, tilpligtet at opfylde
 sin Forpligtelse . . . . . 411.
- Domstolene.**
- Antaget, at Spørgsmaal om Berettigelsen til efter Lov 29de December
 1857 at erholde Borgerkab eller Ræringsbeviis henhøre under Dom-
 stolenes Paakjendelse . . . . . 91.
- Antaget, at det Spørgsmaal, om at et vist Locale maatte være at hen-
 føre under de i Frdu. 1ste October 1802 Cap. III. A. omhandlede
 Bygninger, kunde paakjendes af Domstolene, medens de Spørgsmaal,
 der iøvrigt kunde optaae om bets Afgiftspigt efter Lovgivningen om
 Bygningsafgiften, ikke kunde anses henhørende under Domstolens
 Paakjendelse . . . . . 150.
- Antaget, at det ikke tilkom Domstolene at tage Bestemmelse om, paa
 hvilken Naade en Børnepigtig, der fandtes at burde ansættes ved
 Forstærkningen, skulde tjene i denne . . . . . 558.
- Drab.**
- En Tiltalt, der havde afgivet Forklaring om, at hun for 10 Aar
 siden havde fremkaldt sit Barns Død, navnlig ved at sukke det, fri-
 sunden, da Tilnaaelsens Nødvendighed ikke kunde anses beviist . . . . . 545.
- En Tiltalt, om hvem det efter Beskaffenheden af den af ham udsatte
 Bold, navnlig ved at støde den Overfaldne med sin Kniv i Ansigtet,
 maatte antages, at han havde maattet forudsæe Overfaldnes ved Kniv-
 stikket bevirke Død som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af
 hans Gjerning, anset for dette Forhold — der vilde have henhørt
 under Str.l.s § 188 — efter Frdu. 4de October 1833 § 2 sidste
 Punktum cfr. § 4. . . . . 17.
- En Tiltalt, der, da han som Vilddrags forfulgtes en Aften i en Skov,
 havde vendt sig om, lagt sin Bøsse til Rindes og fyret i den Ret-
 ning, hvori han vidste, at Forsølgerne befandt sig, hvilket Skud traf
 og bræbte en af dem, dømt efter Str.l.s § 188, medens hans to Led-
 sagere, der sigtedes for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, frisand-
 tes, den ene dog kun for videre Tiltale . . . . . 268.
- Straf endvidere idømt efter Str.l.s § 188 . . . . . 85.
- En Tiltalt anset overbeviist om Deelagtighed i attentet Giftmord og
 dømt til Hængsel til Str.l.s §§ 49 og 47 efter § 190 . . . . . 113.
- En Tiltalt, der med Overlæg havde stilt sin Mand ved Livet, dømt
 efter Str.l.s § 190. En Medtalt, der havde hjulpet ved Udførelsen,

- Pag.
- men ikke kunde antages at have handlet med Overlæg, dsunt efter § 186 jfr. § 47 . . . . . 67.
- En Sporvognskubff, der ved at paakjøre en Mand, som isvrigt selv havde viist stor Usorgfagtighed, var bleven Marsag til hans Død, anseet efter Strl.s § 198, navnlig med Hensyn til, at han tværtimod Politibestemmelserne for Sporvognskjærfelen paa det paagjældende Sted havde kjört i Trav istedetfor i Stridgang, i hvilken Henseende han Dagen forinden havde modtaget en Advarsel af en Politibetjent . . . 118.
- Ed.**
- Udfaldet af en Sag, hvorunder en Deel af det Beløb, hvormed nogle Bøxer vare indfriebe, indtaltes hos en Medinteressent, gjort afhængigt af Parts Ed . . . . . 307.
- Eiendomsret.**
- Antaget, at det til Erhvervelse af Eiendomsret over forskjellige til en fast Eiendom hørende og med denne solgte rørlige Eiendele, hvori blandt Besætning og Inventarium, var tilstrækkeligt, at der var afsluttet Kjøbecontract om Eiendommen m. m. og at det Solgte derefter var blevet overleveret til Kjøberen . . . . . 288.
- En Part, der i Henhold til Frdn. 15de April 1776 havde erholdt Nybyggerbrev paa en Jord paa Island, tilpligtet at udrede Landstykket deraf til Eieren af en Gaard, hvortil Jorden efter optagne Tingssvidner maatte antages at være et Tiliggende, eller i medfat Fald at fravige Jordens Besiddelse . . . . . 513.
- En Part tilpligtet at fravige Besiddelsen af et Jordstykke, som han og hans Formand i længere Tid havde haft i Brug i Henhold til en i Marken assat Skjellinie, efterat det af Naboen var blevet gøbtgjort, at den af ham dragne nye Skjellinie stemmede baade med Afstiftningskortet og med de Parternes Skjoder medfulgte Matrikulskort . . . . 388.
- En Indstævnt frifunden i en Sag angaaende en Sæde-, Udgangs- og Indløsningsret, der allerede i 1834 ved en Overretsdom var afgjort derhen, at Eitanten ikke havde den af ham paastaede Ret, men som denne paany havde indbragt for Domstolene, efterat Indstævntes Kone, der havde bragt ham Gaarden og i den ældre Sag havde været Hovedpersonen, var død . . . . . 499.
- Embedsmænd.**
- Regle Reserveofficerss Krav paa i Medsør af Frdn. 15de Novbr. 1816 sfr. Anngj. 29de Februar 1864 at tilkjendes Quarterpenge for det Tidrum, i hvilket de under sidste Krig havde været ubcommanderede i Feldten, ikke taget til Følge, da disse Officerer, der kun midlertidig indkaldes til at forrette Tjeneste ved en militair Afdeling, ikke kunde siges at være lagte i Garnison og saaledes ikke kunde stilles lige med Officerer af Arméens Linie . . . . . 490.
- Underjøgelse af, om der ved en i 1864 efter de danske Lørlighedens For-

anførelning isærskat Udpantning til Inddrivelse af den af det sjen- lige Militairgouvernement i Sylland paabudte saakalte Lovbeedelsessat var blevet paabraget de paagældende Embedsmænd et Erstatningsansvar 352.	
Entholdelsesdecret.	
Tvende Tilstaite dømt efter Str.l. § 178.	33.
Erstatning.	
I et Tilfælde, hvor Politiet i nogle Dage, og navnlig indtil Rettens Afgjørelse kunde erholdes, havde beslaglagt en Droffe, hvormed Cleren var antruffen i ulovlig Kjørsel, hvilken han nægtebe at unblade, an- taget, at denne Beslaglæggelse efter de foreliggende Omstændigheder ikke kunde betragtes som et Overgreb, der kunde berettigge Vognens Eier til at forlange Erstatning af Politiet for Vognens Affavn i de nævnte Dage m. m.	259.
Undersøgelse af, om Overformynderiet i Kjøbenhavn kunde tilpligtes at erstatte en Capital, der var gaaret tabt, som det paastodes, paa Grund af bets Forsømmelighed.	197.
Erstatningen ved et Skootyveri bestemt efter den Skade, Skoven led ved at miste Træerne, og ikke efter disses Værdi som Brændsel.	287.
En Gaardmand, der i Krigsaaaret havde sluttet Accord med en Person om, at han skulde lade sig stille for et vist Beløb, der skulde tilkomme ham uden Hensyn til om Stillingen virkelig blev bragt i Orden, hvilket paa Grund af den indtraadte Vaabenstilstand ikke blev Til- fældet, tilpligtet at opfylde Contracten, dog saaledes, at den Stilling- manden tilkomende Skadeserstatning fastsattes af uvillige Mænd, hvilket Resultat var antaget ved den ikke contrapaaankede Overretsdøm 411.	
Erstatning ikke under Justitsagen tilkjendt Kjøberem af den sjaalne Gjenstand, da der ikke umiddelbart ved selve Tyveriet var tilføjet ham noget Tab.	409.
En Tilstalt, der havde bibragt en Anden et dybt Saar over den høire Haands sverste Flade, tilpligtet efter uvillige Mænds Skjøn at udrede Erstatning for det Røvingstab, som havde været og vilde blive en Følge af, at den Oberfaltnes Arbeidsdygtighed ved den tilspiede Læ- sion var bleven forringet.	457.
Falff.	
En Tilstalt, der i en til Brug for ham selv udfærdiget Recept havde foretaget en Forandring, uden dermed at forbinde nogen svigagtig Hensigt, frifunden i den mod ham for Forsalfkning af et Document anlagte Sag.	346.
En Tilstalt, der, ved at udgive sig for en anden Person, hvem en Un- derstøttelse var tilstaaet, og ved som uskriverdydig at lade denne Per- sons Navn underskrive paa Dwitteringen, medens han holdt paa Pen- nen, havde erholdt Understøttelsen udbetalt, dømt efter Str.l. § 268 327.	
En Tilstalt, der havde ladet affatte et Gjaeldsbreviis med opbyggede Navue	

- Pag.
- som Udsteder og Bitterlighedsvidner, og ved at stille det til Sikkerhed søgt at skaffe sig Laan hos Forskjellige, dømt efter Strl.s § 268 cfr. § 275 348.
- En Contoirist paa et Amtscontoir, der havde underskrevet Amtmandens Navn paa en Blanket, som fandtes i hans Pult, dog uden dermed at have haft nogen særlig paatænkt forbrøderisk Plan for Dø, dømt efter Strl.s § 270 cfr. § 45 1ste Led. . . . . 122.
- En Contoirist paa et Amtscontoir, der i forskjellige Tiemed havde underskrevet Amtmandens Navn paa flere Breve, dømt efter Strl.s § 270 122.
- En Tiltalt, der havde esterskrevet en af en Præst for en Brandblib udseelt ældre Attest og underskrevet den med Præstens Navn, hvorefter han benyttede den til at indsamle Penge, som han selv forbrugte, dømt efter Strl.s § 270 og Lov 3die Marts 1860 § 3. . . . . 193.
- En Tiltalt, der i sin Studsmaalsbog havde indført Paategninger om at have tjent to Mænd og underskrevet deres Navne, men ikke senere havde forevist Bogen for Rogen, hvormod han efter sin Forklaring, da han fortrød hvad han havde gjort, havde revet de tvende Blade løs, paa hvilke han havde skrevet, dømt efter Strl.s § 270 jfr. §§ 271 og 46. . . . . 605.
- Straf idømt for Førfalskning af en Studsmaalsbog efter Strl.s § 270 263.
- En Tiltalt for Førfalskning af sin Studsmaalsbog dømt efter Strl.s § 274 cfr. § 270 . . . . . 448.
- En Tiltalt, der hos en Auctionsholder havde forskaffet sig et Forskud paa Kjøbesummen for en af ham sjaalen Tvillevogn, idet han underskrev en Dvittering med et opdigtet Navn, dømt efter Strl.s § 275 jfr. § 268 . . . . . 570.
- En Udlænding, der i Udlandet havde forskaffet et Pas, saa at det kom til at lyde paa et fingeret Navn, og derefter havde forevist det som Legitimation for Politiet hersebs, da han i Anledning af et Tøveri blev anholdt, dømt efter Strl.s § 270 cfr. § 276 . . . . . 495.
- Fattigvæsen.**
- Antaget, at Kjøbenhavn's Fattigvæsen ingen Indsigelse kunde gjøre imod, at den Formue, der tilhørte Boet efter en paa Commune's Hospital afdød Patient, som havde havt fri Kur og Pleie, udlagdes til den, der havde besørget Begravelsen, nanseet at Dinkostningerne herved overstege det Beløb, hvorfor Fattigvæsenet selv havde kunnet besørge Begravelsen . . . . . 567.
- Fiskeri.**
- Antaget, at Eieren af en Grundeiendom paa Island ved den Maade, hvorpaa han udøvede sin Ret til at fiske Lax i en Fjord udfor sin Grund, havde skadet Laxefiskeriet i en ud i Fjorden løbende Aa, og at derfor det mod denne Fiskerimethode nedlagte Forbud var bevættiget. . . . . 73.

Fosterfordrivelse.

- En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort Profession af at fordrive Fosse, ikke mod sin Venægtelse anseet aldeles tilsvækkelig overbeviist herom, men frifunden for videre Tiltale . . . . . 130.
- En Tiltalt, der havde labet sit Foster fordrive ved Hjælp af et Instrument, som en Anden indbragte i hendes Hjandsbæle, hvorved en for tidlig Nedkomst bevirkedes, anseet efter Strl.s § 193, og Straffen navnlig i Medfør af § 58 bestemt til 8 Må. Forbedringshuusarbejde 130.
- En Tiltalt, der troede sig frugtsommelig og for at fordrive sit Foster havde indtaget nogle Draaber Wunder-Kron-Essents og noget Bitterthe, anseet efter Strl.s §§ 45 og 46 cfr. § 193, da det ikke kunde oplyses, om hun virkelig havde været frugtsommelig og havde forebrevet sit Foster . . . . . 130.

Fæstegods.

- Antaget, at den Nedfattelse i Arveskæftelsesbesummen, som d. 24de April 1860 § 4 cfr. de i Fin. Btg. 1ste November 1852 indeholdte Tabeller omhandler, hør fæe efter Fæsterens Alder paa den Tid, han erklærer at ville modtage Skjøde og forrente Skjøbesummen samt ubrede den aarlige Canon, men ikke efter hans Alder paa den Tid, da Skjødet i Virkeligheden udfædes . . . . . 235.

Gjentagelse af Forbrydelser.

- En i Hæleri skyldig Tiltalt, der i 1858 var bleven dømt for Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 § 41 og i 1861 som for 2den Gang begaaet Tyveri efter samme Frdn.s § 13 ifr. § 79, nu iflun dømt som for 2den Gang begaaet Hæleri, da Dommen af 1858 ifølge Strl.s § 307 ikke kunde tillægges Gjentagelsesvirkning . . . . . 134.
- En Tiltalt, der i 1863 var bleven straffet for Bedrageri, i 1864 for Tyveri efter Frdn. 1840 § 13, i 1866 for 3die Gang begaaet Tyveri efter samme Frdn.s § 15, og nu fandtes skyldig i Tyveri, dømt for 3die Gang begaaet Tyveri efter Strl.s § 231 . . . . . 409.
- En Tiltalt, der i 1845 var dømt for 2den Gang begaaet Tyveri, derefter i 1855 som for 3die Gang begaaet Hæleri og nu fandtes skyldig i Tyveri, i Henhold til Strl.s § 241 anseet som for 4de Gang begaaet Hæleri efter § 238 sidste Led . . . . . 324.
- En ved Underrettsdom 3 Gange for Løsgængeri straffet og atter deri skyldig vedtændt Tiltalt iflun paany anseet for 3die Gang begaaet Løsgænger, da den hende første Gang overgaaede Straf ikke var hende tilfunden ved en formelig Dom . . . . . 454.
- En Tiltalt, der bl. A. ved en flædvigt Crimiuatretsdom af 1859 var idømt 2 Aars Tugthuusarbejde for 3die Gang begaaet Tyveri og som derefter for et nyt Tyveri af Dvervetten iflun var anseet for samme Gang begaaet Tyveri, fordi den tidligere idømte Straf var under Minimum efter Frdn. 11te April 1840 § 15, af Hæfæret

	Pag.
dømt for 4de Gang begaaet Tyveri, med særligt Hensyn til at det nu foreliggende Tyveri var begaaet efterat den nye Straffelov var traadt i Kraft	36.
Havari.	
Antaget, at der imod et Handelshuses Benægtelse var søgt tilstrækkeligt Beviis for, at et samme tilhørende Fartøj i Farvandet mellem Helsingør og Kullen havde paafeilet et fremmed Dampskib, men den dette sidste derved paaførte Skade forbeelt efter L. 4—3—3.	596.
Havnebetjening.	
En Bort tilpligtet under Munkst at foretage en Forandring ved et af ham opført Botsværk i Genhold til en af ham desangaaende udstedt Declaration, skjøndt det deri omtalte Mids manglede, da hans Forpligtelse efter Declarationen ikke var gjort afhængig af dets Tilstedeværelse, da det heller ikke uden denne paa nogen Maade var ham umuligt at foretage Forandringen, og da han selv nøiagtigt maatte kende de locale Forhold	581.
En vestindisk Tiltalt dømt for Overtrædelse af et Havneregulativ for St. Thomas, der var udstedt af Præsidentstabet for Den, da dette maatte anses at have været competent til en saadan Udredelse.	419.
Hittegods.	
En Tiltalt, der havde beeltaget med en Anden i at pantsætte et af denne fundet Hestebækk, samt senere havde indløst det, men derefter atter havde bragt det til Pantbaveren og ladet det blive der, uden senere at have foretaget noget for at det kunde komme Eieren ihænde, for hvilket Forhold han af Overretten var dømt efter Str.l.s § 55 jfr. § 247, efter Omstændighederne frifunden for Actors Tiltale	217.
En Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 58, tilbeels sammenholdt med § 77	337.
Ende Tiltalte, der havde modtaget i Foræring af en Anden en af ham funden Gjenstand, anses efter Str.l.s § 55 cfr. § 247	156 cfr. 163.
Straf idømt efter Str.l.s § 247, tilbeels sammenholdt med § 55	220.
En Tiltalt, der mistænktes for at have fra et en anden Mand tilhørende Skibsbrag bortstjaaet nogle Planker, som han blev antruffen i Færd med at bortbære fra Skitten, hvor han imidlertid paaføb at have fundet dem, dømt efter Str.l.s § 247	208.
En Tiltalt, der paa en Bei havde fundet 3 Rugneg, som han tilegnede sig uden at ophjse saume, dømt efter Str.l.s § 247	256.
Straf fremdeles idømt efter Str.l.s § 247 . . . . . 70, 117, 134, 156 jfr. 162, 399.	
Hoer.	
En islandsk Tiltalt anset for Hoer	210.
Hæleri.	
En Tiltalt frifunden for Actors Tiltale	324.
En Tiltalt frifunden for Actors videre Tiltale	268.

Pag.

Ende Tiltalte, der i længere Tid havde gjort Bane og Næringsvei af at tilforhandle sig eller modtage og forbylge Køster, om hvilke de vidste eller formodebe, at de vare sjaalne, ansete efter Tryk. 11te April 1840 § 24 . . . . . 156 jfr. 162-3.
 Straf for Hæleri fremdeles idømt efter Str.l.s § 238 . . . 125, 156 jfr. 162, 163 og 164, 220, 297, 324, 399, 474.

Hædd.

En Paastand om ved Hædd at have erhvervet et Jordstykke forkastet, da den Tid, hvori begge Parters Eiendomme havde været Fæstegods under samme Hovedgaard, ikke kunde medregnes til Hæddperioden . 388.
 Antaget, at nogle Gaardmænd, der i omtrent en Snees Aar havde hentet Vand fra en Brønd i Byen, ikke kunde antages herved at have bundet Hædd paa Benyttelsen af Brønden, selv om det maatte ansees godtgjort, at Benyttelsen havde fundet Sted i 20 Aar. . . . . 579.
 Antaget, at der ved nogle Gaardmænds Benyttelse i ca. 20 Aar af en i Byen værende Brønd, som en Medbruger paastod laa paa hans Grund og hvilken han derfor havde tilkøbt, ikke kunde antages at være dannet en Besiddelsestilstand, hvorefter de, uden at godtgjøre nogen Adkomst til en sliq Benyttelse, alene i Kraft af L. 5—5—3 eller Grundfæstningerne deri skulde kunne modjætte sig den ommeldte Tilkastning 579.

Indiciebeviis.

Et tilstrækkeligt Indiciebeviis for et Indbrudstyveri ikke anset tilveiebragt, da navnlig Tiltaltes Identitet med den Person, der ved den paagjældende Leilighed blev forfulgt som Tyven, ikke kunde ansees fuldstændig oplyst . . . . . 43.
 Et tilstrækkeligt Indiciebeviis antaget tilveiebragt for Tyveri . . . . . 507.
 Et Indiciebeviis for Tyveri forkastet. . . . . 328.

Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.

En Tiltalt, der paastod, at han af et Fruentimmer, med hvem han levede sammen, i god Tro havde modtaget nogle Lagenes, uanset hendes Benægtelse heraf og Sjøndt Tilhjemlingsbed var aflagt og Eiendomsbeviis præsteret, frifunden for videre Tiltale . . . . . 129.
 En Tiltalt, der paastod at have laant nogle Gjenstande af Eieinden, som derimod havde aflagt Tilhjemlingsbed, frifunden, da Omstændighedene talte imod, at han skulde have taget Gjenstandene for at tilægne sig dem . . . . . 134.
 En Tiltalt frifunden for Actors videre Tiltale, navnlig paa Grund af, at Eiendomsbeviis manglede . . . . . 275.
 En Tiltalt frifunden, da det fandtes betænkeligt at forkaste den af ham paaberabte Hjemmel for Erhvervelsen af den sjaalne Gjenstand . . 277.
 En for ukjentet Besiddelse af sjaalne Køster sigtet Tiltalt frifunden for videre Tiltale paa Grund af de Vidners Stilling til Sagen, der havde forklaret om hans Besiddelse af den sjaalne Gjenstand . . . . 268.

	Pag.
Antaget, at der ikke forelaa tilstrækkeligt Beviis for, at nogle i en Tiltalts Besiddelse forefundne Forklæber vare syede af en fra en Anden stjaalen Kjøle, og Tiltalte derfor frifunden, dog kun for videre Tiltale	458.
En Tiltalt frifunden, da der manglede tilstrækkeligt Besiddelsesbeviis	212.
Antaget, at der imod Tiltaltes Benægtelse ved de afgivne Vidneforklaringer var tilbebragt et tilstrækkeligt Indictebeviis for at han havde været i Besiddelse af et Uhr, med HenSyn til hvilket de øvrige Beviis efter R. 6—17—10 og 11 vare tilfede, og Tiltalte tillige efter de foreliggende Omstændigheder dømt som Tyv	246.
Antaget, at den Omstændighed, at de tvende Eiendomsvidner vare Besiddelses egne Sønnen, ikke kunde svække deres Vidnehabilitet.	571.
En Tiltalt dømt for natligt Indbrud i beboet Sted i Genhold til R. 6—17—10, 11 jfr. Frdn. Sde September 1841 § 6.	507.
En Tiltalt dømt som Tyv	204.
Straf idømt for Hæleri	2, 134, 443, 571, 584.

Interessentfald.

I et Tilfælde, hvor det ved Opløsningen af et af 3 Personer besaaende Handelsfirma var blevet vedtaget, at A. skulde overtage alle Passiver mod et vist Beberlag af B., medens C. Intet havde at tilsvare, men hvor B. desuagtet havde maattet indfri to af Firmaet udstedte Bæjler, antaget, at denne, forsaavidt Erstatning ikke kunde faaes hos A., maatte være berettiget til for en Erbedieel af Bæjlernes Beløb at holde sig til C. . . . . 307.

Instittsag.

Antaget, at offentlig Paatale maatte være berettiget i et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde gjort sig skyldig i Fredsforstyrrende og voldsom Afsærb, navnlig ved gjentagne Gange fra Gaden at slaae Vinduesruderne ind hos en Privatmand. . . . . 3.

Kjøb og Salg.

Antaget, at Kjøberen af en Eiendom ikke kunde unddrage sig for at tilsvare en aarlig Afgift til Skolesonden, der ikke specielt var omtalt i hans Skjøde, selv om det Forsøbne med HenSyn til Forpligtelsens Tinglæsning som en Grundbyrde paa Eiendommen ikke i sin Tid maatte være iagttaget, da han dog fra sin Formands Side var bleven underrettet om denne Afgift, ligesom hans Skjøde henviste til de aldre Skjøder paa Eiendommen og Afgiften var omtalt i et af dem. . . . . 360.

Antaget, at en Ophævelse af en Kjøbecontract om en fast Eiendom maatte respecteres ogsaa af den Erbediemand, hvemt Kjøberen ved en saakaldet Interessentfaldscontract havde erklæret for sin Medinteressent for den halve Andeel i Eiendommen, idet det navnlig ikke kunde komme i Betragtning, at Erklæringen om Ophævelsen ikke var paategnet den originale Kjøbecontract, ligesom det ikke var beviist, at

- Pag.
- Sælgeren, saalænge Kjøbecontracten bestod, havde været bekendt med Interesentffabscontractens Tilværelse og Indhold . . . . . 528.
- Undersøgelse af, hvilken Betydning der maatte tillægges Modtagelsen af et Tilbud om Salg af et Skib paa visse Vilkaar, saaledes at Sælgeren erklærede sig bunden, indtil der en bestemt Dag afgaves en Erklæring af Kjøberen paa et andet Sted, og navnlig om Sidstnævnte, uaglet ingen Erklæring fra hans Side fremkom, skulde anses at have kjøbt Skibet, saasnart han blot ikke inden den omhandlede Tid utrykkelig havde givet tilkjende, at han ikke vilde indlade sig paa Handelen . . . . . 383.
- Et Handelshuus, der ikke havde godtgjort sin Paastand om, at de af det uden Modtagelse modtagne Varer ikke havde været af contractmæssig Bestaffenhed, dsmt til at betale disse . . . . . 484.
- Leie.**
- En Paastand om en Leiecontracts Afslæring og Udblettelse af Pantebogen givet Medhold, da det for Underretten var oplyst, at lovlig Opsigelse af Leiecontracten, der kun kunde antages læst i denue Egenkab, var ifket, nonset at en anden Bestemmelse i Contracten hjemlede Leieren Ret til Erstatning for nye Bygninger ved Fratrædelsen . . . . . 355.
- Løsgægtighed.**
- En Tilstalt, der i Vinteren 1865—66 havde forført et 14-aarigt uconfirmeret Pigebarn til Utugt, ansæt med en arbitrair Straf efter Grundfætningerne i den ældre Lovgivning, jfr. navnlig L. 6—13—3 og Fvdu. 2den September 1745 . . . . . 94.
- En Tilstalt dsmt efter Strl.s § 173 . . . . . 11.
- En Tilstalt, der havde forsøgt at pleie legemlig Omgang med sin 9 Aar gamle Datter, dsmt efter Straffelovens §§ 161 og 173 sammenholdte med § 46 . . . . . 250.
- Løsgænger.**
- Antaget, at en Tilstalt ikke havde overtraadt et ham givet Tilhold om ikke at forlade et vist Sogn, fordi han gjentagne Gange havde begivet sig til et udenfor Sognet beliggende Fattighuus, uden dog at have taget fast Ophold udenfor Sognet . . . . . 503.
- Antaget, at en Tilstalt efter de foreliggende Oplysninger ikke havde gjort sig skyldig i nogen uobvillig Overtvædelse af et ham givet Polititilhold . . . . . 523.
- Antaget, at et Paalæg, der bl. A. var givet en til Protocollen over mistænkelige Personer hørende Tilstalt om, ikke uden Anmeldelse for Kjøbenhavns Politi at forlade denne By for at tage Ophold andetsteds, ikke kunde anses uhjemlet i L. 3die Marts 1860 § 2, saaledes som Criminals og Politiretten havde antaget . . . . . 47.
- En Tilstalt, der mod det ham givne Tilhold havde forladt Fattighuset og begivet sig til et Sted, hvor han søgte og fik Arbeide, hvilket han

deresfter havde indtil han blev anholdt, anseet efter L. 3die Marts 1860 § 2 jfr. § 1	1.
En Tiltalt, der var bortgaaet fra Købegaarden og havde solgt en hund af fattigvæsenet leveret Skjorte, dømt efter Pl. 9de October 1833 § 2 jfr. Plan 1ste Jult 1799 § 157, Pl. 19de December 1832 og L. 3die Marts 1860 § 3.	305.
En vestindisk Tiltalt for Overtrædelse af et Tilhold dømt efter Anordn. 18de August 1853 § 8	454.
Straf fremdeles idømt deels for at have stælfet arbejdsløs omkring, deels for Overtrædelse af Tilhold	23, 245, 252, 297, 378, 425, 575.
Meenad og falsk Forklaring for Retten.	
En Tiltalt, der sigtedes for at have aflagt en falsk Partsed, frifunden, navnlig fordi det fandtes antageligt, at Tiltalte havde misforstaaet det paa en mindre heldig Maade affattede Edbøttema	185.
En Tiltalt ikke antagen mod sin Benægtelse at kunne sælges, da det ene Vidne imod ham, som straffet for Tyveri, ifølge L. 1—13—19 ikke var vidnebygtigt, og det andet Vidnes Forklaring ligeledes maatte ansees for mindre paalidelig	142.
En Tiltalt frifunden, da den usandskærbige Forklaring var afgiven af ham som Inquisit.	317.
En Tiltalt frifunden.	130.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 146, da den af hende til at tilbageholde Sandheden angivne Grund, at hun frøgtede for at skulle bevise hvad hun sagde, ikke kunde disciplinere hende	130.
Straf idømt efter Strl.s § 146.	319, 407.
Straf idømt efter Strl.s § 146 jfr. § 52	366, 407.
En Tiltalt, der havde aflagt falsk Ed i en Paternitetsag, anseet efter Strl.s § 150 jfr. § 145	488.
Næringsbrug.	
Antaget, at Spørgsmaal om Berettigelsen til efter L. 29de December 1857 at erholde Borgerkab eller Næringsbevitts henhøre under Domstolens Naakjendelse	91.
Spørgsmaal om Forstaaelsen af den i Næringsloven af 29de December 1857 § 14 3die Led indeholdte Undtagelse fra § 54 i samme Lov	91.
Antaget, at Postvæsenets Ret ikke var kræntet ved den Maade, hvorpaa to Tiltalte havde etableret en Besorbring mellem Taasrup og Skjge 511.	
En Tiltalt dømt for 4de Gang begaaet Overtrædelse af L. 29de December 1857 § 77, medens hun ikke fandtes skyldig i ulovligt Krohold, da hun kun havde solgt M til Fortæring paa Stedet	323.
En indenlandsk Kjøbmand dømt efter Frbu. 8de Juni 1839 § 10 jfr. § 4 for at have gjort Handelsforretninger for et fremmed Handelshuus uden at have løst Afgangsbevitts, idet det navnlig ikke kunde komme Tiltalte tilgode, at han paastod kun at være Besult-	

	Pag.
mægtiget for sin Broder, der havde Ret til at drive saadan Prøvehandel	88.
En Handelsreisende, der tiltaltes for Overtrædelse af Fredn. 8de Juni 1839 §§ 4 og 10, frikonden og Omkostningerne paalagte det Offentlige, da det ikke kunde statueres, at den paagjældende Handel var afsluttet for et udenlandst Handelsbuses Regning, eller at Tilstatte havde gjort sig anden Forestilling, end at han modtog Bestillingen paa Værerne for sine heri Pundet besatte Principalers Regning.	109.
Omgrøngelse mod Naturen.	
Straf anvendt efter Str.l.s § 177	448.
Omkostninger, Salærer m. m.	
Nogle af Criminals og Politiretten i Næstved af d. 11te Februar 1863 § 18 det Offentlige paalagte Salærer af Høieskeret paalagte Tilstatte, da der havde været Grund til at gjøre Sagen til Gjenstand for juridisk Behandling	460.
Pant.	
Antaget, at en Pantfætning, der havde fundet Sted, forinden Pantfæteren havde faaet Raadighed over de pantsatte Gjenstande, maatte have fuld Gyldighed fra det Tidspunkt, da han havde erhvervet den fornødne Dispositionsret.	288.
I et Tilfælde, hvor der ved Separationsforeningen var givet en Kone en Sikkerhedsret i hendes og Mandes tidligere fælles Huns for en vis Sum næstefter en 1ste Prioritet, antaget, at en Trediemand, der havde fortrakt Manden med Penge til at indfri denne Prioritet, og herfor lodet et Panterevers indstede til sig, maatte staa tilbage for Konen, idet han vel ikke, da han betalte Manden Pengene, kjendte Separationsforeningen, der ikke var bleven klinget paa Eiendommens Fostium, men derimod var bleven vidende om den, forinden han modtog Pantereverset	137.
Pension.	
I et Tilfælde, hvor en Embedsmand havde bestaet 2 Embeder, af hvilke det ene indbrøges og af hvis Gage han paastod sig Ventepengene beregnet med $\frac{2}{3}$ efter L. 5te Januar 1851 § 3, antaget, at disse navnlig med Hensyn til Grundsætningerne i L. 31te Marts 1860 § 2, under ingen Omstændigheder kunde fastsættes højere end at de i Forbindelse med Lønningen for det andet Embede ikke oversteg det samlede Gagebelsøb, som han i Genhold til den sidstnævnte Lov forinden Indbragningen havde oppebaaret i begge Embedsstillinger	171.
Politii.	
Undersøgelse af, om det kunde paalægges Politiet i Kjøbenhavn at betale Eieren af en Droske, der var antruffen i ulovlig Kjørsel, og hvilken Politiet derfor i nogle Dage havde beslaglagt, den af ham fordrøede Erstatning for Voguens Affaer m. v.	259.

Pressens Brug.

- En Tiltalt dømt deels efter L. 3die Januar 1851 § 8, deels efter denne § cfr. Strl.s § 156, men alene anseet med Tilvægsstraf efter Strl.s § 64 . . . . . 14, 81.
 En Tiltalt dømt efter Strl.s § 156. . . . . 602.

Procedure.

- En Begjæring om at faae en Overretssdom kjendt uefterrettelig, fordi den havde annulleret Afslæsningsen af en anden tinglæst Dom paa en Realkitetsgrund, der ikke i rette Tid var gjort gjældende, ikke givet Medhold, da den nedlagte Paastand gav Overretten tilstrækkelig Høie til i Almindelighed at undersøge, om Afslæsningsen kunde ansees lovmegetlig . . . . . 191.
 En exceptio rei judicatæ gjort gjældende . . . . . 499.

Dvaskalveri.

- En for Høkerfordrivelse sigtet Tiltalt, der efter hans Paastand for at fordrive Kise af Kroppen og fremkalde de maanedlige Forandringer havde givet et Fjrentimmer nogle Draaber „Wunder-Kron Esents“ og noget Bitterthe, ikke antagen efter de foreliggende Omstændigheder at kunne straffes for Dvaskalveri. . . . . 130.
 En Tiltalt, der i længere Tid havde taget Suge under Cur for forskjellige Sygdomme, og derved anvendt deels Urtebæbe deels andre, i det Væsentlige uskadelige Hæmsmidler, der heller ingen Skade havde medført for Patienterne, dømt efter L. 3die Mars 1854 cfr. Frbu. 6te September 1794 . . . . . 153.

Retssomnæde.

- En Ublænding, der i Ublændet havde forskaffet et Pæs, saa at det kom til at tyde paa et fingeret Ravn, og derefter havde forevist det som Legitimation for Politiet herseeds, da han blev anholdt for et Tyveri, dømt for falsk efter den danske Straffelov . . . . . 495.

Rettens Pleie.

- Misbilliget, at en Defensor havde tilladt sig ubesøiede Hentydninger til, at den criminelle Undersøgelse ikke af Dommeren var ledet paa en forjvarlig Maade . . . . . 555.
 En Defensors Ublædelse om, at Actor skulde have brugt en selvstændig løgnagtig Insinuation, misbilliget og mortificeret . . . . . 555.
 Misbilliget, at en Underdommer i flere Uger havde holdt tvende Tiltalte arresterede, der kun vare actionerede for Doertvædelse af et Entmegethedsdecret. . . . . 33.
 I en Sag, hvor det ikke kunde sees, om de foretagne Hæmsundersøgelser vare tværfsatte med Tiltaltens Samtykke eller efter Kjendelse, antaget, at der ikke var Grund til at foranledige yderligere Ophold af Sagen for at indhente Oplysning herom . . . . . 337.
 Antaget, at der ikke var aldeles tilstrækkelig Høie til at paalægge en

Pag.

- Underdommer Ansvar, fordi en Sag havde henstaaet i c. 1½ Aar, uden at der havde været holdt Forhør i samme . . . . . 337.
- En Underdommers Forhold ved Optagelsen af nogle Forhør misbilliget, uden at der dog fandtes tilstrækkelig Grund til at ansee ham med Straf . . . . . 534.
- Roveri og Trusler.**
- En Tiltalt, der havde forsøgt at afpresse en Under Penge, navnlig ved at true med, at hun vilde offentliggøre, at han havde gjort sig skyldig i Pæderasti, dømt ligesvem efter Str.l.s § 245, ikke, som af den indvandede Dom antaget, efter § 46 jfr. § 245 . . . . . 153.
- Servitut.**
- Antaget, at nogle Gaardmænd, der i omtrent en Snees Aar havde hentet Vand fra en Brønd i Byen, ikke kunde antages herved at have vundet Hævd paa Benyttelsen af Brønden, selv om det maatte antees godtgjort, at denne Benyttelse havde fundet Sted i 20 Aar. . . 579.
- Skatter og Afgifter.**
- Antaget, at et i Kjøbenhavn's Vold indrettet Vocale, der oprindeligt var bestemt til en Lagerkælder, men senere indrettedes til Næringsbrug, ikke kunde være udelukket fra at henføres under de i Frdn. Iste Decbrer 1802 Cap. III. A. omhandlede Bygninger . . . . . 150.
- Antaget, at et en Hovedgaard's Eier paafignet Bidrag til Forgøelse af Skolelærerevns Løn i Henhold til den iølge L. 8de Marts 1856 udfærdigede Skoleplan ikke med Føie var afkrævet ham, da en lgl. confirmeret Fribats, der tidligere var bleven oprettet i Aaledning af, at en tidligere Eier af Gaarden af egne Midler havde stiftet Skolen, hjemlede ham en bestemt Fritagelse for at udrede noget saabant Bidrag . . . . . 164.
- Antaget, at en Stamhusbesidder, der i Henhold til et af en tidligere Besidderinde i Medfør af Creationspatentet gjort Testamente havde tiltraadt Stamhuset og i den Anledning havde ladet Testamentet tingløse, ikke kunde være pligtig til at betale Promissegæbyr efter Sporetregl. §§ 64 og 65, da den Raadighed, han havde erhvervet ved denne Tiltrædelse, var væsentlig forskiellig fra og navnlig langt mindre end den, der hjemles i de Adkomstdocumenter, som omhandles i disse §§ . . . . . 415.
- Underjøgelse af, hvorvidt de Midler, der ved et Testament vare skænkede til forskellige Stiftelser og andre velgjørude Indretninger, kunde siges at være givne til „offentlig Brug“ i den Forstand, hvori dette Udtryk er anvendt i Frdn. 12te September 1792 § 2 b, og som Følge heraf kunde nyde Fritagelse for Arveafgift. . . . . 403.
- Skov.**
- En Tiltalt, der havde ladet en af ham i 1862 kjøbt Gaards Skov ombugge for Føde i de 3 paafølgende Vintre og havde solgt Brændet,

- Pag.
- der halvt var almindeligt Kvasnebrænde og halvt Knippels- eller Fagotbrænde, dømt efter Frdn. 27de September 1805 § 20 til at have Brændets Værdi forbrudt, idet Høiesteret bemærkede, at den af Overretten til Støtte for Resolutet paaberaabte Omstændighed, at Skovlodden i Genhold til en ældre tinglæst Declaration skulde behandles som Færdskov, ikke kunde være af nogen afgjørende Indflydelse ved Fortolkningen af denne § i Frdn. 1805. . . . . 120.
- Stadsfæstelsesdom** . . . . . 398.
- Stemplet Papir.**
- Antaget, at de saakaldte Andeels-Classeslotterisebller nærmest maatte betragtes som Lixstaaelser for eventuelle Gjældsforpligtelser og derfor være stempelpflichtige efter Stempel. § 52 Lit. a, der ikke kunde blive anvendelig derved, at disse Forpligtelser vare knyttede til den Betiingelse, at der skulde betales paa Seblerne . . . . . 232.
- Antaget, at den, der efter Frdbudt fra en Anden havde underskrevet dennes Navn som Cautionist og Selvskyldner paa en paa ustemplet Papir udfærdiget Kjøbecontract, i hvilken Cautionforpligtelsen, der omfattede alle Kjøberens Forpligtelser mod Sælgeren, omhandlede som en Bestanddeel af Contracten, hvornæst Underskriften meddeltes under Henvisning til denne, maatte betragtes som Medbudsteder af Documentet og følgelig være underkastet det enhver Udsteder af et stempelpflichtigt Document efter Stempel. § 79 paahvilende Ansvar 242.
- Antaget, at ved Overdragelsen af toende tidligere Fæstegaarde i Ballø Stift til Arvesætte maatte det i Genhold til Stempel. § 63 paaliggende Overdrageren i Anledning af Tinglæseringen af Skjøderne, hvori Bestemmelserne om Arvesætteskifterne vare optagne, at forevise særlige, paa behørigt stemplet Papir udfærdigede Forfærdninger for bemeldte Afgifter, der ikke tidligere havde været rædicerede i Eienbommene. . . . . 451.
- Stiftelse.**
- Undersøgelse af, hvorvidt forskjellige Stiftelser havde en saadan Character, at Gaver til dem kunde siges at være skjænkede til „offentlig Brug“ 403.
- En Slægting af en af Stifterne af det til Randers By legerede Brod-Bredahlste Udskyslegat, der i Genhold til Fundatsen paastod sig dette tillagt fremfor en anden, ikke med Testatorerne beslægtet Ansøgerinde, ikke givet Medhold i denne Paastand, da hun ikke kunde antages at have haft et saadant Ophold i Randers By, som efter de testamentariske Bestemmelser og navnlig disses Fortolkning ved en Høiesteretsdom af 25de Marts 1807 udfordres for at erhøide Afgang til Legatet ogfaa for Slægtingenes Vedkommende . . . . . 25.
- Straf.**
- En 70-aarig Tiltalt efter Strl. § 23 idømt Fængsel paa sædvanlig Fængelse, ikke paa Vand og Brød . . . . . 493.

	Pag.
Tillægsstraffe idømte i Tyvsager efter Strl.s § 64	186, 445.
En efter L. 3die Januar 1851 § 8 straffylbig Tiltalt ifkun anseet med en Tillægsstraf efter Strl.s § 64, da det Forhold, hvorfor han nu skulde dømmes, var ældre end det ligeartede Forhold, for hvilket han ved en tidligere Højesteretsdom var domfældt.	14.
Stævning.	
Udtalt, at Bemynderen af Pantebøgerne maa, naar han ved de forelagte Documenter finder det godtgjort, at det Diemeb, hvori en Tinglæsning mas antages skeet, er fuldestgjort, kunne indvilge i den ene Partis Begjæring om Absjættelse, uanset at den anden ikke er værflet hertil, jfr. Grundsætningen i L. 1—4—34	355.
Et i 1865 bestaaende Sogneforstanderskab, der havde anlagt Sag mod en Hustru for nogle Injurier, som denne havde brugt mod det i 1863 fungerende Forstanderskab, af hvilke kun 2 vare Medlemmer af det forsmændte Forstanderskab, anseet incompetent til at paatale bemeldte Injurier	588.
Testament.	
Antaget, at et mellem en Mand og en Kone oprettet reciproct Testament, hvorefter den længstlevende blev ubestemt Eier af det hele søldebs Bo, medens dette efter hendes Død skulde tilfalde begge Ægtefællernes naturlige Arvinger „til Deling efter Loven“, ikke kunde forstaaes saaledes, at der ved denne Deling skulde tages Hensyn til Ædn. Albe Mai 1845 § 15, om hvis særlige Anvendelse der ved den første Ægtefælles Død ikke havde været Spørgsmaal, hvorimod Boet maatte være at dele i to lige Dele, hvoraf den ene tilfaldt Mandens, den anden Kone's Arvinger	469.
Antaget, at et Testament, hvorved Testatrix havde bortgivet hele sin Formue, ikke kunde blive selvstændigt ugyldigt, forbi der paa Skiftet fremkom en arveberettiget, nægte Datter, men at det maatte opretholdes for den Trebiedeel, hvorover Testatrix havde kunnet disponere frit. Undersøgelse af, hvilken Indflydelse Testamentets delvise Ugyldighed maatte have paa de forskjellige ved samme forstfænkede Legater, navnlig forsaavidt disse vare legata speciosi	538.
Nogle mod et Testaments formelle Gyldighed fremsatte Indsigelser fortafste	538.
Tilreguelighed.	
Strl.s § 39 tagen i Betragtning ved en af Epilepsi lidende Tiltalts Domfælbelse for Brandstiftelse	56.
Strl.s § 39 tagen i Betragtning ved en af en fugelig mental Tilstand lidende Tiltalts Domfælbelse for ulovlig Dmgang med Sittegods	70.
Strl.s § 39 anvendt	3 cfr. 9—11.
Antaget, at en Tiltalt, der i beruset Tilstand havde udøvet et Drab, dog ikke havde været beruset i en saadan Grad, at der tillige kunde tages Hensyn til Strl.s § 39	85.

Tilfælde.

- En Tiltalts Tilfælde, hvorefter han med Bevidsthed om det Ulovlige deri havde udfærdiget en Proformaobligation for at berøve sine Creditorer Afgang til Fylbesigjøreise, forkastet, da Obligationen i Virkeligheden ikke var noget Proformadocument og han havde Interesse i, at den blev betragtet som ugyldig . . . . . 279.
- En af en Tiltalt afgiven Tilfælde om, at hun for 10 Aar siden havde fremkaldt sit Barns Død, navnlig ved Sult, forkastet . . . . . 545.

Tyveri.

- Friskudelse af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis . . . . . 212.
- Et Lønbes Forhold med at tilvende sig nogle Gjenstande, der af benedes Husboud vare hende leverede deels til Badsf og deels til Reparation, betragtet som Tyveri, og ikke, som af Overretten antaget, nærmest som Bedrageri . . . . . 446.
- En Tiltalt, der paa hemmelig Maade havde bemægtiget sig eubee's Løngværk, som fra et Skib, der var især med at trække et andet Skib fra Grund, midlertidig var nedsejlet i Vandet og fæstgjort til en Sandsæl, dømt for Tyveri, ansæet hans Paastand, at han havde betragtet det som andet fra Søen hjerget Gods, og at han havde villet opløse det paa sædvanlig Maade . . . . . 317.
- En Tiltalt, der i en Skov havde omhugget og tilvendt sig 3 unge Egetræer, der i Vært vare ansatte til en Værbi af 4—5 Rd., medens de som Brændsel kun havde en Værbi af 2—3 Mk., dømt efter Strl.s § 234 jfr. § 228 . . . . . 235.
- En Tiltalt, der i en Skov havde tilvendt sig nogle paa Roden staaende Eiler, hvis Værbi i sælbet Tilstand kun var ansat til 14 f, medens den Skabe, Skoven led ved deres Fortagelse, var opgjvet til 4 Rd. 8 f, dømt efter Strl.s § 234 jfr. § 228 . . . . . 237.
- En Tiltalt for Tyveri af Faar fra uafslaaede Faarehuse og Forsøg derpaa, dømt efter Strl.s § 228 cfr. § 46 . . . . . 256.
- En Gaardmand, der havde frakkalet sin Tjenestekar et betydeligt Prægebels, ansæet efter Strl.s § 228 . . . . . 49.
- Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt . . . 23, 36, 40, 54, 101, 102, 106, 156 jfr. 162, 163 og 164, 184, 186, 191, 200, 201, 206, 216, 229, 252, 254, 234, 297, 324, 342, 344, 364, 371, 377, 380, 399, 409, 410, 421, 445, 446, 447, 448, 461, 473, 502, 505, 518, 570, 595, 603, 605.
- Forsøg paa Tyveri.
- En Tiltalt, der, efterat have skaffet sig Afgang til en Andens Leilighed, havde begyndt at aflappe Brændevin af en Lønne i en Dørk, som kunde rumme 4—5 Potter, men, da han havde aflappet c. $\frac{1}{2}$ Pot, blev greben af Eieren, dømt for Forsøg paa Tyveri . . . . . 321.
- Straf idømt efter Strl.s § 228, tildeels sammenholdt med §§ 46 og 52 220.
- Straf idømt efter Strl.s § 228 cfr. § 46 . . . . . 125, 229.

Deefagtlighed i Tyveri.

- En Tiltalt frskunden for Actors videre Tiltale . . . . . 334.
- En Tiltalt, der havde givet en Anden Anvisning paa et Sted, hvor han kunde skjæle, anseet efter Strl.s § 48 cfr. § 228 . . 156 cfr. 163—64.
- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 228 jfr. § 52 1ste Led . . . . . 497.
- Straf fremdeles ibømt . . . . . 297, 341, 350, 526.
- Dvæglyveri paa Marken.
- Straf herfor ibømt . . . . . 40.
- Kirketyveri.
- En Tiltalt, der med et kroget Søm havde aabnet Kirkeblokken, uden dog at finde Noget deri, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 2 cfr. § 46 471.
- En Tiltalt, der med en Nøgle, hvoraf han var i Besiddelse, havde aabnet Kirkeblokken og stjaalet af den, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 2 471.
- En Tiltalt, der havde aabnet en i Kirken værende Fattighøse med en Nøgle, som han fandt i Sacrastiet, og stjaalet af den, ifkun dømt efter Strl.s § 228 . . . . . 471.
- Indbrudstyveri.
- En Tiltalt, som en Nat havde forsøgt at bane sig Udgang til en Palkbod ved at ubtage en Rude og aabne Binduet, men som derefter, da Fjernstængerne i dette forhindrede ham fra at komme ind, ved Hjælp af en Stang havde ubtaget forskellige Ting af Palkboden gennem Aabningen mellem Fjernstængerne, ifkun dømt efter Strl.s § 228 . . . . . 21.
- En Tiltalt, der ved at vælle Haanden ind igjennem et paa Rlem staaende med Seglgarn tilbundet Bindue, som han aabuede, havde tilvænt sig nogle Gjenstande, ifkun dømt for simpelt Tyveri . . . . . 186.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Udgang til et aflaaet Karlekammer ved at tage Nøglen til samme, som han vidste var ophængt ved Døren bagved en Hoderkæsse, hvorefter han begik Tyveri i Kammeret, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . . . 605.
- En Tiltalt, der havde begaaet et Tyveri i et aflaaet Bærelse, hvis Dør han oplukkede med Nøglen til et andet, ved Siden af beliggende Bærelse, hvilken hang aabentyst udenfor og ligeledes, skjøndt ikke hørende til det førstnævnte Bærelse, påstode i Dørkassen til samme, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . . . 276.
- En vestindisk Tiltalt, der havde gjort Indbrud i et Skur og der tilvænt sig noget Porcellain, dømt efter Fedn. 11te April 1840 § 12 1ste Led . . . . . 577.
- En Tiltalt, der havde begaaet en overordentlig stor Mængde Indbrudstyverier samt gjort Forsøg derpaa, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . 229.
- En Tiltalt anseet overbeviist om at have indfneget sig i beboet Sted gjensagne Gange for at begaae Tyveri ved Nattetid og dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4, uanseet hendes Paastand om, at hun hver Gang kun

	Pag.
indbueg sig for at tage Natteophold paa Loftet og først derefter havde bestemt sig til at forøve Tyveri	331.
En Tiltalt, der en Eftermiddag havde begivet sig ind i et naflaaet Karlekammer i den Hensigt at stule sig der, for om Natten, naar Koltene vare gaaede ifjeng, at begaae Tyveri der, hvilket han ogsaa udførte, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led	205.
En Ublænding, der i den Hensigt at stjæle havde indstaaet sig i et Bærelse i et Hotel og skjult sig under Sengen, hvorpaa han om Natten, da Besjælsue var falden isvov, stjal dennes Uhr m. v. og, efterat have aabnet den indvendigt aflaaede Dør, bortfjernede sig, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led	495.
En Tiltalt dømt for en betydelig Deel uatlige ved Indsigning forøvede Tyverier efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led	21.
Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 første og sidste Led	117, 125, 186, 214, 220, 254, 263, 297, 305, 448, 521, 604.
Forsøg paa Indbrudstyveri.	
En Tiltalt, der om Natten i den Hensigt at stige ind ad Binduet for at stjæle havde faaet udtaget et Stykke af en Bindueskrude, men derefter blev forstyret i sit Førehavende, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led jfr. § 46	21.
Straf fremdeles idømt efter § 46 jfr. § 229 Nr. 4	297, 381.
Deelagtighed i Indbrudstyveri.	
Straf herfor idømt	202, 297.
Straf anvendt efter Strl.s § 229, tildeels sammenholdt med §§ 46 og 51	220.
Tyveri af Børn.	
En Dreng, der i en halv Snees Gange havde stjaalet nogle Brædespytter, af Værdi ialt c. 4 Mk., anseet efter § 233, og hans Moder, der havde opfordret ham til Tyverierne, efter § 228 cfr. § 52	202.
Tyveri efter Strl.s § 235.	
En Tiltalts Forhold med at tilvende sig to Flasker Rom efter Gjenstandens Beskaffenhed og de øvrige Omstændigheder henført under Strl.s § 235, og Tiltalte som Følge heraf frifundne, da de Forurettede ikke havde sønstet Baatale	585.
Udebtvelfesdomme	116, 134, 152, 200.
Undsigelse.	
Antaget, at der efter Omstændighederne ikke kunde tillægges en om en Anden brugt truende Øltring en saadan alvorlig Betydning, at Tiltalte kunde behandles efter Strl.s § 299	60.
Uraadighed.	
Undersøgelse af, om en Dømt, hvorved en Part var tilpligtet imder Dagmulct at udløvere nogle Kasser med Indhold, kunde henregnes til de Dømme, der kunde tinglæses med den i L. 5—3—18 ommeldte	

Pag.

- Dirkning. Antaget, at Dommen, laaffald forfaavidt den indeholdt et Paalæg om Betaling af den ved samme fassatte eventuelle Erstatning, maatte betragtes som en Ramsdom . . . . . 191.
- 3 et Tilfælde, hvor der for at betrygge en fraffikt Kone mod Dispositioner fra Mandens Side ved Separationsforeningen var givet hende en Sikkerhedsbret i deres tidligere fælles Huus for et Beløb næstefter en 1ste Prioritet, antaget, at en Tredeemand, der havde forffrakt Manden med Penge til Indfrielse af denne Prioritet m. m. og herfor ladet et Panterevers udffede til sig, maatte staa tilbage for hende, idet han ved, da han udbetalte Manden Pengene, ikke havde kendt Separationsforeningen, der ikke var bleven tinglæst paa Eiendommens Folium, men derimod var bleven vidende om den, foriuden han modtog Pantereverset . . . . . 137.
- Ukerligt Forhold.**
- En særffilt Tilfald, der havde krænket Blusærbigheden ved uteerligt Forhold og ved sin Udsærd og Tale vaft almindelig Forargelse, straffet arbitrært efter den ældre Lovgivning's Grundsætninger, da den nye Straffelov, cfr. særffigt § 185, ikke ffjønneedes at kunne føre til et mildere Resultat . . . . . 238.
- Bandsløb.**
- En indffævnt Gaardmand ffjendt uberettiget til at affede noget over hans Aact ind paa Naboens Eng ffjydenne frugtffargjørende Mosevand, da det maatte anses at være et gammelt Bandsløb, og den Omffændighed, at det ikke var ffjedse rindende til enhver Tid paa Aaret, ikke kunde gjøre L. 5—11—6 uanvendelig . . . . . 429.
- Bei.**
- Antaget, at en Part, paa hvis Eiendom der ved Uffffiftningen var lagt en Veibyrde, ikke kunde modffætte sig, at de Veiberettigede, efterat en uffævnt Nabo til sin Eiendom havde indtaget det Grundffykke, paa hvifflet Veien hidtil havde gaaet, ffaffede sig Afffjel over den Deel af Eiendommen, der efter Uffffiftningeffortet ffulde være Bei . . . . . 103.
- En Tilfald, der ffjgtedes for at have bortffaget Steen af en til Veivæffenes Brug paa hans Eiendom ublagt Grundsgrav, ffisfunden, da der efter de fremffomne Oplyffntuger om de factiffke Omffændigheder og navnlig den af Tilfaldet brugte Fremgangffmaabe ffamt hans Oplyffntugning af hans Forhold til Veivæffenet, ikke kunde være Spørgffmaal om at betragte hans ffandling som en ffrafbar Ufflofflighed . . . . . 182.
- Bold.**
1. Mod Embedffmand og offentlig Veffjente.
- En Tilfald, der ved Uffvenbæffe af phiffiff Magt havde fat sig til Modværg mod en Polittimester, som vilde anffolde ham, ffamt efter Str. L. § 98 . . . . . 3 ff. 7—9.
- En fra Ladegaarden bortffaaet Person, der værgede sig ved at ffølge med

- Pag.
- en Posttjener, som anholdt ham, og tilspøiede en anden tilfaldt Besigtent flere Slag i Ansigtet med knyttet Haand, anseet efter Strl.s §§ 100 og 101 . . . . . 245.
- En Tiltalt, der i Anledning af hans Anholdelse havde truet Sognefogden og Bevoogterne med en Kniv, samt undsagt og insulteret førstnævnte og i det Hele vilst et høist usyrligt Forhold, anseet efter Strl.s §§ 98 og 101 jfr. § 100 . . . . . 130.
2. Mod Private.
- En Tiltalt, der havde mishandlet sin Hustru, navnlig ved at slæde hende omkuld og trække hende i Haaret, anseet efter Strl.s § 202 . . . . . 492.
- Straf for Mishandling af Hustru fremdeles idømt efter Strl.s § 202 196, 368, 525.
- Straf for Mishandling af et Pleiebarn idømt efter Strl.s § 202 . . . 553.
- En Tiltalt, der under et Slagsmaal med en Kniv havde tilspøiet en anden Mandes Kone et dybt Saar tværs over den høire Haands øverste Flade, dømt efter Strl.s § 203, samt tilspøiet efter uvlige Mænds Skjøn at udrede Erstatning for det Røringstab, som havde været og vilde blive en Følge af, at hendes Arbeidsdygtighed ved den hende tilspøiede Bestadigelse var bleven forringet . . . . . 457.
- En Tiltalt, der i beruset Tilstand uden Grund havde tilspøiet en anden Person med den tykke Ende af en Stok flere Slag i Hovedet, saa at han faldt blødende til Jorden, dømt efter Strl.s § 203 . . . . . 315.
- En Tiltalt, der med en Flaaske havde bibragt en Anden et Saar tværs over Ansigtet, som dog ingen skadelige Følger efterlod, dømt efter Strl.s § 203, idet der intet Hejshu kunde tages til hans Paastand om, ikke forfættelig at have bibragt Slaget . . . . . 12.
- Et voldeligt Overfald, i Betragtning af de tilspøiede ubetydelige Læsioners Mængde og den hele Bestaffenhed af den udværede Mishandling, henført under Strl.s § 203 . . . . . 60.
- En Tiltalt, der havde slået en Anden i Hovedet med en Bløkkump, hvorved der tilspøiedes ham betydelig Skade, dømt efter Strl.s § 203 590.
- Straf anvendt efter Frdn. 4de October 1833 § 3, jfr. Strl.s § 203 . . . 17.
- Straf idømt efter Strl.s § 203 . . . . . 374, 397.
- Trende Tiltalte dømt efter Strl.s § 203 jfr. § 54, og en fjerde Tiltalt efter førstnævnte § jfr § 47, idet det ikke kunde ansees beviist, at han havde deeltaget i den sællebs Aftale om Overfaldet, medens han derimod havde medvirket under Gjerningens Udførelse ved at afholde den Overfaldnes Ledjagere fra at komme derne til Hjælp . . . 573.
- Bølbtegt.**
- En Tiltalt, der havde forøgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med en 12-aarig Pige, dømt efter Strl.s § 168 jfr. §§ 46 og 37 . . . . . 311.
- En Tiltalt, der tilbedes under Anvendelse af Magt havde bedrevet Uugt med et Pigebarn under 12 Aar, anseet efter Strl.s § 168 jfr. § 173 11.

- En Tilstalt, der havde forsøgt at pleie legemlig Omgang med sin 9 Aar gamle Datter, anseet efter Strl.s §§ 161 og 173 sammenholdt med § 46 250.
- Bargemaal.**
- Undersøgelse af, om Overformynderiet i Kjøbenhavn kunde ansees psligtigt til at erstatte en Capital, der var gaaet tabt, navnlig, som det foremeentes, paa Grund af Forsømmelighed fra Overformynderiets Side ved ikke at paase, at en ældre Gjæld behørigt afbetaltes, i hvis bedre Prioritet den omhandlede Capital skulde rykke op, og ved desuagtet at udblade at indbringe denne . . . . . 197.
- Bærnepligt.**
- Antaget, at en Bærnepligtig, der i sin Tid var bleven aldeles løst af sit undersaaftlige Forhold til Danmark og udslettet af Rægdavullen, maatte ved sin senere Tilbagevenden hertil Landet betragtes som Ublænding og altsaa behandles efter Lov den 2den Marts 1861 § 1 2det Membrum samt § 32 Nr. 2 . . . . . 558.
- Hjereførærmselser.**
- En Tilstalt, der havde udfkæbt en Politibetjent, dømt efter Strl.s § 101 . . . . . 3 jfr. 9.
- En Tilstalts Dyring om, at han meente at blive behandlet partiff og uretfærdigt af Underdommeren, hvorved han vilde motivere sin Protest mod, at denne vedblev at fungere som Dommer i hans Sag, anset injurierende for denne Embedsmand, og Tilstalte anset efter Strl.s § 101 . . . . . 3 jfr. 6—7.
- En Huusmand og Hustru, der i 1865 sagstogtes af et Sogneforstanderskab for fornærmelige Ubladesser om dette, srisundne, da de maatte antages kun at have sigtet til det i 1863 fungerende Forstanderskab, af hvilket kun to vare Medlemmer af det i 1865 beslaaende Forstanderskab, og da dette, der i sin Heelhed havde anlagt Sagen, maatte ansees incompotent til at paatale en Injurie, som kun vedkom hiint ældre Forstanderskab . . . . . 588.
- Udelæggelse af fremmed Eiendom.**
- Et Fattiggem, der, for at blive arresteret, havde sat Tid paa Sengen i sit Bærelse og derved ødelagt Sengen og Sengklæderne, dømt efter Strl.s § 296 . . . . . 98.
- En Tilstalt, der havde gjort sig skyldig i frebsforstyrrende og voldsom Udfærd, navnlig ved gjentagne Gange fra Gaden af at have slaaet Vinduesruderne ind hos en Privatmand, anset efter Strl.s § 296 . . . . . 3 jfr. 4—6.
- Dyrighed.**
- En Deel islaandffe Faareeiere ansete med arbitrarre Mulcter for Udybighed og Mobbilighed mod Dyrighedens Befaling om Rødning af Faarene 392.

Rettelser.

- Ⓒ. 68 L. 11 f. n. April, læs: August.
  - 193 L. 14 f. n. Afvisningen, læs: Aflæsningen.
  - 229 L. 18 f. o. saavidt, læs: forjaavidt.
  - 367 L. 5 f. n. Tilfælde, læs: tilfældige Tilfælde.
  - 374 L. 9 f. o. mere antages, læs: maa antages.
  - 567 L. 17 f. n. Advocat Liebe, læs: Advocat Liebe efter Ordre.
-

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 22de Marts.

1867.

Første ordinaire Sæktion.

Torsdagen den 7de Marts.

Nr. 69.

Advocat Henriksen

contra

Christopher Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Røsgængeri.

Hollands Sønderherreds Politivætsdom af 2den Juni 1866: „Stomagersvend Christopher Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Januar 1867: „Politivætsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Keth, betaler Tiltalte Stomagersvend Christopher Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indanlede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende, fra Vollaads Sønderherreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Stomagerbøvd Christoffer Hansen for Løsgænger, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, som seneft den 9de Martz 1864 til Politiprotocolen fik Tilhold om ikke at forlade sin Forsørgelsescommune, Hæsteb-Aunds Pastorat, uden Tilladelse fra Politimesteren eller Sogneforstanderskabet, da han i modsat Fald vilde blive straffet som Løsgænger, i Begyndelsen af April Maaned f. A. uden Tilladelse har forladt Aunds Fattighuus og begibet sig til Thoreby, hvor han søgte og fik Arbeide hos en Stomager, indtil han i Begyndelsen af Mai blev anholdt af Politiet i Saxhøbing og hjemsendt paa Grund af manglende Legitimationspapirer.

Da Tiltalte saaledes har gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Tilholdet, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1822 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Overtrædelse af Frbu. 10de December 1828, Løsgænger og Væfveri, seneft ved Kallumborg Politirets Dom af 6te November 1865 for de to sidstnævnte Forseelser med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu ved den indankede Dom er anset efter Lov 3die Martz 1860 § 2 cfr. § 1, og findes det, navnlig med Hensyn til at det ikke er oplyst, at han har frejset arbejdsløs omkring, hvorimod han til sin Anholdelse havde Arbeide hos den ovennævnte Stomager, at kunne forblive ved den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Nr. 76.

Advocat Hebe

contra

Rasmus Christensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller i alt Fald uhjemlet Befiddelse af stjaalne Koster.

Besterflakkebjerg Herreds Extraretsdom af 13de December 1866: „Arrestanten, Huusmand Rasmus Christensen af Flakkebjerg Mark bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, samt udrede alle af Arresten, Actionen og Straffens Fuldbyrkelse flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Nielsen i Korsør 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jacobsen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Februar 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Rode og Procurator Herforth, betaler Arrestanten Rasmus Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vester Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Rasmus Christensen for Tyveri eller Høleri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Da Appel alene er iværksat efter Arrestantens Begjæring, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt han rettelig er sælbt med Hensyn til en Gaardmand Johan Christian Madsen tilhørende, til 3 Mk. vurdereet Jernstovl, af hvilken han er funden i Besiddelse. Da Madsen har aflagt Tilhjemlingsæd og paa løstlig Maade godtgjort sin Eiendomsret til bemeldte Stovl, samt da den af Arrestanten paaskudte Hjemmel er bristet, maa det billiges, at han, der er født den 19de Mai 1819 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, i Henhold til L. 6—17—10 og 11 cfr. Forbn. 8de September 1841 § 6 er anseet for Høleri, og da Straffen findes rettelig bestemt efter Straffelovens § 238 til 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligesom det maa bifalbes, at han er paalagt at udrede Actionens Omkostninger, vil Dommen være at faldsætte“.

Fredagen den 8de Marts.

Nr. 56.

Advocat Liebe

contra

Niels Christiansen eller **Christensen** (Defensor Hansen), der tiltales for at have injureret Dommeren under Udøvelsen af hans Embede, og for at have sat sig til Modværge mod Politimesteren i Udøvelsen af hans Embedesgjerning, samt for fredsforstyrrende og voldsom Adfærd imod Andre, saa og for Fornærmelser mod en Politibetjent.

Marhuus Rådstads Extraretsdom af 17de Juli 1866: „Tilstalte Niels Christensen eller Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Jensen med 10 Rd. og til Defensor, Procurator Møller

med 6 Rd. Saa bør han udrede i Erstatning til Particulier Stellfeld 1 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.

Viborg Landsoverretsbdom af 10de December 1866: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 12 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Piebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Stomager- og Barbeersjævend Niels Christiansen eller Christensen af Aarhus for at have injurieret Dommeren under Udøvelsen af hans Embede, for at have sat sig til Modværge mod Politimesteren i Udøvelsen af hans Embedsgering, for Fornærmelser mod en Politibetjent, samt for fredsforskyrende og voldsom Afsærd mod Andre.

Den sidstnævnte Sigtelse angaaer Tiltaltes Forhold mod Particulier Stellfeld i Aarhus, og gaaer ud paa, at Tiltalte har deels den 6te December f. A. Kl. 11—12 Formiddag kastet en Kampesteen fra Porten imod Døren i Stellfelds Entré i dennes Gaard i Middelgade i Aarhus, samt en Timestid senere fra Gaden kastet et Stykke Mauersteen ind igjennem et Bindue i Stellfelds Dagligstue, hvorved Ruden gik itu, deels, efterat Undersøgelse i denne Anledning var bleven indblebet og den Tiltalte under samme decreterede Arrest var bleven hævret, den 6te Februar d. A. Kl. 7—8 om Morgenen indflaaet 2 Binduesrunder i Stellfelds Husbestyrrerindes Jomfru Brønnumms Sovekammer til Gaarden, og umiddelbart derefter ligeledes indflaaet en Binduesrunder i Stellfelds Sovekammer til Gaden, deels endelig den 13de April d. A. omtrent Kl. 1½ Eftermiddag med en Steen indflaaet en Binduesrunder i Stellfelds Sovekammer til Gaden. Med Hensyn til det den 6te December f. A. Passerede har Stellfeld forklaret, at han, der maa antages tidligere at være bleven fortrædt af Tiltalte, allerede en Timestid før han fra sin Stue hørte den

Stoi i Entréen, der foraarfagedes ved at Kampsteenen blev kastet imod Døren, havde seet Tiltalte flere Gange gaae forbi sine Binduer, hvorhos Stellfeld og Jomfru Brønnum have udsagt, at de, da Ruden i Dagligstuen blev slaaet itu og de ved at høre Larmen deraf fra et andet Værelse, hvor de opholdt sig, gik ind i Dagligstuen, saae Tiltalte paa Gaden ligeoverfor Stellfelds Bopæl, hvor han stod og loe, eller, som Stellfeld har forklaret, overbeloe ham, medens de derhos ikke saae Andre paa Gaden end Tiltalte; endvidere har en Kone udsagt, at Tiltalte, som det maa antages den ommeldte Formiddag, kom løbende ind til hende og ublod sig med, at nu havde han været henne at gjøre Comers med sin Faber — hvorved maatte antages sigtet til Stellfeld, idet Tiltalte har udsagt, at han er en Slegtrektsøn af denne. Hvad angaaer de den 6te Februar indflaaede Ruder, har Jomfru Brønnum forklaret, at der, efter at de 2 Ruder i hendes Sovelammer, hvor hun da besøgt sig, vare indflaaede, fandtes paa et Stykke Meubel ved Binduet et Haandsfang til en Spadserestok, med hvilken Ruderne maatte antages at være indflaaede, samt at hun, efter derpaa at have hørt Klirren af Binduesruder til Gaden og ved at ile ind i Stellfelds Sovelammer, hvor denne endnu laa i Seugen, at have fundet, at der ogsaa der var indflaaet en Rude, i et Reflexionsspeil saae en Person, der var ganske lig Tiltalte, gaae paa den modsatte Side af Gaden, og ligeledes har en Tjenestepige udsagt, at hun ved den ommeldte Tid om Morgenen saae Tiltalte paa Hjørnet ligeoverfor den tilskødende Gaard, idet han breiede om ad Middelgade til. Med Hensyn til den den 13de April i Stellfelds Sovelammer indflaaede Rude har Stellfeld forklaret, at han havde været beredt paa, at noget Saadant vilde skee den Dag, eftersom han om Formiddagen flere Gange havde seet Tiltalte med truende Miner og Gebærber streife forbi hans Binduer, og da han, efterat Ruden var slaaet ind, hvilket skete ved Hjælp af en Muurbrotte af Størrelse som en Haand, der, da Stellfeld kom ind i Sovelammeret, laa paa Gulvet indefor Binduet, saae ud af Binduet, saae han Tiltalte gaae paa Gortouget nogle faa Alen fra Huset, medens ikke andre Personer vare at see paa Gaden. Stellfeld har isvrigt udsagt, at han som Motiv til Tiltaltes ovenførte Handlemaade kun kan anføre Dndskab og Lyst til Drilleri, og at han ikke veed, om Tiltalte, der dog ikke i længere Tid directe har anmeldt ham om Penge, paa denne Maade troer at saae Penge af ham. — Tiltalte har benægtet at have kastet den ommeldte Kampsteen imod Stellfelds Dør, eller at have slaaet de ommeldte Binduesruder ind, eller den 6te Februar at have været i Besiddelse af nogen Stof, eller samme Dag at have været paa Middelgade, hvorimod han har erkjendt den 13de April at have passeret bemeldte Gade; med Hensyn til det den 6te December Passerede har han derhos særskilt udsagt, at Stenen i Entréen var bleven kastet af Stellfeld selv, idet Tiltalte, der var gaaet ind i Porten, var kommen i Conflict med Stellfeld, der var vred paa ham fra tidligere Tid, og ved den nævnte Leilighed først slog Tiltalte med en Stof, og derefter tog den ommeldte Kampsteen, der laa i Porten, og hævøbe den imod Tiltalte, men da denne værgede sig, blev Stenen af Stellfeld selv kastet ind i Gangen eller Entréen; i et følgende Forhør har han udsagt, at

han — der maa antages tidligere at have været noget fidsforvirret — ikke kan sige, om den af ham saaledes givne Forklaring angaaende hans Conflict med Stellfeld — hvilken Forklaring ikke isørigt er beskrevet ved Sagens Oplysninger — forholder sig rigtig, eller om det er en Følge af hans Indbildningskraft, at han har troet at være bleven slaaet af Stellfeld, og at han, da han i det Hele den omspurgte Dag ikke havde det godt, ikke kan sige, om det er af Tiltalte, at der er bleven kastet en Steen ind ad Stellfelds Vindue og ind i hans Dør; i et senere Forhør har han endelig forklaret, at han er vis paa, at det ikke er en Følge af hans Indbildningskraft, naar han har forklaret, at Stellfeld har slaaet ham, da dette virkelig forholder sig saaledes, hvorhos han bestemt har benægtet, at have kastet Kampstienen ind i Entréen eller Muursicenslykttet ind igjennem Vinduet, eller ved den ommeldte Tid at have slaaet paa Middelgade og leet. Fremdeles har Tiltalte under de fortsatte Forhører med Hensyn til Beskyldningerne for ved de ommeldte forskjellige Leiligheder at have slaaet Ruder ind hos Stellfeld udsagt, at saafremt det virkelig skulde være Sandhed i dem, maa det hænges saaledes sammen, at han, der mener stundom at lide af Vandstraværelse, gaaer og gjør saadant Noget, naar han er i forstyrret eller forrykt Tilstand, og selv veed han i det Mindste aldeles Intet derom, men i et følgende Forhør har han atter benægtet at have slaaet Ruderne ind, idet han har udsagt, at han ikke kan have gjort Saadant i Vildeste, da han veed sig ganske fri derfor. Ligesom Tiltalte imidlertid maa anses at have erkjendt Rigtigheden af den af den ovennævnte Kone afgivne Forklaring, hvorefter han den 6te December havde ytret, at have været herne og gjøre Commerc med Stellfeld, saaledes have 2 Vidner edelig udsagt, at Tiltalte til hver af dem for sig har fortalt, at han havde slaaet Stellfelds Ruder ind, idet han sagde, at han havde slaaet dem i Stykker med en Stok, hvis Haandfang var røget ind i Stuen, hvorhos han til det ene Vidne nærmere fortalte, at han havde taget Stokken under Taget paa Loftet i det Sted, hvor han boede, samt at Stokken tilhørte en navngiven Grønthandler, hvorefter denne ogsaa har forklaret, at en paa det givne Sted gjemt Stok var bleven borte for ham, og at det i Stellfelds Leilighed fundne Haandfang i høi Grad ligner Haandfanget paa den savnede Stok. Ved det saaledes Oplyste i Forbindelse med Tiltaltes egne Forklaringer og Sagens øvrige ovennævnte Omstændigheder findes der at være tilveiebragt tilfredsommeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det omhandlede ham paastguede Forhold mod Particulier Stellfeld, der har paastaet sig tilhænde en Erstatning af 1 Rd.

Forjaavidt Tiltalte dernæst siges for at have injurieret Dommeren under Udøvelsen af hans Embede, er det oplyst, at Tiltalte under den ovennævnte, i Anledning af den hos Particulier Stellfeld den 6te December s. A. ituslaede Rude m. m. mod ham indleede Underfølgelse ved et den 2den Januar d. A. af den ordinaire Underdommer, Kammerjunker Scholten, afholdt Forhør har begjært specielt tilført Protocollen, at dersom Dommeren troede, at det nye Aar skulde begynde ligesom det gamle endte, vilde han søle sig sluffet; fremdeles ytrede han, at han ved et tidligere Forhør havde villet have mere pro-

protocolleret end han havde faaet, og endeligg gjorde han Fordring paa, at maatte erholde en anden Dommer, da han meente at blive behandlet partiff og uretfærdigt af den nuværende Dommer, og han opfordrede derfor Dommeren til selv at vige sit Sæde, hvilken Opfordring denne derefter ved Kjenndelse tog til Følge. Tilstalte har i denne Henseende under de følgende af en Sættedommer optagne Forhør udsagt, at han ikke ved de anførte Yttringer har villet injuriere Underdommeren, idet han, forsaavidt angaaer Yttringen om, at dersom denne troede, at det nye Aar skulde begynde, ligesom det gamle endte, vilde han føle sig stuffet, hermed har meent, at Tilstalte igjennem flere Aar var bleven haardt behandlet af Dommeren, deels som saadan, deels som Politimester, og at dette maatte have en Ende, hvisaarsag Tilstalte vilde indgive en Klage til høiere Bedkommende; hvad angaaer Yttringen om, at han havde ønsket mere protocolleret end han havde faaet, har han anført enkelte Tilfælde af ringe Betydning, i hvilke Saadant skal have fundet Sted, men i hvilke Henseender hans Anker isørigt maa ansees ubegrundede. Forsaavidt endelig angaaer hans Udsættelse om, at han meente at blive behandlet partiff og uretfærdigt af Dommeren, har han udsagt, at han herved har efter Evne villet begrunde sin Protest imod, at denne vedblev at fungere som Dommer, og at han isørigt ved den ommeldte Yttring har villet paaberaabe sig Kammerjunker Scholtens tidligere Forhold imod ham, hvorved han ofte har følt sig forurettet, og i hvilken Henseende han har anført deels de temmelig hyppige Anholdelser han har været Gjenstand for, deels den Behandling han — da Particulier Stellfeld efter Sagens Oplysninger i 1864 med en Pengesum hidrog til, at Tilstalte kunde befordres til Australien, hvilken Rejse han dog ikke fuldførte, idet han efter i Hamborg at være gaaet ombord paa et Udbandrerfisk vendte tilbage — ved denne Leilighed var Gjenstand for, idet han, som han har udsagt, imod sin Billie blev sendt bort fra Warhuus, hvorfor han har anført, at det var efter Overenskomst mellem Scholten og Stellfeld, at han skulde hertilendes, og at det saaledes viste sig, at Scholten holdt med Stellfeld, der under nærværende Sag var optraadt som Klager mod Tilstalte. Medens der nu ikke er Føie til at ansee Tilstaltes Yttringer om, at dersom Dommeren troede, at det nye Aar skulde begynde ligesom det gamle endte, vilde han føle sig stuffet, samt om at Tilstalte ikke havde faaet protocolleret, hvad han havde villet, for injurerende, maa dette derimod ansees at være Tilfælde med den sidstansførte Yttring om, at han meente at blive behandlet partiff og uretfærdigt af Underdommeren, idet Tilstalte efter sin ovenansførte Forklaring herved har villet udtale en for Kammerjunker Scholten fornærmelig Mening om dennes tidligere Forhold, hvorhos isørigt bemærkes, at hvad Tilstalte som anført til Støtte for denne sin Mening har paaberaabt sig, maa ansees ubegrundet, idet navnlig Tilstaltes Wortjenbelse i 1864 maa antages at være skeet efter Overenskomst med Tilstalte selv samt i Genhold til Amtets Resolution.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Tilstalte for at have sat sig til Røbbejge mod Politimesteren i Udøvelsen af hans Embedsgjerning, har Kammerjunker Scholten edelig udsagt, at da han den 13de April d. A. ved at

passere Middeltage af Stælfeld blev underrettet om, at Tilstalte — som ovenfor anført — atter samme Dag havde staaet Klæder ind hos Stælfeld, og Scholten gjentagne Gange den Dag havde mødt Tilstalte paa Gaden, hvor han stod med et Udtryk i sine Miner af Trods og Hoan, besluttede han at anholde Tilstalte, og opfordrede derfor denne til at følge med sig hen til Raadhuset, idet han kun sagde til Tilstalte, at han vilde tale med ham, men da Tilstalte var kommen hen paa Fortouget foran Raadhuset erklærede Tilstalte, at han ikke vilde gaae videre og at Scholten her kunde sige ham, hvad han vilde ham, og at Scholten jo kunde lade ham arrestere ved en Politibetjent; og da Tilstalte i det Samme gjorde Mine til at undvige, tog Scholten ham i Kraven, men Tilstalte slog nu fra sig, og da Scholten derpaa greb hans Arm, kastede han sig ind imod Raadstuenmuren, idet han efter Scholtens Opfattelse lovede sig til at ville sparke, samt vedblev at søge at staae fra sig, hvorhos han raabte høit, og det var kun med Møje, at Scholten kunde holde hans Arm, idet isvrigt en Mand, som Scholten iforveien havde anmodet om at være tilstede ved det Passerede, kom ham til Hjælp, hvorefter Tilstalte opgav Modstanden og blev, da Arrestforvareren derpaa kom til, anholdt. Tilstalte har ved det i denne Anledning først afholdte Forhør benægtet at have staaet omkring sig ved den ommeldte Leilighed, hvorimod han indrømmede, at han erklærede ikke at ville følge med ind paa Raadhuset, da han meente, at det var uberettiget, at man vilde arrestere ham paa en ubegrundet Bestyrling om, at han havde staaet en Rude itu, ligesom han ogsaa formeente, at Politimesteren ikke var berettiget til at anholde ham eller udsøge nogen Myndighed over ham, efter som han meente at have sigtet denne for stammelige Handlinger, uden at han havde renset sig for disse Sigtelser — hvorved Tilstalte isvrigt nærmest maa antages at have sigtet til adskillige af ham i 1864 mod Kammerjunker Scholten fremstillede Bestyrlinger, i Anledning af hvilke der dog paa Grund af Tilstaltes formeentlige Utilregnelighed ikke foretoges videre. Under de følgende Forhør har Tilstalte herimod udsagt, at det ikke ved den ommeldte Leilighed faldt ham ind, at Scholten vilde arrestere ham, hvilket ikke var blevet sagt ham reent ud, idet han i modsat Fald intet Diebskik vilde have tøvet med at efterkomme Ordren; derhos har han udsagt, at da Scholten bestandig vilde have ham til at gaae indenfor og Tilstalte ikke vilde, tabte Tilstalte ved denne Leilighed sin ene Træstøffel og sin Kaffet, og at hele Haandgemængdet imellem ham og Scholten bestod i, at han stred for at faae Lov til at optage disse Gjenstande. Ligesom imidlertid 2 Vidner have edelig udsagt, at Tilstalte ved den ommeldte Leilighed sagde til Scholten: „De kan jo lade mig gaae godvillig“ eller „De kan jo lade mig gaae, jeg skal nok gaae godvillig“, af hvilken Ytring saavel som af det hele Optegn det forekom Vidnerne klart, at Tilstalte maatte forstaae, at Politimesteren vilde arrestere ham, saaledes have disse Vidner forklaret, at Tilstalte gjorde Modstand mod Politimesteren, idet det ene Vidne har udsagt, at den legemlige Magt, Tilstalte brugte mod denne, var af en saadan Art, at Vidnet ikke kan afgjøre, om det var for at tage Noget op, eller for at blive fri for at gaae ind paa Raadhuset, medens Vidnet dog har modtaget det ke-

siemte Indtryk, at den var af sibstnævnte Art, uden at Vidnet dog isvrigt noget Væblik fik Indtrykket af, at Tilstalte vilde gaae angrebsviis tilværks mod Politimesteren; det andet Vidne har ligeledes udsagt, at Tilstaltes Kamp ikke syntes at bære sig om at faae Lov til at tage Noget op, men at bære Modstand mod at blive arresteret, samt at det stedfundne Haandgemæng i det Hele saae ud som et formeligt Stagsmaal, og endelig har et 3die Vidne udsagt, at Tilstalte ved den ommeldte Leilighed slog vildt omkring sig. Da nu fremdeles Kammerjunker Scholten har udsagt, at uagtet han ikke udtrykkelig sagde Tilstalte, at han vilde arrestere ham, fremgik det dog klart af alt det Forberede, at Tilstalte forstod at skulle arresteres, findes det at maatte anses godtgjort, at Tilstalte har været vidende om, at det var Politimesterens Mening at anholde ham, hvilket Tilstalte ogsaa maa anses at have erkjendt ved sin ovenanførte første Forklaring, idet han som Grund for, at han ikke vilde følge med ind paa Raadhuset, har anført, at han meente det var uberettiget, at man vilde arrestere ham, og ligeledes maa det efter det Anførte anses godtgjort, at Tilstalte ved Anvendelse af pbsvift Magt har sat sig til Modværge mod Politimesteren, for at forhindre den paatænkte Anholdelse.

Forfaavidt Tilstalte endelig sigtes for Fornærmelser mod en Politibetjent, har Tilstalte vedgaaet, at da Politibetjent Vosgerou, efterat Tilstalte ved den nysnævnte Leilighed den 13de April var bleven sat under Anholdelse, samme Dag indfandt sig hos ham i Arresten for efter Ordre at optage en Rapport over ham, har Tilstalte foruden forskjellige fornærmelige Udtryk om Politimesteren udtalt, at hele Politipersonalet i Byen var Kjeltringepal, hvorhos han talte Vosgerou — hvem han kjendte som Politibetjent og som isvrigt var iført sin Uniform — en Drukkenbold, bestyldte ham for at gaae paa Kæsen fra Morgen til Aften, samt bebrejdede ham Fruentimmerhistorier. Tilstalte har nu vel villet gjøre gjældende, at Vosgerou ved den ommeldte Leilighed var fuld og irriterede ham, hvorhos han i et følgende Forhør har udsagt, at han ved bemeldte Leilighed man have havt en af sine sædvanlige Raptusfer, og at han nu ikke kunde rigtig erindre, hvad der foresaldt, men ligesom Tilstalte dog igjen i et senere Forhør har udsagt, at han meget godt husker hvad der paaferede og gjentaget sin Tilstaaelse, saaledes er der efter de af Vosgerou og Arrestforvareren, der kom tilstede ved Rapportens Optagelse, afgivne edelige Forklaringer ikke Høie til at antage, at Vosgerou har været beruset eller irriteret Tilstalte, hvorhos Vosgerou og Arrestforvareren have forklaret, at Tilstalte ved den nævnte Leilighed vel var fuld og exalteret, men ikke kan antages at have været sig ubevidst.

Tilstalte, der er født i 1836, har ifølge Overrettens Dom af 24de September 1860 for Pengeafpresning, Betleri og Fødsøngeri været anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorefter der i 1864 indledes Underfølgelse med ham for Rufferi, usædeligt og usømmeligt Forhold imod sine Gjenboer og Fornærmelser mod Dommeren i Retten, i Anledning af hvilken Underfølgelse Tilstalte — der i Januar 1864 af en Cassationscommis-sion var paa Grund af Sindsvovring bleven erklæret for udygtig til Milit-

tairtjenesten — i December 1864 indlagdes til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvorfra han blev udstreven det følgende Foraar, idet Overlægen ved Anstalten i en Erklæring af 5te Mai 1865 udtalte, at Tiltalles hele aandelige Habitus røbede en temmelig stærk Disposition til Sindssygdom, og at han efter al Sandsynlighed havde været underkastet flere forbigaaende Anfald af Sindsförvirring i mindre Grad, hvorefter Justitsministeriet i Skrivelse af 27de September f. A. resolverte, at der efter de om Tiltalles mentale Tilstand foreliggende Oplysninger ikke fandtes Grøde til fra det Offentliges Side at foretage Videre i Anledning af den ommeldte Undersøgelse. Under nærværende Sag er Tiltalles mentale Tilstand gjentagne Gange bleven undersøgt af Stadslægen, der navnlig i en, efterat de første Forhører vare optagne, den 8de December f. A. afgiven Erklæring har udtalt, at der ved hans Sammenkomster med Tiltalte har været god logisk Gang i Tiltalles Tale, og at Tiltalte har havt Leilighed ved at finde det rette Udtryk for sin Tanke, og at der ei heller i hans øvrige Forhold har kunnet opdages nogen mental Abnormitet, og at hans Væsen var roligt og sømmeligt, og han undgik enhver Pitting af Uvillie eller Forbittrelse mod Personer; endelig udtales det, at nægter Stadslægen saaledes ikke for Dieblittet kunde spore nogen tilstedeværende Sindssygdom hos Tiltalte, kunde Muligheden dog ikke benægtes af, at en saadan Sygdom ikke desmindre kunde være tilstede, men at den da maatte være af en saadan Art, at den kun røbede sig ved en længere Tids Jagttagelse. Efter at derpaa Udskrift af de ovennævnte første Forhør var bleven tilfjället Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus, har denne i en Erklæring af 13de Januar d. A. udtalt, at han ikke i bemeldte Udskrift har fundet Noget, som kunde stride imod det i Stadslægens Erklæring af 8de December Anførte, eller vække Formodning om, at Tiltalte skulde have været sindsförvirret i det Tidsrum Forhørene omfattede. I en følgende Erklæring af 8de Mai d. A. har Stadslægen, hvem de da i det Væsentlige afsluttede Forhør i Sagen vare bleven tilfjællede, henholdt sig til sin ovennævnte tidligere Erklæring af 8de December, hvoraf det fremgik, at Stadslægen maatte antage Tiltalte for Tiden ikke liden af Sindssygdom, hvorhos tilføies, at de Leiligheder til at iagttage Tiltalte og tale med ham, som Stadslægen har havt efter den Tid, ikke have givet Anledning til at sætte nogen afsvigende Mening. I en i Henhold til Overrettens Kjendelse under 19de October d. A. afgiven yderligere Erklæring har Stadslægen udtalt, at han i Tidsrummet efterat hans fornævnte Erklæring af 8de Mai var afgiven ofte har havt Leilighed til at iagttage Tiltalte, og at der ingensteds ved disse Leiligheder hverken i hans Tale eller Adfærd har aabendaret sig Noget, som i mindste Maade kunde henlede Tanken paa nogen tilstedeværende Sindssygdom. Efterat Sagens Acter derefter havde været tilfjællede det fgl. Sundhedscollegium, har bemeldte Collegium i sin over Sagen afgivne Betænkning tiltrædt, hvad Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus i Erklæringen af 13de Januar d. A. og Stadslægen i hans Erklæringer af 8de December f. A. og 8de Mai d. A. have udtalt om Tiltalles mentale Tilstand under Udørelsen af de af ham paafjættede Forbrøpdelser, hvorhos Col-

legiet dog har tilføjet, at naar hensees til den af Overlægen ved Sindsfygeanstalten ved Aarhus i den ovennævnte Erklæring af 5te Mai s. A. givne Skildring af Tiltaltes moralske Standpunkt, samt den der udtalte Anskuelse om Tiltaltes mentale Tilstand, maa Tiltalte, forsaavidt der er Spørgsmaal om hans Tilregnelighed i de ham nu paafigtede Forbrydelser, falde ind under Bestemmelsen i Straffelovens § 39.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Tiltalte for sit Forhold i de ovennævnte Henseender — ibet Straffelovens § 39 findes at maatte komme til Anvendelse — være at ansee efter Straffelovens §§ 98, 101 og 296 jfr. bemeldte § 39, og Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes at kunne bestemmes til saadant Fængsel i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 70.

Advocat Liebe

contra

Arrestanterne **Jens Christian Christiansen**, ogsaa kaldet **Mengler**, og **Søns Petter Månson** (Defensor Bunken), der tiltales for, tildeels under Anvendelse af Magt, at have bebrøvet Utugt med og gjort sig skyldige i uæderligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 15de December 1866: „Arrestanterne Søns Petter Månson og Jens Christian Christiansen Mengler bør henseettes til Forbedringshussarbejde, Førstnævnte i 3 Aar og Sidstnævnte i 2 Aar. Saa betale de Enhver for sig de med deres Arrest og Straffens Execution forbundne Omkostninger, samt in solidum alle øvrige ved Sagens Behandling foranledigede Udgifter, derunder Salairer til Actor og Defensor, Cancelliraad Olsen og Procurator Jacoby, med 4 Rd. til Førstnævnte og 3 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Udsværb efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 28de Januar 1867: „I Henseende til de de Tiltalte idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Søns Petter Månsons Vedkommende fastsættes til 2 Aar. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procu-

ratorerne Sackfen og Møller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., per udredes af de Tiltalte, Enhver med det Halve.

Da de factiske Omstændigheder i denne Sag ifølge deres Bestaaffenhed ikke egne sig til offentlig Meddelelse, anføres her alene Slutningen af den indankede Dom, der lyder saaledes: „Tiltalte Christiansen, der er født den 16de September 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for det af ham vedgaaede Forhold i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansæe efter bemeldte Lovs § 168, cfr. § 46 og § 173, saaledes at Straffen for ham, der, da han begik samtlige Forbrøddelser, maa antages at have været imellem 15 og 18 Aar gl., vil være at nedsette efter Bestemmelsen i § 37, og findes den ved Underrettsdommen for denne Tiltalte fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder passende; Tiltalte Månsson, der er født i Sverrig den 11te December 1836 og ikke har været tiltalt eller straffet her i Landet, hvor han har havt Ophold i over 5 Aar, er for sit ovenomhaandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 173, men Straffen, der er fastsat til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, findes at kunne bestemmes til samme Slags Strafarbejde i 2 Aar“.

Nr. 71.

Advocat Hansen
contra

Niels Jensen (Defensor Levinson),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kronborg østre Birk's Extraretsdom af 20de Novbr. 1866: „Tiltalte Arbeidsmand Niels Jensen af Sørup bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Lømmersvend Rasmus Nielsen 12 Rd., samt udrede alle af Actionen og hans Anholdelse lovligen Afhørende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rd., saavel som Diæt- penge til Sibstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse.

Det Ibsømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Februar 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Canc. d'Auchamp, betaler Tiltalte Arbejdsmand Niels Jensen 5 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Med Tiltaltes Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 29de September s. A. paa Veien mellem Fredensborg og Sørup har bibragt Tømmersvend Rasmus Nielsen et Slag i Ansigtet med en Champagneflaskke, fyldt med Brændevin, hvorved efter den fremlagte Lægeattest tilføledes Nielsen et gabende, stærkt blødende Saar, fraat frækkende sig fra Indresiden af venstre Dæse øvre Laag ned over Næsens Ryg henimod højre Næsevinge, af ca. 1½ Tommes Længde og i Dybden paa Midten gaende ind til Næsebenet, for hvilken Læstion Nielsen imidlertid efter en af Districtslægen den 11te Januar d. A. afgiven Attest nu er fuldstændig helbredet, uden at den har efterladt skadelige Følger for Fremtiden.

Tiltalte har nu vel villet gjøre gjældende, at han ikke forsærlig har bibragt Nielsen Slaget, idet hans Forklaring gaaer ud paa, at han, efterat være kommen i Uenighed med Nielsen, som havde grebet fat i ham og slaaet ham i Hovedet, var gaaet foran Nielsen, som derpaa greb ham i Armen, og at han da, for at frigjøre sig herfor, ved at støde tilbage med Flasken formodentlig maa have ramt Nielsen i Hovedet og derved tilføjet ham Læstionen.

Ligesom det i og for sig er usandsynligt, at Læstionen kan være bibragt Nielsen paa den af Tiltalte forklarede Maade, saaledes have saavel Nielsen som Arbejdsmand Peder Ambjørnsen — hvilken Sibste efter Overrettens Kjen-

desse har beediget sin Forklaring — forklaret, at de alle 3 gik ved Siden af hverandre paa Veien, da Tiltalte, der havde viist sig outhavsfuld mod Nielsen og drillet denne, uden at dog Nielsen gjengjældte dette, bibragte Nielsens Slaget med Flasken i Ansigtet uden nogen dertil givne Anledning fra Nielsens Side, hvorhos Ambjærnsen endvidere har forklaret, at Tiltalte paa hans Spørgsmaal om, hvorfor han saaledes slog Nielsen, svarede, at det havde Nielsen ærligt fortjent, hvilken Uttring Nielsen efter sin Forklaring ligeledes hørte.

Herefter findes intet Hensyn at kunne tages til Tiltaltes Foregivende om ikke forsætliggen at have tilføiet Nielsen Slaget, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 13de October 1825, og ved Kronborg østre Birts Extrarets Dom af 8de November 1858 for uforsvarlig Forklaring for Retten anseet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men tværtimod ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 203, men den valgte Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes efter Omstændighederne, og navnlig da Volds handlingen ikke kan antages udsvet med Overlæg, at kunne bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 60.

Advocat Levinson

contra

Mogens Abraham Sommer (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de December 1866: „Tiltalte Mogens Abraham Sommer bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Cancelliraad d'Auchamp, 8 Rd. til hver. Saa bør og 2det Dplag af det under Sagen omhandlede Skrift, betitlet: „En bedrøvelig Ihukommelse om Provst Paukiss Fordefærd den 17de Juli 1865“, være confiskeret. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa Højesteret billige, at Tiltalte ved samme er anseet skyldig til Straf efter Loven af 3die Januar 1851 § 8, men da det Forhold, for hvilket han under nærværende Sag bliver at dømme, er ældre end det ligeartede Forhold, for hvilket han ved Højesterets Dom af 19de November f. A. efter den ovennævnte § dømtes til Fængsel

i 3 Maaned, vil han nu i Henshold til Straffelovens § 64 kun være at ansee med en Tillægsstraf, som findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Med den heraf følgende Forandring i Straffetiden vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Maaned. I Salarium til Advocaterne Lovinsen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag actioneres Tiltalte Mogens Abraham Sommer ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 5te Februar d. A. for Overtrædelse af Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8 med Hensyn til Indholdet af en paa 2det Opdrag af en af M. A. Sommer udgiven Piece betitlet: „En bedrøvelig Skuldommelse om Provst Paullis Forbudsord den 17de Juli 1865“ paa sidste Side tilføjet Efterkrift og navnlig for de deri forekomende Udtryk: „Hvoisænge mon Kongen skal trælle under dette Nag og befales til at have den i Landet herskende Religion, som er: at holde Gud for Nar?“

I den ommeldte paa det nævnte Skrifts sidste Side tilføiede Efterkrift, som saaledes alene er Gjenstand for Actionen, og for hvis Indhold Tiltalte har erkendt at han som Forfatter bærer Ansvar, har han ikke blot, som specielt udhævet i Actionsordren, omtalt, at den i Landet herskende Religion, som Kongen befales til at have, er at holde Gud for Nar, men tillige kaldet Følgekirklens Geistlighed for gudsbespottelig og udtalt, at Folket holdes for Nar af den, og at det er en Plage, der hviler over Folket, og da Tiltalte ved disse Yttringer maa ansees at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Strafanvar efter den ovenanfælte Lovbestemmelse, hvorved med Hensyn til Straffelovens § 306 bemærkes, at samme Lovs § 156 ikke findes at kunne lede til en mildere Bedømmelse, ligesom det heller ikke vil kunne fritage ham for Ansvar, at han ikke vil have havt til Hensigt ved de ovenmeldte Udtalelser at spotte eller haane den efter hans Mening sande Tilbedelse af Gud i Aand og Sandhed, men ifkun at modarbejde al Slags falsk Gudsdyrkelse, vil Tiltalte, hvis Opgivende at være 37 Aar gammel er skønnet at stemme med hans Absende, og som blandt Andet er anseet ved Høiesteretsdom af 2den Februar d. A. efter Presseloven af 3die Januar 1851 § 8 med Fængsel i 1 Maaned, ved Aalborg Kjøbstads Eyraretsdomme af 16de og 30te August d. A. henholdsvis efter Straffelovens § 156, sammenholdt med §§ 306 og 309 samt den citerede Bestemmelse i Presseloven af 1851, med simpelt Fængsel i 3 Maaned, og efter Straffelovens § 156, est. §§ 57 og 306 (jfr. § 216) og den

oftmelte Bestemmelse i Presseloven, med lige Fængsel i 4 Maaneder, samt ved Høiesteretsdom af 19de f. M. efter samme Bestemmelse i Presseloven, cfr. Straffelovens § 156, med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, nu være at ansee efter § 8 i Presseloven af 3die Januar 1851 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos Tilstalte vil have at udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salairer til de befalede Sagførere med 8 Rd. til hver.

Derhos vil ifølge samme Lovs § 12, cfr. Straffelovens § 34, det omhandlede af Tilstalte udgivne Skrift være at confiskere.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbragte Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees udsæubigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Ugenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ff. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (S. Høgel).
 Fielsbøl & Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 2.

Den 29de Marts.

1867.

Første ordinaire Sædssion.

Mandagen den 11te Marts.

Nr. 59.

Advocat Heinrichsen

contra

Niels Hansen (Defensor Liebe),

ber tiltalt for Manddrab og Legemsbestadigelse.

Etbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 11te Septbr. 1866: „Arrestanten Niels Hansen af Deibjerg bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Valeur 8 Rd. og til Defensor, Procurator Tørgensen 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Januar 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at staa. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Fasting, betaler Arrestanten 12 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staa. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hebbet det: „Efter Arrestantens egen Tilfælde og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger ere Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Den 15de April f. A. om Aftenen var Arrestanten, der paa den Tid havde Arbejde ved Jernbaneanlægget mellem Fredericia og Veile, tilstede ved en hos Smed og Høler Anders Peder Pedersen i Andshøj afholdt Legestue, hvorefter der var Dands og Brændeviinsubstjænkning, og da Dandsen omtrent Kl. 2 om Natten var ophørt, forblev han tilligemed endeefters om deels danske deels svenske Jernbanearbejdere hos Smeden endnu i omtrent 2 Timer. Imod Slutningen af disse opstod der, uden at den nærmere Anledning dertil er oplyst, mellem nogle af de Tilfællede Skænderi og Strid, hvori ogsaa Arrestanten deltog, og det maa i saa Henseende navnlig ansees tilstrækkelig godtgjort, deels at Arrestanten, medens en svensk Jernbanearbejder Svend Johansen brødtes med en dansk Jernbanearbejder om en Stok, har med den slade Haand givet Svend Johansen et Slag i Hovedet, deels at Arrestanten ved en senere Leilighed — som det maa antages, medens Svend Johansen, efter at nogle danske Jernbanearbejdere at være bleven kastet ud af Huset, søgte igjen at tvinge sig ind — med en i en Kniv anbragt Vibekradsler eller Syl, hvoraf tidligere var afbrækket et lille Stykke, har vibrøgt Svend Johansen flere Stød og derved tilføjet ham et ikke betydeligt Saar i venstre Kind, samt et ligeledes mindre Saar i Halsen, hvilke Saar senere ere lægte uden at efterlade skadelige Følger.

Omtrent Kl. 4 om Morgenen forløbe 2 sjællandske Steenhuggere Smedens Huus for at gaae hjem, og umiddelbart efter dem fulgte 4 svenske Jernbanearbejdere og deriblandt Johannes Øste, og — som det maa antages et Par Minuter derefter — vilde ogsaa endeefters af de danske Jernbanearbejdere gaae hjem, men da en af disse, Christen Jensen, var kommen udenfor Huset, og han efter sin Forklaring navnlig havde bemærket, at der af dem, der vare gaaede forud, blev kastet Steen efter ham, løb han tilbage til Huset og fortalte dette, hvorefter han tilligemed sin Broder Thomas Jensen og Arrestanten samt 2 andre Jernbanearbejdere gavede sig til at forfølge dem, der vare gaaede forud, og da de 4 svenske Jernbanearbejdere mærkede, at de bleve forfulgte, gavede sig til at løbe, og idet de passerede forbi de sjællandske Steenhuggere snublede Johannes Øste og faldt, hvorefter han kom noget bagefter de andre Svenskere. Af Forfølgerne maa Thomas Jensen antages at have været forrest, og da han naaede den ene af Steenhuggerne, slog han ham med den venstre Haand, hvori han holdt en Steen, der efter hans Forklaring var 1 ½ Tommer i Gjennemsnit, i Ansigtet, og medens Steenhuggeren, der maa antages ved dette Slag eller anden Vold fra Thomas Jensens Side at være bleven kastet omkuld, endnu laa, kom Arrestanten tilstede og søgte at sparke ham i Ansigtet, hvilket Spark Steenhuggeren imidlertid apparerede med Armen. Efter at have slaaet Steenhuggeren løb Thomas Jensen videre, og da han i en Afstand af omtrent 300 Alen fra Smedens Huus naaede Johannes Øste, gav han efter sin Forklaring ligeledes denne et Slag i Hovedet med den venstre Haand, hvori han endnu holdt Stenen, og da Johannes Øste ved dette Slag var

falben omtulb i Beigrøften, saaledes at han kom til at ligge med Ansigtet mod Hegnet, gav Thomas Jensen ham med en titubrukten Stok, som han havde i højre Haand, et eller flere Slag over Ryggen, og da Johannes Øste derpaa havde vendt sig om samt taget fat i Stokken og revet den fra Thomas Jensen, tog denne den ovennævnte Steen over i højre Haand og kastede den imod Østes Hoved, og i det Samme tog Øste sig med Haanden op til venstre Kind, hvorefter Thomas Jensen løb videre for at indhente de andre 3 Svenskere.

Arrestanten, der efter sin Forklaring havde sin Kniv i Haanden, da Forfølgningen begyndte, men igjen havde puktet den i Lommen og istedet derfor forsynet sig med nogle Steen, som han imidlertid atter vil have kastet fra sig allerede forinden han naaede Steenhuggeren, tog, idet han efter at have spærket denne løb videre, igjen sin Kniv frem og aabnede dens første Blad, som var et sædvanligt spidst Snittekblad af omtrent en Pegefingers Længde, og da han, der havde set Thomas Jensen slaa Johannes Øste, naaede denne, huggede han, medens Johannes Øste endnu laae med Ryggen imod Hegnet, ham med Kniven i Hovedet, hvorefter Johannes Øste gav en jamrende Lyd fra sig, løstede begge Hænder op for Panden og faldt om paa højre Side, saaledes at han kom til at ligge med Panden imod Hænderne paa Hegnet. Arrestanten har forklaret, at han ikke bestemte veed, hvor i Hovedet han traf Johannes Øste, men at han anser det for rimeligt, at han har truffet Hovedets venstre Side som den, der var ham nærmest, samt at han heller ikke veed, om han huggede Johannes Øste een eller flere Gange med Kniven, hvorhos han har ubagt, at han vel ikke kan sige Noget om, hvorvidt han ved at hugge med Kniven anvendte al sin Kraft, men at han jo vistnok stødte godt til, samt at han, da han efter Stødet vilde trække Kniven tilbage, mærkede, at den holdt igjen. Strax efter Stødet løb Arrestanten videre og fortraatte tilligemed sine Kammerater Forfølgningen af de 3 andre Svenskere, men da de ikke kunde indhente dem, vendte de tilbage, og paa Tilbageveien passerede de forbi det Sted, hvor Johannes Øste laae, uden at de toge videre Notice af denne, end at en af dem tog fat paa ham for at rejse ham op, men igjen slap ham, idet Bedkommende efter sin Forklaring hørte Johannes Øste give en sukkende Lyd fra sig og derfor antog, at han sov, og først Kl. 7 à 8 om Formiddagen blev Johannes Øste funden af en tilfældigvis forbi kommende Person og indbragt til Smedens Huus, hvorfra han samme Dag førtes til Sygehuset i Weile, hvor han ankom omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen og bøde et Par Minutter efterat Districtslægen kort forveien var kommen tilstede.

Ved Obduktionen, der blev foretaget den 20de April, fandtes udvendig — foruden nogle enkelte mindre Beskadigelser — paa Hovedets venstre Side i 2 Tommers lige Linie over Dret en noget fremstaende, blød, afrundet Hævelse uden skarpe Grændser og omtrent 3 Tommer i Diameter, og omtrent paa Midten af denne Hævelse fandtes et Saar, der gik forfra bagtil og lidt nedad, og som var $\frac{1}{2}$ Tomme langt med lige tærfsluttende Rande, og lige under dette Saar kunde en liden Beentant af Hjerneskalen ses at staa frem, og efterat

Beenhinden var affrabet, saaes en 2 Tommer lang Spalte i Benet gaende buet ferfra bagtil, hvorhos der paa Hjernesfallens indvendige Flade fandtes den samme Spalte og en omtrent til den ydre svarende Beenlant, ligesom der ogsaa svarende til denne Beenlants Længde fandtes i den haarde Hjernehinde et gaakende Saar med jævne Rande, hvorhos der navnlig under Saaret i Hjernehinden fandtes i selve Hjernemassen en Huelshed af Størrelse som et stort Hønsæg, fyldt med sammensløbet sort Blod. I Obductionsforretningens Conclusion er udtalt, at Johannes Østes Død har sin Aarsag i den ommeldte Læsion af Hjernen, og at denne Læsion er en Følge af ubvoortes Vold, hvorhos det endvidere siges, at denne Vold er frembragt ved en hoard, stump Gjenstand, men efterat de obducerende Læger havde haast Leilighed til at gjøre sig bekendte med de i Sagen optagne Forhører og den af Arrestanten benyttede Kniv, have de senere erklæret, at det ved Obductionen forefundne bekyrker den Antagelse, at Johannes Øste er ramt paa Hovedets venstre Side baade af et Hug med en Sten og et Stød med bemeldte Kniv, hvis brede Blad navnlig passer i Størrelse til de forefundne Saar, samt at den ydre Skulst paa Hovedet maa tilskrives Slaget med Stenen, men at derimod Saaret i Hovedshuden, Bruddet af Hjernesfallen og Saaret i Hjernehinden utvivlsomt hidrører fra Stødet med Kniven. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorved Johannes Østes Død maa anses bevirket, have de obducerende Læger endelig erklæret, at hans Død ikke kan betragtes som en Følge af begge Voldshandlingers forenede Virkning, men maa tilskrives Stødet med Kniven, og at det navnlig, naaget Stødet med Kniven maa erkjendes at være lettet i et Punct, nemlig Gjennemhoringen af Hovedshuden, idet denne er bleven mere end sædvanlig spændt ved det under den efter Slaget udtrædende Blod, dog ikke tør siges, at den brækkende Virkning af Stødet med Kniven er bleven besorbet ved Slaget med Stenen; men i Forbindelse hermed have de tilføjet, at det med Hensyn til Blodansamlingen i Hjernen, hvori Dødens sidste rette Aarsag er at søge, ikke med afgjort Visshed kan afgjøres, hvorfra den hidrører, men at der dog er en overveiende Sandsynlighed for, at den nævnte Læsion er fremkaldt ved Stødet med Kniven og ikke ved Slaget med Stenen. Det lgl. Sundhedscollegium har derhos, efterat Sagens Acter have været det tilfillede, erklæret, at Østes Død maa antages at være bevirket alene ved det med Kniven bibragte Stød, og at af de paa Ligets Hoved forefundne Læsioner den ydre Skulst maa tilskrives Slaget med Stenen, hvorimod Saaret i Hovedshuden, Bruddet af Hjernesfallen, Saaret i Hjernehinden og Blodansamlingen i Hjernen alene maa tilskrives Stødet med Kniven, samt at de fra dette Stød hidrørende Læsioner ere af den Bessaffenhed, at de uden Hensyn til de mulige Følger af Slaget med Stenen have maattet medføre Døden eller dog en væsentlig Svækkelse af Bedkommendes Sjæls- og Legemskræfter.

Arrestanten har iøvrigt forklæret, at han ikke ved den ommeldte Leilighed havde til Hensigt at dræbe Johannes Øste, men at han blot vilde bibringe ham et Stød, der skulde smerte, hvorhos han har anbragt, at han end ikke, da han stødte Johannes Øste med Kniven, tænkte paa, at han derved udfatte hans

Pis for Fare, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han vel vidste, hvad han foretog sig, men at han dog ved bemeldte Leilighed var for opbidset dels af Dril, dels af Breve over hvad han havde hørt om, at Svenskerne havde givet sig til at kaste med Steen, til at give sig Tid til at tænke over sin Gjernings livsfarlige Beskaffenhed.

Imod Arrestantens Benægtelse kan det nu vel ikke ansees godtgjort, at han har høbt til Hensigt at dræbe Johannes Øste, men derimod maa det efter Beskaffenheden af den af Arrestanten udviste Vold, samt idet han 'efter Sagens Oplysninger i saa Henseende ikke kan antages at have været beruset i nogen væsentlig Grad, antages, at Arrestanten har maattet forudsee Johannes Østes Død som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af hans Gjerning, ligesom det ogsaa maa ansees tilstrækkelig oplyst, at Johannes Østes Død er bevirket ved det ham af Arrestanten bibragte Stød med en Kniv, og Arrestantens Forhold vil derfor, idet han i ethvert Fald maa antages at have staaet i den Tro, at Johannes Øste tilligemed de andre Svenskere ved den ommeldte Leilighed havde kastet med Steen og derved givet Anledning til Striden, være at henseere under Frdn. 4de October 1833 § 2, sidste Punctum, cfr. 4, hvorhos han tillige for sit Forhold ligeoverfor Svend Johansen vil være at ansee med Straf efter samme Frdn. § 3, og findes Straffen for ham, der er født i 1838 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorved bemærkes, at den almindelige borgerlige Straffelov, under hvis § 188 og § 203 Arrestantens Forhold i de ovennævnte Henseender vilde være at henseere, ikke findes at kunne medføre nogen Formildelse."

Nr. 62.

Advocat Brod

contra

Poul Christian Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Thveri.

Horns Herreds Exrætersdom af 31te October 1866: „Arrestanten Poul Christian Jensen bør at henseettes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar; saa udreder han alle af Sagen flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 10 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 8 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 24de December 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Mørville og Sfaacsen, betaler Arrestanten 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liede for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisser bedder det: „Om Arrestanten Poul Christian Jensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Tidrummet fra Mai til Begyndelsen af Juli d. A. har begaaet 9 forskjellige Indbrudstyverier, nemlig hos Møller Peterjen af Nygaard's Mølle, hos Gaardmand Jens Nielsen i Lendum, hos Kjøbmændene Lund, Baarst og Geertsen i Frederikshavn, hos Kjøbmændene B. Høgsted, Nielsen og P. Christensen i Hjørring, samt hos Kjøbmand J. P. Christensen i Lendum. Af disse Tyverier ere de, der ere forøvede hos Gaardmand Jens Nielsen og hos Kjøbmand J. P. Christensen udførte med et Mellemrum af ca. 3 Uger i den samme Gaard, der i Mellemtiden var bleven afhandlet af Nielsen til Christensen, og i samme Værelse, nemlig et Spisestuekammer, der støber op til Sovestuekammeret, og de øvrige 7 Tyverier ere udførte i de ovennævnte Handlendes Boutikker. Samtlige Tyverier ere derhos begaaede efter Sengetid og navnlig i Tiden fra Kl. 12 til Kl. 4 om Natten, og Arrestanten har hver Gang banet sig Udgang til det paagjældende Locale ved Indstigning gjennem et Vindue, idet han enten har trykket en Kude ind eller udtaget den ved at afspile Rittet og derefter har aflaget Krogene, eller han har udtaget et med Søm udbændigt befæstet Vindue eller foresundet Vinduet oabnet eller utilstrækkelig lukket. Ved de ommeldte Tyverier har Arrestanten fornemmelig tilvendt sig Penge, navnlig af Boutikkernes, men i Reglen har han kun foresundet mindre Beløb, der da som oftest have udgjort et Par Rigsdaler eller noget derover, eller tilsammen mellem 20 og 30 Rd., og kun paa et enkelt Sted, nemlig hos Kjøbmand B. Høgsted, har han tilvendt sig et større Beløb, ca. 66 Rt., hvorhos han paa de fleste Steder endvidere har borttaget nogle mindre værdifulde Handelsvarer, paa et Par Steder nogle Fødevarer og et Sted et Uhr, hvilke Gjenstande tilsammen ere udfaaede til en Værdi af ca. 13 Rd. Fremdeles er det paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten Natten mellem den 19de og 20de Juni d. A. omtrent Kl. 3 har forsøgt ved en lignende Fremgangsmaade, som han har benyttet ved de ovenomhandlede Tyverier, at bane sig Udgang til en Palsbod i Kjøbmand C. B. Høgsted's Gaard i Hjørring, idet Arrestanten aabnede et Vindue ind til samme ved at udtage en Kude og derefter aflagt en Vindueskrog; da der imidlertid indenfor Vinduet var Jernstænger, saa at Arrestanten ikke kunde komme ind, tog han en Træstang, der stod i Gaarden, og i Enden af hvilken der var et Søm, og ved Hjælp af denne udtog han af Palsboden gjennem

Abningen mellem Jernstængerne endeel Klædningsstykker, der under Sagen ere vurderede til ialt 21 Rd. 5 Mk., medens de efter Kjøbmand E. W. Høgsfeds Opgivende skulle have havt en Værdi af 37 Rd. 1 Mk. Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten om Natten mellem den 27de og 28de Juni b. A. har forsøgt Indbrudstyveri paa 2 forskjellige Steder i Hjørering, nemlig deels i Kjøbmand Hollesens Boutik, deels i Kjøbmand Møllers Contoir. Arrestanten, der paa begge Steder havde faaet udtaget et Stykke af en Bindueskrude, blev imidlertid ved begge Leiligheder forstyrret i sit Forehavende og maatte begynde sig bort med usforrettet Sag.

Der er under Sagen bragt en Mængde Gjenstande tilstede, som Arrestanten har angivet at have borttaget ved de forskjellige ovenomhandlede Tyverier, og disse ere ogsaa vedfjendte af og udliveredede til de vedkommende Eiere, og ligeledes er der bragt et Beløb af 26 Rd. 3 Mk. 4 h tilstede, som Arrestanten havde stjult og som efter hans Forklaring bestaaer af Penge, som han ved de ommeldte Leiligheder har tilvendt sig. Deels ved Hjælp heraf, deels ved at modtage nogle Gjenstande, som Arrestanten havde kjøbt for endeel af de stjaalne Penge, have de Bestjaalne faaet Størstedelen af deres Tab erstattet med Undtagelse af Kjøbmand W. Høgsfeds, der ikke har faaet Dækning for en Halvhundrededalersjedd, som Arrestanten har tilstaaet at have stjaalet hos ham, men som efter hans Forklaring senere skal være bleven borte for ham; ligesom de øvrige Bestjaalne imidlertid have frasaldet Krav paa yderligere Erstatning, saaledes bliver der efter den af W. Høgsfed i saa Henseende afgivne Erklæring ei heller for hans Vedkommende videre Spørgsmaal om Erstatning under nærværende Sag.

Arrestanten, der er født den 12te Juni 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for de af ham efter det Ovennævnte begaaede Forbrydelser være at ansee deels — forsaavidt angaaer det hos E. W. Høgsfed begaaede Tyveri, der ikke kan ansees som et Indbrudstyveri — efter almindelig borgerlig Straffelov § 228, deels for de øvrige Tyveriers Vedkommende efter samme Lovs § 229 Nr. 4 sidste Led, cfr. med Hensyn til de hos Hollesen og Møller forsøgte Tyverier § 46. Den Straf, Arrestanten herefter har forstjådt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshunarbejde i 4 Aar."

Nr. 68.

Advocat Brod
contra**Hans Hansen** eller **Knudsen** med Tilnavn **Snertinge**
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri, Løsgængeri og Vekleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Ertrætsdom af 6te December 1866: „Arrestanten Hans Hansen eller Knudsen af Snertinge bør henfættes til Forbedringshunarbejde i to og eet halvt

År. Saa bør han og ubrede samtlige af Actionens skændende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Melbøla 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1867: „Arrestanten Hans Hansen eller Knudsen med Tilnavn Snerthinge bør hensesættes til Lughuusarbejde i 3 År. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Casse og Procurator H. H. Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 År.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 År. I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisjer heber det: „Under denne i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virts Exrater den 6te December f. A. paatjendte, hertil indkomne Sag er Arrestanten Hans Hansen eller Knudsen med Tilnavn Snerthinge, der ved nærværende Rets Dom af 18de August 1857 er anset efter Frdn. 11te April 1840 § 16 for 4de Gang begaaet Tyveri med 8 Aars Lughuusarbejde, og ved Skibnæsholms Virts Politivretsdom af 4de Januar f. A. efter Lov 3die Marts 1860 for Løsgænger og Betleri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, igjen actioneret for Tyveri, Løsgænger og Betleri, og det er ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste ogsaa beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig heri, idet han i Mai Maaned ifjor har frastjålet Forpagter Boesen i Høsthorstrup Præstegaard, hvor han var gaaet ind for at bette, en Dyffels Brakke af Værdi 15 Rd., der hængte i en Entrée, ligesom han, siden Dommen af 4de Januar f. A. overgik ham, flere Gange har stillet arbejdsløs omkring paa forskellige Steder i Landet og betlet. Arrestanten vil derfor i Medfør af Straffelovens §§ 306 og 307 være at anses efter § 282 1ste Led for 5te Gang begaaet Tyveri, samt efter Lov 3die

Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og findes Straffen i Henghold til Straffelovens § 14 at kunne bestemmes til 3 Aars Tugthuusarbejde."

Onsdagen den 13de Marts.

Nr. 6. **Hansine Fischer**, født **Friis**, med Mand og Børge,
Kjøbmand **Martin Fischer** (Adv. Hindenburg efter Ordre)
contra

Administrationen for Grosserer **Niels Brocks** og Hustru **Lene Bredahls** Legater (Justitsraad Buntzen efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet om Citantindens Ret til en i 1862 falden Legatportion.

Mandens Byttingsdom af 9de Februar 1863: „De Indstævnte, Administrationen for Grosserer Niels Brocks og Hustru Lene Bredahls Legater, bestaaende af Provst Sjorgensen, Justitsraad, Borgermester Fischer, Cancelliraad, Byfoged Elmquist, Consul, Raadmand Westermann og Borgerrepræsentant, Bæver Hald, hør for Ligtale af Citantinden Hansine Friis i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citantindens befalede Sagfører, Procurator Bredstrup, Salair af 12 Rd., og de Indstævntes befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Olsen, ligeledes Salair af 12 Rd., hvilke Salairer ndredes af det Offentlige.“

Biborg Landsoverretsdøm af 25de April 1864: „Underrettsdommen hør ved Magt at stande. De Indstævntes befalede Sagfører for Overretten, Procurator Faber, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige. Citanten, Kjøbmand Martin Fischer, forelægges en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 1ste Februar d. A. for Overretten fremlagte Indlæg.“

Høiesterets Dom.

I Henghold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Dommens Forstaelse af den deri omtalte Høiesteretsdoms Udtryk stemmer med selve de testamentariske Bestemmelser, af hvilke Høiesteretsdommen indeholder en Fortolkning, samt med Bemærkning, at de Høiesteret af Citantinden forelagte

nye Ophøinger ikke kunne føre til et forandret Resultat, vil den indankede Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salair vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Randsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rb. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Grosferer Niels Brocks Testament af 19de Februar 1796 er der blandt Andet, ifølge sammes § 18, oprettet et Udnyttlegat til Fordeel for — som det hedder — „uforsuende Kjøbmænds eller reel Handlerv, saa og Magistratens, Præstestændens samt Rectorers og Hørerers Døttre eller anden honnet og civil Stand berit Øyen“ (o: Manders), hvorhos det i Slutningen af Paragrafen bestemmes, at naar Legatet paa een Gang ansøges af flere, skal det afgjøres af Administratørene ved Stemmeafstemning, hvem det skal tilfalde, dog at Testators og Kones Familie, i hvad Stand de maatte være, i alle Tilfælde skulle præfereres, naar de derom maatte ansøge. Da dette Legat skulde uddeles i Aaret 1862 — som det maa antages med et Beløb af ca. 1800 Rb. — blev det ansøgt blandt Andre af Hansine Friis, der er en Datter af afdøde Kjøbmand Anders Bay Friis i Viborg og beslagtet med Testators forlangt afdøde Hustru, og som paa den Tid, da Ansøgningerne om Legatet bleve indtagne, opholdt sig hos sin Tante, der er bosiddende i Randers; men ved en af de Indstævnte, Administrationen for Grosferer Niels Brocks og Hustru Rens Bredahls Legater i Randers, den 23de August s. A. tagen Beslutning blev Legatet eenstemmig paa Grund af Trang og Nødvendighed tilkendt en anden Ansøgerinde, der ikke var beslagtet med Testator eller dennes Kone, nemlig en Datter af Formanden for Borgerrepræsentationen i Randers, Institutbestyrer S. E. Jacobsen, idet det ifølge en fremlagt Udkrift af Administrationens Forhandlingsprotocol antages, at Hansine Friis, der var den eneste af Testatorernes Slægtninge, der havde meldt sig som Ansøger, paa Grund af en Høiesteretsdom af 25de Marts 1807 ikke kunde komme i Betragtning.

Hansine Friis har derefter under nærværende Sag i 1ste Instants paa- staet de Indstævntes ommeldte Beslutning forandret saaledes, at Legatet med Renter udbetales til hende, eller i alt Fald Beslutningen kjendt ugyldig og en ny Uddeling, ved hvilken S. E. Jacobsens Datter udelukkes, foretages, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne, har Citanten, Kjøbmand

Martin Fischer i Bihorg, der imidlertid er bleven gift med Hansine Friis, nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget den af Hansine Friis for Underretten neblagte principale Paastand, ligesom han ogsaa maa antages at have inhæreret hendes subsidære Paastand. De Indskævnte procedere berimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Ved den ovennævnte Høiesteretsdom af 25de Marts 1867, der afsluttede en Sag, som var anlagt af Arvingerne efter Grosserer Niels Brøck og Hustru Lene Fredahl mod Administrationen for de af disse oprettede Legater for Randers Kjøbstad, for at erholde en almindelig Afgjørelse angaaende Forstaaelsen af Testamentets Bestemmelser om den Testatorernes Slægtninge ifølge Testamentet tilkommende Ret til fortrinsviis at nyde Godt af bemeldte Legater, deriblandt det ved Testamentets § 18 oprettede, og navnlig om hvorvidt saadanne Slægtninge for at komme i fortrinlig Betragtning skulde opholde sig i Randers, samt om de paa samme Maade som andre Ujsøgere skulde, for at erholde Legaternes, for Administrationen godtgjøre deres Trang og Børbighed, er det statueret, at Ingen uden Randers Kjøbstads Indvaanere og de, som der opholde sig, eller deres Børn, bør have Afgang til de ommeldte Legater, og at Niels Brøck og Hustruens Slægt, som der opholde sig, skulle være fortrinligen berettigede til Legaternes, naar de bevise deres Slægtkab, og Administrationen finder dem værdige og trængende dertil.

Denne Dom, der — idet den paagjældende Sag, efter hvad der nærmest maa anses at fremgaae af Sagens Oplysninger, og efter hvad der af de Indskævnte uimodsiget er anført, var anlagt mod Administrationen for Legaternes af samtlige Testatorernes Slægtninge og Paarsvende — maa være hinbende for Citanten med Hensyn til Forstaaelsen af de paagjældende Bestemmelser i Testamentet, have de Indskævnte, som berørt, ved deres Beslutning af 23de August 1862 paaberaabt sig som Grund til at udelukke Hansine Friis fra at komme i Betragtning ved Legatets Uddelelse, idet de navnlig efter Proceduren maa antages at være gaaede ud fra, at Hansine Friis's Ophold i Randers ikke havde været af den Betsaffenhed, at det i Henhold til den citerede Høiesteretsdom kunde give hende Afgang til Legatet.

Ligesom nu allerede den ovenanførte Bestemmelse i Høiesteretsdommen om, at Ujsøgere af Testators og Hustruens Slægt, som opholde sig i Randers, ifkun skulle være fortrinlig berettigede til Legatet, naar de af Administrationen findes værdige og trængende dertil, maa medføre, at Citantens foranstøttede principale Paastand om, at Legatet ved Dommen tilfjendes hans Hustru, ikke kan tages tilfølge, eftersom det maa antages, at hendes Trang og Børbighed — som det ikke tilkommer Retten at betænke — Ret ikke har været Gjenstand for de Indskævntes Bedømmelse, idet alene den Omstændighed, at hun efter de Indskævntes Formening ikke kunde siges at „opholde sig i Randers“, antoges for tilstrækkelig til at udelukke hende fra at komme i Betragtning, saaledes kan der ei heller være Spørgsmaal om at tage Citantens subsidære Paastand om Foretagelsen af en ny Uddeling med Udelukkelse af H. C. Jacobsens Datter til Følge i det Omfang, hvori den er fremsat, idet Citanten navnlig ikke har op-

lyst Noget, som maatte indeholde en absolut Hindring for, at Legatet tilbeles H. C. Jacobsens Datter, i Tilfælde af at Hansine Friis ikke af de Indstævnte maatte findes værdig eller trængende dertil. Det maa imidlertid antages at have været Titantens Hensigt, at erholde Afgjørelsen af de Indstævnets Formening om, at Hansine Friis paa Grund af den fornævnte Høiesteretsdom, og navnlig dennes Bestemmelser om Ophold i Randers som en almindelig Betingelse for at faae Afgang til Legatet, var uqualificeret til at komme i Betragtning, underkastet Rettens Prøvelse, og i Tilfælde af at denne de Indstævnets Formening anses for urigtig, da at erholde foretaget en ny Uddeling af Legatet, ved hvilken navnlig ogsaa Hansine Friis tages i Betragtning i Forhold til hendes Qualificationer i det Hele, og det vil derfor være at undersøge, hvorvidt de Indstævnets ommeldte Formening har været besjætt eller ikke, uanset at Titanten ikke har nedlagt nogen Paastand, der for det Tilfælde, at Spørgsmaalet besvares benægtende, egner sig til i sin Heelhed at tages til Følge.

Til Støtte for sin Formening om, at de Indstævnte have været uberettigede til af den ansførte Grund at forbigaae Titantens Hustru ved Legatets Uddeling, har Titanten paaberaabt sig, at hans Hustru, hvis Familie skal nedstamme fra Randers, hvor navnlig hendes Bedstemoder skal have boet i mange Aar, tidligere gjentagne Gange, nemlig i Aarene 1851, 1857 og 1859, har opholdt sig i Randers flere Maanedes ad Gangen, og at hun i Aaret 1862 atter opholdt sig i bemeldte By hos sin Tante fra 1ste Mai til Slutningen af August, og derpaa efter et Ophold i Viborg paa ca. 3 Uger atter vendte tilbage til Randers, hvor hun forblev til Slutningen af October, saa at hun navnlig var i Randers hos sin ommeldte Tante, jaavel da Ansøgningerne om Legatet indgaves, som da dette blev uddeelt.

Det er imidlertid in confesso, at Titantens Hustru indtil den 1ste Mai 1862 havde haft stadigt Ophold hos sin Moder, der er bosat i Viborg, og at hun, da hun i Slutningen af October s. A. endeligen forlod Randers, vendte tilbage til sin Moder, og de Indstævnte have med Hensyn hertil gjort gjældende, at hendes Ophold hos hendes Tante i Randers ikkun kan betragtes atter et Besøg, der ifølge deres Formening ikke kan anses lige med et saadant Ophold i bemeldte By, som ifølge Høiesteretsdommen er en Betingelse for at faae Afgang til Legatet. Om nu end Udtrykkene i Høiesteretsdommen „som der opholde dem“, ikke ligefrem kunde anses eensidige med Udtrykket „Indvaanere“, saaledes at det navnlig ubetinget skulde forstoes, at den Paagældende har fast Sjem i Randers, kan det ialtsald ikke antages, at den ommeldte Betingelse for at vedkommende Ansøgerinde kan komme i Betragtning ved Legatets Uddeling, skulde kunne sydesigjæres ved et hvilket som helst, om end nok saa kortvarigt Ophold eller Besøg i Randers, og det ikke blot af Ansøgerinden selv, men ogsaa af hendes Forældre, idet Betingelsen i saa Fald vilde blive saagodtsom betydningløs, hvorimod det meget mere efter Forholdets Natur maa antages, at det Ophold i Randers, som i saa Henseende skal kunne komme i Betragtning, maa være af en mere fast og blivende Bestaaenhed. Titanten har imidlertid

ikke oplyst, at hans Hustru, der, medens hun var hos sin Møder i Viborg, maa antages at have ved sit Arbejde bidraget til dennes og sit eget Udkomme, har under sit Ophold hos sin Tante i Randers havt nogen selvstændig Virksomhed sammesteds, eller i hvilket Maaled hun overhovedet havde begivet sig til Randers, og hendes Ophold i denne By findes derfor nærmest at maatte betragtes som et saadant temporairt Besøg, der efter det Anførte ikke kan antages at medføre nogen Ablønst til at komme i Betragtning ved Uddelingen af det ommeldte Legat. Som Følge heraf vil det have sit Forblivende ved den de Indskrænte ved Underrettsdommen tillagte Frisindelse."

Mandagen den 18de Marts.

Nr. 80.

Advocat Hansen
contra

Simon Christensen og dennes Hustru **Lise Kirstine Christensdatter** (Defensor Liebe),

der tiltales for svigagtigt Forhold ved at forstikke ublagt Gods, eller dog ialtsald for at have lagt Hindring i veien for Udførelsen af en Embedsforretning.

Horns Hæreds Extraretsdom af 5te December 1866: „Til-talte Simon Christensen af Sønder Rødhjør og Hustru Lise Kirstine Christensdatter bør at henfattes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage, den Sidste i 5 Dage. Jacob Larsen af Skjærum Mølle bør for Actors Tiltale i nær-værende Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Eggstrup 4 Rd., udrede Simon Christensen og Hustru Lise Kirstine Christensdatter med $\frac{2}{3}$ Dele og Jacob Larsen med $\frac{1}{3}$ Deel. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrettsdom af 4de Februar 1867: „De Til-talte Simon Christensen og Lise Kirstine Christensdatter bør hen-fættes i simpelt Fængsel, Forstævnte i 14 Dage og Sidsstævnte i 8 Dage. Saa udrede de og Gen for Wegge og Wegge for Gen Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fast-fatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Over-retten, Procuratorerne Møller og Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne, og navnlig med Hensyn til at de Tiltalte under Sagen have været arresterede, Lise Kirstine Christensdatter i 2 og Simon Christensen i 3 Uger, findes at kunne bestemmes for den Første til 4 og for den Sidste til 8 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Lise Kirstine Christensdatter til 4 Dage og for Simon Christensen til 8 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Wiebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik Møller Jacob Larsen, men for høis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Simon Christensen og dennes Hustru Lise Kirstine Christensdatter for svigagtigt Forhold ved at forfiske udlagt Gods, eller dog ialtsalb for at have lagt Hindring i veien for Udførelsen af en Embedsforretning.

Den 23de April og den 1ste August f. A. blev der af Sognefogden foretaget Udpantninger hos Tiltalte Simon Christensen, henholdsvis for Krigsstat og kongelige Skatter, til Beløb 3 Rd. 14 $\frac{1}{2}$ og 9 Rd. 29 $\frac{1}{2}$, idet der ved den førstnævnte Udpantning, da Tiltalte S. Christensen ikke var tilstede, men derimod hans Hustru, Tiltalte Lise Kirstine Christensdatter, blev givet Udlæg i et Faar, vurderet til 5 Rd., og ved den sidstnævnte Udpantning, da Tiltalte S. Christensen var tilstede, i en Ko, vurderet til 20 Rd., hvorhos der ved begge Udpantninger blev tilfjendegivet, at Restanten gjordes ansvarlig for det Udlagtes Tilfredsstillelse i uforringet Stand. Da Auctionsretten derpaa den 18de September f. A. indsendt sig paa de Tiltaltes Bopæl for at sælge de udlagte Kreaturer, erklærede Tiltalte S. Christensen, at han havde solgt saavel det Faar, høort der var gjort Udpantning for Krigsstaten, som den Ko, hvort der var gjort Udpantning for de kongelige Skatter, og at han fortiden ikke var istand til at sige, hvor bemeldte Faar og Ko var at finde. Under den i denne Anledning indlevede Undersøgelse maa Tiltalte S. Christensen opses at have erkjendt, at hans Erklæring for Auctionsretten om at han ikke vidste, hvor Faaret var at finde, var urigtig, idet Faaret var paa hans Mark, og med Hensyn til Koen har Tiltalte Lise K. Christensdatter udjagt, at hun, da Fuldmægtigen var kommen for at afholde Auctionen, kaldte Tiltalte S. Christensen ud i Kjøf-

lenet, og at de da talte sammen om at redde Koen, saa at den ikke blev solgt til en lav Pris, samt at hun da sagde til ham, at hun vilde trække bort med Koen, for at den ikke skulde blive tagen, og at han samtykkede heri eller sagde, at hun maatte raade sig selv, og Tiltalte Pise K. Christensbatter — der isørigt har udsagt, at da hendes Mand samtykkede i hendes Forslag, maatte han vel svare derfor, og at hun, hvis han havde sagt, at hun skulde lade Koen staae, vilde have rettet sig derefter — traf derpaa bort med Koen, der dog maa antages derefter atter at være bleven bragt tilbage til de Tiltaltes Bopæl. Tiltalte S. Christensen har nu vel benægtet at have givet det ommeldte Samtykke eller at have vidst, at hans Hustru traf bort med Koen, men han har imidlertid forklaret, at Børnene under Auctionsforretningen kom og sagde, at hans Kone var trukket bort med Koen, hvorefter han saaledes vidste, at den var borte, da han afgav den ovennævnte Erklæring for Auctionsbretten, hvilken Erklæring, som meibt, gif ud paa, at han fortiden ikke var istand til at sige, hvor Koen var at finde, men uden at han omtalte, at hans Hustru var trukket bort med den. Foraauidt den ommeldte Erklæring tillige gif ud paa, at Faaret og Koen vare solgte, er der under Sagen fremkommen en den 24de Juni s. A. dateret af Tiltalte S. Christensen udstedt Tilstaaelse om, at han har solgt bemeldte Ko og Faar til den ovennævnte i Hse Justaants medtillatte Møller Jacob Larsen for 88 Rd., paa Betingelse, at S. Christensen skulde være pligtig til for bemeldte Sum at tage Koen og Gryn efterhaanden som han trængte dertil og at han havde Ret til at beholde Koen til 1ste December næstefter, saafremt han fandt for godt, men at Kjøberen var pligtig at modtage Koen, saasnart det fordrøedes. Møller J. Larsen har nu udsagt, at denne Tilstaaelse i Virkeligheden først er udstedt den 20de September s. A., paa hvilken Dag Tiltalte S. Christensen kom til Larsen og denne da, efter S. Christensens Opfordring og Dictat, skrev Tilstaaelsen og antidaterede den, idet S. Christensen, der var bange for, at han skulde komme i Forlegenhed, fordi hans Kone var trukket bort med Koen, da den skulde sælges, opgav, at Tilstaaelsen skulde indrettes saaledes, at det kunde have Udsende af, at Koen var solgt førend den blev skreven for Skatterne, og efter Larsens Forklaring var det derfor en blot Proforma-handel, der blev afsluttet for at hjælpe S. Christensen ud af Forlegenhed. Tiltalte S. Christensen, der, foraauidt Handelen ogsaa angik Faaret, hvori Udpantning allerede var skeet den 23de April, har udsagt, at hans Kone ikke havde sagt ham, at der var pantet i det, har nu vel benægtet, at Tilstaaelsen er antidateret, hvorhos han har paastaet, at Handelen var virkelig, men efter Sagens samtlige Omstændigheder, deriblandt Bestaaelsen af Tiltalte S. Christensens Forklaringer, og da Faaret, om hvis Leveringstid Tilstaaelsen Intet indeholder, ligesaavel som Koen er forbleven i Tiltaltes Besiddelse, samt da Tiltalte Christensen har erkjendt Rigtigheden af Larsens Forklaring om, at Christensen, da Documentet blev skrevet, ogsaa talte om han ikke kunde laane nogle Penge til at betale Skatter med, ligesom ogsaa Tiltalte Pise K. Christensbatters Forklaring om den ovennævnte Samtale mellem de Tiltalte, da Auctionsbretten den 18de September indsaandt sig, maa ansees at gaae ud paa, at de Tiltalte da

have talt om, at de muligens til at betale Statterne kunde faae nogle Penge hos J. Larsen, findes det at maatte antages, at der i Virkeligheden ikke er bleven affluttet nogen Handel med Hensyn til den ommeldte Koe og Faar, og at Tiltalte S. Christensen først efter Auktionsforretningen af 18de September har udstedt den ommeldte Tiltaalelse, hvorhos der især ikke er tilfrækkelig Høie til at antage, at den er bleven ubjærdiget for derved yderligere at virke til, at Koen og Faaret ikke bleve realiserede til Dækning af Statterne, hvorimod Tiltaalelsen alene maa antages at være udstedt af Tiltalte Christensen for derved at undgaae Ansvar i Anledning af hans Erklæringer for Auktionsretten, samt af den da stede Forførelse af Koen. Tiltalte Lise K. Christensdatter har forklaret, at da de Tiltalte ved den af hende omfinklearede Samtale i Kjøkkenet efterat Auktionsretten havde indfundet sig talte sammen om at redde Koen, var det deres Hensigt herved at faae en Udsættelse for at skaffe Pengene tilveie, hvortil de meente at have Udset, og ligeledes har Tiltalte S. Christensen paa Forhold af det Urigtige i hans Erklæring for Auktionsretten om, at han ikke var istand til at sige, hvor Faaret og Koen var at finde, udsagt, at det aldrig har været hans Hensigt at undbrage sig fra at betale Statterne, men at han har søgt at faae Udsættelse for at skaffe Pengene tilveie, og i det første Forhør, den 22de September s. A., har han ogsaa betalt Statternes samlede Beløb, 12 Rd. 43 ff.

Efter det Ansøgte maa Tiltalte Simon Christensen ved sin urigtige Erklæring for Auktionsretten om at Faaret — om hvilket han i ethvert Fald dengang maa antages at have vidst, at Udpantning i samme var steet — og Koen vare folgte, og at han ikke var istand til at sige, hvor de vare at finde, anses at have gjort sig skyldig i Forsikkelse af udlagt Gods, hvorimod han ikke findes at have paadraget sig særligt Strafansvar ved Udstedelsen af den ovennævnte Tiltaalelse, og ligeledes maa Tiltalte Lise K. Christensdatter ved at trække bort med Koen anses at have gjort sig skyldig i Forsikkelse af udlagt Gods, men efter Sagens Omstændigheder, og da navnlig de Tiltalte maa antages alene at have villet opnaae en Udsættelse indtil de kunde skaffe Pengene tilveie, findes deres Forhold at kunne henføres under Straffelovens § 256 cfr. § 253, og findes Straffen for Tiltalte S. Christensen — der er født i 1809 og i 1841 i en mod ham for misligt Forhold i Anledning af en Ubedrøbt anlagt Sag blev frikendt for Actors Tiltale, hvorefter han ved en Underretsdømme i 1850 for fornærmelige Udbudelser mod en Sognefoged under en Udpantningsforretning har været ansæet med en Bøde af 5 Rd., hvorhos der i 1865 har været indledt Underfølgelse mod ham for Dyrstjælv mod Sognefogden og Forvanskning af udlagt Gods, men uden at Action onlagdes — at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og for Tiltalte Lise K. Christensdatter, der er født i 1824 og ikke tidligere har været under Tiltale, til lige Fængsel i 8 Dage.“

Høiesterets-tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 5te April.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 18de Marts.

Nr. 83.

Advocat Riebe

contra

Dlaus Frederiksen og Hedevig Kirstine Jensen

(Defensor Levinson),

der tistales for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold.

Vornholms Sønderherreds Extraretsdom af 7de Febr. 1867: „Boretæg sfangerne svenskt Arbeidsmand Ole eller Dlaus Frederiksen og Ugift Hedevig Kirstine Jensen af Bodbilster bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Saa betale de og Een for Begge og Begge for Een alle af deres Arrest og denne Sag loelig flydende Omkostninger, hvori blandt i Salair til Actor, Procurator Møller 6 Rd. og til Defor, Procurator Ibsen 5 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, ere de Tiltalte tilstræftig overbediste at have gjort sig skyldige til Straf efter Strl.s § 178, men efter de foreliggende Omstændigheder, og navnlig i Betragtning af at de Tiltalte ere holdte arresterede, Dlaus Frederiksen i omtrent 7 og Hedevig Kirstine Jensen i 9 Uger — i hvilken Henseende Underrettsdommerens Forhold ikke kan billiges,

men dog ikke findes at burde paadrage ham Ansvar — bliver Straffen at bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver af de Tiltalte. Med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen, hvis øvrige Forstrifter billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage for hver af de Tiltalte. I Salarium til Advocaterne Liebe og Revinsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Baretægtsfangerne, svensk Arbeidskarl Ole eller Claus Frederiksen og Ugift Hedevig Kirstine Jensen af Bobilsker, der ved Sønderherreds Extraretsdom af 12te Juni 1865 ere for Overtrædelse af Frabolbelsesbrevet isundne hver især 3 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og som, da de nogen Tid efter ligesindst befandt at have Samqvem med hinanden, ere i Overensstemmelse med Amtsresolution af 7de Februar s. A. til Politiprotocolen den 12te s. M. tilbeholdt en alvorlig Indskærpselse om at holde sig Decretet efterrettelig, under Commination af, at de i Tilfælde af gjentagen Overhørigbed vilde blive tiltalte derfor til Strafs Lidelse, hvilket for den Gang var frafaldet, ere under nærværende Sag, hvort de tiltales „for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold“, saavel ved egen Tilstaaelse som ved det isvrigt fremkomne tilfulde overbeviste om heri at have gjort sig skyldige, under følgende Omstændigheder:

Efter Tilbeholden af hin Advarsel var Hedevig Kirstine Jensen, der befandt sig under Forjærgelse af Bobilsker Sogus Fattigvæsen, ved Fæstelaustid s. A. tinget i Fogis hos Huusmand Ole P. Hansen der i Soguet, som med det samme var gjort bekendt med, at de Tiltalte havde at afholde sig fra hinanden. Allerede ved Sommerens Nærmelse havde de imidlertid, skjøndt med nogle Afbrøpser, gjenoptaget deres forrige Samliv, hvilket, uanseet gjentaagne Advarsel til dem begge af Huusvæerten og dennes Kone samt fra Sogneforstanderskabet, var i Efteraaret stedse blevet hyppigere, idet Claus Frederiksen fornemmelig hos Nebiltalte havde haft sit Tilhold baade Nat og Dag, hvorunder de, naar han ikke var ube paa Arbejde, havde gaaet hinanden tilhaande med Udførelsen af allehaande huuslig Gjærning.

Det bemærkes, at naagtet begge de Tiltalte under den første mod dem forfulgte Sag paa det Bestemteste erklærede sig derhen, at det var deres Agt inarest muligt at ægte hinanden, har intetsomhelst dertil sigtende Skridt siden været foretaget.

For det som anført uboviste Forhold vilde de Tiltalte, af hvilkte Claus Frederiksen er født den 18de Martz 1835 og Hedevig Kirstine Jensen den 17de Septem-

ber 1824, ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 178 jfr. § 25, og findes deres Straf i Betragtning af den hensynsløse Haardnakkethed, hvormed de have fremturet med deres forargelige Samliv, uden at Formaning eller Advarsel, saaledet som den dem saa nylig idømte Lovens Straf, i mindste Maade sees at have ansøgtet dem, passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for hver af dem."

Nr. 75.

Advocat Heinrichsen

contra

Jens Christian Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Februar 1867:
„Arrestanten Jens Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, herunder Salair til Acter og Defenser, Procuratorerne Herforth og Salemosen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Jens Christian Nielsen, der er født den 8de December 1839 og senere ved denne Rets Dom af 19de August 1865 ansat efter Frdn. 11te April 1840 § 13 jfr. §§ 79 og 43 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have i Slutningen af forrige Aar under urigtige Hvergiønder og i svigagtig Hensigt forkøst sig tilnaas hos forskjellige Smedere heri Staden endel Værktøi til en samlet Værdi af ca. 10 Rd., og derpaa uden Vedkommendes Vidende og Billede pantsat dette, samt ligeledes at have forløst hos Gamme Stumph, Smedermester Mornings Enke, at staae sig 2 Høvle tilnaas i den Hensigt senere at pantsætte dem, men uden at dette lykkedes ham.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil han være at anses efter

Straffelovens § 251 og § 46, sammenholdt med den nævnte §, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar.“

Onsdagen den 20de Marts.

Nr. 63.

Advocat Henriksen

contra

Jochim eller **Jochum Friedrich Rønhaek**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Herreds Extraretsdom af 23de November 1866: „Arrestanten Jochum Friedrich Rønhaek af Ahrensboek bør hensesættes til Tugthunsarbejde i 2 Aar og Tiltalte Cathrine Marie, født Westergaard, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 5 Dage. Saa udrede Begge in solidum alle af deres Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hostrup med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ferslev med 4 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 14de Januar 1867: „Tiltalte Jochim Friedrich Rønhaek bør hensesættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da Tiltalte ved Thyrstrup Herreds Criminalrets Dom af 26de August 1859 er anseet for 3de Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Tugthunsarbejde, vil han for de i den indankede Dom fremstillede Tyverier, som han har begaaet efterat den almindelige borgerlige Straffelov var traadt i Kraft, være at dømme for 4de Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Lovs § 232, og Straffen findes at kunne sættes til Tugthunsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jochim eller Jochum Friedrich Rønhaek bør hen-

sættes til Tugthunsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indanlede Doms Præmisjer hedder det: „Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han i September Maaned f. A. — som det maa antages Natten mellem den 15de og 16de — har fra et Hus paa Ladegaardsmarken ved Nibe, til hvilket Døren efter Tilstaltes Forklaring stod paa Klem, tilbendt sig et Vognmand Knud Hansen tilhørende Hestebælden af 4 Rdrs. Værbi, der sammesteds var bredet over en Vogn, og som han derefter gav sin Kone for at hun deraf skulde lave Skjorter. De to Skjorter, som hans Hustru derpaa sørførbigede af Dækkenet, ere ubleverede Bestjaalne, der har frafalbet Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte den 1ste October f. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 har i Metter S. Møllers Have paa samme Ladegaardsmark oprykket enbeel — efter hans Forklaring vel 30 Stkr. — Sellerier, hvilke han puttede i en dertil medbragt Sæk, som han gjemte ved et Havedige og tilbækkede for at føre den bort næste Aften; efterat han den følgende Aften havde hentet Sækken, lod han — som han har sagt, for at det skulde gaae mere ubemærket af — sin Kone bære den, men da hun undervejs blev standset af en Mand, der havde Mistanke om, at der i Sækken fandtes Hjaalet Gods, kom Tilstalte til og tog Sækken, som han bar hjem, hvorefter han vil have søgt Sellerierne for 1 Rd. Bestjaalne har frafalbet Krav paa Erstatning.

Efter Tilstaltes Forklaring har han begaaet Tyverierne væsentlig af Trang, da han ikke kunde fortjene Tilstrækkeligt til Familiens Underhold, og Sellerierne vil han have taget i den Hensigt at sælge dem.

Tilstalte, der er født i Høllsten i Aaret 1816, har tidligere været straffet ifølge den hollstenske Over-Criminalrets Kjendelser af 18de November 1836 og 13de Mai 1841 med Tugthunsarbejde henholdsvis i 2 Aar for Hesttyveri og i 1 Aar for anden-Gang begaaet Tyveri, ligesom det er oplyst, at han endvidere for 3die Gang begaaet Tyveri, forøvet i Tyrstrup Herred i Slesvig, har i Aarene 1859—61 udfaaet Straf af 2 Aars Tugthunsarbejde. Da imidlertid denne Straf er lavere end den i den dagjældende danske Lovgivning foreskrevne mindste Straf for 3die Gang begaaet Tyveri, er Tilstalte nu for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen retteligen anset ifkav sem for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 281 cfr. §§ 307 og 61, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Tugthunsarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar.“

Nr. 51. **M. Lucchetti** som Fuldmægtig for Kjøbmand
B. Piccioni (Advocat Brock)

contra

J. B. Anduze & Sns (Advocat Liebe),

angaaende Parternes Mellemværende.

St. Thomæ Bytings Kjendelse af 13de Mai 1865: „Det af Hr. M. Lucchetti som Fuldmægtig for Hr. B. Piccioni til idag tilstævnte Tingøvidne kan ikke imod Hovedcitantens Protest admittæres. I Kost og Tæring til Hovedcitanten betaler Vidnecitanten inden 3 Solemærker efter denne Kjendelses Forkyndelse Doll. 16 under Adfærd efter Loven.“

St. Thomæ Bytingsdom af 10de Juli 1865: „Substævnte, Hr. M. Lucchetti bør som Fuldmægtig for Hr. B. Piccioni inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanterne, D^{hr}. J. B. Anduze & Sns, imod disses Dvittering Doll. 10,000 med 6 pCt. aarlige Renter fra 3die April d. A. indtil Betaling skeer, foruden nærværende Sags Omkostninger stadesløst, berunder Sagsførersalair Doll. 64. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den Bestindifte Landsøverretsbdom af 27de September 1867: „Underretsbdommen med den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Appellens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med Doll. 40. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efterat det ved Højesterets Dom af 17de Februar 1865 er fastsat, at Citanten til de Substævnte skal betale de inden de da paakjendte Sagers Anlæg forfaldne Afdrag af den i Overdragelsesdocumenterne af 12te og 13de April 1858 bestemte Kjøbesum for Plantagen Campana, naar Paul Anduze edeligen bekræfter, at der ikke ved Dpretelsen af disse Documenter har bestaaet nogen Aftale imellem ham og Citanten om, at der ikke ved dem skulde begrundes et virkeligt og endeligt Salg af Plantagen, og efterat den Paul Anduze saa'ebes paalagte Gød derpaa af ham er bleven aflagt, maa det ansees som en Selvfølge, at Tilfølgtagelsen af

de Indstævntes under nærværende Sag nedlagte Paastrand om at erholde Dom ogsaa for de senere forfaldne Afdrag af bemeldte Kjøbesum for Aarene 1860—1864 ikke kan forhindres derved, at Citanten har stævnet nye Vidner, om hvilke han uden nogen nærmere Begrundelse har erklæret at have det Haab, ved deres Vidnesbyrd at kunne supplere det tidligere af ham forsøgte Beviis for at intet Salg er foregaaet, der ved bemeldte Høiesteretsdom blev fundet utilstrækkeligt. Citantens Paastrand om, at den indankede Dom annulleres og Sagen hjemvises, for at der kan gives ham Leilighed til den af ham paatænkte Vidnesførsel, vil derfor være at forkaeste, hvorimod Dommen, ved hvilken Citanten er tilpligtet at betale de Indstævnte de ommeldte Afdrag for Aarene 1860—64, efter de Sidstnævntes Begjæring bliver at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at erstatte de Indstævnte med 80 vestindiske Daler.

Thi kendes for Ret:

Randsverretens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 80 vestindiske Daler. Saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter foregaaende Klage til Forligelsescommissionen have Handelsfirmaet S. B. Anduze & søs af St. Thomas ved Stævning til Bytinget sammeheds af 18de April d. A. fagget M. Lucchetti som Fuldmægtig for B. Piccioni til i Medfør af en mellem Parterne den 12de og 13de April 1858 sluttet Handel om Plantagen Campana paa Beques at betale forffjællige den 31te December 1860, 1861, 1862, 1863 og 1864 forfaldne Afdrag paa Kjøbesummen for bemeldte Plantage, tilkommen Doll. 10,000 med Renter fra Klagens Datum 3die April d. A., samt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair, og er denne Paastrand ved den den 10de Juli sidstleden affagte Bytingsdom i det Hele tagen til Følge.

Indstævnte, som havde paastraaet Fristidelse og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair, idet han paaberaabte sig, at bemeldte Handel ikkun var et Proformaværk, strækte at oplyse dette ved Vidner; men ved Kjendelse af 13de Mai d. A. blev Tingvidnet nægtet Fremme, og denne Kjendelse saavelsom den affagte Dom er det, som Indstævnte ved sin subfiterede Fuldmægtig S. Lucchetti ved Stævning af 31te Juli d. A. har indanket her for Retten.

Da imidlertid den forommeldte imellem de nævnte Handelshuse i sin Tid opstaaede Tvist om Gyldigheden af bemeldte Handel, som af Anduzes & sels paastodes at være virkelig og forbindende, men af Lucchetti paa Piccionis Begue berimod paastodes at være pro forma, er bleven afgjort ved en Høiesteretsdom af 17de Februar d. A. herhen, at Anduzes Paastand gaves Medbald, saafremt han med Gød bekræftede, at der ikke ved Oprettelsen af de under Sagen omhandlede, Plantagen angaaende Overdragelsesdocumenter har bestaaet nogen Aftale imellem ham og Lucchetti, isølge hvilken disse Documenter ikke skulde begrunde et virkeligt og endeligt Salg af Plantagen, og saadan Benægtelse ved den 27de Marts d. A. er aflagt paa lovformelig Maade, saa man Underdommerens Dom, hvorefter „de omlyurgte Retshandlingers Gyldighed og Bestaenheden af de ved dem erhvervede Rettigheder og Forpligtelser ikke længere kunne anses som Gjenstande for Retstrætte“, men ere endelig afgjorte ved Høiesteretsdom, staae ved Magt og tilligemed den paaanførte Kjendelse være at stadfæste, saaledes at altsaa Indskævntes Paastand her for Retten, der tillige gaaer ud paa, at ham tillægges Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, vil være at tage til Følge.“

Mandagen den 25de Marts.

Nr. 65.

Advocat Hindenburg

contra

- 1) **Peter Frederiksen Obiist** eller **Obelist** eller **Obilist**,
- 2) **Christiane Thomsen**, Indsidder Søren Frederiksens Hustru og 3) **Maren Henriksen** eller **Henriksdatter**
(Defensor Levinfen),

der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Brandstiftelse, Nr. 2 for Deelagtighed i Brandstiftelse, Nr. 3 for Tyveri eller Deelagtighed i Tyveri.

Kingssted Herreds Extraretsdom af 26de November 1866:
„Arrestanten Peter Frederiksen Obilist bør hensættes til Lugthuusarbejde i 12 Aar. Tiltalte Christiane Thomsen, Indsidder Søren Frederiksens Hustru, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og Arrestantinden Maren Hansdatter bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Derhos bør de Tiltalte Peter Obilist og Christiane Thomsen Een for Begge og Begge for Een udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring Et Hundrede tredive og een Rigsdaler, fyrgethye og otte Skilling, og til Brandforsikringsforeningen for Præstis og tilgrændsende Aamter to Hundrede og sex Rigsdaler og fyrgethye og otte Skilling.

Pigeeledes bør de Tiltalte hver især udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod de med denne Sag iøvrigt lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Dahlstrøm 10 Rd. og til Defensor, Procurator Flor af Sorø 6 Rd., samt Diætpenge til Sidstnævnte efter nærmere Regning og Revision, bør udredes af de Tiltalte saaledes, at Peter Obist in solidum med Christiane Thomsen erlægger Halvdelen og in solidum med Maren Henriksdatter den anden Halvdeel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Peter Frederiksen Obist eller Obilst eller Obelst fastsættes til 10 Aar. 3 Salarium til Prøveprocurator Lehmann og Procurator Sørensen for Overretten betaler Arrestanten 8 Rd. til hver, saaledes at Arrestantinden Maren Henriksen og Tiltalte Christiane Thomsen, Søren Frederiksens Hustru af Torped Mark, in solidum med ham hær beeltage hver med Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte Christiane Thomsen vel efter Overretsdommens Afsigelse har tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men at der, efter hvad der er forelagt Høiesteret i denne Henseende, ifølge L. § 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for bemeldte Tiltalte findes at kunne bestemmes til 1 Aar.

Thi kjenbes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christiane Thomsen, Søren Frederiksens Hustru, bestemmes til 1 Aar. Advocaterne Hindenburg og Revinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver

20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkelig oplyst, at Arrestanten Peder Frederiksen Obilst eller Obist eller Obelst den 23de August f. A., medens Beboerne vare fraværende, har sat Ild paa det af Søren Frederiksen og Hustru, Tiltalte Christiane Thomsen, beboede og isoleret beliggende Huus paa Torped Mark, hvorved dette med Indbo brændte, samt at nævnte Tiltalte ved sine Udtalelser forinden sin Vortreise har givet sit Bisald til hans Dittringer om at brænde Huset af, hvorved hun saae sin Fordeel, og for Gjerningen lovet ham et Hjem, medens hun derimod ikke kan ansees overbeviist om, hvad Arrestanten paastaar, at have opvakt Forsætlet om Ildspaaættelsen hos ham. Det er derhos paa lige Maade oplyst, at Arrestanten samtidigt med Ildspaaættelsen har fra Stedet bortstjaalet afskillige Ting, der iact ere vurderede til 1 Rd. 2 Mk. 4 ß, og at han ved andre Leiligheder har om Matten bortstjaalet fra Arvefæster Bruhns Mark en der tsiret til 18 Rd. vurderet Bebe og fra Gaardmand Jørgen Hansens Løb omtrent 2 Skæpper Kartofler.

Arrestanten er født i Aaret 1818 og forhen dømt for forskjellige Forbrydelser, derunder ved Ringsted Herrerådtingsdom af 29de Marts 1836 for 4de Gang begaaet Tyveri til 8 Mars Tugthuusarbejde. Han er ved samme Rets Dom af 26de November f. A. saaledes nu retteligen anseet efter Straffelovens §§ 281 og 292, hvorved bemærkes, at det med Hensyn til Tyveriet af Beben bliver sidstnævnte Paragraphs 2det Led, der kommer til Anvendelse, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til 12 Mars Tugthuusarbejde, findes at kunne bestemmes til lige Arbejde i 10 Mar.

Tiltalte, der forhen ved Ringsted Bøttingsdom af 14de Juli f. A. er dømt for Tyveri til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, er nu retteligen anseet efter Straffelovens § 281 cfr. § 51, og Straffen passende bestemt til 2 Mars Forbedringshuusarbejde.

Da Løvretten nu ligeledes maa være enig med Underdommeren i, at Arrestantinden Maren Henriksen, der sigtes for Deelagtighed i de ovennævnte Tyverier af en Bebe og af Kartofler, ikke kan ansees tilstrækkeligt overbeviist herom, men at hun vil være at frifinde for Actors videre Tiltale, og da Dommens Bestemmelser om de Arrestanten og Tiltalte paalagte Assurancestatninger og Bestemmelsen om Actioneus Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen være at stadfæste med Modification i Henseende til Arrestantens Straffelb.“

Tirsdagen den 26de Marts.

Nr. 66.

Advocat Levinfen
contra**Carl Frederik Mouritzen**

(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1867: „Arrestanten Carl Frederik Mouritzen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Beher og Prøveprocurator Levinfen, 6 Rbd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

Højesteret finder ikke, at der imod Tiltaltes vedholdende Denægtelse kan ansees tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det i den indankede Dom ommeldte Tyveri, eftersom navnlig hans Idenitet med den Person, der efter Vidneforklaringerne den omhandlede Aften blev forfulgt som Tyven, ikke kan ansees fuldstændigen oplyst, og han vil derfor i denne Henseende være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale. Derimod vil han i Henhold til de i Dommen derfor ansførte Grunde være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 1, og Straffen herefter findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Criminal- og Politirettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Carl Frederik Mouritzen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rbd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl Frederik Mouritzen, der er født den 19de April 1823, og — foruden ved Kjøbenhavns Politiretssdomme af 14de Mai og 29de October 1862 at være anseet for 1ste og 2den Gang begaaet Tøsgængeri henholdsvis med 2 Gange 5 og 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ved Højesteretsdom af 13de Januar 1845 under en mod ham for Uorden paa Fabegaarben og Undvigelse derfra samt Opsættighed og Fornærmelse mod Fattighusenes Opsynsmænd og Politiets Betjente m. v. anlagt Sag med 3 Aars Forbedringshussarbejde — er senere ved samme Rets Dom af 14de Januar 1851 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum med lige Arbejde i 4 Aar, tilstales under nærværende Sag for Tyveri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Den forstnævnte Deel af Sigtelsen gaaer ud paa, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Indbrudstyveri den 5te Juni f. A. om Aftenen Kl. mellem 9 og 10 hos Marchandiser og Pantelaaner Niels Nielsen i Store Brændstræde Nr. 14 i Stuen, hvorved fra dennes aflaaede Boutik blev bortstjaaet et Pengebæls af noget over 50 Rd.; men Arrestanten har vedblivende benægtet at have gjort sig skyldig i dette Tyveri.

Det er indbletind af Vestjaanes Søn Peter Thorvald Nielsen, 13 Aar gammel, forklaret, at da han, hvis Forældre begge vare fraværende, den paa-gjældende Aften Kl. omtrent 9 $\frac{1}{2}$, efter tidligere samme Aften flere Gange at have været ved Lækkigheden, men fundet Døren aflaaet, kom hjem og vilde gaae ind ad Boutiksdøren, mødte han en Mandsperson, der bærende Noget under Armen kom ud af Boutikken og paa hans Spørgsmaal, om hans Forældre vare hjemme, svarede bekræftende, men da han ved at komme ind i Boutikken bemærkede, at dette ikke var Tilfældet og saae, at Pengekuffen var udtaget og stod tom paa Dissen, fattede han strax, at den Paaagjældende maatte have stjaaet, og med Raabet „stop Tyven“ løb han efter ham, som han endnu saae i Brændstræde, dreiede op ad Gøttersgade, samt vedblev at forfølge ham underkastet af Stomagerlærling Peter August Laurig Borre, der strax var kommen til og udenfor Nr. 61 og 63 i Gøttersgaden havde naaet den Paaagjældende, da denne kostede fra sig et hvidt Lærklæde, som han havde i Haanden, saa at en Deel i samme værende Sølvpenge, Knapper m. v. sløi omkring paa Gaden, og derefter fortsatte sit Løb, idet han dreiede om ad Kronprindsesgade og forsvandt uden at blive paaagreben. I Overensstemmelse hermed har bemeldte Borre, 16 Aar gammel, under Ed forklaret, at han, der strax i Brændstræde forfulgte den formentlige Tyv og naaede ham i Gøttersgaden, havde faaet denne fat i Brakken, da han slog ham fra sig og idet samme kostede Lærklædet samt fortsatte sin Flugt omad Kronprindsesgade, hvor han tabtes af Synne, hvorefter Borre var behjælpelig med i det senere i Retten tilføedebragte Lærklæde at opsamle de paa Gaden spredte Gjenstande, og i Forening med Nielsens Søn og Caroline Florenz, Kaffehandler Hansens Hustru, har Lærklædet med Indhold hjem paa Nielsens Bopæl og lagde det i Pengekuffen, medens Anmeldelse blev gjort til Politiet. Endvidere har Arbejdsmand Peter Olsen

ligelædes under Ed forklaret, at han bemeldte Aften, efterat have faaet i Nielsens Gadebør i omtrent 10 Minutter, saae dennes ovenmeldte Søn komme hjem og gaae ind ad Gadebøren, samt ved Døren til Boutikken møde en Mandsperson, der vøflede et Par Ord med ham og gif ud af Stedet med et hvidt Tørklæde under venstre Arm og henad Gothersgaden, men endnu forinden han havde naaet denne Gade blev efterat af Nielsens Søn og Borre, idet Hørfnævnte strøg efter sin Indtrædelse i Boutikken var styrket ud igjen under Naabet „Stop Lyven.“ Ved at følge efter den Paagjældende, der dreiede om ad Gothersgaden, saae Olsen, efterat være ankommen til denne Gade, at den formentlige Typ søb henad Gothersgade og omad Kronprindsesegade uden den gang at have noget Tørklæde i Haanden, og saubt han derhos omtrent ubenfor Brandstationen i Gothersgaden nogle Børn og Fruentimmer beskæftigede med at opsamle Solopenge og Knapper m. v. fra Gaden, hvor han saae henligge et hvidt Pommetsklæde, som Lyven sagdes at have kastet fra sig under Løbet.

Efterat Arrestanten i Genhold til de afgivne Signalementer, der i Alt væsentligt fandtes stemmende med hans Udseende, var bleven anholdt den 13de samme Maaned, have vel Nielsen og Borre ikke med fuldkommen Bestemthed kunnet gjenkende ham, skjøndt de have erklæret, at han efter hans hele Udseende, Holdning og Klædebragt er saa fuldstændig lig den paagjældende Person, at de ikke betvivle at det er ham, men ligesom fornævnte Olsen med Bestemthed har gjenkjendt Arrestanten, som han har seet ved tidligere Leiligheder, som den af ham onforfærdede Person, saaledes har ogsaa Landmand Hans Chr. Jensen edelig forklaret, at han den paagjældende Aften ved Hjørnet af Gothersgaden og Kronprindsesegaden saae en Person, som han har gjenkjendt i Arrestanten, komme løbende ad Gothersgaden og dreie om ad Kronprindsesegade, forfulgt af forskellige Børn under Naabet „Stop Lyven“, hvorefter han ved at gaae hen i Gothersgaden omtrent ud for Brandstationen saae en Deel Solopenge ligge paa Gaden, som man var isærd med at opsamle, og som det fortæles at Lyven havde havt i et Pommetsklæde og kastet fra sig. Disse Forklaringer bekræftes yderligere ved de øvrige under Sagen afhørte Vidners Forklaringer, der alle gaae i samme Retning, og navnlig ved de af ovenmeldte Kaffehandler Hansens Hustru, samt Emilie Jensen, Skomager Hans Hustru, og Freberikke Alwilda Eleonore Grouemann, Skomagerens Bespersens Hustru, der fra forskellige Steder i Gothersgaden havde iagttaget det Påseerede, afgivne edelige Forklaringer, hvorefter de, der have opgivet et med Arrestantens Udseende og Klædebragt stemmende Signalement paa den formentlige Typ, som de under de ansøgte Omstændigheder have seet løbende i Gothersgaden, have fundet Arrestanten i det Hele saa fuldstændig lig den Paagjældende, at de ikke betvivlede, at det er ham, skjøndt de ikke driste dem til at beedige hans Idenitet. Det maa derhos bemærkes, at saa godt som samtlige Vidner have forklaret, at den Paagjældende var den eneste voksne Mandsperson, der søb i Gaden paa den Tid, saa at en Feiltagelse af Personen ikke var tænkelig, ligesom dette formentlig ogsaa var Grunden til at han kunde undslippe.

Arrestanten, der som ansøet vedblivende har benægtet at have gjort sig

skyldig i det ham paagjæbte Tyveri eller at være den Person, der omforklares af Vidnerne, har under de optagne Forhører først i lang Tid fastholdt, at han ikke hele den paagjældende Dag har været fraværende fra sit Hjem forend om Aftenen Kl. imellem 9 og 10, da han nogle Minutter var inde hos en i Adelgaden ligesoverfor hans Bopæl boende Høker ved Maxn Hansen for at gjøre nogle Indkjøb, men foruden at dette, efter hvad der er oplyst, først kan antages at have været senere end af ham angivet, og navnlig imellem Kl. 10 og 10 $\frac{1}{2}$, har Arrestanten senere forandret sin afgivne Forklaring derhen, at han havde været 2 Gange eller som han senest forklarer 3 Gange i bemeldte Boutik i Løbet af en Times-tid for at gjøre Indkjøb, medens Høker Hansens Hustru, Maren Andersen, med hvem han hver Gang vil have handlet, under Tied har benægtet, at han den paagjældende Aften har været der mere end een Gang, kort forinden Boutikken blev lukket, hvilket fandt Sted Kl. imellem 10 $\frac{1}{2}$ og 11. Naar endvidere hen-sees til, at Bestjaalnes Hustru, Ane Cathrine Hansen, og Wilhelmine Petri, Smedermester Madsens Hustru, edellig have bevidnet, at Boutiksdøren, der var forsynet med en almindelig indstakken Lås, blev, da de i Følge med hinanden Kl. 4 & 5 den paagjældende Eftermiddag forlode Leiligheden, som Bestjaalne Nielsen tidligere havde forladt, for at tage i Skoven i Anledning af Grundlovsfesten, aflaaet af Forskærante, der medtog Nøglen, samt at de først kom hjem igjen Kl. 1., esterat Tyveriet var fæst, at Bestjaalnes Søn, som tidligere omrødt, efter sin Forklaring nogle Gange og senest omtrent $\frac{1}{4}$ Time forinden han mødte Tyven i Døren, forsøgte at komme ind, men fandt Døren, som han rullede i, aflaaet, hvilket Ane Cathrine Jensen, Arbeidsmand Hansens Hustru, edellig har bevidnet at have set, at Arrestanten, der tidligere har lært Smedeprofessionen, er funden i Besiddelse af forskjellige Dickter med tilfælede Kamme, og at det har vist sig, at Bestjaalnes Dør ved Hjælp af en af disse let kunde oplukkes, samt at Arrestanten, foruden de ovennævnte ham overgaaede Domme, oftere har været arresteret som mistænkt for Tyveri, findes der ved samtlige oplyste Omstændigheder at være tilveiebragt et efter Fredn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Bewis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paagjæbte Tyveri, der maa anses forsvet ved Indbrud med falsk Nøgle eller Dick.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Overtrædelse af et Arrestanten af Politiet givet Tilhold, har han erkjendt at have overtraadt et ham til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 26de Mai 1862 under sædvanlig Straffetrefsel givet Tilhold ved den 11te Juni s. A. at undløbe at melle sig til bemeldte Protocol, og forjaaviddt han som Grund hertil har paaberaabt sig, at han skulde hente Medicamenter til sin Hustru, der havde skøbet sit Been, vil dette Forgiveende, der iøvrigt efter det Oplyste maa anses for usandsfærdigt, ikke kunne freitag ham for Ansvar.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anses dets i Medfør af Straffelovens §§ 306 og 307, og idet efter samn. § 61 2det Led den ovennævnte ham for Indbrudstyveri overgaaede Dom af 1851, med Hensyn til at han efter hvad der er oplyst havde den 20de Januar 1855 udskaaet den ham ved bemeldte Dom tilfældne Straf, ikke vil bevirke Straf for gjentaget Tyveri,

efter samme Lovs § 229 Nr. 4 1ste Led, deslvs efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri § 1 med en Straf, der i det Hele findes at burde bestemmes til Lughuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 88.   Advocat Hindenburg
  contra

Ferdinand Bode (Defensor Brod),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Februar 1867:
„Tiltalte Ferdinand Bode bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Det Paalæg, der ved det i den indkaldede Dom ommeldte Polititilhold var givet Tiltalte om, ikke uden Anmeldelse for Kjøbenhavns Politi at forlade denne By for at tage Ophold andetsteds, kan ikke ansees uhjemlet i Lov om Løsgængeri og Betleri af 3die Marts 1860 § 2, og Tiltalte maa saaledes ogsaa ved at have tilfjedesat dette Paalæg ansees skyldig til Straf for Løsgængeri. Med denne Bemærkning, og isøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkaldede Doms Præmisses hebber det: „Forfaavidi Tiltalte Ferdinand Bode under nærværende Sag er overbevist, at have overtraadt et ham den 3die August s. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Strafretusel givet Tilhold ved mod det ham deri givne Paalæg at have forladt Kjøbenhavn den 4de næstefter og taget Ophold andetsteds, uden derom at gjøre Anmeldelse til næmnelde Protocol, findes Arrestanten, som ikke var antagen til Forsørg af Fattigvæsenet, ikke at kunne straffes for Løsgængeri, idet et Paalæg som det ombaudtede ikke skjønes at have hjemmel i den Politisørigheden iølge Lov af 3die Marts 1860 § 2 om Straffen for Løsgængeri og Betleri tilkommende Nødvighed til at foreskrive Personer, der ikke have godtgjort lovligt Erhverv, Forholdsregler, der kunne

sætte Politiet istand til at paasee, at de søge saadant, hvilken Nødvendighed ikke kan udstrækkes ud over Jurisdictionens Omraade. Derimod vil Tiltalte, der er langt over criminel Lovsber og senest anseet ved Kjøbenhavn's Amts 5 andre Birk's Politiretsdom af 27de Juni f. A. efter fornævnte Lovs § 1 med Lovangsarbejde i 36 Dage, for ifølge egen af det iøvrigt Oprygte bestyrelse Tilklaæffe at have fra den 4de August f. A. indtil Begyndelsen af indværende Maaned kreiset om i Sjælland, tilveels ernærende sig ved Væleri, blive at ansee efter den citerede Lovs § 1 jfr § 5, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedsejede Conclussioner af de unberorbuede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forlaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Axl. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbues, der søffe Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de Høi. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenallse Boghandel (F. Høgel).
 Fjeldsøe & Gambrovs Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 4.

Den 12te April.

1867.

Første ordinaire Sæffion.

Mandagen den 26de Marts.

Nr. 77.

Advocat Brod

contra

Hans Christian Olsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birkis Extraretsdom af 26de September 1866: „Tiltalte Gaardmand Hans Christian Olsen af Faarstrup Mark bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Tjenestekarl Anders Christiansen bør Tiltalte betale 100 Rd., og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Drechfel 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Deichmann 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof og Stadsrettens Dom af 5te Februar 1867: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rønge og Cancelliraad Peterfen, betaler Tiltalte Gaardmand Hans Christian Olsen af Faarstrup Mark 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

XI. Kærgang.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Fandsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under næroarende fra Antvorskov Birks Extraret hertil inbankede og imod Tilstalte Gaardmand Hans Christian Olsen af Faarstrup Mark for Lyveri anlagte Sag, maa det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tilstalte i Tidrummet imellem den 12te og 18de August f. A. i tvende Gange har krafftjaalet sin Tjenestekarl Anders Christianen et Besøb, som denne har angivet til 100 Rd., uden at Tilstalte har havt Noget at erindre mod Rigtigheden af denne Angivelse, idet han tvende paa hinanden følgende Dage om Eftermiddagen paa en Tid, hvor Gaarbens Folk vare fraværende, gif ind i Karlekammeret, og der udtog Nøglen til Bestjaalnes Kiste af en Frakkelomme, hvori det var ham bekendt, at Bestjaalne pleiede at gjemme Nøglen, hvorefter han tilegnede sig Pengene af Kisten.

For dette Forhold er Tilstalte, der er født den 30te October 1824 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, samt om hvis fuldkomne Tilregnelighed i Gjerningens Øieblik der ikke findes begrundet Anledning til at tvivle, ved den inbankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 228, ligesom Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Fredagen den 29de Marts.

Nr. 82.

Advocat Brock

contra

Ellen Thomas (Defensor Siebe),

der tiltales for Varnejøbsel i Dølgemaal eller i alt Fald for uforførbelig Dmgang med sit nyfødte Barn.

Frederiksteds criminelle Extraretsdom af 23de Novbr. 1866: „Arrestantinden Ellen Thomas af Plantagen Becksgrove bør hensesættes til Fængsel paa Bånd og Brød i Tre Gange Otte og Fyrgerdyve Timer. Saa bør hun og udrede de af denne Sag slydende lovlige Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverretsdom af 16de Januar 1867: „Liltalte Ellen Thomas af Plantagen Bedsgrove bør for Actors videre Liltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Svømte at efterkommes under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Lieve for Høiesteret betaler Liltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Den 15de August f. A., saavidt det har kunnet oplyses Kl. 10—11 om Formiddagen, blev der paa Plantagen Bedsgroves Vand under et Mangrove i Plantagens saakaldte Have, og i en Afstand af ca. 480 Fod fra Negerbyen, fundet Liget af et udsødt Barn. Anmeldelse blev gjort til Politimesteren, der tilligemed den offentlige Læge i Frederikshøj begav sig til Stedet, hvor Barnet henlaa, og som fandtes at være en heil træ- og kratbevoget Skrant, ovenfor hvilken langs den aabne Mark der løber en Sti; et Par Alen umiddelbart ovenover Stedet hvor Barnet laa var et lille, kun et Par Fod vidt, ikke meget straaende Plateau, hvor der efter Plantageforvalterens Forsikring var fundet endel Blod, som intidertid igjen var blevet udvisket af Fodtrin, og her antages da den Fødsel, hvoraf det fundne Barn er Resultatet, at være foregaaet. Barnet, der laa paa Ryggen imellem nogle fremstaaende Steene og Buske, med Navlestrengen og Moberstagen vedhængende, befundtes af Lægen at være et fuldbaarent, vel udviklet og velkæbt Pigebarn, rimeligvis født heimmod Morgenstunden samme Dag; der var ingen Spor af udvortes Vold eller Strangulation; nogle enkelte Hudlæsninger paa Næse, Læber og Hals antoges straaende af Bustens. Som Resultat af den Dagen efter foretagne Obduction erklæredes af de obducerende Læger, at Barnet havde levet efter Fødselen og formodentlig var død af Mangel paa den fornødne Pleie, og denne Erklæring er senere tiltraadt af Landphysicus.

Efter at der blandt dem af Plantagens Fruentimmere, der vidstes at være frugtfulde, ikke var blevet fundet nogen uds Fortælling, anmeldte Forvalteren Dagen efter at Fosteret var fundet paa Politilammeret, at det var kommet til hans Kundskab, at der paa Plantagen var et Fruentimmer Ellen, der skulde have været frugtfuld, uden at han, da hun ellers paa Grund af Sygdom ikke var til Arbejde, havde faaet Noget at vide derom, samt at hun om Morgen den 15de var seet gaaende ad den ovenfor betegnede Marksti. En derefter af Plantagens Læge Dr. Raphael foretaget Undersøgelse viste,

at dette Fruentimmer var blevet forløst, og vedgik hun ogsaa, efter Dr. Raphaels Forklaring dog først efter at han havde undersøgt hende og efter først at have nægtet det, at hun havde sødt det ommeldte Barn.

Den af Ellen Thomas afgivne Forklaring, saaledes som samme efter at afstfellige Afviselser i den, der efter Forhørsdommerens Bemærkning til Protocollen ikke kunne antages at være tilstgæde, men nærmest maa tilskrives en Misforstaaelse hos Dommeren, ere rettede, endelig foreligger, gaaer ud paa, at hun, der i lang Tid havde været syg og svagelig og derfor ikke havde været afkrævet Plantagearbejde, om Morgenen strax som det blev lyst var gaaet fra sit Hus ud i Haven for at røre sig og samle Frugter (Mangoes), Roget, hun vil have pleiet at gjøre — uden at der dog foreligger, saaldt som Retten har fundet det nødvendigt at opholde Sagen for at søge yderligere Ophøning derom. — Hun sølte sig syg og satte sig ned, hvorpaa Fødselen paafoem hende, og hun sølte Føsteret gaae fra hende; hun besvimede, og da hun igjen, som hun efter Solens Stillung paa Himlen at bemme antager efter en Timesids Forløb, kom til sig selv, fandt hun Barnet ligge noget nedenfor det Sted, hvor hun havde ligget. Det havde Varme i sig; hun havde, da det gik fra hende, sølt at det var levende, men da hun ved at lægge sin Haand paa det intet Andetbræt sølte, holdt hun sig overbevist om, at det var dødt; hun lod det ligge og gik tilbage til Kegerbyen for at hente Roget, hvori hun kunde søbbe det for at bringe det hjem. Da hun var kommen hjem, fandt hun imidlertid igjen i Besvimelse; hvorlænge hun laa hen, veed hun ikke, men da hun var kommen til sig selv, eller, som hun senere har udfagt, var kommen udenfor, for forsynet med en gammel Kjøle til Søsb at gaae efter Barnet, hørte hun Folk tale om, at et dødt Barn var fundet, hvorover hun blev saa forfjæret og forstræffet, at hun tabte Mælet og uden at sige Roget vendte tilbage og gik ind i sin Søsters Hus, hvor hun i de sidste Par Uger havde passet deenes smaa Børn. Hun saae sin Søsteren et Dieblit, og vil da have været bange for at betroe sig til hende, ligesom hun heller ikke til nogen Anden senere omtalte, hvad der var vederfaret hende. Derimod vil hun heller ikke vide af eller erindre, at hun for Dr. Raphael, da denne undersøgte hende, først skal have nægtet at være forløst.

Denne Tilstaates Forklaring om hvad der ved den omhandlede Leilighed vederfæres hende, om den, som bemærket, end ikke fra Begyndelsen til Enden har været fuldkommen stadig, og ihvorvel hendes tilbageholdne Færd efter Fundet af Barnet er særlig egnet til at vække Betænkelighed derved, stjønnes nu ikke ret vel at kunne forkaftes som Grundlag for Bedømmelsen af hendes Forhold. Vel har Landphysicus, Justitsraad Aagaard, hvem Forhørsacten efter Gouvernementets Ordre har været tilstillet, ligesom han i det Hele har søgt at eftervise Uholdbarheden af Tilstaates Fremstilling, særlig med Hensyn til hvad hun har anført om hendes anden Besvimelse bemærket, at det „lyder unaturligt, høist beynbertigt og næsten utrasligt, men Muligheden deraf kan vel ikke nægtes, stjøndt Sandsynligheden taler stærkt derimod“, men ligesom det dog vel, naar Tilstaates i det Hele usle Helbredsstilstand og hvad hun den Morgen

havde udstaaet tages i Betragtning, kunde være et Spørgsmaal, om Beskrivelsen var saa unaturlig, saaledes er denne Erklæring ialtfald ikke afgjørende imod Tilstaltes Forklaring.

Tilstalte, der er født den 24de April 1843, har tidligere født 2de Børn, begge udenfor Ægteskab, avlede med den samme Person, der uimodsiget angives som Fader til det under denne Sag omhandlede Barn.

Forfaavidt nu Tilstalte er sigtet for Barnefødsel i Dølgemaal, maa Retten med Underdommeren finde, at der ikke foreligger Noget, der berettiger til at ontage, at Arrestantinden har villet føde hemmeligt eller har foretaget positive Handlinger til Skade for Barnet, saa at navnlig hendes Forhold ikke kan subnumereres under L. 6—6—8 cfr. 7. Tilstalte har vedholdende erklæret, at hun ingen Hensigt havde til at føde hemmelig, at de Omstændigheder, hvorunder Fødselen skete, alene skyldes Hændelsen, og at hun heller ikke forfæltig har holdt sit Svangerskab, som hun forøvrigt ikke vilde have antaget sig saa vidt fremrykket i, Punkt; hun vil engang, som hun mener i Begyndelsen af Mæret, have fortalt det til Barnefaderen — hvem hun efter den Tid, da hun havde givet sig i Samliv med et andet Fruentimmer, ikke saae noget til — der imidlertid ikke vil indrømme, at Tilstalte havde udtalt sig bestemt til ham desangaaende, men ellers vil hun ikke have omtalt det, fordi Ingen spurgte hende derom; og kan Retten med Hensyn til dette Punkt ikke undlade at henvise til, at der efter Forholdene hos Almuen her, hvor det laangt overveidende Antal Børn fødes udenfor Ægteskab, ikke kan tillægges Fortielse af eller rettere Tausshed om slikt Svangerskab nogen saadan Betydning som under Forhold, hvori dantf Ret ellers raader, hvad da særlig gjælder i nærværende Tilfælde, da Tilstalte 2 Gange før, i 1860 og 1864, havde faaet Barn med den samme Mand, der var dette Barns Fader, og selvølgelig levede i aabentlyst Concupinat med ham.

En anden Følge af Forholdene, navnlig de skematiste Forhold, bliver det, at der ikke bliver Spørgsmaal om Beredningen af Børnetil som Momenti til Bedømmelsen af, hvorvidt der er Forsæt til at føde hemmeligt tilstede eller ikke, og der har saaledes ikke været Anledning til, under Forhørets Tausshed i dette Punkt, at søge Oplysning tilvelebragt om hvorvidt Tilstalte havde truffet Forberedelse i den Henseende.

Der bliver imidlertid endnu Spørgsmaal, om der ikke maa lægges Tilstalte tillast en saadan Pigeplbighed for at skaffe sit Barn fornøden Hjælp, at hun herfor har paadraget sig Straffansvar. Det er af de obducerende Ræger bemærket, at Barnet fornuodentlig er død af Mangel paa den fornødne Pleie, og ifølge Landphyfici Formening kan man neppe Andet end antage Muligheden af, at Barnets Liv kunde have været reddet ved en Smule Omhyggelighed fra Moderens Side. Men denne Pleie og Omhu maa Tilstalte for den Afmagt, hvori hun efter Fødselsøieblikket vil være faiben, ikke antages at have været istand til umiddelbart efter Fødselen at give Barnet, og da hun kom til sig selv igjen, var Barnet efter hendes Overbeviisning dødt, saa at hun maatte ansee videre Hjælp for forgæves. Vel var det jo, som det i Underrettsdommen

bemærkes, muligt, at hun kunde tage Feil i sin Formening, og hun bræde have taget Barnet hjem med sig, hvilket hun vel kunde have gjort, hvad enten hun havde Noget at bære det i eller ikke, men der skjønnes dog ikke at være ganste tilstrækkelig Høie til for denne Unblabelse, der efter hvad hun ansaae for vist ikke kunde have, og efter det Anførte heller ikke kan antages at have haat nogen Indflydelse paa Barnets Sjøbne, at paalægge hende Straffean-svar; og at Barnet blev liggende, uden at hun fik det hentet, indtil det blev fundet af Andre, kan efter den Tilstand, hvori hun, da hun kom hjem, saib, ikke tilregnes hende.

At Tiltalte under den Bevægelse, Fundet af Barnet vakte paa Plan-tagen, forholdt sig passiv uden at anmeldte den hende overgaaede Fødsel, er en Omstændighed, der, om end til en vis Grad forklarlig i hendes Forstyrrelse og Forstrækkelse som bemærket, har maattet aale Tvivl om hendes Fremstilling i alle Punkter har været rigtig; men om der heri maatte foreligge en Forseelse, skjønnes den ialtsald ikke af den Bestaenhed, at den kunde paadrage hende criminel Ansvaer.

Tiltalte, der som alt bemærket er født den 24de April 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes saaledes at maatte frifindes, dog efter Omstændighederne ikkun for Actors videre Tiltale, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger, og den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 23de November s. A. assagte Dom, hvorved Tiltalte er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer, vil herefter være at forandre."

Nr. 73.

Juslitsraad Bungen

contra

Johanne Nielsdatter, Nistrøms Hustru (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Storehæbbinge Rjbstads Extraretsdom af 21de Decbr. 1866:
„Arrestantinden Johanne Nielsdatter, Nistrøms Hustru, af Sters-lev Communehuus, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Tolbforvalter, Procurator Nye 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Barsoed 4 Rd. At efter-kommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Fe-bruar 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Smith og Appellationsraad Juel, betaler Arrestantinden Johanne

Nielsdatter, Nistrøms Hustru, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneber.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stanbe, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisjer hebbes det: „Under nærværende fra Storebeddinge Kjøbskads Extraret hertil indbante og imod Arrestantinden Johanne Nielsdatter, Nistrøms Hustru, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at hun, som ifølge Kronborg vestre Virls Extraretsdom af 10de April 1865 for 2den Gang begaaet Tyveri og ulovlig Dugang med Hittegods har været indbømt i Forbedringshuset i 18 Maaneber, og som efter udskaet Straf den 22de October f. A. hjemsendtes, den 29de f. M. om Aftenen har sjaalet et Lagen, der var udbøngt i en Have, som hun fra Beien kom ind i ved at gaee over en Grøft og et Gjarde, samt at hun den 14de November næstefter har sjaalet en Hvergarns Kjøle, der hang paa et Haveskakit ved Beien. Saavel Lagenet som Kjølen, der ere vurberebe henholdsvis til 4 Mk. og 5 Rd., ere udberebe de Bessjaalne, der have frasaldet Krav paa Erstatning for Affavnet eller Forringelsen.

For disse Tyverier findes Arrestantinden, der er født den 6te November 1822, ved Underrettens Dom retteligen at være anført efter Straffelovens § 231 cfr. § 307, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeibe skjønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omlofninger ligeledes tilliges, i det Hele være at stadfæste."

Mandagen den 1ste April.

Nr. 79.

Advocat Hindenburg
contra**Jørgen Mortensen Hansen** (Defensor Bungen) og **Ane Nielsdatter** (Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Udsættelse og Sidstnævnte for Medbeelagtighed eller Medvideri i den nævnte Forbrydelse eller for ikke at have forhindret samme eller for ialtsald ikke at have advaret de Vedkommende om den dem truende Fare for Liv og Eiendom.

Obense Herreds Extraretsdom af 13de August 1866: „Arrestanten Jørgen Mortensen Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar, samt betale i Erstatning til Landets almindelige Brandkasse 480 Rd. og til Huusmand Rasmus Jørgensen af Duebaldshuset 10 Rd. Tiltalte Ane Nielsdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Petersen 8 Rd., og til Defensorerne, Procurator Borch og Prøveprocurator Hansen, 5 Rd. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte, af hver for sit Vedkommende, dog saaledes at de hver betale Halvdelen af det Actor tillagte Salair. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forbrydelse og isvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

„Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Januar 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Jørgen Mortensen Hansen bestemmes til 2 Aar, og Erstatningen til Landbygningernes Brandforsikring til 490 Rd. 32 f. Arrestanten og Tiltalte Ane Nielsdatter betale hver med Halvdelen Salairerne til Actor og Defensorerne for Overretten, Procurator Delbanco og Prøveprocuratorerne Casse og Hvalfse, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forbrydelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

De af Jørgen Mortensen Hansen forsøvede, i den indankede Dom fremstillede Brandstiftelser maae henses beels under Straffe-

lovens § 281, deels under dens § 280 sammenholdt med § 46, og hans Straf, ved hvs Bestemmelse tillige § 39 bliver at tage i Betragtning, findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Med Hensyn til den Ane Nielsdatter tillagte Frisindelse, Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Førgen Mortensen Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Øvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Hindenburg, Justitsraad Bungen og Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte, hver med det Halve.

I den inbankede Doms Præmisses hebdet det: „Arrestanten Førgen Mortensen Hansen og Tiltalte Ane Nielsdatter, der begge ere langt over criminel Cavalder og ikke tidligere tiltalte eller straffede, actioneres under nærværende, i første Instants ved Odense Herreds Extraret den 13de August f. A. paakjendte Sag: Arrestanten for Ildspaaføttelse, Tiltalte for Medbeelagtighed eller Medvideri i den nævnte Forbrydelse eller for ikke at have forhindrede samme eller ialtsald ikke at have advaret de Vedkommende om den dem truende Fare for Liv og Eiendom.

Bed egen Tilstaaelse og det øvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse. — Den 8de Juli 1864 om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 har Arrestanten sat Ild paa den Gaardeier Niels Førgen Knudsen tilhørende i Bispenberg Sogn beliggende Duebals Vandmølle, der ligger isoleret, langt fra andre Bygninger, og som var ubeboet, ved hvilken Leilighed Taget afbrændte og noget af Træværket forkulleedes. Arrestanten, der boede i Nærheden, udsærte Ildspaaføttelsen ved at staae op paa Maleskarmen og sille en medbragt Svoolstik op i Tagstjægget.

Som Motiv til Forbrydelsen har han angivet, at han var vred paa Gaardeier Knudsen, fordi denne havde afdraget ham 8 f daglig i den Dagleie, hvorom de vare accorderede, medens Arrestanten tidligere arbejdede hos ham, hvilket dog Knudsen har benægtet. — Brandskaden er tæret til 480 Rd., der ere ubbetalte af Vandbygningernes Brandforsikring, som derhos har afholdt Omkostningerne ved Evolutionsforretningen til Beløb 10 Rd. 32 f.

Den 31te Marts f. A. om Aftenen har Arrestanten sat Ild paa en Gænsmand Rosmus Førgensen i Duebalskøjet tilhørende Lærvekubbe. Arrestanten, der den nævnte Aften aal var gaaet tilfængs, stod op Kl. mellem 10 og 11, og efterat have isært sig sit Understøi og forsynet sig med nogle Svoolstikker,

begav han sig hen til den i Nærheden liggende Tørvekub, hvor han med en Svovlsstik satte Ild i Tagstjægget; da han saae, at der var kommet godt Ild i Taghalmten, forsøiede han sig hjem og gik atter tilfjængs. Taget paa Tørvekuben brændte, ligesom ogsaa nogle af Tørvene, men isørigt stete ingen Glade, kjændt Afstanden mellem Tørvekuben og Duebaldshuset — hvilket vel er grundmuret, men Taget af Straa — kun var $1\frac{1}{2}$ Alen, og Tagstjægget paa Kuben næsten ragede ind under Husets Tagstjæg; at der ikke gik Ild i Vaaningshuset, maa navnlig tilskrives den Omstændighed, at det den Aften var meget stille Veir, og at der hurtig kom Folk tilhjælp. Arrestanten har forklaret, at han antog, at naar han satte Ild paa Tørvekuben, vilde Duebaldshuset ogsaa nok brænde, men har benægtet, at det var hans Hensigt, at Rasmus Jørgensen eller nogen af de andre Huusbeboere, hvilke laa og sov, skulde indebrænde; han har forklaret, at han var temmest vis paa, at Ingen vilde indebrænde, da han, medens han var isærd med at sætte Ild paa Taget paa Kuben eller muligt medens han, efterat dette var stæet, passerede tæt forbi Huset, vil have hørt, at Rasmus Jørgensen talte indensfor og saaledes ikke sov. Som Motiv til sin Gjerning har Arrestanten anført, at han var vred paa Rasmus Jørgensen, fordi denne ikke havde villet give ham et Kommeuhr og en Tobakspibe, som han havde lovet ham, et Løfte, som Jørgensen imidlertid kun vil have gjort for Spøg. Den paa Tørvekuben, der ikke var asfureret, stete Glade er anfat til 10 Rd.

Da Arrestanten, der nu er 28 Aar gl., siden sit 20de Aar har lidt af Epilepsi, der undertiden overfalder ham flere Gange i Døgnet, og som antages at være en Følge af et ham som Børn bibrogt Slag i Hovedet af en Møllevinge, ligesom han har et støvt, næsten sjøllet Udtryk i Ansigtet, er der under Sagen reist Spørgsmaal om hans Tilregnelighed. De, der have kjendt Arrestanten i længere Tid, antage, at han — om han end i Almindelighed er istand til at skjøne over hvad han maa gjøre og hvad han ikke tør gjøre — har svage Aandssevner og ansee ham for sjøllet. Sundhedscollegiet har i sin over Sagen afgivne Erklæring ytret, at det er en ved Erfaring godtgjort Kjendsgjerning, at mange Epileptiske meer eller mindre lide af mentale Forstyrrelser, der i den moralske Sphære yttre sig som Vredagtighed, Hævngjerrighed og Lyst til at skade Andre uden særligt Motiv, hvorfor Collegiet anseer de af Arrestanten begaaede Forbrydelser, af hvilke det fremgaaer, at han lider af en saadan Vredagtighed og Hævngjerrighed, at staae i et væsentligt Afhængighedsforhold til hans Sygdom, hvorved hans Tilregnelighed i høi Grad formindstes.

I Henseende til Anførte bliver Arrestanten at ansee efter Straffelovens §§ 280, 281 og 282 cfr. §§ 39 og 46, og findes Straffen, der ved den ind- anførte Dom er bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, at kunne fastsættes til lige Arbejde i 2 Aar.

Hvad angaaer Utsatte Ane Nielsdatter, indskrænker hendes Forhold til Ildspaaøtteltens paa Vandmøllen sig til, at Arrestanten, der er hendes Søn, og som boede sammen med hende, nogen Tid efterat Forbrydelsen var begaaet

betroede Tiltalte, at det var han, der havde sat Ild paa Røkken. Med Hensyn til den den 31te Marts f. A. foregaaende Ildspaaførtelse har Tiltalte forklaret, at Arrestanten den nævnte Dags Eftermiddag gikre til hende, at han agtede at afbrænde Rasmus Sjørgensens Huus, uden at han dog ublod sig med, naar han vilde udføre sit Forjæt. Tiltalte forbyd Arrestanten at gjøre sig Gjerning, men videre eller ybertigere gif hun ikke irette med ham, da hun ikke antog, at det var hans Alvor. Tiltalte, der deelte Seng med Arrestanten, spurgte om Aftenen, da han stod op, hvor han vilde hen; hertil svarede han, at han vilde ud i et naturligt Ørinde; da han imidlertid gif hen og ragede paa den Gylden i Stuen, hvor Svovlsikkerne pleiede at ligge, sagde hun til ham, at han da vel ikke gif over og stak Ild i Rasmus Sjørgensens Huus, hvortil Arrestanten svarede nei. Arrestanten blev noget længe borte, og Tiltalte blev derfor dog noget betænkelig, hvorfor hun stod op og gif hen og fik geude ud af Døren, og hun saae da, at det brændte i klar Lue i Tagfløget paa Tørveluben. Da Tiltalte havde høraet lidt i Døren, kom Arrestanten tilbage, hvorefter hun sagde til ham, at det maatte han ikke have gjort, ligesom hun gikre, at dersom der gif Ild i Rasmus Sjørgensens Huus, kunde han og Familie let indebrænde. Som Grund til, at hun ikke advaarede Husets Beboere mod den Fare, der truede dem, dersom Ilden forplantede sig fra Tørveluben til Huset, har Tiltalte anført, at hun var vred paa Rasmus Sjørgensen, blandt andet fordi denne havde bragt hendes Mand til at frastjæle sig en Aftægt, hvorved hun og Familie vare geraabede i trykkende Armod. Men Tiltalte har benægtet, at hun ønskede, at Beboerne af Vaaningshuset skulde indebrænde, og har forklaret, at hun antog, at der ikke kunde være nogen Fare derfor, da hun, der ikke gif tilsængs, men forblev oppe, indtil Ilden i Tørveluben var slukket, lidt efter Ildens Opkomst saae flere Personer ile til Brandstedet; var dette ikke skeet, vilde hun efter sin Forklaring sikkerlig selv være ilet derover og have gjort Beboerne bekendte med den overhængende Fare.

Efter den ovenfor givne Fremstilling af Tiltaltes Forklaring, der saa meget mere maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, som dens Rigtighed i det Væsentlige bestrykes ved hvad Arrestanten i saa Henseende har forklaret, findes Tiltaltes Forhold ikke strafbart efter Lovgivningingen, og det maa derfor billiges, at hun for Unberretten er frisunden for Actors Tiltale. Da nu den indankede Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger og om Erstatningen — hvilken dog, forsaavidt den er tillagt Landbygningernes Brandforsikring, bestemmes til 490 Rb. 32 S — ligeledes bifalbes, vil Dømmen saaledes med den ansøgte Modification i Henseende til Straffetiden for Arrestanten og Erstatningens Størrelse være at stadfæste.“

Tirsdagen den 2den April.

Nr. 61. Justitsraad Bunchen
contra

Mogens Peter Møller (Defensor Heinrichsen),
for Vold paa Andres Personer samt for det i Straffelovens § 210
omhandlede Forhold og med Hensyn til de af ham fremsførte
Undsigelser og Trusler mod Andre til Behandling efter bemeldte
Lovs § 299.

Høiesterets Extradetsdom af 19de Januar 1867: „Arrestanten Mogens Peter Møller bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og naar han har udstaaet denne Straf, sættes i Baretægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning, indtil han stiller saadan Sikkerhed, at Huusmand Jørgen Hansen Steenberg kan være betrygget. Saa bør han ogsaa afholde alle med hans Arrest og Actionen forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kund 10 Rd. og til Defensor, Assessor, Procurator Ipsen 8 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Straffelovens § 299 ved den indankede Dom er bragt til Anvendelse paa Tiltalte paa Grund af en i Dommen anført truende Uttring, bemærkes, at Tiltalte ifølge 2 Vidners isvrigt ikke ganske overeensstemmende Forklaringer har brugt denne Uttring nogle Dage efterat han havde været i Slagsmaal med Jørgen Hansen Steenberg, under en Samtale om dette Slagsmaal med det ene Vidne, medens de efter Sædvane drak Brændevin sammen. Efter de Omstændigheder, hvorunder Uttringen saaledes blev fremsført, saavel som efter dens egen Beskaffenhed og samtlige øvrige under denne Deel af Sagen foreliggende Oplysninger — hvoraf blandt Andet fremgaaer, at Steenberg, skjøndt underrettet om den paagjældende Uttring, ikke derved foranledigedes til at begjære nogen Sikkerhedsforanstaltning imod Tiltalte førend lang Tid derefter, da han paa dertil fra Dommerens Side giden Aaledning i et Forhør fremkom med Begjæring derom — findes der imidlertid ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til at tillægge den en saadan alvorlig Betydning,

som maatte være Betingelsen for, at Tiltalte paa Grund af den skulde kunne behandles efter det nævnte Lovbud.

Hvad angaaer de øvrige i Dommen anførte Sigtelser mod Tiltalte, bliver der efter de fremkomne Oplysninger alene Spørgsmaal om at paalægge ham Ansvar for det af ham udviste i Dommen fremstillede Forhold mod Smeden Anders Jensen. Dette Forhold maa, naar hensees til de Jensen tilføiede Læstøners Mængde og den hele Veffaffenhed af den imod ham udøvede Mishandling henføres under Straffelovens § 203, hvorimod § 210 ikke derpaa kan ansees anvendelig. Efter Sagens Omstændigheder findes Tiltaltes Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Forfrifter.

Thi kendes for Ret:

Mogens Peter Møller bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Herredstingsdommen fastsatte Salarier, samt i Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indantebe Toms Præmisses hedder det: „Amtets Actionsordre af 10de f. M. gaar ud paa, at Arrestanten Mogens Peter Møller tiltales for Vold paa Andres Personer, samt for det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold, hvorhos det forlanges afgjort af Domstolene, hvorvidt han med Hensyn til de af ham fremførte Udfigelser og Trusler bør behandles efter Straffelovens § 299.

Kærværende Sag har sin Oprindelse herfra, at Arrestanten — som er meget frygtet for sin bekjendte Voldsomhed, hvilken han, skjøndt en Gang straffet derfor med 4 Aars Tugthusarbejde, ved enhver Leilighed giver Toilen — den 24de Juli f. A. paa Veien fra sin Bopæl paa Ite Selveiergaardens Grund i Duffer Sogn til Allinge for at hente Silb til sin Nabo Jørgen Madsen Holm, der var med paa Vognen, kom forbi Smeden Anders Jensens Huus, der er beliggende tæt ved Nis Kirke. Da Smeden foranledigede Arrestanten til at holde stille og modtage Betaling, som Arrestanten havde tilgode, forbi han havde kjøbt Silb til Smeden, fremkom denne med Betskyldning imod Arrestanten for, at han opgav Prisen for Silb høiere end denne virkelig havde været. Arrestanten mødte Smedens Betskyldning og hørte derpaa videre til Allinge, men da han paa Tilbageveien hjemad igjen kom forbi Smedens

Huus, holdt han stille paa Landeveien og kaldte paa Smeden, og da denne kom hen til Bognen, skjæbte Arrestanten ham først ud og slog ham derpaa med sin Pibst. Da Smeden snappede Pibsten fra ham, sprang han af Bognen og greb fat paa Smeden og sloges med ham, kastede ham omkuld og slog ham først i Ryggen med et Stykke Jern og derpaa med Hænderne i Hovedet, ibet Arrestanten laa ovenpaa Smeden. Nattet Smedens Kone og desuden Huusmand Hans Clausen Kure, som var tilstede for at faae en Hest floet, stode hos de stridende Parter og bade for Smeden og ved venlig Tiltale søgte at stille Arrestanten tilfreds, vilde denne dog ikke slippe Smeden, førend Jørgen Madsen Holm stod af Bognen og med Magt tvang ham dertil, saaledes at Smeden kunde undvige og løbe ind i Huset. Men medens Jørgen Madsen Holm igjen steg op paa Bognen og, da han ikke kunde overtale Arrestanten til at følge med, hørte bort, og medens Smedens Kone ilede efter sin Mand og skyndte sig med at lukke Indgangene til Huset, hvorimod Hans Clausen Kure, allerede førend S. M. Holm havde befriet Smeden, var gaaet bort for at hente Hjælp imod Arrestanten, saa havde Arrestanten skaffet sig Afgang til Smedens Huus, formodentlig igjennem en af Dørene, førend Konen havde faaet dem alle lukket, og da hun kom ind i Stuen, saae hun ham der sammen med hendes Mand, som havde lagt sig i Alkovefengen, men hun blev, efter hvad hun siger, ved Arrestantens Tiltale saa forstækket, at hun ikke turde blive i Huset, men løb udenfor. Smeden har forklaret, at Arrestanten, medens de vare alene sammen, trak ham i Haaret og slog ham med en Stump af sin Pibst og truede med at slaae ham ihjel, og at han først standsede dermed, da Niels Peter Bøch, Eier af Bakkemøllen, 47 Aar gammel, Hans Peter Møller, Smedekarlærling, 20 Aar gammel, og den 17-aarige Jens Peter Rosøed kom tilstede. Disse vare nemlig af fornævnte Hans Clausen Kure blevne tilkaldte fra den ca. 650 Alen fra Stedet værende Frimenighedskirke, og medens Hans Clausen Kure, som var bange for at faae Noget med Arrestanten at gjøre, tog sin Hest og red bort, gif de tre Personer ind i Stuen, hvor de fandt Manden liggende i Sengen, medens Arrestanten stod udenfor samme og skjæbte Smeden ud, men benægtebe at have slaaret denne og forlangte, at han skulde staae op af Sengen og lade sig see, men da Smeden ikke vilde dette, trak Arrestanten ham i Haaret og reiste ham paa den Maade op i Sengen, og da Bakkemølleren og Smedkeren H. P. Møller forsøgte at stille Arrestanten tilfreds, gif han imod dem og befalede dem at gaae bort, hvilket de af Frygt efterkom. Da de blev vaer, at Gaardeier Peter Jørgen Clausen kom kjørende forbi paa Landeveien, kaldte de ham til Hjælp, men uagtet han kom ind i Stuen, ledsaget af Bakkemølleren og H. P. Møller, og forsøgte at bevæge Arrestanten til at lade Smeden være i Fred, vedblev Arrestanten dog at trække denne i Haaret og slaae ham med Pibstestumpen, og da Arrestanten viste sig utilfreds med H. P. Clausens Indblanding, blev ogsaa denne bange for ham og gif udenfor, for at besinde sig paa, hvad han skulde gjøre for at befrie Smeden, som saae elendig ud. Da Capitain Hans Eduard Sonne Rosøed til Blaahest kom ad Landeveien forbi Stedet, blev han tilkaldt, og omtrent samtidig indfandt sig Svens-

stere Ole Nielsen og Arbeidsmand Hans Børgen Steenberg, som vare komne fra den ca. 591 Men fra Stedet beliggende Talegaard, hvorhen fornævnte Dreng S. P. Kosoeb efter Smedens Kones Anmodning var gaaet efter Hjælp. Capitain Kosoeb's Opfordring til Arrestanten om at lade Smeden være i Fæd blev af Arrestanten optaget ligesom de tidligere lignende Opfordringer, idet Arrestanten sagde, at Capitain Kosoeb Intet havde der at gjøre og skulde forsøje sig bort, hvorpaa Arrestanten igjen greb fat paa Smeien og trak ham i Halskluden for at faae ham op af Sengen. Da Capitain Kosoeb nu opfordrede de Tilstedeværende til at gribe Arrestanten, sprang Ole Nielsen til og greb ham kagfra og holdt ham fast, samt led ham løs fra Smeden og bragte ham udenfor, hvor han efter Capitain Kosoeb's indtrængende Formaning til de Tilstedeværende blev holdt fast af disse og tilsidst bunden baade paa Hænder og Fødder. Under alt dette havde Konen været tilstede udenfor Huset eller i Døren ind til Stuen, men da hun er meget lidende af Brystsygge, formaaede hun kun at virke ved med sine Bønner at forsøge paa at overtale de Tilstedekomne til at hjælpe Manden, samt ved at sende sin Søn til Vakkemøllen og Præstegaarden og S. P. Kosoeb til Talegaarden for at skaffe Hjælp tilveie.

Smeden var efter de Tilstedeværendes Fortiaring blodig i Ansigtet og meget medtaget og elendig, men Lægen, som samme Dag undersøgte ham, fandt ikkun Huden paa Ansigtet skullen paa 3 Steder, paa de to tillige forbunden med Affrakning af Overhuden og ringe Blødning, hvorimod der paa den øvrige Deel af Legemet intet synligt Spor var af den anvendte Vold, men kun mange ved Tryk smaa Steder, navnlig paa Arterne og Lænderne, og Lægen antog, at Mishandlingerne ikke vilde medføre nogen vedvarende skadelig Følge.

Uagtet den anvendte Vold herefter ifølge nærværende Rets Skjøn ikkun kan henføres til den Slags, som omhandles i Straffelovens § 200 og som alene er privat Forfølgning undergiven, og uagtet den begaaede Krænktelse af Huusfreden i og for sig ifølge § 219 heller ikke kan paatales af det Offentlige, saa skjøntes dog ikke bedre, end at Arrestantens Forhold tillige maa henføre til de i § 210 omhandlede Krænkelser af Andres Frihed, idet Smeden Anders Jensen i et Lidørum, som ladet anslaaet kan antages at have været $\frac{1}{2}$ Time, har været holdt i en fuldstændig Ufrihed og i den største Fare for at stee en Ulykke af Arrestanten i dønnens ophidsede, efter Voldsomhed higende Sindsstemning, hvilken Retskrænktelse er meget større end den, der er stæet ved den virkelig øvede Vold og ved Arrestantens Indtrængen i Huset.

Da det under Forhøret viste sig, at Egnens Beboere havde en alvorlig Fregt for, at Arrestantens Tilbøielighed til Voldsomheder kunde gaae ud over dem, blev Undersøgelsen rettet paa forskellige Rettigheder, hvor Arrestanten skulde have øvet Vold imod Andre eller truet med Vold, og det bliver ved Dommen at afgjøre, hvorvidt der i saa Henseende er oplyst Noget, som i Overensstemmelse med Actionsordren bør paatales, i hvilken Henseende bemærkes:

1. Det har ikke bekræftet sig, at Arrestanten i Januar Maaned 1864 paa Dyrregaarden i Ruffes Sogn, efterat en sammesteds afholdt Auction var forbi, og Arrestanten havde trængt sig ind i Stuen, hvor han blev i flere Ti-

mer, har umbagt Sandemanden Claus Schou, fordi denne ikke havde beskyttet ham imod Andres Bold.

2. Medens det er oplyst, at Arrestanten i Aaret 1866 har oplysiet en Huusmand Jens Hinge Steenberg tilhørende Bei, og at Sidstnævnte til sine Naboer har sagt, at han var bange for at faae Frygt af Arrestanten, hvis han paataalte denne Retskrænkelse, er bemeldte Steenbergs Forklaring om, at Arrestanten har truet ham med Frygt, hvis han ikke rolig fandt sig i at miste Bei'en, ikke imod Arrestantens Benægtelse beviist.

3. Det er oplyst, at da der i Slutningen af Aaret 1865 var opkommen Ildbrand i en Høstaf ved Bulkegaarden i Nyker Sogn, har Arrestanten været meget opbragt paa den tilstedeværende Brandfoged Claus Pedersen af Tornbygaarden i Clemensker Sogn. Capitain Olsen af Landsdommergaarden har forklaret, at da Branden var slukket og Arrestanten kom ind paa Bulkegaarden og fik Roget at spise, har han, da Sandemanden fra Nyker Sogn opfordrede ham til at gaae hjem, sagt, at han vilde følges hjem med Claus Pedersen og først vilde skære sig en dygtig Knap til at gaae hjem med. Men denne Yttring, som maatte forstaaes som en Trusel, er ikke beviist, uagtet Arrestantens Forhold havde været af den Bestaaenhed, at Claus Pedersen sendte sin Karl hjem fra Braudstedet for at holde Vagt omkring Gaarden, og nogle af Claus Pedersens Bekjendte ledsagede ham hjem for at beskytte ham imod Overfald af Arrestanten. Da Sidstnævnte gif hjemad, opholdt han sig hos Claus Pedersens Karl udenfor Tornbygaarden, indtil Claus Pedersen med Følge kom hjem. Arrestanten lod da faalde nogle Ord, som af nogle af de Tilstedeværende opfattedes som en Trusel imod Claus Pedersen, og dennes Tjenestefact har forklaret, at han af sin Huusbond fik Befaling til at sidde oppe om Natten i Nærheden af Huusbondens Sovekammer, indtil Gaardens andre Folk efter et Par Timers Forløb begyndte deres Dagvært. Det skjønes dog ikke, at der foreligger tilstrækkelige Oplysninger om, at Arrestanten ved denne Leilighed har gjort sig skyldig i et Forhold, som under nærværende Sag kan paataales.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedfæjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saa længe Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 8 Rd. 20 ß. om Aaret — Subscriptionsen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldenvalke Boghandel (F. Hegel).
Hjeldbæk & Gønrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 20de April.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 2den April.

Nr. 61.

Jusitsraad Bungen

contra

Mogens Peter Røller (see forrige Nr.)

4. Der er under nærværende Sag søgt Oplysning om et meget farligt og lumsk Overfald, som den 13de Februar 1858 blev begaaet paa den constituerede Sandemand Jens Hansen Schou i Clemenster Sogn paa Hjemveien fra en Auction i Skerpesgaden, og hvorefter denne saa lang Tid i sig som Folge af de ham tilføiede Misshandlinger, der kunne formodes at have bidraget til hans $\frac{1}{2}$ Aar efter paafølgte Død. Der er imidlertid nu ligesaa lidt som strax efter Gjæringen fremkommet tilstrækkelig Oplysning i Sagen, ibet det ifkun af Sandemand Hans Nielsen og af den i Horsens Engthaus kendte Høiestermand Hans Hansen er forklaret, at Arrestanten har været paa den Overfaldnes Vel omtrent samtidig med Overfaldet.

5. Da Arrestanten den 10de April 1856 var paa Hjemveien fra en Auction paa Baadstedgaard i Nø Sogn i Folge med fornævnte Huusmand Jørgen Madsen Holm, Gaarbeier Jørgen Peter Olsen og Huusmand Jørgen Hansen Steenberg, af hvilke de to førstnævnte gif et lille Stykke foran Arrestanten og Steenberg, ere disse To komne i Slagsmaal, hvorunder Arrestanten kastede Steenberg omkuld, lagde sig ovenpaa ham og slog ham beels med Hænderne og beels med en Stok, saa at J. M. Holm maatte befrie Steenberg. Men det er ikke imod Arrestantens Benægtelse tilstrækkelig beviist, at han begyndte Slagsmaalet, og dette kan efter den udøvede Volds Beskaffenhed ikke anses for at være offentlig Vaatale undergivet. Derimod er det ved Jørgen Madsen Holms og dennes Hustrues hebdigede Forklaringer imod Arrestantens Benægtelse godtgjort, at Arrestanten saa Dage efter bemeldte Slagsmaal har til Jørgen Madsen Holm i dennes Kones Paahør udtalt, at han havde to

Gange banket Jørgen Hansen Steenberg, men hvis han tredje Gang fik fat i denne, vilde han ikke holde op, førend Arrestanten saae hans Hjerteblod, og i denne Anledning har Steenberg, paa Dommerens Spørgsmaal, om han forlangte den i Straffelovens § 299 ommeldte Forebyggelsesbaug bragt til Anvendelse imod Arrestanten, erklæret, at dette er hans alvorlige Ønske.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om denne Trusel imod Jørgen Hansen Steenberg kan formodes at være alvorlig meent og at indeholde en Advarsel om en denne virkelig truende Fare, bemærkes, at der ikke er oplyst nogen egentlig Grund til Arrestantens Ferbittelse mod Steenberg. De have begge været arresterede som mistænkte for i Aaret 1856 at have i Forening forsøgt et natligt Indbrudstyveri paa Stove Nyregaard i Difter Sogn. I Slutningen af Aaret 1865 blev Arrestanten Mogens Peter Møller arresteret i Anledning af et Slagsmaal paa Landevejen imellem Hasle og Rønne imellem Arrestanten paa den ene Side og 4 andre Personer, hvoriblandt Steenberg, paa den anden Side, men Steenberg havde dog meent, at da bemeldte Slagsmaal ene og alene var foranlediget af Arrestanten, er Grunden til dennes Brede snarast at søge i, at Steenberg jævnlig afgiver Befordring til en Slagter Møller i Torpe i Elemenfer Sogn, imedens Arrestanten forjæves flere Gange har tilbudt Slagteren at besøge denne Højsel. Men hvilken end den sande Grund er til, at Arrestanten har truet Steenberg paa Livet, saa er det tilstrækkelig oplyst, at Arrestanten har en saadan Rethed til Brede og en saadan Tilsielighed til Voldsmheder og i disse saa lidt Maadehold, at han i en vid Brede er med Rette frygtet, saa at de, som nødes til at komme i Berøring med ham, for det allerførste søge paa enhver Maade at undgaae at opvække hans Misforstaaelse. Vel er han kun een Gang bleven domfældt for Vold, nemlig ifølge Krigsretsdom af 3die Mai 1851 til 8 Aars Tugthuusarbejde (ved kongelig Resolution af 26de s. M. formlidat til Tugthuusarbejde i 4 Aar) for at have imod Tøimesteren, Capitain Kosved, vist et Forhold, der i det Væsentlige banner et Sideskifte til hans ovenfor omhandlede Adfærd imod Smeden Anders Jensen. Men ligesom det er meget usikkert, om Arrestanten ved disse to Leiligheder har bekværet sig om at undgaae alvorlige Skabestilsjelsler, saaledes fremkom der ogsaa ved en under den 9de April 1861 af Høiesteret paafjendt Sag imod Arrestanten stærk Formodning om, at han, uden at der var givet ham nogen rimelig Anledning til Brede, havde begaaet et luist og livsfarligt Overfald paa Værsthuusholder Hansen af Hasle, hvilket Forhold dog paa Grund af den brugte Fremgangsmaade ved Sagens Paastævning ikke kom under Paafjendelse ved Høiesteret.

For fuldstændig at forstaae Omfanget af den Frygt, som Landets Beboere nære for Arrestanten, og Omfanget af den Fare, hvorom den nævnte Trusel imod Steenberg kan være en Advarsel, maa endnu erindres, at Arrestanten var mistænkt for det i Aeterne, der følge nærværende Sag, omhandlede, med stor Dristighed begaaede røveriske Overfald i Peder Rømers Hus i Rø Sogn den 5te Januar 1856 og det Matten forud begaaede lignende røveriske Overfald i Seppé Hansens Hus i Østermarie Sogn, under hvilken

Sag Arrestantens Broder Mogens Hansen Møller ved Høiesterets Dom af 27de August 1856 blev frikendt for videre Tiltale med Hensyn til nogle af de ved bemeldte Kjøverier borttagne Koster, medens der imod Arrestanten forelaa de to Omstændigheder, at den gamle Peder Rømer troede at glenkende Arrestanten i den ene af Kjøverne, og at Arrestanten netop i de to Dage havde været med Broderen i Østermarie Sogn og havde haft hans Besøg i sit Hjem i Clemensker Sogn.

Efter det Anførte skjønes, at Jørgen Hansen Steenberg maa være berettiget til at forlange, at Arrestanten enten stiller ham Sikkerhed for, at den omhandlede Trusel ikke bliver iværksat, eller i Mangel af saadan Sikkerhed henføres i Baretægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning, naar han har udstaaet den Straf, som for hans Forhold imod Smeden Anders Jensen bliver at idømme. Denne Straf bliver i Betragtning af sauntlige foreliggende Omstændigheder i Henhold til Straffelovens § 210 at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og Arrestanten bliver altsaa, efterat have udstaaet denne Straf, at henføres i Baretægtsfængsel paa offentlig Bekostning, indtil han stiller saadan Sikkerhed, at Jørgen Hansen Steenberg kan være betrygget."

Søndagen den 3die April.

Nr. 89.

Advocat Hansen

contra

Karsthmager Jens Peter Høys Enke **Ane Marie Sørensdatter** og Gustav Svendsens Hustru **Ane Mette Jensdatter** (Defensor Kevinsen),

der tiltales, Førstnævnte for Mord og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Hellum-Hindsted Herredets Extraretsdom af 17de November 1866: „Arrestantinden Ane Marie Sørensdatter bør straffes paa Livet, Arrestantinden Ane Mette Jensdatter bør henføres til Tugthusarbejde paa Livstid. Derhos betale de, Een for Begge og Begge for Een, de med deres Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Brod 6 Rd. og Defensor, Procurator Tuschsen 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 11te Februar 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, betale Arrestantinderne Een for Begge og Begge for Een, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at Ane Mette Jensdatter under hendes Samtale med Ane Marie Sørensdatter om Morgenen den 10de August f. A. har givet denne noget egentligt Løfte om at være hende behjælpelig med at dræbe Manden, eller taget nogen Beslutning i denne Henseende, og isørigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinsen for Høiesteret betale de Tilstaaelse, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ane Marie Sørensdatter, Karetshuager Jens Peter Høys Enke, for at have gjort sig skyldig i Mord, og Arrestantinden Ane Mette Jensdatter, Gustav Sveudjongs Hustru, for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Efter de af begge Arrestantinder afgivne Tilstaaelser, og de isørigt fremkomne Oplysninger, ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Arrestantinden Ane Marie Sørensdatter, hvis Samliv med hendes ovennævnte Mand, med hvem hun havde været gift i omtrent 24 Aar, fra Begyndelsen af, med Undtagelse af enkelte Perioder, havde været ulykkelig, saa at hun ofte søgte at skilles fra Manden, hvilket denne dog stedse modsatte sig, havde i lang Tid, og navnlig efterat hun var begyndt at besøge Mormonsforsamlinger, havt det Forsæt at rejse til Salthøen i Amerika, og da hendes Mand stadig afflog hendes ofte gjentagne Opfordringer til at dele Boet med hende, eller i alt Fald give hende saa mange Penge, som behøvedes til Rejsen, vakktes den Tanke hos hende at stikke sig af med ham. Efter en 14 Dages Tid var denne Tanke kommen saaledes til Modenhed, at hun den 10de April f. A. om Morgenen gif hen til Medtilltalte Ane Mette Jensdatter, Gustav Sveudjongs Hustru — hvem hun allerede længe iforveien havde lovet fri Rejse til Salthøen, dersom det lykkedes hende at faae Penge af sin Mand — og meddeelte hende sin Beslutning at dræbe Manden, samt anmode hende om at være sig behjælpelig dermed. Ane Mette Jensdatter gif ogsaa ind derpaa og lovede at komme til hende om Aftenen, saa vilde de see til, hvorledes de kunde gjøre det af med ham, eller — som A. M. Jensdatter har sagt — saa vilde det komme an paa, hvad der skulde foretages; isørigt blev det ikke omtalt, paa hvilken Maade eller med hvilket Redskab Forbrydelsen skulde iværksættes, hvortilmod det blev aftalt, at Høj ikke skulde slaes ihjel, dersom han vilde give sin

Kone 400 Rd. I Løbet af Dagen anmodebe A. M. Sørensbatter paany sin Mand om at give hende 400 Rd., men han svarede, at hun skulde have Satan, og da derpaa A. M. Sørensbatter om Aftenen Kl. 10--11, efterat Høy var gaaet tilfjængs, indsendt sig i Høys Hus, sagde A. M. Sørensbatter efter nogle Optringer om at hun var saa sorgfuld, at hun ikke vidste hvad hun skulde gjøre, og at hun troede hun kom til at gaae i Fjorden — hvilket A. M. Sørensbatter imidlertid raadede hende fra — blot til hende, at hun skulde holde paa Høy, medens A. M. Sørensbatter slog, og at hun skulde være hende tro, thi alene kunde hun ikke gjøre det; isvrigt udtalte de efter A. M. Sørensbatters Forklaring begge den Formening, at Høy vilde kvæles, naar de trak Dynen op over Hovedet paa ham. De gik derpaa ind i Sovokammeret, hvor Høy laa i Sengen og efter A. M. Sørensbatters Formening var falben i Søvn, og efterat A. M. Sørensbatter havde trukket Dynen over hans Hoved, lagde A. M. Sørensbatter sig over ham og holdt paa ham, medens A. M. Sørensbatter dræbte ham ved at slaae ham — som det maa antages 3 Gange — i Hovedet med et Pressejern, uden at hun bemærkede, at han gjorde nogen Modstand, ligesom han efter A. M. Sørensbatters Forklaring ikke gjorde synderlig Modstand og strax blev bekvæmt. — Da Gjerningen var fuldbragt, iførte de Liget Frakke og Strømper, uden at det blev omtalt hvorfor dette skete, og bare det ind i Arbejdsstuen, hvor de lagde det paa Gulvet, idet A. M. Sørensbatter derhos satte det Træsko paa Fødderne og en Kaffet paa Hovedet, hvorpaa hun forlod Stuen og trak Døren til efter sig, efterat have anbragt et Stykke Træ paa den indvendige Side, saaledes at det faldt for Døren, naar denne lukkedes. Efterat A. M. Sørensbatter derpaa var gaaet hjem, bar A. M. Sørensbatter de blodige Sengklæder m. m. op paa Loftet, og lagde sig derefter med Klæderne paa i samme Seng, hvor Manden var bleven dræbt, men isvrigt havde hun efter sin Forklaring ikke lagt nogen Plan for Fremtiden eller besluttet hvad hun vilde foretage sig, dersom det var lykkelig hende at lægge Skjul paa Mordet. — A. M. Sørensbatter har for sit Bekommende udsagt, at det ikke var Udfigten til den Fordeel, som A. M. Sørensbatter havde lovet hende, der bestemte hende til at deeltage i Mordet, og at hun overhovedet, efterat hun om Morgenens havde lovet at være A. M. Sørensbatter behjælpelig med at dræbe sin Mand, dersom han ikke vilde give hende 400 Rd., ikke i Dagens Løb tænkte paa Mordet, men da hun om Aftenen kom til Høys Hus, ynkedes hun over A. M. Sørensbatters Beslagelser, og bevægedes derved til at deeltage i Gjerningen. — Ved den den 13de August foretagne Obduktion af Høys Lig fandtes der paa Hovedet flere betydelige Læsioner, navnlig forbundne med Brud af Hovedets Been, og gaaer Obducenternes Conclussion, der derefter er tiltraadt af det kgl. Sundhedscollegium, ud paa, at den Afbøde har været Gjenstand for en udbortes Vold, der har havt Døden til Følge, samt at det ikke med Visshed kan afgjøres, hvorvidt de forebundne Læsioner have været vibragte med det tilstedekomne Pressejern, men at det nævnte Jern har været vel skiftet til dette Brug.

Efter det Anførte maa det anses gobigjort, at Arestantinden Ane Marie Sørensbatter med Overlæg har mist sin Mand ved Livet, og denne

Arrestantinde, der er født den 15de September 1818, vil derfor, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, være at anses efter Straffelovens § 190 med Livsstraf. Arrestantinden Ane Mette Jensebatter, der er født den 29de Juli 1825, vil, idet der, efter Alt hvad der foreligger, ikke findes tilstrækkelig Føie til for hendes Bedkommende at anses Gjerningen for udført med Overlæg eller at betragte hendes Deeltagelse deri som umiddelbart begrundet i den om Morgenen trafte foreløbige Aftale, være at anses efter Straffelovens § 186 cfr. § 47 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen påsende bestemt til Fugthuusarbejde paa Livstid.

Den paaanførte Dom, med hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 57.

Advocat Hindenburg

contra

Christiane Pedersen eller **Charlotte Christiane Nielsdatter**, Arbeidsmand Pedersens Hustru (Defensor Levinson), der tiltales for Bettleri og Tyveri eller Fordølgelse af efterlyste Koster.

Fjends og Nørhng Herreders Extraretsdom af 11te September 1866: „Tiltalte Christiane Pedersen, født Nielsen, af Viborg, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør hun og udrede alle af Actionen og hendes Arrest siddende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Justitsraad Neeckmann 5 Rd., til Defensor, Landsoverretsprocurator Faber 4 Rd., samt Bidefensor, Landsoverretsprocurator Isaacsen 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.

Viborg Landsoverretsdom af 17de December 1866: „Tiltalte Christiane Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forrifter og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Imod Tiltaltes Denægtelse kan det ikke anses godtgjort, at hun har taget den under Sagen omhandlede Søxt fra Peder Jenseus Loft, hvormod hendes Forklaring om at have fundet den paa Veien i Nærheden og derefter besluttet at beholde den maa lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse. Da det nu efter de

Høiesteret forelagte, tilbeels efter Overrettsdommens Affsigelse indhente de Oplysninger ikke kan antages, at hun i Gjærningens Dødblik har manglet Tilregnelighed, men denne dog maa ansees at have været ringere end den, der findes hos voksne og sjælsunde Personer, vil hun for sit forårsførte Forhold være at dømme efter Straffelovens § 247 ifr. § 39, hvorhos hun i Genhold til det i den indlaufede Dom Anførte vil være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 3. Hendes Straf findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Charlotte Christiane Rielsdatter, Pedersens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indlaufede Doms Præmisses hedder det: „Tilstalte Christiane Pedersen eller, som hendes fulde Navn er, Charlotte Christiane Rielsdatter, der er gift med Arbeidsmand Pedersen, sigtes under nærværende Sag for Betleri og Tyveri eller Fordølgelse af efterlyste Kostre.

Det er i saa Henseende ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens svrige Omstændigheder tilfrækkelig gøbigt, at hun en Dag i Begyndelsen af Juni Maaned b. A. er gaaet fra sit Hjem i Siborg for at betle, og da hun Dagen efter paa Tilbageveien til Siborg var gaaet fra Landeshøien Søby, hvor hun havde været inde i Gaardmand Peder Jensen's og Sognesfogdens Gaarde og betlet, sønede bemeldte Peder Jensen's Kone kort efter en Særk, der samme Dag var syet færdig og efterat være dypet i Vand var lagt ud paa en indbegnet Toft mellem hendes Mand's og Sognesfogdens Gaarde, hvorfor Tilstalte, der var seet gaae over den ommeldte Toft ved at passere mellem de nævnte Gaarde, blev efterfat, og efterat hun var bragt tilstede og ført til Sognesfogdens Gaard, nægtebe hun først at have Særken og tilbød at lade sig undersøge, men efterat en Kurb, som hun havde med sig, var undersøgt uden at den sønede Særk fandtes, og det af Sognesfogden var hende tilkjendegivet, at hun skulde undersøges paa sin Person, begjærebe hun at blive ført ind i et andet Børelse, og da dette var skeet, kom hun frem med Særken, som hun havde søbt om Lænderne, indenfor sine Klæder. Den ommeldte Særk, der er vurderet til 7 Mk., er senere under Sagen tilbageleveret Tjerinden.

Tilstalte har nu vel, da hun første Gang fremstillede for Retten, be-

nægtet at have sjaalet den ommeldte Særk, og paastaet, at hun har fundet den paa Landveien, og efterat hun i det næste Forhør først paa Dommerens Forholdelse om, at hun havde sjaalet den, havde svaret ja, erklærede hun strax efter, at hun ikke havde sjaalet den, og angav, at hun kun havde sagt ja dertil, forbi hendes Mand ved den foregaaende Dag at tale med hende i Arresten havde opfordret hende til at vedgaae det — i hvilken Henseende Manden har udsagt, at han vel havde opfordret hende til at tilstaae, men kun forsaavidt hun var skyldig — samt udsagde derester, at da hun, efterat have været inde i Sognekogdens Gaard for at bette, var kommen ud paa Veien og havde sat sig ned, bemærkede hun noget Hvidt, som laa sammencullet i en Bysbt, og da hun tog det op, saae hun, at det var den ommeldte Særk, som hun da tog til sig, og fløndt hun først antog, at den var tabt af en gammel Kone, hvem hun havde mødt paa Veien, førend hun selv gik ind til Søby, og senere var kommen i Tanker om, at den muligens tilhørte en af Gierne af de nærliggende Gaarde, besluttede hun sig dog til at beholde den, og i de senere Forhør under Sagen har hun paastaet, at hun ikke kan erindre, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af Særken, men ibet der Intet under Sagen er oplyst, som kan bestyrke Tiltaltes Udsagn om, at hun, som angivet, har, førend hun kom til Søby, mødt Nogen, som kan antages at have efterladt Særken paa Veien, og Tiltalte ikke har kunnet paa vise, hvor hun vil have fundet den, og efter hvad der især er oplyst, saavel om at Tiltalte har været i den Loft, hvorfra Særken er bortkommen, og om det Usandsynlige i, at den tilfældigviis kan være bragt derfra ud paa Veien, som om Tiltaltes Forhold, da den blev funden hos hende, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun selv har taget den i den Loft, hvor den af Gierinden var udlagt. Efter Sagens Oplysninger og vedkommende Districtslæges Erklæring maa det antages, at Tiltalte af og til, især naar hun er frugtommelig — i hvilken Tilstand der er Høie til at antage, at hun har befundet sig paa den Tid, da hun gjorde sig skyldig i det under Sagen omhandlede Forhold — lider af en sygelig mental Tilstand, der viser sig deels ved Tungstød, forviret Tale og Handling, deels ved Lyst til at snakke om og tigge, og at hun ligeledes en Tid under nærværende Sags Behandling har lidt af Sindeforvirring. Lægens Erklæring gaaer derhos ud paa, at fløndt det Tvært, hvori Tiltalte har gjort sig skyldig, er fuldført med fuld Bevidsthed om dets Utildeleshed, synes der dog at ligge et fornuftende Element i den mentale Tilstand, hvori hun fundom kan være, og hun antager derfor, at hun maa ansees i mindre Grad tilregnelig end vorne sjælsunde Personer i Almindelighed.

Efter det saaledes Anførte vil Tiltalte for sit omhandlede Forhold være at ansee efter almindelig bürgerlig Straffelov § 228 sammenholdt med § 39, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og hendes Straf findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage."

Onsdagen den 10de April.

Nr. 3. Kjøbmand **Ritchie & Søn** og Eierne af Kleppur og
Langarnæs (Advocat Heinrichsen),

contra

Kjøbmand **S. Th. M. Thomsen** i Keitjavik (Advocat Brock),
angaaende Retten til Fiskeri udfor Jorden Kleppur m. v.

Kjøse og Gullbringe Syssels Politiretsdom af 15de Juli 1862: „3 Overensstemmelse med Forbudet af 10de Juni d. A., hvorefter Hr. August Thomsen har forbudt hvilkenkomhelst Fiskefangst af Hr. Ritchie eller Andre udenfor Jorden Kleppur, stille de Garn, som her er Tale om, uophødeligen optages.“

Kjøse og Gullbringe Syssels Extraretsdom af 29de November 1862: „Det neblagte Føged-Forbud bør ved Magt at stande; Processens Omkostninger ophæves.“

Den islandske Landsoverretsdom af 27de April 1863: „Den paaanførte Politirets-Handling afvises fra Overretten, og Kjøbmand John Ritchie & Søns Contrapaaftand fra Underretten. Den paaanførte Underretsdom bør, med Hensyn til det mod den af Appellanten John Ritchie & Søn anvendte Fiskemethode neblagte Forbud, ved Magt at stande, men forøvrigt bør Dommen samt Forbudet ugheldige at være. Sysselmanden i Kjøse og Gullbringe Syssel, Harald Hugo Edvard Clausen, bør til Appellanten at betale 84 R., men iøvrigt bør han for Appellantens Tiltale fri at være. Appellanten John Ritchie & Søn bør betale Procurator P. Melsted 5 Rd. i Kost og Læring. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udrebes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter Parternes Procedure for Høiesteret og da der mangler Høie til ex officio at kende Underretsdommen uesterrettelig, bliver det alene at afgjøre, om det under Sagen omhandlede Forbud af 10de Juni 1862, der allerede ved den indankede Dom tildeels er ophævet, efter Eitanernes Paaftand ogsaa iøvrigt bør ophæves, nemlig forsaavidt det er rettet imod den i Dommen ommeldte, af Ritchie & Søn anvendte Fiskemethode.

Vel maae nu Eierne af Kleppur, efter hvad den i saa Henseende upaaankede Overrettsdom, idet den tildeels har ophævet Forbudet, har statueret, ansees at have Ret til at fiske Lax i Vids Fjord udfor deres Grund Nord for Gelgutangi, men ved Udøvelsen af denne Ret maae de være underkastede Forfritterne i Søn-bogens Laudsleye-Balk Cap. 56 om, at „Ingen maa spilde Veide for en Anden“, og at Enhver vel maa bruge de Raad at veide med, som han kan, men dog kun „saa, at Fiskene kunne gaae op efter hver Aa“, hvilke Forfritter maae være anvendelige uden Hensyn til, om de en Andens Fiskeri skadende Indretninger anbringes i selve Aaen eller i Fjorden nærved dens Munding. Ifølge Proceduren i de foregaaende Instantser i Forbindelse med de fremkomne Ophængninger maa det imidlertid antages, at de af Ritchie & Søn udstillede Garn, saaledes som de vare anbragte tværs over den Strøm, ad hvilken Laxen fra Havet gaaer op i Ellida Elv, efter de stedlige Forhold og Garnenes Bestaffenhed maatte bevirke, at Laxen, selv naar den ikke fangedes i Garnene, dog ikke gik op i Elven, eller i alt Fald kun gjorde det for en saa ringe Deel, at det i Elven fra ældgammel Tid udøvede, Indstævnte af Kongen tilfjødede Laxefiskeri maatte betragtes som spildt. Det maa derfor billiges, at Overrettsdommen ikke har anseet det paaklagde Forbud for uberettiget, forsaavidt det maa ansees rettet imod den af Ritchie & Søn ommeldte Fiskemethode; og da der ingen subsidiair Paa-stand fra Titanernes Side er fremkommen om nærmere Bestemmelser angaaende Forbudets Omfang, vil Dommen, ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
 Til Justitskassen betale Titanerne 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Den her omhandlede Sag er foranket ved, at Citanten for Underretten, Kjøbmand H. Th. A. Thomsen den 10de Juni sidstafgite Sommer lod nedlægge fuldstændigt Forbud mod hvilkenomhelst Fangst af Indstævnte John Ritchie & Søn fra Peterhead i Skotland eller af Andre udenfor Jorden Kleppurs Grund i Selt-jarnarnes Klepp, i Anledning af at Kjøbmand Ritchie isølge en med Sameierne af Kleppur og Laugarnæs den 18de Marts 1862 indgaaet Letcontract, som blandt Andet under § 2 tilhjemler ham Løsefferi udenfor begge disse Jorderes Grund, lige fra Gølgjutangi til henimod Kirkjusandur, havde udstillet nogle Løsegarn et kort Stykke Nord for Gølgjutangi, som danner den vestlige Grændse af den Strækning i Bugten ud for Ellida=Cikere, som Citanten for Underretten isølge kongeligt Skjøde, dat. 11te December 1853, er bleven Eier af Løsefferiet paa.

Efterat man dernæst havde foretaget Forlig i Sagen, forfulgte Citanten, Kjøbmand Thomsen, førstnævnte Forbud til Dom med Stævning, dateret den 19de Juni s. A., hvorimod Indstævnte Kjøbmand Ritchie contrastsævede ham til fra 2,500 lige til 3,000 Rd. Stadeserstatning eller efter dertil handelskyn-dige inden Retten udnævnte Mænds Skøn, ligesom ogsaa hans Hjemmels-mænd med Hensyn til det omtvistede Løsefferi, Sameierne af Kleppur og Laugarnæs, efterat de selv havde udstillet Løsegarn paa de Fiskepladser, som Sagsøgerens Forbud af 10de Juni s. A. gif ud paa, og vedkommende Sagsfel-mand efter hans Anmodning ved et Politirets-Decret af 15de Juli næstpaa-følgende havde decideret, at Sameierens Garn skulde, voereensstemmende med hiint Forbud, uophødelig optages — indtraadte som Intervenienter i Sagen og forbrede for deres Vedkommende 500 til 800 Rd. Stadeserstatning af Sag-søgeren, foruden Processomkostninger skadesløst med 50 Rd. for dem selv og Indstævnte Kjøbmand Ritchie.

I denne Sag affagde Herredsdommeren i Kjøbe og Gullbringe Sjøsfel ved en Extraherredsret i Havnefjord den 29de November s. A. saaledes lydende Dom, at det nedlagte Foged-Forbud burde ved Magt at stande, men Sagens Omkostninger ophæves, og have nu Kjøbmand John Ritchie & Søn og Sam-eierne af Jorderne Kleppur og Laugarnæs ved en Landsoverretsstævning, da-teret 18de Februar sidstafgite, appelleret bemeldte Herredets-Dom samt ovennævnte Politirets-Decret til Landsoverretten og fremst den Paastand, principaliter: 1) at Politirets-Decretet og den derpaa grundede Decision af 15de Juli 1862 som ulovffikket aldeles maa strafendes eller blive annulleret, og Indstævnte Kjøbmand H. Th. A. Thomsen i Kjøphand tilpligtet at udrede til Appellanterne, Sameierne af Laugarnæs og Kleppur, for deraf følgende Over-greb 500—800 Rd. i Stadeserstatning foruden Processomkostninger for begge Retter 50 Rd., og at Herredsdommen fremdeles ex officio blev kjendt ufter-rettelig; 2) at Forbudet af 10de Juni 1862 maa blive dømt ugyldigt og an-nulleret, og at Indstævnte maa blive dømt til at udrede til begge Appellan-terne sit Stadeserstatning i enhver Henseende, samt alle Sagens Omkostninger skadesløst til Sameierne af Laugarnæs og Kleppur, isølge Paastanden Nr. 1,

men til Kjøbmændene John Ritchie & Søn 2,000—3,000 Rd. i Skadeserstatning eller efter dertil af Retten urbedte handelslyndige Mænds Stjøn, og i Procesomkostninger for begge Retter 50 Rd.; 3) . . . — men desuden gjort den subsidiaire Paastand, 1) at Herredsdommen maa blive underkjenbt og kjenbt ugjældig og ligeledes Forbudet af 10de Juni 1862, og 2) at Indskævnte Kjøbmand H. Th. A. Thomsen maa blive løst til at betale til Appellanterne hver for sig Skadeserstatning samt Sagens Omkostninger ifølge den principale Paastand Nr. 1 og 2.

Paa den anden Side har Indskævnte Kjøbmand Thomsen paastaet her for Retten, først og fremmest at Sagen med Hensyn til Kjøbmand John Ritchie & Søn maa blive afskilt fra Retten, og for det Andet at Herredsdommen og Forbudet af 10de Juni f. A. maa blive stadfæstet, dog saaledes, at ham maatte blive tilkjendt de for Underretten forlangte Procesomkostninger. . . .

Svad angaaer for det Første den indkomne Politirets-Handling af 15de Juli 1862, saa bør man tage i Betragtning, at ligesom samme er forankrediget ved en særegen Handling af Sameierne af Langarnæs og Kleppur meer end en Maaned efterat Forbudet blev nedlagt, saaledes staaer denne Handling aabenbart ikke i den indre rettlige Forbindelse med Kjøbmand Ritchies Fiskeretsjag eller med Sameierne af Kleppur og Langarnæs's Pligter og Rettigheder som Hjemmelmænd ligeoverfor ham, at den overensstemmende med de for Sagens Cumulation gjældende Rettsbestemmelser kan drages ind under Hovedsagen og udgjøre Et med samme, hvorfor denne Politirets-handling og de paa samme grundede Paastaende *ex officio* bør afvises for Overretten.

Hvad dernæst angaaer den Retssviift, som finder Sted i denne Sag mellem de oprindelige og egentlige Parter i Sagen, Appellanterne John Ritchie & Søn og Indskævnte H. Th. A. Thomsen, saa kan Retten ikke bifalde den af Indskævnte fremsatte Afvisningspaastand, som er bygget paa, at Ritchies Mandatarius skulde mangle tilstrækkelig Fuldmagt til at appellere Sagen for Overretten, thi eftersom det her gjælder om en fast ansat Sagsfører, kan en simpel Beuægtelse fra Modpartens Side om, at han mangler den fornødne Fuldmagt, efter den her for Retten gjældende Praxis ikke tages tilfølg.

Forsaaavidt som Appellanten igjen paa den anden Side udtrykkelig har fremhævet, at Herredsdommen burde kendes udestrekkelig baade af den Grund, at man ikke i denne Sag havde fuldføret Bestemmelserne i N. L. 1—16, Art. 31te Marts 1719 og 11te Juli 1800 § 20, som ogsaa fordi Sagen ikke for Underretten var bleven paabømt med tiltagne Meddomsmænd, saa kan Retten ligesaalet skjønne, at denne Betragtning bør gives Medhold. Thi saa som den egentlige Retstrætte i denne Sag ingenlunde er nogen Eiendoms-trætte, heller ikke om Grændser, Bestaaenbed eller Udfræktning af Jorden Kleppur eller Søen, som Jorden støder til, ligeoverfor Indskævntes Fiskepladser ved Mundingerne i Ellida-Elvene, ikke heller nogen Trætte om, hvorvidt Fiskerettighederne eller specielt Lagefiskeriretten skulde være skafkommen den ved Søen beliggende Jord Kleppur til Fordeel for Indskævnte udenfor den bestemte Grændse og Stedbetegnelseerne Selgju- eller Selbingatangi, eller da i det Mindste hvorvidt Ap-

pellanten havde anvendt den Fiskemethode ud for Jorden Kleppur, som maatte stride imod Indstævntes Ret, udenfor hin Grændse, og eftersom begge Sagens Parter paa den anden Side have anerkjendt, at det fremlagte Situationskort, som isøvrigt efter Frdn. 11te Juli 1800 § 20 er blevet undersejgt paa selve Stedet, og senere atter ved en Kastesforretning den 13de October f. A. endnu nyere efterseet af Underdommeren i Forening med 5 dertil bestfittede Mænd, er, hvad angaaer bemeldte Stebbetegnelser eller Grændselinier, som ogsaa Stedet, hvor Appellantens Lagegarn vare udstillede, i enhver Henseende rigtigt og usiagtigt, saa synes den Omstændighed ved samme, at det ikke i Begyndelsen blev optaget ved en ordinair Kastesforretning, hvor begge Sagens Parter vare tilstede, ikke retteligen at kunne vitiere samme, cfr. Frdn. 11te Juli 1800 § 20, ligesom ogsaa den Feil ved Kortet, at samme ikke udhæver Jorden Kleppurs nordlige Grændse eller, som Appellanten udtrykker sig, den locale Grændse for Forbudet af 10de Juni f. A., efter Rettens Mening ikke kan tages i Betragtning; eftersom Spørgsmaalet i Sagen dreier sig om, hvorvidt Jorden Kleppur, Nord for Selgjutangi, hvor langt eller kort end sammes Grund maatte strække sig, tilkommer Lagessiferi-Rettigheder efter fremlagte Skjode paa Jorden Kleppur, som selv heller ikke anfører nogen Grændsefjæl, hvorpaa et Situationskort i denne Retning kunde bygges. Da der altsaa selgeligen i denne Sag ikke foreligger nogen Erætte om, hvilken eller hvor stor Grund Jorden Kleppur lovligen tilkommer, men derimod om sammes Rettigheder overhovedet til Lagessiferi udenfor dens Grund, udenfor tidtjemeldte Selgju- eller Selgingartangi, efter fremlagte Eiendoms-Documenter, saa kan Landsoverretten heller ikke betragte Sagen som værende af en sliq Natur som de, hvori Loven bestemmer Raadsømmelse ved Meddomsmænd, og saaledes kommer da Sagens Realitet under Overveielse og Afgjærelse.

Indstævnte, Kjøbmand Thomsen, synes at bygge sit hele Spøgsmaal til Forbudets Retfærdiggjærelse navnlig paa tvende Hovedgrunde: 1) at han formener, at Jorden Kleppur lovligen ikke tilkommer nogen Lagessiferi-Ret ud for Kleppurs Grund, baade af den Grund, at samme ikke i Mandts Minde har været afbenyttet, og ligeledes vilde det stride imod Bestemmelserne i hans Skjode af 11te December 1858 paa Fiskerettigheder i Ulida-Elvene, og 2) paa den Hovedgrund, at omendstjændt den formentede Lagessiferi-Ret tilkom Jorden Kleppur, saa havde samme dog været benyttet af Appellanten, Kjøbmand Ritchie, paa en retsstridig Maade og til Stabe for hans Fiskerettigheder i Ulida-Elvene.

Med Hensyn til den førstnævnte Hovedgrund saa kan Retten ikke bifalde samme, thi omendstjændt Lagessiferi-Retten ud for Jorden Kleppur, hvad der dog i den foreliggende Sag ikke er tilstrækkelig bevist, ikke havde været benyttet saa og saa længe, saa kunde Jorden aabenbart derved ikke tabe de Fiskerettigheder, som samme ellers tilkom, ligesaa lidt som andre den tilhørende Rettigheder, alene ved deres Ikke-Benyttelse, og end mindre kan Retten antage, at Indstævnte ved denne Omstændighed har erhvervet nogen Ret eller Rettigheder til Stabe for Jorden Kleppur, thi skulde hin Ikke-Benyttelse have kunnet

komme ham tilgode, saa maatte han i det Mindste paavise og godtgjøre, at denne Ret havde været benyttet af ham selv eller af hans Gjemmelsmænd, men herfor foreligger aldeles intet Beviis, og naar Indstævnte fremdeles har fremhævet, at det er ganske almindeligt hertilands, at Lagesfiskeri er skafkommet Jordeb, som det dog oprindelig efter Landloven har fulgt, uden at man nu er istand til at bevise, hvorledes samme er skafkommet, saa kan dette Punkt, som ogsaa er modfagt, forfaavidt som det colliderer med Sønshogens 1b. Cap. 26, ikke komme i Betragtning i denne Sag; denne Lovbestemmelse forudsætter tydeligst, hvad der ogsaa følger af sig selv, at den Servitut er og har været benyttet, som man vil gjøre Tilfald til paa Andres Grund, men som man mangler Adkomstdocumenter for, og gaær aldeles ikke ud paa Præscription af Eiendoms-Rettigheder ved den blotte Ikke-Afbenyttelse.

Forfaavidt Indstævnte i Forening med det ovenfor Anførte har fremhævet Afstikligt, som ifølge hans Anførelse endog skulde vise, at Eierne og Opsidderne paa Kleppur have anerkjendt og opfattet deres Stilling ligeoverfor Indstævnte saaledes, at Jordeb Kleppur ikke fulgte nogenformelt Lagesfiskeri-Ret, saa er dette bygget paa den Omstændighed, at de ved forskjellige Leiligheder, s. Ex. dengang Indstævntes Skjøde af 11te December 1853 blev tingsløst, ikke skulde have fremkommet med Protest og senere forfulgt samme; men bestige Slutninger ere i enhver Henseende urigtige, allerede af den Grund, at en sliq Ringlæsning og andet lignende, efter sin Natur og Loven, cfr. N. L. 1—4—37 cfr. 1—4—1, ikke i mindste Maade kunde formindste de Fiskerettigheder, som dem ellers tilkom ud for deres Jord, saa at de følgelig ikke havde nogen Grund til, meer end de fandt for godt, at tage nogen Notice deraf.

Hvad dernæst det Punkt angaaer, at Eierne af Kleppur ikke kunne tilkomme nogenformelt Fiskerettigheder ud for deres Grund, fordi samme modstride Indstævntes Skjøde af 11te December 1853, saa kan Rættens heller ikke bifalde denne Anførelse.

Dette af ham fremlagte Skjøde tilhjemler nemlig kun Indstævnte Fiskerettigheder indenfor visse fast bestemte Grændser og aldeles ikke noget Fiskeri udenfor disse Grændser hverken i Ulida-Elvene eller i Søen, og eftersom det aldeles ikke er beviist, at Noget af Jordeb Kleppur ligger indenfor disse Grændser, bortfalder den Indstævntes Grund for, at Kongen ikke havde solgt Lagesfiskeriet med Jordeb Kleppur i 1817, som blev bygget derpaa, at han ved Skjødet af 1853 havde solgt samme for endel af Jordeb af sig selv; desforuden maa bemeldte kongelige Skjøde paa Kleppur, som har været fremlagt af Appellanterne, være et ligesaa gyldigt og godt Adkomst-Document for Jordeb Kleppur, som Skjødet af 1853 er for Lagesfiskeriet indenfor de der bestemte Grændser. Etersom nu Sønshogens 1b. 56 bestemmer og derved gjentager i den Henseende ældre Lovbestemmelser, som gjaldt her tilforn, inden den udkom, at Enhver eier Søer, Vand (Subsøer) og Fiskerettigheder for sin egen Jord og Elve, medmindre samme er lovligen skafkommet, cfr. tillige 1b. Cap. 1 og flere Steder, og det atter hedder i 1b. Cap. 6, at hvis man vil bortselge sin Jord, saa bør man blandt Andet fremhæve det, om Andre besidde derpaa hvilende

Servituter, at man ligeledes bør omtale de Servituter, som skulle følge Jor-
den, paa Andres Jordeb, saa er det indlysende for Enhver, at Jorden Kleppur
efter disse klare Lovsteder maa betragtes som solgt uden paahvillende Servi-
tuter, med hvilejsomhelst FisseretIGHEDER for sin Grund, efterom det er saa
saugt fra, at FisseretIGHEDERNE i bemeldte Skjøde ere undtagne fra Jorden, at
det toertimod er fremhøvet i almindelige Udtryk, at den er solgt med alle Her-
ligheder og RetIGHEDER, hvilke Udtryk just efter sædvanlig Talemaade og oven-
nævnte Lovsteder tillige indbefatte hvilejsomhelst FisseretIGHEDER udfor Jordens
Grund. Og naar Indstævnte fremdeles har betragtet Skjødet af 1853 som en
authentisk Forklaring af Skjødet af 1817, saa er denne Bemærkning allereede af
den Grund urigtig, at ethvert af de toende Adkomst-Documenter bør opfattes
efter sit eget Indhold, og hvis de colliderede indbyrdes i nogen Henseende, saa
maa det første have Forrangen; men desforuden er der ikke nogen Fisser-
Servitut eller RetIGHEDER for andre Jordeb eller Jorden Kleppur solgte eller
fremhævede i Indstævntes Skjøde af 1853, men ene og alene Fisseriet indenfor
der nævnte Grændser, hvad der dog maaatte have været nødvendigt efter oven-
nævnte Bestemmelser, saafremt det skulde hjemle ham lige RetIGHEDER; og med
Hensyn til de af Indstævnte citerede ministerielle og Stiftamts-Skrivelser,
hvorpaa han har villet grunde sin Ret, saa kunne disse ikke have nogen Ind-
flydelse paa Sagens Afgjørelse for Domstolene, efterom de hverken ere Lov
eller indholde nogen anden Regel, som kan indskrænke de Jorden Kleppur
ifølge Landloven tilkommende RetIGHEDER.

Naar det nu saaledes ikke kan ansees som underkastet nogenjsomhelst
Tvivl, at Jorden Kleppur er bleven solgt i 1817 med alle de den, som andre
Jordeb, tilkommende FisseretIGHEDER, og det heller ikke er oplyst, at de Fisse-
retIGHEDER senere ere saamme lovligt frakomne, og efterom det endvidere er
sikkert og tilspaaet under Sagen, at Appellanterne have udstillet deres Garn ud
for Jorden Kleppurs Grund, og udenfor de Fiskepladser, hvorpaa Skjødet af
1853 hjemler Indstævnte Lagesfiskeri, saa kan Landsoverretten ikke bifalde den
Betragtning, at det appellerede Forbud kan retfærdiggjøres derved, at Lages-
fiskeriet er frakommet Jorden Kleppur til Fordeel for Indstævnte, og kommer
da hans næste Hovedgrund under Overveielse, at Appellanterne havde anvendt
en saadan Fiskemetode, som var til Skade for ham og stred imod Loven.

I denne Henseende maa da bemærkes, at det er tilstrækkelig bevist og
godtgjort under Sagen, at Appellanterne havde udstillet deres Garn i lige
Retning ud i Søen ud fra Kleppurs Grund saaledes, at de øverste Enden af
Garnene havde ligget paa Lort i Ebbetiden. Ligeledes har Appellanten ikke
protejeret imod, at, medens Appellants Garn vare udstillede, havde saa godt
som ingen Lax gaaet op i Ellida-Elvene til hans derværende Fiskepladser, thi
dette er aldeles ikke modsaet ved Appellanternes Erklæring om, at dette Punkt
aldeles ikke vedkom denne deres Eiendomsfag. Paa den anden Side er det
indbrømmet, at Appellants Fiskeri havde haft gode Udgifter, saalænge deres
Garn vare udstillede. Hermed synes det igjen tilstrækkelig godtgjort, at Appel-
lants Udstilling af Garn har været til Hindet for, at Lagen kunde gaae op

til Indskræntes Fiskepladser, hvilket tillige er aldeles overensstemmende saavel med Vidnerens Udsagn om, hvorledes Lagen indretter sit Løb fra Hæbet opad i Søer, at den søger opad langs Kysterne, som med den fra Skotland indhenteede og i Sagen med Hensyn hertil fremlagte Fortlaving, som ikke, hvad dette Punkt angaaer, har været modtaget af Appellanterne, men som viser, at hvilkensomhelst Stolpegarn ere ødelæggende for Laxefiskeri. Med Hensyn til vore hertil sigtede Lovbestemmelser, saa indeholde de rigtignok Intet om Laxefiskeri i Søen, men kun om det, der drives i fersk Vand, og er da det Princip udhævet i 38. Alb. Cap. 56, at Guds Gave skal gaae ligesaavel til Fjeld som til Strand, hvis den gaae vil, og overensstemmende hermed er det tillige senere paa samme Sted forbudt at afspærre Elve, hvori der fiskes, ved Gærder, og alle Andre, som eis Elve højere oppe, er blandt Andet givet Ret til at bortrive slige Gærder, og omendssjældt Loven der ikke anfører nogen anden Fiske-Methode end den ved Gærde-Afspærring som ulovlig, saa er det dog en ligesvem Følge af bemeldte Princip, at hvilkensomhelst Fangst i Elve maa være ulovlig, naar den er Styk i, at Fiske ikke gaaer op ad Elven, ligesom ogsaa Graagaas Lbr. 6. Cap. 49 anfører flere Fiskeri-Kneb som ulovlige og uhyemlede, i. Ex. at udstille Garn tværs over en Elv og hvilkensomhelst Fiskemethode, som maatte forhindre Fiskens Gang op efter Elven, og i Cap. 50 hedder det, at naar en Elv har flere Arme, maa Tugen forhindre Fiskens Løb i nogen af dem, medmindre der er mindre Omløb af Fisk end i de øvrige, og har selv ene eier den Arm højere oppe, hvori han forhindrer Fiskens Løb, men derimod betragtes det som lovligt Fiskeri at udstille Garn langs med Kysten af sin Ford. Det er saaledes sikkert, at vore Love forbyde enhver slig Methode at fiske paa, som forarsager, at Lax og andre Fisk ikke gaae opad Elve, og tillader kun den Methode, som ikke er til Hindre derfor; thi omendssjældt Graagaas ikke længer er gjældende Lov i denne Henseende, ere dog sammes nærmere Bestemmelser intet Andet end Sætninger, som ligesvem og ganske naturlig følge af Fønshogens ovennævnte Princip, som er aldeles det samme, som det i Graagaas indeholdte. Vel maa det indrømmes, at bemeldte Lovbestemmelser, som ovenfor berørt, kun omhandle Fiskeri i Elve, men af de Grunde (ratio legis), som ligge til Grund for disse udtrækkelige Bestemmelser, følger det adentbart ligesvem, at hvilkensomhelst Fiskemethode fra Land ud i Søen, som forarsager, at de Fisk, som gaae op i fersk Vand, bortstrømmes fra deres Udgang i samme, nødvendigtvis maa være uhyemlet og ulovlig; ellers vilde Fønshogens ovenfor bemeldte Princip, at Guds Gave skal gaae ligesaavel til Fjeld som til Strand, hvis den gaae vil, blive aldeles uden Betydning, hvis det var tilladt i Søen udenfor Mundingen af Elve ustraffet at anvende de Fiskeri-Kneb, som bortstrømme Fiskene fra at gaae op i Elvene.

Paa Grund af alt Foransøgte vil Underrettens Dom, med Hensyn til bemeldte Forbud mod Appellanternes ovennævnte Fiskemethode, være at stadfæste, men Forbudet og Herredsdommen isørigt være at lende ufeirettelige, men efter som Appellanten, Kjøbmand Ritchie, ikke har ladet sin Contrakkage om Stabeserstatning gaae til Førlig, kan hverken denne eller de derpaa grundede Paastaaende tages tilfølge, men bør at afvises fra Underretten. . . .

Efter Sagens Omstændigheder bør Processens Omkostninger for begge Retter opbæres."

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 26de April.

1867.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 10de April.

Nr. 84.

Advocat Klubien

contra

Mogens Abraham Sommer (Defensor Heinrichsen),
der tiltales deels i Henhold til Lov om Pressens Brug af 3die
Januar 1851 § 8 for Indholdet af den i et af ham redigeret og
udgivet Maanedsskrift, „Emigranten“ kaldet, for April Maaned
f. A. pag. 15—16 optagne Artikel med Overskrift „Spørgsmaal
til Geistligheden“, deels for i tvende af ham udgivne Skrifter,
kaldede „Tugteriset Nr. 2“ og „Tugteriset Nr. 3“, at have be-
spottet og forhaanet Folketjens Troestærdomme og Gudsbjerkelse.

Aalborg Rjbstads Extraretsdom af 16de August 1866: „Til-
talte Mogens Abraham Sommer bør straffes med simpelt Fæng-
sel i 3 Maaneber, og bør det af ham udgivne og redigerede
Maanedsskrift „Emigranten“ for April Maaned 1866 være con-
fiskeret. Saa bør og Tiltalte tilsvare denne Actions Omkostnin-
ger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Høegh 6 Rd. og til
Defensor, Procurator Venzen 5 Rd. At efterkommes under Ud-
færd efter Loven.“

Aalborg Rjbstads Extraretsdom af 30te August 1866: „Til-
talte Mogens Abraham Sommer bør straffes med simpelt Fæng-
sel i 4 Maaneber, og bør de af ham forfattede og udgivne
Skrifter, „Tugteriset Nr. 2“ og „Tugteriset Nr. 3“ kaldede, være

confiskerede. Saa bør og Tiltalte tilsvare samtlige Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Høegh 6 Rd. og til Defensor, Procurator Benzen 5 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 18de Februar 1867: „Tiltalte Mogens Abraham Sommer bør henfættes i simpelt Fængsel i to Maaneder, hvorhos de ovennævnte af ham udgivne Skrifter bør være confiskerede. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger i 1ste Instans efter Bestemmelserne i de indankede Domme, saavel som Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og begge de sammesteds bestilte Defensører, Procuratorerne Faber og Sjaacsen samt Justitsraad Neckelmann, 10 Rd. til den Første og 5 Rd. til hver af de Sidste. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ved Høiesterets Dom af 8de f. M. er idømt Tiltalte en Tilleggsstraf af 1 Maanedes Fængsel til den ham ved Høiesterets Dom af 19de Novbr. f. A. tilfundne Straf, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge lgl. Rescript af 15de November f. A. ere under nærværende Sag 2 til Overretten indankede Jupitsjager, nemlig en inden Aalborg Kjøbstads Extraret den 16de August f. A. paadømt Sag, hvorunder Mogens Abraham Sommer i Henhold til Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8 tiltales for Indholdet af en Artikel med Overskrift „Spørgsmaal til Heiligheden“, som stude indført i et af ham redigeret og udgivet Maanedeskrift „Emigranten“ for April 1866, og en under samme Kjøbstads Extraret den 30te August f. A. paadømt Sag, hvorunder bemeldte M. A. Sommer tiltales for i 2 af ham udgivne Skrifter, kaldede „Tugteriset Nr. 2“ og „Tugteriset Nr. 3“, at have bespottet og forhaaret Folkekirkenes Troeslærdomme og Gudsbetjelse, -- saamendrague for at behandles og paa kjendes som een Sag.

Hvad nu først angaaer den ovennævnte i Maanedeskriftet „Emigranten“ for April 1866 — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være udgivet i Slutningen af Mars f. A. — indrykkede Artikel, som Tiltalte har erkjendt

at have forfattet, da har Tiltalte deri i Form af forskjellige til Geistligheden henvendte Spørgsmaal søgt at paavise, at Præsternes Lære og geistlige Virksomhed i flere Henseender afviger fra eller mangler Hjemmel i det Nye Testament, og derved betjent sig af flere anspødelige og forhaanende Udbladeser om Præsteembedet, samt om nogle af Folkekirken Troeslærdomme og kirkelige Skikke, idet han navnlig har betegnet Geistligheden som „Leiesvende“ og Udbydelingen af Daabens og Nadderens Sakramenter som „Snyderi og Gudsbespottelse“, samt ladet Geistlighedens Virksomhed ved Udførelsen af forskellige andre kirkelige Embedshandlinger „et storartet Bedrageri og Comediespil“. og antydet, at de paagjældende Skikke muligen ere indførte alene for at flaffe Præsterne Indtægter.

Ved de anførte Udbladeser, der ikke kunne ansees retfærdiggjorte ved hvad Tiltalte har anbragt om, at det ikke har været hans Hensigt at spotte eller haane den Enkeltes Tro eller Gudsbyrkelse, men derimod at overbedøje Geistligheden om det efter hans Mening falske, Utibidske og Uchristelige i dens Lære, samt at søne de Vaand, der findes mellem Staten og Kirken, maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig til Straf efter Lov 3die Januar 1851 § 8, cfr. Straffelovens § 156.

Hvad dernæst angaaer de incriminerede Skrifter „Tugteriset Nr. 2 og 3“, der efter Sagens Oplysninger maae antages at være udkomne i Trykken i April f. A., og navnlig før den 30te April, og for hvilke Tiltalte har erkjendt som Forfatter at bære Ansvar, da indeholde disse Skrifter under Overskrift „Guds Børns almindelige Udtrædelse af Folkekirken og Wortvendelse fra Verdens Afgudsdyrkelse, ved M. A. Sommer, Herrens mindste Tjener, de Undertryktes Ven“, hovebsjagelig en Række af Angreb paa de bestaaende Religionsansunds, og navnlig den danske Folkekirkes Troeslærdomme og kirkelige Skikke, hvori der forekommer en stor Mængde usømmelige og forhaanende Udbladeser om Præsteembedet og Gudsbyrkelsen i Folkekirken, samt om dennes Troeslærdomme, og idet der ikke kan tages noget Hensyn til, at Tiltalte efter sit Anbringende alene vil have havt til Formaal at befordre Sandhed og udbrede Religionen i dens Reenhed, vil Tiltalte ogsaa for sit heromhandlede Forhold være at ansee med Straf efter Lov 3die Januar 1851 § 8, cfr. Straffelovens § 156.

Tiltalte har, foruden i Mæret 1858 at være straffet for Dvagsalveri, ifølge Høiesteretsdom af 2den Februar f. A. været straffet for Overtrædelse af Presse-loven 3die Januar 1851 § 8 med Fængsel i 1 Maaned, hvorefter han ved Høiesteretsdom af 19de November f. A. er for lignende Forseelse idamt Straj af simpelt Fængsel i 3 Maaneber. Idet nu de under nærværende Sag paatalte Overtrædelser ere begaaede, forinden Underrettsdommen i den sidstnævnte Sag blev affagt den 30te April f. A., og der saaledes i Henhold til Straffelovens § 64 under nærværende Sag kun bliver Spørgsmaal om at idømme Tiltalte en Tilleggsstraf til den ham under bemeldte Sag tilkendte, findes den Straf, han i Henhold til det Foranstøttede har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder og i Betragtning af det af Tiltalte ubvisse Forholds særdeles

forargelige Character, at maatte bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, hvorhos de paagjældende Skrifter i Henhold til Straffelovens § 34 findes at burde confiskeres."

Nr. 90.

Advocat Brod

contra

Mads Peder Pedersen Nyborg (Defensor Bungen)
for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Marts 1867: „Arrestanten Mads Peder Pedersen Nyborg bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seidelin og Steintal, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Arrestanten Mads Peder Pedersen Nyborg, der er født den 4de November 1840 og ved 1ste Infanteri-Bataillons Krigsretsdøm af 25de Juni 1863 er anset efter Frdu. 11te April 1840 § 43 jfr. § 41 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse overbevist at have i Løbet af den sidste Halvdeel af forrige Aar uden Vedkommendes Vidende og Villie pantsat dels forskjellige ham til Forarbeidning eller Reparation leverede Gjenstande, nemlig 11½ Alen Klæde til en Værdi af 1 Rd. 3 Mk. pr. Alen og tilhørende Detailhandler Marcus Hartwig, 6 Alen Klæde med Tilbehør, ialt af Værdi 16 Rd., tilhørende Detailhandler Jens Jensen, en Winterfrakke og et Par Beenklæder, tilhørende Tjenestekarl Jens Peter Madsen og vurderede tilsammen til 9 Rd. 3 Mk., en Urtekrammerlærling Ludvig Philipsen tilhørende, til 12 Rd. vurderet Frakke, samt noget til 22 Rd. vurderet Dyffel, tilhørende Strædermester Carl Frederik Schougaard, og noget Dyffel og Foer, tilsammen af Værdi 11 Rd. 2 Mk., tilhørende Detailhandler Peter Sørensen Kirkegaard, dels nogle af ham leiede eller laante Gjenstande, nemlig en af Pantelaaner Peter Hansen

leiet Symaffine af Bærbi 50 Rd., nogle af Marschandiser N. Johansen leiede Sengklæder m. v. tilsammen af Bærbi 22 Rd., samt endelig et af Strædermester Niels Granqvist laant til 3 Rtl. vurderet Pressøjern.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.

Torsdagen den 11te April.

Nr. 67.

Justitsraad Bungen

contra

Carl Petersen (Defensor Brod)

for Drab.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Februar 1867: „Arrestanten Carl Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Artor og Defensor, Prøveprocurator Rode og Procurator Engberg, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Vel maa Tiltalte ansees ved den i den indankede Dom omhandlede Leilighed at have været beruset; men efter de foreliggende Oplysninger er der dog ikke Høie til at antage, at dette i Gjerningens Dieblik har været Tilfældet i en saadan Grad, at der ved Bedømmelsen af det Forhold, hvori han efter den i Dommen givne factiske Fremstilling retteligen er funden skyldig, kan tages Hensyn til Straffelovens § 39. Hans Straf bliver derfor alene at fastfætte efter denne Lovs § 188 og vil være at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Petersen bør henseendes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Carl Petersen, der er født den 8de Marts 1841 og ikke funden forhen straffet efter Dom, actioneres under nærværende Sag for Manddrab, og ere de nærmere Omstændigheder ved denne Sag efter de under samme afgivne Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplysse i det Væsentlige følgende:

Efterat der den 8de September f. A. om Aftenen Kl. omtrent 10 var hørt gjennemtrængende Strig fra Kjøbmagergade mellem Regentseu og Kundetaarn, fandtes af de Tilstedekomne en Mand, der senere viste sig at være Arbeidsmand Ernst Baldemar Abel, liggende blodig paa Kyggen udenfor det i Anledning af Kundetaarns Reparation omkring samme anbragte Plankeværk, ligesom Indgangen til Taarnet, medens samtidig en i Ansigtet blodig Person, der havde et Saar over venstre Zie og var barhovedet, saaes at gaae rask ned ad Kjøbmagergade mod Amagerstov, hvilken Sidstnævnte kort efter blev anholdt og bragt ind i Regentsgaarden, hvor Abel, der manglede Bevidsthed og ikke kunde tale, allerede forinden var indbragt for at forbindes. Under Transporten til Communehospitalet, hvor Abel, efterat være forbanden, henbragtes, afgik han ved Døden, uden at have afgivet nogen Forklaring om det Passerede, og ved den over Liget afholdte Obductionsforretning fandtes der over 10 forskellige Saar paa Hoved, Hals og venstre Overarm, hvilke skjønedes for største Deel at være frembragte ved en Kniv, og deriblandt paa Halsen lidt nedenfor Strubehovedet et paaltværs gaaende 8 Linier langt gabende Saar, der klottede de underliggende Muskler, og hvori Sonden trængte nedad i 1½ Tommes Dybde, og endvidere et dybt gabende Saar 2 Tommer 3 Linier langt, der strakte sig fra den høire Drestlig langs den bagerste Rand af Underlæben indtil lidt forbi sammes Winkel, og i Dybden naaede næsten til Sidelæene af Svælg og Luftrør, saa at i Bundten en stor Deel af Drestpøtthertilen saaes blottet. Ved det sidste Saar fandtes navnlig den store Hals-Blodaare overflaaren paa et smalt Stykke nær af den bagerste Væg, samt ligeledes begge Grenene af den store Hals-Pulsaare, omtrent ½ Tomme ovenfor Delingen af Stammen aldeles overflaaren, hvorfor Obducenterne antog, at den Paagældendes Død var en Følge af den ved Overstjærningen af de tvende Grene af den store Hals-Pulsaare fremkaldte Forblødning.

Arrestanten, mod hvem Mistanken fraa rettedes, og som selv fandtes, foruden at have ubetydelige contunderende Saar ved den ydre Deel af venstre Ziebryn med nogen Blodudtrængning under Hudten i Diets Omsfang, at have et 1 Tomme langt overfladigt Smittsaar paa Udsiden af venstre Haauds Ringfinger ved dennes øverste Led og næsten paa langs af Fingeren, saa at det kunde antages, at han selv var kommen til at tilføie sig det sidstnævnte Saar under Angrebet paa den Dræbte, har vedblivende paastaet, at han, der var i en beruset Tilstand den paagældende Aften, kun har en dunkel Erindring om, at han har været i Slagsmaal, men uden at kunne erindre noget Nærmere herom, eller hvad der videre passerede, og at han vel ikke kan modsigge, at det er ham, der har tilføiet den Dræbte de hødelige Saar, men at dette ialtsald maa være skeet i en aldeles utilregnelig Tilstand. Ved Visitationen fandtes

Arrestanten i Besiddelse af en Lommekniv med et stort og et lille Blad, der begge vare overklæbde med frisk Blod og Haar og efter Obductionsforretningen påseede i Saecene, og har Arrestanten ikke kunnet forklare, hvorledes den ommeldte Kniv, som han har gjenkjendt som sin, er bleven blodig, hvorhos af tvende Kaffetter, der bleve fundne paa Gjerningsstedet og afleverede til Politiet, Arrestanten har gjenkjendt den ene som sin, medens den anden, der bestaantes af være gjennemstukket oveni, er gjenkjendt som havende tilhørt den Dræbte. Efter de af Slomagersvend Frederik Johan Jørgensen Jonassens og Arbeidsmand Lars Nielsen, af hvilke den Førstnævnte var i Følge med Arrestanten og Sidstnævnte med Abel, afgivne edelige Vidnesforklaringer maa det antages, at Arrestanten kort forinden havde i Klarekoderne haft et Sammenstød med en under Sagen ikke tilstedekommen Person, som han fornærmede, i hvilken Anledning Abel havde yttret til bemeldte Person, at han ikke skulde taale Noget af Arrestanten, hvis han ikke havde fornærmet ham. Efter en Ordvejel herom mellem Arrestanten og Abel forsøiede Sidstnævnte sig tillige med Lars Nielsen om ad Kjøbmagergade, medens Arrestanten efter Jonassens Forklaring blev staaende og saae efter dem, idet han yttrede, at de skulde have Bant, og at han vilde have fat i dem, hvorfor Jonassen, efter forgjæves at have søgt at forhindre Arrestanten i at følge efter dem, forlod ham og gik ned til Springgade, men vendte derpaa om igjen og fulgte efter Arrestanten for at holde Nie med ham. Lars Nielsens Forklaring gaar ud paa, at han, der var fulgt med Abel om ad Kjøbmagergade, saae denne i nogen Afstand vende sig om imod Arrestanten, der var lige i Hølene paa ham, med de Ord: „Naa, Du forfølger mig, Din Naa,“ hvorefter de gjensidig toge fat i hinanden, uden at han veed, hvem der begyndte hermed, og slubbede hinanden op imod Plankværket omkring Rundetaarn omtrent ved Begyndelsen af samme, og efterat han derpaa havde hørt nogle Hvitt og en Stemme, som han gjenkendte for Abels, raabe „tag ham fra mig,“ saae han Sidstnævnte tumle nogle Skridt fremad og derpaa segne blodig om, omtrent ligesom Indgangen til Rundetaarn, medens Arrestanten puttede Noget, formodentlig en Kniv, i sin Lomme og hjernebe sig ad den anden Side. Jonassen, der, ankommen til Kjøbmagergade, saae Arrestanten løbe stærkt op ad Gaden imod Rundetaarn, men derefter tabte ham af Synet, vil efter sin Forklaring, da han kom i Nærheden af Taarnet, have seet Arrestanten, der blødte af et Saar paa venstre Side af Hovedet, i Slagsmaal med en Person, og hørt Arrestanten udstøde nogle Hvitt, og raabe: „Hjælp, han myrder mig“; men da han ved at forisætte sin Vej fandt den Dræbte liggende livløs omtrent lige udfør selve Taarnet, har han antaget, at det af ham iagttagne Slagsmaal ikke kan have været mellem Arrestanten og Abel. Den af L. Nielsen afgivne Forklaring er i alt Væsentligt stemmende med de idøvrigt under Sagen afgivne og beebigede Vidnesforklaringer, fornemmelig af Urtekræmmer Harald Weiss, Handelsbetjent Christian Schwein, Arbeidsmand Peter Jens Erik Johanne Kragballe og Søn Johan Petersen, samt Smedemeester Theodor Emil Birch og Høstkræmmer Christian Abolph Kjær, der have iagttaget mere eller mindre af det Påseende, men hvis Forklaringer ikke

efterlade nogen Tvivl om, at det er Arrestanten, der har været i Slagsmaal med Abel og tilspiet ham de brændende Saar.

Medens det efter det Ophjste ikke kan antages beviist, at Arrestanten skulde have haft den Hensigt at dræbe Abel, maa det derimod antages tilstrækkelig godtgjort, at han ved en forsættelig Voldsbegjerting er bleven Aarsag i dennes Død under saadanne Omstændigheder, at han alt i Gjerningens Dødblik, navnlig ved Benyttelsen af den ommeldte Kniv, har maattet indsee, at hans Angreb let kunde medføre Døden for den Paagjældende. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om den af Arrestanten paaskudte Utilregnelighed, er det vel opløst, at Arrestanten, der af flere Vidner skildres som en ordentlig og flittig Mand, der i øvrig Tilstand ikke fornærmer Noget, tidligere paa Aftenen havde været en Deel beruset som Følge af en stor Mengde Brændevin, han havde nydt i de Slagsmaalet nærmest forudgaaende Timer, men efter de afgivne Vidneforklaringer om Arrestantens Tilstand umiddelbart før og efter den ham imputerede Forbrydelse kan det, som ogsaa af det kgl. Sundhedscollegium udtalt i en over Sagen indhentet Betænkning, ikke antages, at han i Gjerningens Dødblik har været i en Utilregnelighed ubelukkende Tilstand, hvorimod den ved overbreven Nydelse af Brændevin fremkaldte Ophibelse kan have bragt ham i en saadan Sindstilstand, at Straffelovens § 39 maa finde Anvendelse ved Bedømmelsen af hans Straffskyld.

Arrestanten vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 188 sammenholdt med § 39, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbebringshjunsarbejde i 2 Aar."

Nr. 78.

Justitsraad Bunken

contra

S. J. Philipson (Defensor Heinrichsen)

for at have gjort Handelsforretninger for et fremmed Handshjuns uden at have løst det befalede Afgangsbetænkning, eller i ethvert Fald for uberettiget Handel.

Hjørring Kjøbstads Politiretsdom af 11te September 1866: „Tilfalte Kjøbmand S. J. Philipson af Ringkjøbing bør til Hjørring Kjøbstads Fattigtakse betale en Mulkt af 32 Rd., hvorhos han vil have at betale til Statskassen 80 Rd. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 21de Januar 1867: „Tilfalte Kjøbmand S. J. Philipson af Ringkjøbing bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger,

berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rb. til hver, udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

Ligesom det efter de foreliggende Oplysninger og navnlig Tiltaltes Broder, Handelsagent M. J. Philipsons egen Forklaring om hans Forhold til Handelshuset Joseph Meyer & Comp. i Hamborg maa antages, at den under Sagen omhandlede Prøvehandel, som Tiltalte afsluttede i Hjørring, i Virkeligheden har været for det nævnte udenlandske Firmas Regning, saaledes findes det og efter samtlige Omstændigheder at maatte statuere, at Tiltalte ikke har været ubekjendt med, at det forholdt sig saaledes. Som Følge heraf, og da Bestemmelserne i Forordningen angaaende Fremmedes Handelsberettigelse af 8de Juni 1839 ikke give Høie til at antage, at Tiltaltes Broder kunde lade den af ham erhvervede Ret til at drive Prøvehandel for bemeldte Firmas Regning udøve ved Tiltalte som sin Befuldmægtigede, ligesom Tiltalte end ikke kan antages at have været i Besiddelse af Broderens Afgangsbrevs, vil han være at dømme overeensstemmende med den anførte Frdn.s § 10 jfr. § 4 til at betale en Mulct af 32 Rb. til vedkommende Fattiggæse og en Kjenndelse af 80 Rb. til Statskassen. Da Politiretsdommen har dette Resultat og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Derhos bør Tiltalte udrede de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indaulede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte, der maa antages at have Børgerskab som Kjøbmand i Ringkjøbing, har vedgaaet, at han den 9de April f. A. under et Ophold i Hjørring har til Kjøbmandene Spærk og Børghum sammesteds solgt 12 Stkr. Sirts efter Prøver, som han forevise og opgav at have modtaget fra sin Broder, Handelsagent M. J. Philipson i Kjøbenhavn, om hvem det er oplyst, at han paa den nævnte Tid forhandlede Manufacturvarer for Handelshuset Joseph Meyer & Comp. i Ham-

borg og i den Anledning i Januar forrige Aar havde søst Afgangsbreviis til Prøvehandel for bemeldte Gums. Tiltalte har derhos vedgaaet, deels at han ved den ommeldte Leilighed erklærede til Kjøbmand Børglum, at han antog, at Varerne vilde komme fra Hamborg, deels at det blev aftalt, at Varerne skulde sendes over Kiel, men har derimod benægtet, at han ved den ommeldte Leilighed nævnte Joseph Meyer eller nogen anden bestemt Handelsmand i Udlandet som den, fra hvem Varerne skulde komme, hvorhos han har paastaet, at han alene har solgt Varerne paa sin ovenommeldte Broders Begne og for dennes egen Regning, idet han har tilføjet, at det var ham ubekjendt, hvorvidt hans Broder paa den Tid, da Salget skete, var i Besiddelse af Varerne, eller om disse først skulde ordineres fra Udlandet.

Efter de isørigt under Sagen fremkomne Oplysninger og navnlig de af Kjøbmændene Spærd og Børglum afgivne Forklaringer maa det nu vel antages, at det ved den ommeldte Handel er blevet forudsat eller aftalt, at Varerne skulde affendes directe af Handelshuset Joseph Meyer & Comp. i Hamborg til Hjørring, og vel har derhos Kjøbmand Spærd forklaret, at han stod i den bestemte Formening, at han havde afluttet Handelen med Joseph Meyer i Hamborg og derimod ikke havde Noget at befille med Tiltalte eller dennes Broder, medens derimod Kjøbmand Børglum efter sin Forklaring ikke vil have tænkt videre over, med hvem Handelen blev afluttet, men ligesom den Omstændighed, at Varerne skulde affendes af Handelshuset Joseph Meyer & Comp. i Hamborg, i og for sig ikke kan afgive noget afgjørende Beviis for, at Handelen er bleven afluttet paa dette Handelshuses Begue og for dets Regning, saaledes er der isørigt ikke af Kjøbmand Spærd, der ligesom Kjøbmand Børglum har erkjendt, at Tiltalte for dem opgav, at han havde Prøverne fra sin Broder i Kjøbenhavn, oplyst Noget, der kan tale for, at Tiltalte har betragtet Handelen som afluttet paa det udenlandske Handelshuses Begne, og da Tiltalttes ovenommeldte Broder har forklaret, at Varerne ere forhandlede for hans Regning, idet han nærmere har tilføjet, at skjøndt han selv, naar han forhandler Manufacturvare for Handelshuset Joseph Meyer i Hamborg, ifkun erholder en vis Provision for sin Uleilighed, saaer han dog altid del credere for de Beløb, som han sælger Varer for til Kjøbmænd heri Landet, mangler der Føie til at forlæse Tiltalttes Forklaring om, at han ifkun har afluttet Handelen paa sin ommeldte Broders Begne og for hans Regning.

Da det nu efter Bestemmelserne i Frdn. Sde Juni 1839 § 8 ifkun paaheiler Indblandinge at løse Afgangsbreviis, forsaavidt de omveie for at salbyde Varer for Fremmedes Regning, og der isørigt ikke under Sagen er oplyst Noget, hvorefter Tiltalte skulde kunne anses skyldig i ulovlig Handel, vil han være at fritfinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag."

Tirsdagen den 16de April.

Nr. 15. Auditeur, By- og Herredsfoged **P. S. D. Briz**
(Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Grosserer **M. C. Engholm** (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at erholde Næringsbeviis paa at drive Kjøbmandshandel i Skuldeløv.

Frederiksfunds Blyttingsdom af 17de October 1865: „Indstævnte, Auditeur, By- og Herredsfoged Briz, bør for Citanten, Grosserer M. C. Engholms Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger hæves. 3 Salair til Indstævntes bestilte Sagfører, Procurator Wodschou, betaler det Offentlige foruden Diæter 10 Rigsdaler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Februar 1866: „Indstævnte, Auditeur, By- og Herredsfoged P. S. D. Briz i Frederiksfund, bør som Politimester i Horns Herred under en Frederiksfunds Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Rd. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Grosserer M. C. Engholm ubstede et Næringsbeviis, der berettiger denne til at drive Kjøbmandshandel fra det ham tilhørende Huus i Skuldeløv. 3 Huseende til Processens Omkostninger, derunder det Procurator Wodschou tillagte Salair, bør Underrettsdommen ved Magt at staa. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Naar Citanten har forneent, at nærværende Sag ex officio burde have været afviist fra Underretten som ikke henhørende under Domstolenes Paakjendelse, da kan denne Formening efter Bestaffenheden af det her foreliggende Tilfælde ikke gives Medhold, eftersom der her er Spørgsmaal, om Øvrigheden har overstredet de ved Næringsloven Øvrighedsmyndigheden satte Grænser ved at nægte Indstævnte en Ret, der efter Lovens § 3 ikke turde forholdes ham.

Hvad Realiteten angaaer, da er det vel under Sagen opløst, at en lige Linie, dragen fra Skuldeløv til Frederiksfund, gaaer

over Koeskildbejjordens Vand i en Strækning af meer end 1000 Alen; men derfor kan det ikke siges, at Vandet, der stikker Skuldeløv fra Frederiksfund, har en saadan Bredde, eftersom den almindelige Bei imellem disse Steder ikke afbrydes af andet Vand end det imellem 2 og 300 Alen brede Færgeløb ved Frederiksfund. Ifølge heraf vil der ved Afgjørelsen af, om der kan gives Næringsbeviis til Kjøbmandshandel i Skuldeløv, alene være at see hen til den almindelige Regel i Næringslovens § 54, uden at der kan blive Spørgsmaal om den Undtagelse fra denne Regel, som hjemles i Lovens § 14 3die Led; thi det kan ikke være nogen Grund til at ansee ibstævnte Lovbestemmelse for anvendelig, at Færgeoverfarten fra Frederiksfund til Horns Herred er paa den nordlige Side af bemeldte Kjøbstad, saa at baade Frederiksfund og Skuldeløv ligge sydlig for samme, uden at Færvandet paa den herimellem liggende Strækning nogetsteds er under 1000 Alen, ligesom det heller ikke kan være af nogen Betydning, at Færgeløbets nærværende ringe Bredde skyldes de for Færgefartens Skyld paa begge Sider af Fjorden opførte Dæmninger, uden hvilke Løbet vilde have været meer end 1000 Alen bredt. Da nu Afstanden mellem Skuldeløv og Frederiksfund er mindre end $1\frac{1}{2}$ Mill, og det ikke blot i lige Linie, men, efter hvad der for Høiesteret er opløst, ogsaa ad Veien over Færgestedet, findes Citanten i Henhold til Næringslovens § 54 med Høie at have vægret sig ved at meddele Indstævnte det af denne forlangte Næringsbeviis, og der vil derfor efter Citantens Paastand være at tillægge ham Friindelse for Indstævntes Tiltale. I Henseende til Processens Omkostninger vil Overretsdommen efter Omstændighederne være at stadfæste. Derhos ville Processomkostningerne for Høiesteret være at ophæve, og det Citantens befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen

betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udbees af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Citanten, Grosferer M. C. Engholm paaftod i nærværende, i 1ste Instants ved Frederiksfjunds Dyring anlagte Sag Indstævnte, Auditeur, By- og Herredsfoged P. S. D. Brig i Frederiksfund som Politimester i Horns Herred tilpligtet at udstede til Citanten Næringsbeviis, som berettigede ham til at drive Kjøbmandshandel fra et ham tilhørende Hus i Skuldeløv, samt til at betale alle af Sagen skydende Omkostninger; men ved den af den beskikede Sætteboummer, Kammerjunker og Virkedoummer Serene d'Agueria, den 17de October f. A. affagte Dom er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale i Sagen, Processens Omkostninger ophævede og den for Indstævnte, der var meddeelt fri Process, for Underretten beskikede Sagsfører, Procurator Wobschou, tillagt i Salair 40 Rd. af det Offentlige.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 1ste November næstefter paaanført her til Retten, hvor han har paaftaaet den uiderkjendt og forandret i Overensstemmelse med hans ved Underretten neblagte Paaftand, jaalebes at det paalægges Indstævnte under Tvangsmulct at meddele ham det omhandlede Næringsbeviis, samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagsmaalets Omkostninger skadesløst i begge Instanter.

Da Indstævnte, kjendt han befindes lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde for Overretten, vil Sagen her i Medfør af L. 1—4—30 ifr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paaabømme efter de af Citanten fremlagte Documenter, deriblandt Underretsacten.

Det maa under Sagen anses givet, at Indstævnte ikkun af Hensyn til Bestemmelserne i Næringsloven af 29de December 1857 om den Afstand, inden hvilken Kjøbmandshandel paa Landet ikke maa tilseebes efter almindeligt Næringsbeviis, har nægtet Citanten det omhandlede Næringsbeviis. Det er af Citanten selv erkjendt, at Skuldeløv kun ligger i en Afstand af 10 til 11,000 Alen i lige Linie fra nærmeste Kjøbstad, Frederiksfund, ligesom han, selv om Afstanden efter Bestemmelserne i Lovens § 54 cfr. § 14 1ste Membrum isvrigt kunde regnes ad den almindelige Landveei, ikke imod Indstævntes Benægtelse har beviist, at Afstanden ad denne Vei udgjør 1½ Mil. Citanten har imidlertid formæent, at den omspurgte Berettigelse ialtsald maatte tilkomme ham efter Bestemmelserne i Lovens § 14 3die Membrum, idet nemlig Roeskilde Fjord overalt i Strækningen imellem Frederiksfund og Skuldeløv har en Bredd af over 1000 Alen, uden at der imellem disse Steder er en kortere landfast Forbindelse end 1½ Mil. Heri findes der ogsaa at maatte gives ham Medhold. Der maa nemlig vel, som nys bemærket, ved Sagens Paaftandelse gaaes ud fra, at Afstanden mellem Frederiksfund og Skuldeløv ad den almin-

delige Landevei ikke er $1\frac{1}{2}$ Mil, men da Forbindelsen ad denne Vel mellem Frederiksfund og Hørus Herred, hvori Skuldelø er beliggende, efter hvad der er in confesso, vedligeholdes ved en Træfærge over Fjorden, kan den ikke kaldes landsfart, og forsaavidt Indskrænte har gjort gjældende, at Koeskilde Fjord paa det Sted, hvor Færgeforbindelsen stier, vel har en Bredde af over 1000 Alen imellem de naturlige Bredder, men at Færgeløbet Bredde paa Grund af Dæmninger, som fra begge Sider ere byggede ud i Vandet og hvis Endepunkter baae Brohoveder, er under 300 Alen, bemærkes, at selv om der især rigt ved Beregningen af Vandets Bredde 2 ter fornævnte § 14 kunde tages Hensyn til disse kunstige Udbygninger i Vandet, findes denne Omstændighed dog i ethvert Fald ikke at kunne tillægges nogen Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af det her foreliggende Spørgsmaal, da dette Færgeløb ikke findes imellem Frederiksfund og Skuldelø, men Nord for bemeldte Kjøbstad.

Efter det Anførte vil Citantens Paastand være at tage tilfølgende, saaledes at Tvangsmulkten, der tilfalder Frederiksfunds Kjøbstads Fattiggasse, bestemmes til 2 Rd. baaglig, hvorimod Processens Omkostninger retteligen findes ophævede ved Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om det Procurator Wobschou tillagte Salair ligeledes billiges.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Nr. 91.

Advocat Liebe

contra

Carl Johannes Petersen (Defensor Henriksen),

der tiltales for at have forført til Uugt Pigebarnet Mette Marie Madsen.

Frynsenborg-Faurstov Birkis Extraretsdom af 16de October 1866: „Tiltalte, Muursvend Carl Johannes Petersen, bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis 5 Rd. og Defensor, Cancelliraad Zielian 4 Rd. At efterkommes under Udferd efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 11te Februar 1867: „Tiltalte Carl Johannes Petersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaac

fen og Møller, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold med at forsøre den i den indantebe Dom nævnte 14-aarige uconfirmerede Pige til Utugt — hvilket Forhold, naar det skulde bedømmes efter almindelig borgerlig Straffelov, vilde henhøre under sammes § 174 — findes han at maatte ansees med en arbitrair Straf efter Grundsetningerne i den ældre Lovgivning, jfr. navnlig L. 6—22—3 og Frdn. 2den September 1745, og Straffen vil efter Omstændighederne være at fastsætte til simpelt Fængsel i 1 Aaaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Johannes Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Aaaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Aarsjoend Carl Johannes Petersen sat under Tiltale for — som det hedder — at have forført til Utugt Pigebarnet Mette Marie Madsen.

Tiltalte, der er født i 1839 og er gift, men som isøvrigt maa antages i flere Aar ikke at have levet sammen med sin Hustru — med hvem han, efter sin Forklaring paa Grund af hendes utugtige Levnet og allerede siden i Efteraaret 1864, har søgt at opnaae Skilsmisse, og som forøvrigt senere i lang Tid har henligget som syg paa Fattighuset i Aarhus — har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han efter i Sommeren 1865 at være bleven bekendt med Lømmemand Søren Madsens Datter Mette Marie Madsen, der er født den 18de November 1851, har, idet han spntes godt om Pigen, søgt at nærme sig hende, hvilket ogsaa lykkedes ham, ligesom hun, da han derpaa lod hende vide, at han vilde være Kjæreste eller — som han ogsaa har udsagt — gode Venner med hende, ikke havde noget derimod, og da Tiltalte derefter havde skaffet sig Adgang til hendes Forældres Huus, hvilket var ham saameget lettere, som Pigenes Fader havde kjendt ham fra Barn af, kom han jevnlig deri Huset om Aftenen, ligesom han ogsaa undertiden blev der om Natten, idet han da sad paa en Stol med Mette Marie Madsen paa sit Skjød, medens hendes Forældre laae i Sengen i samme Stue. I Købet

af Vinteren, uden at det imidlertid har kunnet oplyses, om det var før eller efter Nytaar, medens det dog, efter hvad Tiltalte har indbrømmet, var førend Mette Marie Madsen ved Paasketid 1866 blev confirmeret, pleiede Tiltalte legemlig Omgang med hende, hvortil hun vel efter Tiltaltes Forklaring — hvis Rigtighed i saa Henseende Mette Marie Madsen har indbrømmet — første Gang ikke var saa aldeles tilbøielig, men uden at hun isøvrigt satte sig til Modværge med sin Person, og Tiltalte opnaaede navnlig sit Siemed alene ved at tale godt for hende; senere havde Tiltalte hyppigt legemlig Omgang med Mette Marie Madsen i hendes Forældres Huus, og efterat han i August f. A. var kommen i Arbejde paa Landet, anmodede han hende skriftlig om at komme til sig, hvilket hun ogsaa efterkom, og Tiltalte havde hende derefter hos sig i flere Dage og havde navnlig ogsaa i den Tid Samleie med hende.

Vel har nu Mette Marie Madsens Faber nægtet at have havt nogen Tanke om, at Tiltalte, naar denne indsaandt sig i hans Huus, havde legemlig Omgang med hans Datter, ligesom hendes Moder har forklaret, at (hun vel engang, da hun saa vaagen i sin Seng, har bemærket, at Saabant saandt Sted, men at hun derefter foreholdt saavel Tiltalte som hendes Datter det Urigtige heri, og at Tiltalte da bad hende om Tilgivelse og lovede ikke oftere at foretage sig Sligt med Datteren; men ligesom begge Pigens Forældres Forklaringer isøvrigt gaar ud paa, at det var med deres Vidende og Samtykke, at Tiltalte kom i deres Huus og navnlig ogsaa undertiden forblev der ud paa Natten, efterat Forældrene vare gaaede tilsejgs, samt var Kjæreste med deres Datter, og at de Intet havde imod, at Tiltalte, naar han fik sine Papirer i Orden og Datteren opnaaede den fornødne Alder, giftede sig med hende, saaledes er det endvidere oplyst, at der 2 Gange i det paagjældende Tidrum, nemlig saavel før som efter Mette Marie Madsens Confirmation, er formelig blevet — som det hedder — „bruktet Saglbe“ i Forældrenes Huus til Stadsfæstelse paa Forbindelsen mellem Tiltalte og Mette Marie Madsen, samt at Tiltalte efter Overenskomst med Pigens Forældre havde betalt bøsse for hendes Ophold i deres Huus.

(Nærstående Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Concluser af de underordnede Reters Domme og de indskrevne Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele bøsse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
Fjeldbøe & Gendrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 7.

Den 3die Mai.

1867.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 16de April.

Nr. 91.

Advocat Siebe

contra

Carl Johannes Peterfen (see forrige Nr.)

Bemeldte Mette Marie Madsen har, som ovenfor berørt, erkjendt, at hun, da Tilstalte første Gang fik sin Villie med hende, ikke satte sig til Modværg, hvorhos hun under et ifølge Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør har indrømmet, at Tilstalte egentlig aldrig har anvendt Magt for at opnaae sin Hensigt, og forsaavidt hun først havde udsagt, at Tilstalte undertiden har brugt Trusler mod hende, har hun under de senere Forhør erkjendt, at disse Trusler alene have bestaaet i, at han har sagt, at naar han ikke maatte pleie legemlig Omgang med hende, vilde han ikke længere være Kjøreste med hende, eller dslige; hun maa derhos anfæes at have erkjendt at have været vidende om, at Tilstalte var gift og saaledes ikke for det Første kunde gifte sig med hende, og der er overhovedet efter Sagens Oplysninger ingen Føie til at antage, at Tilstalte enten i denne eller i andre Henseender skulde have benyttet urigtige Foregivender for at fornaae hende til Samleie.

Tilstalte har indrømmet, at det var ham bekjendt, at Mette Marie Madsen gifte sig til Konfirmationsforberedelse i Vinteren 1865—66, af hvilken Grund han efter sin Forklaring antog, at hun endnu ikke var 14 Aar gammel, medens han iøvrigt ikke havde søgt Oplysning om hendes Alder. Han har imidlertid vedholdende benægtet at have brugt enten Magt, Trusler eller urigtige Foregivender for at faae sin Villie med Mette Marie Madsen, og hans Forklaring gaaer i det Hele ud paa, at han ikke har betragtet sit Forhold til hende som en blot løsagtig Forbindelse, men at han derimod har anset sig som aabentlig og med Pigenes Forældres Samtykke forlovet med hende, og at det bestandigt har været hans Hensigt at gifte sig med hende, saafnart de Hindrin-

XI. Aargang.

ger, som beels hans tidligere Egtetab, beels Pigens unge Alder lagde i Veien, kunde fjernes, hvorhos han under Sagen har erklæret, at det endnu vilde være hans højeste Luste at blive gift med hende. Rigtigheden af denne Tiltaltes Forklaring maa nu i det Væsentlige anses bestrykt ved Sagens øvrige Oplysninger, og vel maa det efter det foran Bemærkede antages, at Mette Marie Madjen paa den Tid, Tiltalte første Gang havde legemlig Omgang med hende, ifknu var omtrent 14 Aar gammel eller i alt Fald kun nogle faa Maaneder over 14 Aar, men da en efter Overrettens Kjendelse indhentet Løgeerklæring, der er dateret den 25de December 1866, gaar ud paa, at hun dengang — altsaa i en Alder af kun lidt over 15 Aar — var i det Hele uvillket som en vogen Kvinde, samt da det endvidere er oplyst, at hun har gode Maanedevner og Kundskaber og altid har været vel uvillket efter sin Alder, kan det ikke frubjættetes, at hun, da Tiltalte første Gang havde legemlig Omgang med hende, har enten i fysisk Henseende været umoden til Samleie eller i moralsk Henseende ude af Stand til selvstændigt at bedømme Beskaffenheden af det Forhold, hvorpaa hun indløb sig.

Idet det saaledes efter alt Anførte maa antages, at det onnemte Forhold mellem Tiltalte og Mette Marie Madjen nærmest er opstaaet af gjensidig Tilbøjelighed hos dem begge, og uden at Tiltalte har anvendt særlig forkæstelige Midler for at opnaae sin Hensigt, samt at det ikke har været en blot løslagtig Forbudelse, som Tiltalte tilsigtede, men at det fra først af har været og endnu er hans Hensigt at ægte Pigen, saafremt de Hindringer, der hidtil have sikket sig i Veien derfor, kunne fjernes, kan Tiltalte ikke i den omhandlede Henseende anses at have gjort sig skyldig i nogen saadan Forskjævelse til Utugt, der enten i og for sig eller med særligt Hensyn til Pigens Ungdom kunde paa- drage ham Straffensansvar — i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Fredn. Aften September 1745, der isvrigt maa antages at forudsætte som Betingelse for dens Anvendelighed, at der har fundet Besvangrelse Sted, hvilket her ikke kan antages at være Tilfældet, er ophævet ved Straffelovens § 309 — og Tiltalte vil saaledes være at frikende for Actors Tiltale, efter Omstændighedsberne dug med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Nr. 101.

Advocat Levinfen

contra

Christian Ludvig Keller (Defensor Liebe)

for Udøpaafættelse.

Maribo Kjøbstads Extraretsdom af 1ste Februar 1867:
„Arrestanten, Snektersvend Christian Ludvig Keller bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler han og alle med Actionen lovlige forbundne Omkostninger, hvori blandt Salairer til Actor og Defensor, Procurator Kofsøed og

Capitain, Procurator Staal, 5 Rd. til hver, foruden de Førstnævnte lovlige tilkommende Diætpenge. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Marts 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Schack og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Arrestanten Christian Ludvig Keller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Revinsfen og Liebe for Høiesteret betaler Tilstaale 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Christian Ludvig Keller, der under nærværende fra Maribo Fjesheds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Brandsstiftelse, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist deri at have gjort sig skyldig.

Arrestanten, der var under Fattigforjærgelse, blev, efter i 1864 at være hjemsendt fra Arbejdsanstalten i Korsør, anbragt i Maribo, hvor Fattigvæsenet leiede et Værelse til ham i Smed Tømme Nielsen's Huus, leverede ham en Seng samt ydede ham i Penge 1 Mk. ugentlig og hver 5te Dag et 6-Pds. Brød, ligesom der af og til paa anden Maade ydedes ham Hjælp.

Da han imidlertid, som han har forklaret, ikke længere kunde udholde sin Stilling, idet han hverken havde Sinned eller de fornødne Klæder eller Varme i sit Kammer, og ikke kunde leve af den Underholdning, Fattigvæsenet gav ham, hvorved bemærkes, at Fattigvæsenets Beskyttelse har erklæret, at Arrestanten er en driftsaldig Person, der, for at skaffe sig Brændevin, fulgte de Klæder og andre Sager, Fattigvæsenet leverede ham, og derfor foretrak at blive arresteret, besluttede han den 25de November f. A. om Eftermiddagen, i den Tro derved at opnaae sit nævnte Luste, at sætte Ild i Sengen i sit Værelse, og udførte strax denne Beslutning, idet han holdt et brændende Lys ved Underkanten af sit Sengestub, indtil dette begyndte at brænde, hvorpaa han slukkede Lyset, slukkede Kammerdøren og gik bort i omtrent 10 Minutter, men vendte da tilbage og blev anholdt.

Ligesom han bestemt har benægtet at have tilfigtet, at Huset skulde antændes eller brænde, hvilket heller ikke skete, idet kun Sengen med Sengklæder, ialt af Værdi 5 Rd., ødelagdes, har han anført, at han ingen Frygt nærede

herfor, da Kl. var omtrent 5 og alle Folk vare oppe og snart vilde opbage, hvad der var steet, og at han for at være sikker i denne Henseende saa hurtigt gik tilbage for at see, hvorledes det stod til, og i fornødent Fald selv gjøre opmærksom paa, hvad der var steet, og forebygge videre Skade.

Ibet nu Arrestanten, der er født den 18de September 1822 og som, naar unbtaget, at han i 1844 for Slagsmaal har været anset med en Bukt af 20 Rd., ei forhen har været tiltalt eller straffet, for dette sit Forhold er anset efter Straffelovens § 282 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og paalagt at udrede Actionens Omkostninger, maa Overretten, endsskjødt den i nærværende Tilfælde ikke finder den citerede Straffebestemmelse, men derimod Straffelovens § 296, anvendelig, dog billige det Resultat, hvortil Underretten er kommen, navnlig ogsaa de i Henseende til Actionens Omkostninger trafne Bestemmelser, og Underrettsdommen vil i Henhold hertil være at stadfæste."

Nr. 93.

Advocat Liebe

contra

Christen Christensen eller Jens Christian Christensen

(Defensor Hindenburg)

for Vekleri.

Odense Herreds Politirettsdom af 30te Januar 1867: „Til-talte Jens Christian Christensen af Odense bør at hensesættes til Arbejde i Odense Evangsarbejdsanstalt i 60 Dage. Saa bør han og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Marts 1867: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Sala-rium til Procurator Gottschald og Prøveprocurator Casse for Overretten betaler Tiltalte, Brolægger Jens Christian Christensen af Odense 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Til-talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte, Brotlægger Jens Christian Christensen af Odense, der er født den 21de April 1833 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Betleri, senest ved Binding Herreds Politiretsdom af 9de Mai 1865 med 48 Dages Arbejde i Tvangsarbeidsanstalten i Odense, nu atter er skyldig i samme Forseelse, ibet han har vedgaaet, at han i den senere Tid et Par Gange om Ugen er gaaet ud for at betle, indtil han den 9de Januar d. A. blev anholdt af en Politiasistent paa en saadan Vandring i Gallese, maa det billiges, at han ved den indankede inden Odense Herreds Politiret den 30te Januar d. A. affagte Dom efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 er anseet med Straf, og da dennes Bestemmelse til 60 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt findes passende, ligesom det billiges, at det er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil Politirettens Dom være at stadfæste.“

Onsdagen den 17de April.

Nr. 104.

Advocat Klubien

contra

Niels Christoffer Christoffersen Ordbahl (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Marts 1866: „Tiltalte Niels Christoffer Christoffersen Ordbahl bør straffes med Forbedringshousarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Winther, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte Niels Christoffer Christoffersen Ordbahl, der er født den 10de November 1836 og tidligere anseet ved 4de Infanteri-Bataillons Krigsretsdom af 21de Februar 1862 for Desertion, Tyveri og Bedrageri efter Frdn. 16de November 1763 jfr. Parolbefaling 17de October 1836 § 3, samt efter Frdn. 11te April

1840 §§ 1 og 43 jfr. § 78 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt i Henhold til Parolbefaling af 3die August 1846 § 2 Nr. 2 med Redfættelse i de Meniges 2den Klasse, og ved Kjøbenhavns Garnisons Krigsretsbom af 8de Juli f. A. efter skikvænte Forordnings § 13 og Parolbefaling af 17de October 1836 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og 75 Rottingslag, — under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Ophjste bestyrelse Tilstaaelse er overbevist at have i Slutningen af forrige Aar frastjaalet Arbeidsmand Niels Messen en Frakke og et Par Sko, ialt af Værdi 2 Rd., vil han herfor være at ansee i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 231 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar.“

Nr. 96. Advocat Hindenburg
contra

Hansine Caroline Constance Schmelzer, Tensens fraseparerede Hustru (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Marts 1867: „Arrestantinden Hansine Caroline Constance Schmelzer, Tensens fraseparerede Hustru, bør straffes med Tugthumsarbejde i 3 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocuratorerne Lehmann og Nissen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Thi hendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Hansine Caroline Constance Schmelzer, Tensens fraseparerede Hustru, der er født den 3die Januar 1822 og, efter blaudt Andet ved nærværende Rets Dom af 7de Februar 1854 og Høiesteretsdom af 11te December 1855 at være anseet

henholdsvis efter Fædn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter samme Fædn. § 13 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, er ved denne Rets Dom af 17de Juli 1858 dømt for ulovlig Omgang med Hittegods i Medfør af samme Fædn. § 79 efter § 58 cfr. §§ 25 og 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri til lige Arbejde i 2 Aar, og senest ved Høiesteretssdom af 31te Juli 1861 anseet for Tyveri i Medfør af oftmeldte Fædn. § 79 efter §§ 25 og 22 som for 4de Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 5 Aar, tilstafes under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen af det isørigt Oplyste beskrivede Tilstaaelse overbevist at have i December Maaned f. A. fraa Jaaret Frederikke Elisabeth Kosob, Arbeidsmand Christensens Enke, hos hvem hun logerede, 2 til ialt 1 Mk. 8 ð vurdrrede Par Fruentimmerbeentklæder, som denne havde i Vebaring for en Anden, samt endvidere sammesteds hemmelig sat sig i Besiddelse af et fornævnte Christensens Enke tilhørende til 4 ð vurderet Sittetsklæde, uden at der efter Omstændighederne, og navnlig da hun har erkjendt at have for Eieren paa hendes Forespørgsel nægtet at være i Besiddelse af Tørklædet, kan tages Hensyn til Arrestantindens Foregivende om kun at have villet benytte det til et bestemt Brug og derefter tilbagelevere det til Bedkommende. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at ansee i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 232 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 1. Gaardmand **Søren Nielsen** (Advocat Henrichsen)
contra

Gaardmand **Niels Nielsen den Yngre** (Yngen),
angaaende Spørgsmaalet om en Veiret.

Frisenborg-Hausklov Birketingsdom af 6te September 1864:
„Indstævnte, Gaardeier Niels Nielsen den Yngre af Norring, bør for Citanten, Gaardeier Søren Nielsen af Norring, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverretssdom af 27de Februar 1865: „Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen den Yngre, bør for Citantens, Gaardmand Søren Nielsens Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inkonfede Dom ansøgte Grunde maa Høiesteret billige, at det ved Dommen er antaget, at der ikke kan paalægges Indstævnte noget Ansvar efter Citantens Paastand for den under Sagen omhandlede Hørfel, og Dommen, som ikke er

contrapaccantet af Indstævnte, der ikke har givet Møde for Høiesteret, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjenbes for Ret:

Rands overrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Gaardmand Søren Nielsen af Norring, i første Instants paastaet Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen den Yngre sammesteds, idømt en Skadeserstatning af 40 Rb. eller efter uøillige Mænds Skøn, samt Bødselsbøder for saavel den 27de Juli 1863 som senere samme Sommer at have fjørt over Citantens Mark, Matr.-Nr. 3 a under Norring, paa en Strækning af ca. 300 Favne, saa at den derpaa værende Sæd af Rug, Byg og Havre ødelægdes. Ved Underretsdommen er Indstævnte friunden for Citantens Tilskade, og denne Dom har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paaastande. Indstævnte har derimod paastaet Underretsdommen stadfæstet.

Det fremgaaer af Proceduren og Sagens Oplysninger, at der ved Norring Byes Udstiftning i Aaret 1798 langs Nordskjælet af Citantens Eiendom fra Vest til Øst er blevet udsat en Bei for 6 Gaarde i Norring, deriblandt den Indstævnte tilhørende Gaard, til deres nordøst for Marken liggende Eng- og Løvelodder, hvilken Bei saavel efter Udstiftningskortet som efter Matrikulkortet er beliggende paa Citantens Mark, Matr.-Nr. 3 a, langs sammes nordlige Skjel, medens isvrigt Skjælet efter Matrikulkortet strækker sig længere mod Nord end Skjælet efter Udstiftningskortet. Efterat der i Anledning af denne Uoverensstemmelse mellem Kortene var opstaaet Strid mellem Citanten og Eierinden af den tilgrændsende Eiendom mod Nord, Christen Mogensens Enke, idet denne i Sommeren 1863 ved en Grøft havde indtaget til sin Eiendom det Stykke, der fandtes mellem Skjælet efter Matrikulkortet mod Nord og Skjælet efter Udstiftningskortet mod Syd, hvorved den ommeldte Bei, der maa antages navnlig i den senere Tid at have gaaet omtrent langs med Skjælet efter Matrikulkortet, blev afsjærret, idet vel i den vestlige Ende en Deel af Beien, der benyttes af Citanten for at komme til sin Gaard, blev tilbage paa den sydlige Side af Grøften, hvorimod Fortsættelsen af Beien, der ved at Grøften gik i Kraa Retning tværs over denne, blev usarbar, stillede Indstævnte den 27de Juli 1863 en Opfordring til Citanten om at lade Sæden paa sin Mark langs den sydlige Side af Grøften slaae, da han havde isunde at fjøre der for at komme til sin Eng, og da Citanten ikke efterkom denne Opfordring, men derimod forbyd Indstævnte at fjøre paa det ommeldte Sted, gjenemfjærte Indstævnte herefter Marken langs med Grøften paa en Strækning af ca. 300 Favne, hvorved Citantens derpaa værende Sæd nedfjærtes, hvorhos Indstævnte ligeledes den 29de Juli og senere oftere i Sommeren 1863

maa antages at have ført over Titantens Mark paa samme Sted. Titanten har nu gjort gjældende, at Indskævnte har været saa meget mere uberettiget til den ommeldte imod Titantens Forbud iwerkfattede Kjørsef over hans Mark, som den ommeldte Eng- og Lørvevei, til hvilken Titanten iøvrigt har erkjendt Indskævntes Ret, altid skal have gaaet langs med Titantens Skjel efter Matrikulskortet paa det Stjkke, der af Christen Mogensens Enke ved Afgroftningen er indtaget til hendes Eiendom, hvormod det Stjkke, hvorpaa Indskævnte har ført Syd for Grøften, efter Titantens Anbringende altid har været drykket i Forbindelse med Titantens Eiendom, uden at Veien nogensinde har gaaet der, samt at Indskævnte derfor i alt Fald maatte have holdt sig til Chr. Mogensens Enke, der uberettiget havde affærret Veien; derimod har Indskævnte forment, at han, der uødvendigtvis skulde til sin Eng, hvortil den tidligere Bei ved den ommeldte Grøft var affærret, og hvortil han ingen anden Bei havde, har været berettiget til at kjøre paa Titantens Mark langs den sydlige Side af Grøften og saa tæt til samme som muligt, eftersom det er in confesso, at den ommeldte Eng- og Lørvevei efter Udfiktningskortet skal gaae over Titantens Eiendom, og Veien derfor, da Titantens Skjel formeentlig maa bestemmes efter Udfiktningskortet, maa antages at skulle gaae langs den sydlige Side af dette Skjel eller af den ommeldte Grøft, altsaa paa det Sted, hvor han har ført, hvorhos han endvidere har anbragt, at Veien tildeels som Følge af nogle Steen, Titanten havde hentagt ved den sydlige Side af samme, er i de senere Aar kommen til at gaae nordligere end før. Det er nu ogsaa af to Vidner ebelig forklaret, at Veien i de senere Aar er bleven trængt længere mod Nord derved, at der har været hentagt Steen i den sydlige Side af Veien, hvorhos nogle andre Vidner have udfagt, at Bogue, der mødtes paa Veien, paa Grund af dennes Bestaffenhed jævnlig have været nødte til at kjøre til Siden mod Nord for at passere himanden; men iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger i det Hele nærmest antages, at Indskævntes Eng- og Lørvevei i en lang Række af Aar i alt Fald i sin Heelhed ikke har gaaet over det Terrain af Titantens Mark, hvor den paaklagte Kjørsef har fundet Sted og hvor det, efter hvad der er oplyst om Udfiktningskortet, maa antages, at Veien efter dette skulde gaae.

Efter Proceduren bliver der imidlertid ikke Spørgsmaal om under nærværende Sag at afgjøre, hvor Indskævntes Eng- og Lørvevei rettelig skal gaae, hvormod Afgjørelsen heraf maa være afhængig af Spørgsmaalet om, hvor den rette Grænse mellem Titantens og Chr. Mogensens Enkes Jorder findes, thi medens det af de ommeldte Kort og Vidneforklaringer maa anses at fremgaae, at den paagjældende Bei, der maa antages ingensinde at have været indgrøftet, i Tidernes Løb er rykket længere mod Nord, er det, som meldt, in confesso, at den altid har gaaet langs med Skjellet mellem begge de ommeldte Eiendomme, og da det nu endvidere er in confesso, at Veien altid har gaaet paa den sydlige Side af Skjellet og paa Titantens Mark, og at Beihyrden saaledes altid har paahvilet Titantens Eiendom, findes det heraf at maatte blive en Følge, at naar Titanten har fundet sig i, at Skjellet er blevet

flyttet tilbage til det Sted, hvor det ifølge Udsiftningskortet skulde gaae, maa han ogsaa være pligtig at taale, at den Deel af hans Eiendom, der ifølge Udsiftningskortet skulde være Bei, benyttes som saadan, idet det navnlig ikke findes at kunne paahvise Indstævnte med Hensyn til den ham tilkommende Beiret at oplyse, hvor den rette Grænse mellem Citantens og Chr. Mogensens Enkes Eiendomme, langs med hvilken Beien skal gaae, findes.

Efter det Anførte vil Indstævnte ikke kunne paalægges noget Ansvar for den omhandlede Kjørjel, men da det er en Selvsølge, at Citanten, saafremt han oplyser, at det omtvivlede Stjæl rettelig bør gaae der, hvor det findes afsat paa Matrikulskortet, ogsaa maa kunne forbre, at Kjørjelen finder Sted langs med Stjællet efter Matrikulskortet, hvor den, som meldt, maa antages i en længere Aarrække at have fundet Sted, vil Indstævnte ifkun være for Eiden at frifinde for Citantens Tiltale.

Processjens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremsagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Onsdagen den 24de April.

Nr. 103.

Advocat Hindenburg

contra

Carl Christian Andersen (Defensor Bungen),

for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Marts 1867: „Arrestanten Carl Christian Andersen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Gjylling og Procurator Beher, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indskulede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Christian Andersen, der er født den 5te September 1838 og efter ved 18de Infanteri-Bataillons Krigsretsdøm af 8de November 1861 at være anseet efter Frbu. 11te April 1840 § 1 med 3 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød samt ifølge Parolbefaling af 2die August 1846 § 2 Nr. 2 med Redfættelse i de Meniges 2den Klasse, er ved denne Rets Dom af 13de Mai 1865 dømt efter samme Frbu. § 13 til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, under nærværende mod ham for Lyveri eller ulovlig Omgang med Gittegods anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dølyste tilbeeds besværede Tilfælde er overbevist at have en Aften i Januar Maaned b. A. tilsvendt sig et til 4 Rd. vurderet Hestebækk, tilhørende Bogmand Johan Wilhelm Theber, hvilket efter hans Forklaring henlæa paa Jorden ved Siden af en paa Bøsterbrogade holdende forspændt Bogn, og som han derfor antog var falden af Hesten under Kubffens Graværelse, vil han i Medfør af Straffelovens § 307 være at ansee efter samme Lovs § 231 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 94.

Advocat Hansen

contra

Johan August Peter Müller og dennes Hustru **Helene Jorbt** (Defensor Bungen)

for at have udsendt deres Datter Anne Dorothea Müller for at betle.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Februar 1867: „De Tiltalte Anne Dorothea Müller, Johan August Peter Müller og dennes Hustru Helene Jorbt bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 30 Dage og de tvende Sidstnævnte med simpelt Fængsel henholdsvis i 14 og 8 Dage. Sagens Omkostninger bør udredes af Tiltalte Anne Dorothea Müller med $\frac{2}{3}$ og af de Tiltalte Johan August Peter Müller og Helene Jorbt, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indskulede Dom for Johan August Peter Müllers og Helene Jorbt's Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til

Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anne Dorothea Müller, Johan August Peter Müller og bennes Hustru Helene Sorbt, der ere fødte henholdsvis den 16de December 1851, den 23de Juni 1822 og den 2den Marts 1834 og af hvilke ingen findes tidligere straffet heri Landet efter Dom, Forsknævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for at have udjænt bemeldte deres Datter for at betle, og ere de ved egne af det iøvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilstaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser.

Tiltalte Anne Dorothea Müller har faaledes i Løbet af det sidste Aar begaaet forskellige Lommetyverier, hvorved hun har tilsvændt sig 3 Portemonnaier af Værdi 4 Mk., samt ca. 68 Rb., og af hvilke Tyverier 3 ere begaaede efterat hun havde opnaaet 15 Mars Alveren, og de Tiltalte Johan August Peter Müller og Helene Sorbt have efter sælles Aftale siden afvigte Efteraar udjænt hende for at betle og modtaget Penge, som hun hjembragte.

Som Følge heraf vil Tiltalte Anne Dorothea Müller være at dømmes tildeels i Henhold til Straffelovens § 306 efter sammes § 233 og § 228 cfr. §§ 37 og 21, og de to andre Tiltalte efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri § 3, og findes Straffen at kunne bestemmes for Tiltalte Anne Dorothea Müller til Fængsel paa sædvanlig Fængelskøst i 30 Dage, og for de Tiltalte Johan August Peter Müller og Helene Sorbt til simpelt Fængsel henholdsvis i 14 og 8 Dage.“

Nr. 105.

Advocat Levinson

contra

Hans Peter Rasmussen (Defensor Klubien)

for Bedrageri.

Holbøl Kjøbstads Extraretsdom af 28de Januar 1867: „Tiltalte, Arbeidsmand Hans Peter Rasmussen heraf Staden bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Erstatning til Districtslæge Bojesen heri Staden betale 1 Rb., samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Arboe 4 Rb. og til Defensor, Procurator Christensen 3 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Leth, betaler Tiltalte Hans Peter Rasmusen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer heber det: „Under nærværende her til Retten fra Holbæk Kjøbstads Egtvaret indankede og mod Tiltalte Hans Peter Rasmusen for Bedrageri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilsvaelse og de tværtigt tilfølebragte Oplysninger godtgjort, at han den 8de Januar d. A. har henvendt sig paa Districtslæge Bojesens Bopæl i for nævnte By, og under det urigtige Foregivende, at han havde 4 Mk. tilgode for udført Sneefastningsarbejde, af Bojesens Datter erholdt udliveret 1 Rd. for at lade den vegle og at tilbagelevere 2 Mk., samt at han derefter har unbladt at tilbagelevere disse og anvendt de modtagne Penge til forskjellige Fornødenhedsøgenstaaende. For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold vil han, der er fødte den 11te August 1832 og senest dømt ved Criminal- og Politirettens Dom af 24de April 1858 efter Frdn. 11te April 1840 § 13 jfr. § 64 og § 62 2det Led til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, nu være at ansee efter Straffelovens § 251 med den i Underrettens Dom valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Hensende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 81.

Advocat Levinson

contra

Eduard Warburg (Defensor Klubien)

for Overstrædelser af Bestemmelserne i Frdn. 8de Juni 1839 §§ 4 og 10.

Biborg Kjøbstads Politiretsdom af 17de October 1866:
„Saafremt Tiltalte Handelsreisende Eduard Warburg af Kjøben-

havu inden sit Børnening efter lovlig Omgang med sin Ed bekræfter, at han, da han af Hattemager Sørensen i Viborg modtog Bestillingen paa de under denne Sag omhandlede Hatte, ikke reiste for at falbyde og afhænde Varer for Tænger i Altona, bør han for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, hvor næst Sagens Omkostninger vilde være at hæve. Drifter han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Statskassen erlægge en Kjenbelse af 80 Rd. Sølvmont, samt derhos betale en Bøde paa 32 Rd. til lige Deling imellem Viborg Byes Fattigkæsse og Angiveren, og endelig udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forhyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 21de Januar 1867: „Tiltalte Handelsreisende Edvard Warburg bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, tillægges i Salaire hver 5 Rd., udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter den indankede Doms Afvigelse tilveiebragte Dplysninger findes det ikke med Sikkerhed at kunne statuere, at den i Dommen ommeldte Handel med Hattemager Sørensen er bleven afluttet for J. H. E. Tængers Regning, eller at Tiltalte har gjort sig anden Forestilling, end at han modtog Bestillingen paa Varerne for sine Principaler A. Jopp & Comp.s Regning. Det maa derfor billiges, at der ved Overrettsdommen er tillagt Tiltalte Frisindelse, og denne Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Levinfen og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den inbanteede Doms Præmisjer hedder det: „Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der er Handelsreisende for Firmaet A. Jopp & Comp. i Kjøbenhavn, og som i denne Egenstøb i Begyndelsen af forrige Aar foretog en Forretningsrejse i Tyskland, paa hvilken han uafslagt medførte Prøver af Hatte fra forskellige Fabriker i Adlandet, har paa denne Rejse — som det antages den 26de Januar f. A. — indfundet sig hos Hattemager Sørensen i Viborg og, efterat have erklæret at være Rejsende for det nævnte Firma og at have forskellige Hatteprøver med, som han derpaa foreviste Sørensen, af denne modtaget nogle Bestillinger paa Hatte fra J. H. E. Tånkers Fabrik i Altona, og da Tiltalte derhos efter sin Forklaring — hvilken forsaavidt maa anses bekræftet ved Sagens øvrige Oplysninger — forespurgte, om Sørensen vilde have disse Hatte directe fra Altona eller over Kjøbenhavn, og Sørensen ønskede at faae Hattene directe fra Fabrikken, bleve disse under 20de Februar næstfølende tilstillede ham directe fra Tånker tilligemed en Factura, ifølge hvilken Tånker havde debiteret Sørensen for Beløbet for Hattene, hvorhos han i en ligeledes medfulgt Skrivelse anmodede Sørensen om at godskrive ham Beløbet. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have affluttet den ommeldte Handel med Sørensen for Tånkers Regning, og forsaavidt det, som meldt, er oplyst, at Tånker har debiteret Sørensen for Beløbet for Hattene og ligeledes opfordret denne til at godskrive ham Beløbet, har Tiltalte udsagt, at han slet ikke har hørt dermed at bestille, hvorhos han har forklaret, at han kun rejser for Firmaet A. Jopp & Comp., for hvilket han optager Ordre paa Hatte, men derimod ikke for noget udenlandsk Guld, saamt at han har affluttet den ommeldte Handel for Jopp & Comp.s Regning og, efterat have modtaget Bestillingen, har meddeelt dette Guld Ordre paa det Bestille, ligesom han ogsaa senere for samme har indcasseret Beløbet.

Vel har nu Hattemager Sørensen forklaret, at han opfattede det hele Forhold saaledes, at Tiltalte var at betragte som Rejsende for Tånker i Altona, saaledes at Forretningen affluttedes for dette Huses Regning; men Tiltaltes foranførte Fremstilling af Forholdet maa anses bekræftet dels ved en af ham fremlagt Udskrift af Firmaet Jopp & Comp.s Copibog, hvoraf fremgaaer, at den omhandlede Bestilling paa Hatte er tilstillet Tånker gjennem det nævnte Firma, dels ved den Omstændighed, at Tiltalte, efter hvad der er oplyst, har under 20de Juni forrige Aar meddeelt Sørensen Kvittering for Beløbet for Hattene i Jopp & Comp.s Navn — i hvilken Henseende Sørensen iøvrigt har udsagt, at han ved Handelens Afslutning kun ansaae sig berettiget til at betale Beløbet til Tånker, og at han først senere har opdaget, at Tiltalte havde udstedt Kvitteringen for Jopp & Comp. — findes det her efter saamt efter Sagens Omstændigheder i det Hele nærmest at maatte antages, at det ved den paagældende Forretning etablerede Handelsmellemværende directe alene vedkom Sørensen paa den ene Side og Jopp & Comp. paa den anden Side, saaledes at det nævnte Firma imod at stoffe Sørensen de af ham bestilte Varer blev berettiget til at oppebære Betalingen derfor, medens Tånker derimod ikke ved den af Tiltalte affluttede Forretning kan an-

sees at være traadt i noget directe Forhold til Sørensen og derfor ei heller kan anses at have været besjætt til at debitere Sørensen for Beløbet eller af ham at modtage Betaling.

I det Tilfælde efter det Anførte ikke kan anses at have affattet Handelsforretninger for det ommeldte udenlandske Hus, vil han være at fristude for Actors Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rb. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæsoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).
Friedric & Gundersen's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 8.

Den 10de Mai.

1867.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 26de April.

Nr. 85.

Advocat Henriksen
contra

Kirstine Pedersdatter, Huusmand Anders Pedersens Hustru
(Defensor Brock),

der tiltales for attenteret Giftnord eller i alt Fald for Deelagtighed heri.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extraretsdom af 8de November 1866: „Arrestanten, Gaardmand Jørgen Christensen af Bridesøfeskille og Arrestantinden, Huusmandskone Kirstine Pedersdatter sammesteds, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i fire Aar og den Sidste i tre Aar. Saa bør og Arrestanten og Arrestantinden in solidum udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 8 Rd. og til Defensor, Procurator Dichmann 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Februar 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Jørgen Christensen bestemmes til 6 Aar. I Salair til Sagsførerne for Overretten betaler Arrestanten og Arrestantinden Kirstine Pedersdatter, Huusmand Anders Pedersens Hustru, Een for Vegge og Vegge for Een, til Actor, Procurator Winther 6 Rd., og Arrestanten til Defensor,

Prøveprocurator Kalko 6 Rd., samt Arrestantinden til Defensor, Procurator Hæckscher, ligesaameget. At efterkommes under Afsejnd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indskæbte Dom for Kirstine Pedersdatters Vedkommende anførte Grunde vil den med Hensyn til hende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kandsøver: samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indskæbte Doms Præmisjer hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende hertil Retten fra Kjøbenhavns Amts søndre Vests Extravet indskæbte Sag, der er anlagt imod Arrestanten Børgen Christensen og Arrestantinden Kirstine Pedersdatter, Huusmand Anders Pedersens Husfru, for attenteret Giftmord, Sidsmænte i alt Fald for Deelagtighed heri, ere efter de af dem afgivne Forklaringer og de iøvrigt tilføiedebragte Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten, der er Gaardmand i Bredskølle, den 19de Juni f. A. var bleven gift med Karen Johanne Pedersen, fortrode han, der blot havde ægtet hende, fordi han vidste, at han vilde faae Penge med hende, og fordi han fandt det nyttigt at have en Kone til at bestyre Huset, kort efter at have indgaaet dette Ægteskab, og bestemte sig til at ombringe sin Husfru. Arrestanten, der alt tidligere vil have omtalt sin Plan for Arrestantinden, indløste derefter den 20de Juli f. A., da han var kjørt til Roeskilde Marked, paa denne Byes Apothek, hvor han opgav et fingeret Raavn, en Kasse med Rottepilller for 16 ß, og fortalte Arrestantinden, da de kjørte hjem sammen, at han havde kjøbt Pillerne for at bibringe sin Kone dem, hvilket Arrestantinden da fraraabede ham, uden at han hertil svarede andet end at han gjorde det alligevel. Da Arrestanten var kommen til sit Hjem, fattede han Ækten, af hvilken han havde borttaget den samme paaafatte Etikette, hvorpaa der stod anført, at det var Rottegift, under en i Suen værende Kiste, og da hans Kone nogle Dage efter beklagede sig over, at hun havde Mavesmerter, tilraabede han hende at tage nogle af Pillerne, 6 à 8 Stk., udvorte i Vand, idet han tilføiede, at han selv af og til tog af dem og bejandt sig vel derved. — I Henhold til dette Raad tog Konen, uden at Arrestanten da var tilstede, 3 à 4 Pilller, udvorte dem i et Snapssegls Vand og drak endesl deraf, men da hun ikke rigtig kunde faae det ned, bortkastede hun Resten. Kort efter fik hun omdt og kastede op, hvorom hun senere underrettede Arrestanten, men denne opfordrede

hende atter et Par Dage efter til at tage af Pillerne og at synke dem tørre, idet han for at bestyrke hende deri lod som om han selv tog af dem og puttede i Munden, hvilket imidlertid var et Snylte Kamske, han havde i Poumen. — Dagen efter tog Arrestantens Hustru atter nogle af Pillerne i Munden for at synke dem tørre, 6 à 8 Stk., men spyttede dem strax efter ud, uden at hun kom til at feile noget deraf. Arrestanten har derhos i de samme Dage indfundet sig paa Arrestantindens Bopæl og aumodet hende om at bestyrke hans Hustru i at tage Pillerne, idet han antog, at hun vilde opfylde hans Aumodning, hvilket hun ogsaa gjorde, og har han ansøgt, at han ikke ansaae det for nogen stor Synd at raade Hustruen til at tage Pillerne, naar han ikke selv saa paa at hun gjorde det, men da han dog efter sin Forklaring blev utyffelig over det Passerede, bortkastede han Mandagen den 30te Juli, eller, som han senere har forklaret, Søndagen forud Kisten af Pillerne, efterat hans Kone dog først havde af Væsten udtaget og gjemt nogle af dem. — Ved den af vedkommende Districtslæge og en Apoteker over disse foretagne Undersøgelse er det befaundet, at de indeholdt pulveriseret Phosphor, blandet i en Deel af Meel og Vand, hvorhos Lægen har erklæret, at Phosphoret høist beløb sig til $\frac{1}{2}$ Gran i hver Pille, at først 1 til 3 Gran kunne frembringe alvorlige og maaffke Isthale Tilfælde, men at de, der udrørtes i Vandet, hvoraf Karen Johanne Pedersen drak, ikke have kunnet affstedkomme Forgiftelse, da Phosphor ikke kan opløses i Vand, kun ialtsald noget holdes i Suspension, og hun ikke nød Sundfaldet. I en senere af Districtslægen afgiven Erklæring hedder det, at hvis ikke den største Deel af Giften udtømmes ved Bræining, vilde 2 à 4 Piller, altsaa 1 til 2 Gran udrørte i Vand, og dette nydt med Sundfaldet, kunne frembringe alvorlige og maaffke Isthale Tilfælde, og at 6 à 8 Piller, sunske hele, høist jandsynligt vilde have bevirket Døden.

End angaaer Arrestantinden, der tidligere havde staaet i et utugtigt Forhold til Arrestanten, men forøvrigt selv vil have bidraget til at fiske Partiet imellem ham og hans Kone, da har hun, til hvem Arrestanten oftere havde udtalt sin Misforstaaelse med Konen og Væsten om, at hun var død, vel først fraraadet ham at stille Konen ved Livet, som ovenfor berørt, men senere har hun dog gjentagne Gange raadet hende til at tage af Pillerne, idet hun først nogle Dage efterat de vare indkjøbte yttrede til Konen, at det muligt kunde optæ at bruge af Pillerne, og senere, efterat Arrestanten som meldt havde aumodet hende om at bestyrke Konen i at tage af Pillerne, har sagt til hende, at naar hendes Mand vilde have, at hun skulde tage af Pillerne, kunde hun ei være bekendt Andet end at gøre det. — Arrestantinden har nu vel nægtet at have derved høst ul Hensigt, at Konen skulde døe, men naar hensees til, at hun var gjort bekendt med, i hvilket Siemed Arrestanten havde kjøbt Pillerne, og vidste, at det var Røttepiller, som krugtes til at dræbe Røtter, saa at hun formodede, at de vare skadelige for Mennesker, samt at hun har forklaret selv at have udtaget af Væsten 3 af Pillerne for ved Hjælp af dem at berøve sig Livet, idet hun vil have været utyffelig over at have bidraget til at fiske Partiet, og derefter indtaget den ene, og naar det endvidere tages i Betragtning,

at hun ikke har kunnet opgive nogen anden Hensigt med at tilraade Konen at indtage Pillerne, medens flere af Arrestantens Tjenestefolks beedigede Forklaringer gaae ud paa, at Arrestantinden ostere har ladet salbe Dyringer, som kunde tyde hen paa, at hun havde paataent at Konen skulde døe, Hjørnes der ikke at kunne efterlades nogen Tvivl om, at Arrestantinden ved sine Raad til Arrestantens Hustru har villet understøtte ham i at opnaae det af ham tilsigtede Siemed. Arrestanten, der er født den 25de November 1840, og Arrestantinden, der er født den 2den Marts 1826, ere ikke tidligere overgaaede nogen Straffedom, og de ville nu for det ovenanførte dem overbevisste Forhold være at dømmes, Arrestanten, til hvis senere af Tintet bestyrkede Forandring i hans Forklaring der i Medfør af L. 1—15—1 ikke vil kunne tages noget Hensyn, i Henhold til Straffelovens §§ 46 og 45 1ste Led efter sammes § 190 jfr. § 191, og Arrestantinden i Henhold til §§ 49 og 47 efter § 190, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for Arrestanten i 6 Aar, og for Arrestantinden, som ved Underrettens Dom safsal, i 3 Aar."

Fre dagen den 3die Mai.

Nr. 11. Vandmester **Jens Sørensen** (Ingen)

contra

Grosserer **L. Lübrfs** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 13. Husemand **Jens Hansen** paa sin Hustrues, Maren Veitersbatters Vegne (Ingen)

contra

Gaardmand **Ole Christensen m. Fl.** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret,

bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 106.

Advocat Liebe

contra

Jens Andersen (Defensor Hansen),

der tiltales dels for Tyveri eller Attentat paa denne Forbrydelse, dels for ulovlig Omgang med Hittegods.

Odense Herreds Extraretsdom af 10de December 1866: „Tiltalte Huusmand Jens Andersen af Høime Mark bør at henfættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa bør han og at udrebe alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator J. J. Hansen 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Kramer 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Cancelliraad d'Anchamps og Maaskjøff betaler Tiltalte, Huusmand Jens Andersen af Høime, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte, Huusmand Jens Andersen af Høime, der under nærværende i 1ste Instants ved Odense Herreds Extraretsdom paakjendte Sag er tiltalt dels for Tyveri eller Attentat paa denne Forbrydelse, dels for ulovlig Omgang med Hittegods, er ved egen af

de iøvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tiltalelse overbeviist at have gjort sig skyldig i de ham paafagtede Forbrydelser.

Han har nemlig i April Maaned s. A. en Aften omtrent Kl. 11 begivet sig til Dyrupgaard, for i den deroværende Po at tilvende sig noget Havre, hvortil han medbragte 2 Sække, og skaffet sig Afgang til Poen igjennem et i Muren omtrent 1½ Alen over Jorden til derigjennem at indtage Sæden anbragt Gul paa omtrent 1½ Alen i Firkant, der var dækket med et Pulk, der bestod af toende med Langholm gjennemfleitede Vægtestykker, der vare anbragte i 2 Rænder i Stolperne som en Lem, saa at den, naar Gullet skal benyttes, kan løstes af, idet han borede sin Hoand ind igjennem Langholmen, saa at han fik fat paa det nederste Vægtestykke og saaledes kunde løfte Lemmen af Rænderne og tage den af. Gjennem denne Abning trøs han ind i Tærskelaben, hvorfra han igjennem et Gul i Muren gik ind i det dertil stødende Brændehus, og derpaa steg over en imellem dette og Poen til Taget opført Mur. I Poen fyldte han den ene af de medbragte Sække med 4 à 5 Skjæpper Havre og bragte den over Muren ind i Brændehuset, hvorpaa han gik tilbage for at fylde den anden, men da han var bleven særdig dermed og havde faaet Sækken paa Kalken, blev han anruffen af Forpagter Rangen, der foranlediget af hans Sunds Gjen var staaet op og kommen tilfæde, og efterat have laabet Tiltalte tsomme den sidste Sæk lod ham gaae, men først senere bemærkede den anden Sæk, der var henfat i Brændehuset. Havren i begge Sække er vurderet til 3 Rd.

I ulovlig Omgang med Hittegods har Tiltalte gjort sig skyldig ved at beholde og tilegne sig en Sæk med 1 Lb. Rug, vurderet til 6 Rd., som han vil have fundet for et Par Aar siden, og en til 1 Rd. vurderet Plante, som han vil have fundet for 6 Aar siden.

Tiltalte, der er født den 7de Mai 1823 og ikke findes tidligere straffet, er derfor ved den indskæbte Dom rettelstgen anset efter Straffelovens § 229 og § 247, idet Bestemmelserne i § 66 efter Omstændighedsbetænte ikke findes at kunne komme ham tilgode, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde saavel som Dominens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil Underretsbommen blive at stadfæste.“

Nr. 87.

Advocat Levin Jensen

contra

Anders Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til en Andens Død.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1867:
„Tiltalte Anders Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i en Maaned, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair

til Actor og Defensor, Procuratorerne V. Christensen og Suel, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afdærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Bevinfen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „De uæ mere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Tiltalte Anders Nielsen, der er dødt den 2de April 1811 og ikke funden forhen straffet, tiltales for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag i en Andens Død, ere efter den af Tiltalte afgivne Forklaring og det isørigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Da Tiltalte, der var antaget som Kudsff ved Sporvognsfabrikken, den 17de August f. A. kom kjørende med Sporvognen Nr. 10 Kloften omtrent 12 $\frac{1}{2}$ Middag fra Frederiksberg over Kongens Nytorv i en almindelig jevn Trav, og var naaet i en Afstand af omtrent 20 Alen fra en udfor Bredgade i Anledning af Brolægningens Optagelse paa Grund af Kloakernes Afstandsættelse til Brug for Sporvognen anbragt affærret Bro af omtrent 10 Alens Længde, saae han, at Affærringen, der bestod i en Rægte paa hver Side af Broen, blev borttaget først paa den imod Bredgade og i en Afstand fra denne Gade af ca. 25 Alen værende Side og derefter paa den anden Side imod Torvet, og først idet han vilde til at kjøre over Broen og Hestene vare ved at betræde denne, bemærkede han, at en aldrende Herre stod paa Broen, hvor han maatte være kommen ind strax efter Rægtens Borttagelse. Tiltalte, der allerede, da han nærmede sig Broen, vil have bræmsset, saa at han dengang kun kjørte i Luntevæg, vaabte siebliffelig til den Paagjaldende, men blev isørigt saa bestyrtet, da der mellem Skinnerne og Broens Overkant mod den dybe Kloak kun var 1 $\frac{1}{2}$ Alen, saa at han ikke kunde sætte Hestene, af hvilken den fjerre endog var noget sty, til Siden, og heller ikke standse Vognen siebliffelig, at han efter sin Forklaring ikke næiere bemærkede, hvorledes den Paagjaldende blev overkjørt. Efter det Oplyste maa det imidlertid antages, at denne, der var senere afsødt Statsraad Kjerulff, har, efterat Hestene for Sporvognen vare passerede ham paa Broen, hvor han stod, og da Vognen togede en Deel ndover Skinnerne, grebet fat i Gelænderet for at springe sig op paa Vognen til Kudsffen, hvorved han table Fodsætet og faldt, saa at begge Sporvognens venstre Hjul gif over ham, og efter den af Professor, Overkirurg Vunghen afgivne Erklæring var Statsraad Kjerulff, der strax blev kjørt til Frederiks Hospital, hvor han efter $\frac{3}{4}$ Times Forløb afgif ved Døden, meget betydeligt beskadiget, idet der fandtes Knusning

og Brud af venstre Laar og venstre Skinneebeen samt ligeledes af venstre Overarm, hvor Albuleddet var aabnet, og de kausse Steder vare aldeles sønderrevne, saa at der fandtes stærk Blødning af de iturevne Pulsaarer, og disse betydelige Læsioner i Forhold til hans høie Alder ikke kunde undlade at være hurtig hedsbringende.

Om nu end den fedsundne Ulykke maa for en Deel tilskrives den Afsødes egen Uforsigtighed, idet han, der efter hvad der er oplyst var i en Alder af 78 Aar og temmelig tunghörig, saa at han formeentlig ikke har kunnet høre de til ham fra flere Sider rettede Raad om at tage sig iagt, var efter Afspørringens Borttagelse gaaet ind paa Broen, hvor han Intet havde at gjøre, er det paa den anden Side af flere af de afhørte Vidner antaget, at Ulykken kunde have været forebygget, saafremt Kubsten havde fjørt i Strid, idet Vognen i saa Fald hurtigere havde kunnet standses og den Paagældende have faaet Leilighed til at forlade Broen.

Ifølge de under 17de Marts s. A. udgivne Politibestemmelser for Sporvognskørselen i Kjøbenhavns Jurisdiction, hvoraf et trykt Exemplar altid skal være ophængt paa et isuefsalvende Sted i enhver Sporvogn, men som Tilfælde, der kun daarligt kan læse, ikke vil have gjort sig bekendt med, moa blandt Andet Strækningen paa Kongens Nytorv ud for det Sted, hvor Norgesgade, Store Strandstræde og Nyhavn løbe sammen, itkun passeres i Strid, og efter hvad der er oplyst laae den omhandlede Bro netop paa det Sted, hvor Forlængelserne af Norgesgade dækle hinanden, saa at Tilfælde her itkun maatte høre i Strid, ligesom han selv har erkjendt, at han den foregaaende Aften er af en Politibetjent bleven advaret om at høre langsommere paa det omhandlede Sted. Idet det herefter findes at maatte tilregnes Tilfælde, at han ikke har holdt sig de givne Bestemmelser efterrettelig og navnlig har undladt at høre i Strid, da han nærmede sig Broen, vil han ikke kunne undgaae Ansvar for ved sin uforsigtige Kjørsel at have ialtfald Aldeles været Aarsag til en Mandens Død, og han vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 198 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i en Maaned.“

Mandagen den 6te Mai.

Nr. 74.

Advocat Levinfen

contra

Niels Peder Jørgensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 27de September 1805 § 20.

Odense Herreds Extraretsdom af 29de October 1866: „Tilfælde, Gaardmand Niels Peter Jørgensen bøv til Odense Amts Fattigløse høde det Pengebeløb, hvortil uvillige af Retten der-

til ubmældte Mænd vurdere de Partier Brænde, som han har ladet hugge i den til Gaarden Matr.-Nr. 10 i Tommerup hørende Skov, nemlig i Vinteren 18⁶²/₆₃ 28 Favne, i Vinteren 18⁶³/₆₄ 82 Favne og i Vinteren 18⁶⁴/₆₅ 53 Favne, hvoraf i det Hele omtrent Halvdelen har været Knippel- eller Fagotbrænde, og den anden Halvdeel Favnebrænde. Saa bør han og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Borch 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Januar 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator Sørensen og Prøveprocurator, Auditeur Mundt her for Retten betaler Tilstalte Niels Peter Jørgensen af Rønholt i Bispenberg Sogn 5 Rd. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at den deri nævnte Declaration maa ansees at være uden afgjørende Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Frdn. 27de September 1805 § 20, vil Dommen være at stadfæste, idet der navnlig ved Fastsættelsen af det Quantum Brænde, hvis Pengeværdi Tilstalte skal forbrøde, intet Hensyn kan tages til hans efter Overretsdommens Afvigelse fremkomne Anbringende om, at han, forsaavidt Knippelbrændet er blevet ført til Odense — hvor han drev Brændehandel — selv har brugt endeel deraf, uden at han dog har kunnet angive, hvormeget det har udgjort.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinson og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indskafte Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instans ved Odense Herreds Extraret paakendte Sag tiltales Riels Peter Jørgensen af Rønholm i Bispenberg Sogn for Overtrædelse af Frdn. 27de September 1805 § 20. Det er oplyst, at Tiltalte, som ifølge Skjøde af 23de Juni 1862 havde kjøbt Gaarden Matr.-Nr. 10 a i Tommerup og ejet den, indtil han i April 1865 solgte den, har i Vinteren 18⁶²/₆₃, 18⁶³/₆₄ og 18⁶⁴/₆₅ uden dertil erhvervet Tilladelse fra vedkommende Autoritet ladet den paa en til Gaarden hørende Skovlod af 3⁷⁰⁰/₁₁₀₀₀ Tdr. Lands Størrelse staaende Skov for Føde omhugge og selgt det derved indvundne Brænde, her af ham er erkendt at have udgjort mindst 163 Favne, halvt almindeligt Favnebrænde, halvt Knippels- eller Fagotbrænde, uagtet det ved en af en foregaaende Eier udstedt og tingsløst Declaration af 18de Juni 1860, hvilken Tiltalte har forpligtet sig til at holde sig efterrettelig, er bestemt, at den til den omhandlede Gaard Matr.-Nr. 10 a hørende Skovlod, hvorom her er Spørgsmaal, skal som Fredskov undergives forsmækkelig Behandling. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, hvem det ikke kan disculpere, om der end, som af ham anført, er plantet paany, ved den indskafte Dom er efter Frdn. 27de September 1805 § 20 tilpligtet at have forkrudt til Odense Amts Fattigkasse den Pengesardi, hvortil det af ham huggede og solgte Brænde af uvillige Mænd ansættes, og da sigesledes Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaltes, vil den i det Hele blive at stadfæste.“

Nr. 100.

Advocat Klubien

contra

Nicolai Frederik Johan Christian Mortensen

(Defensor Hansen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, samt for at have understøttet Embedsbreve og derved lagt Hindringer iveien for Afsvøvelsen af Embedsforretninger.

Holbet Kjøbstads Extraretsdom af 24de December 1866: „Arrestanten, examinatus juris Nicolai Frederik Johan Christian Mortensen heraf Staden bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt i Erstatning til Kammerherre, Amtmand Bløhen udrede 550 Rd. og til Snekker Rast 5 Rd., saa og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Arboe 6 Rd. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Marts 1867: „Hyttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaned. I Salarium til Procuratorerne Mejer og Møhlertz for Overretten betaler Arrestanten exam. juris Nicolai Frederik Johan Christian Mortensen 8 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkynnelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold med Hensyn til den deri nævnte Blanket maa hensøres under Straffelovens § 270, sammenholdt med § 45 1ste Led, kendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne fra Holbøl Kjøbstads Ertzaret hertil indankede Sag er Arrestanten Exam. juris Nicolai Frederik Johan Christian Mortensen sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, samt for at have understøttet Embedsbreve og derved lagt Hindringer iveien for Embedsforretninger.“

Det er i saa Henseende ved egen med Sagens Omstændigheder stemmende Tilstaaelse oplyst, at Arrestanten, der i Sommeren 1863 blev ansat som Kontorist paa Holbøl Amtskontor, og hvem det blandt Andet var overdraget at convertere og til Postkontoret aflevere Pengebreve, alt i Januar Maaned 1864 har begyndt at tilbageholde saadanne Breve og tilegne sig sammes Indhold, hvormed han er vedbleven i ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar, saaledes at han dækkede endel af de besøgte Penge ved senere Tilguælfser af Pengebreve, og beløb det Ansvar, han paa denne Maade havde paadraget sig, ved den efter hans Undvigelse fra Holbøl stete Opgjørelse sig til 563 Rd. 18 f. Fremdeles har Arrestanten af 2de Maaned, der havde at betale Alimenterationsbidrag, modtaget og kvitteret for respective 5 og 7 Rd., idet han udgav sig som berettiget til paa Amtmandens Vegne at oppebære disse Beløb, som han derefter har forbrøgt.

I Falsk har Arrestanten gjort sig skyldig ved at udfærdige 3de Breve og under samme at efterskrive Amtmandens Navn, hvoraf de toende, daterede 4de September f. A., vare rettede og affendte henholdsvis til Justitsministeriet og Kjøbenhavns Overpræsident til Berigtigelse af et tidligere af ham tilbageholdt

Alimentationsbidrag, medens Hensigten med det 3die Brev, dateret den 1ste Mars f. A. og Stilet til Overpræsidenten, kun var at skaffe den paa Kontoret ansatte Fuldmagtig i en Sag, med Hensyn til hvilken Arrestanten havde bibragt denne en feilagtig Førestilling.

At Arrestanten for at skjule de af ham begaaede Defraudationer har undladt at indføre de vedkommende Expeditioner m. v. i Kontorets Journal, er ved den indlaante Dom med Hsie ikke anset som en for sig bestaaende Forbrydelse, der kan medføre særligt Ansvar. Et heller kan Arrestanten, som ogsaa i Dommen antaget, anses skyldig i forsøgt falsk med Hensyn til en i hans Bult efter hans Anholdelse foresunden Blanket til en Expedition angaaende Alimentationsbidrag, paa hvilken han, uden dog hermed at have havt nogen særligt paantækt forbryderisk Plan for Sie, havde efterskrevet Amtmand Bløvens Navn.

Fremdeles er det oplyst og af Arrestanten vedgaaet, at han ved at tilbyde Penge har søgt at formaae en Litsendrober i Holske til at udlevere et til Amtskontoret stilet med Posten ankommet notabeneret Brev, hvilket Arrestantens Forhold, der i Underretsdommen er anset som et Forsøg paa falsk, dog i det Væsentlige gaae ind under Begrebet Besikkelse.

Endeligen er det godtgjort under Sagen, at Arrestanten, hvis Stilling medførte, at han paa Postkontoret afhentede Embedsbrevene, som ankom til Amtet, har tilbageholdt en Mængde saadanne Breve, som han formodede kunde lede til en Opdagelse af hans mislige Forhold, hvilke Breve han deels har aabnet og titintetgjort, deels henlagt uaabnede i sine Sjømmer, hvor der efter hans Anholdelse fandtes 97 saadanne uaabuede Embedsbreve. At dette efter den nye Straffelovgivning ulovbestemte Forhold ikke kan medføre særligt Ansvar, men maa komme i Betragtning som et stærkende Moment ved Straffens Bestemmelse, er med Hsie i Underretsdommen fastsat.

For de ovenomhandlede Bedragerier og Falsa vil Arrestanten, der er født i Aaret 1838 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 251, 253 og 270, og stjønnes hans Straf efter samtlige Omstændigheder ikke at burde bestemmes ringere end til 18 Maaneders Forbedringshousarbejde. Med denne Modification i Henseende til Straffetiden, der ved den indlaante Dom er fastsat til 8 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, blive at stadfæste."

Tirsdagen den 7de Mai.

Nr. 58.

Advocat Levinfen

contra

Johanne eller **Hanne Rebecke Thessen**, Nielsens Hustru, og **Ane Kirstine Petersen**, ogsaa kaldet **Ane Kristine Johansen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Meddeeltighed i Tyveri samt Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de December 1866: „Arrestantinderne 1) Johanne eller Hanne Rebecke Thessen, Nielsens Hustru, og 2) Ane Kirstine Petersen, ogsaa kaldet Ane Christine Johansen, og 3) Tiltalte Wilhelmine Marie Ruster bør straffes, de tvende Førstnævnte med Forbedringshøusarbejde, Nielsens Hustru i 3 Aar og Petersen i 4 Aar, og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Schack og Prøveprocurator Bloch, 15 Rb. til hver, udredes af Arrestantinden Nielsens Hustru med $\frac{3}{4}$, dog at Arrestantinden Petersen in solidum med hende deraf tilsvares $\frac{1}{3}$, af sidstnævnte Arrestantinde endvidere med $\frac{11}{48}$ og af Tiltalte med $\frac{1}{48}$. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Nielsens Hustrues og Ane Christine Johansens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. Advocaterne Levinfen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rb., der udredes af Johanne Rebecke Thessen, Nielsens Hustru, saaledes at Ane Christine Johansen in solidum med hende deraf tilsvares $\frac{2}{3}$ Dele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Arrestantinderne Johanne eller Hanne Rebecke Thessen, Nielsens Hustru, og Ane Kirstine Petersen, ogsaa kaldet Ane Christine Johansen, actioneres for Tyveri, Meddeeltighed i Tyveri og Hæleri, ere

Arrestantinderne ved egne af det iøvrigt Dørligste bestyrelse Tilskaaelser overbeviste at have i Løbet af de 3 sidste Aar, deels i Forening deels hver for sig, gjort dem skyldige i en Mængde Tyverier, hvoraf en Deel have været forbundne med Indbrud om Dagen, idet de ved Hjælp af falske Nøgler have skaffet sig Indgang i aflaaede Værelser. Arrestantinderne have saaledes i Forening forsvøet 12 Tyverier, hvorved de have tilværdt sig Gjenstande til en samlet Værdi af noget over 200 Rd., og derunder blandt Andet fraaajaaret Christiane Morville, født Franc, nu gift med Steensliber Olsen, boende paa Hjørnet af Frederiksholms Canal og Magstræde Nr. 19 uden Sal, hvis aflaaede Leilighed de gjenfaldig bestyrelse hinanden for at have aabnet ved Hjælp af en medbragt falsk Nøgle, en Deel Klædningsstykker, tilfammen af Værdi ca. 41 Rd., Styrmant Magimilian Plasket ligesledes en Deel Klædningsstykker, tilfammen af Værdi 70 Rd., Snipslingshandler Niels Jensen af Helsingør, boende paa Hjørnet af Klareboerne og store Kjøbmagergads Nr. 40 i Stuen, hvis aflaaede Dør blev aabnet med en falsk Nøgle, nogle til ialt 17 Rd. 3 Mk. vurderede Sengklæder, Gjesfigiver Jens Madsen i Kofengaarben Nr. 12 i Kjalberen, til hvis aflaaede Værelse de paa samme Maade skaffede dem Indgang, nogle til 7 Rd. vurderede Sengklæder, Kammerherre Zepelin og dennes Tjenestepige Laura Theobora Smith fra et aflaaet Dørligværelse, hvortil de paa samme Maade skaffede dem Indgang, henholdsvis nogle Sengklæder og en Klædes Troie, tilfammen af Værdi 16 Rd., og Cathrine Sengel fra hendes aflaaede Leilighed i Stedet Nr. 87 i Philosophgangen eller Vesterovldgade, som de ligesledes aabnede med en falsk Nøgle, en Deel forskjellige Sengklæder, Garbuer, Tæpper m. v., tilfammen af Værdi 31 Rd. 3 Mk. Endvidere have Arrestantinderne i Forening forsøgt Tyveri paa Bing & Grøndahls Porcellainsfabrik og i Stedet Nr. 6 paa Kongens Nytorv, uden at de imidlertid fik Leilighed til at tilværdt dem Noget.

Arrestantinden Nielsens Hustru har dernæst alene forsvøet 24 Tyverier, hvorved hun har tilværdt sig Gjenstande til en Værdi af over 100 Rd., og derunder blandt Andet fraaajaaret Værtshuusholder Niels Christian Christensen 3 til ialt 4 Rd. 3 Mk. vurderede Hovedpudder, Karen Marie Hansen, boende i Victoriagade Nr. 4 uden Sal, fra et aflaaet Pigekammer sammesteds, som hun aabnede med en falsk Nøgle, en til 10 Rd. vurderet Dyr, Hofflagter Sveudsens Enke, Johanne Marie Dorteia Scheibel, 2 til ialt 3 Rd. vurderede Tæpper, Uhrmager Henrik Kohl 6 Theeskeer tilfammen af Værdi 5 Rd. 3 Mk., Tjenestekarl Peder Olsen en til 2 Rd. vurderet Gryde, Muursvend Andersens Enke Marie Emilie Anderfen et Guldubr med Hæde og Pretenkou, tilfammen af Værdi 11 Rd., Christiane Marie Elisabeth Prag, Kammerraad, Lødsforvalter Dredmanns Enke, 2 Sølvgafler, en Theeskeer, en Kaffeande m. v. til en samlet Værdi af 9 Rd. 3 Mk., Fuldmægtig Ferdinand Rottbøl og dennes Tjenestepige Petrea Petersen fra et aflaaet Pigekammer i Stedet Nr. 19 Gasveien i Stuen, som hun aabnede med en falsk Nøgle, en Deel Sengklæder og Klædningsstykker, tilfammen vurderede til 10 Rd. 4 Mk., Handelsbetjent Christian

Wilmann nogle til 10 Rb. 2 Mk. vurderede Klædningsstykker, og Høler Hans Rasmussen en Skinke af Værdi 4 Rb.

Arrestantinden Petersen er fremdeles overbevist at have alene forsvet 12 Tyverier, hvorved hun har tilvandt sig Gjenstande til en Værdi af noget over 260 Rb., samt gjort sig skyldig i 2 Forsøg paa Tyveri, og har hun saaledes blandt Andet fraaajaaret Emma Rasmussen, Slagter Jensen's Enke, en en Deel Sengklæder, Porcellain m. v. af Værdi ialt 28 Rb. 1 Mk., Kjøbmand Berg Moses Bendix nogle Klædningsstykker m. v., tilsammen af Værdi 26 Rb. 2 Mk., Invalid Peter Hansen en til 1 Rb. vurderet Meerskumspibe, Procurator Salomonsen og denues Tjenestepige Nicoline Holm henholdsvis noget Børneroi og nogle Sengklæder, tilsammen af Værdi 30 Rb. 1 Mk., Anne Cathrine Founesbech, Forpagter Wulff's Enke, fra et aflaaet Pulsterkammer paa Dviffen i Stedet Nr. 7 i Raadhussstræde, hvortil hun skaffede sig Indgang ved at aabne Døren med en falsk Nøgle, en Deel Klædningsstykker, Pinned m. m., tilsammen vurderede til 53 Rb. 1 Mk., Marie Albrechts fra et aflaaet Værelse i Stedet Nr. 5 paa Højbroplads, som hun aabnede med en falsk Nøgle, en Deel Klædningsstykker, Pinned m. v., tilsammen af Værdi 42 Rb. 1 Mk., ligesom hun i den Hensigt at skjule har indfundet sig, som hun paa- staaer efter Anviisning af Arrestantinden Nielsen og i Følge med denne, hvad denne dog har benægtet, i Stedet Nr. 5 paa Højbroplads, hvor de imidlertid, da der var Lys i vedkommende Værelse, ikke fik Leilighed til at tilvende sig Noget.

Forsaauidt sidstnævnte Arrestantinde har sigtet Arrestantinden Nielsens Hustru for at være meddeelsaglig i flere af hende udførte Tyverier, enten ved at give Anviisning paa, træffe Aftale om eller deeltage i Udførelsen af samme, er Arrestantinden Nielsens Hustru ikke imod sin Benægtelse overbevist herom, men derimod har hun erkjendt, at hun med Hensyn til de ovenfor for Arrestantinden Petersens Vedkommende særlig ommeldte Tyverier har udviist en hæderlig Virksomhed ved at modtage en Deel af de stjaalne Koster, kjøndt hun vidste eller formodede, at de vare stjaalne.

I Henseende til Sigteisen mod Arrestantinden Petersen for Hæleri er denne ligeledes overbevist at have af Arrestantinden Nielsens Hustru modtaget et til 1 Rb. 2 Mk. vurderet Schaal, uagtet hun var vidende om, at bemeldte Arrestantinde havde stjaalet det.

I Henhold til det saaledes Anførte, og da der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til Arrestantinden Pedersens ubestyrkede Tilbageladelse af sin engang afgivne Tilkaælle, forsaavidt angaaer, at hun har benyttet falsk Nøgle ved noget af de af hende enten alene eller i Forening med Arrestantinden Nielsens Hustru forsvedte Tyverier, ville Arrestantinderne, der ere fødte henholdsvis den 19de Marts 1830 og den 21de September 1814, og af hvilke Arrestantinden Petersen er ansæt ved denne Rets Dom af 7de November 1857 efter Hrdn. 11te April 1840 §§ 1 og 58 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gauge 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 9de Mai 1863 i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11 og Hrdn. 8de September 1841 § 6 efter førstnævnte

Frkn.s § 25 cfr. § 79 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter samme Frkn.s § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at ansee i Medhold af Straffelovens § 306, Arrestantinden Nielsens Hustru efter samme Lovs § 228 cfr. § 46, § 229 Nr. 4 1ste Led samt § 238, Arrestantinden Peterfen i Medhold til § 307 efter § 230 1ste og 2det Led cfr. §§ 46 og 229 Nr. 4 1ste Led samt §§ 238 og 241, og findes Straffet efter Omstændighederne at burde bestemmes for Arrestantinden Nielsens Hustru til Forbebringelsesarbejde i 3 Aar, og for Arrestantinden Peterfen til lige Arbejde i 4 Aar.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Rettees Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saa længe Rettees Sæstioner holdes, udgaaer ugentlig 1 & 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ff. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenulke Boghandel (K. Høgel).
 Bjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 18de Mai.

1867.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 8de Mai.

Nr. 108.

Advocat Brod

contra

Andreas Peter Lind (Defensor Revinsen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et Par stjaalne Lagener.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Marts 1867: „Arrestanten Andreas Peter Lind bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Herforth, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Andreas Peter Lind, der er født den 13de Marts 1828 og blandt Andet jensef anseet ved denne Rets Dom af 21de Mai 1861 efter frdn. 11te April 1840 § 15 med For-

XI. Hærgang.

bedringshuusarbeide i 4 Aar, har vel under nærværende mod ham for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af et Par sjaalne Lagner anlagte Sag vedgaaet, at have været i Besiddelse af et Par Stouts Lagner, vurderede til 2 Rd., som ifølge Anmeldelse af 3die November s. A. ere frastjaalne Arbeidsmaud Lars Christoffersen og dennes Hustru Caroline Børresen samme Dag fra Gaarden i Stedet Nr. 7 paa Lygteveien, og med Hensyn til hvilke de have aflagt Tilhjemlingsoed og præsteret Beviis for deres tidligere Besiddelse, men da Arrestantens Forklaring, hvorefter han, der vedblivende har nægtet at have sjaalet disse Lagner, vil have modtaget dem i god Tro af Johanne Marie Jøppesen, Storfteensfeier Jørgensens Enke, med hvem han levede sammen, uanset hendes ekelige Benægtelse heraf, efter Omstændighederne ikke findes aldeles at kunne forlæstes, vil han være at frifinde, dog ifkun for Actors videre Tiltale."

Nr. 72.

Advocat Hindenburg

contra

1) **Maren Elisabeth** eller **Elisabeth Jensen**, 2) **Dorthea Kirstine Hansen**, 3) **Unders** eller **Andreas Lauritzen Stub**, 4) dennes Hustru **Ane** eller **Anne Pedersen**, 5) **Ane Marie Hansen**, Martin Hansens Hustru, og 6) **Ane** eller **Anne Cathrine Jørgensen** (Defensor Brock), der tiltales Nr. 1 og 2 for Føsterfordrivelse eller Forsøg derpaa, Nr. 3 for opfølsigt og fornærmeligt Forhold mod Sognesogden med flere ved hans Anholdelse, samt for at have medvirket til Føsterfordrivelse eller i alt Fald befattet sig med Kvaksalveri, Nr. 4 for at have søgt og tilbendt sig Fordeel ved overtroiske Kunster, navnlig ved at spaae i Kort, og Nr. 5 og 6 for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Langelands Herredets Extraretsdom af 1ste September 1866:
 „Arrestantinden Maren Elisabeth Jensen af Bødstrup bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, Tiltalte Dorthea Kirstine Hansen af Reibølle i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Andreas Lauritzen Stub af Bødstrup i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale fri at være, Tiltalte Ane Marie Hansen, Martin Hansens Hustru af Spodsbjerg, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Ane Pedersen, Andreas Lauritzen Stubs Hustru af Bødstrup, og Spige Ane Cathrine Jørgensen af Svalebølle bør for Actors Tiltale i

denne Sag fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmusen 12 Rd. og Defensor, constitueret Sagfører Ebsberg 10 Rd., blive at udrede saaledes, at de Tiltalte Ane Pedersen, Ane Cathrine Jørgensen samt Ane Marie Hansen udrede hver for sig en Sjettedeel af de tilkjendte Salairer og Sidstnævnte derhos de paa hendes idømte Strafs Execution medgaaende Omkostninger, og 'at Resten af Omkostningerne in solidum bæres af de tre andre Tiltalte, hver med en Trebiedeel, dog at de hver for sig udrede de paa deres Strafs Execution medgaaende Udgifter. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Januar 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestantinden Maren Elifabeth Jensen bestemmes til 8 Maaneber, at Tiltalte Anders eller Andreas Lauritzen Stub, forsaavidt angaaer Sigtelsen for Fosterfordrivelse og Kvalfalveri, freifindes, henholdsvis for Actors videre Tiltale og for Actors Tiltale, samt at Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretten tilkjendte Salairer, samt Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bøcher og Alberti, 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Stub med $\frac{1}{2}$, hvoraf in solidum med ham tilsvares af Arrestantinden og Tiltalte Dortehea Kirstine Hansen hver $\frac{1}{3}$, af Ane Marie Hansen, Martin Hansens Hustru, med $\frac{1}{6}$, og af det Offentlige med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hinzenburg og Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den inbandede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i Iste Instants ved Fangelands Herreds Extraret paakjendte Sag titales Arrestantinden Maren Elisabeth Jensen og Tiltalte Dorthæa Kirstine Hansen for Fostrefordrivelse eller Forsøg derpaa, Tiltalte Anders eller Andreas Lauritzen Stub for opfødt og fornærmeligt Forhold mod Sognekogden med flere ved hans Anholdelse, samt for at have medvirket til Fostrefordrivelse eller i alt Fald befattet sig med Oualfsalveri, Tiltalte Ane Petersen, Stubs Hustru, for at have søgt og tilvendt sig Fordeel ved overtroiffe Kunst, navnlig ved at spaae i Kort, og de Tiltalte Ane Marte Hansen, Martin Hansens Hustru, og Ane Cathrine Sjørgensen for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Arrestantinden, der er født den 4de September 1845 og ikke tidligere straffet, har forklaret, at hun, der i Marts 1865 var bleven frugtommelig, har efter Opfordring af sin Moder, Medtiltalte Stubs Hustru, og sin Stedfader, Medtiltalte Stub, og Forestilling om den betlagelige Stilling, der vilde følge for hende, naar hun fødte et levede Barn, ladet bemeldte hendes Stedfader ved Hjælp af et Instrument, som han indbragte i hendes Kjønsdele, fremkalde en for tidlig Medkomst, hvorved hun den 13de November 1865 fødte et omtrent 6 Maaneder gammelt Foster, der viste Røstegn, men ikke var levedygtigt. De Medtiltalte Stub og Hustru have velvedholdende benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring, men da deene isøvrigt er besyret ved de oplyste Omstændigheder, findes hun ved den inbandede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 193, men Straffen for hende, der er bestemt til Forbedringshussarbejde i 18 Maaneder, findes navnlig i Medfør af Lovens § 58 at kunne fastsættes til lige Arbejde i 8 Maaneder.

Tiltalte Dorthæa Kirstine Hansen, der er født den 16de October 1846 og ikke tidligere straffet, har forklaret, at hun i Marts Maaned 1865 troede sig frugtommelig og ikke havde sine regelmæssige Forandringer, hvorfor hun henvendte sig til de Medtiltalte Stub og Hustru, om hvem Rygtet gik, at de kjendte Midler til at hjælpe for jaabanne Tilfælde. Hun vil dernæst af Tiltalte Stub efter en Samtale med ham om hendes mulige Svangerskab have modtaget en Flaske med nogle Draaber, der maa antages at have været Wunder-Kron-Essents, og en Flaske med noget Bittert, efter hvis Brug hendes Menstruation indfandt sig, idet nogle smaa Klumper skulle være gaaede fra hende. De Tiltalte Stub og Hustru have vel ogsaa benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring med Undtagelse af, at Stub har indrømmet at have givet hende Bitterthee og muligt ogsaa Kronessents, det sidste for at hendes Menstruation kunde komme i Orden, men under Benægtelse af, at der var Tale om Svangerskab. Det har ikke kunnet oplyses, om Tiltalte Dorthæa Kirstine Hansen virkelig har været frugtommelig og født et Foster, og hun er derfor ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens §§ 45 og 46 cfr. § 193, og billiges den for hende valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Uge 5 Dage.

Tiltalte Anders eller Andreas Lauritzen Stub, der er født den

25de August 1832 og senest ved Høiesteretsdom af 26de August 1861 er for 3die Gang begaaet Hæleri i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 22 anseet med Forbedringshensuarbejde i 3 Aar, er ved de afgivne Bidneforklaringer overbevist at have gjort sig skyldig i det foranstørte ham imputerede Forhold, idet han, efterat Sognefogden den 25de Mai s. A. om Aftenen havde anholdt ham og sat Vagt hos ham, den næste Morgen, da Sognefogden indfandt sig for at transportere ham til Rudkjøbing, har ved at true ham med en Røntv tiltvunget sig Leilighed til at gaae hen til en anden Mand, og derefter truet Sognefogden og Bevogterne med Kniven samt insulteret og undsagt Sognefogden og i det Hele vist et saa uskyldigt Forhold, at han maatte bindes. Derimod er der imod hans Benægtelse ikke tilveiebragt aldeles tilstrækkeligt Beviis for at han har medvirket til Fosterfordrivelse, og han vil sølgelig forsaavidt blive at freifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale. Hvad Sigteffen for Dvalfjalveri angaaer, da har han vel indrømmet, at have givet Medtiltalte Dorteaa Kirstine Hansen, der havde klaget over Kløse i Kroppen, blodrensende Tsee, som han havde faaet paa Apotheket, ligesom han ikke har villet nægte at have givet samme Tiltalte Kronesejents, som ligeledes faaet i Haandkjøb paa Apotheket med Anviisning til Brugten, fordi hun ikke havde sine maanedslige Forandringer, men foruden at efter Districtslægens Erklæring det førstnævnte Middel anvendes som Huusraad og det sidste er anvist i Dvantium, der maa anses uskadeligt og endog uden Virkning i den omhandlede Hensende, kan Tiltalte ikke siges ved en saadan Anviisning af Midler af den nævnte Beskaffenhed i et enkelt Tilfælde at have taget Nogen under Kuur, og han vil saaledes ogsaa forsaavidt være at freifinde. For det førstnævnte ham overbestjete Forhold vil han være at dømme efter Straffelovens § 98 og § 101 jfr. § 100, og findes den af Underdommeren valgte Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød passende, hvorhos Tiltalte isøvrigt vil være at freifinde deels for Actors videre Tiltale og deels for Actors Tiltale.

Om Tiltalte Ane Petersen, Stubs Hustru, der er langt over criminel Lovalder og ved Sunds-Gubme Herredets Ertraretsdom af 1ste Juli 1858 er anseet for Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, er det alene oplyst, at hun for Spøg har spaaet i Kort og derfor af dem, for hvilke hun har gjort det, i Almindelighed faaet 4 sh, uden at de Paagjældende have faaet nogen Tro til hendes Spaadom, eller at hun har søgt at hidbringe dem saadan, og da dette Forhold ikke kan anses strafbart, bisælbes det, at hun ved den indantelede Dom er freifunden for Actors Tiltale, dog at Actionens Omkostninger for hendes Vedkommende blive at udrede af det Offentlige.

Tiltalte Ane Marie Hansen, Martin Hansens Hustru, der er født den 18de Mai 1839 og efter Langelands Herredets Ertraretsdom af 28de Sæmar 1860 straffet for Tyveri i Medfær af Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, har i Forhør af 18de Mai s. A. benægtet, at de Medtiltalte Stub eller Hustru nogenstunde have talt til hende om Fosterfordrivelse eller detslige, men senere i Forhør den 8de Jun;

indrømmet, at Tiltalte Stubs Hustru har tilkøbt hende, naar hun skulde blive frugtformelig, at hjælpe hende af med Fosteret, naar hun søffede det. Da den af hende til at tilbageholde Sandheden angivne Grund, at hun frygtede for at skulle bevise hvad hun sagde, ikke kan disculpere hende, er hun rettelig anseet efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Land og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Ane Cathrine Jørgensen, der er født den 22de November 1839 og ikke tidligere straffet, har vel i Forhøret den 21de Juni f. A. først bestemt benægtet at have fest en omhønbet Kone kysse en Karl, eller at have fortalt enten dette eller at Konen havde kippet hans Haar til Rogen, men derefter, da hun blev opfordret til at bevidne sin Forklaring, vægret sig derved, og erklæret, at hun dog ikke troede sig til at gjøre Eed paa, at det Omforstarede ikke var skeet, men kun paa, at hun ikke kunde erindre saadant; og naar henføes til, at det, hvorom der var Spørgsmaal, skulde være passeret længere Tid forinden, findes der ikke herfor at kunne paalægges hende, der desuden er tunghörig, Strafsansvar, hvorfor det tilfalder, at hun ved Underretsbommen er frekfunden for Actorø Tiltale, dog at Actionens Omkostninger for hendes Vedkommende blive at udrede af det Offentlige."

Nr. 24. Gaardmand **Lars Olsen** (Sugen)
 contra
 Mølleseier **Christian Jensen** (Sugen).
 Høiesterets Dom.

Eitanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelfers Kirke førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 9de Mai.

Nr. 109. Advocat **Hansen**
 contra
Adam Schrøder (Defensor Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Roster, samt ulovlig Omgang med Hittegods.

Dronninglund Hervebs Extraretsdom af 6te Februar 1867: „Arrestanten Adam Schrøder bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. Saa bør han betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup 8 Rb. og til Defensorerne, Procurator Sand 6 Rb. og Procurator Winther i Hjørring 2 Rb. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 18de Marts 1867: „Tiltalte Adam Schrøder bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neefelmann, 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenfor Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Adam Schrøder for Tyveri eller ialtfald uhjemlet Besiddelse af sjaakne Koster samt for ulovlig Omgang med Hittegods.“

Foreløbig bemærkes, at der efter den Raade, hvorpaa Sagen foresligger Overretten til Paakjendelse, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en i hans Besiddelse foresunden Muurste, eller med Hensyn til en Sag og et Par Underbeenklæder, som Tiltalte har fundet i en Sandgrav og beholdt, da han ikke forjaavidt er ved Underrettsdommen idømt Straf, og Sagen er indanket alene efter Tiltaltes Begjæring.

Med Hensyn til det Tiltalte isøvrigt paafsigtede Forhold har Mariane Andersen edelig forklaret, at hun en Aften i afsigte Sommer har mistet en Spysske med Spyredskaber samt et Tørklæde, der havde ligget i Fjollestuen paa Roeslund, hvor hun tjente, og at Tiltalte, imod hvem hun havde Mistanke, fordi han samme Aften, da hun mødte ham udenfor Gaarden, havde fortalt hende, at han havde været inde i Fjollestuen, senere og navnlig nogle Dage førend han i Begyndelsen af September Maaned f. A. blev anholdt, paa hendes Spørgsmaal besvarende har vedgaaet for hende at have taget disse Gjenstande, som han derefter paa Forlangende udleverede hende. Tiltalte har

ogaa erkjendt, at han har været i Besiddelse af disse Gjenstande, men han har paastaet, at det er skeet med hendes Samtykke og at hun har saant ham dem, og vel har Mariane Andersen beediget, at de umiddelte Gjenstande ere hende fratomme mod hendes Vidende og Vilke, men da den Omstændighed, at Tiltalte, som meldt, bragt selv fortalte Mariane Andersen, at han havde været inde i Folketuen, samt senere, inden Undersøgelsen paabegyndte, paa Forspørgsel bragt vedgik Besiddelsen og uden Bægning udleverede Tingene, maa anses at tale imod, at han skulde have taget Tingene for at tilegne sig dem, findes det betænkeligt for dette Forhold at paalægge ham Strafsansvar.

Skad derimod angaaer en i Tiltaltes Besiddelse foresunden til 2 Mk. vurderet Hammer, har Mølleseier Niels Nabsen af Klokkeholms Mølle aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til bemeldte Hammer, der efter hans Forklaring er bleven ham frafjaaet i Efteraaret 1865, samt ved Vibner godtgjort sin Eiendomsret til samme, og da Tiltaltes Anbringende om, at han ifjor Vinter har kjøbt Hammeren i Aalborg af en ham ubekjendt Mandsperson, ikke er bestrøket ved Sagens øvrige Oplysninger, vil han, idet Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. af 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviss saaledes ere tilfede, for sin uhjemlede Besiddelse af bemeldte Hammer være at anses med Straf, efter Omstændighederne dog kun som for Hæleri.

Med Hensyn dernæst til Sigtelser for ulovlig Omgang med Hittegods har Tiltalte vedgaaet, at han i Mai Maaned 1865 har paa Veien fra Roeslund, hvor han dengang tjente, til Allerup fundet en Hammer af Værdi 2 Mk., der efter Sagens Oplysninger tilhører Gaardmand Christen Villadsen af Allerup, og at han har beholdt den i længere Tid, indtil en af hans Nebtjende, der havde hørt, at Chr. Villadsen havde mistet en Hammer, tog den og foreviste den for denne, der saaledes fik den tilbage. Chr. Villadsen har forklaret, at han en Dag, da han var færdig med sit Arbejde paa Marken, glemte Hammeren, som han vilde bringe den følgende Dag, i en Steenliste under Veien, men at den Dagen efter var borte, men Tiltalte har vedblivende paastaet, at den laae paa selve Veien, da han tog den.

Tiltalte, der er født i 1825 i Lybftland, men har opholdt sig her i Landet siden 1856, har ifølge Aalborg Rådskabs Egitaretsdom af 20de November 1858 været ansæet for Bedrageri i Genhold til Frdn. 11te April 1840 § 41 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og derefter ifølge Højesteretsdom af 4de April 1861 som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 13 cfr. § 79 med Forbedringshussarbejde i 1 Aar, hvorhos han senere har været arresteret som mistænkt for et den 8de November 1862 begaaet Tyveri af Klædningsstykker, uden at han dog herfor blev sat under Tiltale. Han vil derfor nu, idet den foranstørte Underretsdom af 20de November 1858 ifølge Straffelovens § 307 ikke vil kunne tillægges Gjentagelsesvirkning, for sit ovenomhandlede Forhold være at anses dels som for 2den Gang begaaet Hæleri efter almindelig borgertlig Straffelov § 238 cfr. § 241, og dels for ulovlig Omgang med Hittegods efter § 247, og Straffen

findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gauge 5 Dage."

Fredagen den 10de Mai.

Nr. 41. Forligelsescommisfair **A. Holm** (Advocat Hansen)
contra

Else Marie Poulsen, Huusmand Chr. Pedersens frastilte
Hustru (Advocat Hindenburg efter Ordre),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til fremfor Citan-
ten at nhde Fyldestgjørelse af Auctionsprovenuet for hendes fra-
stilte Mand's Eiendom.

Hjørring Bytingsdom af 27de September 1864: „Indstævnte, Forligelsescommisfair A. Holm af Hjørring, bør for Citantinden Else Marie Poulsdatter af Brendsted, hendes Tiltale i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Citantindens be-
falede Sagsfører, Procurator Winther, tillægges i Salair 20 Rigs-
baler, som ubredes af det Offentlige. At efterkommes under Ab-
færd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 9de April 1866: „Indstævnte, Forligelsescommisfair A. Holm, bør til Citantinden Else Marie Poulsen betale den Deel af Kjøbesummen for Eiendommen Matr. Nr. 28 c i Brendsted, der overstiger 300 Rd., med Renter 5 pCt. p. a. fra den 23de November 1863 indtil Betaling skeer. Pro-
cessens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantindens befalede Sagsfører for Underretten, Procurator Winther, tillægges i Salair 20 Rd., der ubredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke sees, at de af Ind-
stævnte den 16de Juni 1863 for Auctionsretten og den 10de Mai 1864 for Underretten fremlagte Indlæg ere skrevne paa stemplet Papir. Det Ibømte ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved den i den inbankede Dom ommeldte Separationsforening af 2den November 1860 mellem Indstævnte og hendes Mand maa der antages at være tillagt Indstævnte en Sikkerhedsret i det

Huus, som de i Fælledsflaab havde eiet, for den hende efter For-
eningen tilkommende Fordring af 400 Rd., hvilken Ret væsent-
ligen maatte bestaae i at betrygge hende imod at hun ved senere
Dispositioner fra Mandens Side hindredes i at opnaae Fyldest-
gjørelse af Husets Værdi. I Henhold hertil og idet Høiesteret
isørigt, under Henviisning til Rettighedens næsnævnte Bestaffen-
hed, billiger de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Re-
sultat er støttet, samt da der ikke af Høiesteret vil kunne tages
Hensyn til Citantens Paaberaabelse af den Ret, der særlig skulde
være grundet paa hans Erhvervelse af Udlæg i Eiendommen, idet
denne Indsigelse maa antages at være indjemlet i den tidligere
Procedure, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Om-
kostninger billiges, efter Indstævnets Paastand være at stadfæste.
Processens Omkostninger for Høiesteret vilke efter Omstændig-
hederne være at ophæve, og Advocat Hindenburg bliver der at
tillægges et Salair af 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Lands overrettens Dom bør ved Magt at staude.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitsklassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat
Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret
60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indaulede Toms Præmissjer hedder det: „Ved en Høring
Amts Forhandlingsprotocel for Separations- og Ekklamisfejager den 2den
November 1860 tilføjet Frevening mellem Citantinden Elise Marie Poulsen
af Brønsted og hendes Mand, Sjunsmand Christen Pederfen, der attraaede Be-
villing til at leve separerede, vedtoges det blandt Andet med Hensyn til deres
Fællesboes Deling, at Manden skulde beholde deres Huus med Ud- og Indbo
og overtage den faste og løse Gjæld — hvortilblant efter Sagens Oplysninger
var et Belsøb af 300 Rd., der efter en Panteobligation af 1857 indfød paa
1ste Prioritet i bemeldte Huus Matr.-Nr. 28 c i Brønsted — samt til Citant-
inden udbetale 400 Rd., der, som det hedder, „dog kunne forblive henstaaende
i Huset i de 3 Separationsaar,“ imod at Chr. Pederfen skulde svare deraf 5
pCt. aarlig Rente, der skulde erlægges med Halvdelen i hver Termin, hvorhos
tilføies, at isørigt kunde bemeldte 400 Rd. erlægges til Citantinden, naar Chr.
Pederfen maatte ruste at indfrie Capitolen, der efter Udløbet af 3 Aar kunde
opfiges til Udbetaling. Dette Separationsforlig tilligemed den i Henhold til

de i samme vedtagne Vilkaar under 1te s. M. for Egtfællerne udfærdigede Separationsbevilling blev derefter den 22de November 1860 efter Citantindens Begjæring tinglyst, idet der blev meddeelt samme Retsaamærkning om, at før den i Forliget ommeldte faste Eiendom nærmere betegnedes, vilde ingen Berigtigelse paa Realregistret finde Sted. For hos Creditforeningen af jndste Landeiebomsbesidderne at opnaae et Laan af 600 Rd., ved hvis Arrangement Indstævnte, Forligelsescommisfær N. Hvium i Hjørring, var Chr. Pedersen behjælpelig, udfædte Chr. Pedersen derefter under 17de December 1861 en Panteobligation paa 600 Rd. til bemeldte Creditforening med 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Eiendom Matr.-Nr. 28 c, hvilken Panteobligation ved Tinglysningen den 19de s. M. — paa hvilken Dag tillige den ovennævnte ældre Obligation af 1857 paa 300 Rd., der var bleven indfriet den 18de s. M., aflæstes og udflettedes af Pantebogen — erholdt Retsaamærkning om de i Separationsforliget ommeldte 400 Rd., med Tilføiende, at det ikke var opgivet i hvilket Niemed Forliget, der ikke udtrøffeligt hiftede Pant, skulde læses, og at det ikke var blevet opført paa Realregistret. Efterat denne Panteobligation var bleven indsendt til Creditforeningen — der isørigt senere under 21de Januar 1862 tilkjendegav paa Grund af den fete Retsaamærkning ikke at kunne udbetale Laanet og samme Dag meddeelte Obligationen Paategning om, at den som følge heraf var ugjældig og kunde udflettes af Pantebogen — udfædte Chr. Pedersen den 15de Januar 1862 et Revers til Indstævnte for 500 Rd. med 2den Prioritet i Eiendommen næstefter de 600 Rd. til Creditforeningen, saaledes at Gjælden efter Reverset, saasnart Obligationen til Creditforeningen blev indfriet, skulde oprykke paa 1ste Prioritet, hvilket Revers ved Tinglysningen den 16de s. M. erholdt Retsaamærkning om, at der var tinglyst et Separationsforlig mellem Debitor og Citantinden betræffende 400 Rd., hvilket muligens vilde kunne præjudicere den givne Panteret. I Henhold til dette Pantereverss ind Indstævnte derpaa, efter foregaaende Forlig og Udlæg, ved 3de Auction den 16de Juni 1863 — hvilken Auction imod Citantindens Protest blev tillagt Fremme — Eiendommen bortfælgte, idet der ved Auctionen opnaaedes en Kjøbesum for Eiendommen af 500 Rd., og under nærværende Sag har nu Citantinden — der isørigt under 23de November 1863 har opjagt Chr. Pedersen de 400 Rd. til Udbetaling i Juni Termin 1864 — i 1ste Instants paafoaet Indstævnte tilpligtet at forvanskale Citantindens Pant i Eiendommen sat i den samme Stand, hvori det var før Auctionen den 16de Juni 1863, eller at høre hende kjendt fortrinsberettiget til at erholde og derefter tilpligtet at udbetale hende de ommeldte 400 Rd. af Kjøbesummen for Eiendommen eller ialtfald den Deel af samme, der overstiger de 300 Rd., der ved Separationsforligets Indgaaelse vare prioriterede i Eiendommen, tilligemed resterende Renter 4 pCt. p. a. fra December Termin 1862 til Forligsklagens Dato den 23de November 1863 og 5 pCt. Renter p. a. fra sistnævnte Dato indtil Betaling fæer.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte friunden for Citantindens Tilfæle, og denne Dom har Citantinden nu indskædet her for Retten, hvor hun

har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, hvortilmod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand har Titantinden paaberaabt sig, at der ved det omhandlede Separationsforlig maa ansees givet hende Panteret i Eiendommen for de hende tilkommeude 400 Rb., og at Forliget ialtsald maatte medføre en Uraabighedsstilstand for Chr. Pedersen med Hensyn til Eiendommen, og at derfor den af ham ved Pantereverjet af 15de Januar 1862 stete Pantsætning af Eiendommen til Indstævnte ligesoverfor Titantinden maa være ugyldig. Derimod har Indstævnte gjort gjældende, at der efter Udtrykkene i Separationsforliget ikke ved samme kan ansees at være skiftet nogen Panteret, og at Forliget heller ikke har kunnet medføre nogen Uraabighedsstilstand for Chr. Pedersen, eftersom Titantinden ikke med Hensyn til sammes Linglekning har iagttaget Reglerne i Pl. 27de November 1839 og Pl. 18de Januar 1788 § 4; fremdeles har han anbragt, at han, der efter Chr. Pedersens Begjæring i Efter sommeren 1861 havde paataget sig at arrangere Laanet af de 600 Rb. hos Creditforeningen, og i dette Siemed havde erhvervet en Panteattest med Hensyn til Eiendommen, hvori Separationsforliget ikke var berørt, derefter for Chr. Pedersen indfriebe den ommeldte tidligere Panteobligation af 1857 paa 300 Rb., samt gjorde forskjellige Forstud og Udlæg for Chr. Pedersen paa Creditforeningslaanet til et Beløb af 200 Rb., alt imod at Indstævnte for de saaledes forstudsvits udrettede 500 Rb. skulde nyde forløbs Betaling af de 600 Rb., Chr. Pedersen skulde have tillaans fra Creditforeningen, og at det først var derefter og efterat navnlig Obligationen til Creditforeningen var leveret tilbage fra Linglekning, at han af den Obligationen meddeelte Retsanmærkning erholdt Kundskab om Separationsforligets Tilværelse; han har saaledes erkendt, at han, der derefter paa Grund af Creditforeningens Bøgring ved at udbetale Laanet lod Chr. Pedersen udstede Pantereverjet af 15de Januar 1862 til sig for de ham tilgodekommende 500 Rb., ved Modtagelsen af dette Reders var vidende om Separationsforliget, men han har gjort gjældende, at da han ved Udbetalingen af de 500 Rb. til Chr. Pedersen var ubekendt med Forligets Tilværelse, kunde han ikke være pligtig at respectere samme. Selv om det nu ikke efter Indholdet af den omhandlede Separationsforening af 2den November 1860 kunde antages at have været Chr. Pedersens og Titantindens Mening, at der umiddelbart ved Foreningen skulde gives Titantinden Panteret i Eiendommen for de hende tilkommeude 400 Rb., og om der end heller ikke i Almindelighed kunde tillægges den omhandlede Forening, der er indgaaet for Amtmanden i Anledning af den forud for Separationen gaaende verdslige Mægling, og hvorved isvært en bestemt Betalingstermin ikke er fastsat, samme Retsvirkning med Hensyn til Stiftelsen af Uraabighed, som et ved den ordinaire Forligelsescommission indgaaet Forlig, cfr. Forb. 3die December 1828 § 7, maa der ialtsald ved Separationsforeningen ansees indgaaet en contractmæssig Doerenskomst om, at de ommeldte 400 Rb., forsaavidt de ikke betales af Chr. Pedersen, skulde sikkes ved Pant i Huset, og idet Chr. Pedersen saaledes havde forbundet sig til at meddele Titantinden Panteret i Huset for de

400 Rd., maatte han som Følge heraf være uberettiget til at disponere over Eiendommen paa en saadan Maade, som kunde præjudicere Titantindens Ret til den nævnte Sikkerhed, ligesom ogsaa Titantinden i Henhold til Reglerne om de Forsølgninger, der omhandles i L. 5—3—18 og senere dertil sig sluttende Bestemmelser, maatte, naar Betingelserne for Anvendelsen af de ommeldte Regler vare tilfiede, kunne fordre bemeldte sin Ret respektet af Creditmand, der ved behørig Tinglæsning af Foreningen eller paa anden fydbestgjørende Maade var bleven sat istand til at blive bekendt med samme. Vel har nu saadan behørig Tinglæsning ikke fundet Sted, i hvilken Henseende bemærkes, at om end den Omstændighed, at der fra Separationsforeningens Afslutning den 2den November 1860 til Pantereversets Udsættelse den 15de Januar 1862 var forløbet mere end Aar og Dag, ikke, da det i Foreningen var forudsat, at Gjælden kunde indskræbe i Huset i længere Tid end Aar og Dag, maatte kunne medføre, at den stedfundne Tinglæsning paa den Tid, da Pantereverset blev udsættet, havde tabt sin Kraft til at hindre Dispositioner over Eiendommen, cfr. Pl. 18de Januar 1788 § 4, Febn. 3die December 1828 § 7, har Titantinden ialtselv ikke efter Reglerne i Pl. 27de November 1839 § 1 ladet Separationsforeningen — der overhovedet ikke var forsynet med nogen Paategning om i hvilken Henseende Tinglæsningen attraaedes, cfr. Regl. 22de Marts 1814 § 72 — tinglæse som vedkommende Raadigheden over den paagjældende faste Eiendom, hvoraf det er en Følge, at Berigtigelsen paa Realregisteret, efter hvad der maa antages, ikke har fundet Sted. Derimod er det in confesso, at Indskrævte, forinden Pantereverset blev udsættet til ham, var ved den Obligationen til Creditforeningen meddeelte Retssamværning bleven vidende om Separationsforeningens Indhold, og da denne Kundskab, cfr. navnlig Analogien af Pl. 10de April 1841 § 4, maatte tillægges ligesaa megen Betydning som den, der kunde formodes opnaaet ved Tinglæsning, maatte Indskrævte herved være hindret fra at erhverve en Panteret i den omhandlede Eiendom, der ikke kunde forenes med den Titantindens efter Separationsforeningen tilkomme Ret, i hvilken Henseende bemærkes, at da der ikke af Indskrævte ved Udbetalingen af de 500 Rd. til Chr. Pedersen erhvervedes nogen Sikkerhedsret i den paagjældende faste Eiendom, der kunde præjudicere Titantindens Ret, og Indskrævte navnlig ikke heller, saaledes som han har villet gjøre gjældende, erhvervede nogen Sikkerhed i den ovennævnte til Creditforeningen udsættede Obligation derved, at han af Chr. Pedersen blev henvundet til at modtage Laanets Betøb, hvorimod han først har erhvervet en saadan Ret i Eiendommen ved Pantereverset, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til, at Indskrævte ved Udbetalingen af bemeldte 500 Rd. samt da Obligationen til Creditforeningen udsættedes var uvidende om Separationsforeningen, og ligesaa lidt vil der kunne tages noget Hensyn til Indskrævtes Anbringende om, at han, da Pantereverset udsættedes, vel har været vidende om Separationsforeningens Tilværelse, men at han har antaget, at de 400 Rd. allerede vare udbetalte af Chr. Pedersen, efter som det, naar han havde Kundskab om Separationsforenin-

gens Tilværelse, maatte være hans Sag at skaffe sig Oplysning om, hvorvidt Gjælden var udbetalt eller ikke, inden han indløb sig med Chr. Pedersen.

I det det omhandlede Panterevær i Henhold hertil ikkun ligeoverfor Citantinden vil kunne tillægges Gyldighed, forsaavidt saadant kan forenes med Citantindens Ret efter Separationsforeningen, bemærkes, at da der ved bemeldte Forenings Indgaaelse allerede ifølge den ovennævnte Panteobligation af 1857 bestode en Prioritetsgjæld af 300 Rd. paa den omhandlede Eiendom, maa det, i Mangel af en udtrykkelig Bestemmelse i Separationsforeningen i saa Henseende, forudsættes at have været Mening, at Citantinden alene skulde have Sikkerhed i Eiendommen næstefter disse 300 Rd., uden at der naadnlig kunde tilkomme hende nogen ubetinget Oprydningsret i Tilfælde af, at bemeldte 300 Rd. bleve indfrieede. Ifølge heraf maatte Chr. Pedersen i ethvert Fald være berettiget til at besætte den omhandlede Iste Prioritet med en ny Pantegjæld af samme Beløb, naar dette skete samtidigt med Indfrielsen af den ældre, og da Udskiftelsen af Panteobligationen til Creditsforeningen maa ansees at være sket samtidigt med Indfrielsen af den ommeldte Obligation af 1857, og det til Indstævnte udskredte Pantereværst dernæst maa ansees troadt ifødselsfor Obligationen til Creditsforeningen, vil Pantereværst ikkun i Forhold til Citantinden være at tilfribesætte, forsaavidt det overstiger den ommeldte ældre Prioritetsgjæld af 300 Rd.

I Henhold hertil vil Indstævnte efter den af Citantinden nedlagte subsidiaire Paastand være at tilpligte at betale til Citantinden den Del af Kjøbesummen for den omhandlede Eiendom, Matr.-Nr. 28 c i Brensted, der overstiger 300 Rd., hvorhos han af Beløbet vil have at betale Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsslagens Dato den 23de November 1863, hvorimod der ikke findes Høie til efter Citantindens Paastand endvidere at tilkjende hende Renter fra December Termin 1862 indtil Forligsslagens Dato, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte maa antages først at have erhvervet Udlæg i Eiendommen den 24de April 1863 og derefter, som meldt, ladet den bortsælge ved Auction den 16de Juni 1863, medens Citantinden derhos iøvrigt ikke har nedlagt nogen subsidiair Paastand om Tilskudelse af Renter fra et senere Tidspunkt end December Termin 1862, til hvilken Tid Indstævnte ikke kan antages at have oppebaaret Indtægter af Eiendommen."

Tirsdagen den 14de Mai.

Nr. 92.

Advocat Heinrichsen

contra

Patrick Higgins (Defensor Revinsen),

der tiltales for at have villet forlede Andre til at aflægge falsk Vidnesbyrd.

Christiansheds Extraretsdom af 30te Juni 1866: „Tiltalte

P. Higgins bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være."

Den vestindiske Landsoverrettsdom af 31te October 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Actionens Omkostninger udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at ogsaa Nicholas Jacksons Vidnesforklaring, efter hvad der foreligger, maa anses som mindre paalidelig, maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Fristidelse for Actors Tiltale; efter Sagens Omstændigheder, deriblandt Bestaffenheden af Tiltaltes egne Forklaringer i enkelte Punkter, findes han imidlertid at burde tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte udreder Actionens Omkostninger. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Christianssteds Byting anlagte Sag tiltales Patrick Higgins for at have villet forlede Andre til at aflægge falskt Vidnesbyrd for Retten.

Under en Sag, som Tiltalte Higgins havde anlagt ved Politiretten mod Samuel Furey, forbi denne skulde have udjagt om ham, at han forsætlig og i egenlystigt Hensigt havde foranlediget den Byen Mandag Nat den 5te Februar sidstleden voergaaede Ildsvaade, fremstod Sjoueren Vincent Joseph og forklarede, at han Mandag Morgen den 5te Marts sidstleden Kl. 6 var med en Deel andre Sjouere ved Landingsbroen paa Kongeværftet, da Tiltalte kaldte paa ham og opfordrede ham til at møde i Retten som Vidne i den nævnte Sag, at Tiltalte, efter at Vincent havde betydet ham, at han ikke havde været paa denne Deel af Ven, da det, hvorom han skulde vidne, passerede, yttrede, at dette var ligemeget, at han kun skulde faae en anden Mand til at aflægge Vidnesbyrd tilligemed ham, og at Tiltalte vilde betale dem derfor.

Deponenten tilstøiede, at han kort derefter meddeelte det saaledes Passerede til en anden Sjouer, Nicholas Jackson, og gif tilligemed denne samme Dags Eftermiddag omtrent Kl. 5 til Tiltaltes Bouik, hvor denne gjentog for dem begge, hvad han havde sagt om Morgenen til Vincent, og gav dem hver

et Haksbaler Stykke, en fin Cigar og en dobbelt Snaps Cognac med Løfte om flere Penge efter aflagt Vidnesbyrd.

Nicholas Jacobs beedigebe Forklaring er for hans Bedkommende i det Bæseutlige overensstemmende hermed.

Imidlertid ville disse for Tiltalte gravende Forklaringer, hvoraf i det Mindste den af Vincent Joseph er afgiven med Fastsbed, ikke kunne bewirke, at han fældes for den ham paasagte Forbrydelse. Det fremgaaer nemlig af Acterne, at Vincent Joseph i sine yngre Aar tveende Gange har været anseet for Tyveri, og han er derfor ifølge L. 1—13—19 ikke vidnebygtig. Vel ere nu foruden Nicholas Jacobs, der er et lovsagt Vidne, flere afhørte, men disses Forklaringer ere ikke af den Bestaffenhed, at de kunne supplere det manglende Vidnebeviis; Tiltalte, der ikke tidligere har været straffet for nogen Forbrydelse, er derfor retteligen af Underdommeren frifunden for Actors Tiltale, hvorhos det dog for det Tilfælde, at Omkostninger maatte have været forbundne med Sagens Forsøgning, findes at burde tilføies, at disse her udredes af det Offentlige.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæie Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommies Præmisjer, forsaavidt det ansees uødbenbigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sættes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenalske Boghandel (K. Hegel).
Fiehler & Sanbrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 24de Mai.

1867.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 14de Mai.

Nr. 110.

Advocat Henriksen

contra

Peder Henriksen (Defensor Besinsen),

ber tiltales for Bedrageri.

Bordingborg søndre Birk's Extraretsdom af 17de December 1866: „Tiltalte Indsidder Peder Henriksen af Rastrup bør at henfattes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og at betale i Erstatning til Møller Carlsen 16 Rd. 2 Mk. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Jørgensen og til Defensor, Procurator Schaarup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Dycker og Alberti for Overretten betaler Tiltalte Indsidder Peder Henriksen af Rastrup 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold ligefrem bliver at

hensføre under Straffelovens § 252, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stabsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende ved Bordingborg søndre Virks Extraret i 1ste Instants paakjendte Sag maa Tiltalte, Indsiddet Peder Henriksen af Rastrup, der er actioneret for Bedrageri, ansees overbevist at have gjort sig skyldig heri, idet det ved de afhørte Vidners Forklaringer er godtgjort, at han, der af sin daværende Husbond Møller Carl- sen paa Nygaards Mølle var sendt med en quitteret Regning for Mafepenge for September Maaned f. A. til Vager Koch, har modtaget Regningens Paa- lydende med 16 Rd. 2 Mk., hvilke han ikke har afleveret til sin Husbond, men vedholdende benægtet at have modtaget. Tiltalte, der er født den 13de April 1841 og ikke findes tidligere straffet, bliver derfor at ansee efter Analogien af Straffelovens § 252, og da den ved Underretsbdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saavel som Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger bifalbes, vil den indankede Dom blive at stadfæste.“

Nr. 111.

Advocat Levinson

contra

Mariane Masmussen (Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse.

Meerløse og Tude Herredets Extraretsdom af 5te Januar 1867: „Arrestantinden Mariane Masmussen bør at hensesættes til Forbedringshousarbejde i 3 Aar; saa bør hun og udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 2150 Rd. 4 Mk. og til de mindre Landeiendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Holbet m. fl. Amter 2689 Rd. „ Mk., samt alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arboe 5 Rd. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rd. Den isamte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Berggreen og Dejer for Overretten betaler Arrestantinden Mariane Rasmussen 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Revinsen og Klubien for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Meetsløse og Tubse Herreders Eptretet den 5te Januar d. A. paakjendte, hertil indankede Sag er Arrestantinden Mariane Rasmussen actioneret for at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse, og er det ved egen Tilståelse og det isvrigt Opløste ogsaa bestrift, at hun har begaaet denne Forbrydelse, idet hun den 19de October f. A. omtrent ved Middagstid, efter et samme Dags Morgen fattet Forsæt, har afbrændt sin Huusbonds, Gaardmand Hans Hansens Gaard i Søderup. Ildspaanstiftelsen udførte Arrestantinden ved med en Svovlsstik at antænde noget Halm, hvormed en Tørvestak, der stod ved Gaarden, var tækket; uden at see, om Ilden fængebe, begav hun sig herefter ind i Stuen, og da hun herfra kort efter saae Røgen staae ud i Gaarden, gjorde hun Brandlidtes Hustru, der opholdt sig i Værelset ved Siden af, opmærksom derpaa. Fra Tørvestakken forplantede Ilden sig hurtigt til Gaarden, hvis fire sammenbyggede Rænger nedbrændte, ligesom hele den indankede Sad og endel Soltin m. m. bleve Nøse for Luerte. Da det den 19de October f. A. ikke blæste stærkt og Gaarden laae noget borte fra andre Bygninger i Byen, vare disse ikke ved den ommeldte Leilighed udsatte for Fare. Som Bevæggrund til Gjærningen har Arrestantinden angivet, at hun den foregaaende Dag havde erfaret, at en Karl, med hvem hun tidligere havde været kjæreste, vilde gifte sig med

en Anden og bosatte sig i Sabserup. Da hun nu ikke kunde udholde at være i samme By som hendes forrige Næreste, men ikke vidste nogen Raade at komme bort derfra, uden naar Gaarden brændte, besluttede hun at afbrænde den.

I Henhold til Anførte vil Arrestantinden, der er født den 10de August 1845 og ikke tidligere er tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 281, og da den hende ved Underretten ikenbte Straf af Forbedringshussarbejde i 3 Aar findes passende, ligesom Vommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger billiges, vil den indbante Dom være at stadfæste."

Onsdagen den 15de Mai.

Nr. 98.

Advocat Brock

contra

Niels Jørgensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Blodskam.

Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 12te Januar 1867: „Arrestanten Arbeidsmand Niels Jørgensen af Aarhus bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; dog bør han udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Jensen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knudsen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Bidorg Landsoverretsdom af 4de Marts 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiefsterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiefsteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisler hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbeidsmand Niels Jørgensen af Aarhus for Blodskam.

Efterat Tiltaltes Datter, Henriette Jacobine Jørgensen, der maa antages at være født den 28de Januar 1852, i April Maaned f. A. i Aarhus

var bleven confirmeret og derefter havde tiltraadt en Tjeneste hos en Slægting i Kjøbenhavn, viste det sig at hun var frugtommelig, hvorfor hun ikke kunde blive længere i Tjenesten, og hun vendte derfor i Begyndelsen af Juni Maaned tilbage til Aarhus, hvor hun den 9de November fødte et Barn. Strax efter sin Tilbagekomst til Aarhus i Juni Maaned gjorde hun Anmeldelse om, at det var Tiltalte, der havde besvangret hende, og under den i denne Anledning indlebede Undersøgelse har hun nærmere forklaret, at Tiltalte første Gang havde prøvet Samleie med hende, da hun var omtrent 11½ Aar gammel, og at han siden den Tid jævnlig havde haft legemlig Omgang med hende, der maa antages i pphylst Henseende at være bleven meget tidlig udviklet, samt at dette Forhold navnlig fortættedes i det sidste Aar, indtil hun i April f. A. tog til Kjøbenhavn, idet hun, efterat hendes Stedmoder — som det maa antages navnlig paa Grund af Tiltaltes Driftselbighed — i 1865 flyttede fra denne, kom til at ligge i samme Seng som Tiltalte. Iøvrigt har hun udsagt, at hun første Gang ikke gjorde nogen Modstand, idet hun ikke kjendte til saadanne Forhold, men at hun forøvrigt hver Gang har sat sig til Modværge ved at strige og søgt at komme bort fra Tiltalte, men at han da slog hende og tvang hende til at blive liggende stille, ligesom han ogsaa truede hende med Præg, dersom hun omtalte hans Forhold til hende.

Tiltalte har vedgaaet, at han i Maanederne Januar til April f. A. har ligget i samme Seng som Datteren — hvortil Grunden efter hans Forklaring var, at de ikke havde flere Sengenklæder — hvorimod han isøvrigt bestemt har benægtet at have haft legemlig Omgang med Datteren. Vel har nu denne — der isøvrigt skildres som sønagtig og upaalidelig, og som maa antages at have ført megen Tale om forskjellige andre Mandspersoner, uden at det dog er oplyst, at hun har staaet i Forbindelse med disse — under den langvarige Undersøgelse stadig med megen Bestemthed fastholdt sin Forklaring om det af Tiltalte mod hende udsatte Forhold, hvorhos en Kone, hos hvem Henriette fra Januar til April f. A. tjente — idet hun dog om Natten laa hjemme hos Tiltalte — har edelig udsagt, at Henriette i dette Tidrum — altsaa paa en Tid, da hun maa antages ikke at have formodet, at hun var frugtommelig — har udladt sig med, at hun ikke kunde ligge i Fred for Faderen, der vilde beskrive Klugt med hende, samt at Henriette viste Ulyst til at komme hjem om Aftenen, ligesom det endelig ogsaa taler imod Tiltalte, at han har været hængiven til Drik, og som Bærtshuusholder, navnlig som det maa antages efter 1862, har havt løssaglige Fruentimmer i sit Huus, samt at han i det Hele har viist et slet Familieforhold, men imod Tiltaltes Benægtelse findes der dog ikke at være tilveiebragt noget saadant Bevis for den omhandlede Sigtelse, at han vil kunne dømmes, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er skjunden, dog efter Sagens Omstændigheder ikkun for Actors videre Tiltale."

Torsdagen den 16de Mai.

Nr. 20. Capitain og Brygger **J. C. Jacobsen** (Adv. Liebe)
centra

Indenrigsministeriet (Justitsraad Bungen),
angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at betale
Bygningsafgift af en Kjælber i Kjøbenhavns Vold.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Mai
1866: „Indstævnte, Indenrigsministeren, bør for Citantens, Ca-
pitain og Brygger J. C. Jacobsens Tiltale i denne Sag fri at
være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Højesteret maa billige, at det ved den indankede Dom er an-
taget, at det under Sagen omhandlede Etablissement efter dets
Befæffenhed ikke kan være udelukket fra at henses under de i
Frbd. 1ste October 1802 Cap. III. A. omhandlede Bygninger, og
Dommen vil derfor være at stadfæste, da de Spørgsmaal, der
isvrigt kunne optaae om bemeldte Etablissements Afgiftspligt efter
Lovgivningen om Bygningsafgiften, ikke kunne ansees henhørende
under Domstolenes Paakjendelse. Processens Omkostninger for
Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler
Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Citanten, Capitain og
Brygger J. C. Jacobsen, har under nærværende med Indstævnte, Inden-
rigsministeren, anlagte Sag paastaet sig fritaget for at betale den ham af
Kjælbereren i Volden ved Teglsgaardstræde i Nørre Dvarteer heri Staden fra
April 1863 til 31te December s. A. affordrede Bygningsafgift til Beløb 24 Rd.
86 s, hvorhos han har forlangt sig Processens skodesløse Omkostninger til-
kjendte. Derimod har Indstævnte, efterat en af Samme fremfat Afvisnings-
paastand ved denne Retts Kjendelse af 20de Februar s. A. var forfattet, ved den
constituerede Kammeradvocat paastaet sig frifunden og sig hos Citanten
tillagt Processens Omkostninger skodesløst og derunder Salair til fornævnte
Sagsfører.

Det Spørgsmaal, som under denne Sag alene kan være Gjenstand for Afgjørelse, er, om den omhandlede Kjælber efter sammede hele Beskaffenhed kan ansees som en i Genhold til Bestemmelserne i 3die Affnit af Frdn. af 1ste October 1802 afgiftspligtig Eiendom, hvorimod en Bestemmelse af, hvorledes Bygningsafgiften eventualiter maatte være at beregne, ifølge § 45 af bemeldte Frdn. ligger udenfor Rettens Competence.

Imellem Parterne er der ingen Tvist om det paagjældende Anlægs factiske Beskaffenhed. Det bestaaer af toende i 1845 med Regjeringens Tillabelse i det Indre af Havn's Bastion udgaaende, ved Siden af hinanden beliggende større Høelvinger, hver af ca. 25 Alens Længde og 8 Alens Bredde, og en Forkjælber af ca. 17 Alens Længde og 4 Alens Bredde, hvorfra en ca. 35 Alen lang og 3 Alen bred underjordisk Gang i en jevn Stigning fører op til Gaden. Den oprindelige Bestemmelse med dette heelt igjennem med Muurværk forsynede Anlæg var at tjene Citanten til Opbevaringssted for *M*, men med vedkommende Autoriteters Tillabelse har han fra 1863 taget den ene af de ovennævnte større Høelvinger i Brug til Klubsalg og Udskjænkning af *M* til Fortæring paa Stedet, og er det denne Localets Benyttelse til Næringsbrug, der har medført, at der er blevet afkrævet Citanten Bygningsafgift, idet der fra Administrationens Side er blevet gjort gjældende, at Anlægget er at betragte som en Bygning i een Etage, paa hvilken §§ 29 og 31 i Frdn. af 1ste October 1802 ligefrem ere anvendelige.

Citanten har derimod — næst at paaberaabe sig den, saavidt skjønnes, irrelevante Omstændighed, at han er forpligtet til, naarsombest det af Krigsbestyrelsen forlanges og uden at kunne gjøre Forbring paa Skadeserstatning, at fratræde Etablissementet — bestridt, at de omhandlede Kjælderrum skulde kunne betegnes som en fast Eiendom, en Bygning eller et Huus. Han har bemærket, at for at sige Localer, naar de ikke udgjøre et Appenby til en fuldstændig Beboelsesleilighed, skulde kunne være Gjenstand for den ved Frdn. af 1ste October 1802 indførte Beskatning af Nytte og Brug af Bygninger, maatte de selv have de fornødne Rekviziter til at kunne tjene til Beboelse, navnlig være tilstrækkeligt forsynede med Lys og Luft, samt have Skorsteen, Ildsted o. s. v.

Hvad Citanten i anførte Henseende har paaberaabt sig, findes imidlertid ikke at være af nogen afgjørende Betydning. At nemlig det omhandlede Etablissement, der, som ovenansført, heelt igjennem er konstrueret af Muurværk og som forøvrigt, efter hvad Citanten selv har anført, paa kunstig Maade forsynes med Luft og Lys, ikke skulde kunne betegnes som en Bygning — og paa disse er det at Skatten er lagt — kan ikke indbrømmes, ligesom det heller ikke vil kunne relevere Noget, at Anlægget er af en eiendommelig Beskaffenhed og at det navnlig tildeels ligger under Gaden's Niveau, eftersom Forpligtelsen til af selvstændigt beliggende Bygninger at erlægge den der omhandlede Afgift, affæet fra disse her ikke i Betragtning kommende Undtagelser, ved hvilke der især og saa er taget Hensyn til Brugen, ifølge Indholdet af de paagjældende Bestemmelser, navnlig §§ 29 og 31 af Frdn. af 1ste October 1802, ikke er betinget af en bestemt Construction eller Indretningsmaade. Navnlig er det

ifølge de foran citerede Lovbestemmelser aldeles klart, at det ingenlunde er en nødvendig Forudsætning for Skatten af Nytte og Brug af en i Kjøbenhavn beliggende Bygning, at denne er indrettet til Beboelse, hvorimod det, i Henseende til den Anvendelse Citanten gjør af dette Anlæg, er at fremhæve, at et Locales Benyttelse til Beboelse eller til Hæringsbrug i flere af de om Bygningsafgiften i Kjøbenhavn handlende Lovbud (sfr. Pl. 15de December 1845 og Lov af 23de December 1861 § 2) ere stillede ved Siden af hinanden.

Ifølge det Anførte vil Indstævntes Paastrand være at tage tilfølge, dog at Processens Omkostninger findes at burde ophæves."

Mandagen den 20de Mai.

Nr. 36. Firmaet **Reich & Zahl** (Zugen)

contra

Mechanics J. S. Dahlstrøm & Comp. (Zugen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 107.

Justitsraad Bunken

contra

Morten Olsen eller **Olesen** (Defensor Hemrichsen),
der tiltales for bedrægligt Forhold.

Stubbeljøbing Kjøbstads Extraretsdom af 20de November 1866: „Tiltalte Huusmand Morten Olsen af Falkersløv bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. 3 Erstatning til Skipper J. Olsen af Thuro betaler Tiltalte 10 Rb., hvorhos han udreder alle af Sagen flydende Omkostninger og berunder Salair til Actor, Procurator Blæsberg og Defensor, Kammerraad, Procurator Müller 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-

kyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Februar 1867: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salsair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Ibsen og Prøveprocurator Nielsen, betaler Tiltalte Huusmand Morten Olesen af Falkersløv 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjøbstads Etræret hertil indankede og imod Tiltalte Huusmand Morten Olesen af Falkersløv for bedrægeligt Forhold anlagte Sag maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isøvrigt Oplyste anses tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte svigagtigen har fragaaet Modtagelsen af et ham af Skipper J. Olsen af Thurs i Efteraaret 1866 som Betaling for indkjøbt Smør seilagtigen for meget leveret Beløb af 10 Rd., hvorfor Tiltalte, der er født den 3die December 1812 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom retteligen er anset efter Straffelovens § 252, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Land og Brød i 5 Dage, ligesom Underretsdommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salsair, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 102.

Advocat Hansen
contra

Ane Marie Schulz (Defensor Henriksen),
der tiltales for at have forsøgt ved et Truselsbrev at afpresse en Anden Penge og falskeligen angivet denne for Dyrigheden for en Forbrøpdelse, samt for Dvaskfalveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Marts 1867: „Tiltalte Ane Marie Schulz bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maanedes, samt ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salarair til de bestillede Sagsførere, Procuratorerne Salomonsen og Lassen, 6 Rb. til hver. At efterkommes under Afbærd efter Oven.“

Højesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreliggev Højesteret til Paaskjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold med Hensyn til det i Dommen ommeldte Trufelsbrev ligefrem henhører under Straffelovens § 24b, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betales Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Ane Marie Schulz actioneres under nærværende Sag for at have forsøgt ved et Trufelsbrev at afpresse en Anden Penge og falskeligen angivet denne for Dvirgheben for en Forbrydelse, samt for Dvaskalveri.“

Efterat Bærtshuusholder Hans Jensen heri Staden i September Maaned 1865 havde i Anledning af et Sygdomstilfælde, han led af, henvendt sig til Tiltalte, der tildeels søgte sit Erhverv ved at give Folk Urtebade, og var bleven enig med hende om, at han skulde have en Deel saabanne Bade til en Pris af 3 Rb. for hvert, forfrakte han hende efter hendes Tasse med en Sum af 100 Rb., for hvilken hun meddeelte ham en Forstrivning af 10de September f. A., hvori hun forpligtede sig til at tilbagebetale Loanet til 1ste November med 50 Rb. og Resten efter Overenskomst. Da Jensen havde faaet 13 Bade ialt, erklærede Tiltalte, at Betalingen herfor var 40 Rb., og vilde efter hans Forklaring Intet høre om Tilbagebetaling af Resten af den hende forfrakte Sum, som han meente kunde betragtes som en Douceur til hende, men da han ikke vilde gaae ind derpaa, overdrog han sin Fordring til en Anden, der blev enig med Tiltalte om en Betaling af 39 Rb. for Badene og 6 Rb. i Douceur, saa at der paa Fordringen efter Gjældsbeviset resterede 55 Rb., og efterat derpaa var betalt 15 Rb. i Afdrag af Tiltalte, blev der om Betalingen af Restbeløbet 40 Rb. indgaaet Forlig ved Kjøbenhavns Gjældscommission den 16de Juli

f. A. og i Hensald til dette gjort Execution hos hende den 15de August og 11te September f. A., hvorved Dækning af Beløbet erholdtes. I sin Brede over den Behandling, Jensen saaledes havde udvist imod hende, lod Liltalte en hos hende tjenende Karl tilskrive Jensen et den 7de October f. A. dateret Brev, som hun undertegnede A. M. Schulz og sendte ham, hvori det under Hensligning til, hvor flet han havde belønnet hende for al hendes Uleilighed med at helbrede hans usle og elendige Sygdom, og hvad han om denne havde betroet hende som en Hemmelighed, hedder: „men dersom De ikke betaler mig for al min Uleilighed, skal jeg bekjendtgjøre det for alle Mennesker“, hvorhos der senere i Brevet følger en Anledning om nogle unge Mennesker, der kom i Ulykke for hans Skuld. Efter Modtagelsen af dette Brev gjorde Jensen, uden at oplyske det i Brevet gjorte Forlangende, Anmeldelse til Politiet, og saavel i den i Anledning heraf optagne Politirapport som i de første Forhør, efterat Underjøgelse mod hende efter Jensens Begjæring var indlebet ved Retten, forklarede Liltalte, idet hun erkjendte at have tilskillet Jensen det omhandlede Trufelsbrev, for ved sammes Hjælp at faae et formeentligt Tilgodehavende betalt, at han havde betroet hende, at hans Sygdom hidrørte fra, at han havde gjort sig skyldig i Omgængelse med Roturen med sine Opvartere, og at det var til Offentliggjørelsen heraf hun i Brevet havde sigtet. Senere har hun imidlertid vedgaaet, at dette Føregivende er aldeles usandt, idet Jensen ikkun har fortalt hende, at nogle af hans Opvartere havde brugt saadan Udgang med hinanden, hvorfor de vare bleve straffede, men ikke, at han selv havde gjort det, men at Hensigten med Brevet var, at hun ved at true Jensen med at offentliggjøre et Føregivende om, at han havde betroet hende, at hans Sygdom hidrørte fra et saadant Forhold, vilde bevæge ham til at betale hende et yderligere Beløb end de 45 Rd., hun ialt havde modtaget, idet hun ved en senere Opgjørelse var kommen til det Resultat, at hun endnu havde 19 Rd. tilgode for ydet Kost og Medicin m. v. til ham, samt derhos ikke havde faaet tilstrækkeligt i Doucour. Ligesom Brevet foruden, som anført, at være holdt i temmelig hvævende Udtryk, ikke indeholder noget Forlangende om nogen bestemt Sum, saaledes vil hun heller ikke have tænkt sig nogen saadan, men ikkun at hun kunde formaae ham til at betale et eller andet Beløb, om ikke hendes hele formeentlige Tilgodehavende, som hun indbefattet Doucour har ansat til 48 Rd., hvorimod Jensen har forklaret, at de modtagne Medicamenter og Omflag vare iberegne i Betalingen for Badene, og at den ydede Kost høist kan have udgjort 1 Mk. for hver Gang.

Forfaavidt nu Liltalte er actioneret for salsfeligen at have angivet en Anden for Dvirgheden for en Forbrydelse osv.

Derimod maa Liltalte, som under de optagne Forhører har erkjendt, at hun ved de Gjælden forbragne 45 Rd. var bleven dækket for Alt, hvad der efter Overenskomst tilkom hende hos Jensen, og efter det Oplyste i alt Fald for den formeentlige yderligere Fordring intet retligt Arav havde paa Jensen, af hvem dette ogsaa er blevet benægtet, blive at ansee skyldig i et Forsøg paa at flaffe

sig Fordeel ved Hjælp af Læstev om at tilføie en Anden Stade paa Vren, hvorfor hun maa blive at dømmes efter Straffelovens § 46 jfr. § 245.

Rigeledes vil Tilstalte, som ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse er overbevist endvidere at have gjort sig skyldig i Dvaakalveri, idet hun i Løbet af de sidste halvandet Aar har befattet sig med at tage Syge under Kuur, fornemmelig for Gigt, men ogsaa for andre Sygdomme, saasom engelsk Syge, Fnat, Ledaffectioner, Sukkersyge, Hypochondri, Beenfaar m. v., og under Behandlingen af disse Sygdomme anvendt deels Urtebade, deels andre, fornemmelig afførende Midler, uden at disse, der i det Væsentlige maa antages at have henhørt til de mere uskadelige Sunsmidler, efter hvad der er oplyst, have medført nogen Skade for de Paagjældende, der benyttede dem, og af hvem hun foruden Betaling for den af hende tilskuede Medicin ikkun vil have modtaget, hvad de godvillig ydede, uden at forlange nogen særlig Betaling for Kuren, for sit i saa Henseende ubviste Forhold være at anses efter Lov af 3die Marts 1854 cfr. Frdn. 5te September 1794.

Den Straf Tilstalte, hvis Dpgtønde at være 43 Aar gammel er skjønet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, har forskyldt i Henhold til de anførte Lovbestemmelser, findes efter Omstændighedsbetæne i det Hele at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneber.“

Onsdagen den 22de Mai.

Nr. 64.

Advocat Hansen

contra

1) **Andreas Peter Ostenfeldt Holm**, 2) **Lauft Juul** eller **Juulsen**, 3) **Ane Helvig Hansdatter**, Juuls Hustru, og 4) **Rnud Raas** (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Hæleri samt Meddeelagtighed i Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 2 og 3 for Hæleri og Meddeelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods og Nr. 3 tillige for Tyveri, samt Nr. 4 for Meddeelagtighed i Røveri, Tyveri og Hæleri.

Commissionsdom af 24de October 1866: „De Tilstalte Nr. 15 Andreas Peter Ostenfeldt Holm, Nr. 20 Lauft Juul eller Juulsen og Nr. 21 hans Hustru Ane eller Anne Helvig Hansdatter bør straffes med Forbedringshuusarbeide, Nr. 15 i 18 Maaneber og Nr. 20 og 21 hver især i 1 Aar; Nr. 40 Rnud Raas bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger osv. Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under et efter Commissionsdommens Afvigelse optaget Forhør er det oplyst, at Tiltalte Ane Helvig Hansdatter i Foraaret 1866 ulovligen har tilegnet sig noget til 4 Mk. vurderet Garn, men dette i Dommen ikke omhandlede Forhold, der efter de oplyste Omstændigheder maa betragtes som ulovlig Omgang med Hittogods, og ifølge et tgl. Rescript af 19de Januar sibsil. bliver at paa kjende af Høiesteret a prima instantia, vil være uden Indflydelse paa Sagens Udfald med Hensyn til denne Tiltalte, der for de af hende efter den i Dommen givne Fremstilling iøvrigt forøvede Forbrudelser findes retteligen anseet med en Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Med Hensyn til de øvrige for Høiesteret Tiltalte vil det ligeledes i Henhold til de i Dommen for deres Vedkommende anførte Grunde have sit Forblivende ved de givne Straffebestemmelser; ligesom Dommen ogsaa, forsaavidt paaanket er, bliver at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger, kun at Kaust Juul og Ane Helvig Hansdatter findes at burde udrede in solidum $\frac{1}{24}$ af Actionens samtlige Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Commissariernes Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Kaust Juul og Ane Helvig Hansdatter, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare $\frac{1}{24}$ af Actionens samtlige Omkostninger. Advocaterne Hansen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., hvoraf de tvende nævnte Tiltalte paa samme Maade tilsvare $\frac{2}{3}$ og Andreas Peter Holm og Knud Raas hver $\frac{1}{6}$.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efterat der i Anledning af flere i den senere Tid begaaede betydeligere Forbrudelser i Salling Herreder under Viborg Amt, navnlig et røverisk Indbrud paa Hovedgaarden Bustrup, og da Undersøgelsen af de nævnte Forbrudelser, der antoges tildeels at være udførte af Personer, bosatte i de tilstødende Herreder under Ringkjøbing Amt, maatte forudsættes at ville blive saa vidtløftig, at den ikke med tilbørlig Kraft vilde kunde udføres af den ordinaire Dommer, ved allerhøieste Commissorium af 4de Januar d. A. var bleven nedsat en Commission til at lede de i saa Henseende fornødne Undersøgelser i Salling og tilstødende Her-

veber og isvrigt foretage de Skribt, som maatte ansees nødvendige for at tilveiebringe Oplysninger om de begaaede Misgjerninger m. v., og denne Commission derefter havde tilsendt bragt de saaledes anstillede Undersøgelser i Martis Maaned d. A. og om Udsalbet af samme gjort Indberetning til Justitsministeriet, — er det ved allerhøieste Commissorium af 23de s. M. og 23de Mai næstefter overdraget nærværende Commission yderligere at undersøge og paafjende denne Sag, i hvilken efternævnte 48 Personer ifølge de nævnte Rescripter ere satte under Tiltale for forskellige Forbrydelser, som nedenfor ved hver især findes anførte.

1. Arrestanten Laust Michaelsen, der tiltales for Røveri, Tyveri, Hæleri samt Ran eller Bedrageri, er ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrelse Tiltale overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

2) En Nat i Juli Maaned 1864 forøvede Arrestanten efter Anvisning af Medtaltale Nr. 4, Arrestanten Gammelgaard, et Tyveri hos Boelsmand Thomsen i Kjelberup, i hvis Storfue, der ved uafsaafede Døre stod i Forbindelse med det Bærelse, hvori Beboerne sov, han af forskellige Gjemmer tilvendte sig 2 Frakker, nogle Fruentimmerklæder og omtrent 18 Pd. Garn, tilsammen af Værdi 39 Rd., ligesom han endvidere har stjaalet:

5 og 6) paa Skivehuus Mark 2 Proprietair Gjedde tilhørende Lam, vurdere til 5 Rd. Stk.;

7) paa Hem Mark et ligeledes til 5 Rd. vurderet Lam, hvis Eier ikke har været at udfinde; og

9) efter foregaaende Aftale med Arrestant Nr. 9 Juul Christian Nielsen fra Slagter Nissen i Skive 2 til ialt 3 Rd. vurderede Stind.

14) I den paafølgende October Maaned begik Arrestanten en Nat i Forening med Arrestanten Juul Christian Nielsen et Tyveri hos Gaardmand Jens Christian Madsen i Østervik, hvor de først tilvendte dem et Fad Fløde af Værdi 2 Mk. og 2 Spader, tilsammen vurdere til 2 Rd. 4 Mk., ved at række Haanden ind gennem Binduerne, hvorpaa Arrestanten trøb gennem en for Lufttræks Skåb anbragt Lem, der ikke var bestemt til Indgang eller benyttedes som saadan, ind paa Loftet ovenover Baaningshuset, med hvis Bærelser det stod i Forbindelse ved nedenfra aflaaede Lemme, og tilvendte sig et Par Løspund Rjød og Pøller til en Værdi af 2 Rd. pr. Lpd.; og endnu samme Nat begik Arrestanten Michaelsen alene

15) et Tyveri hos Smed Christen Jensen i Dommerby, hvor han efter at være trøben igjennem et Bindue, som han udtog, ind i Storfuen, tilvendte sig endel Klædningsstykker, Væreb, Garn m. v., tilsammen vurdere til 18 Rd., og tilhørende deels ovennævnte Jensen, deels hans Hige Nicoline Nielsen.

16) I samme Maaned har Arrestanten i Forening med Medtaltale Nr. 5 Arrestanten Peter Christian Hansen fra stjaalet Niels Petersen Jegstrup paa Esvadgaard Mark ved om Natten at krybe gennem et Bindue til Storfuen, der ved en aflaaet Dør stod i Forbindelse med Sovebærelserne, c. 1 Lpd.

Uld af Værdi 3 Rd. 8 f. pr. Pd., samt noget Finneb, Kjøb og Brød, tilfammen af Værdi 3 Rd. 3 Mk. 4 f.

17—18) I Slutningen af bemeldte Aar begik Arrestanten 2 Tyverier i Østvad Præstegaard, hvorved han tilvandt sig Gjenstande til en samlet Værdi af 16 Rd. Begge Tyverier bleve forsøvede om Natten, og aabnede han ved det første et tilfømmet Bindue i et ubeboet Værelse, som stod i Forbindelse med Bryggerstet, hvor han stjal noget Kjøb, medens han ved det andet først steg gennem et Bindue ind i Bryggerstet, men da han Intet fandt der, gik samme Bei tilbage og steg gennem et Bindue ind i Spisekammeret, som stod i Forbindelse med den øvrige Beboelsesleilighed og ved Siden af hvilket en Pige laa og sov, og tilvandt sig samnefede forskellige Kostre, men maatte slagte, da imidlertid Nogen kom tilstede.

19) Efter Anvisning af en nuder nærværende Sag ikke medtiltalt Person og i Forening med denne frastjal han en Nat Gaardmand Peter Christian Jensen af Dalgaard i Egebjerg, Gising Sogn, ca. 32 Rd. i Penge foruden nogle Gjes og noget Brændevitr m. v., af Værdi tilfammen ca. 5 Rd., ved at ræffe Handen gennem Binduet paa Bryggerstet og udenfra aabne den aflaaede Dør og derfra at gaae ind i Kjøkkenet, der stod i uhinbret Forbindelse med Soveværelserne.

20—23) En paafølgende Aften Kl. 7 à 8 stjal Arrestanten i Forening med den samme Person og Medtiltalte Nr. 5 Arrestanten Peter Christian Hansen paa en anden Gaard i Velby fra Niels Jensens Enke en Deel Levnetsmidler, Tobak og nogle Hornstær, tilfammen af Værdi ca. 5 Rd., ved at stige gennem et Bindue ind i Spisekammeret, hvorfra var uhinbret Afgang til Sovekammeret, ligejom de endvidere samme Nat frastjal Boesmand Peter Nielsen i Haasum ved ligeledes at stige ind i Spisekammeret, der stod i Forbindelse med den øvrige Beboelsesleilighed, nogle Klædningsstykker og Levnetsmidler, tilfammen af Værdi 7 Rd. 4 Mk. 8 f.

33—36) Arrestanten har fremdeles vedgaaet, at have stjaalet fra Slagter Frederik Jensen i Skive et Stykke Flæsk paa 20 à 24 Pd. til en Værdi af 20 f. pr. Pd.

37) I Efteraaret 1865 steg Arrestanten en Nat gennem Binduet ind i Storstuen hos ommeldte Gaardmand Niels Skipper i Hvidbjerg og tilvandt sig en Sæl, 1 Pd. Uld og 2 Stpr. Rugmeel, ist af Værdi 1 Rd. 5 Mk.

49—52) Efterat Arrestanten den 11te December f. A. var truffet sammen med de Medtiltalte Nr. 2, 5 og 10, Arrestanterne Møller, Peter Christian Hansen og Christen Abrahamsen, bleve de enige om i Forening at forsøve Tyveriet, og samme Nat forsøvede de et Indbrudstyveri hos Gaardmand Jacob Andreasen i Søby, hvort de ved at stige gennem et Bindue i Storstuen, hvorfra var uhinbret Afgang til Soveværelserne, frastjal en Deel Klædningsstykker, Pinned m. v. af Værdi tilfammen over 40 Rd.

53—54) I Forening med ovenmeldte Arrestant Møller og Medtiltalte Nr. 7 Arrestanten Andreas Christian Larsen forsøvede Arrestanten Natten mellem den 15de og 16de December f. A. et Indbrudstyveri hos Gaardmand

Christen Clausen i Hvidbjerg, hvor han gennem et Bindue steg ind i Spisekammeret, hvorfra var Udgang gennem uafsaafede Døre til den øvrige Beboelsesleilighed, og tilvendte de sig her, medens Arrestanten Larsen, der forøvrigt havde erklæret sig enig i Lyberiets Udførelse, var fraværende et Diebstil for at hente en paa Veien glemt Sæk, endel Høbevarer m. v. af Værdi ialt 5 Rb., hvorpaa de samme Nat i Forening begave dem til Niels Skippers Gaard sammesteds, hvor de efter først i Stalden at have taget nogle Red for dermed at binde Beboerne, medens de tilvendte sig deres Penge, rykkede en Bagdør op ved at vrille en Hvirvel fra, og gik igjennem Kjøkkenet ind i Sovekammeret, hvor Beboerne laa og sov, hvorpaa de bandt Eteren og hans Søster og brugte Trusler imod dem, uden at de dog vilde have høvt til Hensigt virkelig at tilføie dem noget Ondt, men da det var lykkes en af Beboerne at snige sig bort og sætte noget for Døren, bleve Arrestanterne fange og sligtede, efterat have sprængt Døren, uden at medtage noget af Værdi.

II. Arrestanten Christian Rasmussen Møller, der tiltales for Kjøveri og Tyveri, er ligeledes ved egen af det isvigtigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

12) I Begyndelsen af det paafølgende Aar gif Arrestanten en Aften i Forening med Medtiltalte Nr. 17 Tugthuussfange Christian Peter Andersen til Rannerup til et ceuligt beliggende Huus, beboet af Ane Kiriline Poulsdatter, om hvem de antogte, at hun havde Penge, og da de vare ankomne til Huset efter Sengetid, bankede de paa et Bindue og fik hende, der var gaaet i Seng, til at lukke dem ind, hvorpaa de ved Trusler bevægede hende til at sige, hvor hendes Penge fandtes, og bemægtigede sig ca. 3 Rb., hvormed de forsoiede sig bort.

13) Arrestanten har fremdeles vedgaaet, at han omirent ved samme Tid i Forening med Medtiltalte Nr. 40 Knud Kaas har fra Gaardmand Søren Jespersens Mark i Resild stjaalet endel til 1 Mt. vurbereede Kartoffer.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Rætters Domme og de indbandede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses usvovndigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Høgel).
Hjelsbøl & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 11.

Den 31te Mai.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 22de Mai.

Nr. 64.

Advocat Hansen

contra

Andreas Peter Ostenfeldt Holm m. Fl. (see forrige Nr.)

IX. Arrestanten Sune Christian Nielsen, der tiltales for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, er overbevist at have været beklagtig med Arrestanten Michaelsen ved derom at gjøre Aftale forinden Udførelsen i de ovenfor for dennes Vedkommende under Nr. 9 ommeldte Tyverier af 2 Skind fra Slagter Nissen i Skive, samt under Udførelsen at have deeltaget med samme Arrestant i det under Nr. 14 ommeldte Indbrudstyveri hos J. C. Mathsen i Skerriis, og endvidere at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til det af denne Arrestant alene udførte og ovenfor under Nr. 15 ommeldte Tyveri hos Smed Christen Jensen i Dommerby ved at modtage en Deel af det sammesteds sjaalne Garn, skjøndt han vidste, at det var sjaalet. Endvidere har han erkjendt at have i 1864 frassjaalet Vanemester James Hobbs et til 1 Rd. 8 Mk. vurderet Par Beenklæder, Slagter Frederik Jensen i Skive 2 til ialt 4 Rd. 4 Mk. vurderede Skind, Slagter Mathias Nissen sammesteds 3 Skind, ialt af Værdi 4 Rd. 3 Mk., samt seer Jernbanens Dplagsplads at have tilvæendt sig 1 Stk. Kul af Værdi 12 f. Endelig har han ligeledes vedgaaet efter foregaaende Aftale med en under Sagen ikke medtiltalt eller tilstedekommet Person om at ville afsjåbe ham nogle Gæs, som denne først skulde sjaale, at have afsjåbt denne omtrent 11 Gæs af Værdi 1 Rd. 2 Mk. pr. Stk., uagtet han vidste eller formodede, at de vare sjaalne, og at have undladt at oplyse og tilegnet sig et til 3 Mk. vurderet Skindtæppe, som han vil have fundet.

XV. Arrestanten Andreas Peter Ostenfeldt Holm, der tiltales for Tyveri og Hæleri samt Medbeklagtighed i Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, har vedgaaet, hvad der stemmer med det isøvrigt Oplyste, at have i

Forening med Medtaltale Nr. 25 Kirsten Holm ifter Efteraar frafjaalet Gaardmand Jens Thorsen i Risum Søgaard 3 Gjes, vurderede til ialt 3 Rd., samt at have gjort sig skyldig i Hæleri, blandt Andet med Hensyn til 2 Beder og 2 Faar, som af fornævnte Tiltalte ere fjaalne paa Risum Marker og tilhørte henholdsvis Jens Jensen og Gubik Gubiksen; en af hende i Rysløbing fjaalen Badmelsfrakte, vurderet til 8 Rd. og tilhørende Gaardmand Jacob Nielsen; et af hende i Høstebro fjaalet Tørftøde og noget Bomuldskøi samt 2 Kaffetter med flere Gjenstande, fjaalne paa et Marked i Skive, idet han deels har modtaget eller deeltaget i Fortæringen af disse Koster, deels været Tiltalte behjælpelig med at bære dem, ifjendt han vidste eller formodebe, at de vare fjaalne. Endvidere har han vedgaaet at have været deeltagende med ovennævnte Medtaltale i et af hende i September s. A. forøvet Tyveri fra en befhænket Mandsperson, nemlig Smed Peter Christian Nielsen af Resen, af et til 4 Rd. vurderet Par Beenklæder med et dertilhørende Pengebæls, som Befjaaerne anfætter til 8 Rd., medens Arrestanten og Medtaltale paastaaer, at det ifkun udgjorde 4 Rd. 4 Sk., samt endvidere at have unbladt at opløse og tilsegnet sig en Kaffet og en Pipe, tilfammen af Værdi 1 Rd. 2 Sk., som han vil have fundet ved samme Leilighed, og som tilhørte ovennævnte Smed Nielsen.

Arrestanten, hvis Dggivende at være 49 Aar gammel af Retten er ifjønnet at fremme med hans Udfeende, er tidligere anset blandt Andet ved Rysløbing Rjofstads Ertraretsdom af 11te Januar 1854 for første Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, ved samme Rets Dom af 1ste November 1862 i Fenhøld til D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 efter Frdn. 11te April 1840 § 13 cfr. § 78 som for anden Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 16 Maaneber, og vil han nu i Medfør af §§ 306 og 307 i Straffeloven være at ansee efter sammes § 281 1ste Led samt efter § 238 cfr. § 241 og § 247, og findes Straffen i det Hele at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber.

XX. og XXI. De Tiltalte Laust Juul eller Juulsen og Hustru Ane eller Anne Helvig Hansdatter, der tiltales for Hæleri og Medbeelagtighed i ulovlig Dmgang med Hittegods og Sidsmævnte tillige for Tyveri, ere paa samme Maade overbeviste at have i flere Maaneber gjort Vane eller Væringssvei af at tilforhandle sig eller paa anden lignende Maade at modtage eller forfølge Koster, om hvilke de vidste eller formodebe, at de vare fjaalne. De have saaledes blandt Andet udviist en hælervist Medvirksomhed med Hensyn til de af Arrestanten Nr. 9 Juul Christian Nielsen forøvede, ovenfor ommeldte Tyverier af et Par Beenklæder fra Banemester Hobbs, af Kul fra Fernbanens Dplagsplads, af Skind fra Slagterne Frederik Jensen og Mathias Nielsen i Skive, og ligeledes gjort sig skyldige i Hæleri med Hensyn til de af Arrestanten Laust Michælsen forøvede ovenfor omhandlede Tyverier, Nr. 2 hos Vælsmand Thomsen i Kjelberup, Nr. 5—7 Tyverierne af Lam paa Skivehuus og Hem Marker, Nr. 9 Tyveriet af Skind fra Slagter Nielsen i Skive, udført af be-

meldte Arrestant og Arrestanten Nr. 9 Jusk Christian Nielsen, Lyseriet Nr. 14 af de samme Arrestanter hos Gaardmand Jens Christian Madsen i Østerris, Nr. 15 af Michaelsen alene hos Smed Christen Jensen i Dommerby, Nr. 17 og 18 Lyserierne i Estvad Præstegaard, Nr. 19 hos Gaardmand Peter Christian Jensen i Egebjerg, Nr. 22 og 23 hos Niels Jensens Enke i Veiby og Gaardmand Peter Nielsen i Haajum, udført blandt Andet af Michaelsen og Peter Christian Hansen, Nr. 34 af Høst fra Slagter Jensen i Skive, Nr. 37 hos Gaardmand Niels Skipper i Hvidbjerg, Nr. 51 hos Gaardmand Jacob Andreasen i Søby, udført af Michaelsen, Møller, P. Chr. Hansen og Chr. Abrahamsen, samt endvidere Lyseriet Nr. 53 hos Gaardmand Christen Clausen i Hvidbjerg Ratten mellem den 15de og 16de December f. A. af Michaelsen, Møller og A. E. Larsen.

Kauf Juul's Hustru har fremdeles gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til det af Arrestanterne Michaelsen og P. C. Hansen forøvede, ovenfor for førstnævnte Arrestants Vedkommende under Nr. 16 ommeldte Lyseri hos Niels Pedersen Segstrup, ligesom hun har vedgaaet at have for et Par Aar siden i Forening med Tilstalte Nr. 43, Mariane Hansdatter, Nielsens Hustru, skjaalet 2 Stkr. Jernbanen tilhørende Tommer af Værdi 2 Mk. ialt, samt fraaajaalet Branddirecteur Møller noget Kul og 12 Stkr. Turnips af Værdi ialt 3 Mk. 8 s, med Hensyn til hvilke Lyserier Kauf Juul har erkjendt at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Sluttelig have de begge vedgaaet at have modtaget i Foræring af ovennævnte Juul Christian Nielsen et af ham som ovenfor ommeldt fundet Skindtæppe, skjøndt de vidste, paa hvilken Maade han var kommen i Besiddelse af det.

Som Følge heraf ville de Tilstalte, af hvilke Kauf Juul er født i Aaret 1805 og hans Hustru den 11te September 1816, og som ikke ere fundne forhen straffede, være at ansee deels efter Fejd. 11te April 1840 § 24, deels i Medfør af Straffelovens § 306 efter § 55 cfr. § 247, og sidstnævnte Tilstalte tilføjede efter § 228 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshønsarbejde for hver især i 1 Aar.

XXII. Tilstalte Johan Svensen er overbevist at have for omtrent 8 Aar siden fraaajaalet Gaardmand Jens Andersen i Hem, hos hvem han dengang tjente, 1½ Skp. Rug af Værdi 4 Mk. 8 s.

XL. Tilstalte Knud Kaas, der tiltales for Medbeelagtighed i Røveri, Lyseri og Hæleri, og hvis Opgivende at være 39 Aar gammel er skjøntet at stemme med hans Udsænde, og som ikke er fundet forhen straffet, har vedgaaet, at han for nogle Aar siden paa Spørgsmaal af Arrestanten Møller, om han vidste nogle Steder, hvor han kunde skjæle, har fortalt ham, at Fruentimmeret Ane Kirstine Poulsdatter i Mannerup, hos hvem han for Tid isorbeten havde logeret, var i Besiddelse af 30 Rd., og da Møller strax foreslog ham, at de i Forening skulde skjæle Pengene, har ladet, som om han gif ind derpaa, skjøndt det ikke var hans Mening, og han ikke vil have vidst, om Fruentimmeret havde Penge, ligesom han heller ikke vil have truffet nogen bestemt Aftale om,

naar eller hvoreledes Pengene skulde stjeles, medens Møller dog paastaaer, at Tilstaite vilde have været med at tage Pengene, men at han ikke vilde have ham med, hvorefter Møller i Forening med Medtilstaite Nr. 17 Lugthussfange Chr. P. Andersen, som ovenfor under Nr. 12 for Førstnævntes Bekommande ommeldt, i Begyndelsen af 1864 ved Anvendelse af Trusler fravendte bemeldte Fruentimmer 3 Rb., uden at Tilstaite var med under Udførelsen af Forbrydelsen eller senere fik nogen Andeel i sammes Udbytte. Fremdeles har Tilstaite vedgaaet, at han i Forening med Møller har, som ovenfor under Nr. 13 ommeldt, stjalet endel til 1 Mk. vurderede Kartofler fra Gaardmand Søren Jespersens Mark i Kestild, og ligeledes $\frac{1}{2}$ Stp. Kartofler af Bærbi 8 f fra Niels Ladefogeds Mark i Ransing, hvilket sidste Tyveri Møller dog ikke vil kunne erindre at have deltaget i.

Endelig har han vedgaaet at have modtaget et af hans Hustru, Medtilstaite Nr. 41 Ane Mette Kirstine Johansen, og Nr. 31 Ingeborg Jørgensdatter hos Kjøbmand Olsen i Skive stjalet til 5 Rb. 3 Mk. vurderet Par Buxer, uagtet han var underrettet om, at de vare stjalne.

Som Følge heraf vil han være at anses i Medfør af Straffelovens § 306 efter sammes §§ 228, 238 og 48 sammenholdt med førstnævnte § med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Forsdagen den 23de Mai.

Nr. 49. Lieutenant **Fabricius** til Bramminge (Adv. Hansen)
contra

Sogneforstanderskabet for Darum og Bramminge
Sogne (Advocat Levinson efter Drbre),

angaaende Spørgsmaalet om Titantens Forpligtelse til at udrede Bidrag til Bramminge Sogns Skolevæsen.

Gjyrding Malt Herredstingsdom af 28de Marts 1862:
„De Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Darum og Bramminge Sogne bør til Titanterne, Administrationen for Hovedgaarden Bramminge paa afdøde Proprietair Fabricius's og Hustrues Dødsboes Vegne, betale de ovenfor anførte af den nævnte Hovedgaard erlagte Skolebidrag for Aarene 1856, 1857, 1858 og 1859 med ialt 53 Rb. 4 f. Saa bør og nærværende og fremtidige Eiere af bemeldte Gaard være fritagne for at erlægge noget som helst Bidrag til Bramminge Skolevæsen, og saaledes ogsaa navnlig noget Bidrag til den Førgøelse i Lønning, som ved det foran nævnte af Skoledirectionen for Andst m. fl. Herreder under 8de

August 1859 udarbejdede og af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet under 25de October s. A. approberede Forslag til Skolevæsenets Omordning i Bramminge Sogn er Skolelæreren i bemeldte Sogn tillagt. Processens Omkostninger ophæves. De Indstævntes befalede Sagfører Procurator Hofstrup tillægges i Salair 25 Rd., som udredes af det Offentlige. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 20de November 1865: „Hovedcitanterne, Sogneforstanderskabet for Darum og Bramminge Sogne, samt de Indstævnte, Finansministeren, Indenrigsministeren, Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, Skoleraadet for Ribe Amt og Skoledirectionen for Andst m. fl. Herreder, bør for Contractantens, Lieutenant Fabricius's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og den for Hovedcitanterne og de Indstævnte i 1ste Instants befalede Sagfører, Procurator Hofstrup, samt den for Hovedcitanterne for Overretten bekliffede Sagfører, Procurator Isaacsen, tillægges i Salair hver 25 Rd., der udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

Forjaavidt der af de Indstævnte for Høiesteret er nedlagt Paastrand om Afvisning med Hensyn til de under Sagen omhandlede Skolebidrag for Aarene 1856—59 til Beløb 53 Rd. 4 s, bemærkes, at disse vel ikke udgjøre summa appellabilis, men paa Grund af denne Forbrings Connexitet med den øvrige Deel af Sagen findes der ikke i den anførte Omstændighed nogen Hindring for ogsaa at tage samme under Paaafjendelse.

Næst at erindre, deels at den i foregaaende Instants subsidiairi nedlagte Erstatningspaastrand af Citanten er frafalden, deels at Høiesteret, ifølge hvad der har været Gjensind for Overrettens Afgjørelse, ikke kan tage under Paaafjendelse, om Citanten er fritagen for i Fremtiden at yde noget som helst Bidrag til Bramminge Sogns Skolevæsen, men at det under nærværende Sag kun bliver at afgjøre, hvorvidt han som Eier af Bramminge Hovedgaard bør deeltage i Udredelsen af det Mere, der ved den i den indankede Dom ommeldte Skoleplan af 1859 og overeensstemmende med

Lov 8de Marts 1856 er normeret i Løn for Skolelæreren i bemeldte Sogn, foruden hvad der tilkom ham efter den ældre Fundats af 23de August 1823, bemærkes i Henseende til Sagens Høieste ret saaledes foreliggende Realitet, at Retten maa billige Citantens subsidiaire Paastand om at erholde tilbagebetalt fornævnte 53 Rd. 4 Sk, som i Henhold til den citerede Lov ere ham affordrede, samt om at fritages for at bidrage til den ved Skoleplanen af 1859 foreskrevne Forsøgelse af Skolelæreren Løn. Dette Resultat findes nemlig at have bestemt Hjemmel i Ordene i den uden Indskrænkning allerhøiest confirmerede Fundats af 1823, cfr. navnlig dens § 4, og der er hverken i Diemebet med den Sognet af Dprekkeren af denne Fundats i sin Tid skænkede Gave, eller i Hensynet til den daværende Organisation af Skolevæsenet i Bramminge Sogn, eller i de øvrige i Overretsbommen fremhævede Omstændigheder tilstrækkelig Grund til at lægge nogen Indskrænkning i Fundatsens utvetydige Ord.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det ved Underretsbommen fastsatte Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale de paastævnte 53 Rd. 4 Sk. Derhos bør Citanten som Eier af Bramminge Gaard være fritaget for at yde noget Bidrag til den Forsøgelse i Lønningen, som ved den den 25de October 1859 approberede Skoleplan for Bramminge Sogn er bleven Skolelæreren i bemeldte Sogn tillagt. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitsklassen betale de Indstævnte 1 Rd. Procurator Hofstrup tillægges i Salarium for Underretten 25 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indskæbte Doms Præmissjer hedder det: „I et af Bramminge Sogns Skolecommission under 14de Jannor 1815 til Amtsskolebirectionen indgivet Forslag angaaende Ordningen af Sognets Skolevæsen i Henhold til Anordn. 29de Juli 1814, tilhøb Commissionens Medlem, Cancelliraad, senere Justitsraad Allgaard til Bramminge Hovedgaard, under hvilken hele Sognet

bengang hørte som Fæstegæds, for at lette det Alle og uformuende Sogn Til-
 vebringelsen af Byggeplads og Jord til en Skolelærer, ved Fæstledighed at
 overlabe til Skolevæsenet de fornødne Jorder af et ham tilhørende Boesked,
 idet det i Inddragendet blev paakrævet, at derved tillige vilde indgaaes den
 Svækkelse i Gaardenes Drift, Villie mod Indretningen hos Bønderne og
 Erstatning til Godseieren for Ufflag i Høveri m. m., som vilde blive Folgen,
 naar Skolejord skulde tilveiebringes ved at fratage en eller flere Mænd de for-
 nødne Jorder, hvorhos han erklærede, naar dette Forslag antoges, at ville nær-
 mere være behjælpelig til Stolens Opbyggelse, Indretning m. v., og i en sæl-
 gende Skrivelse fra Skolecommissionen af 29de April f. A. forbeholdt Mlgaard
 sig fremdeles, i Forbindelse med Affaaelsen af den ommeldte Skolejord, at
 bringe andre Opoffrelser til Skolevæsenets Lærk, idet han udtalte, at det i en-
 deel Aar havde været hans Bestemmelse at stifte en varig og gavnlig Skole-
 indretning i Sognet. Efterat det ommeldte Boesked var blevet fæstledigt,
 skænkede Mlgaard derpaa ved et den 31te Januar 1821 oprettet og den 4de
 April f. A. confirmeret Gavebrev til Skolevæsenet ca. 20 Ldr. Land af Ste-
 dets Jorder, med Tilføiende, at han endvidere var sinbet at skænke en Capital
 til Skolebygningens Opsættelse eller selv labe den opføre, og under 23de August
 1823 oprettede han derpaa en formelig Fundats for Bramminge Sogns Skole,
 hvori han, efter først at have tilkendegivet, at han nu i Henhold til og i Over-
 eensstemmelse med Gavebrevet af 31te Januar 1821 havde opbygget samt her-
 ved skænket Sognets Skolevæsen et fuldt indrettet Skolehus, fastsatte Skole-
 districtets Størrelse samt Skolelærers Løn og Emolumenter, der skulde be-
 staae af 1) Kirkefangerembedets Indtægter, berunder 2½ Ld. Rug af Sognet,
 2) fri Bolig samt Benyttelse af de til Skolehuset hørende Jorder, hvoraf han
 nu tillige skænket Skolevæsenet Konge- og Kirketienden, ligesom han yderligere
 afflod Resten, ca. 1 Rd. Land, af det ommeldte Boeskeds Tilfagende, som han
 tidligere havde forbeholdt sig, 3) Kyspengene af Bramminge Kirke, aarlig 3 Rd.
 2 Mk., 4) i Tillæg af Sognet som Skoleløn aarlig 2 Ldr. Rug og 3 Ldr.
 Byg, der skulde liges af Skolecommissionen, 5) endelig skænket han en Ca-
 pital af 100 Rd., hvoraf Renten af 600 Rd. skulde anvendes til Skolelære-
 rens Løn og Renterne af det Dvrigt til Skolehusets Reparation, et Skole-
 bibliotek m. m. Efterat disse Bestemmelser om Skolelærers Løn m. m. ere
 givne i Fundatsens § 3, hedder det derefter i § 4, at paa Grund af hvad Ml-
 gaard saaledes i det Hele har skænket til Skolevæsenet, skulde saavel Bram-
 mingegaards som den ham da som det maa antages ligeledes tilhørende Eien-
 dom Bramminge Nygaards Ciere og Besiddere være aldeles befrieede til evig
 Tid for nogenjombest Udgift eller Bidrag til Bramminge Sogns Skolevæsen,
 af hvad Navn nævnes kunde. Dernæst bestemmes der i § 5, at Skolebispri-
 cets Bønder skulle pløie, saae og harve enbeel af Skolejorden, samt høste og
 indbjerge Sæden deraf, idet det derved udtales, at dette Arbeide paalægges
 Bønderne med Hensyn til, at de ved den i Fundatsen omhandlede Overlæbelse
 af Skolejorderne bleve fritagne for Ildessen af den Fourage, som de ellers vare
 pligtige at yde efter Skolelovsordningen. Efterat der endvidere bl. A. er be-

fremt, at der af hver halv Gaard i Skoledistrictet skal til Skolelæreren og Skolelæreren ydes et nærmere angivet Quantum Brændsel, udtaler Allgaard, at han ved Fundatsen formeente at have opfyldt sit længe nærvede Ønske at afpøse Noget af den Formue, Forsynet havde betroet ham, til Skolevæsenets Læro, og at det af ham til Skolevæsenet Skændte af Jorber, Bygninger samt Capitaler kunde anslaaes til 2500 Rb. rede Sølvs, hvorhos det sluttelig udtales, at han under Fundatsens Oprettelse havde benyttet de locale Kundskaaber, som hans 20aarige Ophold i Sognet kunde yde ham, samt at det var hans Ønske, ligesom det af ham Legete var skændet alene under denne Betingelse, at Fundatsen i det Hele maatte nyde allerhøist Confirmation. Medens der nu i Henhold til denne Fundats, der under 19de November s. A. erholdt kgl. Confirmation, i det derefter følgende Tidrum maa antages ikke at være paalignet Eierne af Bramminge Hovedgaard eller Bramminge Nygaard noget Bidrag til Skolevæsenet i Sognet, har Sogneforstanderskabet, efterat der ved Lov af 8de Martz 1856 var givet Bestemmelse om en Forskielse af Skolelærernes Lønninger, paalignet hele Skoledistrictet og derunder ogsaa Eierne af Bramminge Hovedgaard og Bramminge Nygaard de saaledes foranledigede Udgifter, og ved et af vedkommende Skolebirection under 8de August 1859 affattet og af bemeldte Ministerium under 25de October s. A. approberet Forslag til Skolevæsenets Omordning i Bramminge Sogn er det fastsat, at der foruden de ældre ved Fundatsen af 23de August 1823 hjemlede Ydelsers — der skulle vedblive og tilsvares som i Fundatsen bestemt, nemlig deels ved Hjælp af hvad der ved Fundatsen var leget, deels forøvrigt ved Ligning paa Skoledistrictets Beskøere, uden Deeltagelse af Brammingegaards og Bramminge Nygaards Besiddere — endvidere for Fremtiden ved Ligning paa hele Skoledistrictet, Hovedgaardene Bramminge og Bramminge Nygaard derunder indbefattede, som nye Ydelsers til Skolelæreren Lønning aarligt skulde tilveiebringes 1½ Td. Rug, 20 Tdr. Byg samt 20 Rb., hvorhos dog tilføies, at saafremt bemeldte 2 Hovedgaarde ved Dom skulde blive fritkjøbte for Bidrag til disse Ydelsers, blev et til Renten af de ovennævnte 600 Rb. og Kirkelyspengene svarende Beløb 27 Rb. 2 Mk. at afforte i den Læreren tillagte Kornløn. Under nærværende Sag har nu den i Henhold til et af den sidst afskde Eierinde af Bramminge oprettede Testament indfattede Administration for bemeldte Hovedgaard, i hvis Sted Contractanten, Lieutenant Fabricius, som testamentarisk Arving til Hovedgaarden, under Sagens Drift for Overretten er indtraadt, i 1ste Instants efter Stævning til Hovedcitanten, Sogneforstanderskabet for Darum og Bramminge Sogne — hvilke Sogne ere forenede under et fælles Forstanderskab, men med særskilt Skolevæsen for hvert af Sognene — samt endvidere til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Skoleraadet for Ribe Amt, Skolebirectionen for Andst m. fl. Herceder og Indenrigsministeriet paa Statskassens Vegne, principaliter paaqaadet Hovedcitanterne tilspigtede at tilbagebetale de af Bramminge Hovedgaard for Aarene 1856—1859 incl. ved Udpantning eller under Udpantningskvang indkrævede Skolebidrag, tilsammen til Beløb 53 Rb. 4 S., samt nærværende og fremtidige Tæse af bemeldte Hovedgaard

kjendt fritagne for at erlægge nogetlommelst Bidrag til Bramminge Sogns Skolevæsen, og saaledes ogsaa navnlig noget Bidrag til den Forsøgelse i Lønning, som ved det ommeldte under 25de October 1859 approberede Forslag til Omordningen af Sognets Skolevæsen er Skolelæreren tillagt, og subsidiairt, at der af Kongerigets Statskasse tilkjendes Brammingegaards Eier Erstatning efter uvilige Mænds Sjøn for det Tab, Gaardens Eier lider ved at miste den samme ved Fundatsen tillagte Frihed for Bidrag til Skolevæsenet. Ved Underrettsdommen er den af Administrationen neblagte principale Paastrand tagen tilfølg, og denne Dom have nu Hovedcitanterne indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants neblagte Frisindelsespaastrand. Contracitanten har derimod principaltier paastraaet Underrettsdommen slabsøstet, og subsidiairt, efter Stævning til de Indsævnede Finansministeren, Indenrigsministeren, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Skoleraadet for Ribe Amt og Skoledirectionen for Audst m. fl. Herreder — af hvilke Indsævnede Sagen har givet Møde — gjentaget den ovennævnte for Underretten neblagte subsidiaire Paastrand.

Foreløbigt bemærkes, at forsaavidt Contracitanten som meldt principaltier har neblagt Paastrand ikke blot om Tilbagebetaling af de ommeldte 53 Rd. 4 sk, samt om Fritagelse for Bidrag til den ved Forslaget af 1859 Skolelæreren tillagte Forsøgelse i Lønning, men ogsaa om Fritagelse for at erlægge nogetlommelst Bidrag til Bramminge Sogns Skolevæsen, kan denne sidstnævnte Paastrand ikke anses at have været Gjenstand for Forligsmægling, og der bliver derfor under Sagen alene Spørgsmaal om de 2 førstnævnte Paastraaede.

Mændens nu Contracitanten har formeent, at det ligesvem maa følge af de omfattende Udtryk i den ommeldte Fundats af 23de August 1823, navnlig dennes § 4, og af den paa samme meddeelte lgl. Confirmation, der gaar ud paa en Stadfæstelse af Fundatsen i alle dens Ord, Puncter og Clausuler, at Eieren af Bramminge Hovedgaard, til Gjengjæld for hvad der er legeret til Sognets Skolevæsen ved Fundatsen, for bestandig bør være fri for enhver Udgift eller Bidrag til Skolevæsenet, hvilken Fritagelse var en Betingelse for de ved Fundatsen skænkede betydelige Gaver, og at Hovedcitanterne derfor have været uberettigede til at paaligne Eieren Bidrag til de senere ved Lovgivningens foranledigede forhøjede Udgifter til Skolevæsenet, og at der ommeldte Fritagelse ialtsald ikke kan ophæves uden imod Erstatning af Statskassen, have derimod Hovedcitanterne gjort gjældende, at der ved Fundatsen kun er forbeholdt Fritagelse for Bidrag til de Udgifter til Skolevæsenet, som skulde udredes paa den Tid, da Fundatsen blev oprettet, og at Fritagelsen ialtsald ikke kan tillægges en saadan Udfrækning, at de ved Fundatsen skænkede Gaver derved, at den betingede Fritagelses Værdi efter de forandrede Forhold kommer til at overstige Gavernes Renteværdi, bliver til en Byrde for Sognet, hvilket efter Hovedcitanternes Anbringende vil blive Tilfældet, naar Eieren af de nævnte 2 Hovedgaarde skulde være fri for de omhandlede ved Lov 8de Martz 1856 foranledigede forhøjede Udgifter til Skolevæsenet, i hvilken Henseende de have anført, at da det Bidrag, bemejnte Eiers vilde komme til at udrede deels efter

deres Gaarbes Hartkorn, der udgjør omtrent $\frac{2}{3}$ af hele Sognets Hartkorn, deris i Sammenligning med de øvrige Sognebeboere efter deres Formuestilstand og Leilighed, cfr. Anordn. 29de Juli 1814 § 56, formeentlig vil udgjøre mere end Halvdeelen af Skoleudgifternes Beløb.

Eigesom imidlertid det ovenomhandlede med Egl. Confirmation forspaaede Document ikke udeslukkende eller endog blot nærmest er at ansee som et Gavebrev, men derimod selv betegner sig og efter sit Indhold i det Hele hovedsageligen maa betragtes som en Fundats, hvorved Skolevæsenet i Bramminge Sogn ordnes igjennem en Række af Bestemmelser om Skolebistricets Omfang, Skolelærerens Løn og Udgifternes Fordeling paa Hovedgaarden Bramminge og Bramminge Nygaard samt de øvrige Beboere m. v., og til hvilke Bestemmelser Mlgaard's Donation sluttede sig som en den hele Ordning betingende Bestanddeel af Fundatsen, saaledes findes ogsaa det i Fundatsens § 4 indeholdte Vilkaar angaaende de paagjældende Gaarbes Fritagelse for Bidrag til Skolevæsenet at maatte ansees som knyttet paa det Næreste til selve den Ordning, der ved Fundatsen agtedes gennemført til Føldestgjørelse af Forskrifterne i Anordn. 29de Juli 1814, men dog med saabanne Afvigelser fra denne Anordnings særlige Bestemmelser, at den ikke uden høiere Sauction kunde tillægges Gyldighed. Paa samme Maade kan nu ogsaa den paa Fundatsen givne kongelige Confirmation, der gjentagende kun nævner Fundatsen i Almindelighed som Gjenstanden for den meddelte Stadfæstelse, uden at noget af Fundatsens enkelte Punkter og navnlig sammes § 4 særlig berøres, forsaavidt den ved at stadfæste Fundatsen i sin Heelhed tillige stadfæster det i sammes § 4 indeholdte Vilkaar, istun ansees at gaae ud paa at bifalde, at de paagjældende Gaarde fremtidig fritages for Bidrag til det ved selve denne Fundats etablerede Skolevæsen, hvis Udgifter derefter vilde blive at afholde ved Hjælp af de stærkede Gaver i Forbindelse med de Høveler, som Sognets Bønder efter Fundatsen skulde udrede, hvormod der mangler Føle til at antage, at dette nævnte Vilkaar angaaende Gaardenes Fritagelse skulde være stadfæstet ganske ubetinget eller overhovedet anderledes end som et i nære Forbindelse med den øvrige i Fundatsen omhandlede Ordning af Skolevæsenet staaende Led i eller Bestanddeel af bemeldte Ordning. Om det nu end derfor kunde antages, at Mlgaard — der isvrigt saavel under de foregaaende Forhandlinger som i selve Fundatsen maa ansees at have tilkendegivet, at han formeente ved de paagjældende Donationer at have bragt et Offer, eller at have ydet mere end der, ogsaa naar Hensyn tages til Fremtiden, vilde komme til at paahvile Eierne af de ommeldte Gaarde at udrede til Skolevæsenet, og som isvrigt ogsaa ved Donationerne kunde antages at have havt Hensyn til den Interesse, han maatte have i en lempelig Indførelse af den nye Skoleindretning i det af uformuende Hæftere under hans Hovedgaard bestaaende Sogn — kunde have tilsigtet at erhverve nogen Fordeel for Eierne af bemeldte Gaarde og navnlig en Fritagelse for yderligere Bidrag i Fremtiden ogsaa under forandrede Forhold, naar Fritagelsen vilde blive en Byrde for Sognet og et Privilegium for de nævnte Gaarde, kan der i Forhold til det Anførte ikke ved Confirmationen ansees til-

figtet at skabfæste videre end en fritagelse for Eierne af Hovedgaarden Bramminge og Bramminge Nygaard for Bidrag til de Udgifter, som efter de da gjældende Lovbestemmelser ellers skulde ydes til Skolevæsenet der paa Stedet, og at anerkjende, at den ved Fundatsen indførte Ordning da ansaes tilfredsstillende; hvortilmod fritagelsen ikke kan ansaes at have Hensyn til saadanne nye og yderligere Udgifter, der, som de her ommeldte, maatte være en Følge af at en senere Lovgivning fordrøbe en Forsøgelse af Skolelæreren Lønning, idet slige nye Udgifters Fordeling paa det hele Sognedistrict, derunder indbefattet de ommeldte Gaarde, ikke vil kunne ansaes præjudiceret ved den paagjældende Bestemmelse i Fundatsen. I Henhold hertil vil Contractanten ikke kunne ansaes fritaget for Deeltagelse i de under Sagen omhandlede ved Lov 8de Marts 1856 hjemlede forøgede Udgifter til Skolelærernes Lønninger, og Contractantens principale Paastand om at erholde tilbagebetalt de ovennævnte hos Eieren af Bramminge Hovedgaard for 1856—1859 indkrævede Skolebidrag, eller at fritages for Bidrag til den Forsøgelse i Løn, som er tillagt Skolelæreren ved det ommeldte under 26de October 1859 approberede Forslag til Omordningen af Sognets Skolevæsen, vil derfor ikke kunne tages tilfølg. Da fremdeles den af Contractanten subsidiairt paastaede Erstatning af Statskassen allerede af den Grund ikke vil kunne tilkjendes ham, at der efter det Anførte ikke kan antages ved Fundatsen at være hjemlet ham fritagelse for de omhandlede Udgifter, ville, i Henhold til alt det Anførte, saavel Hovedtitanterne som de Indskævnte være at frihøde for Contractantens Tiltale.“

Fredagen den 24de Mai.

Nr. 29. Justitsraad, Contoirchef **Balslev** (Adv. Liebe efter Ordre)
contra

Finantsministeriet (Justitsraad Bunken),

angaaende Størrelsen af de Titanten som forhenværende Secretair ved den overordnede Tiendecommission tilkomne Bortpenge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juni 1866: „Finantsministeriet bær for Tiltale af Titanten, Justitsraad og Contoirchef Balslev, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indskævede Dom anførte Grunde vil den være at skabfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi Kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten eller nu hans Enke 1 Rb.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende imod Finantsministeriet anlagte Sag har Citanten, Justitsraad og Contoirchef Balslev, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, der er meddeelt fri Proces, ved sin befillede Sagsfører Procurator Nyegaard neblagt Paastand om at kendes berettiget til at oppebære i Bortpenge aarligt i 5 Aar, fra 1ste Januar 1865 at regne, 308 Rb. 32 ð, samt — saaledes som Paastanden senere er udvidet — Aenter af de paastaaede 308 Rb. 32 ð fra bemeldte Dato eller i alt Fald fra Stævningens Dato den 15de September s. A., hvorhos Citanten har paastaet Ministeriet tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, samt den befillede Sagsfører tillagt Salair.

Den constituerede Kammeradvocat, der har givet Næde for det indseende Ministerium, har derimod paastaet dette frifunden og hos Citanten tillagt Sagens Omkostninger, derunder hans Salair.

Til Oplysning om Sagens Sammenhæng bemærkes, at Citanten den 11te November 1843 udnævntes til Secretair ved den overordnede Tjenstcommissiøn med en aarlig Gage af 500 Rb.; under 10de Januar 1844 erholdt han derhos Igt. Constitution til tillige at være Contoirchef i Matriculcontoiret med en Gage af 1200 Rb., hvilken Gage den 1ste Januar 1848 forhøiedes til 1400 Rb., og under 1ste Januar 1849 udnævntes han til virkelig Contoirchef med en Gage af 1600 Rb. Ved Lønningeloven af 31te Marts 1860 § 2 bleve Contoirchefsgagerne bestemte til 1400 Rb., men med et Tillæg af 200 Rb. for hver 5 Aars Tjeneste indtil 2000 Rb. Citanten, som paa denne Tid havde været virkelig Contoirchef i 11 $\frac{1}{2}$ Aar, tilkom altsaa 1800 Rb. i Gage, men da han forenede to Embeder, kunde den ommeldte Forbedring paa Grund af den ved bemeldte Lovs § 8 foreskrevne Afkortning ikke komme ham tilgode, hvorimod det i Henhold til Lovens Slutningsbestemmelse ved Finantsloven blev afgjort, at Citantens Contoirchefsgage forhøiedes til 2000 Rb., imod at der affortædes ham Halvdelen af Gagen som Secretair, samt at det hele Beløb forbedtes saaledes, at der fra 1ste April 1861 bevilgedes ham 1800 Rb. som Contoirchef og 450 Rb. som Secretair. Da den overordnede Tjenstcommissiøn ifølge Lovens af 12te December 1860 ophævedes fra 1ste Januar 1865, indbrøges samtidig Citantens Embede som Secretair, og han sættes paa Bortpenge, hvilke Finantsministeriet bestemte til 250 Rb. aarlig i 5 Aar fra 1ste Januar 1865, idet Ministeriet gif ud fra, at Bortpengene under ingen Omstændigheder kunne fastsættes højere, end at de i Forbindelse med Contoirchefsgagen 2000 Rb. — Citanten er nemlig, ifølge Lønningeloven af 31te Marts 1860 § 2, berettiget til fra 1ste Januar

1864 at oppebære ældst Contoirchefs Gage — ikke overfleg det samlede Gagebeløb, Titanten i Henhold til Pensionslovens § 8 forinden Entlebigelsen fra Secretairposten oppebar i begge Embedsstillinger.

Titanten formener derimod, at Vartpengene i Henhold til Bestemmelsen i Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 3 bør beregnes med $\frac{2}{3}$ af Gagen efter dennes Størrelse i de sidste 5 Aar før Embedets Irdbragning, altsaa in casu af 500 Rd. for $1\frac{1}{2}$ Aar og af 450 Rd. for $3\frac{2}{3}$ Aar, i Gjenmænit 462 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ skilling, følgelig udgjør aarligt $\frac{2}{3}$ af sidstnævnte Beløb o: 308 Rd. 32 $\frac{1}{2}$ skilling.

Titanten maa nu vel gives Medhold i, at Loven af 5te Januar 1851 § 3 afgiver Reglen for Vartpenge og disses Beregning med $\frac{2}{3}$, samt at Loven ikke har nogen fra den almindelige afvigende Regel for det Tilfælde, at Vartpengene skulle beregnes for et Embede, som, efter at have været forenet med et andet, indbrages — hvortil der isøvrigt ei heller paa den Tid, da den, der beskæftede flere Embeder, oppebar den fulde Gage for hvert især, var nogen Anledning — og det maa ogsaa indrømmes Titanten, at Pensionsloven af 31te Marts 1860 ikke indeholder Bestemmelser om Vartpengenes Beregning i det givne Tilfælde; men Spørgsmaalet bliver, om ikke sidstnævnte Lov maatte have opstillet saadanne Regler for Gagerne i det Tilfælde, at flere Embeder forenes hos een Person, at der ved Vartpenges Beregning, naar et af de saaledes forenede Embeder indbrages, ikke kan, uden at komme i Strid med selve Pensionslovens Forordninger, affees fra hine Regler; og dette Spørgsmaal finder Retten at maatte besvare bekræftende.

Efterat nemlig den Afkortning i Gagen, som Pensionslovens § 8 har indført, naar flere Embeder forenes hos Een, har fundet Anvendelse i et Tilfælde som nærværende, vilde der, ved uden Henjyn hertil at følge Pensionslovens Regel om Vartpenges Beregning med $\frac{2}{3}$, fremkomme den Besynderlighed, at Embedsmanden, naar han fritoges for det ene Embedes Beskyrrelse, erholdt en større Indtægt, end da han forestod begge Embeder. Men dette findes ikke at kunne bestaa enten med Pensionslovens Hovedprincip — hvorefter den, der fratræder et Embede, i Reglen faaer en mindre, men aldrig en større Indtægt end tidligere — eller med de enkelte Bestemmelser i Lovens 3die §. Der er saaledes i bemeldte § paalagt Embedsmanden Forpligtelse til igjen at modtage passende Ansættelse „med ibetmindste samme Indtægt, som det indbragte Embede gav“, ligesom det og jammesteds er bestemt, at den, der derefter ansættes i et mindre Embede, kun beholder saameget af Pensionen fra det tidligere Embede, at samme i Forening med det nye Embedes Indtægt „ikke overstiger hans tidligere Embedsindtægt“, hvoraf fremgaar, at Embedsmanden kun kan forlange at beholde sine tidligere Indtægter, selv naar der paalægges ham Overtagelsen af et nyt Embede; men det vilde dog staae i en bestemt Modstrid hermed, om den, hvem ingen saadan Byrde paalægges, skulde kunne fordrø og tilkomme endog mere, end han tidligere havde i Indtægt.

Efter det saaledes Ansøgte vil Titanten, der er tillagt et saa stort Beløb i Vartpenge, at disse i Forbindelse med hans nuhavende Gage udgjør det Beløb, han tidligere oppebar i samlet Embedsindtægt, ikke kunne have Krav

paa Mene, og det indstævnte Ministerium bliver derfor at frifinde for hans Tiltale."

Tirsdagen den 28de Mai.

Nr. 116.

Advocat Stebe

contra

Bobil Olsen eller **Jensen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te April 1867: „Arrestantinden Bobil Olsen eller Jensen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 2 Aar, samt udrede Actiøns Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Rønge, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Hensøit til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Stebe og Hindenburg for Højesteret betales Tiltalte 10 Rd. * til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Efter hvad der er oplyst under nærværende med Arrestantinden Bobil Olsen eller Jensen for Barnefødsel i Dølgemaal anlagte Sag blev hun ifjor Foraar besvangret udenfor Ægteskab, og da hun i Mai Maaned mærkede, at hun var bleven frugt-sommelig, og ved nogen Tid efter at omtale sin Tilstand for Barnefaderen blev af denne afotist med den Bemærkning, at det ikke kom ham ved, har hun senere ikke omtalt sin Tilstand for Nogen, men endog i August Maaned f. A. paa hendes Madmoders udtrykkelige Spørgsmaal til hende, om hun ikke var frugt-sommelig, bestemt benægtet dette under Angibende af, at hun altid havde været svær paa Grund af Sygelighed. Arrestantinden undlod ligeledes at anstafte Børnetsøi, naftet hun efter Forkøbet af den halve Svangerstabsstid mærkede Liv hos Fosteret, hvortil hun isvrigt har angivet som Grund, at hun, der antog sig besvangret i April Maaned, først ventede sin Nedkomst i Januar Maaned d. A. og derfor antog, at der var Tid nok til, naar hun den 1ste Januar havde frakstiftet sin Condition, at foretage det Fornødne i saa Henseende, ligesom det ogsaa var hendes Tanke at lægge sig ind paa Fødselsstiftelsen, naar

hun skulde gjøre Barfel. Den 26de December f. A. om Eftermiddagen faldt Arrestantinden, der ikke i de sidste Dage vil have mærket Liv hos Fosteret, sig upasselig og lagde sig under hendes Herkabs Fraværelse tilfængs, uden at hun dengang vil have antaget, at det var Fødselen, der forestod, og angav hun for sin Madmoder ved hennes Hjemkomst omtrent ved Midnatstid, at hun havde Krampe i sine Lemmer, hvorfor denne, der antog det for en almindelig Upasselighed, forlod hende efterat have givet hende en Kop varm Thee. Først efter een eller halvanden Times Forløb klev Smertterne efter Arrestantindens Forflaring saa voldsomme, at hun nu kunde indsee, at det var Fødselen, der forestod, og gaaer hendes Tilfaeelse ud paa, at hun derefter besluttede sig til for det Tilfaelde, at hun ikke skulde mærke Liv i Barnet, at føde i Dølgemaal og skjule Fødselen, medens hun, hvis hun mærkede Liv hos Barnet, vilde tilkalde Hjælp. Hun stod derpaa op, og uden at kalde paa Nogen og navnlig paa Rabøens Pige, hvis Værelse stødte lige op til Arrestantindens, gif hun ud i Sjøkkenet og stillede sig over sin Natpotte med Venene fra Hnanden i en halvbrøjet Stilling, i hvilken Fødselen foregik, og Barnet faldt fra hende ned i Potten, ved hvilken Leilighed Navlestringen maa være gaaet over af sig selv, ligesom Efterbyrden kort efter gif fra hende, medens hun endnu stod i samme Stilling. Da dette var skeet, og hun, som hun har paaستاet, ikke hørte Barnet give noget Livstegn fra sig, tog hun, uden at anfille nogen som helst Undersøgelse, om Barnet var levende eller dødt, i Hensind til sin tidligere Bestumning om at skjule Fødselen, Potten med dens Indhold, har den ned i Gaarden, hvorpaa hun løstede den med sin hvide Haand over Plankeværket, som adskiller Stedet Nr. 4 i Abjalonsgade, hvor hun tjente, fra Skibbanens Have, og kastede Indholdet ned i den paa den anden Side værende Grøft. Arrestantinden, der vedblivende har nægtet at have øvet nogen anden Vold imod Barnet eller at have haft til Hensigt at dræbe dette, som hun troede dødt, stod den paafølgende Morgen op som sædvanlig og gif til sit Arbeide, idet hun for sin Madmoder angav, at hun havde haft sine maanedlige Forandringer, men da denne fattede Mistanke, blandt Andet ogsaa fordi det blev omtalt i Huset, at Pigen den foregaaende Eftermiddag havde jamret sig, og trængte ind paa Arrestantinden, vedgif denne efter nogen Nægtelse og Udsigter, at hun havde født og kastet Barnet over Gaardens Plankeværk.

Efterat der derpaa var gjort Anmeldelse for Politiet, fandtes ved den anstillede Undersøgelse Pigen af et nysødt Pigebarn henliggende i Mudderet i den ommeldte Grøft, og ved den den 30te December f. A. over samme optagne legale Obductionsforretning maa det anses konstateret, at Barnet har været fuldbaaret og levdt efter Fødselen, ligesom de obducerende Læger have udtalt det som sandsynligt, at Barnet er dødt ved Drukning i den omtalte Grøft, idet der ikke fandtes Spor af ydre Vold paa Legemet med Undtagelse af et Brud paa de Hjernen omgivende Been, hvilket, dersom det er opstaet i levende Live, maa være skeet umiddelbart forinden Henkastningen i Vandet, da Barnet ellers neppe vilde kunne have foretaget saa kraftige Respirationsbevæ-

gesser, som Muddrets Indtrængen i Lustrørets finere Forgreninger synes at forudsætte.

For det af Arrestantinden efter hendes egen Tilstaaelse, som der, efter hvad der isvrigt er oplyst, ikke findes tilstrækkelig Høie til at forkaste, saaledes ubviste Forhold vil hun, der er født den 12te Januar 1845 og ved Helsingørs Kjøbstads Extraretsdom af 24de November 1860 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 41 jfr. § 81 sammenholdt med § 29 og Frdn. 12te Juni 1816 § 7 med Fængsel paa sædvanlig Fangeløs i 20 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 194 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indkomne Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retsens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenløst Boghandel (K. Segel).

Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 12.

Den 7de Juni.

1867.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 28de Mai.

Nr. 86.

Justitsraad Bunzen

contra

Joseph Felix og Christian Michael (Defensor Liebe),
der tiltales, Forsikæonte for Brandstiftelse og Sidstæonte for
Brandstiftelse eller Medvirkning til denne Forbrydelse.

Frederiksheds Exrætsdom af 29de November 1866: „Arre-
stanterne Joseph Felix og Christian Michael af Plantagen River
bør henfættes til Forbedringshuusarbeide, den første i Fem, den
anden i Tre Aar. Saa bør de ogsaa betale samtlige af denne
Sag flydende lovlige Omkostninger, hver med Een Tredeiedel.
Lucy Griffith bør for Tiltale i denne Sag fri at være, og
Sagens Omkostninger for hendes Vedkommende udredes af det
Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrettsdom af 26de Januar 1867:
„For Arrestanten Joseph Felix's Vedkommende bør Underrets-
dommen ved Magt at stande. Arrestanten Christian Michael bør
henfættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Actionens Om-
kostninger betale Arrestanterne for deres Vedkommende Een for
Begge og Begge for Een. At efterkommes under Adfærd efter
Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde,

XI. Aargang.

hvorved kun bemærkes, at Tiltalte Christian Michaels Forhold henhører under Febdn. 26de Marts 1841 § 9 sammenholdt med § 6, samt med Tilføiende, at en efter Dommens Af afgivelse af det tgl. Sundhedscollegium afgiven Erklæring bestyrker, at Tiltalte Joseph Felix ikke har udført Gjerningen i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Frederiksøds Extraret hertil Retten indankede Sag — der i Iste Instants angik endnu en Tiltalt, for hvis Bedkomende Sagen ikke er appelleret — tiltales Arrestanterne Joseph Felix og Christian Michael, den Første for Brandstiftelse, den Anden for Brandstiftelse eller Medvirking til denne Forbrydelse.

Ratten mellem den 13de og 14de August f. A. omtrent Kl. 12 udbrød der Ild paa Plantagen „Niver“ i den i Plantagens Gaard under et Brændeskuur opstakke Magas. Skuret nedbrændte, og af den 60 Fod lange og 26 Fod brede Magasstal brændte saameget, som vilde være tilstrækkeligt til at tage 12 Hade Sukker; en tilgrændende Sukkermark, hvortil Ilden udbredte sig, led ingen synderlig Skade.

Under de ved Centerdistrictets Politiret derefter optagne ubestyrte Forhører afgav omfider den 21de September Arrestanten Christian og den paafølgende Dag Arrestanten Joseph omstændelige Tilsvaerelser, der gik ud paa, at Ilden var paafaldt af Joseph, og at Christian havde været i Følge med ham og været tilstede ved Gjerningen. Disse Tilsvaerelser have begge Arrestanterne under senere Forhører vel gjort Forsøg paa at fragaane, men ligesom Fragaerterne, der have været forkundne med Forsøg paa at vælte Skulden over paa Andre, ikke have været synderlig stadige eller vedholdende og derhos paavisselig have været foranledigede ved ydre Omstændigheder og Paavirkninger, der tildeels maa tilskrives det mindre fuldstændige Tilsyn, der efter den mangelsulbe Indretning af Arresterne paa Kingshill har kunnet haves med Arrestanterne der, saaledes have Arrestanterne ialtsalb saavel tilfids under Politiretsforhørerne som senere under Extraretsforhøret fastholdt deres, iøvrigt under senere Forhører, navnlig den 23de, 25de og 30te September, yderligere bestemte Tilsvaerelser, der desuden i Hovedpunktet finde Besværelse i, hvad der ellers ved de under Un-

bersøggelsen afgivne, forøvrigt i forskellige Retninger gaaende, andre Forklaringer er kommet frem.

Herefter er Forbrydelsen iværksat saaledes:

Tidligt den samme Aften Branden fandt Sted vare begge Arrestanterne i Selskab med nogle andre Arbejdere ude for at hente Vand fra Vandløbet ved Plantagen. Arrestanten Joseph bemærkede da her til Arrestanten Christian, at han havde ifinde at „tænde Lys“ (give a light). Christian, der opfattede Josephs Nitring derhen, at han vilde sætte Ild paa, uden forøvrigt at have villet gjøre sig nogen Tanke om, naar eller hvor Ilden skulde paasættes, svarede her- til kun med et „Ja“ eller „Gaa an“ (go on), og der blev ikke talt mere om den Ting. Senere hen, efter at Beboerne i Christians Huus vare komne til No, forlod Joseph det Huus, hvor han havde søgt hen for Natteleie, og hente Christian, hvem han sit kaldt, uden ellers at voide Forskyrrelse, ud af Huset. Begge Arrestanter fulgtes derpaa ad fra Negerbyen til Magasgaarden, efter hvad Joseph mener at erindre, uden at de talte sammen, medens derimod Christian vil have udtrykt Frygt for at være med, da han samme Dag havde givet Oplysning og af den Grund antog, at han udsatte sig for at drage Mis- tanke paa sig. Da de havde naaet Magasffuret, udtog Arrestanten Joseph af det sydvæstlige Hjørne (Vindstiden) af Stakken en Bist, afstrøg en Svovlsik paa Stuurtpolken, tændte Bissen og stak den paany ind i Stakken. Christian havde imidlertid holdt sig i nogle Skridts Afstand, uden at vække Haand til Gjerningen, og da den var fuldført gik han, der imidlertid var bleven bange for at blive set, strax tilbage, listede sig ind i sit Værelse og lagde sig igjen, efter- laedende Joseph, der heller ikke blev og laae Ilden blusse op. Det var imid- lertid skeet, da han naaede sit Logis.

Hvad angaaer Motivet til Gjerningen, har Arrestanten Joseph, om hvem det er oplyst, at han lider af en smertelig almindelig Becnstade (Elephantiasis), ikke kunnet givet anden Forklaring, end at han, naar hans Been smertede ham, bliver forstyrret i Hovedet, og at Saadant var Tilfældet den Dag, da han undfangende Forsøttet til Ildpaasættelsen, men der foreligger Intet, der kunde tyde paa, at han skulde have handlet i utilreguelig Tilstand; og Arrestanten Christian har kun kunnet forklare sin Deeltagelse i Forbrydelsen ved, at han havde ladet det Døde faae for stor Magt over sig. Begge Arrestanter have, medens de som bemærket ikke have ladet det mangle paa Forsøg paa at vælte hele Forbrydelsen over paa Andre, dog saa ofte de have fastholdt deres Til- staelser ogjaa været vedholdeude i at nægte, at Noget skulde have tilskyndet eller forledet dem til Gjerningen. Ingen af dem vil have næret nogen Uvillie imod Plantagen eller nogen af dets Foreatte der, og der foreligger over- hovedet ikke Tilstrækkeligt til at tillægge nogen af Arrestanterne en Bevæggrund, der kunde give Forbrydelsen en større Straffbarhed, end den ifølge sin egen Be- staffenhed har.

Ved Frederikssteds Extraretsdom af 29de November f. A. ere Arrestan- terne, der begge ere over criminal Lovaler og ikke tidliger: have været tiltalte eller straffede, ansete efter Jrdn. 26de Marts 1841, Arrestanten Joseph efter

Frdu.s § 6 med Forbedringshnuuarbeide i 5 Aar, Arrestanten Christian efter Frdu.s § 11 med lige Arbeide i 3 Aar.

Da det som Følge af Ildpaasættelsen afbrændte Skuur ikke havde nogen saadan selvstændig Betydning, at det skulde kunne betragtes som Huus, og da der heller ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, at Ilden var bestemt til at udbrede sig til Plantagens Værker, ligesom der Intet er oplyst om, at disse have været overhængende truede, findes Forbrydelsen rettelig at være henført under Frdu. 26de Martz 1841 § 6, og for Arrestanten Josephs Vedkommende vil Underrettsdommen, da efter Omstændighederne ogsaa den meget lempelig valgte Straffegrad findes at kunne biskiges, derfor være at stadfæste. Svad derimod Arrestanten Christian Michael angaaer, skjønnes det ikke reitere, end at han, da han, skjønt han ikke gav Haand til selve Antændelsen, dog efter en forud truffen Overenskomst og Aftale fra Først til Sidst har været med i Gjerningen, maa ansees ganske som om han selv havde paafat Ilden, og Underrettsdommen vil altsaa for hans Vedkommende være at forandre, saaledes at ogsaa hans Straf bestemmes til Forbedringshnuuarbeide i 5 Aar."

Nr. 114.

Advocat Brock

contra

Thora Elvina Siegfriede Olsen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have dræbt sit Barn eller i alt Fald for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til dets Død.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Martz 1867: „Tiltalte Thora Elvina Siegfriede Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun udreder Actionens Omkostninger, derunder Salair til Acter og Defensor, Procurator Delbancos og Prøveprocurator Casse, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. De Sagsførerne for Høiesteret tilkommende Salarier blive efter Omstændighederne at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkomne Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Thora Etzvine Siegfriede Olsen, der er født den 21de November 1844 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for at have dræbt sit Barn eller i alt Fald for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til dets Død.

Efterat nemlig Tiltalte, der var besvangret udenfor Ægteskab, og som Barselpatientinde var fra den Kongelige Højskole- og Pletestiftelse indlagt hos Jordemøder Rosalie Jord, Guldsmedemester Maynhushens Hustru heri Staden, den 12te September f. A. havde sammesteds født et Pigebarn, fandtes dette Barn, der ikke forinden havde vist noget Tegns til Sygdom, 2 Dage senere at være død, og ved den over Liget af Barnet, der blev henbragt til Fødselsstiftelsen, sammesteds foretagne Obductionsforretning, fandtes der vel ikke Spor af ydre Vold paa samme, men den konstituerede Overaccoucheur, Dr. med. Stadfeldt, udtalte det som sandsynligt, at Barnet var død ved Uvælning og muligens derved, at Moderen havde ligget det ihjel, uden at dette dog med Bestemthed turde paastaaes, da Obductionsforretningen muligens vilde have ført til det samme Resultat, dersom Døden navnlig af et saa ipæbt Barn var en Følge af Krampe.

Efter den af fornævnte Jordemøder Maynhushen under Sagen afgivne edelige Forklaring kom hun den 14de September om Aftenen, nogen Tid efter at Tiltalte havde haft Besøg af en Bekjendt, ind til hende, og paa hendes Spørgsmaal til Tiltalte om, hvor hun havde sit Barn, ledte denne, der laae paa Ryggen i Sengen, først paa sin højre Side, men tog derpaa Barnet frem fra sin venstre Side, hvor det laae under Dynen med Ansigtet vendt imod Moderen og faalebes, at Hovedet af Barnet naaede ind under Moderens Sæbe. Barnet var da blaat, men endnu varmt, hvorhos det bar Spor i Huden af, at det var bleven trykket i Ansigtet, hvad enten nu dette Tryk var foranlediget af Lagenet eller af Tiltaltes Pinned, og naattet anstillede Oplivningsforsøg var Barnet ikke at bringe til Live igjen. I Overeensstemmelse hermed er det af Hansine Petrine Hansen sigesledes under Eed forklaret, at Barnet, da Tiltalte fremtog det i hendes og Jordemoderens Overværelse, laae heelt inde under Tiltaltes Sæbe. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet, at hun enten forsætlig skulde have foranlediget sit Barns Død eller ved nogen Uagtsomhed fra sin Side være Skyld deraf, navnlig ved at løste sig op i Sengen, saa at Barnet kunde være gledet ned og hun kommen til at ligge ovenpaa det, idet hun toertimod har paastaaet, at hun, der ikke havde sovet, efter at have modtaget Besøg af en Bekjendt, hvem hun viste Barnet, der laae i hendes Arm, ved at tage Dynen lidt tilside, var ved sin fulde Bevidsthed, da Jordemoderen senere kom ind til hende og spurgte om Barnet, ligesom dette laae paa samme Sted, hvor hun forinden Besøget havde lagt det, nemlig ved hendes Side op imod Dyrket, og ikke under hendes Sæbe.

Efter hvad der er oplyst om Tiltaltes Sundhedsstilstand efter Fødselen af det ommeldte Barn og navnlig den Dag, da dette fandtes dødt, kan det, som ogsaa af Stadslægen udtalt i en over Sagen afgivne Erklæring, ikke antages, at Tiltalte skulde til den angivne Tid have været i en saadan Tilstand,

at denne kunde have haft nogen væsentlig Indflydelse paa hendes Tilregnelighed, men ligesom der ikke er imod hendes Benægtelse fremkommet noget Beviis for, at hun forkættelig skulde have foranlediget sit Barns Død, saaledes findes det, uanset den Strid, der er mellem hendes og de ovennævnte Vidners Forklaringer om, hvor Barnet laae, da det af hende blev fremtaget og befundet dødt, efter hvad det iøvrigt er oplyst, betænkeligt at paalægge hende noget Ansvar for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag i Barnets Død, idet navnlig den ene af de obducerende Læger, Dr. Stabsfelts Erlæring, som anført, ikke ubetvivler Muligheden af, at Barnets Død kan være en Følge af Krampe.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Acters Tiltale, dog at hun efter Omstændighederne findes at burde udrede Actionens Omkostninger."

Onsdagen den 29de Mai.

Nr. 113.

Justitsraad Bungen

contra

Jens Andersen (Defensor Klubien),

der tiltales for at have borttaget Steen af en til Veivæsenets Brug udlagt Gruusgrav.

Frederiksborg Birkis Extraretsdom af 23de Juni 1866: „Tiltalte Afbygger Jens Andersen bør til Frederiksborg Birkis Politikasse bøde 5 Rd., betale i Erstatning til Frederiksborg Amts Veikasse 6 Rd., samt udrede alle de af denne Sag flyvende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Wodschow 5 Rd. og til Defensor, Procurator Langkilde 4 Rd. At efterkommes i Henseende til den idømte Erstatning inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlydelse og forøvrigt under Afspærd efter Loven.“

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de December 1866: „Tiltalte Afbygger Jens Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettens Dom tilkendte Salairer, samt Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Winther, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Om det end antages, at Tiltalte har været uberettiget til den i den inbankede Dom omhandlede Borttagelse af Steen fra en paa hans Eiendom værende Gruusgrav, der var udlagt til Veivæ-

væsenets Brug, kan der dog efter de under Sagen, tilbeels først efter Oberretsdommens Affsigelse, fremkomne Oplysninger om de factiske Omstændigheder og navnlig den af Tiltalte brugte Fremgangsmaade, samt den Opfatning af hans Forhold til Veivæsenet, hvorefter han kan antages at have handlet, ikke være Spørgsmaal om at tilregne ham det paatalte Foretagende som en strafbar Ulovlighed, og det maa derfor billiges, at han ved Dommen er frifunden for Actors Tiltale og Udrebelsen af Actionens Omkostninger paalagt det Offentlige.

Thi kjenDES for Ret:

Landsover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Advocat Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Justitsdag, der er indanket her til Retten fra Frederiksborg Birkis Extraret, sigtes Tiltalte, Afbygger Jens Andersen, der er langt over criminel Lovaldet og ikke funden forhen straffet, for at have borttaget Steen af en til Veivæsenets Brug udlagt Grusgrav. Ifølge den af ham afgivne Tilførelse er det nu vel godtgjort, at han fra en til hans Lod hørende Grusgrav, som var udlagt til Veivæsenets Afbenyttelse, har borttaget endeel raa Steen og til eget Brug flaaet dem til Stjærver, hvoraf der er fundet omtrent $1\frac{1}{2}$ Cubiffavn, der endnu henlaae uafbenyttede paa Tiltaltes Lod udenfor Grusgraven, samt at han fra samme Sted har bortført 2 Læs raa Kalksteen; men da det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages, at Tiltalte, der vil have taget Stenene til Afbenyttelse ved Spanbjættelsen af den ham anviste Veipart, har handlet i god Tro ved Borttagelsen, idet han, der er gaaet ganske aabenhjert tilværks, navnlig vil have flaaet i den Formening, at han, der maatte anses som Eier af Grusgraven, om end Brugen for Liden tilkom Veivæsenet, maatte være berettiget til at tage, hvad han anvendte til eget Brug, og hvad der ikke kunde være til Veivæsenets Nytte, findes han, der ved den indankede Dom er idømt en Bulet af 5 Rd. og en Erstatning af 6 Rd., ikke at have paadraget sig noget Strafsansvar, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale.“

Nr. 121.

Advocat Broch

contra

Caroline Hansen, født **Weinrich** (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Sunds-Gubme Herreders Extraretsdom af 24de Januar 1867: „Tiltalte Caroline Hansen, født Weinrich, bør at henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage; saa bør hun ogsaa at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Wilhelm 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hansen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den April 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Bloch og Procurator Westrup, betaler Tiltalte Caroline Hansen, født Weinrich, i Bobjerg Fattighuus 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Broch og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Caroline Hansen, født Weinrich, i Bobjerg Fattighuus for Tyveri anlagte og fra Sunds Gubme Herreders Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilspaaelse bevist, at hun i November Maaned f. A. har frastjålet Huusmand Nielsens Gæstebud af Lunbe et til 3 Rd. vurderet Rejseslag, der hang i hans Stue indenfor Døren, og derefter solgt det. Det blev af Kjøberen brugt til deraf at sye et Par Beenklæder, og ere disse med Resten af Slaget afgivne til Bestjaalne, der forøvrigt har frastjålet Krav paa Erstatning. For dette Forhold er Tiltalte, der er over criminel Lov og ikke befindes at have været tidligere tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettens Dom anset efter Straffelovens § 228, og da den i Dommen valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage findes passende, vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser an-

gaaende Actionens Omkostninger, heriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salaires, billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Fredagen den 31te Mai.

Nr. 95.

Advocat Klubien
contra

Wilhelmine Levin, Kjøbmand Cohens Enke (Defensor Brod),
der tiltales for Meened.

Kallundborg Kjøbstads Extraretsdom af 19de November 1866: „Tiltalte Wilhelmine Levin, Kjøbmand Philip Levin Cohens Enke, bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa betaler hun alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder til Actor, Procurator Nissen 6 Rd. og til Defensor, Tienbecommisfær Lühøft 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Marts 1867: „Tiltalte Wilhelmine Levin, Kjøbmand Philip Levin Cohens Enke af Kallundborg, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og betaler Tiltalte i Salarium til Procuratorerne for Overretten, Cancelliraad Petersen og Ibjen, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til det i den indante Dom Anførte, og naar hensees til, at det efter den mindre heldige Maade, hvorpaa Edesthemaet er affattet, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er antageligt, at Tiltalte ikke har forstaaet, at Eden omfattede, at hun selv havde brugt en Deel af den omhandlede Reglebaneangrund, findes der at maatte tillægges hende Frifindelse for Actors Tiltale; derimod vil hun efter Sagens Omstændigheder, derunder Bestaffenheden af hendes Forklaringer under Forhørene, have at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Chi kendes for Ret:

Wilhelmine Levin, Cohens Enke, bør for Actors

Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiefsteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Toms Præmisjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kallundborg Kjøbstads Exraret den 19de November f. A. paakkendte Sag er Tiltalte Vilhelmine Levin, Kjøbmand Philip Levin Cohens Enke af Kallundborg, der er langt over criminel Lovvald og som ikke tidligere er tiltalt eller straffet, actioneret for Meened.

Ved en af Kallundborg Byting den 9de Juli f. A. affagt Dom i en Retsdag mellem Tiltalte og Værtshusholder samt Albrygger A. F. Christensen blev Tiltalte, naar hun med sin Ed bekræftede, at hun ikke i Eidsrummet fra Foraaret 1865 til 15de October f. A. havde frataget bemeldte Christensen den ham ved Leiecontracten af 15de October 1863 leiede Reglebanegrund eller disponeret over samme, frifunden for hans Tiltale, hvorimod hun, naar hun ikke trostede sig til at afslæge saadan Ed, tilpligtes at betale ham Stadeserstatning efter uvillige Mænds Stjen for hans Ræringstob som Værtshusholder ved Affavnet af Reglebanegrunden i det nævnte Eidsrum. Under 20de August f. A. afslagde Tiltalte fornævnte Ed. — Da der imidlertid opstod Mistante mod hende om, at Eden var falsk, blev der indledet Undersøgelse mod hende, og ved den indankede Dom er Tiltalte funden skyldig i Meened, og herfor tilfunden Forbedringshuusarbeide i 3 Aar efter Straffelovens § 150 jfr. § 145. Men om det end maatte ansees beviist, at Tiltalte i det ovennævnte Eidsrum har benyttet en Deel af den omhandlede Reglebanegrund, skjønes der dog ikke mod hendes Benægtelse aldeles tilstrækkelig Grund til at statuere, at hun, dengang hun afslagde Eden, var sig denne Urigtighed bevidst, og Tiltalte vil derfor være at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale.“

Nr. 119.

Advocat Klubien

contra

Jørgen Frederik Wikkelsen (Defensor Hansen).

der tiltales for Tyveri.

Stads Herreds Exraretsdom af 12te Marts 1867: „Arrestanten Jørgen Frederik Wikkelsen bør henføres til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Erstatning udreder han til Ane Kirstine Griksbatter i Raunøberg 3 Rd. 20 f, til Anders Heibøl Lauridsen i Andrup 1 Rd. 32 f, til Christen Griksen i Krogegaard-

mark 3 Rd. 32 β , til Møller Schack i Nislev Mølle, Niels Lauridsen og Christen Jensen, begge af Loftnæs, 6 Rd. 48 β , til Nicolai Laurids Nielsen af Sønderriis Mølle 5 Rd. 48 β . Derhos vil Arrestanten have at udrede alle af hans Arrest, Transport til Straffestedet og Actionen lovlige skidende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Poulsen 5 Rd., til Defensor, Procurator Bloch 4 Rd. Det idømte at udredes og isøvrigt at efterkommes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverretsbom af 15de April 1867: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Søren Frederik Mikkelsen, der er født i Aaret 1838 og tiftigere ifølge Krigsretsbom af 19de April 1864 har været anseet for første Gang begaaet Tyveri efter Febn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt Nebfattelse i de Meniges 2den Klasse, og ifølge Hans Birks Ertraretsbom af 14de Juli f. A. for samme Forbrydelse 2den Gang begaaet efter almindelig borgerlig Straffelov § 230 chr. §§ 306 og 307 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han efterat have været straffet for første Gang begaaet Tyveri, og forinden den ovenansførte Dom af 14de Juli f. A. overgik Lam, har begaaet følgende Tyverier, der først under nærværende Sag ere bleve ophjæle:

1. En Aften i Julen 1865 efter Sengetid borttog han i Sønderriis Mølle en Mølleforpagter N. S. Nielsen tilhørende Sæk med 4 à 6 Pnb. Bvgmeel, der henfod paa Mølleloftet, til hvilket Arrestanten skaffede sig Adgang

ved at trykke en Binduesruude itu ved Siden af Døren, og derpaa at vække Armen ind gennem Aabningen og aftage Haspen fra Døren. Det stjoalve Meel har Arrestanten derefter forbrugt i sin Huusholdning, og N. L. Riessen har paaftaaet sig tilkjendt 5 Rd. 3 Ml. i Erstatning.

2. For omtrent et Aar siden eller, som det maa antages, i Foraaret 1866 tilvendte Arrestanten sig i Loftnes Enge et til Tørring ophængt Fiskegarn, der tilhørte Møller Schack, Niels Lauribsen og Chr. Jensen, og hvilket han bragte til sit Hjem; efterat han derpaa forgjæves havde forsøgt at sælge det, vil han, idet han efter sin Forklaring ikke selv turde bringe det, have puttet det i et Mosehul, og det er ikke bragt tilstede under Sagen. Garnet er anslaaet til en Værdi af 6 à 7 Rd., som Tierne have paaftaaet sig erstatte.

Det er derhos paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten, efterat Dommen af 14de Juli f. A. var ham overgaaet, endvidere gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

3. En Aften i November f. A. under et Besøg i hans Svigermoder Ane Kirstine Ericksdatters Hus, til hvilket Døren stod aaben, og hvor han Tugen traf tilstede, borttog han fra Loftet sammesteds 5½ Pbd. Afd, som han derpaa solgte. Ane Kirstine Ericksdatter har paaftaaet sig tilkjendt i Erstatning 3 Rd. 1 Ml. 4 f.

4. Efterat Arrestanten den 19de December f. A. havde været i Gaardmand Morten Sillefens Gaard i Andrup for at laane 1 Rd. og ved denne Leilighed havde seet et Par Støvler, der hang paa en Støpsle i Stalden, baaned han sig om Aftenen Afgang til Stalden ved, idet den indvendige Stobbe maa antages ikke at have været sat for, at trykke Døren op, hvorefter han tilvendte sig de ommeldte Støvler, som han senere har staaet i Stykker. Nogle i Arrestantens Hus foresvundne Stykker Læder af Støvlerne — hvilke efter Morten Sillefens Udsagn have haft en Værdi af 15 Ml. — ere ubleverede til denne, der især har fremsat Krav paa Erstatning.

5. Samme Dags Aften, efter Arrestantens Forklaring omtrent Kl. 10 og i alt Fald paa en Tid, da Lyene i Vuen vare slukkede, gik Arrestanten hen til et Vindue i Gaardmand Anders Heibøf Lauribfens Gaard i Andrup, og idet Vinduet ikke var tilhæstet og ikke ganske sluttet i Karmen, aabnede han det ved at tage fat i en frempringende Kant af Vinduet, hvorefter han gienem Aabningen steg ind i Bryggerstet, fra hvilket der er indvendig Afgang til Bekoelsesselskabet; i Bryggerstet tilvendte han sig derpaa dels fra en Hylbe, dels fra et Bord nogle Fødevarer, med hvilke han atter steg ud af Vinduet. Af de ommeldte Fødevarer, der tilhønnen ere anslaaede til en Værdi af 3 Rd. 3 Ml., er Støvslebelen foresvunden i Arrestantens Besiddelse og ubleveret til A. S. Lauribsen, der har paaftaaet sig det Manglende erstattet med 1 Rd. 2 Ml.

6. Da Arrestanten den følgende Dag ved at passere Gaardmand Christen Ericksens Gaard paa Krogsgaard Mark havde bemærket, at et Vindue i et Kammer stod paallem, og at der ved Siden af Vinduet hang Ud i en Pose, gik han i Nærheden derhen, og efterat have aabnet Vinduet, der var tilbundet

med Seglgarn, tog han ved at række Haanden ind af Binduet deels den ommeldte Uld, der udgjorde omtrent 4 Pd., og hvilken han senere har solgt, deels en gammel Frakke, som han vil have skjult i sit Hjem, hvor den imidlertid ikke er forefundet. Christen Eriksen har paastaet sig Uldens og Frakkens Værdi erstattet med 3 Rd. 2 Al.

For de ovennævnte Tyverier, af hvilke de under Nr. 1 og Nr. 5 ommeldte efter de dermed forbundne Omstændigheder i og for sig henhøre under Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelov § 229 Nr. 4, og navnlig idetmindste det sidstnævnte under denne Lovbestemmelses sidste Led, vil Arrestanten være at ansee deels, forsaavidt angaaer de under Nr. 1 og Nr. 2 omhandlede Tyverier, med en Tillægsstraf til den ham ved den ovennævnte Dom af 14de Jull f. A. tilkendte Straf for Anden Gang begaaet Tyveri, hvilken Tillægsstraf bliver at bestemme efter almindelig borgerlig Straffelov § 230 cfr. § 64, deels, forsaavidt angaaer de under Nr. 3, 4, 5 og 6 omhandlede Tyverier, med Straf for Tredie Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231. Den Straf, Arrestanten saaledes i det Hele har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, ved hols Bestemmelser om Erstatninger samt Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 115.

Advocat Klubien

contra

Joen Poulsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Vedrageri.

Færøernes Sorenstriveries Extraretsdom af 29de December 1866: „Tiltalte Joen Poulsen af Strænder bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udbreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Kirkeassisterer Væringen 3 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses herder det: „Under nærværende Sag tiltales Joen Poulsen af Strænder for Bedrageri.

Ved Tiltaltes Tilskaaelse i Forbindelse med det under Sagen isvrigt Fremkomne er det oplyst, at han, der er døbt den 2den Februar 1814, har gjort sig skyldig i følgende Bedrageri:

Ved Skjøde af 2den September 1859, der imidlertid først blev tinglæst den 2den Juni 1862, overdrog Tiltalte til Niels Joensen Saltangeraa for en Kjøbesum af 60 Rd. 1 Gylben Jord, beliggende paa Strænder, indengaauds i Skafsmaal og udengaauds i Ungelirsahauge. Ved Pantebrev af 18de Juli 1860, tinglæst den 11te April 1861, overdrog Tiltalte til Andreas Bertelsen af Strænder for et Beløb af 41 Rd., som Tiltalte var denne skyldig for modtagne Varer, den samme Gylben Jord til brugeligt Pant, ligesom han ogsaa ved samme Document tilfagde Andreas Bertelsen Forkjøbsret til bemeldte Jord. Da Retskrivderen ved Tinglæsningen af det til Niels Joensen udstedte Skjøde havde forsynet at forlyne det med Paategning om den paa Jorden ved Pantebrevet lagte Behæftelse, opbagede Niels Joensen og Andreas Bertelsen først for omtrent 1 Aar siden, at det var den samme Gylben Jord, der havde været Gjenstand for de to endte Retsahandler, ibet Tiltalte, der indtil da havde været Røgttingsmand i Ungelirsahauge, havde vidst at holde sit Bedrageri hemmeligt ved af det Bedragerlag, han oppebar som Røgttingsmand, at levere Andreas Bertelsen den paa den pantsatte Gylben Jord faldende Andeel af Udbyttet af Gaugen, samt ved at erhverve Andreas Bertelsens Samtykke til mod Bedragerlag at hyste Orædsret af det til Jorden hørende Bostykke. Da Bedrageriet opdaages, formaaede Tiltalte Niels Joensen til, mod Udstedelsen af et Gældsbrev med Pant i Tiltaltes Baanhuus, at levere sig 41 Rd., for dermed at indfri Pantegjælden til Andreas Bertelsen. Samtidigt med at denne quitterede for sit Tilgodehavende, refererede han sig imidlertid udtrykkelig sin Forkjøbsret, og han har senere gjort denne gjældende mod Niels Joensen under et civilt Søgemaal, der endnu ikke er tilendebragt. . . .

Ifølge Foranstaaende vil Tiltalte, der ikke er befundet tidligere tiltalt eller straffet, kun være at anses med Strafsansvar for den af ham foretagne Pantfætning af den til Niels Joensen solgte Gylben Jord. Da Straffelovens Cap. 26 § 253 ikke sijnnes at føre til et mildere Resultat, vil Straffen være at idømme efter P. 20de Februar 1852 sammenholdt med Fedn. 11te April 1840 § 43 og § 41, og findes deente passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage.”

Nr. 129.

Advocat Hindenburg

contra

Megine Jensen, kaldet **Høidal**, Hansens Hustru

(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1867: „Tiltalte Megine Jensen, kaldet Høidal, Hansens Hustru, bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til de beskikkede Sagsførere, Procuratorerne Gottschalk og Kellemann, 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

Da Tiltalte Megine Jensen, kaldet Høidal, Hansens Hustru, der er født den 31te October 1841 og ved denne Rets Dømmes af 20de Marts f. A. og 5te Januar d. A. er ansæet henholdsvis efter Fedn. 11te April 1840 §§ 1 og 43 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at have den 9de Marts d. A. frastjålet Ane Kirstine Schjor en til 2 Mk. vurderet Dametroie, vil hun være at dømmes efter samme Lovs § 231 1ste Led til en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar.“

Tirsdagen den 4de Juni.

Nr. 54. Handelsfirmaet **J. S. Moron & Comp.** paa St. Thomas og Retskriveren sammesteds **A. Rosenstand** (Adv. Liebe)

contra

Procurator **Hjerno** af St. Thomas som substitueret Fuldmægtig for General **Antonio Guzman Blanco** af Caracas i Venezuela (Advocat Brock),

angaaende en af Retskriveren foretagen Udflættelse af Pantebogen af en af Indstævnte erhvervet Overretsdom.

Den vestindiske Landsoverretsdom af 24de October 1866: „Den efter Requisition af Handelsfirmaet J. H. Morou & Comp. af St. Thomas af Retskriveren sammesteds foretagne Afslæsning og Udflættelse paa Pantebøgerne af den den 12te Marts d. A. i St. Thomas Byting læste Landsoverretsdom af 28de Februar d. A. bør ufeilagtelig at være, og bør bemeldte Handelsfirma samt Retskriveren, Hr. Adolph Rosenstand, hver for sig under en Mulet til de Fattige paa St. Thomas af Doll. 10 for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, foranstalte udflattet paa Pantebøgerne hiin Afslæsning og Udflættelse, og om saadant skulde ansees fornødent, atter lade Landsoverretsdommen i Sagen Nr. ³⁶/₁₈₆₅ tinglæse og notere paa de Eiendomme, hvorpaa Citanten i hans Dommen paategnebe Requisition af 11te Marts d. A. begjærebe den noteret. Endvidere bør meerbemeldte Handelsfirma enten alene eller in solidum med fornævnte Retskriver udrede samtlige med denne Udflættelse og eventuelle nye Læsning og Notering medgaaende Omkostninger, saavelsom samtlige med nærværende Sag forbundne Omkostninger stadesløst, derunder Sagsførersalair Doll. 64. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høstretet afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ael. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der omfattet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og paa de Egl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalke Boghandel (K. Høgel).
 Fjeldboe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 13.

Den 2de Juni.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 4de Juni.

Nr. 54. Handelshuset J. S. Moron & Comp. paa St. Thomas
og Retsskriveren sammesteds A. Rosenstand
contra

Procurator Hjerno af St. Thomas som substitueret Fuldmægtig
for General Antonio Guzman Blanco af Caracas i Venezuela
(see forrige Nr.)

Høiestrets Dom.

Forfaavidt Citanterne have begjært den indankede Dom kjendt uefterrettelig, fordi den har annulleret Afvisningen af en tinglæst Overretsdom af 28de Februar 1866 og sammes Udslettelse af Pantebøgerne paa en Realitetsgrund, der ikke i rette Tid var gjort gjældende af Indstævnte, da kan det af Citanterne i saa Henseende Anførte ikke gives Medhold, eftersom den af Indstævnte for Overretten nedlagte Paastand gav denne Ret tilstrækkelig Føie til i Almindelighed at undersøge, om Udslettelsen kunde anses lovmedholdelig.

I Realiteten have Citanterne for Høiestret til Forsvar for Udslettelsen alene paaberaabt sig, at Dommen af 28de Februar 1866 formeentligen ikke skulde kunne henregnes til de Domme, der kunne tinglæses med den i L. 5—3—18 ommeldte Virkning; men da bemeldte Dom, ialtsald forfaavidt den indeholder et Paalæg om Betaling af den i samme sagsatte Erstatning, maa betragtes

som en Randsdom, kan Citanternes anførte Formening ikke billiges, og den indankede Dom — ved hvis Bestemmelse om, at Tinglæskningen skal gjentages, „om Saadant skulde ansees for-nødent“, bemærkes, at disse Ord maae forståaas derhen, at det maa beroe paa Indstævnte, om han finder Grund til at forlange Gjentagelsen — vil saaledes efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Ligeledes ville Processens Omkostninger for Høiesteret være at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Justitskassen betale Citanterne 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Efterat Procurator Hjærns, der med Bemyndigelse fra Gouvernementet førte denne Sag for Overretten, havde erholdt Overrettens Dom af 28de Februar d. A. i Sagen Nr. ^{36/1865}, hvilken han som substituereet Fuldmægtig for General Antonio Guzman Blanco af Caracas udførte mod Handelsfirmaet S. G. Moron paa St. Thomas, og hvilken Dom blandt Andet gaaer ud paa, at Indstævnte Moron & Comp. bør under en Mulet af Doll. 100 til de Fattige paa St. Thomas for hver Dag, Dommen siddes overhørig, til Procurator Hjærns i hans Egenkab som substituereet Fuldmægtig som foranført udlereere 3de af dem tilbageholdte Kasser med deres Indhold, angivet at være £fl. 14,500 Sterling i engelske Sovereigns, og han derefter havde ladet denne Dom tinglæse og notere paa Handelshufets Eiendomme, udtog dette den 20de Marts næstefter Ap-pelstævning til Høiesteret, hvilken de begjærede tinglæst og den af Procurator Hjærns tinglæste Overretsdom paa samme Tid aflæst, hvorom fremjendtes en Requisition, hvorefter Retskrivereen udførte dette saaledes, at han tinglæste Requisitionen i Forening med Høiesteretsstævningen, hvorved, som det tilføiedes, „den indstævnte Landsoverretsdom er bleven udflettet.“

Det saaledes Foretagne, hvorved Procurator Hjærns paa sin Mandants Begne fandt sig brøstholden, blev af ham derpaa ved Stævning her til Retten af 14de Mai sidstleden indanket til Annullation m. v., men den udtagne Stævning blev paa Grund af en fra Citantens Side begaaet Formalketsfeil, ved Rettens Dom af 11te Juli næstefter afvist, hvorpaa han nu ved Procurator Lemming under 28de Juli næstefter har udtaget en ny Stævning mod Retskrivereen paa St. Thomas, Adolph Rosenstand, hvori han paafaaer den af

ham foretagne Afslæning og Udsættelse af den den 12te Marts d. A. paa Citantens Begjæring tinglyste Landsoverrettsdom i Sagen Nr. 36/1865 annulleret som aldeles uhjemlet, eller i alt Fald kjendt ufterrettelig at være, samt at det under en betydelig daglig Muld paalegges ham paa egen Bekostning eller in solidum med Handelsfirmaet J. H. Moron & Comp. baade at udsætte paa Pantebøgerne hiin Afslæning og Udsættelse, og, om saadant skulde anses fornødent, atter at lade Landsoverrettsdommen i Sagen Nr. 36/1865 tinglyse og notere paa de Eiendomme, hvorpaa Citanten i hans Dommen paateguede Requisition af 11te Marts d. A. begjærede den noteret, alt saaledes, at den Uraadighedstilstand, hvori Dhr. J. H. Moron & Comp. bleve satte ved Landsoverrettsdommens Tinglysning og Notering paa deres Eiendomme, i enhver Henseende og uden nogen Bekostning for Citantens Mandant, General Antonio Guzman Blanco, retableres, som om denne Tinglysning aldrig havde været udsættet, hvorhos Retsskriveren paastaas kjendt pligtig til enten alene eller in solidum med Dhr. J. H. Moron & Comp. at udrede samtlige med nærværende Sag forbundne Omkostninger skadesløst, herunder Sagsførerjalous.

Til samme Tid og Sted indbræntes tillige som Hovedbederpart og Sagvolder Handelsfirmaet J. H. Moron & Comp. af St. Thomas, for at høre den efter deres Requisition af Retsskriveren paa St. Thomas foretagne Afslæning og Udsættelse paa Pantebøgerne af den ovennævnte, den 12te Marts d. A. i St. Thomas Byting lyste Landsoverrettsdom af 28de Februar d. A. ved Overrettens Dom annulleret eller kjendt ufterrettelig, samt for at høre sig ved samme Dom kjendt pligtige til enten alene eller in solidum med Retsskriveren paa St. Thomas Adolph Rosenstand at udrede Bekostningen ved den her ovenfor paastaede Udsættelse og, om fornødent, ny Tinglysning af den ovennævnte Landsoverrettsdom af 28de Februar d. A., som ogsaa, ligeledes enten alene eller in solidum med Retsskriveren Adolph Rosenstand, til at udrede samtlige med denne Sag forbundne Omkostninger skadesløst, herunder Sagsførerjalous.

Indstævnte, der havde mødt ved Procurator Heilbuth, har paastaet principaliter Appellæningen afskist, og sine Mandanter tillagte Kost og Tæring samt Sagsførerjalous hos Appellanten. Subsidiælt har Frifindelse for sine Mandanter og dem tillagte Sagens skadesløse Omkostninger og Sagsførerjalous hos Appellanten.

Efterat Sagen saaledes fra begge Sider var indbladt til Dom, fremkom Procurator Lemming med et yderligere Indlæg, hvori han agtede at procedere Sagens Realitet, ligesom han formeentlig tidligere havde procederet dens Formalitet; da imidlertid Procurator Heilbuth protesterede imod at dette Indlæg, som forsilde fremkommet, admitteredes, vil saadant blive taget tilfølg. Iste bedmindre vil ingen af Indstævntes Paastaade kunne gives Medhold, hans Afviæntningspaastand allerede af den Grund, at intet er fremkommet til Statte for samme, og hvad hans Paastand om Frifindelse angaaer, da er det klart, at dette vil berøve paa, om hans Requisition om den omhandlede Udsættelse hviler paa saadanne Grunde, der maa bevirke, at samme er lovmedholdelig. Dette

er imidlertid, som navnlig fremgaaer af Procurator Hjernøes Procedure, ingenlunde Tilfældet. Forjaavidt der i Requisitionen er lagt Bægt paa, at begge de i de underordnede Instanser assagte Domme vare hinanden modsatte, da er denne Bemærkning uden nogen retlig Betydning, og forjaavidt det er paa-beraabt, at Lovens 5-3-18 formentlig in casu er uanvendelig, fordi den omspurgte Landsoverrettsdom formentlig ikke vare nogen Ransdom, da er det overseet, at Placat af 27de November 1839 udstrækker Bestemmelsen i 5-3-18 og Placat 18de Januar 1788 til at gjælde foruden om Ransdomme og Forlig ogsaa til at gjælde for andre deslige Documenter, som efter Placat 18de Januar 1788 og andre Lovbestemmelser skulle tinglæses for i Almindelighed at betage den Paagjældende Raadighed over sit Gods; men at den meeronmeldte Landsoverrettsdom henhører under disse i Placat 1839 omhandlede Documenter, kan efter Dommens Indhold og den væsentlige Stabe, Domhaveren vilde paa- drages ved Domsæltes Disposition over deres Gods, ikke være Tvivl under- kastet. Herved vil Titantens Paastand i det Hele være at give Retshold."

Nr. 124.

Advocat Liebe

contra

Hemming Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Bordingborg søndre Virks Extraretsdom af 3die December 1866: „Tiltalte Hemming Nielsen af Ørsløv Fattighuus bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt at udrede alle af denne Sag losligen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schaarup og til Defensor, Procurator Sjørgensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de April 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Leth og Møller, betaler Tiltalte Hemming Nielsen af Ørsløv Fattighuus 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advoca-

terne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „I nærværende, imod Tiltalte Hemming Nielsen af Drøslø Fattighuus for Mishandling af sin Hustru anlagte og hertil fra Bordingborg søndre Birks Extraret indankede Sag, er det ved egen med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse beviist, at han — der tidligere ifølge nærværende Rets Dom af 23de Februar 1858 for at have viist et voldsomt og tyrannisk Forhold imod sin Hustru har været anseet efter L. 6—5—7 og Forb. 4de October 1833 § 23 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — paany har mishandlet hende ved oftere at slaae hende med en Stof, hvilket navnlig fandt Sted den 23de September s. A. om Aftenen udenfor Huset, da hun, efter at være slaaet af ham, efter hendes Forklaring med en tyk Tjørnestof, men efter hans med en tynd Stof, blev baaren i Seng og var sengeliggende den paafølgende Dag, uden at hun dog deraf har haadt videre Skade, ligesom det og efter det Oplyste kan være Tvivl underkastet, om hendes Tilstand dog ommeldte Aften ene bør tilskrives de hende af Manden tilføiede Slag.

For det af Tiltalte saaledes ubviste Forhold vil han være at dømme efter Straffelovens § 202, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Onsdagen den 3te Juni.

Nr. 23. Proprietair **W. Mourier** (Advocat Brock)

contra

Overformynderen i Kjøbenhavn, Statsraad **Lunn** (Advocat Liebe
efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at restituere en Titanten tilhørende, i Overformynderiet indsat Capital, der er gaaet tabt.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de April 1866: „Indstævnte, Overformynderen i Kjøbenhavn, Statsraad Lunn, bør for Tiltale af Titanten, Proprietair W. Mourier, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Prover-procurator Engberg tillægges i Salarium af det Offentlige 15 Rd.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

S den indante Doms Præmisser hedder det: „Ifølge en af Fru M. A. Finn i Aaret 1820 oprettet testamentariff Disposition blev der senere indsat i Kjøbenhavn's Overformynderi for Citanten, Proprietair W. Mouriers Hustru, en af Møllebygger Albrechtsens Eule den 30te Marts 1844 udfæstet Obligation for 4,400 Rd., der blandt Andet indeholdt de Bestemmelser, at der gaves Pant for Gjælden i litterløs Mølle næstefter 16,000 Rd. eller, som det hedder, haad deraf endnu skylbes og samnes Rest til enhver Tid efter de bestingede Afdrag derpaa, og navnlig efter 5,500 Rd., der skyltes til Rest efter en til Kellermann udfæstet Obligation, som skulde afdrages med 250 Rd. i hver Termin, saa at dens hele Beløb vilde være udbetalt i December Termin 1854. Kellermanns Obligation var imidlertid endnu ikke i Aaret 1856 blevet fuldt betalt, da der samtidig med, at den udfæstedes, blev af A. R. Albrechtsen, med hvem Debitrix var indtraadt i Ægteskab, til Stadsfæstemand Albrechtsen udfæstet en Obligation paa Restgjælden til Kellermann til Beløb 1,160 Rd., ligeledes med Pant for Citantens Hustru tilhørende 4,400 Rd. Under en i denne Anledning af Indsævnte, Overformynderen i Kjøbenhavn, Etatsraad Lunu, anlagt Sag for at gjøre gjældende, at Citantens Hustru havde Fortrinsret fremfor Fæstemand Albrechtsen, blev der ved en af nærværende Ret affagt Dom af 10de October 1864 tilkjendt Sidsnævnte Fortrinsret fremfor Citantens Hustru for 1,160 Rd., ved hvilken Dom Overformynderriet acquiescerede. Efter den ifølge Requisition af 1ste Prioritetshaver over den pantsatte Eiendom affholdte Tvangsauktion blev af den Citantens Hustru tilhørende Capital kun dækket saameget, at hun beholdt 4,345 Rd. 28 $\frac{1}{2}$ tilgode hos Debitor.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag imod Indsævnte og nedlagt Paastand om, at denne i bemeldte hans Ægteskab tilsligtes at restituere den ovennævnte Citantens Hustru ifølge det Foransætte tilhørende Capital, for 4,400 Rd., og at betale Renter til Citanten fra 11te Juni 1861 af det ved Pantens Realisation udækkede Beløb, samt in subsidium, at Indsævnte tilsligtes at restituere 1,160 Rd. af Capitalen eller ialtsald at der ved Retten eller uvillige Mænds Skjøn tillægges Citanten et saa stort Beløb, som skjønes passende, og at Indsævnte betaler Sagens Omkostninger stadesløst.

Indsævnte derimod har paastaet sig skrifunden for Citantens Tiltale og denne tilsligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, berunder Salarium til hans befalede Sagsfører, Prøveprocurator Engberg, hvilket denne ialtsald har paastaet sig tillagt af det Offentlige.

Citanten har støttet sin principale Paastand paa, at Kjøbenhavn's Overformynderi, saasnart Afdragene ubleble paa Kellermanns Obligation, burde have gjort Retten gjældende til at fordre den til Fru Zinn udskæbte Obligation betalt, hvilket efter Citantens Formening vilde kunne være opnaaet uden Tab, da Conjuncturerne dengang vare gunstige, idet der endnu i Maret 1856 blev laant i Utersløv Mølle 1,540 Rb. efter 17,060 Rb. og i Maret 1859 1,000 Rb. efter 20,000 Rb., saa at det sølgelig maa tilskrives bemeldte Overformynderies Forsømmelighed, at den største Deel af Capitalen, da Debitor er insolvent, er gaaet tabt for Citantens Husfru. Dette findes imidlertid ikke at være afgjærende til at paadrage Indskævnte det paafoaede Ansvar. Ligeform der nemlig ikke kunde paahvile Overformyndernet nogen ubetinget Pligt til at søge den Citantens Husfru tilhørende Obligation indbrøven, fordi et Tilfælde var indtraadt, hvor en saadan Ret kunde have været gjort gjældende, idet det maatte afhænge af, om det iøvrigt kunde anses hensigtsmæssigt at foretage et saadant Skridt imod Debitor, saaledes er det ikke godtgjort, at Conjuncturerne have været af en saadan Væsenhed, at en Realisation af Pantet burde have fundet Sted, eller at der ved en saadan kunde have været opnaaet noget for Citantens Husfru gunstigere Resultat, hvilket navnlig ikke fremgaaer af den Omstændighed, at der, som meldt, senere end Pantet kunde have været realiseret er optaget yderligere Laan i samme, saalænge man ikke kender de nærmere Omstændigheder ved disse, der ialtfald ligesaa godt kunne vise, at der ingen Grund var for Overformyndernet til at haste med Realisationen. Det maa derhos ogsaa bemærkes, at da Renterne, der hidtil regelmæssigt vare gaaede ind, første Gang ubleble i 11te December Termin 1861, henvendte Overformyndernet sig til Citanten som Capitalens Repræsentant, men han var dengang enig i, at der ikke burde strides til Realisation af Pantet, da Capitalen ved en saadan aldeles vilde tabes. Da der saaledes ikke kan gaaes ud fra, at der fra Overformynderiets Side er viist nogen Forsømmelse med Hensyn til Bevaringen af den omspurgle Capital, vil Citantens principale Paastand være at forlæse og det samme findes ogsaa at moatte blive Tilfældet hvad den subsidiaire Paastand angaaer, hvilken er støttet paa, at Indskævnte har undladt at indaule den ovenomhønde Dom for Høiesteret. Da Indskævnte nemlig har raadsført sig med sagkyndige Mænd, der deelte hans Ansæelse om, at Appellen ikke vilde føre til noget for Citanten heldigere Resultat, maatte han, der desuden havde faaet Afslag paa et Andragende om fri Proces for Høiesteret, have tilstrækkelig Kjøie til at undlade saadan Appel. Da Citanten derhos intet særligt har anført til Begyndelse for sin aldeles subsidiaire Paastand, vil Indskævntes Paastand saaledes være at tage tilfølgende, dog at Sagens Omloftninger efter Omstændighederne vilde være at ophæve."

Onsdagen den 12te Juni.

Nr. 47. Gaardeier **Christen Sneiberg** (Sagen)

contra

Husmand **Peder Christian Sørensen** (Justitsraad
Bunzen efter Ordre).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Løb Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillæbes ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Løb Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillæbes videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd. I Salarium til Justitsraad Bunzen for Højesteret betaler Citanten 40 Rd. Endeligen betaler han det Retsgebyr og Skrifversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Bedkommende havde været beneficeret for Højesteret.

Nr. 126.

Justitsraad Bunzen

contra

Ane Marie Johansen eller **Johansdatter**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1867: „Arrestantinden Ane Marie Johansen eller Johansdatter bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Leth og Prøveprocurator Casse, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltafte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Aue Marie Søhanjen eller Søhansdatter, der er født den 26de Juni 1840 og ved denne Rets Domme af 24de September 1859 og 21de Januar 1860 anseet henholdsvis efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og § 64 sidste Fastsat cfr. § 62 2det Membrum med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter samme Frdn. § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bekyrte Eilskaaelse overbevist, at have i Marts Maaned d. A. forstjaalet Willedbugger Skofmodts Hustru, Agnete Rassen, hos hvem hun gif tilhaande, et til 3 Rd. vurderet Overstykke, hvorfor hun vil være at ansee i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 231 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 123.

Justitsraad Bungen

contra

Louise Frederikke Charlotte Grnhagen, Melchjors Enke (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de April 1867: „Arrestantinden Louise Frederikke Charlotte Grnhagen, Melchjors Enke, bør straffes med Tugthuusarbejde i fire Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salaar til Actor og Defensor, Procuratorerne Rothe og Salomonsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og

Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indanfælte Doms Præmissjer hedder det: „Arrestantinden Louise Frederikke Charlotte Grønshagen, Melchior's Enke, der er født den 20de August 1817, og efter 3 Gange tidligere at være dømt for Tyveri er senest ved Høiesteretsdom af 29de October 1856 anseet efter Hvdn. 11te April 1840 § 16 med Tugthusarbejde i 10 Aar for 4de Gang begaaet Tyveri, er under nærværende med hende ligeledes for Tyveri anlagte Sag ved egen af det løvrigt Dørløse bestyrelse Tiltaaelse overbevist paany at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet hun den 28de Januar d. A. har straffoalet Caroline Schwaeder, Malermester Blichfeldts Hustru, en til 2 Rl. vurderet Kjole, hvorfor hun i Medfør af Straffelovens § 307 vil være at ansee efter samme Lovs § 232 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 133.

Advocat Liebe

contra

Søren Olsen og Lømrer Olsens Hustru, **Christiane**, født **Nielsen** eller **Schjønning** (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 12te Januar 1867: „De Tiltalte Christiane Olsen, født Schjønning eller Nielsen, og Søren Olsen bør hensejtes, den Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og den Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 2 Dage, saa og in solidum udrede samtlige af Actiønen sthydenbe Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Melbøla 5 Rb. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rb. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1867: „Dirketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Lømrer Olsens Hustru Christiane, født Nielsen eller Schjønning, bestemmes til 8 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Lassen, betale de Tiltalte Søren Olsen og Christiane Olsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Christiane Olsen, Tømrer Olsens Hustru, findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Eti kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christiane Olsen, Tømrer Olsens Hustru, bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende fra Kjøbenhavn's Amts Landre Birk's Extraret indankede Sog tiltales Søren Olsen og Tømrer Olsens Hustru Christiane, sødt Nielsen eller Schjøning, for Tyveri, og er det ved de Tiltaltes med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godkjort, at Tiltalte Søren Olsen efter sin Moders, Medtiltaltens, Opsøbring i afvigte Eteraar i Købet af en Moanedstid noget over en halv Snees Gange har indfundet sig paa Murer Thorvøes Byggeplads ved Johanneveien og derfra bortstjålet Bjælle- og Bræddeslykker, der maa antages tilsammen at have haft en Værdi af omtrent 4 Rd., og som han bragte hjem til Medtiltalte, der anvendte dem til Brændsel.

Erstatning er, forsaavidt det Sjøaalne ikke er kommet tilstede, fravalbet.

For bette Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Søren Olsen er sødt den 29de September 1854, Christiane Olsen den 1ste Juli 1831, og som ikke tidligere findes straffede, ved den indankede Dom rettelig ansete efter almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866, Føstnævnte efter § 233, Sidstnævnte efter § 228 ifr. § 52, og findes Føstnævntes Straf passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Dage, hvorimod Sidstnævntes Straf, der i Dommen er fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 8 Dage.

Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder Underretssagsøvernes Salairer, tilliges, være at stadfæste.“

Nr. 127.

Advocat Levinson

contra

Johanne Marie Bloch, Lyngbecks separerede Hustru
(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Potte.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1867: „Arrestantinden Johanne Marie Bloch, Lyngbecks separerede Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hestfcher og Kothe, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Gange 5 Dage.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestantinden Johanne Marie Bloch, Lyngbecks separerede Hustru, der er født den 7de Februar 1818 og, foruden oftere at være sigtet som skyldig i Tyveri, er ved denne Rets Dom af 8de September f. A. anseet i Henhold til Frdn. 8de September 1841 § 6 jfr. D. L. 6—17—10 og 11 samt i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Potte anlagte Sag ved egen med ret iøvrigt i saa Henseende Dylfste stemmende Tilfælde overbevist at være den 14de Januar d. A. i Aabenraa, da hun sammesteds blev anholdt af Politiet, truffen i Besiddelse af en til 1 Mk. 8 ð vurderet Kammerpotte, med Hensyn til hvilken Bevist for deres tidligere Besiddelse er præsteret og Tilhjemlingsed aflagt af Smedefvend Niels Theodor Andersen og Hustru Lovise Cathrine Jørgensen, af hvilke Sibstæunte derhos edeligen har forklaret, at hun kort forinden Arrestantindens af hende foranlebigede Anholdelse havde sat bemeldte Potte i Gangen til Gienkomsten Nr. 17 i Aabenraa, medens hun i omtrent et halvt Minut var inde

i Nabostedet, og ved sin Tilbagekomst opbagede, at den var bortstjoalen, samtidigt med at hun saae Arrestantinden smutte ud af Gadebøjen til fornævnte Eiendom, og da den af Arrestantinden afgivne Forklaring, hvorefter hun samme Eftermiddag vil have kjøbt Potten i Nærheden af Vernehustorvet paa Christianshavn af selve Andersens Husken for 12 f, ikke blot er ubestyrket og usandsynlig, men ligefrem faaer i Strid med, hvad der isørigt under Sagen er oplyst, vil hun i Medfør af D. K. 6—17—10 og 11 cfr. Jvdu. 8de September 1841 § 6 være at dømme og, idet de oplyste Omstændigheder findes at give tilstrækkelig Føje til at statuere, at hun selv har stjaalet Potten, efter Straffelovens § 230 1ste Led til en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Nr. 132.

Advocat Klubien

contra

Hans Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved-Gisfelfeld Birks Extraretsdom af 31te December 1866: „Tiltalte Tjenestebroeng Hans Pedersen af Babberup bør henføres i Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 40 Dage og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Thomsen 5 Rd., til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. og Diæter til de Samme efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April 1867: „Tiltalte Tjenestebroeng Hans Pedersen af Babberup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virkefingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Ibsen og Waag for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-

terne Klubien og Brod for Høiesteret betaler
Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indanfede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Tjenestebørg
Hans Peder sen af Babberup, der er født den 7de Marts 1849 og tidligere
ved Bregentved-Giisfeldts Virks Extraretsdom af 26de Juni 1865 for Tyveri
efter Frdn. 11te April 1840 § 29 cfr. § 1 anseet med 20 Rottingslag, actio-
neres for Tyveri og er ved egen med Sagens Oplysninger stemmende Til-
taalelse overbevist den 9de November f. A. om Astenen omtrent Kl. 7 at være
gaaet ind i det naaafede Karlekammer i Peder Larsens Gaard i Babberup,
for der at stule sig indtil Karlene vare komne ind og vare gaaede i Seng, og
derefter, naar de sov, at bestjæle dem. Han stulte sig mellem to Kister og af-
ventede, at alle Karlene vare gaaede i Seng, og da han mærkede, at ogsaa den
af dem, der senest, omtrent Kl. 10¹/₂, havde lagt sig, var salben i Søv, udtog
han af to af Karlenes Beentlæder deres Punge, hvori fandtes 3 Rd. 3 ß i den
ene og 2 Rd. i den anden, og forsøiede sig dermed bort.

For dette Forhold, der falder under Straffelovens § 229 cfr. § 37 og
61, findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Baud og Brod i 6
Gange 5 Dage, og Underrettens Dom, hvorved Tiltalte, der paa den Tid den
affagdes ikke var fyldt 18 Aar, er anseet med Straf af Fængsel paa sædvanlig
Fængselt, vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvortil den i Densende
til Actionens Omkostninger findes at maatte afbøjes.“

Nr. 131.

Advocat Brod

contra

Anna Marie Margrethe Isabelle Griffen

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri ved Spaacen i Kort.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1867: „Arre-
stantinden Anna Marie Margrethe Isabelle Griffen bør straffes
med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens
Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procura-
torerne Alberti og Ibsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Bedrageri ved at spaae i
Kort, bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger er
Grund til at antage, at de Paagjældende kun have betragtet

hendes Spaaning som Spøg, og da Tiltalte hverken har forubsat, at de troede derpaa, eller søgt at bibringe dem nogen saaban Tro, vil hun ikke under denne Deel af Sagen kunne dømmes. Derimod maa det i Henhold til det i den indankede Dom Anførte billiges, at Tiltalte for Tyveri er anseet efter Straffelovens § 230 1ste Led, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshushuusarbeide i 1 Aar. Da Dommen har dette Resultat, og dens øvrige Bestemmelser billiges, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bår ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende imod Arrestantinden Anna Marie Margrethe Isabelle Griffen for Tyveri og Bedrageri ved Spaacen i Kort anlagte Sag er hun ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tiltaaelse overbevist at have i Slutningen af Januar Maaned d. A. fraa Aaret 1863 arbeidet Peter Jensen en til 1 Rd. 2 Mk. uurederet Messingstøffe, og derhos givet sig af med at spaae i Kort og derfor oppebaaret den Betaling, som Vedkommende efter hendes Forklaring godvilligt ydede hende for hendes Uleilighed.

Som Følge heraf vil Arrestantinden, hvis Opgivende at være 43 Aar er skjænket at stemme med hendes Udsæende, og som ved denne Rets Domme af 16de April 1850, 16de Mai 1863 og 28de October 1865 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Land og Brød henholdsvis i 3 Gange 5, 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage, idet hun, der efter Angivende er født i Norge, har saavel i 1863 som i 1865 forbulgt, at hun tidligere var straffet her i Landet og i dette Siemed angivet sine Fornavne og sin Alder forskjelligt, nu være at ansee deels i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 230 1ste Led, deels efter § 256 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshushuusarbeide i 1 Aar.“

Maaebagen den 17de Juni.

Nr. 138.

Advocat Hindenburg

contra

Unders Madsen eller **Unders Christian Madsen**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Hillerølev-Hundborg Herreders Extraretsdom af 18de Marts 1867: „Tiltalte Ungkarl Unders Madsen eller Unders Christian Madsen af Vorupør bør henfættes til simpelt Fængsel i 5 Dage. Han ubreder derhos samtlige de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger og berunder i Salarium til Actor, Kammerraad, Procurator Nygaard og til Defensor, Kammerraad, Procurator Lykke 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrettsdom af 13de Mai 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalke Boghandel (K. Høgel).

Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiden

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 14.

Den 28de Juni.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 17de Juni.

Nr. 138.

Advocat Hindenburg
contra

Anders Christian Madsen (see forrlige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Christian Madsen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Gittgods.

Efter den af Sundeemand Knud Jensen afgivne Forklaring havde han, der førte Tilsyn med et Strandfoged Hans Pedersen af Borupør tilhørende, paa Stranden staaende Skibsvrag, den 17de Januar d. A. ved Middagstid bemærket, at nogle Planker, der om Morgenen havde siddet fast paa Braget, vare frabraklede og borttagne, og da han om Eftermiddagen i den Formening, at Tyvet nok vilde afhente Plankerne, patrullerede ved Havet, fandt han nogle af disse henlagte op imod Skitten, ligesom han i nogen Afstand derfra traf 2 Personer staaende ved nogle andre af Plankerne, hvilke han derefter formaaede disse Personer til at bruge til sit Hjem; da han imidlertid kort efter vendte tilbage til det Sted, hvor de først ommeldte Planker havde ligget, vare disse borttagne, og da han nu i Forening med en anden Mand gav sig til at seke efter den formæntlige Tyv, traf de ved Solnedgang Tilstalte i Begreb med at bortbære 4 af Plankerne. Efter hvad saavel Knud Jensen som deenes Ledfager have udsagt, nægtede Tilstalte imidlertid at følge med dem og traf endog sin Kniv imod dem, hvorefter de anholdt ham. De ommeldte 4 Planker, der havde en Værdi af 4 Mk., maa antages at være udløvere til Tieren.

Tilstalte har erkendt, som ovenfor anført, at være bleven truffet i Besiddelse af de omhandlede Planker, paa hvilke Tierens Mærke var indbugget, samt ved denne Leilighed at have truffet sin Kniv, hvilket han dog alene vil

XI. Afgang.

have gjort for at skjære Nebet, hvormed han har Planterne, over; han har imidlertid ikke villet vedgaae at have skaaret Planterne, hvorimod han har paa-
 skaaret at have fundet dem i Klitten, idet han derhos har erkjendt, at det var hans Hensigt at beholde dem og bruge dem til Brændsel, medmindre de maatte blive efterlyste, i hvilket Tilfælde han vilde udlevere dem, ligesom han ogsaa har anbragt, at han, da han satte sig i Besiddelse af dem, ikke lagde Mærke til, at der var indbugget Mærker paa dem, idet han paa Grund af det strenge Veir undlod at eftersee saadant, samt at han antog, at de vare henlagte i Klitten af En eller Anden, der ikke brød sig om at beholde dem. Vel er der nu ikke efter det Anførte tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tilstalte selv har brækket de ommeldte Planter af Braget og henlagt dem i Klitten for senere at afhente dem der, men efter hans egen ovenanførte Forklaring maa han anses at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, og det maa derfor billiges, at han, der er født i 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovenanførte Forhold er ved Uluberetsdommen anset efter almindelig borgerlig Straffelovs § 247, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste."

Nr. 135.

Advocat Hansen

contra

Sigurdur Gudbrandsen og Kristbjörg Gudmunds-
datter (Defensor Liebe),

der tiltales for Blodskam m. m.

Kangarvalla Syssels Extraretsdom af 24de October 1866:
 „De Tilstalte Sigurdur Gudbrandsen og Kristbjörg Gudmunds-
 datter bør have deres Liv forbrudt; saa bør de ogsaa in solidum
 at udrede alle af Sagen lovligten flydende Omkostninger, og deri-
 blandt 3 Rd. i Salair til Aftingsmand Sighvatur Arnason af
 Eyrindarholti. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Den islandste Landsoverrettsdom af 11te Februar 1867:
 „Underrettens Dom i denne Sag bør ved Magt at staade. De
 Tilstalte bør betale de af Sagens Appel lovligten flydende Om-
 kostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor ved
 Landsoverretten, Procuratorerne P. Melsted og Søn Gudmunds-
 sen, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter
 Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag, der af Sysseľmanden for Rangarvalla Sysseľ er bleven indanket for Landsøverretten, ere de Tilstalte Sigurdur Gudbrandsøn og Kristbjørg Gudmundsdottir for Blodskam, og han desuden for anden Gang begaaet Høer, ved fornævnte Sysseľs Extraret 24de October sidstlehen blevene dømt til at straffes paa deres Liv og til at udrede in solidum alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og er det i denne Anledning ved de Tilstaltes egen Tilstaaelse samt ved de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger blevet lovligen beviist, at den Tilstalte Kristbjørg Gudmundsdottir, som er 37 Aar gammel og aldrig tidligere er bleven tiltalt for nogen Lovovertrædelse, men som før udenfor Ægteffab har faaet 5 Børn, eller 3 med een og samme Mandsperson, og 2 med en anden, har den 19de Januarii f. A. faaet endnu et Barn til, som saaledes er det 6te i Tallet, med sin Hustru, den Medtitalte, som er gift med hendes Halvbrøder, og som har vedgaaet Paterniteten; endvidere er det blevet oplyst, at Brynjolfur Sigurdson, en Søn af fornævnte Sigurdur, har med fornævnte Kristbjørg, medens han var hos sin Fader og hun tjente hos denne som Tjenestepige, avlet 2 af hendes forbemeldte 5 uægte Børn; og endvidere er det blevet oplyst, at alle disse Omstændigheder vare begge de Tilstalte bekendte, thi haande har Kristbjørg tilstaaet at have vidst, at hendes Brøderfader var en Søn af Sigurdur, og Sigurdur ligeledes at han havde vidst, at hans Søn Brynjolfur var Fader til 2 af Kristbjørgs fornævnte Børn.

Paa Grund af Foranstøit maa Landsøverretten være enig med Underdommeren deri, at de Tilstaltes Forbrydelse bør henses under L. 6—13—14 1ste Membrum jfr. Frdn. 23de Mai 1800 § 1, og at Straffen in casu ikke kan nedsettes paa Grund af, at de Tilstalte, saaledes som de begge have paastaaet, ikke maatte have havt noget tydeligt Begreb om, med hvilken Straf deres Forbrydelse var belagt i den gjældende Lovgivning. Underrettens Dom, som anfører de Tilstalte ifølge foranstøit Lovbestemmelser med Livsstraf, samt at den Straf, som Sigurdur, der er 60 Aar gammel og 2 Gange har gjort sig skyldig i Høer, og ved denne Rets Dom af 9de Marts 1844 er bleven dømt for Medvidenhed og Deeltagelse i sin Barnemoders Brøderdød i Dølgemaal til 2 Gange 27 Slag med Riis, hvilken Straf han har udraaet, maatte have paadraget sig ved denne sin Høerbrydelse, bør absorberes i Straffen for hans Høer-

forbrydelse, vil saaledes, haade hvad den idømte Straf og Udredelsen af Sagens Omkostninger angaaer, være at stadfæste."

Nr. 118.

Advocat Hansen

contra

Peder Madsen Galmstrup (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller ialtfald for at have besiddet og solgt stjaalne Koster samt for at have pantsat laant Gods.

Skodborg Bandsfuld Herreders Extraretsdom af 23de Januar 1867: „Tiltalte Arrestanten Peder Madsen Galmstrup bør at hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen og Defensor, Procurator Hjorth 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 4de Marts 1867: „Arrestanten Peder Madsen Galmstrup bør hensesættes i simpelt Fængsel i en Maaned. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Møller, 8 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Madsen Galmstrup for Tyveri eller ialtfald for at have besiddet og solgt stjaalne Koster, samt for at have pantsat laant Gods.“

Gaardmand Niels Christian Vibholt og Murer Jesper Ovesen Hede have edelig forklaret, at da de en Aften i Efteraaret 1861 i Mørkningen af en lille Dreng vare bleve gjorte opmærksomme paa, at en fremmed Person havde bemægtiget sig en fornævnte N. Chr. Vibholt tilhørende Spanstørstok af

Værdi 4 *Mt.*, der henfod i et under Opførelse værende Huus paa Tierens Mark, fra hvilket de ogsaa saae en Person gaae bort, satte de i Forening efter denne Person, der søgte at undløbe og i hvem de, da de indhentede ham, gjenkjendte Arrestanten, der havde den borttagne Stof i Haanden og iffe vilde slippe den, saa at det først efter endeel Mobbstaad fra Arrestantens Side lykkedes Jesper Hebe at fravriste ham den. Arrestanten har nu i denne Henseende alene nægtet at kunne huske noget til det omfoklarede Factum, og vel er der ved de anførte Forklaringer fremkommen Formodning for, at Arrestanten har tilbendt sig eller været i uhjemlet Besiddelse af den Stof, som ved den omhandlede Leilighed blev frataget ham, men da Stoffen iffe er bragt tilstede under Sagen, og der isørigt med Hensyn til de fedsundne nærmere Omstændigheder iffe er tilveiebragt anden Oplysning end hvad der som anført er forklaret af Stofkens Eier og hans Ledfager, medens der derhos, da det Omhandlede skal være passeret flere Aar inden Undersøgelsen, iffe findes at kunne lægges nogen særdeles Vægt paa, at Arrestanten iffe bestemt har benægtet Sigteisen, men alene udfagt iffe at kunne erindre Noget til den omfoklarede Begivenhed, vil Arrestanten iffe, hvad denne Sigteelse angaaer, kunne dømmes.

Forsaaubt Arrestanten endvidere har været sigtet for at have stjaalet eller været i uhjemlet Besiddelse af et Ole Marcus Christensen Ørønkjær i Sommeren s. A. frafonimet Par Sko samt en bemeldte O. M. Christensens Søster Trine Christensen omtrent paa samme Tid frafommen Fruentimmerhuse, er der vel bragt et Par Sko tilstede, som Arrestanten skal have solgt, og hvilke Ole M. Christensen har gjenkjendt som de ham frafomne, hvorhos han med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsed, medens han derimod iffe har ført noget tilstrækkeligt Beviis for sin Eiendomsret til Skoene, og ligeledes har Ane Madsdatter af Kræmmergaard i Ketten indleveret en Fruentimmerhuse, som hun efter sin edelige Forklaring har kjøbt af Arrestanten den 12te August s. A., hvorhos hendes Mober edelig har udfagt, at Arrestanten den nævnte Dag indfandt sig hos dem med en Kysse, hvorom hendes Datter handlede med ham, og at hun gjenkjender den i Ketten indleverede Kysse som den, hendes Datter siger at have affjøbt Arrestanten, med Hensyn til hvilken Kysse ovennævnte Trine Christensen derefter har aflagt Tilhjemlingsed og med Vidner godtgjort sin Eiendomsret, men imod Arrestantens Benægtelse er der iffe fremkommet noget directe Beviis for, at han har stjaalet de ommeldte Gjenstande, og ligesom Betingelserne for det ved L. 6—17—10, 11 cfr. Fcdn. Sde September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis efter det Ovenangførte iffe ere fuldt tilstede med Hensyn til de tilstedekomne Sko, saaledes kan der imod Arrestantens bestemte Benægtelse af at have været i Besiddelse af den i Ketten indleverede Kysse heller iffe i denne Henseende anses tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis imod ham.

Derimod er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han engang i Vinteren 1865—66, efter at have laant et Aalejern af Tjenestekarl Niels Christian Pedersen, som denne efter sin Forklaring havde kjøbt for 5 *Mt.*, har pantfæt bemeldte Aalejern for 3 *Mt.*,

med hvilket Beløb Cieren senere har indløst det. Arrestanten har udsagt, at Niels Chr. Pedersen skyldte ham 3 Mk. for at have havt ham til Hjælp en heel Nat ved at lede efter et bortkommet Løvir, og vel har N. Chr. Pedersen benægtet at kende Noget til denne Sag eller at kunne erindre, at Arrestanten har hjulpet ham med at lede efter et Løvir, og at han i den Anledning har lovet Arrestanten 3 Mk., hvorhos han derefter endog har beediget, at han aldeles ikke har været Arrestanten 3 Mk. skyldig og at Arrestantens Forklaring i saa Henseende er urigtig, men Arrestantens Udsagn i den ommeldte Henseende findes dog, navnlig ogsaa efter Bestaaffens Beretning af N. Chr. Pedersens ovenanførte Forklaring, ikke at kunne forlæstes. Det omhandlede Forhold findes derfor at maatte henføres under Bestemmelserne i Febr. 11te April 1840 § 50, og Straffen for Arrestanten — der er født i Aaret 1825 og i 1852 har været tiltalt for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, i hvilken Sag han imidlertid ved Overrettens Dom af 6te September s. A. blev frikendt for Actors Tiltale med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger — findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i en Maaned.“

Nr. 134.

Advocat Henriksen
contra**Johan Peder Bendsen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Virks Extraretsdom af 30te Marts 1867: „Arrestanten Johan Peder Bendsen bør henfættes til Lughuusarbejde i 4 Aar og betale i Erstatning til Proprietair Petersen paa Leerbjerggaard 81 Rd. 1 Mk. 8 Sk. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovlige flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd., saavel som Diætpenge til Sibstnævnte efter Overprøvhedens nærmere Bestemmelse. Det Idømte udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes, Alt under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Mai 1867: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Beher, betaler Arrestanten Johan Peder Bendsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bunten for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Johan Peder Bendsen, der under nærværende fra Kronborg østre Birls Extraret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse overbevist, i sidstafvigte Efteraar og Vinter oftere at have stjaaet Sæd i Proprietair Petersens Lo paa Leerbjerggaard, til hvilken han skaffede sig Abgang, snart om Dagen og snart om Aftenen, dels ved at gaae igjennem Ladeporten, naar denne var aaben, dels — naar dette ei var Tilfældet — ved at krybe igjennem en ved Siden af bemeldte Port mod Gaarden 3 Alen fra Jorden anbragt Lem, der kun var tilsluttet med en udbvendig Krog, gjennem hvilken Lem han da kastede Sæden, han havde søbt i medbragte Sække, ud i Gaarden, hvorfra han bar den hjem, og paa denne Maade har han tilvænt sig ialt 1 Td. 7 Sptr. Rug, 5 Tdr. Byg og 4 Tdr. 6 Sptr. Hvede, af hvilken sidste 1 Td., med hvilken Arrestanten blev anholdt, er udleveret Bestjaalne, der har paastaet Erstatning for Resten, som Arrestanten dels har forbrugt, dels solgt, med 81 Rd. 1 Mk. 8 f.

Da det maa billiges, at Arrestanten, der er søbt den 24de Marts 1834 og som, foruden ved Kronborg østre Birls Extraretsdom af 15de Marts 1848 for Tyveri at være anseet med Niis, ved Høiesteretsdom af 8de Marts 1853 og 10de November s. A. for gjentaget Tyveri-Forbrydelse er anseet med resp. 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 10 Aars Lughuusarbeide, samt ved bemeldte Birls Politiretsdom af 1ste Februar 1866 i Henhold til § 30 af Frdn. 11te April 1840 med 14 Dages simpelt Fængsel — nu ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 231 cfr. § 229 Nr. 4 med Lughuusarbeide i 4 Aar, vil bemeldte Dom være at stadfæste.“

Nr. 130.

Advocat Hansen
contra

Niels Christensen, kaldet **Slangerup** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1867: „Arrestanten Niels Christensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar, samt udrede i Erstatning til Huusmand Hans Christensen af Bierløv Mark 2 Rd. Saa bør han og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Seibelin, 6 Rd. til hver osv.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen af det isvrigt Oplyste beskrevne Tilstaaelse er Arrestanten Niels Christensen, der er født den 27de December 1842 og ved Frederiksborg Birls Exiraretsdom af 24de September s. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag overbeviist at have i Slutningen af forrige Aar og Begyndelsen af indværende Aar frastjaalet Huusmand Hans Christensen en Skool og en Spade, tilsammen af Værdi 2 Rd., Huusmand Anders Johansen et Stykke Bockskin og et Tørklæde, tilsammen af Værdi 8 Rd., Ejenesfekarl Hans Andersen nogle Klædningsstykker, tilsammen vurderede til 16 Rd. 1 Mk., og Ejenesfekarl Jens Andersen ligeledes nogle til i Alt 22 Rd. 2 Mk. vurderede Klædningsstykker m. v., ligesom han endvidere har vedgaaet at have i November Maaned s. A. efter foregaaende Aftale og i Forening med en under Sagen ikke tilstebelommen Person i en Gaard paa Bigersløv Mark fjaalet en Skool og en Spade, tilsammen af Værdi 2 Rd., hvis Tier ikke har været at udfinde.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Tirsdagen den 18de Juni.

Nr. 122.

Advocat Revinsen
contra**Jacob Frank** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods samt for betrageligt Forhold.

Hatting Herreds Extraretsdom af 28de December 1866: „De Tiltalte Johann Christian Carl Knoop og Jacob Frank, for Tiden arbejdende paa Steensballegaard, bør Enhver især henfattes i simpelt Fængsel i 5 Dage. De Tiltalte have derhos, Een for Begge og Begge for Een, at udrede de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Busch 5 Rd. og Defensor, Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 25de Marts 1867: „Tiltalte Johann Christian Carl Knoop bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Jacob Frank idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Haaften og Møller, 5 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte hver især med Halvdelen. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder findes Tiltalte Frank ikke at have gjort sig skyldig i nogen Handling, der kunde paadrage ham Straf for Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods.

Derimod maa han ansees at have udviist et saadant svigagtigt Forhold mod den i 1ste Instants Medtiltalte, som maa henføres under Straffelovens § 257 sammenholdt med § 46, og hans Straf herfor findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 5 Dage. Da Dommen har dette Resultat og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende billiges, bliver den at stadfæste, forsaavidt den er paaanført.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Revinsen og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbaute Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Steenarbejder Johann Christian Carl Knoop for ulovlig Omgang med Dittogods og Steenarbejder Jacob Frank for Deelagtighed i denne Forbrydelse samt for bedrægtigt Forhold.

Ved Tilstalte Knoops egen Tilføielse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Morgenstund i forrige Sommer har paa Landeveien, der fører forbi Hovedgaardens Bygholm, ved denne Gaards Have fundet et Hestebækk, hvilket han, der Dagen efter i Forening med Tilstalte Frank skulde overtage et Steenarbejde paa Steensballegaard, ved hvilket de selv skulde holde sig med Kost, og som efter sin Forklaring siebittelig manglede Penge til de meest trængende Fornødenheder, den følgende Dag i Forening med Tilstalte Frank pantsatte til en Teglblander i Drusrup for et Loan af 2 Rd., som de Tilstalte derefter anvendte til Indkjøb af Fødevarer. Det fundne Hestebækk, der tilhørte Forpagter Jensen paa Bygholm, er kommet tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 3 Mk. udleveret Eieren.

Tilstalte har nu vel anbragt, at det var hans Hensigt at ophjse Dækkenet, men at han forelsøbig undlob at gjøre noget Skridt i saa Henseende, fordi han manglede Penge til at sætte Avertissement i Avisen og vilde afvente dets Efterlysning, men hertil vil der ikke kunne tages noget videre Hensyn; derimod maa han antages senere at have viist Bestræbelser for at det ommeldte Hestebækk kunde komme tilbage til Eieren, idet han, da han kort efter af Frank blev underrettet om, at det var gaaet for med Hestebækket, da det var opbaget, at det var mærket „Bygholm“ — hvilket han, da Mærket var utydeligt, ikke tidligere vil have lagt Mærke til — strax samme Dag forskaffede sig Penge til at indløse det med og i denne Hensigt tilligemed Frank begav sig paa Veien til Drusrup, samt, da han selv imidlertid blev syg paa Veien, anmodede Frank om at gaae derud alene, hvilket denne ogsaa gjorde, efterat have modtaget af Tilstalte 2 Rd. til Teglblanderens og 2 Mk. til Fortæring. Frank kom imidlertid tilbage uden at have Dækkenet med, idet han angav, at Teglblanderens ikke havde været hjemme, og de fulgtes derefter tilbage til Steensballegaard, hvorpaa Frank efter Tilstaltes Opforbring nogle Dage senere igjen gik ofsted, og da han efter Tilstaltes Forklaring ved Tilbagekomsten senere yttrede, at nu var Alt i Orden, — hvilket Frank iøvrigt har benægtet at have sagt — vil Tilstalte have tvøet, at Dækkenet var kommet tilbage til sin Eier. . . .

Tilstalte Frank, mod hvis Benægtelse det ikke kan anses godtgjort, at han, da Dækkenet blev pantsat, havde Kunnskab om, at dette ikke var Knoops

Eiendom, har i det Væsentlige afgivet en Forklaring, der stemmer med Knoops, idet han dog har benægtet at have brugt den ovenanførte Pittning til Knoop, at Alt var i Orden, hvortilmod han vil have sagt til Knoop, at denne selv maatte bringe Sagerne i Orden, og at han ikke vilde høre med Tyveofosterne at bestille; han benægtede derhos vel først at have indløst Dækkenet, idet han foregar, at han havde behøvdet de af Knoop modtagne 2 Rb. 2 Mk. som Afdrag paa 14 Rb., han har angivet at have tilgode hos denne, men som Knoop har benægtet at stykke ham; men efterat den ovennævnte Teglbænder havde forklaret, at Tilstalte havde været hos ham og indløst Dækkenet, men omtrent 14 Dage senere paany havde indfundet sig hos ham med Dækkenet og anmodet ham om at beholde det, indtil Knoop selv afhentede det, idet Tilstalte tillige paalagde ham for Dækkenet at afkræve Knoop 2 Rb. og senere give Tilstalte disse Penge, har Tilstalte vedgaaet Rigtigheden af denne Forklaring, dog at han vil have bragt Dækkenet tilbage endnu samme Dag, idet han efter sin Forklaring betænkte sig, da han var gaaet et Stykke henad Veien med Dækkenet, og vendte om igjen, hvortil Grunden var, at han frygtede for ved selv at modtage det at komme i Forlegenhed, hvorfor han vilde overlade Sagen til Knoops egen Ordning, samt at han vilde have de 2 Rb. som Afdrag paa sit ovenanførte Mellemværende.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Tilstalte forstodt denne Forklaring med Tilføende, at da han, som anført, tilbageleverede Dækkenet til Teglbænderen med Anmodning om at afkræve Knoop 2 Rb. for samme, lovede Teglbænderen ham, at han ikke skulde meddele Knoop Sammenhængen med disse 2 Rb., for at denne skulde troe, at de 2 Rb. skulde betales til Dækkenets Indløsning, og at han ved sin Tilbagekomst til Steensballegaard tillige sagde til Knoop, at Sagens Berigtigelse maatte ske snart, da det ellers vilde blive meldt, men at han selvfølgelig ikke talte til Knoop om, at han havde betalt Teglbænderen 2 Rb., og under en Confrontation mellem de Tilstalte har ingen nærmere Overensstemmelse imellem dem været at opnaae. Ligesom nu Tilstalte Frank ved som anført at bringe Dækkenet, efterat han paa Knoops Opfordring og med Penge, som denne dertil havde medgivet ham, havde indløst det, tilbage igjen til den, hos hvem det havde været pantsat, og efterlade det der uden senere at foretage sig Noget for bewirke, at det kom Tieren tilhænde, forinden han den 25de October s. A. — som det maa antages af Brede over, at Knoop ikke vilde erkende at være ham 14 Rb. skyldig — anmeldte Sagen for Politiet, findes at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 55 cfr. § 247 strafbart Forhold, saaledes maa han ogsaa ved den med Teglbænderen truffne Overenskomst, hvorved det skulde ligesoverfor Knoop gives Afseende af, at Dækkenet ikke var indløst, ansees at have gjort sig skyldig i Forsøg paa bedrægligt Forhold, der maa paabrage ham Straf efter den citerede Lovs § 256 cfr. § 46. Denne Tilstalte, der er født i 1827 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet, vil efter de citerede Lovbestemmelser være at anses med en Straf, der findes passende,

som ved Underrettsdommen skeet, at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 5 Dage."

Mandagen den 24de Juni.

Nr. 120.

Advocat Hindenburg

contra

Søren Meiling Sørensen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri, Meddeelagtighed i og Attentat paa denne
Forbrudelse, Hæleri og ulovlig Omgang med Gittegods, samt for
at have udgivet eller forsøgt at udgive en falsk Ottestilling.

Ræds' Virks Extraretsdom af 24de Februar 1866: „Arre-
stanterne Søren Meiling Sørensen og Jens Lund Petersen eller
Johansen bør hensættes til Tugthuusarbejde, den Første i 8 Aar
og den Sidstnævnte i 12 Aar, og bør Tiltalte Karen Christoffers-
datter hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaener.
Saa bør de og hver for sig betale de af deres Arrest flydende
Omkostninger, saa og hver især $\frac{1}{2}$ af de af denne Sag i det
Hele lovlige flydende Omkostninger, og derunder i Salairer til
Actor, Procurator Bogstrup og Defensor, Procurator Sand 15 Rd.
til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 14de Mai 1866, „I Henseende
til de de Tiltalte Søren Meiling Sørensen og Jens Lund Peter-
sen, ogsaa kaldet Johansen, idømte Straffe bør Underrettsdommen
ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved
Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og
Defensor ved Overretten, Procuratorerne Haaften og Fasting,
12 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte, Een for Begge og Begge
for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Spiessterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom for Søren Meiling
Sørensens Vedkommende givne factiske Fremstilling og med Be-
mærkning, at Tiltalte vel efter Overrettsdommens Afvigelse har
tilbagekaldt sine Tilstaelser, men at dertil efter de oplyste Om-
stændigheder intet Hensyn kan tages, bliver han at ansee efter
Straffelovens § 228 tilbeels sammenholdt med §§ 46 og 52,
§ 229 tilbeels sammenholdt med §§ 46 og 51, § 238 samt

§ 247 tildeels sammenholdt med § 55, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom for hans Bedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Meiling Sørensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Søren Meiling Sørensen og Jens Lund Petersen, ogsaa kaldet Johansen, tiltales under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik Søren Meiling Sørensens Hustru, Karen Christoffersdatter, for hvis Bedkommende den imidlertid ikke er indanket for Overretten — Forsvænte for Tyveri, Meddeelagtighed i og Attentat paa denne Forbrydelse, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittogods, samt for at have udgivet eller forsøgt at udgive en falsk Diteffilling.

Forelsøbigen bemærkes, at Tiltalte Søren Meiling Sørensen ved Underretsdommen er frikendt, forsaavidt Sigtelsen for Afgivelse af falske Penge angaar, og da bemeldte Dom alene er indanket for Overretten efter de Tiltaltes Begjæring, men ikke tillige for det Offentliges Bedkommende, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i denne Henseende, ligesom ei heller om de enkelte Facta, med Hensyn til hvilke de Tiltalte under den øvrige Deel af Sagen ere tillagte Frisindelse.

Forsaavidt Sagen saaledes efter den flete Indankning foreligger Overretten til Paakjendelse, er det ved de Tiltaltes Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser:

1. Efterat der allerede tidligere havde været Tale mellem begge de Tiltalte om at bestjæle Karen Bal Jensdatters, der tilligemed en gammel Kone beboede et Huus i Bangsbo paa Røssø, og som de ansaae for en velhavende Pige, traf de en Aften i Februar Maaned 1864 Aftale om at begaae Tyveriet den følgende Aften, og da Tiltalte Jens Lund Petersen havde indfundet sig paa Tiltalte Søren Meiling Sørensens Bopæl sidsmeldte Aften omtrent Kl. 10, gif de omtrent en Time derefter til K. Bal Jensdatters Huus; S. Meiling Sørensen, der isvrigt var bekendt med Localiteterne i Huset, forblev nogle Skridt fra dette, hvorimod J. Lund Petersen, der ikke før havde været i Huset, med en Knifbang, som de havde medbragt, opbrød et med Søm fastgjort Bindue i Husets Storstue, hvor han derefter steg ind og hvorfra han

borttog 3 Brød og 1 Æ, idet han, uagtet der i Stuen fandtes forskellige andre Fødevarer, syntes at det kunde være nok dermed. De stjaalne Gjenstande, der ere ansatte til en Værdi af 1 Rd. 3 Mk., bare de derpaa i Forening til S. Meiling Sørensens Bopæl, hvor de først bleve gjenfunde, men senere maa antages at være blevene bortførte, uden at J. Lund Petersen dog kan antages at have deeltaget deri eller iøvrigt at have haft nogen Fordeel af Tyveriet. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Beboerne, der havde Natteleie i et andet Bærelse, der ved Døre stod i indvendig Forbindelse med Storkøkken, vare i Seng, da Tyveriet forøvedes, men de tiltalte have iøvrigt benægtet, at det var deres Mening at udøve Vold mod Krogen, saafremt de vare blevene forstyrrede under Tyveriet. Bestjaalne har frasøgt Erstatning. Efter Bestaffenheden af den af S. Meiling Sørensen udviste Medvirksomhed til det heromhandlede Indbrudstyveri maa dette i sin Heelhed anses forøvet af begge de Tiltalte i Forening, og saaledes navnlig ogsaa være at tilregne S. Meiling Sørensen som Gjeningsmand.

2. Tiltalte S. Meiling Sørensen har derhos vedgaaet at have opfordret sin Hustru og Tiltalte J. Lund Petersen til at frastjæle hans Broder Lars Wilsen Sørensen i Besterø et Seil af Værdi 3 Rd., hvorhos det er oplyst, at de ifølge bemeldte Opfordring Ratten mellem den 25de og 26de September f. A. begave sig hen til L. Wilsen Sørensens Lade, hvor Tyveriet dog imidlertid ikke blev udført, idet J. Lund Petersen efter sin Forklaring vel, medens S. Meiling Sørensens Hustru blev staaende ved Mødbingen, gik hen til Ladens og gjennem en Abning eller Lem i samme saae Seilet ligge, men dog ikke tog det, da det overhovedet ikke var hans Duffe at stjæle Noget. Om Ansvar for J. Lund Petersen i den heromhandlede Henseende bliver der ikke Spørgsmaal, idet han ved Underretsbommen forsaavidt er tiltagt Fristelse, hvorimod S. Meiling Sørensen, der har erkjendt, at det var hans Mening, at J. Lund Petersen og hans Hustru skulde stjæle Seilet for at han kunde bruge det til Overtræk til en Dyne og Skjorter til sine Børn, ved sit Forhold i bemeldte Henseende maa anses skyldig i Meddeeltighed i Attentat paa et Tyveri, der, uagtet han har udsagt, at det var hans Mening, at hans Hustru og J. Lund Petersen skulde gaae ind i Laden gjennem en utilsluttet Abning eller Lem, hvorigjennem Kornet bragtes ind i Laden, og under hvortil Seilet laa, dog efter samtlige Omstændigheder og navnlig efter Bestaffenheden af denne Abning, der, naar alle de Brædder, hvormed den lukkedes, borttoges, gik heelt ned til Jorden, saa at der kunde tjæres derigjennem, ikke findes at kunne betragtes som forenet med Indbrud. Ifølge Opfordring af Søren Meiling Sørensen har Tiltalte J. Lund Petersen derhos en Nat i August f. A., da Førstnævnte havde Natteleie i Lars Wilsen Sørensens Lade, tilvendt sig fra dennes Pakhuus et Bundt Hamp, der veiede 17 Pd., idet S. Meiling Sørensen Dagen forud for den Nat, der var aftalt til Tyveriet, havde taget Krogen af en Lem i Pakhuset, og efterat J. Lund Petersen derpaa om Ratten, ledsaget af S. Meiling Sørensen gjennem Lemmen paa Laden, gik han hen til Pakhuset og ud-

tog Hampen gennem den aabne Lem sammesteds uden at sige ind igjennem Aabningen. Hampen, der strax af J. Lund Petersen bragtes til S. Meiling Sørensens Huus, og som er anfat til en Værdi af 2 Rd. 1 Mk., er kommen tilfæde under Sagen og ubleveret Bestjaalne. Efter Beskaffenheden af S. Meiling Sørensens Medvirkning til dette af J. Lund Petersen forøvede Tyveri, vil han ogsaa med Hensyn til dette lige med Sidstnævnte være at ansee som Gjerningsmand.

3. Da Tilstalte J. Lund Petersen og S. Meiling Sørensens Hustru gik tilbage, efterat de, som meldt, Ratten mellem den 25de og 26de September s. A. havde været i Besters for at stjæle et Seil i L. S. Wiisen Sørensens Lade, tilvænde de dem efter Forslag af J. Lund Petersen et Faar, der paa Marken i Besters var tvøret sammen med et andet Faar, som de løste af Tvøret. Det stjaalne Faar, der er anfat til en Værdi af 4 Rd., bragte de derefter til S. Meiling Sørensens Huus, og denne, der ved deres Hjemkomst var iseng, stob strax op og var sin Hustru behjælpelig med at slagte det. Af Kjødet blev senere en Deel foræret, hvorimod Skindet, der blev gjort ukjendeligt, og Tvøret ere komne tilfæde under Sagen og ubleverede Bestjaalne, der vil have lidt et Tab af 2 Rd., hvorsfor imidlertid Krav paa Erstatning er frasat. Ifølge J. Lund Petersens og S. Meiling Sørensens Hustrus Forklaringer forøvede de dette Faaretyveri i Henhold til S. Meiling Sørensens ofte til dem rettede Opfordring om ved Leilighed at stjæle et Faar, og vel mangler der Høie til at antage, at der har været talt om, at der netop den paagjældende Aften skulde stjaales et Faar, ligesom S. Meiling Sørensen har benægtet, at nogen Aftale i saa Henseende var truffen, men da han imidlertid har erkjendt, at han først har talt om at stjæle et Faar, og at han tillige har yttret til dem, at der ingen stor Fure var ved at stjæle et saadant, naar de tog det i Besters, langt borte fra hans Huus, samt da det derhos efter hans Hustrus og J. Lund Petersens Forklaringer maa antages, at disses Beslutning om at bringe Faaret hjem til hans Huus er fremkaldt ved de fra ham udgaaede Optringer der efter samtlige Sagens Omstændigheder i det Hele maa betragtes som egentlige Opfordringer til at forøve et Faaretyveri som det omhandlede, findes han ogsaa i denne Henseende at maatte ansees som om han selv umiddelbart havde lige med J. Lund Petersen deeltaget i Udøvelsen af selve Tyveriet.

4. Efterat de Tilstalte, saavidt de mindes i Slutningen af Januar Maaned 1864, vare blevene enige om, at de en Nat vilde stjæle noget Korn, som S. Meiling Sørensen da skulde beholde, i en Mølle, der laae godt $\frac{1}{2}$ Mil fra deres Bopæl, gik de en Aften seent til Møllen, idet de medtog et Spiger, ligesom S. Meiling Sørensen havde sin Kniv i Komnen, hvormed de meente at kunne opbrøde Døren paa Møllen, som laae et godt Bøsseskud fra Beboerfestsleiligheden, og i hvilken de vidste, at der ikke var Ratten var Fokk. Da de kom i Nærheden af Møllen, blev S. Meiling Sørensen staaende, da han efter sin Forklaring kun seer daarligt og var bange for at Rogen skulde komme, hvorimod J. Lund Petersen, efterat have faaet Spigeret og Kniven af S. Meiling Sørensen, gik hen til Forspindingen om Møllen, men efter hans For-

Klaring flete dette alene for at sjøe S. Meiling Sørensen, idet det flet ikke var hans Hensigt at bryde ind i Møllen, hvorfor han strax, uden at have seet, hvorledes Møllen var lukket, gik tilbage til S. Meiling Sørensen og foregav, at han havde hørt Sognefogden tale inde paa Møllen. For J. Lund Petersens Vedkommende bliver der, idet han forsaavidt er frisunden ved Underretsdommen, ikke Spørgsmaal om Ansvar for hans Forhold i denne Henseende, hvorefter S. Meiling Sørensen maa anses skyldig i Attentat paa Indbrud i bemeldte Mølle.

5. Efter J. Lund Petersens og S. Meiling Sørensens Hustrus Klaring bleve de, da de Natten mellem den 15de og 16de September f. A. vare gaaede ud uden nogen videre Plan og vare komne op til Stranden, efter et pludseligt Indfald enige om at stjæle fra Baadene, hvorefter de fra 2 Baade tilsendte sig 2 Seil og 1 Dræggetoug, ialt af Værdi 4 Rd., som de bragte hjem til S. Meiling Sørensens Huus, hvor J. Lund Petersen forblev om Natten. Næste Morgen hjalp S. Meiling Sørensen Sidstnævnte at afprætte Lougværket af Seilene, hvorhos han foruden Lougværket modtog Dræggetouget, som han senere har oppillet og tilbeels fulgt. Seilene bleve ituskaarne, og af det ene af disse syede J. Lund Petersen en stor Sæk, som han mærkede for at gjøre ukjendelig, hvilket Alt efter hans Forklaring flete efter S. Meiling Sørensens Opfordring, idet denne skulde beholde Seilene, hvorefter S. Meiling Sørensen og Hustru have udsagt, at J. Lund Petersen skulde beholde dem. De Bestjaltne have imod at erholde de til dette Tyveri henhørende, i S. Meiling Sørensens Huus foresendte Gjenstande udliveredede, fravalbet videre Erstatning. S. Meiling Sørensen har vel erkjendt, at der i hans Huus havde været Tale om Seil, og at han muligviis har talt med sin Hustru og J. Lund Petersen om at stjæle af Baadene, men dette har efter hans Forklaring kun været for Spøg, og han har vedholdende benægtet, at han, saaledes som de Nysnævnte have udsagt, ofte skulde have opfordret dem til at stjæle Seil og Lougværk fra Baadene. Skjøndt der nu efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke vil kunne tages noget Hensyn til S. Meiling Sørensens nysansøgte Forgivende om, at han ikkun for Spøg har talt om disse Tyverier, findes der dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Høie til at forudsætte, at en almindelig Afstale i saa Henseende har været truffet mellem ham og hans Hustru samt J. Lund Petersen, eller til at antage, at det af disse forevære heromhandlede Tyveri skulde være begaaet i Hensind til eller som Følge af S. Meiling Sørensens besaaende brugte Dyringer, og Sidstnævntes heromhandlede Forhold vil saaledes ikkun være at betragte som Hæleri. (Sluttet).

Rettelser.

S. 193 R. 14 f. n. Afslutning, læs Afslutning.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
Fjeldboe & Sandhuus Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 15.

Den 5te Juli.

1867.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 24de Juni.

Nr. 120.

Advocat Hindenburg
contra

Søren Meiling Sørensen (see forrige Nr.)

6. Da J. Lund Petersen i Efter Sommeren 1865 havde seet noget Uld ligge i Kjøkkenet hos Jens Sundts Enke i Waagsbo, hvor han jævnlig kom i Huset, og derpaa fortalte dette til S. Meiling Sørensen og dennes Hustru, bleve de efter hans og Sidsmændenes Forklaringer alle 3 enige om, at han den næste Aften skulde faae Ulden ud af Huset og lægge den paa et nærmere aftalt Sted, hvor S. Meiling Sørensens Hustru skulde hente den, og efterat han i Genhold til denne Aftale havde hentet Ulden paa det fastsatte Sted udenfor Huset, blev den af S. Meilings Hustru bragt hjem. Ulden, der udgjorde 2 $\frac{1}{4}$ Pbd., af Værdi 1 Rd., og hvoraf J. Lund Petersen skulde have haft et Par Strømper, medens S. Meiling Sørensen og Hustru skulde beholde Resten, er forefunden i de Sidsmændenes Huus samt udleveret Bestjaakue. S. Meiling Sørensen har vel ikke villet vedgaae at have deeltaget i den af de andre Medstyrelse omfattede Aftale angaaende Tyveriets Udsjælfelse, men da han har erkendt, at han forinden Tyveriet hørte sin Hustru og J. Lund Petersen tale om, at Ulden skulde stjæles og hvorledes de skulde bære dem ad, samt at han ialtsald ikke har fravaadet Tyveriet, ligesom han ogsaa har udsagt, at han troer det var Meningen, at de selv skulde beholde en Deel af Ulden, findes han, tillige i Betragtning af Sagens Omstændigheder i det Hele, samt i Genhold til Grundsætningerne i Frdn. 11te April 1840 §§ 22 og 24 ved sit Forhold i den heromhandlede Hensende at maatte anses som medstyrlig i det begaaede Tyveri som Gjerningsmand.

7. En Aften i September Maaned forrige Aar, da S. Meiling Sørensens Hustru og J. Lund Petersen kom forbi et Sted i Vesters, udenfor

XI. Afgang.

hvilket stod et tomt Klanker, greb Sidstævnte efter deres Forklaring uden nogen videre Tale mellem dem dette Anker, der bragtes til S. Weiling Sørensens Hus, hvis Hustru efter sin Forklaring ifølge hendes Mand's Opfordring smeltede Gærpiv paa Enderne af det for at tætte det, hvorhos J. Lund Petersen fik Forbøgstavene af S. Weiling Sørensens Navn og Marskallet 1836 ind i det, for at give det Udseende af, at det var et gammelt denne tilhørende Anker, men uden at han erindrer, om han blev opfordret af S. Weiling Sørensen til at gjøre dette. Ankeret, der er ansat til en Værdi af 4 Mk., er under Sagen udleveret Bestjaalne. S. Weiling Sørensen har erkjendt, at hans Hustru og J. Lund Petersen have medbeet ham, hvor de havde faaet Ankeret fra, samt at han spurgte Sidstævnte om, hvad han skulde give ham for det, ligesom og at han ved en stedfunben Kanjagning i hans Hus indløb at gjøre Meddelelse om Ankeret, og ved sin heromhandlede Forhold maa han herefter anses at have gjort sig skyldig i Hæleri.

8. Med Hensyn til et paa S. Weiling Sørensens Bopæl forefundet til 24 § vurderet Dræggetoug har J. Lund Petersen afsagt, at han i Sommeren 1865 har fundet det, og derefter overdraget det til S. Weiling Sørensen, der ligeledes har erkjendt at have modtaget det af J. Lund Petersen, samt at denne sagde til ham, at han havde fundet det, og de tilfalte have saaledes ved dette deres Forhold gjort sig skyldige, J. Lund Petersen i ulovlig Omgang med Hittegods og S. Weiling Sørensen i efterfølgende Meddelelægtighed heri.

Foruden de ovennævnte Forbrydelser, der vedkomme begge de Tilfalte, har S. Weiling Sørensen derhos uden Deeltæglæ af J. Lund Petersen gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

9. Da han en Sommerdag, som det maa antages i 1863 eller 1864, var med sin Hustru kommen ned til Stranden, og han jaat, at der i en Kulle eller ved Siden af denne sammen med de øvrige Vedstæber laae en Oliefrakke, som han spætes han havde Brug for, tog han Frakken med sig, ligesom hans Hustru medtog et Par Buxer, der laae sammen med det Øvrige. Frakken, der er vurderet til 4 Mk., er kommet tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne, hvorimod Buxerne, der ere ansatte til en Værdi af 1 Rd. 2 Mk., bleve opspærretede og maa antages at være anvendte til andet Brug; Erstatning er imidlertid for disse Vedkommende frafaldet af Bestjaalne.

10. For nogle Aar siden har han i Forening med sin Hustru fra L. E. D. Falbts Mølle tilvænt sig Mølleseilene, der vare stukne ind under Møllen, samt ved en anden Leilighed linen af Falbts Høistang, der stod et Stykke udenfor hans Gaard. Disse Genstande ere ansatte til en Værdi af 2 Mk., men Bestjaalne har frafaldet Erstatning.

11. Saavidt han mindes i Sommeren 1864 tilvæntede han sig fra Bonne Tørstærkjens Stue, hvor han var tilstede for at gjøre Noget ved et Stueuhr, 3 denne tilhørende Høvlæjeren, der ere ansatte til en Værdi af 12 § og under Sagen udleverede Bestjaalne.

12. Endvidere har S. Weiling Sørensen efter sin Forklaring fundet for 4--5 Aar siden en til 12 § vurderet Kniv, og for nogle Aar siden en til

1 Mk. vurderet Kaffet, og beholdt disse Gjenstande uden at opløse dem, ligesom han endvidere maa anses skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til en Kaffet af Værdi c. 1 Rd., som hans Søns, der maa antages da at have været i en Alder af omtrent 11 Aar, i Foraaret 1865 fandt i Heden, og som Tiltalte senere, uden at opløse den, lod Drengen bruge, indtil den blev gjenkjendt af rette Beskønnende og Drengen frataget. . . .

Søren Meiling Sørensen, der er døbt den 1ste Januar 1813 og som tidligere har været straffet ifølge Læss Birks Extraretsdom af 19de Juni 1843 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage for betrageligt Forhold efter Frdn. 11te April 1840 §§ 46 og 77 og ifølge samme Rets Dom af 22de Juni 1864 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Frdn. 15de April 1840 § 5 for at have afgivet falsk Forklaring under et i Anledning af det ovenfor under Nr. 1 omhandlede Indbrudstyveri optaget Forhør, vil saaledes nu for de ovenfor under Nr. 1—4, 6 og 9—11 anførte Tyverier, der maa tilregnes ham som udøvede eller forsøgte af ham, være at anses efter Frdn. 11te April 1840 § 13 som for anden Gang begaaet Tyveri, cfr. samme Frdn.s § 79, § 12 2det Led, §§ 21 og 80, § 6, § 12 1ste Led og § 80, og den Straf, han har forstyldt efter disse Lovbestemmelser, samt endvidere for de under Nr. 5, 7, 8 og 13 anførte Hælerier og ulovlig Omgang med Hittegods efter samme Frdn.s § 22 cfr. §§ 79, 88 og 77, findes ved Høiesteretsdommen påseende bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar.“

Nr. 128.

Advocat Heinrichsen
contra**Elna Aftelin** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Varnesbøvel i Dølgemaal.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Mai 1867: „Arrestantinden Elna Aftelin bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actioneus Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøcher og Zuel, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stabsætte, dog at Straffetiden findes at kunne fastsættes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 1 Aar.
I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hin-

denburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Arrestantinden Eina Aflekin, hvis Opgivende at være 22 Aar gammel er Mønnet at stemme med hendes Afseende, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Børnefødsel i Dølgemaal, ere efter den af hende afgivne Tilstaelse og det isørigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestantinden, der var besvangret udenfor Ægteskab, islor Foraar havde bemærket, at hun var frugtfuld, har hun ikke blot urbsadt at omstale denne sin Tilstand for Nogen, men endog paa hendes Madmoders Forspørgsel benægtet, at det var Tilfældet, uagtet hun fra den 5te eller 6te Maaned vil have sporet Rindstegn hos Fosteret. Arrestantinden, der heller ikke havde tilberedt Børnetøi, antog efter sin Forklaring, at Fødselen først vilde indtræffe i Slutningen af Februar Maaned d. A., da hun senest havde høvt sine Forandringer midt i Mai Maaned s. A. Torsdagen den 17de Januar d. A. fælte hun sig imidlertid ilde, idet hun havde Kuldegsøntinger, og da hun troede, at det var Feber, bad hun om Tilværelse til at gaar iseng, uden at hun, der ikke tidligere havde født noget Barn, dengang vil have tænkt sig, at Fødselen var nærførelsaende. Arrestantinden, der hente hos Bærtskumsholder Reichensach, boende i Nyhavn Nr. 29 i Stuen, og havde Matteleie i et lille Værelse ved Siden af Kjøkkenet, der kun ved Dagligstuen var adskilt fra Reichensachs Soveværelse, søgte, noget efterat hendes Huusbond og Madmoder vare gaaede til No, Kloften omtrent 12 om Natten, stærke Smertes over Lænderne og Ryggen, og efterat disse Smertes havde tiltaget i 3 à 4 Overgange, indsaae hun vel, at det var Fødselen, der forestod, men uagtet hun har erkjendt, at hun var istand til at kalde paa sin Madmoder, gjorde hun dog ikke dette, hvortil hun har angivet som Grund, at hun før Fødselen var overvældet af Smertes. Da hun derefter mærkede, at Børnet var kommet noget frem, tog hun haardt ned om det for at gjøre Ende paa Smertesne og trak det heelt ud, hvorpaa hun, der ikke vil have hørt det strige eller mærket, at det bevægede sig, uden nærmere at forvise sig om det var levende, lod det blive liggende under Dyuen i omtrent $\frac{1}{2}$ Time og derpaa, da hun antog det for dødt, med en Rind overfør Navlestrengen og fremdeles lod Børnet blive heuliggende mellem hendes Been, indtil hun den paafølgende Morgen, da hun hørte, at Familien var staet op, lagde det i stor Skynsømsked ned ved Fødderne under Madrasen, hvorved hun maa sigen er kommen til at støde det.

Arrestantinden, der vedblivende har benægtet at have paa anden Maade lagt Haand paa Børnet eller forud at have fattet noget Forsæt om at føde i Dølgemaal, idet hun derimod vil have tænkt sig at ville aabenbare sin Tilstand for sin Madmoder, naar hun var saavidt fremfæreden i Svangerskabet, at dette ikke godt længere kunde skjules, angav den paafølgende Morgen efter

Fødselen saavel for sin Modmor som for den tilkaldte Læge, at hendes Menstruation, der i længere Tid var ubebleven, havde indfundet sig med et betydeligt Blødtab, og idet hun aldeles fortaug Fødselen, vægrede hun sig ved at lade sig nærmere undersøge af Lægen, der havde fattet Mistanke, hvorfor denne Søndagen den 20de Januar beordrede hende indlagt paa et Hospital. Først da hun skulde ud paa Hospitalet, aabenbarede Arrestantinden, at hun havde født, og fremkom med det døde Barn. Efterat være udlagt paa Communehospital, blev Arrestantinden sammesteds fikt ved Esterbyrden.

Ved Obductionsforretningen over Barnets Lig befandtes dette at være af et Pigebarn, der ikke antoges at have været fuldbaaret, men at have manglet ca. 1 Maaned i dets fuldstændige Fuldbaarenhed. Navlesnoren fandtes overflaaren eller afflippet, og paa det høire Issebeen et nedtrykt Brud, der syntes frembragt ved en skarp Kant eller et stumpt Instrument. De obducerende Læger ere komne til det Resultat, at Barnet har levet efter Fødselen og været i stand til at fortsætte Livet, om end Respirationsbewægelserne efter Fødselen neppe kunne have været særdeles kraftige, og at Dødsårsagen væsentligt maa søges i det ommeldte Brud paa Issebenet frembragt ved ydre Vold, men saavidt denne Væstion maatte være opstaaet efter Døden, fornemmelig i Dvæling ved Hentliggeren under Dynen, uden at Obductionsfundet dog giver tilstrækkelige Holdepunkter til i Et og Alt at kunne constatere Dvælingsdøden.

Før det af Arrestantinden efter det Anførte udviste Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 194 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar."

Tirsdagen den 25de Juni.

Nr. 97.

Instittraad Bungen
contra

Julius Emil Grønlund (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri samt Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Marts 1867:
„Arrestanten Julius Emil Grønlund bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 3 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Ronge, 12 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. 3 Salarium til Justitæraab Bungen og Advocat Levisen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indskafte Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende med Arrestanten Julius Emil Orskov, der er født den 23de Marts 1849 og ikke funden forhen straffet, anlagte Sag, hvorunder han tiltales for Tyveri, Forsøg paa Tyveri og Betleri, er han ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrelse Tilstaaelse overbevist at have i Tidrummet fra Begyndelsen af forrige Aar og indtil hans Ansøvelse under nærværende Sag den 16de August f. A. forøvet 36 Tyverier, hvorved han har tilvandt sig Penge og andre Gjenstande til et samlet Beløb af henimod 400 Rd., og af hvilke Tyverier 13 have været forbundne med Indbrud ved Nattetid og 10 med Indbrud om Dagen, ligesom han endvidere har gjort sig skyldig i 2 Forsøg paa natligt Indbrud i Tyveri, 2 Forsøg paa Indbrud om Dagen, og endelig i et Forsøg paa smuppet Tyveri.

Arrestanten har saaledes blandt Andet i Januar Maaned f. A. fraaaleet Dreiersvend Harald August Petersen fra et uafslæet Bærsked endes Klædningsstykker m. v., tilfammen af Værdi 8 Rd. 5 Mk. 8 f, i den paafølgende Mai Maaned Manufacturhandler Sally Trier fra en Troppegang i Stedet Nr. 21 paa Amagerstov et Tegnebestik og 2 Bøger, tilfammen af Værdi 2 Rd. 1 Mk., ligesom han Dagen efter forsøgte Tyveri sammesteds, i hvis Udførelse han dog blev forstyrret, og i Juni Maaned i 2 forskellige Gange fraaaleet Skomager Jørgen Larsen 2 Par Damestøvler, tilfammen af Værdi 6 Rd. 3 Mk. I den paafølgende Juli Maaned forsøgte han en Nat Tyveri i en af Enkefru Barth beboet Sidebygning til Stedet Nr. 39 i Frederiksberg Allee, hvortil han stafsede sig Indgang ved, efterat have bemærket, at den øverste Hæske paa et ud til en Smøge vendende Bindue ikke var paafat, at gjennembore Binduestammen paa skraa opad under den nederste Hæske og paa denne Maade faae denne stødt af og Binduet op, hvorpaa han ved Hjælp af en Stige krøb gjennem Binduet ind i Leiligheden og sammesteds tilvandt sig noget Sølvstøi m. v. af Værdi 6 Rd. 1 Mk., samt fra Bestjaafnes Sovestue, hvor denue tilligemed sin Datter Isaac og søn, et paa et Bord ved Sengen henliggende til 12 Rd. vurderet Sølvstue. En Nat i samme Maaned stafsede han sig Indgang i den Particulier Niels Peter Boldts tilhørende Eiendomb paa Frederiksberg i Allé-gade, Nr. 19 ved, efterat have passeret en uafslæet Gadedør og sat en Stige til et Bindue i den af Boldt beboede Stueetage, at aabne dette ved at række Haanden ind igjennem den øverste Deel af samme, der ikke var lukket, og afsætte Hæskerne samt derefter at stige ind i Leiligheden, hvor han fra Bærestet

ved Siden af det, i hvilket Vestsjaalne sov, tilvendte sig endeel Klædningsstykker m. v. af Værbi tilsammen 28 Rd. 3 Mk. 8 ß, ligesom han en senere Nat, efterat have begivet sig ind i Haveselskabets Have, skaffede sig Indgang i et derværende af Gartner Johan Carl Olsen beboet Huus, idet han ved at bore gennem Binduesrammen op under den nederste Haspe i et Bindue, hvis øverste Haspe ikke var paafat, fik dette op og gennem samme krøb ind i Værelserne i Stueetagen, der ved uafsaafede Døre stode i Forbindelse med Soveværelserne paa Østfien, og tilvendte sig en Olarmesterdiamant, 6 Sølsfkeer m. v., tilsammen af Værdi 10 Rd. Fremdeles har Arrestanten en Søndag Formiddag i samme Maaned frafjaalet Grosserer Niels Petersen fra dennes afaafede Contoir i Bimmelkastet Nr. 30 1ste Sal, hvis Døre han aabnede med en faldt Nøgle, et Pengebels, som Arrestanten ifkun har angivet til 75 Rd., medens Vestsjaalne ansetter det til 88 Rd. 2 Mk. 9 ß, og en Eftermiddag mellem Kl. 2 og 3 i den paafølgende August Maaned fra et Østfjærelse i Stedet Nr. 13 i Sillegaden, hvortil han skaffede sig Indgang ved at aabne en til samme hørende Entrée med en faldt Nøgle, frafjaalet Tjenestepige Christine Marie Christensen et Pengebels af 53 Rd. og et til 8 Rd. vurderet Sølvrør. En Aften Kl. 11, ligeledes i August Maaned f. A., fleg Arrestanten fra Citabelsveien over et 2 $\frac{1}{4}$ Alen høit Stakit ind i en til Stedet Nr. 18 sammesteds hørende Have, hvor han for at afvente Dagslyset skulde sig i et for Enden af Huset værende Lyshuus og derpaa Kl. 3 om Natten fleg over et 3 Alen og 10 Tommer høit Plankeværk ind i Gaarden, hvor han satte en Stige til et af Binduerne i Capitain, Grosserer Hans Christian Bonbrups Leilighed, som han aabnede ved paa sæbrantlig Maade at bore under Binduets nederste Haspe og derved faae denne aftaget, og krøb herigjennem ind i Leiligheden, hvor Vestsjaalne laae og sov i et af Værelserne, og tilvendte sig sammesteds nogle til 6 Rd. 2 Mk. vurderede Gjenstande og et Pengebels, som han selv har angivet til 33 Rd., men Vestsjaalne til mellem 38 og 39 Rd. En paafølgende Nat Kl. mellem 12 og 1 lukkede Arrestanten sig ved Hjælp af en faldt Nøgle ind gennem Gadedøren i Stedet Nr. 14 paa Høuserpladsen, og da han havde besluttet at oppebie Dagslyset, faldt han isøvn paa Hovedtrappen, hvorpaa han Kl. omtrent 4 ved Hjælp af et Boer fik et ud til Gaarden vendende Bindue i Stueleiligheden aabnet, men da der var Træskodder indensfor, borede han i det ene Skodde ind til det øverste Hængsel, saa at han fik dette løst og kunde skyde Skoddet tilbage forover saameget, at han kunde faae sin Arm ind i Klædningen og løste en Jernstang fra, hvorved Skodderne aabnedes. Efter at være kommen ind i et Palkammer, der stodte til Urteframmer Baldemar Schjæbtes Boutik, og med en Nøgle, som han fandt paa en Krog, at have lukket sig ind i Boutikken, ved Siden af hvilken en af Schjæbtes Folk havde Natteleie i et Contoir, hvortil Døren stod aaben, fjal han i Boutikken et Pengebels af 23 Rd.

Arrestanten har endvidere en Nat i August Maaned forsøgt Tyveri i en ud til Farimagssveien vendende til Vandværket hørende beboet Bygning, hvor han, efter at være flegget over et 2 $\frac{3}{4}$ Alen høit Stakit ind i Gaarden, fleg gennem et aabentstaaende Bindue ind i et Contoir og et tilfødende Tegne-

værelse, men da han Intet fandt at tilegne sig, gik samme Bei tilbage, og en paafølgende Nat i samme Maaned forsogt lignende Lyveri i Statsraad Caspers Eiendom Nr. 37 i Frederiksberg Allee, hvor han havde stiftet en Harebøulken under et Vindue i Stueetagen og boret ind under den nederste Haspe, men uden at foretage videre, da han hørte Nogen bevæge sig ovenpaa, ligesom han ved Hjælp af en falsk Kogle har en Søndag Eftermiddag i August-Maaned lukket sig i den Hensigt at stæle ind i et af Grosserer Frylmanns beboet Værelse i Pustervig Nr. 3 i Stuen, hvor han imidlertid ved en Andens Tilstedekomst blev forhindret fra at tilvende sig Noget, og i samme Hensigt en anden Dag forsogt at stæle sig Indgang i et af Professor Høsteds som Atelier benyttet Værelse i Stedet Nr. 7 paa Kastorvet, hvilket Forsøg han imidlertid af egen fri Villie opgav.

Endelig har Arrestanten vedgaaet at have gjort sig skyldig i Betleri saavel paa Landet, navnlig i Løbet af forrige Vinter, som ogsaa heri Staden.

I Hensholt til det Anførte vil Arrestanten være at ansee tildeels i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs §§ 228, 229 Nr. 4 og § 46, sammenholdt med de nævnte L'er, jfr. tillige § 37, samt efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshushandsarbejde i 3 Aar."

Nr. 34. Generaldirectoratet for Skattevæsenet
paa Statskassens Vegne (Justitsraad Dungen)

contra

J. Jensen (Ingen),

angaaende de saakaldte Andeels-Lotterisjeflers Stempning.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 10de December 1866: „Indstævnte J. Jensen bør for Tiltale af Titanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være."

Højesterets Dom.

Foreløbigen bemærkes, at Højesteret ved Kgl. Rescript af 18de Januar d. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paaskjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

De i den indante Dom omhandlede paa en vis Dvotapart i Lodder til Klasselotteriet lydende fire Beviser, ved hvilke Indstævnte har forpligtet sig til at udbetale Modtagerne eller Foreviserne af samme en til den angivne Andeel svarende Dvotapart af de Gevinster, der til 1ste Klasse af det 119de kjøbenhavnske

Klasselotteri maatte falde paa de i Beviserne anførte Amber, findes ikke at kunne betragtes som stempelfrie, da de, som begrundende den ovennævnte Forpligtelse for Indstævnte, gaae ind under den almindelige Forfrist i Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861 § 1, uden at der i Loven indeholdes nogen særlig Hjemmel for deres Afgiftsfrihed, ibet navnlig en saadan Hjemmel ei kan udledes af den i den indankede Dom paaberaabte Bestemmelse i bemeldte Lovs § 62 Lit. b, allerede af den Grund, at der ikke her foreligger nogen Transport.

Paa den anden Side kunne de ommeldte Beviser ikke henføres under samme Lovs § 57, da denne §, ved at omtale „alle Lotterisebler af enhver Art og under hvilkensomhelst Benævnelse“, i Henhold til Forbudet i Loven om Tasselotteriets Ophævelse af 22de December 1850 § 5 alene kan antages, foruden til Klasselotterisebler, at have sigtet til Sedler, der udstedes af andre særligen autoriserede Lotterier.

Derimod skjønes de omhandlede Beviser ifølge deres Indhold nærmest at maatte betragtes som Tilstaaelser for eventuelle Gjældsforpligtelser, og som saadanne at være stempelpligtige efter oftnævnte Lovs § 52 Lit. a, hvilken Bestemmelse ei kan tabe sin Anvendelighed derved, at Gjældsforpligtelserne efter de foreliggende Beviser ere knyttede til den Betingelse, at der ved Klasselotteriets Trækning maatte falde Gevinst paa de vedkommende Amber.

Da nu Beviserne ere udstedte paa ustemplet Papir, og heller ingen Stempling senere har fundet Sted, vil Indstævnte saaledes være pligtig, efter Kammeradvocatens principale Paastand, at tilsvare Stempelafgift med 8 β for hver Seddel, ligesom han endvidere efter den neblagte Paastand bliver at ansee med Mulct efter Lovens §§ 77 og 78, henholdsvis af 1 Rd. og 5 Rd. for hver Seddel, hvilke Mulcter, tilsammen af Beløb 24 Rd., blive, ligesom Stempelafgiften, at tillægge Statskassen.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen betale i Stempelafgift 32 β samt i Mulct 24 Rd. Processens

Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitsklassen betaler Indskævnte 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Da Indskævnte J. Jensen, der under nærværende med ham af Citanterne Generaldirectoratet for Skattevæsenet ved den constituerede Kammeradvocat anlagte Sags søges tilpligtet at erlægge 8 R. i Stempeltaxt af hver især af 4 af ham udsedte saakaldte Andeelsslobdletter i det Kgl. Kjøbenhavnste Klasselotteri og Minimum af Stempelbøde efter Stempeloven af 19de Februar 1861 §§ 77 og 78 ifr. 79, ialt 24 Rd. 32 R., eller in subsidium 4 R. i Stempeltaxt af hver især af Lodderne og Stempelbøde efter samme Lovs § 57, ialt 80 Rd. 16 R., samt i begge Tilfælde skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten, skjønt lovlig varslat hverken er mødt eller har ladet møde ved nogen til at gaae i Rette for ham competent Person, vil Sagen i Medfør af Lovens 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevistilgheber. Af Sagens Documenter fremgaar, at Indskævnte, idet han har nægtet at underkaste sig en af Citanterne den 28de April d. A. afgiven Resolution, hvorefter 4 af ham paa ustemplet Papir og til Ihændehaveren udsedte saakaldte Andeelsslobdletter til 1ste Klasse i det 119de Kgl. Kjøbenhavnste Klasselotteri vare antagne til hvert især af stemplede til Taxt 8 R., hvorhos der var paalagt ham en Bøde af 6 Rd. for hver Lod, har forlangt Spørgsmaalet afgjort ved Dom. Foreløbigt bemærkes, at de paagjældende Documenter lyde saaledes: „Til 1ste Klasse af det 119de Kgl. Kjøbenhavnste Klasselotteri har Foreviseren betalt en N. N. Part med Umde N. N. i det stemplede hele Originallob, hvorimod den paa ovennævnte Umde faldende Gevinst udbetales af J. Jensen“ (o: Indskævnte). Herefter skjønes nu Retsforholdet at maatte opfattes saaledes, at Udsederen — Indskævnte — der forudsattes at være i Besiddelse af det stemplede Originallob, har overdraget en Andeel deraf til Ihændehaveren, saa at Documentet questionis er udsedt til Beviis for, at saadan Overdragelse er skeet, og som Erkjendelse af, at Udsederen for denne Andeels Bedkommende fremtidig besidder paa Ihændehaverens Begne. Men efter denne Opfattelse skjønes der ingen Hjemmel at være for at antage Documentet stempligtigt, naar hensees til, at Transport af selve Originallobbet, der er udsedt til Ihændehaveren, efter Bestemmelsen i Stempelovens § 62 b kan ske uden Stempel. Thi vel er det med Høie af Citanterne bemærket, at det Retsforhold, som Documentet gaar ud paa at stille, deri er forskjelligt fra Virkningen af en sædvanlig Transport af et Gjældsdocument, at Modtageren ikke kommer til at træde i noget directe Retsforhold til Udsederen af Originallobbet — Klasselotteriet — idet dette sidste ifølge Lotteriplanen ikke erkjender deslige Andeelsslobdletter for sig vedkommende; men den Omstændighed, at den ved Documentet iværksatte Overdragelse saaledes mulig ikke har saa fuldstændig en Virkning som Transporter i Almindelighed — hvorved dog bemærkes, at et lignende Forhold ogsaa ellers vilde kunne opstaae, naar Noget overdrog en

Andeel af en Ret ifølge et Document, hvis Håndhævelse var en Betingelse for at gjøre Retten gjældende mod Udfæderen — skjønes ikke at kunne medføre, at Overdragelsen faaer en Stempelplicht, som den ikke ellers vilde have. Ligesom nu Documenterne gvaestionis efter denne Opfattelse ikke kunne, som Citantens principaltiter paaftaaer, være stempelplichtige efter Tægten for Gjaeldsbreve, enten som Bevijer for eventuel Gjaeld eller som Transporter af en eventuel Gevinst, eller som Actier o: som Bevijer for Andeel i et Interessentskab — ved hvilket Sidste navnlig bemærkes, at Forholdet i alt Fald ikke er asereret at være saadant, at Håndhæverne og Udfæderen ere traadte sammen for igjennem Kjøbet af et Klasselotteriløb at erhverve Afgang til mulig Gevinst, og Documenterne udstebte til Bevijis derfor, men at Forholdet synes, som ovenbemærket, at være simpelt hen det, at Indskævnte har overdraget Andele af den af ham alt erhvervede Ret til mulig Gevinst — saaledes vilde de heller ikke, osereensstemmende med Citanternes subsidiaire Paaftoud, kunne ansees som Lotterisebler, da Forholdet mellem Udfæder og Modtager ikke har Karakteren af et Lotterispil; som bemærket er nemlig Forudsætningen, at Udfæderen er i Besiddelse af det originale Løb, og han optræder ikke som selvstændig Entrepreneur for et særegent nyt Lotteri, hvilket overhovedet ikke stiftes ved Documenterne. Efter det Anførte vil Ingen af Citanternes Paaftande kunne toges tillølge, hvortilmod Indskævnte vil være at fristnde for deres Tiltale.“

Nr. 18. Sognepræsten for Ramløse og Annisøe Menigheder,

Th. N. Nielsen (Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Gaardmand **Jørgen Jensen** (Sngen),

angaaende Beregningen af den Indskævnte efter L. 24de April 1860 tilkommande Medfættelse i Kjøbesummen for en til ham fra bemeldte Sognekald afhændet Mensafgaarb.

Kronborg vestre Birketingsdom af 8de August 1865: „Indskævnte Gaardmand Jørgen Jensen af Amminderup bør for Sognepræst for Ramløse og Annisøe Menigheder Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og ubredes Citantens! beffittelse! Sagfører Prøveprocurator! Langtildes Salair 8 Rb. af det Offentlige.“

Vandsøver! samt Hof! og Stadsrettens Dom af 18de Juni 1866: „Underrettsdommen! bør! ved Magt! at stande. Processens Omkostninger! for Overretten! ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved fgl. Reskript af 7de August f. A. er Høiesteret be-

myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Naar Loven om Afhændelse af nogle Kirkers og offentlige Stiftelsefs, Seminariefondets og det beneficerede Bøndergods af 24de April 1860 § 4 foreskriver, at den deri omhandlede Redfættelse af Kjøbesummen skal fastsættes efter de i Finanzministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste November 1852 indeholdte Tabeller, maa den, i alt Fald forsaavidt angaaer de 2 deri først indførte Tabeller, antages at henvise til disse, saaledes som de ere nærmere forklarede i de umiddelbart efter dem følgende tre Sætninger, der tilbeels endog ere uundværlige for Tabellernes rette Forstaaelse og Anvendelse; navnlig gjælder dette om den sidste Deel af den Sætning, der omhandler Albersens Beregning, hvilken Deel atter slutter sig nøie til og kun kan forstaaes i Forbindelse med Sætningens første Deel, hvorom der her under Sagen er Spørgsmaal. I Betragtning heraf og af det i den indaankede Dom isvrigt Anførte, samt idet bemærkes, at Indstævnte ikke blot havde erklæret sig villig til strax at modtage Skjøde, men ogsaa maa antages at være uden Skyld i, at dets Udstedelse er bleven forhælet, findes Dommen at maatte stadfæstes.

Chi kendes for Ret:

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Institskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Med en den 17de September 1861 i Henhold til Loven af 24de April 1860 afholdt Taxation over den Namløse Præstefald tilhørende og Indstævnte, Gaardmand Jørgen Jensen af Anumindrup, hidtil i Fæste overdragne Jordlod Matr. Nr. 2 i Anumindrup af Hartkorn 2 Tdr. 6 Stp. 1 Ftr. 1 Alb., fastsatte Arveskæftkjøbesummen til 3,305 Rd., hvorefter Taxationsprotokollen er tilføjet: „Fæstere erklærede her til Protocollen at ville modtage Skjøde strax efter den her fatte Taxation, udbetale en $\frac{1}{6}$ af Kjøbesummen, og fra Skjødets Udstedelse erlægge den fastsatte Arveskæftafgift, mod at han erholdt den i L. 24de April 1860 fastsatte Redfættelse, og isvrigt i Henhold til Lovens Bestemmelser“. Den 27de September 1862 udstædte Sjællands Stiftsøvrighed Arveskæftskjødet, i hvis 5te Post den oprindelige Kjøbesum, 3,305 Rd., siges at være bleven nedsat, i Overensstem-

messe med d. 24de April 1860 og Finantsministeriets Bekjendtgjærelse af Iste November 1852, til 1,685 Rd. 63 St.

Da imidlertid Titanten, Sognepræsten for Ramløse og Annise Menigheder, Hr. Thomas Nicolai Nielsen, formeente, at Nedsættelsen i Kjøbesummen ved en Feiltagelse fra Stiftsøvrighedens Side var steet med 68 Rd. 9 $\frac{1}{2}$ for meget, idet bemeldte Autoritet i Beregningen var gaaet ud fra Fæsterens Alder paa den Tid, da han erklærede at ville købe, nemlig den 17de September 1861, paa hvilken Tid han var 47 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, og saaledes fastsat Kjøbesummen til 1,685 Rd. 63 St., medens Beregningen, efter hvad Titanten antager, skulde være steet efter den Alder, Fæsteren havde paa den Dag, da Skjødet blev udfæstet den 27de September 1862, hvorefter Kjøbesummen, da Indstævnte dengang var 48 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, skulde udgjøre 1,753 Rd. 72 St., anlagde Titanten efter meddeelt fri Process i Iste Instants ved Kronborg vestre Virts Ret Sag imod Indstævnte, og paastod denne tilpligtet enten at betale de foraanvænte 68 Rd. 9 St., der endnu resterede paa Kjøbesummen, med Renter, eller for Beløbet udfæste Obligation til Præsidesbet, samt derhos tilfunden at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvormod Indstævnte paastod sig frifunden og tillagt Processens Omkostninger, og denne Indstævntes Paastand blev ogsaa ved den den 8de August s. A. affagte Underrettsdom givet Medhold, dog at Omkostningerne ophævedes og Titantens bestfikkede Sagsførers Salair udrebees af det Offentlige med 8 Rd.

Titanten har nu, efter ligeledes at være meddeelt fri Process for Overretten, ved sin bestfikkede Sagsfører, Procurator Sørensen, hertil indanket bemeldte Dom og gientaget sine i Iste Instants fremsatte Paastande, samt paastaaet Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger, derunder Sagsførersalair efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadsfæstelse med Tilfændelse af Sagens Omkostninger for begge Retter.

Naar Indstævnte for Underretten principaliter har villet gjøre gjældenbe, at hans Frifindelse alerede maatte blive en Følge af, at han har modtaget et af den competente Autoritet udfæstet Skjøde, hvori Kjøbesummen var bestemt til 1,685 Rd. 63 $\frac{1}{2}$, — paa hvilken Betragtning ogsaa Underrettens Frifindelsesdom er grundet, — da maa han, efter Proceduren for Overretten, antages her for Retten at have frasædet denne Indsigelse som principal, saaledes at han nu kun subsidialiter gjør den gjældenbe, og derimod principaliter støtter sin Paastand om Underrettsdommens Stadsfæstelse paa, at Stiftsøvrigheden ved den i Skjødet foretagne Nedsættelse af Kjøbesummen har lagt det rigtige Tidspunkt for Beregningen af Indstævntes Alder til Grund, hvilket af Titanten er benægtet.

Det vil herefter saaledes først være at afgjøre, om Nedsættelsen i Arvesæstelskjøbesummen, for hvilken Fæsterens Alder ifølge Loven af 24de April 1860 § 4 og de i Finantsministeriets Bekjendtgjærelse af Iste November 1852 indeholdte Tabeller, hvortil Loven henviser, skal lægges til Grund, bør skee efter Alderen paa den Tid Fæsteren afgiver sin Erklæring om at ville overtage den

hele Forrentning af Kjøbesummen og Udbredelsen af den aarlige Canon strax efter Kjøbets Udførelse, eller først efter Fæstestens Alder paa den Tid Kjøbet udfødes.

Loven selv indeholder nu vel ikke nogen Bestemmelse om, hvilket af disse Tidspunkter der skal følges ved Aldersberegningen; men, ligesom det synes at være meest stemmende med Forholdets Natur, at Redøttelsen beregnes i det Dieblit, Fæstesten afgiver sin forpligtende Erklæring, aldenstund Handelen i dette Dieblit fra hans Side maa anses endeligen vedtagen, saaledes findes det ogsaa at være naturligt, at der under selve Lovens Tausbed henses til den misfærdige Beskjendtgørelse, der giver Regler for netop ganske lignende Salg efter Lovens af 8de April 1851 § 7, og efter hvis Tabeller Redøttelsen in casu skal ske; men i denne Beskjendtgørelse er det udtrykkeligen udtalt, at den Paa-gjældendes Alder bliver at regne efter det Tidspunkt, da han erklærer at vilde afgjøre den rentefri Gjæld strax ved Kjøbets Udførelse, og skulde det nu, — som Titanten antager, — have været Lovens Mening, at sin Tabellerne, men ikke Beskjendtgørelsens øvrige Indhold, (der dog kun er at anses som en til Tabellerne hørende Forklaring,) skulle følges ved Salg efter L. af 24de April 1860, skjønnes ikke rettere, end at det havde været uomgængeligt forødsent, især naar et andet Tidspunkt, end det i Beskjendtgørelsen nævnte, skulde afgive Reglen, — til hvilken Afvigelse der derhos ved Salget af Geistlighedens Gods fra hvad der gjælder ved Statens Gods, ingen Anledning synes at være, — at der i Loven herom var optagen en udtrykkelig Bestemmelse, men dette er ikke slett; thi at Forrentningen — eller Indbetalingen — og Canonens Udbredelse først tage deres Begyndelse ved Kjøbets Udførelse skjønnes ingen Betydning at kunne tillægges, saameget mere som Beskjendtgørelsen af 1ste November 1852 indeholder den samme Bestemmelse, og dog henlægger Aldersberegningen til det tidligere Tidspunkt.

Efter alt Foranstøt finder Overretten, at Stiftsøvrigheden retteligen har beregnet Redøttelsen efter Indstævntes Alder den 17de September 1861, men under disse Omstændigheder er Indstævnte følgelig ikke nogen yderligere Kjøbesum skyldig, og idet Underrettsdommen saaledes af denne Grund, efter Indstævntes Paastand, vil være at stadfæste, bliver det uforsødsent at undersøge, hvorvidt det Samme maatte blive Resultatet efter den ved Underrettsdommen tilfølgte tagne Indsigelse, der, efter det Ovenanstøt, for Overretten kun kan anses gjort gjældende subsidiairt."

Onsdagen den 26de Juni.

Nr. 140.

Advocat Levin Jensen

contra

Johannes Joensen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have krænket Blufærdigheden ved uretligt Forhold og ved sin Udfærd at have vaft almindelig Forargelse.

Færø Sorenskriveries Extraretsdom af 12te Januar 1867: „Tiltalte Johannes Joensen af Porkere bør hensættes i Fængsel paa Bødd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag lobligt flydende Dinkostninger, derunder i Salair til Defensor, Kirkekasserer Børentgen 3 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Lvoen.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Levinson og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Johannes Joensen af Porkere for at have krænket Blufærbigheden ved uteerligt Forhold og for ved sin Afkærd at have vakt almindelig Forargelse.

Saa vel ved Tiltaltes Tilspaaelse som ved det isvrigt under Sagen fremkomne er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der er født den 28de Februar 1819 og som af Sunders Districts Gattigvæsen i en længere Aarrække har været anbragt i Boas, Sumbø og Porkere Sogne, har gjort sig skyldig i de Forbrydelser, for hvilke han er sigtet.

Saaledes har Tiltalte for omtrent 2 Aar siden, da han var anbragt i et Huus i Sumbø, oftere gjort Fovisg paa at lyske en der tjenende Pige, bespøse hende udenpaa Klæderne og tage op under hendes Klæder, naagtet denne Fremfærd var den nævnte Pige høilig imod og hun paa bedste Maade søgte at afværge samme. Endvidere har Tiltalte ved utugtig, Blufærbigheden krænkende Tale vakt almindelig Forargelse i de Bygder, i hvilke han har været anbragt, idet han hyppigt, navnlig i Fruentimmers Nærværelse, saavel i Almindelighed har søet uhyøiff Tale, som særligt til eller om gifte Koner har sagt, at han var Fader til deres i Egtteskab fødte Børn, samt ofte i smudfige Bendinger har utalt, at han havde haft Samleie enten med den, til hvem han henvendte sin Tale, eller med tilstedeværende eller fraværende Fruentimmer.

Da Straffelovens Bestemmelser, særligt dens Cap. 16 § 185, ikke tilsaanes at føre til et mildere Resultat, vil samtne i Medfør af dens Cap. 32 § 306 ikke være at lægge til Grund for Straffens Bestemmelse, men denne vil være

at fassætte arbitrært efter Lovgivningens Grundfætninger, og findes den for Tiltalte, der ikke er befunden tidligere tiltalt eller straffet, naar Hensyn tages til hans øvrige slette Opførsel, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 53. **M. Lucchetti** som Fuldmægtig for Kjøbmand
B. Piccioni (Advocat Brack)
contra

Handelsfirmaet **J. B. Anduze & Sns** (Advocat Liebe),
angaaende Parternes Mellemværende.

St. Thomæ Byttingskjendelse af 28de Mai 1866: „Indstævntes Afviisningspaaastand vil være at forkaſte.“

St. Thomæ Byttingsdom af 13de August 1866: Indstævnte, Hr. M. Lucchetti, bør som Fuldmægtig for Hr. B. Piccioni inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanterne, Hr. J. B. Anduze & Sns, imod disses Døttering Doll. 2000 med 6 pCt. aarlige Renter fra 15de Januar d. A. indtil Betaling skeer, foruden nærværende Sags Omkostninger stadest, derunder Sagførersalair Doll. 64. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrettsdom af 10de October 1866: „Byttingsdommen saavelsom den ligeledes indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det billiges, at den af Citanten fremsatte, for Høiesteret gjentagne Paaastand om Sagens Afviisning fra Underretten er bleven forkaſtet. Som Følge heraf og efter Sagens Stilling for Høiesteret vil bemeldte Dom efter de Indstævntes Paaastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at betale til de Indstævnte med 40 vestindiske Daler.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret betaler

Citanten til de Indstævnte med 40 vestindiske Daler; saa betaler han og til Justitsklassen 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Handelsfirmaet S. B. Anduze & sels have efter foregaaende Forligsprøve søgt givet M. Lucchetti som Fuldmægtig for B. Piccioni ved St. Thomas Byring og paastaet ham tilpligtet til i Medfør af en mellem Parterne den 12te og 13de April 1858 oprettet Handel om Plantagen Campana paa Vieques at betale det den 31te December 1865 forfaldne Udbyg Doll. 2,000 paa Kjøbesummen med Renter fra Forligsklagens Datum den 15de Januar d. A. samt Sagens Omkostninger Kjøbesløst, berunder Sagsførersalair, og da denne Paastand, efter at en af Indstævnte nedlagt Afvisningspaastand ved Rettens Kjenndelse af 28de Mai d. A. var bleven forkastet, ved Bytingsdommen af 13de August sidstleiden i det Hele er givet Medhold, have de Indstævnte nu ved Stævning her til Retten af 22de August næstefter indanket saavel formelste Kjenndelse som den affagte Dom og paastaet principaliter, at Sagen af de i Underretsproceduren anførte Grunde afvises og at der tillægges dem noget Klæffeligt i Kost og Tæring samt i Sagsførersalair for begge Retter, og subsidialiter at Underretsdommen underkendes, tilfidesættes og derhen forandres, at Appellanten fristubes for de Indstævnets Liktale og at disse tilpligtes at erstatte ham Sagens Omkostninger Kjøbesløst for begge Retter, Sagsførersalair derunder indbefattet.

Efter 3 Ganges lovligt Paaraab møbte Ingen for Indstævnte, og vil Sagen derfor være at paakjende efter den fremlagte Underretsact.

Hvad nu først den affagte Kjenndelse af 28de Mai sidstleiden angaaer, da støtter Appellanten sin Paastand om Sagens Afvisning paa, at en i Afskrift fremlagt Dom, affagt den 26de September 1865 af Overretten i Portorico, har underkjennt en af Underretten i Samacao den 23de Mai næstforhen affagt Dom, hvorved sidstnævnte Ret havde erklæret sig incompetent i en af Lucchetti mod Anduze & sels anlagt Sag betræffende Ophævelsen af blin om Plantagen Campana imellem de nævnte Parter afsluttede Handel som formeentlig et Proformaværk eller i alt Fald paa Grund af ved denne Transaction stedsfunden Swig eller læsio enormis, hvoraf Appellanten uleder det Resultat, at ikkun spanske Domstole bør paakjende Spørgsmaal om fast Eiendom beliggende i et spansk Land, hvormed de danske Domstole, efter nu at være komne til Kundskab om den anførte Afgjørelse ved de spanske Retter, formeentlig ikke bør befatte sig.

Ligesom imidlertid dette Spørgsmaal forlangst har fundet sin Afgjørelse ved de danske Domstole, idet ved Høiestretsdomme af 17de Februar 1865 netop er statueret, at den fremsatte Paastand, at den omhandlede Eiendomsstrætte i Medfør af den i St. Thomas af Parterne afsluttede Contract sammesteds burde finde Afgjørelse, og ikke ved forum rei sitæ, er givet Medhold, saaledes er det ogsaa indlysende, at hvad Appellanten senere har foretaget i denne Sag ved de

spanste Domsale, er hiin ved Danmarks høieste Domsal selsfundne endelige Retsafgjørelse aldeles uoefkommende.

Det maa derfor billiges, at den af Appellanten fremsatte Afslutningspaastand ved Underrettens aflagte Kjenbelse er bleven forkastet.

Og hvad Sagens Realitet angaaer ba, efter som det er en, som Parterne bitterligt, ligeledes ved bemeldte Høiesteretsdomme afgjort Sag, at Andue & Als Paastand om meerbemeldte Transactions Virkelighed og Gyldighed er bleven givet Medhold, saafremt den nævnte Part med Gød bekræftede, at ingen Forbeholdenhed ved Contractens Afslutning havde fundet Sted, hvilken Gød han paa lovførmelig Maade har aflagt, maa Underdommerens Dom bifaldes, forsaavidt den statuerer, at Sagen nu er endelig afgjort, og at følgelig ingen videre Procedure kan tilstedes, hvorved det skulde undersøges, om og hvorvidt den i sidste Instants selsfundne Afgjørelse støtter sig paa en urigtig Forudsætning eller ikke.

Det bliver heraf en Følge, at den indankede Bytingsdom saavel som den ligeledes indankede Kjenbelse bør stabsættes, dog at terminus executionis bestemmes til 4 Uger."

Nr. 17. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet** paa
Statskassens Vegne (Justitsraad Bungen)

contra

Overretsprocurator **B. Christensen** (Ingen)

angaaende en Stempelovertrædelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de April 1866: „Indstævnte, Overretsprocurator Christensen, bør for Tiltale af Citanterne, Indenrigsministeriet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Den Omstændighed, at det er i Fuldmagt for en Anden, at Indstævnte som Cautionist og Selskyldner har underskrevet den i den indankede Dom omhandlede Contract, med Hensyn til hvilken den af det Offentlige paatalte, af Indstævnte uimodtagne Stempelovertrædelse er begaaet, findes ikke at kunne afgive nogen retlig Grund til at befrie ham for det efter Stempelovens § 79 enhver Udsteder af et stempelpligtigt Document paahvilende Ansvar, i hvilken Henseende bemærkes, at Cautionforpligtelsen, der omfatter alle Kjøberens Pengesforpligtelser mod Sælgeren, er omhandlet i Contracten som en Bestanddeel af denne, og Indstævntes Underskrift dernæst meddeelt under Henvisning til den paagjældende Bestemmelse i Contracten. Han maa derfor betragtes som

Medbesteder af denne, og om det end kunde have havt nogen Indflydelse paa det hermed forbundne Ansvar, hvis han havde kunnet paavise, at det var efter Fuldmagtsgiverens Ordre, at Overtrædelsen var begaaet, er der ialtsald ikke Spørgsmaal om et Tilfælde af denne Bestaffenhed her, da Tilstedeværelsen af en saadan Ordre ikke fra Indstævntes Side er paaviist, ja ikke engang paastaet. Da det nu heller ikke kan være af nogen Betydning til at fritage Indstævnte for Ansvar, om det skulde forholde sig, som han har anført, at han, efter at have underskrevet Documentet, har givet det fra sig inden den Frist, der ved Stempelovens §§ 10 og 11 er indrømmet til at erhverve Efterstempning, findes den indankede Dom at maatte forandres saaledes, at Indstævnte tilpligtes at udrede den af Kammeradvocaten paastaede Stempelbøde, imod hvis Størrelse der ikke fra Indstævntes Side er gjort nogen Erindring. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen betale de paastævnte 212 Rd. 8 f. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Den 29de December 1862 oprettedes en Contract, hvorved Eieren af Dagbladsentreprisen „Danmark“ folgte denne til cand. politieus Michaelsen. For de Forpligtelser, Kjøberen paatog sig, skulde Baron Bligen-Fincke indstaae som Selvfylbnerecautionist, og skulde han, som det hedder i Contractens § 5, paategne nærværende foreløbige og den endelige efter Overdragelsens Fuldbyrkelse udstedende Overenskomst om dette Kjøb og Salg. Contracten har følgende af Indstævnte, Overretsprocurator Christensen, meddeelte Underkrift: „Som Cautionist og og Selvfylbner efter § 5. Baron Bligen-Fincke ved Befuldmægtiget Valthazar Christensen.“

Denne Contract blev udsærbiget paa stemplet Papir og blev ikke af Contractenterne indsendt til Stempning eller besørget belagt med stemplet Papir; heller ikke er den i § 5 nævnte senere Overenskomst udsærbiget paa stemplet Papir.

Under nærværende Sag har nu Indenrigsministeriet ved den конституerede Kammeradvocat sagsøgt Indstævnte til Betaling af 212 Rd. 8 f.; Bøde for den med Contracten begaaede Stempelovertrædelse, saavel som af Sa-

gens Omkostninger stadesløst, herunder Salair til den const. Kammeradvocat. Indstævnte berimod procederer til Afvisning eller i al Fald til Frifindelse, og har paastaet sig tilkjendt Kost og Tøring eller Omkostninger eller disse ophævede.

Han har benægtet, at der for hans personlige Vedkommende er begaaet nogen Overtrædelse af Stempeloven, da han kun er optraadt som Befuldmægtiget for Baron Aligen-Hinede ved Underkriften, og da hans Fuldmagt ophørte kort efter, idet han afleverede Contracten til Baronen; han mener, at denne maa betragtes som Modtager af Documentet, medens han selv kun har haft det en kort Tid i Hænde paa Baronens Vegne, og fremdeles, at han ved at underkrive Contracten ikke er optraadt som Udstæder af Documentet, men kun som Fuldmægtig for den virkelige Udstæder, der selv har haft Leilighed til at paasee og selv maa bære Ansvaret, hvis han ikke har iagttaget, at Fristen i Lovens §§ 10, 11 cfr. § 13 in fine ikke blev oversiddet.

Swab Indstævnte saalebes har anbragt angaaer Sagens Realitet og kan derfor ikke bewirke Afvisning; berimod findes det at maatte lede til den af ham paastaede Frifindelse, thi hans Aubringende, inden Udløbet af den ovennævnte Frist at have afleveret Contracten til sin Mandant, kan, hvorvel det af Kammeradvocaten er modtaget og af Indstævnte ikke beviist, ikke in casu, hvor der er Spørgsmaal om en strafbar Lovovertrædelse, forlastes, og da Stempelsigten ifølge Lovens § 9 ligesaa vel selbetskjærs ved en senere Belæggelse med Stempelpapir som ved en Udsærdigelse paa saadant, kan der ikke siges i den Tid, i hvilken Indstævnte maa antages at have haft Documentet i sit Væge, at være begaaet nogen Stempellovertrædelse, og der foreligger iøvrigt ikke nogen Grund til at gjøre Indstævnte ansvarlig for den af hans Mandant, der maa betragtes som Documentets Udstæder og Modtager, begaaede Forfeelse."

Hermed endte Høiesterets første ordinaire Sæssion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sætte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Høgel).

Hjeldsøe & Comrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 16.

Den 9de August.

1867.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 29de Juli.

Nr. 150.

Justitsraad Bungen
contra

Andreas Madsen, kaldet **Sandorph** (Defensor Brod),
der tiltales for Fornærmelse og Opsætsighed mod Politiet samt
Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Juni 1867: „Arrestanten Andreas Madsen, ogsaa kaldet Andreas Madsen Sandorph, bør straffes med Forbringingshuusarbejde i 8 Maaneber, samt udøve Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hedscher og Rothé, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneber.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanten Andreas Madsen, ogsaa kaldet Andreas Madsen Sandorpp, der er født den 12te Mai 1824 og foruden østere at være straffet for Giendomsindgreb, senest ved denne Rets Dom af 21de Mai 1853 i Medfør af Frdm. 11te April 1840 § 79 cfr. § 80 efter § 15 cfr. § 34 1ste Membrum med Tugthuusarbejde i 6 Aar, er gjentagne Gange anseet for Løsgænger, senest ved samme Rets Dom af 8de August 1865 efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betteri § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, tiltales under nærværende Sag for Fornærmelse og Opsætighed mod Politiet samt for Løsgænger. Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen af det iøvrigt Opsyede bestyrelse Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, idet han imod et ham den 4de December f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold er den 18de April d. A. udebleven fra Ladegaarden, hvor han under Fattigvæsenets Forsorg var anbragt, og som han den paagældende Dag havde forladt med sædvanlig Udgangstilladelse. Da Arrestanten, der i den Aulebning eftersøgtes af Politiet, den 20de næstefter blev antruffen paa Gaden af Politibetjent Nr. 72 Carl Theodor Winther og af denne, der foreviste ham sit Politiskilt, opfordret til at følge med til Politikammeret, vægeede han sig herved, og da Winther vedblev at følge efter Arrestanten og tilkaldte den patrullerende Betjent Nr. 243 Christian Møller, gik Arrestanten henimod Sidstævnte, der var ijsæt Uniform, og med de Ord: „Spad vil Du?“ tilbeelte ham flere Slag i Ansigtet med knyttet Haand, ligesom han ogsaa slog efter Betjent Winther, men uden at ramme ham. Under Transporten til Politikammeret viste Arrestanten en uslyrlig Afjærd, og ved Ankomsten dertil fik han Leilighed til atter at slaae Betjent Møller med knyttet Haand i Ansigtet samt drilke ham en Skalle.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at ansee deels efter Straffelovens § 100 og § 101, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne i det Hele at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre.“

Nr. 141.

Justitsraad Bunken

contra

Laurig Christian Carlsten (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Bedrageri.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 12te April 1867: „Arrestanten Laurig Christian Carlsten bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salaar til Actor og Defensor, Procuratorerne

Bredstrup og Løwerkhusen, 5 Rbd. til Første og 4 Rbd. til Sidste. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 27de Mai 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, betaler Arrestanten 8 Rbd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaaendts Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten, Rebflagerjævend Lauritz Christian Carlsen, der er født i 1823 og oftere har været tiltalt, og som navnlig ifølge Høiesteretsdom af 23de October 1855 har været anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshumsarbejde, og derefter ifølge Høiesteretsdom af 23de October 1861 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter samme Frdn.s §§ 25 og 22 med 5 Aars Forbedringshumsarbejde, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri samt Bedrageri.

Efterat der Natten mellem den 31te October og 1ste November f. A. var skafkommet Tjenestekarl Gidsel Gidsellen fra det Bærelse, hvor han havde Logis paa et Værtshuus i Randers, et stort tolfaset Sølolonmeuhr af Værdi 8 Rbd., som han havde haengt paa Væggen ved Siden af Senget, men om Morgenen savnede, for hvilket Tyveri Mistanken strax rettedes mod en Person, der om Aftenen den 31te October, som det maa antages over Kl. 10 eller omtrent ved Sengetid, havde indfundet sig i Beværtningsstualet og begjært Logis, men efter Pigens Forklaring, efterat hun havde fulgt ham op paa det ham anviste Bærelse, havde, medens hun var gaaet ned for at tænde Lys, fjernet sig meget hurtigt, uden at omtale for Hogen, at han gik, og som efter Beskrivelsen maatte antages at ligne Arrestanten, der om Eftermiddagen den 31te October havde faaet sin Vaandreteg vistret paa Randers Politisangmer til Høbro, har bevidste Pige, under den i denne Anledning mod Arrestanten indseede Undersøgelse, edesig udsagt, at hun i Arrestanten gjenkjendte den Person, der paa den ommeldte Maade havde indfundet og bortfjernet sig, ligesom ogsaa

Bestyreren af Værtshuset har ebenlig forklaret, at han ganske sikkert troer, at Arrestanten er den omforklarede Person. Efter Sagens Oplysninger maa Arrestanten antages den 31te October om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 at have begivet sig fra Randers til Høsteb, hvortil der maa antages at være $\frac{1}{2}$ Times Gang, samt efter Midnat eller Kl. 12 $\frac{1}{2}$ at være ankommen til Burhus Kro og derfra den følgende Morgen tidlig i Følge med 2 Slagterlærlinge at have begivet sig til Hobro, hvorfra han, efter der at have opholdt sig noget, kom til at hvore med en Bogn til Kolborg. Ved Bognens Ankomst hertil samme Dags Aften blev Arrestanten strax anholdt, og han fandtes da ikke i Besiddelse af det sjaalne Uhr, men derimod af et andet mindre Sølvuhr, som han tillige med den ved samme hængende Snor vil have tilforhandlet sig den 29de October f. A. paa Landveien mellem Hobro og Kolb Kro af en ubekendt Steenslager, og ligesom Arrestanten ikke har villet erkjende, at det var ham, der den 31te October om Aftenen, som omhandlet, indfandt sig paa og igjen hjerne sig fra det ommeldte Værtshuus i Randers, i hvilken By han ikke vil have været, efterat han om Eftermiddagen den 31te October var gaaet til Høsteb, saaledes har han tillige ganske benægtet at have været i Besiddelse af det Gidsel Gidselsen frastjaalne toskafede Sølvuhr eller overhovedet siden sin Løsladelse af Straffeanstalten den 10de October f. A. at have været i Besiddelse af noget andet Uhr end det mindre Sølvuhr, hvormed han anholdtes. Efterat dette mindre Uhr var blevet forevist Uhrmager Ravn i Hobro, har denne imidlertid forklaret, at en Person, hvis Signalement, som han har udsagt, synes at svare til Arrestanten, der dog ikke er bleven fremstillet for Ravn, da denne under Undersøgelsens Drift er afgaaet ved Døden, men hvem Ravn antog for og tiltalte som Skomager Petersen i Skaarup, hvilket Personen ogsaa gif ind paa, medens Ravn ved senere at see bemeldte Petersen har forviiset sig om, at det ikke var ham, der den 1ste November f. A. omtrent Kl. 11 Formiddag indfandt sig hos Ravn med et toskafet Sølvuhr, som han efter Begjæring fik ombyttet hos denne med det ommeldte i Arrestantens Besiddelse foreskudne mindre Uhr, hvilket efter Ravn's Forklaring tilhørte en Person i Hobro, der ønskede det afhændet, og fra hvem Ravn ved Budsendelse lod det afhente; fremdeles har Ravn forklaret, at, saavidt han erindrer, blev Snoren eller Baandet, der var paa det store toskafede Uhr, tilbageleveret Personen og anbragt paa det mindre Uhr, og ved at forevises Snoren paa det i Arrestantens Besiddelse fundne Uhr har han udsagt, at han troer nok, at det er den samme, som var paa det toskafede Uhr, da Personen bragte dette. Ravn har derhos afleveret det af ham omforklarede toskafede Uhr, hvilket Gidsel Gidselsen derefter med Bestemthed har ebenlig vedkjendt sig som det ham ved den ommeldte Feilighed mod hans Vidende og Villie skafomne Uhr, ligesom han ogsaa har gjenkjendt Snoren ved det mindre Uhr som henhørende til det ham skafomne Uhr, hvorhos han med Vidner har godtgjort sin Tiendomsret til det af Ravn indleverede toskafede Uhr. Fremdeles have de 2 Slagterlærlinge, der som berørt fulgtes med Arrestanten fra Burhus Kro til Hobro om Morgenen den 1ste November, ebenlig udsagt, at Arrestanten undervejs faldt et stort

tokasjet Sølvuhr, uden at de da saae ham i Besiddelse af det mindre Uhr, medens Arrestanten i saa Henseende har udsagt, at det Uhr, han falsbød, var det mindre ved Anholdelsen i hans Besiddelse fundne Uhr, og den ene af disse Slagterlærlinge har derhos udsagt, at det saaledes af Arrestanten falsbudte tofåsede Uhr aldeles signer det ommeldte fra Ravn indleverede Uhr, uden at han dog, da han kun saae saa lidt paa det falsbudte Uhr, tør edelig bekræfte, at det er det samme, samt at han troer, at Snoren ved det i Arrestantens Besiddelse fundne mindre Uhr er den samme, som sad ved det af Arrestanten falsbudte tofåsede Uhr, ligesom den anden Slagterlærking edelig har udsagt, at han ganske sikkert troer, at det i Ketten fremkomne tofåsede Uhr er det Uhr, som Arrestanten ved den ommeldte Feilighed falsbød, idet han navnlig erindrer, at der paa samme fandtes en saadan visket Kant om Kapselen som paa det i Ketten fremkomne, medens han ikke er sikker paa, at Snoren ved det mindre Uhr er den samme, som hængte ved det falsbudte Uhr. Endvidere har Stalbsforpagteren i den Gjæstgivergaard i Høbro, hvor Arrestanten den 1ste November tog ind, forklaret, at en Person, der efter de af ham ovgivne nærmere Omstændigheder maa antages at have været Arrestanten, havde et stort tokasjet Sølvommeuhr, som ganske signer det ommeldte af Ravn indleverede Uhr, og at der var ved Uhret en saadan Snor, som den ved det i Arrestantens Besiddelse forefundne mindre Uhr anbragte, og Uhrmager Ravn's Lærking har edelig edelig udsagt, at han med Bestemthed i Arrestanten gjenkender den Person, der den 1ste November f. A. kort før Middag indfandt sig hos Ravn med det ovennævnte af Ravn til Ketten indleverede tofåsede Uhr, hvilket Vidnet med Sikkerhed gjenkender som det, der da var i Arrestantens Besiddelse, og som Arrestanten, der paa Forespørgsel, om han ikke var Stomager Petersen fra Skaarup, bekræftede dette, erholdt byttet mod det omhandlede mindre Uhr, idet Vidnet ved denne Feilighed hentebe dette sidstnævnte Uhr hos det Fruentimmer, hvem det tilhørte, hvorhos Vidnet har udsagt, at saavidt det erindrer var der ved det tofåsede Uhr en saadan Snor som den nu ved det mindre Uhr anbragte, hvilken blev flyttet over paa det mindre Uhr, som Arrestanten modtog, og bemeldte Fruentimmer har ligeledes edelig forklaret, at bemeldte Lærking hos Ravn den 1ste November f. A. hende Middag afhentede det ommeldte mindre Uhr hos hende, for at dette efter hendes Ønske kunde blive afhændet, og at hun saaledes er fuldkommen sikker paa, at bemeldte mindre Uhr, ved hvilket der ikke var nogen Snor, var i hendes Besiddelse til den 1ste November f. A. . . .

Derimod findes der ved samtlige de ovenangførte Omstændigheder, og navnlig ved de af begge de ommeldte Slagterlærlinge, af Stalbsforpagteren paa Gjæstgivergaarden i Høbro samt Uhrmager Ravn's Lærking afgivne beedigede Forklaringer i Forbindelse med Ravn's eget Udsagn at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Indiciebeviis for, at Arrestanten har været i Besiddelse af det ovenomhandlede tofåsede, Gidsel Gidsjelsen frafomne Uhr, og navnlig ført dette med sig, da han den 1ste November i Følge med Slagterlærkingene begav sig fra Parhus Kro til Høbro, hvor han maa antages hos Uhrmager Ravn at have

tilbyttet sig det mindre, hvoraf han ved sin Anholdelse var i Besiddelse, og da Gidsel Gidselsen, som meldt, har aflagt Tilhjemlingsed samt ført Eiendomsbeviis, maa Betingelserne for det ved L. 6—17—10, 11, cfr. Frøn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis herefter ansees at være tilfede. Bei maa det nu, som ovenanført, antages, at Arrestanten den 31te October f. A. forlob Manders allerede om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 og begav sig til Hestled, samt at han noget over Midnat derefter ankom til Purbus Kro, men efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Arrestanten har forladt Hestled, ikke som han har udfagt Kl. 11 eller ialtfald over Kl. 10, men derimod omtrent Kl. 9 bemeldte Aften, og da Arrestanten herefter og efter den Afstand, der maa antages at være mellem Manders og Hestled samt Purbus, maa antages at kunne have været i Manders igjen ved Sengetid eller omtrent Kl. 10, samt ved strax efter at forlade Byen naaet Purbus Kro om Natten, findes det navnlig efter den af den ommeldte Pige paa Bærtshuset i Manders afgivne Forklaring, hvorefter hun har gjenkjendt Arrestanten som den Person, der indfanbt sig sammesteds og var tilfede i det Kammer, hvorfra Uhret blev bortstjaalet, men strax ubemærket bortførte sig derfra, saavelsom efter Sagens øvrige Omstændigheder, deriblandt Arrestantens Besiddelse af Uhret strax den følgende Morgen, at maatte sluttes, at han selv har stjaalet Uhret, og han vil derfor være at bønne som Tyv. Da Arrestanten fremdeles, forsaavidt han sigtes for Bedrageri, maa ansees at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet det ved hans egen Tilfælelse og Sagens øvrige Oplysninger er godtgjort, at han, den 30te og 31te October f. A. logerede hos Bærtshuusholder Mikkel Jensen i Manders, har bortkjernet sig uden at betale de 3—4 Mk., han var skyldig for sit Logis, og uden at der er Høie til at antage, at det har været hans Hensigt senere at betale dette Beløb, vil Arrestanten, der som meldt tidligere har været anset for 3die Gang begaaet Tyveri og derefter som for 4de Gang begaaet Hæleri, nu være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri eller som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens §§ 232 og 238, saavelsom for Bedrageri efter Straffelovens § 257 cfr. § 251, og Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Lughuusarbejde i 2 Aar, findes at maatte bestemmes til saadant Strafarbejde i 4 Aar."

Nr. 145.

Advocat Hansen

contra

Niels Christensen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have søgt at tiltvinge sig Samleie med sin ni-aarige Datter.

Løllands Nørre Herreds Extraretsdom af 20de April 1867:
„Arrestanten Kurvemager Niels Christensen fra Abildtorpe bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, samt udrede

alle af Actionen lovligt sthørende Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Barsoed og Heinrichsen, 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1867: „Arrestanten Kurvemager Niels Christensen fra Abildtorpe bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Maag og Lassen for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indbankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte dømmes efter Straffelovens §§ 161 og 173 sammenholdte med § 46, og Straffen vil være at fastsætte, som i bemeldte Dom steet, til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorfor Dommen, hvis B-stemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Kurvemager Niels Christensen fra Abildtorpe, der er født i Aaret 1835 og senest efter nærværende Rets Dom af 13de April 1860 for 2den Gang begaaet Tyveri anseet med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, actioneres under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Egtkaret hertil indbankede Sag for at have søgt at tiltvinge sig Samleie med sin niaarige Datter.

At denne er det forklaret, at Arrestanten, efterat han var kommet hjem den 31te Januar d. A. om Aftenen og havde lagt sig tilfængs, og da hendes Møder var bortgaaet i et Grinde, var staaet op og havde lagt sig i Sengen til hende og ovenpaa hende, idet han havde lagt sine Hænder ved Hovedgjerdet, hvorhos han havde sagt til hende, at hun skulde tie stille, da hun streg, fordi det gjorde hende ondt, navnlig paa hendes Bryst og hendes Nave, da han laa ovenpaa hende.

Arrestanten har tilstaaet, at han har været i Sengen hos Datteren, og at det var hans Hensigt at pleie legemlig Omgang med hende. Datteren var

vaagnet og havde givet sig til at græde, da han lagde sig i Sengen, eller da han strax efter lagde sig ovenpaa hende, efterat have taget hendes Særk og sin Skjorte tilside og skilt hendes Been fra hinanden, men Samleiet var dog ikke lykkes. Da Barnet freg og sagde: „Lad være,“ havde han først sagt, at hun skulde tie stille, men senere lod han hende være og gik tilbage til sin Seng.

Arrestantens Datter, der er opgivet at være født den 12te August 1857, var efter Dommerens Erklæring lille af Vægt, kun 1 Alen 21 Tommer høi og ikke i fjerneste Maade udviklet. Efter Districtslægens Erklæring var der ved den af ham anstillede Undersøgelse hverken paa hendes genitalia eller i sammes Omegn opdagt Tegn til nogen mod hende anvendt Vold.

For det Arrestanten saalebes overbevisede Forhold vil han være at ansæe efter Straffelovens § 176 *cfv.* 161, og findes Straffen at maatte bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

Underrettens Dom, hvorved Arrestanten efter Straffelovens § 173 *cfv.* 46 er ansæet med samme Straf i 18 Maanedes, vil herefter forsaavidt være at forandre, men isørigt, da dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, at stadfæste.“

Tirsdagen den 30te Juli.

Nr. 156.

Advocat Hansen
contra

Ane Cathrine Nielsen, ogsaa kaldet **Skuespiller Ane**
(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og Væggængeri.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 5te April 1867: „Arrestantinden Ane Cathrine Nielsdatter eller Nielsen, ogsaa kaldet Skuespiller-Ane, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede samtlige af Sagen lovtligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacoby og Bredstrup, 4 Rd. til Førstnævnte og 3 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Bandoverretsdom af 24de Juni 1867: „Arrestantinden Ane Cathrine Nielsen, ogsaa kaldet Skuespiller-Ane, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Faber, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hansen og Henrichsen for Høiesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det; „Under nærværende Sag tittales Arrestantinden Ane Cathrine Rielsen, ogsaa kaldet Skuespiller-Ane, for Tyveri og Løsgængeri.

Med Arrestantindens egen Tilskaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der efter sin Forklaring havde forladt sin Tjeneste og var kommen til Randers for ved at lade sig bruge til Utugt at tjene nogle Penge for at rejse til sit Hjem i Gjerdina ved Høstebro, har, efterat hun — som det maa antages i et Par Dage — havde havt Ophold hos Fruentimmeret Jenny Elisabeth Kunkel, hvem hun kjendte fra Straffeanstalten, hvor de begge tidligere havde været, den 12te Sammar d. A. om Aftenen eller Natten, medens Jenny Elisabeth Kunkel sov, uden at denne bemærkede det, bortfjernet sig fra hendes Værelse, idet hun medtog saagodt som alle J. E. Kunkels Klædningsstykker samt nogle andre denne tilhørende Gjenstande, deriblandt en Portemonnaie, hvori der efter J. E. Kunkels Udsagn var 7 Mk. og nogle Smaa-penge. Med de ommeldte Kostur begav Arrestantinden sig derefter ud paa Landet, hvor hun fik Logis hos en Arbeidsmand, i hvis Huus Kostur senere ere forefundne. De Penge, der vare i Portemonnainen, og som efter Arrestantindens Forklaring ifkun udgjorde ca. 3 Mk., har hun vedgaaet at have forbrugt, hvormod hun, forsaavidt J. E. Kunkel har angivet at have mistet nogle flere Gjenstande end de forefundne, har nægtet at have taget disse, og de i Arrestantindens Logis fundne Kostur, der tilsammen ere vurderede til 12 Rd. 3 Mk. 12 S., ere under Sagen udeliveredede til J. E. Kunkel, der har skafaldet Krav paa videre Erstatning. Arrestantindens Forklaring gaar ibrigt nærmere ud paa, at hun og J. E. Kunkel om Aftenen paa dennes Værelse i Forening havde beruset sig, og da J. E. Kunkel derefter havde lagt sig paa Sengen og maaskee sov, medens Arrestantinden gik og ravede paa Gulvet, traugte der nogle Mandspersoner ind i Værelset, hvorefter Arrestantinden af Frygt for disse eller, som hun ogsaa har udsagt, fordi hun ikke kunde lide at være sammen med dem, skjødte sig bort, medtagende de omhandlede Gjenstande. Hun vil derefter om Natten i flere Timer have drevet om paa Gaderne i Randers uden at kunne finde Vej, skjøndt hun ellers er vel kjendt i Byen, og efterat hun omtrent Kl. 4 forgyæves havde forlangt at blive indladt hos en Person, som hun kjendte, begav hun sig ud paa Landet. Hun har derhos udsagt, at hun paa Grund af sin Beruelse ikke rigtig veed, hvortledes Alt er tilgaaet den paagældende Nat, men at hun dog an-

tager, at hun har samlet J. E. Runkels Sager sammen, søvend de ommeldte Mandspersoner kom ind i Børsellet, og navnlig i den Hensigt at gaae bort med dem og tilægge sig dem, idet hun trængte til noget Løi. Bemeldte J. E. Runkel har imidlertid nægtet Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring om, at der om Natten var trængt Mandfolk ind i Børsellet, ligesom ogsaa en i samme Huns lige under J. E. Runkels Leilighed boende Arbeidsmand har nægtet den paagældende Nat at have hørt den allerminste Støi eller Spættel enten i Børsellet eller paa Trappen, og da isvrigt de under Sagen tilvebragte Oplysninger ikke tale for Rigtigheden af Arrestantindens ovenanførte Forklaring om de med hendes Bortgang forbundne Omstændigheder, findes samme ikke at kunne tillægges videre Betydning, og om det endog ikke er uan- tageligt, at Arrestantinden ikke har været ganske ædru, da hun begik Tyveriet, er der dog ingen Grund til at antage, at hun har befundet sig i en saadan Tilstand, at der ikke kunde tillægges hende fuld Tilregnelighed, da ingen af de Personer, som hun samme Morgen traf sammen med, har bemærket, at hun var besvænket, og den Mand paa Landet, som hun Morgenen efter Tyveriet begav sig til, har udsagt, at hun ved Ankomsten til hans Huus vel maaffet havde en lille Raus, men isvrigt talte meget fornuftigt.

Arrestantinden, der er født i 1833, har, foruden som Varn at være straffet med Rids for attentet Brandstiftelse samt for Tyveri og Bettleri, været anset efter Overrettens Dom af 10de Marts 1856 for Tyveri, Fallt og Besbrageri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og isølge Augustenborg Herreds Criminalretsdom af 1ste April 1864 for Tyveri og Fallt med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos hun ved Frederikshavns Rjæbstads Politiretsdom af 2den August s. A. er anset for Løsgænger efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og under en imod hende for Tyveri anlagt Sag blev hun ved Dronninglund Herreds Extraretsdom af 14de November s. A. ifkun frifunden for Actors videre Tiltale. Hun vil saaledes nu være at ansee deels for 3die Gang begaaet Tyveri efter almindelig borgerlig Straffelov § 231, deels, idet det efter det Ovenanførte maa ansees oplyst, at hun har freiset arbejdsløs omkring uden at søge lovligt Erhverv, for Løsgænger efter Lov 3die Marts 1860, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne i det Hele bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 146.

Advocat Henriksen
contra

Julius August Hansen (Defensor Levinen),

der tiltales for Tyveri.

Hirschholms Birks Extraretsdom af 9de April 1867: „Arrestanten Julius August Hansen bør hensættes til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Saa udbreder han ogsaa alle af denne

Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Langkilde og Schmith, 4 Rd. til hver, foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Mundt og Tvermoes, betaler Arrestanten Julius August Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver."

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i Iste Instants ved Hirschholm Birks Extraret mod Arrestanten Julius August Hansen for Tyveri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne ved det iøvrigt Dyphste bestyrkede Tilsvaerelse tilstrækkeligt beviist, at han har gjort sig Skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, deels ved i afvigte Februar Maaned i tre forskjellige Gange at have frastjaalet sin ibligere Huusbond, Skrædermester Petersen i Hirschholm, endeel Gjenstande, tilsammen af Værdi ca. 10 Rd., deriblandt en Frakke vurderet til 5 Rd. og et Uhr til 2 Rd., samt ca. 2 Mk. i Penge, deels ved i samme Maaned at have fravendt sin Svoger, Løvehandler Ole Jensen i Navnløse, et Cylindercuhr af Værdi 4 Rd.

Tyverierne hos Skrædermester Petersen udsøgte han ved omtrent ved Midnatstid at gaae fra Gaden igjennem en naaflaaset Dør for en Kjalbergang under Petersens Hus ind i dennes Gaardsrum, hvorfra han igjennem et Vindue, som han, da det ikke indvendigt fra var tilspædet og kun ufuldstændigt sluttet til Karmen, kunde aabne med Fingrene, steg ind i Kjøkkenet, hvorfra der var aaben Afgang til forskjellige andre Lokaler i Huset, navnlig til Værkstedet og Sønnernes Sovestue, paa hvilket sidste Sted Arrestanten, medens der her laae en Person og sov, stjal Uhret og Frakken. Tyveriet i Navnløse begik Arrestanten, da han en Aften omtrent Kl. 11 var kommet til sin Svogers Bolig for, som han har forklaret, at tilbringe Natten i dennes Stald, hvortil Afgangen var aaben, og herfra igjennem uafslaaede Døre havde begivet sig ind i Dagligstuen, hvor en Person havde Natteleie, og hvor han blev opmærksom paa, at der paa Væggen hang et Uhr, som han da tilegnede sig.

For det af Arrestanten saaledes ubviste Forhold er han, der er født den 2den August 1846 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, og da den af Underretten valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde findes passende, ligesom ogsaa de i Henseende til Actionens Omkostninger truffne Bestemmelser billiges, vil Underretsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 147.

Advocat Klubien

contra

Peder Mortensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og svigagtig Omgang med Hittegods.

Walls Birkis Extraretsdom af 17de April 1867: „De Tiltalte, Arrestanterne Peder Mortensen og Morten Andersen, bør at straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa betale de og in solidum alle af denne Sag lovlige sthørende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Prøveprocurator Rigau, og til Defensor, Procurator Glaiser, hver 6 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1867: „Virkelingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Peder Mortensen bestemmes til 8 Maaneders. I Salarium til Cancelliraad, Procurator Petersen og Auditeur, Prøveprocurator Munds betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen med det iøvrigt Oplysse stemmende Tilstaaelse er det under nærværende fra Walls Birkis Extrarets hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Peder Mortensen actioneres for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, tilstrækkeligen godtgjort,

at han, tildeels i Forening med en ved Underretten Medtaltst, for hvis Vedkommenne Sagen ikke er appelleret, i Slutningen af afovigte Aar har gjort sig skyldig i 3 Tyverier, hvorved fra 3 forskellige Faarehusse, hvis Døre kun vare lukkede ved en ubødnig anbragt Krog, han borttog ialt 5 Faarcreaturer, tilsammen vurderede til 35 Rd., hvilke Tyverier ere udførte ved Nattetid eller i alt Fald silbigt om Aftenen. Fremdeles har Arrestanten vedgaaet et Attentat paa Tyveri af 2de Deber, som han Natten mellem den 28de—29de December f. A. havde bundet i Gaardmand Niels Jensen's Faarehuus, men som han lod forblive liggende der, da han blev bortstrømmet ved en Hunds Gysen. Endelig har Arrestanten tilslaaet paa en Bøi at have fundet 3de Rugeæg, som han tilegnede sig, uden at oplyse samme.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1843 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, retteligen anseet efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 46 og 247; men Straffen, som ved Dommen er fastsat til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, findes efter Omstændighederne at kunne nedsettes til lige Arbejde i 8 Maanedes.

Nr. 155.

Advocat Liebe
contra**John Henry Prescott** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Frederikssteds Extraretsdom af 18de Marts 1867: Arrestanten John Henry Prescott bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og efter ubstanden Straf bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag skyldende lovlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverretsdom af 15de Mai 1867: „Arrestanten John Henry Prescott bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjeudes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Foreløbig bemærkes, at naagt det ikke af Forspudelsespaategningen paa Underretsstævningen kan sees, hvad Dag Stævningen er forkyndt for Arrestanten, men alene, at Saadant er skeet om Eftermiddagen Kl. 4, saa fremgaaer det dog af Fremlæggelsen af Stævningen med Paategningen ved Sagens Incamination den 4de Marts om Formiddagen Kl. 11 tilstrækkelig tydelig, at Indstævning med behørigt Varfel har fundet Sted, og der kan saaledes i denne Uregelmæssighed Intet være til Hindrer for Sagens Paakjendelse.

Den 2den Februar d. A. omtrent Kl. 10 om Aftenen opstod der Ild i Magasgaarden paa Plantagen Upper Løve. Ilden udbrød i en Stak, der, som bestaaende af fjoraaumel, opsamlet og sammenrevet Magas, indeholdt endeel Jord og derfor brændte mindre villig, saa at Ilden ikke spredte sig hurtigere, end at den ved tilfløende Folks Hjælp blev slukket, uden at der blev ødelagt mere, end hvad der vilde behøves til at koge et Fad Sukker. Stakken laae imidlertid mod Ost, og Vesten for den var der 3 Magasstakke, som, hvis Ilden havde faaet Magt, rimeligvis vilde være blevene ødelagte.

Under 1e ved Centerdistriktets Politiret optagne Forhøret afgav Arrestanten omfjæder Tilfælde om, at han havde paasat Ilden, og denne Tilfælde, der finder fuldkommen Bestyrkelse i, hvad der ellers er oplyst, har han under Sagen iforandret indholdt, og har ellers vil have levet i god Forskaelse baade med Tieren af og de andre Folf paa Plantagen, som sit eneste Motiv til Forbrydelsen angiver, at han søgte sig udmøget ved, at en anden Arbejder var bleven udsæet til at jorrette Tjeneste som Nattevagt i Plantagegaarden, hvilken Beskilling Arrestanten tidligere havde haat. Denne Forandring i sin Stilling var Arrestanten bleven bekendt med om Eftermiddagen omtrent Kl. 2 ved tilfældig at høre en Samtale mellem den nye udsæte Vagtmænd og en tredje Person; nogen Tid efter at han, efter endt Arbejdet, var kommen hjem, opstod Tanken om at hævne sig hos ham; en Stund efter Kl. 8 forlod han sit Hus i Negerbuen og gik ned i Plantagegaarden, hvor han tilbragte omtrent en Times Tid med Grublerier over den Forbrydelse, han havde ifinde, hentede derpaa en Gløb fra Ibsstedet i hans Hus, gik igjen ned i Magasgaarden og stak Gløben ind i i en østlige Ende af Stakken, der blusede op kort efter at han igjen var naaet op i Negerbuen. Han løb strax til Brandstedet og var, saaledes som baade af ham selv og andre under Forhøret afhørte Deponenter forklaret, der behjælpelig med at slukke Ilden.

Ved Frederiksbæds Extraretsdom af 18de Marts d. A. er Ildpaasættelsen henført under Fredn. 26de Marts 1841 § 7, idet det er antaget, at den Stak, hvorpaa Ilden var sat, efter Beskaffenheden af den Magas, hvoraf den bestod, ikke kunde betragtes som en saadan egentlig Magasstak, at Fredn. § 6 cfr. Rescript 12te August 1848 derpaa skulde være anvendelig, og idet det derhos er regnet Arrestanten tilgode, at han var iblandt de Første ved Brandstedet og der viste sig virksom for at slukke, er han ansæet med en efter Fredn. 1841 § 8 yderligere lempet Straf, der er bestemt til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar.

Det bør imidlertid saalidt kunne underkastes Tvivl, at den af Arrestant-

ten antænde Stat var en virkelig Magasstat, at Overretten har anset det ganske overskødig at indhente nærmere Oplysninger om Statens Beskaffenhed, men ialtsald var den kun et Led af den hele Kæde af de tæt Sænden for Plantagens Værker liggende Magasstatte, og det var tilmed den østlige Stat, saa at det som den, der saae imod Vinden, var den Arrestanten naturligt maatte vælge, naar han vilde vente, at Viden skulde fænge og udbrede sig. Ildspæjættelsen maa altsaa ubetinget henføres under Frdn. 26de Marts 1841 § 6, og hvad angaaer Arrestantens Bestræbelser for at standse Viden, da sees de ikke at have været af anden Art end saadanne, der meget almindeligt udvises af Plantagearbejderne, naar de af Hævnlyst leifindigen have sat Ild paa deres Huusbonderens Eiendom, og have ialtsald ikke været af den Betydning, at de i nogen Maade skulde kunne bevirke en Rebsættelse under den ellers i vedkomende Lovbestemmelse hjemlede Straf.

Efter det Anførte vil altsaa Arrestanten, der er sødt paa Barbados, efter hans eget Opgivende i 1838, og den 4de August 1863 ankom hertil Landet som Plantagearbejder og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Frdn. 26de Marts 1841 § 6, og findes Straffen efter Omstændighederne, og navnlig med Hensyn til den ringe Støbe, der virkelig blev afstedkommet, at kunne saksættes til 5 Aars Forbebringingshuusarbejde.

Underrettsdommen vil altsaa herester være at forandre, ligesom ogsaa den deri — formeentlig efter Pl. 19de April 1805 — givne Bestemmelse om, at Arrestanten efter udtaet Straf skal udbringes af Landet, bør bortfalde, da Arrestanten har havt stadigt Ophold her i over 3 Aar og i den Tid maa antages lovlig at have eruværet sig."

Nr. 33. Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Statsraad **Crone**
(Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Bogmand **H. Andersen** (Sagen),

angaaende en af Indstævnte paastaet Erstatning for Affavnet af en af Politiet tilbageholdt Droschke.

Kjøbenhavns Gjelbscommissions Dom af 26de April 1866: „Indstævnte, Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Statsraad E. B. Crone, bør til Citanten, Bogmand H. Andersen, betale for Tilbageholdelsen af den under Sagen omhandlede Vogn fra den 3die Juni f. A. til den 10de f. M., begge Dage inclusive, en saadan Erstatning som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 50 Rd., med Renter af det fastsatte Beløb 5 pCt. aarlig fra den 10de Juni f. A. til Betaling stæer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at det af Procurator Alberti den 9de November f. A. fremlagte Skjøn burde være strevet paa stemplet Papir."

Højesterets Dom.

Ifølge ggl. Rescript af 7de Juni 1866 maa denne Sag tages under Paafjendelse af Højesteret, uagtet dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Som i den indankede Dom anført, har Kjøbenhavns Politii, efterat have tilbudt Indstævnte at tilbagelevere ham den under Sagen omhandlede, for ulovlig Droschekjørsel anholdte Vogn, naar han vilde erkjende at have handlet urigtigt i at benytte den til saadan Kjørsel, da Indstævnte nægtede at erkjende dette, og tvertimod fastholdt, at han var berettiget til at kjøre med Vognen, saaledes som han havde gjort, tilbageholdt denne i nogle Dage, indtil det ved Politiretten var blevet afgjort, at han var pligtig til at rette sig efter Politiets Bestemmelser med Hensyn til Vognens Afbenyttelse til Droschekjørsel. At nu Politiet, da Indstævnte saaledes nægtede at anerkjende den Pligt, der maatte paahvile ham til at efterkomme dets Befaling, indtil de af ham reiste Tvivl om Befalingens Lovlighed vare afgjorte ved Retten, har anseet det nødvendigt paa den anførte Maade at sikkre sig den Lybighed, det havde Ret til at fordrø, findes efter de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne betragtes som et Overgreb, der kan begrunde det af Indstævnte anlagte Erstatningsføgsmaal, og Citanten vil derfor efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Citantens bestfikkede Sagsførere tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Procurator Revision for Gjælds-

commissionen og Advocat Liebe for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 16 Rd. og den Sidste 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under Paaberaabelse af, at Indskævnte, Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Etatsraad B. C. Crone, den 3die Juni s. A. uden nogenformhelt Berettigelse skal have ladet Titanten, Bogmand S. Andersen, fratage en denne tilhørende Vienerbogn og uden Føle behøvd Boguen til den 10de s. M., har Titanten under nærværende Sag paastaet Indskævnte tilpligtet i Erstatning for Affavnet af Boguen samt for at have havt tvende til Bognens Bespænding bestemte Heste staaende i bemelte Tidrum, til Titanten at betale 5 Rd. for hver af de sex Sognebøge og 10 Rd. for hver af de tvende Pintebøge, eller ialt 50 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aartlig fra Klagens Dato den 10de Juni s. A. indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indskævnte, hvem der er medbeelt fri Proces, har derimod principalt paastaet sig frifunden, og in subsidium at der alene tillægges Titanten en mindre Erstatning end paastaet, bestemt ved vililige Mænds Skjøn, og i hvert Tilfælde Titanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficierede Sager, derunder Sakar til hans bestikede Sagsfører, Prøveprocurator Levison, eller dette udredet af det Offentlige.

Med Hensyn til de med Sagen forbundne factiske Omstændigheder bemærkes, at bemelte Bogn, der tidligere er benyttet som Droskø, i Efteraaret 1863 blev forandret saaledes, at den tillige kunde benyttes til 2 Heste, ligesom den ogsaa blev forsynet med et Tjenerløbe, hvilket dog med Lethed kunde frastrues. Denne Bogn blev ifølge en af en af Politiets Inspectionsbejente indgiben Rapport den 3die Juni s. A. af en Politibejent antruffen holdende udenfor Titantens Døpæl paa Nørrebro, forspændt med een Hest, uden Nummer og paa Hovedstolen brændt 1863. Da Substen paa Forespørgsel af Politibejenten, om han vilde høre en Tour til Sammelkørb, besvarede dette bekræftende, bragte Bejenten Boguen til Politiets Hovedstation, hvor Boguen blev henstaaende i Gaarden, medens Substen, efterat have afgivet sin Forklaring til Rapporten, blev dimitteret, medtagende Hesten. Kort efter indsendt Titanten sig hos Politinspecteuren, der gjorde ham bekendt med Grunden til Anholdelsen, men tilbød ham at vilde udløse Boguen, hvis han vilde erkjende at have handlet utigtigt i at benytte Boguen til Droskøkjørsel, uden at den paa sædvanlig Maade dertil var antagen, men da Titanten ikke vilde gaae ind derpaa, blev Sagen henviist til den offentlige Politiret, for hvis Afdeling Titanten mødte den 10de Juni s. A., hvor han erkjendte Rapportens Rigtighed, lovede for Fremtiden at rette sig efter Politiets Bestemmelser med Hensyn til Bognens Afbenyttelse til Droskøkjørsel, og af Dommeren modtog en Advarsel, hvorefter Boguen strax udløses ham.

Da der nu, selv om der maa gaaes ud fra, at den paagjældende Bogn, hvad Titanten benægter, og som ikke bekræftes ved et under Sagen optaget

Syn, var en Droskfe og Reglerne om Droskfehjærfjel undergiben, iffe kan givæ Indfærvnte Medhold i, at Politiet fculde have været berettiget eller nød- faget til at tilbageholde Bognen i 8 Dage, enten for at fikkre fig Bewifet for det Pafferebe eller for at hindre forfat Overtærbelfe, idet diſe Diemed kunde opnææ paa anden Maade, og det iffe kan antages, at der tilkommer Politiet en faa udſtrakt Ret til i længere Tid at beholde anholdte Gjenſtænde, med hvilte det formenæ, at en Lovovertærbelfe er begæet, naar det iffe vilde være forbundet med Fare for Samfundet at lade Bekkomende beholde den om- ſpurgte Gjenſtand i fit Værgæ, hvad in caſa iffe var Tilfældet, og ligefaalidt i, at Spørgſmaalet, hvorom nærværende Sag dreier fig, ſculde være afgjort ved den offentlige Politirets Kiendbelfe, eller at hvad der pafferebe for Politi- retten havde Characteren af et Forlig, idet der ved bemælte Ret kun handledes om Citantens Overtærbelfe af Reglerne for Droskfehjærfjel og hans Forpligtelfe til at holde fig diſe Regler efterrettelig, og da det endelig mææ antages, at Citanten har lidt Tab ved, hvad heller iffe er modſagt, i 8 Dage at være be- røvet Bognen, fom hørende til hans Kæringæ Udøvelſe, findes Citantens Pææ- ſtand, forfaavidt Erſtatning for Tilbageholdbelfe af bemælte Bogn angææ, at maatte toges til Følge, faaledes at Erſtatningen bliver at beſtemme ved uvillige Mænds Skjøn, dog iffe til over 50 Rd., hvorimod der iffe findes iøvrigt at kunne tillægges ham nogen Erſtatning.

Sagens Omſtændinger ville efter Omſtændighederne være at ophæve, og fom Følge af Sagens Udſæid vil Indfærvntes befalede Sagsfører, Procurator Ledſon, hvis Sagsførelſe atteſteres at have været lovtig, iffe kunne tillægges Salair."

Hermed endte Høiefterets første extraordinaire Sæſſion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiefteret affagte Domme med ved- ſjæde Concluſioner af de underordnede Retters Domme og de indtælede Dommæ Præmiſſer, forfaavidt det anſæes nødvenbigt at meddele diſe, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledſaget af det fornødne Regifter. — Sæalænge Rettens Sæſſioner holdes, udgææ egentlig 1 à 2 Ark. — Prifen er 6 Rd., og for Udenbæes, der wænſte Bladet med Poſten, 6 Rd. 20 ſj. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og pææ de fgl. Poſtcontoirer.

Forklagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Hægel).
Fjeldbæ & Banbrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 17.

Den 6te September.

1867.

Anden extraordinaire Sæksion.

Mandagen den 26de August.

Nr. 158.

Justitsraad Bungen

contra

Søren Pedersen (Defensor Liebe),

for Falst, Tyveri og ulovlig Dngang med Hittegods.

Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 29de Juni 1867:
„Arrestanten Søren Pedersen bør straffes med Forbedringshuus-
arbejde i 18 Maanedes, samt udrede Actionens Omkostninger,
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og
Konge, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter
Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde be-
stemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar.
I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat
Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indskuede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende mod Arrestanten Søren Pedersen for Falsk, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er han ved egen af det iøvrigt Oplyste beskryede Tilstaelse overbevist at have den 4de April d. A. uden Gjæstgiver Niels Larsens Vidende og Billie, hos hvem han havde tjent siden sidstafvigte Efteraar, givet sin Studsmaalsbog en Paategning om denne Tjeneste med Tilføiende af følgende Vidnesbyrd: „og i den Tid opført sig tro og skikkelig, det bevibuer jeg herved“, og undertegnet „Gjæstgiver Larsen“ „Solen“, hvorved han sigtede til bemeldte hans tidligere Håndbånd, samt endvidere at have udfærdiget en ligeltdende særskilt Attest om bemeldte Tjeneste, ligeledes undertegnet med samme Larsens Navn, og derefter henvendt sig med Studsmaalsbogen og Attesten paa Stadsskæftemand Kroghs Contotr heri Staden, hvor han foresøgte begge, idet han søgte Tjeneste.

Ligeledes er han paa samme Maade overbevist at have samme Dags Aften indfneget sig i Gæstgivergaarden Solen, hvor han skjulte sig i Stalden i den Hensigt at forøve Tyveri, naar Føllene vare gaaede til Ro, hvorpaa han, der fra sin tidligere Tjeneste sammesteds var bekendt med Localiteterne, noget efter Midnat banede sig Afgang til Skænkestuen i den til Gæstgiveri benyttede Sidebygning ved at aabne Døren til samme, der var aflaaet, med en tilfældig passende Nøgle til Karlekammeret i Kjøledøren, hvor Gæstgiveren og hans Føll havde deres Soveværelser, og som han tilvendte sig, idet den sad ubvendig i Døren til bemeldte Kammer, og i Skænkestuen opbrød et Hjørneskab, hvoraf han stjal et Pengebøls af 14 à 15 Rd., foruden en smønst Mønt af Værdi 3 s.

Efter Udjørelsen af Tyveriet i Skænkestuen, der er beliggende i Stueetagen og har Afgang til en aaben Korridor, hvorfra Døre føre ind til Gæsteværelserne, aflaaede Arrestanten igjen Døren og forsoiede sig ned i Stalden, hvor han skjulte sig, indtil Vorten ud til Gaden blev oplukket om Morgenen.

Foraarvidt angaaer Tiltalen for ulovlig Omgang med Hittegods, findes Arrestanten derimod ikke overbevist noget Forhold, der vil bevirke Ansvar for ham i saa Henseende, hvorfor han vil blive at frifinde under denne Deel af Actionen.

Arrestanten, der er født den 28de November 1842 og ikke funden forhen straffet, vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led og § 270 ffr. § 276 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshønsarbejde i 18 Maanedes, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger.“

Nr. 161.

Advocat Liebe

contra

Peter eller **Peder Jensen** (Defensor Hansen),
for Brandstiftelse og Løsgængereri.

Amager Virks Extraretsdom af 30te April 1867: „Arrestanten Peter Jensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 6 Aar, samt udrede i Erstatning til Brandforsikringselskabet Danmark 794 Rd. 20 ß, til Amagerlands Kreaturforsikringsforening 635 Rd., til Landbygningernes Brandforsikkring 14,137 Rd. og til Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom i Sjællands Stift 4,755 Rd. 85 ß. Saa her Arrestanten og tilsvare alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Meldola og Defensor, Procurator N. P. Møller 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og denne iøvrigt at efterkommes under Adjærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde. 3 Salarium til Procuratorerne Lassen og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Arrestanten Peder Jensen 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adjærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 281, og Straffen findes herefter at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorved den Straf, som Tiltalte har forskyldt for Løsgængereri, vil være absorberet. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Peter eller Peder Jensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at

stande. I Salarium til Advocaterne Stebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Peder Jensen, der under nærværende fra Amager Virks Extraret hertil indantebe Sag actioneres for Brandstiftelse og Løsgængereri, har tilstaaet, at han, der den 3die Mars d. A. med Tilløbelse havde forladt Ladegaarden, hvor han var udsagt, men ikke havde til Hensigt at vende tilbage, Dagen efter, da han havde begivet sig ud paa Amager, har med en medbragt Svovlsulfid, i den Hensigt at bewirke Ildbrand, antændt noget Halm, der laae i Porten til P. Bastiansens Enkes Gaard, hvorefter Ilden hurtigt udbredte sig, saa at ikke alene denne Gaard, men tillige 2de andre tilstøende Gaarde lagdes i Aske. Efterat Arrestanten havde seet, at Ilden begyndte at udbrede sig, ilede han bort, men vendte dog efter et Quarteers Tid tilbage og beeltog i Slutningen.

Som Motiv til Gjærringen har Arrestanten, der Dagen efter selv medble sig som Gjærringsmanden, angivet Illivredshed med sit Dphold paa Ladegaarden, og at han ønskede at komme i en Straffeanstalt.

Da der efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes Anledning til at drage Rigtigheden af Arrestantens Tilstaaelse i Tvivl, vil han, der tidligere 3de Gange har været ansæet med Straf for Tyveri, senest ifølge Høiesteretsdom 15de Januar 1863 med 4 Aars Forbedringshumsarbeide, være at ansæe efter Straffelovens § 281, og findes Straffen at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshumsarbeide, hvori tillige er indbefattet den Straf, Arrestanten ifølge Lov af 3die Mars 1860 §§ 1 og 2 har forkyldt for at have unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg. Den indantebe Dom, hvorved Arrestanten under Paaberaabelse af Straffelovens § 281 cfr. §§ 57 og 60 er idømt 6 Aars Tugt-humsarbeide, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens Dømmen derimod i Henseende til de angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger trufne Bestimmelser vil være at stadfæste.“

Nr. 160.

Advocat Klubien

contra

Niels Hansen og **Maren Larsdatter** (Defensor Hansen), der tiltales, Førstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Bordingborg søndre Virks Extraretsdom af 27de April 1867: „Arrestanterne Niels Hansen og Maren Larsdatter af Knudsføv bør hensættes til Forbedringshumsarbeide, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 2 Aar. Saa bør de in solidum at udrede i Er-

statning til Assuranceforeningen af mindre Eiendomsbesiddere i Præstø og Sorø Amter 233 Rb. og til Landdbygningernes Brandforsikring 724 Rb. Endelig betale de alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Jørgensen og Skaarup, 5 Rb. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Niels Hansen bestemmes til 2 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ibsen og Sørensen, betale Arrestanten Niels Hansen og Arrestantinden Maren Larsdatter, Huusmand Jens Olsens Enke, begge af Knudskov, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Højesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Bordingborg søndre Virks Extractet hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Niels Hansen for Brandstiftelse og Arrestantinden Maren Larsdatter, Huusmand Jens Olsens Enke, Fødsnævntes Moder, begge af Knudskov, for Medbeslagtheden i denne Forbrydelse.

Den 18de Februar d. A. om Aftenen, men paa en Tid, da dog ingen af Beboerne vare tilfjens, afbrændte Arrestantindens Fæstehus paa Knudskov, der laae isoleret og 200 Alen fra nærmeste Bygninger, og Arrestanten Niels Hansen er ved egen med det isøvrigt Døphste stemmende Tilfsaaelse overbevist at have poaafat Ilden, efter hans Forklaring alene efter Moberens Raad og

Lidssyndelse for at redde hende og Familie, med hvis pecuniaire Omstændigheder det gik tilbage, fra Forlegenhed, idet Indboet var høit asfureret, og har han forklaret, at han den nævnte Aften efter Aftale med Røberen, efterat de havde spist i Seiffel med 2de Mænd, der vare hos dem, og efterat de havde sat sig til at spille Kort, forlob Stuen, gik over i Udhuset og der med en Svovsfikfatte Ild i nogle paa Stængen over Faden liggende Salmbrædder, at han, da Ilden strax blussede stærkt op, tilslukkede Døren og forspiede sig over i Stuen, hvor han derpaa tog Deel i Spillet, men at Ilden fort efter bemærkedes af de øvrige Tilstedeværende.

Ilden greb saa hurtigt om sig, at Huset, der bestod af 2de i Vinkel sammenbyggede Længder, af hvilke den ene var Beboelsesstue, og i hvilken ogsaa en Indsidder med Kone havde en Leilighed, aldeles nedbrændte, forinden fornøden Hjælp kunde komme tilstede, og blev derved Landbygningaernes Brandforsikring paaført et Tab af 724 Rd., der ere paaستاede erstattede, og Assuranceforeningen for mindre Egenomsbesiddere i Sørs og Fræskø Amter af 233 Rd. for Effecter, tilhørende den nævnte i Huset boende Indsidder, hvilket sidste Beløb ogsaa er paaستاet erstattet.

Arrestantinden Maren Larsdatter, Huusmand Jens Offens Enke, har stadig udsagt, at Sønnen var den, der fattede Beslutningen om at afbrænde Huset; men hun har dog erkjendt, efter at have talt med ham om Udspejtelstessen, ikke at have medsat sig denne og navnlig at have samtykket i, at Gjærningen udførtes den nævnte Aften og selv i den Anledning, fornøden Aftenen forud at lægge endel Pind i Blød for at undbringe det fra Branden, at have indbudt den ene af de 2de Mænd, der spiste hos dem denne Aften, samt med Sønnen at have aftalt, hvorledes Gjærningen skulde udføres, i hvilken hun har erklæret sig ligesaa Kyndig som han.

For dette Forhold vil Straffen for Arrestanten, der er sødt den 10de Januar 1849, og for Arrestantinden, der er sødt den 1ste Mars 1823, og af hvilke ingen forhen har været tiltalt eller straffet, efter Straffelovens § 281 cfr. § 54 være at bestemme til 2 Aars Forbedringshuusarbejde for hver. Underretsbdommen, ved hvilken Førstnævnte er bleven anset med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte i 2 Aar, vil forsaavidt være at modificere, medens sammes Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Actionens Omkostninger, der in solidum ere paaستاede de Paagjældende, ville være at bibeholde."

Onsdagen den 28de August.

Nr. 112.

Advocat Hindenburg
contra

1) **Sans Sansen**, 2) **Lars Sansen** og 3) **Christian Sansen** (Defensor Broct),

der tiltales: Førstnævnte for Drab og de 2 Sidstnævnte for

Meddeeltighed i denne Forbrydelse samt for Tyveri eller ialt= fald Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 9de No= vember 1866: „Arrestanterne Lars Hansen og Christian Hansen bør, den Første for Actors Tiltale og Sidstnævnte for Actors vi= dere Tiltale i denne Sag frie at være. Arrestanten Hans Hansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar. Actionens Omkost= ninger og derunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 15 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Diechmann og Mel= dela, 12 Rd. til den Første og 8 Rd. til den Sidstnævnte, ud= reedes af Arrestanterne Een for Alle og Alle for Een, saaledes at Arrestanten Christian Hansen deraf tilsvare 1/4 og Arrestanten Lars Hansen 1/6. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 13de Fe= bruar 1866: „Arrestanten Lars Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han tilsvare samtlige Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Meldola 6 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1867: „Arrestanten Hans Hansen bør hensesættes til Forbedrings= huusarbejde i 2 Aar. Forøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at staa, dog saaledes at fornævnte Arrestant udreder samtlige Actionens Omkostninger, og at Arrestanterne Christian Hansen og Lars Hansen deraf in solidum med ham udrede den Første 1/4, den Sidste 1/6. 3 Salair til Actor og Defensorerne ved Over= retten, Prøveprocurator Mundt, Procurator Engberg og Procura= tor Steinthal, betales 15 Rd. til den Førstnævnte og 10 Rd. til hver af de Sidstnævnte, hvilke Beløb udredes af Arrestanterne i det fornævnte Forhold. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved Tiltalte Hans Hansens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han, da han, som anmeldt i den indbankede Overretsdom, for= fulgtes af Skolefoged Thomsen og dennes to Betsagere, har vendt

fig, lagt sin Bøsse til Rinden og forsættligen har affyret denne i den Retning, hvori han vidste, at Forsølgernes befandt sig, og da han ved det saaledes affyrede Skud har dræbt Skovfoged Thomsen, maa Høiesteret, idet der dog ikke høves tilstrækkelig Visshed for, at han har tilfigtet at dræbe Noget, ansee ham straffskyldig efter Straffelovens § 188. I Henhold hertil findes hans Straf efter samtlige Omstændigheder at burde fastsættes til 8 Aars Tugthuusarbeide.

Tiltalte Christian Hansen vil i Henhold til de i Overrettsdommen anførte Grunde være at frifinde for Actors videre Tiltale.

Hvad Tiltalte Lars Hansen angaaer, da er Høiesteret ved en kongelig Resolution bemyndiget til at tage den i Overrettsdommen ommeldte, ham vedkommenbe Underrettsdom af 13de Februar f. A. under Prøvelse; men, Njøndt der er fremkommet en deel Formodning for, at denne Tiltalte har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den i sidstnævnte Dom omhandlede Jagtbøsse, findes dog et tilstrækkeligt Beviis herfor ikke tilveiebragt, og han vil sølgelig i den Henseende være at frifinde, dog, efter hvad der under nærværende Sag er oplyst, ifkun for Actors videre Tiltale. Forsaauidt han er sigtet for Meddeelagtighed i Drabet paa Skovfoged Thomsen, vil der i Henhold til det i Overrettsdommen Anførte, være at tillægge ham Frifindelse for Actors Tiltale.

I Henseende til Actionsomkostningerne ville de indankede Domme begge være at stadfæste. Salarierne til Actor og Defensor for Høiesteret blive at udrede paa neden anførte Maade.

Thi kjenbes for Ret:

Lars Hansen og Christian Hansen bør, Førstnævnte deels for Actors Tiltale deels for Actors videre Tiltale, og Sidstnævnte for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. Hans Hansen bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør de indankede Domme ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Brod tillægges i Salarium for Høiesteret

hver 30 Rd., der udredes af Hans Hansen og Christian Hansen, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Lars Hansen in solidum med dem deraf tilsværer $\frac{1}{4}$.

I den indankede Overretsdoms Præmisser hedder det: „I nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag ere Arresteranterne Hans Hansen, Lars Hansen og Christian Hansen satte under Justitiens Tiltale, den Forskævnte for Drab og de tvende Sidskævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse, samt for Tyveri eller i alt Fald Hæleri. Domskendighederne ved det Arresteranterne paasigtede Drab ere følgende:

Den 16de Marts s. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8, da Skovfoged Lars Frankhsen Thomsen med to Ledfagere var paa Hjemveien til sin Bolig Kavnhus ved Lille Hareffov, mødte han 3 Personer, af hvilke den ene bar paa noget i en Sæk — hvori der senere fandtes et stult-Raadbr — og som han derfor anraabte. De 3 Personer gave sig til at løbe og forfulgtes af Skovfogeden og dennes Ledfagere; under Forsølgelsen vendte den, der blev forfulgt af Skovfogeden, sig om, lagde sin med Hagel ladede Jagtsøse til Rindes, og skjød, hvorved Skovfogeden, der blev truffen midt paa Livet, tilføledes Saar, hvoraf han Dagen efter døde, og som ogsaa af de Fæger, der have foretaget den legale Obductionsforretning, ere erklærede for at have været absolut dødelige.

Arresteranterne nægtebe alle 3 i de første Forhør, at de den paagældende Dag havde været i Lille Hareffov, og da Arresteranten Hans Hansen var bragt til at vedgaae, at han med de to andre Arresteranter, der ere hans Sønner, den ommeldte Dag havde været paa Krybskytteri og om Aftenen havde mødt Skovfoged Thomsen og dennes Ledfagere, forklarede han Begivenheden saaledes, at han under Flugten snubbede, hvorved hans med Dyrhagel ladede Jagtsøse, som han bar med Kølben uebad og løbet opad under den høire Arm, gik af, men under et senere Forhør tilstod han endeligen, at han, da han hørte Arresteranten Christian Hansen raabe: „Skød“, vendte sig, lagde Søssen til Rindes og skjød, uden at han dog trods den korte Afstand — der efter de i Sagen afgivne Forklaringer, deriblandt af Skovfoged Thomsen selv, ikke kan have været meget mere end en halv Snees Skridt — paa Grund af Mørket samt i den Hurtighed og Forvirring, hvormed det Hele gik for sig, vil have seet noget Menneffe, paa hvem han kunde sigte, — ligesom han og vedholdende har nægtet at have havt til Hensigt enten at dræbe Rogen eller engang at faare Rogen paa den ene eller anden Deel af Legemet. Havde han seet noget Menneffe, vilde han ikke have stult, men, hvis han ikke kunde have undskyet, laadet sig gribe; han skjød alene for at lysse de Personer, som han troede havde sat i Sønnen Christian eller satte efter denne; men ved Siden heraf har han forklaret, at han ikke fik Veisighed til at tænke paa Noget eller overhovedet at gjøre sig

Rebe for sine Tauter i det Dieblis, han vendte sig og skjød, hvilket han derhos ikke havde faaet i Sinde, hvis Christians Raab ikke havde naaet hans Dre.

Det er overeensstemmende med Arrestanten Lars Hansens Forklaring, at Broderen Christian, umiddelbart forinden Skuddet affyredes, raabte til Faderen, idet Arrestanten Lars hørte ham raabe: „Fæg an“, eller „Skød“ eller maastee begge Dele, hvorimod Arrestanten Christian stadig har forklaret, at han først, efterat Skuddet var faldet, raabte „Skuder han,“ uden at han dog har kunnet angive, hvad han tilsigtede med Spørgsmaalet, eller til hvem han rettede det.

Da Mordet paa den Tid af Døgnen, Arrestanten Hans Hansen affjød sin Jagtbøsse, alt var faldet paa udenfor Skoven, og det i Skoven, navnlig paa den Skosfi, hvor og i Nærheden af hvilken Begivenheden foregik, var endnu mørkere, Hjønnens hans Forklaringer, saavel at han, da han vendte sig og skjød, ikke havde nogen Forestilling om, hvor hans Forskjeder Skovfoged Thomsen i det Dieblis bejandt sig, eller overhøvedet faae noget Menneſte, som han vilde eller kunde sigte efter, som at han ikke havde til Hensigt at dræbe eller faare Nogen, ikke at kunne fortales, under hvilken Forudſætning der ikke kan tillægges ham det Forsæt at angribe eller udøve Vold mod Nogen. Overretten kan derfor ikke bifalde, at Underdommeren har henført Arrestantens Handling under Straffelovens § 186, der omhandler Straffen for den, som forsætlig stiller et andet Menneſte ved Livet, hvorimod bemeldte Lovs § 198 findes at maatte anvendes, navnlig Paragraphens sidste Paunctum, idet Arrestanten ved at affyre sin Bøsse paa den Maade, som ſteet er, har udviist en særdeles Eiggjældighed for sine Medmenneſters Liv, og bliver Straffen for ham — der er langt over criminel Kavalser og tidligere ved Høiſtretsdom af 24de Juni 1846 er frifunden for Actors videre Tiltale for Hæleri, og ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birkſ Extraretsdom af 12te September 1854 har været anſeet for ulovlig Dugang med Hittegods med Fængſel paa Vand og Brød i 5 Dage — efter ſamtliche Omſtændigheder at ſaſſette til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, ſfr. den, da Gjerningen foretoges, gjældende ſrdn. 4de October 1853 § 29, der ikke kan medføre et mildere Reſultat.

Da det ikke imod Arrestanten Christian Hansens Benægtelse er bevist, at han har givet Faderen den af denne omforklarede Opimuntning til at ſkyde eller paa anden Maade medvirket hertil; men der dog er tilveiebragt Formodning for, at han har tilraabt Faderen ſom anført, og at denne er bleven ægget til at ſkyde, maa Overretten billige, at han — der er født den 10de Januar 1841 og ved nærværende Aets Dømt af 26de Mai 1863 er frifunden for Actors videre Tiltale for i Skoven ved Alderſhøile at have truet anden Mand paa Livet — under denne Deel af Actionen ſaa er frifunden for Actors videre Tiltale, ligesom Overretten bifalder, at Arrestanten Lars Hansen, hvem ingenſomhelſt Meddeſlagtigbed i Skovfoged Thomsens Drab er overbevist, af Underdommeren er frifunden for Actors Tiltale under denne Deel af Sagen.

ſvob Actionens anden Deel angaaer, er Arrestanten Christian Hansen ſigtet for Tyveri og Hæleri med Hensyn deels til en tolsøbet Jagtbøsse, der i October 1865 blev ſtrafjaalen Mundſol Petersen i Frederiksdaal, og hvorom

Arrestanten Lars Hansen har forklaret, at Broderen Christian, for hvem han i November 1865 folgte den, senere fortalte ham, at han havde faaet den af en Trediemand, der havde sjaalet den fra Mundlok Petersen, deels en Jernopsats til en Pumpsstof, henhørende til en anden ved samme Leilighed bemeldte Peteren fra sjaalen Jagtbøsse, hvilken Opsats fandtes skjult i et Hul under Gulvet i Arrestanten Christian Hansens Stue, deels endelig en til et Skovet Træ i Hummeltofte Slov henhørende Bøgegren, der blev sjaalet sammesteds i Marts f. A., og fandtes i Arrestantens Brændesluur; men da han ikke imod sin vedholdende Benægtelse er overbevist at have havt den forommeldte dobbelte Jagtbøsse i sin Besiddelse eller havt at gjøre med dens Salg ved Broderen Lars, ligesom han stadig har nægtet at vide, hvorledes Jernopsatsen er kommen i hans Stue og der bleven skjult, eller Bøgegrenen, hvorfra han ibrigt har faaet noget Brænde, i hans Brændesluur, er Overretten enlig med Underdommemeven i at frifinde ham for Actors videre Tiltale ogsaa under denne Deel af Actionen.

Arrestanten Lars Hansen har tidligere været sat under Tiltale for uhjemlet Besiddelse af den sjaalne tolsbøde Jagtbøsse, men blev frifunden for Actors Tiltale ved Kjøbenhavns Amts uordre Virks Extraretsdom af 13de Februar f. A., og da denne Dom ikke er indanket til Overretten, vil Arrestantens Forhold med Hensyn til den ommeldte Jagtbøsse ikke kunne paaskendes af Overretten under nærværende Appellag.

I Henhold til Ovenstaaende vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger vilde være at forandre saaledes, at Arrestanten Hans Hansen paalægges samtlige Omkostninger, og at Arrestanterne Christian Hansen og Lars Hansen deraf in solidum med ham udrede den Første $\frac{1}{4}$ og den Sidste $\frac{1}{8}$, være deels at forandre, deels at slette.

I den indankede Underrettsdoms Præmisser hedder det: „Det er det under nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Lars Hansen sigtes for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, af 2de Vidner forklaret, at Arrestanten til det ene af disse har folgt en pensioneret lgl. Mundlok S. T. Petersen af Frederiksbal i Løbet af sidste Estenaar fra sjaalen, af Westjaalne til en Værbi af 60 Mb. ansat dobbeltløbet Jagtbøsse, med Hensyn til hvilken Tilhjemlingsbød er aftalt og Eiendomsbeviis præsteret; men efter de ovennævnte Vidners Stilling til Sagen skjønes det ikke, at der ved den af dem afgivne Forklaring er tilveiebragt et til at sætte Arrestanten tilstrækkeligt Beviis, og han, som er født den 21de Mai 1845 og ikke befindes forhen straffet, vil derfor blive at tillægge frifindelse for Actors Tiltale, hvorimod han efter samtlige Sagens Omstændigheder vil være at tilsligte at udrede Actionens Omkostninger.“

Hermed endte Høifesteris anden extraordinaire Session.

Denne Tibeude indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclustioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saafænge Rættens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 & 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenalske Boghandel (K. Hegel).
Fjeldsø & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiestretdstidende,

udgiben

af

Høiestretds Protocolsecretairer.

Nr 18.

Den 11te October,

1867.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 11te October.

Nr. 168.

Advocat Kiebe

contra

Rasmus Andersen (Defensfor Klubien),

for Lyveri og for Attentat paa at bestikke den ordinaire Dommer.

Bonds Herreds Extraretsdom af 13de Marts 1867: „Arrestanten, Huusmand Rasmus Andersen af Bubbøl Mark, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt 8 Rd. og til Defensfor, Procurator Møller 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Møller og Møhlery for Overretten betaler Tiltalte, Huusmand Rasmus Andersen af Bubbøl Mark, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiestretds Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Tiltalte Gunde mand Rasmus Auberjen af Bubbøl Mark, der er født den 24de Martz 1833 og tidligere straffer efter Bends Herreds Extraretsdom af 25de November 1853 for attenteret Voldtægt med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ifølge samme Rets Dom af 22de Juni 1864 for Tyveri med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, actioneres under nærværende fra samme Ret hertil indankede Sag for Tyveri og for Attentat paa at bestikke den ordinaire Dommer.

Svad Lysøsigttelsen angaaer, er der vistnok tilbeiebragt høi Grad af Formodning for, at Tiltalte fra Forskjellige har stjaalet første Delen af de Gjenstande, Undersøgelsen har angaaet, og navnlig endel Neeg Blandingsvorn, der fandtes paa hans Mark, en Sækkfuld Erter, der fandtes paa hans Loft, og nogle Drainrør, som han ligeledes vedgaaer at have været i Besiddelse af, men der er imod hans vedholdende Benægtelse og da Tiendomsbeviis ikke har kunnet tilbeiebringes, ikke fremkommet noget til at sædte ham tilstrækkeligt Beviis. Det maa derfor billiges, at han forsaavidt ved Underrettens Dom er tiltagt Fribidelse, dog kun for Actors videre Tiltale.

Derimod er det med Hensyn til Actionens anden Deel ved Tiltaltes egen med Justitsraad Arnesens Forklaring stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte den 10de September f. A. har forsøgt paa at bestikke bemeldte Emsbedsmand, der dengang som Forhørsdommer levede Undersøgelsen imod ham, ved at tilbyde ham 50 à 100 Rb. for at lade Undersøgelsen falde. For dette Forhold vil Tiltalte være at anses med Straf efter Straffelovens § 121 og da Underrettens Doms Bestemmelse af Straffen til 2 Gange 5 Dages Vand og Brød findes passende, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 186.

Advocat Liebe

contra

Gumal Alexander Hjorth (Defensor Hanfen),

for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te August 1867: „Arrestanten Gumal Alexander Hjorth bør straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar, samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og betale i Erstatning til Tjenestepige Ane Christine Nielsen 19 Rb. 2 Mk., samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Jacobsen, 5 Rb. til hver. Den

ibøjnte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Gu-mal Alexander Gjorth, hvis Opgivende at være 24 Aar gammel er skjø-net at stemme med hans Udseende, og som ikke findes forhen straffet heri Lan-det, under nærværende med ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isøvrigt Oplyste bestyrelse Tilstaaelse er overbevist at have den 13de f. M. kraftloalet Tjenestepigerne Ane Christine Nielsen og Olue Christensen henholds-viis ca. 19 Rd. i Penge samt en Tegnebog og en Portemonnaie med deri-værende 8 B, idet han i den Hensigt at skjæle skaffe sig Udgaug til de Be-sjaaelses i Oven Salssetage i Mellembygningen til Stedet Nr. 52 i Norgesgade ved Siden af hinanden beliggende Kamre, der vare aflaaede, ved at oplukke Dørene til samme med Nøglen til sidstnævnte Piges Kammer, som hang aaben-lost paa Dørgerichtet udenfor og ligeledes, skjøndt ikke hørende til det af først-nævnte Pige afbenyttede Kammer, passede i Laasen til samme, saa at den med Letthed kunde oplukke denne, vil han, idet det førstnævnte af de ovennævnte Ty-verier findes at burde henføres under Straffelovens § 229 Nr. 4, være at anfæ efter denne Paragraf og § 228 med en Straf, der bestemmes til For-bedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han, der ifkua har opholdt sig heri Landet siden 17de Juni d. A., vil i Overensstemmelse med samme Lovs § 16 være at dømmes til efter udskaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Arrestanten bliver endvidere pligtig at betale i Erstatning til ovennævnte Ane Christine Nielsen efter hendes derom nedlagte Paastrand 19 Rd. 2 Mk., samt at tilsvare Actionens Omkostninger."

Nr. 179.

Advocat Liebe

contra

Jens Andersen (Defensor Hindenburg),
for Tyveri eller Hæleri.

København østre Virks Extraretsdom af 13de Mai 1867:

„Tiltalte Tjenestekarl Jens Andersen af Asminderød bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Oversørighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1867: „Tiltalte Jens Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Heckscher og Prøveprocurator Kalko, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da det efter samtlige foreliggende Dplysninger findes betænkeligt at forkaste den af Tiltalte paaberaabte Hjemmel for hans Erhvervelse af det i den indankede Dom ommeldte Uyr, vil der være at tillægge ham Frisindelse for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at tilsvare Actionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende her- til Retten fra Kronborg påre Birks Exraret indankede og imod Tiltalte Jens Andersen for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilståelse og de isvrigt tilveiebragte Dplysninger godtgjort, at han, der er født den 25de Juni 1847 og tidligere ved Sidstnævnte Rets Dom af 31te December 1862 dømt for begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 29 til 10 Røttingflag, har været i Besiddelse af et til 8 Rd. vurderet Uyr, som under

en Ratten mellem den 15de og 16de Januar d. A. i Ksminderød Kro affholdt Dands, hvor Tiltalte ogsaa var tilstede, skal være strafommet Tjenestefarl Peder Christensen, der har aflagt Tilhjemlingsbød med Hensyn til Uhyret og tilveiebragt Bevis for sin tidligere Besiddelse af samme.

Da der nu ikke er tilveiebragt nogen Oplysning, der godtgjør Migtigheden af den af Tiltalte paaberaabte Hjemmel for hans Erhvervelse af Uhyret, medens der heller ikke med hans ujemlede Besiddelse har været forbundet saadanne Omstændigheder, som vise, at han selv har sjaalet det, vil han i Medfør af L. 6—17—10 og 11 og Fbdn. 8de September 1841 § 6 samt i Henhold til Straffelovens § 61 være at dømmes for 1ste Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter samme Lovs § 238 at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Med denne Forandring af Underrettens Dom, ved hvilken Tiltalte er dømt for 2den Gang begaaet Hæleri til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom isvrigt være at stadfæste, idet dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges.“

Onsdagen den 2den October.

Nr. 151.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Kjeldsen Riis, Hans Willumsen, dennes Hustru **Maren Jensdatter** og **Willum Hansen** (Defensor Liebe), der tiltales for Proformapantsætning og Deelagtighed i denne Forbrudelse.

Stads Herreds Extraretsdom af 23de December 1866: „De Tiltalte Jens Kjeldsen Riis, Maren Jensdatter og Willum Hansen bør paa egen Bekostning hver for sig henføres til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Hans Willumsen bør ligeledes paa egen Bekostning henføres til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage eller til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage. Samtlige de Tiltalte udrede derhos hver for sig alle af deres Arrest lovlige flydende Omkostninger. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bloch 8 Rd., til Defensor, Prøveprocurator Poulsen 6 Rd., udredes med $\frac{1}{4}$ af Jens Kjeldsen Riis, de øvrige $\frac{3}{4}$ udredes af Hans Willumsen, Maren Jensdatter og Willum Hansen Een for Alle og Alle for Een. Det Bødte at udredes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forhændelse og isvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverretsbdom af 23de Mai 1867: „De Tiltalte Jens Kjeldsen Riis, Hans Willumsen, Maren Jensdatter og Willum Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de, Een for Alle og Alle for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsbdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kasting og Faber, 8 Rd. til hver. Det Udømte at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at selv om de Beløb eller Forstrækninger, som Hans Willumsen har ladet Jens Kjeldsen Riis tilflyde, ikke skulde have udgjort 150 Rd., vilde der ikke derfor i og for sig have været noget Ulovligt i Udstedelsen af den under Sagen omhandlede Panteobligation, naar denne, hvad der efter de ophøjste Omstændigheder ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, dog ikke var et Proformadocument, udstedt for at betage Creditorerne Midlerne til at erholde deres Tilgodehavende, maa Høiesteret iøvrigt billige de i den indankede Dom anførte Grunde, paa hvilke de Tiltalte ere frifundne for Actors Tiltale. Forsaavidt Overretten har paalagt de Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, findes dog dette Paaleg efter Sagens Omstændigheder at maatte bortfalde for Hans Willumsens, Maren Jensdatters og Willum Hansens Vedkommende, og Omkostningerne vilde saaledes alene være at tilspare af Tiltalte Jens Kjeldsen Riis.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Advocaterne Henrichsen og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der tilligemed Sagens øvrige Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salairer, udredes af Jens Kjeldsen Riis.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Kjeldsen Riis, Gaardmand Hans Willumsen, dennes Hustru Maren Jensdatter og deres Søn Willum Hansen for Proformapantsattelse og Deelagtighed i denne Forbrudelse.“

Efter Sagens Oplysninger kjøbte Tiltalte H. Willumsen i Efteraaret 1861 paa Tiltalte J. K. Riis's Begne, der i Januar 1862 blev gift med H. Willumsens Datter, et Sted til ham i Gunderup for 300 Rd., hvoraf de den indbefaaende 1ste Prioritet overskjyede 150 Rd. maa antages med omtrent Halvdelen at være ubrede af H. Willumsen og med den øvrige Halvdeel af Riis's Fader, medens det under 18de Decbr. 1861 udstedte Skøde paa Eiendommen løb paa Tiltalte Riis's Navn. Under 28de Mai 1863 udstedte Tiltalte Riis, der maa antages i sit Ægteskab at være bleven understøttet af Svigerforældrene med Hødemidler m. m., til Tiltalte B. Hansen en den 2den Juni f. A. tinglyst Obligation for 150 Rd. med Prioritet næstefter de paa 1ste Prioritet indbefaaende 150 Rd. i det ommeldte Sted med Søb, Nøl og Afgrode, samt Besætning, Ind- og Udbo, Intet undtaget, hvilken Gjæld skulde forrentes med 4 pCt. og kunde opsiges til Udbetaling med et halvt Aars Varjel, og efterat Tiltalte senere — omtrent samtidsigt med at Samlivet mellem ham og hans Hustru hævedes — i 1864 havde solgt Stedet for 300 Rd., der skulde herigtiges saaledes, at Kjøberen overtog 1ste Prioritetsgjælden 150 Rd. og for de øvrige 150 Rd. skulde udstede Obligation til Tiltalte Riis, erhvervede Tiltalte B. Hansen under 30te Juni f. A. offentlig Forlig over Tiltalte Riis for den ommeldte Panteobligations Paalydende med de siden dens Udstedelse forfaldne Renter, idet Hensigten maa antages at have været ved Hjælp af Forsiget at realisere det pantsatte Sted, der endnu ikke af Riis var tilfjødet Kjøberen.

Ved den, i Anledning af Røgter i Sagnet om at bemeldte Obligation var oprettet pro forma for at stabe Creditorerne, i August f. A. indlebede Underjøgelse i nærværende Sag har nu Tiltalte J. K. Riis forklaret, at han — der af Kjøbmand Poulsen i Karre, hvem han for Kjøbmandsvarer skyldte 29 Rd. 4 Mk. 14 ß, var bleven truet med Indkaldelse til Forligscommissionsen, og derfor havde lovet frivillig at møde for Commissionen og indgaae Forlig for Betsbet — har for at forhindre, at Poulsen og andre Creditorer, hvort han skyldte nogle mindre Betsbet, skulde sætte ind paa ham, udstedt den ommeldte Panteobligation af 28de Mai 1863 til Tiltalte B. Hansen, uagtet han ikke havde modtaget noget Laan af denne eller skyldte ham Betsbet, hvorhos han har udfagt, at han ved Obligationens Underskrift var sig bevidst, at han begik en ulovlig Handlung ved at betage sine Creditorer Udgang til at søge Hjælpstjærrelse i hans Eiendele, medens han iøvrigt har forklaret, at Tanken om at udstede den ommeldte Obligation ikke er opstaaet hos ham selv, men at han dertil blev overtalt af de Tiltalte H. Willumsen og dennes Hustru, Tiltalte M. Jensebatter — idet navnlig H. Willumsen hittede, at Riis, for at afsolde Poulsen og hans øvrige Creditorer fra at sætte ind paa ham, helst maatte udstede en Proformaobligation paa 150 Rd. til Willum Hansen — og at han, da Svigerforældrene bleve ved at overtale ham til at udstede en saadan Obligation, tilslut gav efter. Efterat have udstedt Obligationen, indgik Tiltalte Riis samme Dag offentlig Forlig med Kjøbmand Poulsen for de ommeldte 29 Rd. 4 Mk. 14 ß, uden, som det maa antages, at omtale Oblig-

gationens Udstedelse, men isvrigt har Poulsen senere efterhaanden erholdt sin Forbring betalt, ligesom det ikke heller kan antages, at andre af Tiltaltes Creditorer have lidt eller vilde lide Tab ved den stedsbundne Pantfattelse.

De Tiltalte H. Willumsen, M. Zensbatter og B. Hansen have erkjendt, at de 2 forstævnte Tiltalte i Forening have overtalt Tiltalte Riis til at udstede og Tiltalte B. Hansen til at modtage den ommeldte Obligation, uagtet Riis ikke skyldte B. Hansen Penge, men de have forklaret, at Hensigten med Obligationens Udstedelse var at sikkre de af H. Willumsen til Riis og Hustru ydede Forstrækninger mod at gaae tabte — eller, som Tiltalte M. Zensbatter har udsagt, for at sikkre sig Beviis for disse Forstrækninger — idet navnlig H. Willumsen og M. Zensbatter have udsagt, at Riis og Hustru tog saa stærkt paa Regning, at de frygtede for, at Creditorerne skulde jage disse fra Stedet, og da H. Willumsen var bleven sat istand til at yde de ommeldte Forstrækninger, væsentlig ved Hjælp af Laan, der forstræktes af Tiltalte B. Hansen, som for contante Laan havde 150 Rd. — eller, som B. Hansen har forklaret, mere end 150 Rd. — tilgode hos Faberen H. Willumsen, blev efter de Tiltaltes Forklaring af denne Grund Obligationen udstedt til B. Hansen; derimod have de Tiltalte benægtet, at det har været deres Hensigt ved Obligationens Udstedelse at berøve Riis's haværende Creditorer eller navnlig Kjøbmand Poulsen Midlerne til at faae Dækning for deres Tilgodehavende. Med Hensyn til de til Riis ydede Forstrækningers Værd have de Tiltalte H. Willumsen og M. Zensbatter — efter isvrigt først at have villet gjøre gjælbende, at H. Willumsen havde betalt 150 Rd. af Kjøbesummen for Stedet i Gunderup — udsagt, at bemeldte Forstrækninger bestod deels i 75 Rd. af den nævnte Kjøbesum, deels i Fødemidler m. m., som H. Willumsen har anslaaet til et Værd af over 75 Rd. Vel har nu Tiltalte Riis ikke villet erkjende Rigtigheden af dette sfskrævedte Værd, eller at det har været Meningen, at han skulde betale de ommeldte Fødemidler m. m., hvorhos han med Hensyn til de af H. Willumsen betalte 75 Rd. af Kjøbesummen for Stedet i Gunderup har udsagt, at dette ikke var noget Laan, men efter udtrykkelig Aftale skulde være et Forskud paa hans Kones Arv, og de Tiltalte H. Willumsens og Hustrues Forklaringer i sfskrævedte Henseende have ogsaa været vallende, idet de, efter først at have udsagt, at den ommeldte Forstrækning var en Riis's paahvilende Gjæld, have erkjendt, at samme skulde afbrages i deres med Riis giste Datters Arv, naar der engang blev holdt Skifte, hvilken Forklaring M. Zensbatter under et i Genhold til Overrettens Kjendelse optaget Forhør har fastholdt, idet hun har tilføjet, at H. Willumsen ved Obligationens Udstedelse vilde sikkre sig Beviis for de ydede Forstrækninger, for at Værdet i sin Tid kunde afbrages i Datterens Arv, hvorimod H. Willumsen under bemeldte Forhør, i Genhold til sine oprindelige Forklaringer, har udsagt, at Forstrækningen ikke er ydet som Forskud paa Arv, men som et Laan, der paahvilede Riis som en Gjæld til H. Willumsen, og som Riis skulde forrente, og endvidere har Tiltalte Riis paa-aaet, at der end ikke har været Tale mellem ham og de øvrige Tiltalte om, at han skulde udstede Obligationen for de af Sveigerfædrene ydede Forstræk-

ninger, eller at Mellemværendet mellem B. Hansen og S. Willumsen herved skulde ordnes. Efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes det imidlertid ikke uantageligt, at de Tilstalte Hans Willumsen, Maren Jensdatter og Willum Hansen have betragtet de Beløb, der paa forskellig Maade udrededes af dem for Tilstalte Riis i Anledning af hans Ægtekab med Tilstalte Hans Willumsens Datter og deres Bofættelse, om ikke som en egentlig Tilstalte Riis paahvillende Gjæld, saa dog som en saadan til ham og hans Hustru ydet Forstrækning, hvis Bestemmelse alene var at sikkre disses oeconomiske Stilling, men som i Tilfælde af, at dette Memed viste sig uopnaeligt, burde tilbagebetales for ikke at gaae tabt for Familien, og de nævnte Tilstaltes omhandlede Fremgangsmaade ved, da der var Udsigt til, at Tilstalte Riis og hans Hustru vilde ved at paabrage sig usforholdsmæssig Gjæld tilfælde det dem Betroede og derhos muligen ophæve deres Samliv, at forlange Sikkerhed i Riis's Eiendele for de ham ydede Forstrækninger, kan derfor ikke i og for sig ansees uløblik, ligesom det endvidere kunde være utilfredsagt, at den Panteobligation, som Tilstalte Riis efter sine Svigerforældres Opforbring i denne Anledning medbeholdte, blev udsædt til Tilstalte Willum Hansen, idet denne, om han end ikke umiddelbart havde Noget tilgode hos Tilstalte Riis, dog ialtfald, efter hvad der er oplyst, havde forstrakt Tilstalte Hans Willumsen med en væsentlig Deel af de Beløb, som denne havde ladet Tilstalte Riis tilflyde, og hvorfor Sidstnævnte nu skulde give Sikkerhed. Vel er det nu ikke tilstrækkeligt oplyst under Sagen, at enten de Beløb, som Tilstalte Hans Willumsen beels havde udbetalt paa det omhandlede Sted, beels paa anden Maade havde ladet Tilstalte Riis tilflyde, eller de Forstrækninger, som Tilstalte Willum Hansen i saadan Anledning havde ydet Tilstalte Hans Willumsen, udgjorde netop den Sum af 150 Rd., hvorfor Panteobligationen udsædtes, men efter de i saa Henseende fremkomne Oplysninger ville de nævnte Tilstaltes Forklaringer om, at der i det Hele var ydet Tilstalte Riis Tilflugt af et saadant Beløb, og at et saadant ogsaa var forstrakt Tilstalte Hans Willumsen af Tilstalte Willum Hansen, ikke kunne forkastes. De ommeldte tre Tilstalte findes saaledes ikke at have gjort sig skyldige i noget saadant Forhold, der vil kunne paadrage nogen af dem Ansvar.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Riis, har denne vel vedholdende forklaret, at den af ham til Tilstalte Willum Hansen udsædte Obligation var pro forma, og at han med Bewisshed om det Ulovlige deri har udsædte den for at betjene sine Creditorer Udgang til Fyldestgjørelse, men ligesom det efter det Ansøgte ikke tør statueres, at Obligationen i egentlig Forstand har været en Proformaobligation, saaledes findes det ogsaa betænkeligt at antage, at Tilstalte Riis skulde i alt Fald have staaet i den Formening, da han udsædte Obligationen, at dette kun stete pro forma for at fæde hans Creditorer, i hvilken Henseende bemærkes, at den ommeldte Obligations Tilværelse maatte være til Hindrer for Berigtigelsen af det af Tilstalte Riis senere iuærskatte Salg af det pantsatte Sted og navnlig for Udskælfelsen til ham af Panteobligation for Halvdelen af Kjøbesummen, og at Tilstalte Riis saaledes har havt en væsentlig Interesse i, at den af ham til Tilstalte Willum Hansen udsædte Obligation blev

ansæet for at være pro forma, samt at saavel denne som det senere mellem ham og Tiltalte Vilum Hansen afsluttede Forlig nægtedes Gyldighed, og idet det ikke er uantageligt, at denne Tiltalte Riis's Interesse i Sagens Udfald kan have haft Indflydelse paa hans under Sagen afgivne Forklaringer, findes hans Tilfælde af at have gjort sig skyldig i den ham paaflygte Klovstgheb ikke at kunne lægges til Grund for hans Domsfældelse.

Efter det Anførte ville samtlige Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 178.

Advocat Heinrichsen

contra

Hansine Petrea Rjøn eller **Rjøng** (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Bornholms Sønderherreds Extraretsdom af 12te August 1867: „Tiltalte Hansine Petrea Rjøn eller Rjøng bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa betaler hun og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salsair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Erichsen 4 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Uglst Dvindsjolf Hansine Petrea Rjøn eller Rjøng, hjemmehørende i Vestermarie Sogn, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, er ved egen Tilfælde, der bekræftes ved det isvrigt Dpflyste, overbevist om — da hun Onsdagen den 19de Juni d. A. midt paa Estermiddagen havde været inde paa Ladegaarden i Aaker for at sælge Lyngstofe — at have ved at gaae forbi det nærværende Hævejærde toget en Gaarbeieren Jørgen M. Dam hende bevist tilhørende Parre Hørgarn, der, nedfalden fra Gjørde, laa paa Jorden, og strax efter bragt den med sig til Aakirkeby, hvor hun først havde

fulgt eller pantsat den til Værtshusholder, Lieutenant M. Holms Hustru for 12 h , men derpaa, da denne endnu samme Dag havde tilbageleveret denne nævnte Hare som formentlig Hjaalet, den næstfølgende Lørdag afhændet den til Herrer Hans L. A. Kruse i Snogebøl for en Betaling af 8 h og 10 tørrede Fisk. Det ommeldte Hørgarn er under Sagen kommet tilseende og befundet at være ca. 20 Løb vægtigt samt vurderet til 2 Mk.

Tiltalte, der er født den 2den Marts 1820 og som, skøndt hun ikke forhen findes offentlig tiltalt eller straffet, dog ikke har noget godt Lov paa sig, idet hun efter det herom under Sagen Afgivne oftere har været mistænkt for Utrofskab og Uærbelighed, foruden at være befunden i anden lastværdig Wandel, vil for det af hende som formeldt udviste Forhold, der ikke skjønnes rettere end at moatte betragtes som et ligefremt Tyveri, idet Garnet ikke, selv om det i Fravendelsesieblikket var nedfaldet af Sjædet, hvor det samme Dag var ophængt tilligemed endeeft andre lignende Herrer, derfor har opført at være i Cierens Besiddelse, ikke kunne undgaae at ansees med Straf som for 1ste Gang beaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 228 jfr. § 57, saaledes at Straffen bestemmes til det dertil fastsatte Minimum af 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. Ogsaa vil Tiltalte være at tilpligte at betale Sagens Omkostninger skadesløst, hvoriblandt i Salairer til Procuratorerne Møller og Eriksen som Actor og Defensor henholdsvis 5 og 4 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse.

Da Hørgarnet er kommet tilbage til rette Befolkende, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, vil Intet i denne Henseende være at påskjende.

Den befalede Sagsførelse har været forsvaerlig."

Nr. 163.

Advocat Levinfen

contra

Morten Mortensen (Defensor Liebe),

for Tyveri.

Hjends og Nørhng Herreders Extraretsdom af 15de April 1867: „Tiltalte Morten Mortensen af Daughbjerg bør betale en Bøde til Statskassen af 10 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling af samme inden den foreskrevne Frist henføres i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han ogsaa at udrede alle Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Justitsraad, Landsoverretsprocurator Reckelmann 4 Rd. og til Defensor, Landsoverretsprocurator Fasting 3 Rd. At efterkommes inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afseer efter Loven."

Viborg Landsoverretsdom af 1ste Juli 1867: „Tiltalte

Morten Mortensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold vil han være at ansæe efter Straffelovens § 234 jfr. § 228, og Straffen findes at kunne bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Morten Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Revinsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Morten Mortensen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens andre Oplysninger, at han den 27de Januar d. A. om Morgenen er gaaet ind i en Møller Knud Johansen i Daugbjerg tilhørende Skovlod for at samle noget Brændsel af Egebuske og Krat, hvilket han efter sin Forklaring tilbligere jevnlig havde gjort uden at være bleven advaret derimod af Mølleren, der, som han vidste, havde givet andre fattige Folk Tilladelse til at tage saadant Brændsel; da han imidlertid fandt Krattet og Buskene stærkt tilføjede med Sne, saa at han vanskelig kunde komme til dem, omhugge han, skjøndt han vel vidste, at han ikke dertil kunde have Tilladelse, med sin Dre 3 unge Egetræer af 4 à 5 Alens Høide, og bar dem hjem tilfjemed noget „Purl“, som han allerede før Joul havde hugget i Skoven, og som det lykkedes ham at finde under Sneen. Møller Johansen har anslaaet sit Tab ved borttagelsen af de ommeldte Egetræer, der efter hans Forklaring vare i frodig Væxt og stode paa den allerbedste Plads i Skoven, til 4 à 5 Rd., medens Træernes Værdi som Brændsel ikke kunde ansættes høiere end til 2 à 3 Rd., hvilke Værdiansættelser Tiltalte har erkjendt for rigtige, men Krav paa Erstatning er iøvrigt frasalbet.

For borttagelsen af de ommeldte Egetræer, der efter samtlige de dermed forbundne Omstændigheder samt Træernes Beskaffenhed og ubetydelige Værdi

findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1822 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter bemeldte Lovbestemmelse være at anses med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos, idet der efter Forholdets hele Beskaffenhed dog ikke har manglet Føie til at paatale dette under en Justitsfog, have at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser."

Nr. 143.

Advocat Liebe

contra

Niels Hansen (Defensor Brod)

for Tjveri.

Halsnæs og Frederiksværk Virks Extraretsdom af 18de Marts 1867: „Tiltalte Niels Hansen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Wobschou og Justitsraad Glud, 4 Rigsdaler til hver, udredes af det Offentlige."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Mai 1867: „Tiltalte, Indsidder Niels Hansen af Meelby, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Forstøvesenet 14 fl , samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procurator Wobschou og Justitsraad Glud, samt Overretsprocuratorerne Raasløff og Ronge, 4 Rd. til hver af de Første og 5 Rd. til hver af de 2 Sidste. Den ibevante Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Præsterets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, vil den være at stadfæste, dog at Erstatningen findes at burde bestemmes til 4 Rd. 8 fl .

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 4 Rd. 8 fl . I Salarium til Advocaterne

Liebe og Brod for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Ved Halsnæs og Frederiksværk Birks af det Offentlige hertil indbante Ertvætsdom af 18de Mars d. N. er Indfiddet Niels Hansen af Meelby, der er sat under Tiltale for Tyveri for fra Statskoben Brødemose at have tilvundet sig nogle paa Koben staaende Eller — et ældre Træ og 29 Ellestub — bleven frikendt for Justitiens Tiltale, idet Underretten har antaget, at da Værdien af de ommeldte Skoveffecter, som Tiltalte har tilvundet sig til eget Forbrug, efter Forstvæsenets Opgivende i sædret Tilstand efter Salgspris kun kan anslaaes til 14 fl og da ifkun denne Værdi og ikke Størrelsen af det Tab — der af Forstvæsenet er opgivet til 4 Rd. 8 fl — som Skoven maatte kunne have lidt ved at have mistet nogle Træer, af hvilke eet afgav Læ og flere andre eguede sig til Dyelkning, formenes at kunne lægges til Grund ved Bedømmelsen af Handlungens Strafbarhed som Tyveri, vilde det af Tiltalte udviste Forhold kun kunne henføres under Straffelovens § 235, hvorfor denne Sag i Medfør af Lov af 18de Februar 1866 ikke burde have været gjort til Genstand for Justitsfølgning, men være behandlet som offentlig Voldtisag.

Overretten kan imidlertid ikke billige det Resultat, hvortil Underretten i Henhold til det Anførte er kommen.

Det er nemlig ved Tiltaltes egen Tilstaaelse oplyst, at han gif fra sit Hjem i den bestemte Hensigt at borttage paa Koben staaende Træer, samt at han i dette Niemed medtog en Sang; men under disse Omstændigheder findes Tiltaltes Forhold ikke at kunne henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 235, hvormod han, der er over criminel Lov og ikke tidligere straffet, vil være at ansee efter bemeldte Lovs § 234 str. § 228 med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Tiltalte vil derhos have under denne Sag at betale i Erstatning til Forstvæsenet 14 fl og at udrede Actionens Omkostninger.“

Torsdagen den 3die October.

Nr. 40. Kammerherre, Baron **F. Zuel-Brockdorff**
(Advocat Liebe)

contra

Møller Poul Pedersen (Zugen),

angaaende Lovligheden af en efter Requisition af Titanten under 6te April 1865 i Gaarden Volund foretagen Udløgsforretning og af en af Boer og Nim Herredens Auctionsret den 26de s. M. affagt Kjendelse.

Boer og Nim Herreders Auctionsrets Kjendelse af 26de April 1865: „Den gjorte Indsigelse mod Auctionens Fremme kan ikke tages til Følge, og Indsigelsen vil ikke være til Hinder for, at Auctionen fremmes med udtrykkelig Tilfjendegivelse, at det skeer paa Auctionsrequirenten, Baron Juel-Brockdorff til Stamhuset Thorsøeng, hans eget Ansvar i enhver Henseende.“

Viborg Landsøverretsdom af 14de Mai 1866: „Den paa-ankede Udlægssforretning af 6te April 1865 og den paaankede Auctionskjendelse af 26de April s. A. bør ved Magt at stande, forsaavidt angaaer det Bøhave og Huusgeraad, der paa en under Udlægssforretningen fremlagt Fortegnelse er anført til en Værdi af 280 Rd., men for de øvrige ublagte Gjenstandes Vedkommende bør Ublæget være ophævet og Auctionen ikke nyde Fremme.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten ikke for Højesteret har gjen-taget den af ham tidligere fremsatte Indsigelse mod Indstævntens Competence som Sagsøger.

Den i den indankede Dom omhandlede, under 13de Februar 1863 oprettede Kjøbecontract, hvorved Gaarden Bolund, saaledes som den i Contractens § 1 er beskrevet, er som en samlet Eiendom overdraget til Kjøberen, Forvalter Rosving, indeholder vel i § 2 den Bestemmelse, at forskjellige værlige Eiendele, deriblandt foruden alle Kreaturer, Avls- og andre Redstaber samt Inventarium, endvidere nogle Meubler saavel som Sæde- og Fødeforn, skulle medfølge i Kjøbet, ligesom ogsaa Kjøbesummen for alt det Solgte under Tet er betinget til 21,500 Rd.; men heraf kan ikke slutes, at disse Gjenstande, hvoraf navnlig Meublerne ikke staae i videre Forbindelse med Gaarden eller dens Drift, skulde i Henseende til Kjøbslutningen i det Hele være stillede lige med Gaarden, saa at Eiendomsret over dem først opnaaedes ved Tilfjødningen, hvorimod den maa ansees erhvervet ved Contractens Bestemmelse om, at de derved solgtes og overdroges, i Forbindelse med, at de strax overleveredes og af Kjøberen toges i Besiddelse. Den Panteret, der var tilfagt ved det i Dommen ommeldte, til Citanten under 9de Febr. 1863 udstedte og den 20de s. M. tinglæste Skadeløsbrev, maa derfor og antages at have faaet fuld Gyldighed, forsaavidt angaaer de i Kjøbecontractens 2den Post

ommeldte værlige Ting, ved disses Erhvervelse paa den anførte Maade. Naar Sælgeren i Contractens § 4 har for et Veløb af 6,500 Rb. betinget sig, at han samtidigt med Skjødets Udstedelse erholder Pant i „Eiendommen“, uden at nogen af de bortsolgte værlige Gjenstande nævnes som derunder indbegreben, eller det iøvrigt er antydet, at der tillige skal gives Sikkerhed i Besætning m. v., kan efter sædvanlig Sprogbrug derved ogsaa kun være sigtet til den faste Eiendom. Vel har nu Kjøberen derefter ved Skjødets Modtagelse i en til Indstævnte den 26de Juni 1863 for de ovenberørte 6,500 Rb. udstedt Obligation givet ham Panteret ikke blot i Gaarden Bolund næstefter 10,000 Rb., men tillige i Besætning og Inventarium; men denne Pantfættning maa som yngre vige for den ved Stadseløsbrevet paadragne Behæftelse, og bliver saaledes uden Indflydelse paa den Ret, Citanten har erhvervet ved den Ublægsforretning, der i Medfør af det indgaaede Forlig efter hans Foranstaltning er foretagen i de omhandlede Gjenstande.

De øvrige i foregaaende Instants af Indstævnte fremsatte Indsigelser mod Gyldigheden af Forliget og Stadseløsbrevet ere ved Dommen retteligen forfastebe; dog vil det Ublæg, der er givet i en til 16 Rb. vurderet Comfur, være at ophæve, da denne Comfur, som indmuret i Bygningen, maa betragtes som en integrerende Deel af denne. Med denne Undtagelse vil Ublægsforretningen og den derefter under den afholdte Auction affagte Kjendelse være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den foretagne Ublægsforretning og den under den derefter afholdte Auction affagte Kjendelse bør ved Magt at stande, dog at det Ublæg bortfalder, der er givet i den omhandlede til 16 Rb. vurderede Comfur. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

(Den indaulede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 19—20.

Den 18de October.

1867.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 3die October.

Nr. 40. Kammerherre, Baron F. Suel-Brockdorff
contra
Møller Poul Pedersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmiefer hedder det: „Under 13de Februar 1863 oprettede Garver N. Petersen som Eier af Gaarden Bolund en Kjøbecontract med Forvalter Carl Rosfing, ved hvilken bemeldte Eiendom solgtes til Sidstævnte for en Kjøbesum af 21,500 Rd.; ifølge Kjøbecontractens 2den Post skulde Besætningen, alt udbændigt Inventarium samt nogle specificerede Meubler medfølge i Kjøbet, og efterat det i Contractens 3die Post derefter er bestemt, at „det Kjøbt tiltrædes strax ved Contractens Underskrift og staaer fra Dato for Kjøberens Regning og Risiko“, fastsattes det i Contractens 4de Post, at Kjøbesummen skulde berigtiges paa den Maade, at Kjøberen overtog ydste Landeieendommens-Creditforenings Prioritet paa 10,000 Rd. og ved Contractens Underskrift contant betalte 2,000 Rd., samt derhos i Juni Termin 1863 deels betalte 3,000 Rd., deels for Restbeløbet 6,500 Rd., samtidig med at han erholdt Skøde paa Eiendommen, udstedte en Obligation til Sælgeren, stipuleret som for Umyndiges Midler, og hvori, som det hedder, gaves Pant i Eiendommen væsefter 10,000 Rd. Allerede den 9de Februar 1863, altsaa 4 Dage før denne Kjøbecontracts Udfærdigelse, havde formeldte Forvalter Rosfing imidlertid udstedt deels et Gjælds-brev til Jernbancentrepreneur Larsen for 4,000 Rd., som denne siges i contante Penge at have laant Rosfing, hvilket Gjælds-brev underskredes af Indstævnte Baron F. C. W. A. S. Suel-Brockdorff, Besidder af Stamhuset Laasinge, som Selskylsdnercautionist, deels et Stadesløsbrev til Sidstævnte, hvori det hedder, at Rosfing i Anledning af at Indstævnte havde paataget sig at være Cautionist for et Laan af 4,000 Rd., som Rosfing erholdt af Jernbancentrepreneur Larsen, gav Indstævnte Panteret, indtil

dette Laan var indfriet i Kossings elende Gaard Bolund næstefter 6,500 Rd., som forud indestod i samme, og 1ste Prioritet i samtlige hans løse Gienbete, Ind- og Udbo, Besætning, Inventarium og Kornvarer, samt Alt hvad han eiede og i Fremtiden kom til at eie. Saavel dette Skadesløsbrev som den forommeldte Kjøbecontract tinglæstes begge den 20de Februar 1863, men Skadesløsbrevet erhøldt isvrigt senere en Paategning, der tinglæstes den 26de Februar 1864, om at Pantretten efter samme i den faste Eendom skulde staae tilbage for 16,500 Rd., ifødetfor som i Skadesløsbrevet — ifølge hvad der er in confesso ved en Skrivseil — anført 6,500 Rd., hvorimod den betingede 1ste Prioritet i Løspret udtryffeligen fastholdes. Den 26de Juni 1863, samtidigt med at Kossing erhøldt Skjøde paa Gaarden Bolund, udstedte han til Citantten, Møller Poul Pedersen af Bramstrup Mølle, der er en Broder til Bolunds tidligere Eier, foruævnte Garver N. Petersen, en Obligation for den i Kjøbecontractens 4de Post ommeldte Restkjøbesum 6,500 Rd., idet Kossing pantsatte, som det hedder, med 2den Prioritet og næstefter Creditforeningens Laan 10,000 Rd. den ham ifølge Skjøde af samme Dato tilhørende Eendom Bolund, samt Besætning, Inventarium og Afgørbe. Under 28de Marts 1865 affluttede derefter Indstævnte et offentligt Forlig med Kossing, hvorved denne erkjendte — som det hedder — ifølge det ommeldte Skadesløsbrevs Indhold, idet Baronen indfrier Hovedsummen 4,000 Rd., at være dette Betsøb, der var forfalt, flydlig til Indstævnte, hvem han, da han ikke saa sig istand til at betale Gjælden, hensøgte til at gjøre Execution i Pantet, navnlig i Besætning, Inventarium, Ind- og Udbo, samt øvrige værlige Gienbete, og i Genhold til dette Forlig lod Indstævnte derpaa den 6te April næstefter foretage Udlæg for Skadesløsbrevets Paalydende 4,000 Rd. med 5 pCt. Rente deraf for 1½ Aar og Omkostninger, ialt til Betsøb 4,333 Rd. 3 M. 15 f, i Gaardens Besætning og Inventarium m. v., derunder et Comfur af Værdi 16 Rd., hvilket Alt vurberebes til 1,898 Rd. 8 f, samt eruibere i det Bøhave og Huusgeraad, som Requiritus og Familie selv benyttede i Genhold til en af Requiritus fremlagt Fortegnelse derover, ifølge hvilken Værdien ialt udgjorde 280 Rd. Denne Udlægsforretning indaulede Citantten derefter som Pantbaver i og Kjøber af Gaarden Bolund, der ifølge Sagens Oplysninger maa antages at være bleven realiseret af Creditforeningen og overtaget af Citantten, ved Stævning af 20de April 1865 til Overretten, og efterat Citantens Protest mod Realisationen ved Auction af de udlagte Gjenstande var forkastet ved Auctionsrettens Kjendelse af 26de s. M., har Citantten derefter endvidere ved Continuationsstævning af 22de Mai s. A. indanket denne Kjendelse for Overretten, hvor han princi- paliter har paaastaet saavel Udlæget som Auctionskjendelsen annullerede og ophævede eller ialtsald forandrede saaledes, at Indstævnte hændes uberettiget til ved Auction at realisere det Udlagte, søvend Citantten bliver fuldstændig udløst for sin Fordring med Renter og Omkostninger, og subfidiairt at Udlæget og Kjendelsen annulleres og ophæves, forsaavidt de angaa Andet eller Mere end de til 280 Rd. vurberebe fra Gaardens Besætning og Inventarium affønbrede Effecter, eller ialtsald forsaavidt angaaer det udlagte Comfur. Indstævnte har

derimod deels procederet til Sagens Afvisning, idet han har formeent, at Citanten har været incompetent til at paaanke Ublægsforretningen samt protestere mod Auctionens Fremme, ligesom og til at paaanke Auctionskjøbsbøden, og deels paaastaaet Ublæget og Auctionskjøbsbøden stadfæstet. Citantens Indsigelser mod de paaantede Retshandlinger gaae navnlig ud paa, at Forliget af 28de Marts 1865, der er Grundlag for Ublægsforretningen, skal være ugyldigt, deels paa Grund af, at Rosfing, da han indgik samme, var insolvent, deels som Følge af at Forliget ikke skal have angaaet nogen virkelig Gjæld, at selve Stabeslæsbrevet skal være ugyldigt, idet Rosfing den 9de Februar 1863, da han udstedte dette, end ikke havde erholdt Kjøbecontract paa de Gjenstande, i hvilke der ved Stabeslæsbrevet gives Panteret, samt at der overhovedet, saalænge Rosfing ikke havde erholdt Skjøde paa Eiendommen, ikke kunde tillægges en af ham iværksat Pantfæstning nogen Betydning, saa at den ved Stabeslæsbrevet tilfagte Panteret ialtselv ikke kan have Gyldighed ligeoverfor Citantens Panteret ifølge Obligationen af 26de Juni 1863, der, som meldt, samtidigt med Skjødet udstedtes for en Deel af Kjøbesummen. Foraaavdi Citanten tillige særligt i Genhold til Lovens 1--24--54 har under Auctionsforretningen støttet sin Protest mod Auctionens Fremme paa den af ham allerede da iværksatte Appel af Ublægsforretningen, bortfalder derimod nu, idet Ublægsforretningen og Auctionskjøbsbøden ere under Et indankede for Overretten, Spørgsmaalet om, hvorvidt Auctionen kunde være tillagt Fremme uanset den stedfundne Appel af den til Grund for samme liggende Ublægsforretning.

Foreløbigen bemærkes, at Indstævntes Formening om, at Citanten skulde have manglet Competence til at indblænde sig i de af Indstævnte mod Rosfing gjorte Retsskrift og navnlig til at iværksætte Appel af Ublægsforretningen i Rosfings Løsøre og den affagte Auctionskjøbsbøde, ikke kan ansees begrundet, idet Citantens Procedure netop gaaer ud paa, at der i de paaagjældende Effec-ter tilkom ham en Panteret, som maatte være til Hindrer for, at Indstævnte søgte Dækning ved disse Gjenstandes Realisation, og Citanten maa saaledes ansees at have været besjætt til i den ommelede Genseende at varelage sin Interest, navnlig ogsaa ved Paaanke af de affagte Rettsdecreter. Indstævntes Indsigelse i saa Henseende vil derfor ikke kunne tillægges nogen Betydning, ligesom den ogsaa maa ansees at vedkomme Sagens Realitet, og saaledes end ikke, hvis den havde været begrundet, vilde have kunnet medføre Sagens Afvisning.

Foraaavdi nu Citantens Indsigelser gaae ud paa, at Forliget af 28de Marts 1865, der ligger til Grund for Ublægsforretningen, i og for sig skulde være ugyldigt, bemærkes, at Citanten end ikke har aubragt, at Rosfing, da han affluttede Forliget, skulde have befundet sig i en saadan Uraadighedstilstand, som efter Lovgivningens Bestemmelse kunde have Indsigelse paa Forligets Gyldighed; og ligesom der allerede paa Grund heraf ikke kan være Spørgsmaal om at tilfæstte Forliget som Følge af Rosfings formeentlige Insolvens, saaledes mangler der ogsaa tilstrækkelig Føie til at antage, at Forliget ikke skulde angaae et virkelig tilstedeværende Gjældsforhold. I denne

sibste Henseende har Citanten deels benægtet, at Rosfing skulde have modtaget det i Skadesløsbrevet ommeldte Laan paa 4,000 Rd. af Veribancuentrepeneur Larsen, saa at Indstævntes Cautionforpligtelse som Følge heraf aldrig skal have haft virkelig Existens, deels bestridt, at Citanten i sin Egenstaa af Cautionist havde maattet udrede Cautionens Gjenstaa til Creditor; men at Rosfing har modtaget det paagjældende Laan af Larsen, maa ansees tilstrækkeligt godtgjort deels ved Rosfings egne Udtalelser under selve Auctionsforretningen, deels ved det af Indstævnte fremlagte med Indstævntes Cautionspaategning forsynede Gjælds-brev af 9de Februar 1863 — der isørigt under 22de August 1865 er tiltransporteret Indstævnte som den, der forlægst har overtaget Gjellden og navnlig erlagt Renterne, og som i Transporten siges nu ved særskilt Forfrivning at have gjyldestgjort Larsen for Capitalen med Renter — hvori Rosfing, som meldt, erkjender at have modtaget Laanet i contante Penge; og vel maa det antages, at Indstævnte endnu ikke den 28de Mars 1865, da han indgik Forliget med Rosfing, havde indfriet Gjælds-brevet ved Betaling eller anden Gjyldestgjørelse til Creditor; men ligesom Indstævnte allerede i sin Egenstaa som Cautionist havde en betinget Fordring paa Rosfing, og derhos maa antages at have maattet udrede Renter for denne til Creditor, saaledes gif Forliget ogsaa særligt ud paa, at Indstævnte skulde indfri det paagjældende Gjælds-brev, og idet heraf maatte flyde en Forpligtelse for Indstævnte til at holde Rosfing fri for videre Krav efter Gjælds-brevet, og derimod selv, som Larsens umiddelbare Debitor, overtage Gjellden, er det tillige i Overensstemmelse med den saaledes trufne Ordning af Indstævntes og Rosfings Mellemværende, at Rosfing erkjendte at være Indstævnte det paagjældende Beløb styldig, og efter det hele Retsforholds Bestaaenhed, der laae til Grund for denne Ordning, findes det ei heller at have været utilstedeligt, at Indstævntes saaledes anerkjendte Krav paa Rosfing ved det med denne afsluttede Forlig strax gjordes egigibelt.

At Skadesløsbrevet er udstedt, forinden Rosfing ved Kjøbecontractens Udsærdiggelse den 13de Februar 1863 erholdt Besiddelsen af de Gjenstaae, hvori Panteretten efter Skadesløsbrevet skulde stiles, vil ei heller, saaledes som Citanten har formeent, ubetinget medføre Pantfættningens Ugyldighed; thi medens den af Rosfing den 9de Februar 1863 iværksatte Pantfættning af Gjenstaae, over hvilke han aldeles ingen Raadighed havde, og som navnlig først kom i hans Besiddelse ved Kjøbecontractens Udstedelse den 13de Februar 1863, ifølge Forholdets Natur maatte, saalænge Rosfing endnu ikke var indtraadt i et saadant Raadighedsforhold med Hensyn til Gjenstaaene, som maatte ansees som Betingelsen for en gyldig Pantfættning, være uden al Retsvirkning ligeoverfor Eieren eller Andre, der forinden dette Tidspunkt havde erhvervet tilsvarende Rettigheder i de paagjældende Gjenstaae, findes derimod intet Hensyn til nogen Trethiemandes Ret at kunne være til Hindring for, at en sliq forud betinget Panteret, overensstemmende med hvad der maa antages at have været Parternes Mening, træder i fuld Gyldighed fra det Tidspunkt at regne, da Pantfættningen erhverver den fornødne Dispositionsret over Pantfættningens Gjenstaa.

Den Omstændighed, at Indstævntes Skadesløsbrev er udfærdt af Rosking, forinden han erholdt den til en gyldig Pantfættning fornødne Dispositioneret over det Pantfætte, findes saaledes ikke i og for sig at kunne medføre Skadesløsbrevets ubetingede Ugyldighed, hvorimod Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Indstævntes Panteret efter Skadesløsbrevet af 9de Februar 1863 maa tillægges Fortrin for Titantens Panteret efter Obligationen af 26de Juni s. A., og om Indstævntes Berettigelse til at erquire Forliget i de ved Skadesløsbrevet pantfattede Gjenstande, uanset at der ved den nysnævnte Obligation ogsaa var givet Titantens Pant i disse, herefter vil berøve paa, om Rosking, forinden han udfærdte denne Obligation til Titanten, maatte have opnaaet en saadan Dispositioneret, navnlig ved Eiendomsrets Erhvervelse over de ved Skadesløsbrevet pantfattede Gjenstande, at dette Documents fulde Gyldighed som Pantebrev herved var indtraadt.

Indstævnte har i denne Henseende villet gjøre gjældende, at Rosking allerede ved Kjøbecontractens Udfærdelse i Forbindelse med det Solgtes Overlevering til ham skulde have erhvervet fuld Eiendomsret over den til Gaarden hørende Besætning, Inventarium m. v., hvilket navnlig skulde deels være en Følge af Lovgivningens Bestemmelser, hvorefter til Eiendomsrets Erhvervelse over rørlige Ting ikke udføres Skjødning, men alene Contract i Forbindelse med Besiddelsestagselse, og deels fremgaae af Kjøbecontractens Indhold, idet denne i sin Afsigt alene tilfiger Kjøberen Skjøde paa „Eiendommen“, ikke derimod tillige paa Løsgret, ligesom der overhovedet Intet findes i Kjøbecontracten, der kunde være til Hindrer for Indstævntes Panteret, og det navnlig i samme Iført var betinget, at der for Restkøbsummen 6,500 Rd. skulde gives Pant i „Eiendommen“, men ikke tillige i Løsgret. Skjødt nu Lovgivningens Bestemmelser angaaende Skjødning ikke ere anvendelige med Hensyn til Overdragelsen af Eiendomsret over rørlige Gjenstande, følger det imidlertid af Forholdets Natur, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt nogen Overførelse af Eiendomsretten over slige Gjenstande skal anses at have sinnet Sted ved et Contractforhold i Forbindelse med Gjenstandenes Overlevering, maa berøve paa, om det efter Contractens Indhold i det Hele maa antages at have været Parternes Mening, at Eiendomsret herved skulde gives for Modtageren. I Kjøbecontracten af 18de Februar 1863 hedder det vel, som meldt, at Skjøde paa „Eiendommen“ skulde meddeles Kjøberen i Juni Termin 1863, ligesom og at der for en Deel af Kjøbesummen skulde gives Sælgeren Pant i „Eiendommen“, men det saaledes brugte Udtryk „Eiendommen“ kan ingenlunde paa nogen afgjørende Maade vise, at de paagjældende Bestemmelser i Contracten alene skulde have Hensyn til selve den faste Eiendom og derimod ikke tillige til Besætning, Inventarium m. v. Hovedbestemmelsen angaaende disse sidste Gjenstande indeholdes nemlig i Kjøbecontractens 2den Post, hvor de siges at medfølge i Kjøbet, og ligesom det paa Grund heraf allerede ifølge Contractens eget Indhold maa forudsættes, at disse Gjenstande ved Salget ere betragtede som et Tilbehør til den faste Eiendom og indbefattede under det i Contractens følgende Deel brugte almindelige Udtryk „Eiendommen“, saaledes findes det

overhovedet, naar Besætning og Inventarium bortsalges i Forbindelse med en fast Eiendom, navnlig uden særskilt Værbiangivelse, saa at Kjøbesummen er bestemt for begge Dele under Et, cfr. ogsaa Stempelbogen 19de Februar 1861 § 33 in fine, i Mangel af udtrykkelig Bestemmelse i mødt Retning, at maatte have Formodningen for sig, at sige Gjenstande medfølge den faste Eiendom som Tilbehør, og at Eiendommen med Besætning, Inventarium m. m. i Retsforholdet er betragtet som et Hele og som saadan, ogsaa forsaavidt Besætning og Inventarium angaaer, undergives de for faste Eiendomme gjældende Retsregler i Henseende til Eiendomsrettens Erhvervelse. Skjødt nu Kjøsing, saalænge han, uden at have erholdt Skjøde, besad Eiendommen med Besætning, Inventarium m. v., efter Kjøbecontracten ikke kunde være udelukket fra en saadan Dispositionsret over de enkelte ham overleverede værlige Gjenstande, som ifølge Retsforholdets Natur maa tilkomme den, der, uden selv at være Eier, har erholdt Brugen af en Samling af værlige Gjenstande, følger det imidlertid af det Npansførte, at Kjøsing ikke kan ansees at have været Eier af de omtalte Gjenstande som en Heelhed betragtet, forinden Skjødet den 26de Juni 1863 udfærdigedes til ham, og ligesom han ikke i denne Mellemtid med Retsvirkning for Sælgeren havde kunnet pantfætte disse Gjenstande, saaledes kunde det af ham allerede før Kjøbecontractens Udfærdigelse udfættede Stadesløsbrev eiheller vinde nogen Betyding til Skade for Sælgeren, der fremdeles, indtil Skjødet var udfættet, maatte ansees som Eier af de omhandlede Gjenstande, og i Kraft af sin Eiendomsret maatte være beføjet til uden Hinder af Indskæntes Stadesløsbrev at træffe en hvilken som helst Ordning med Kjøberen, selv om en saadan ikke maatte være hjemlet i Kjøbecontracten.

Den samtidigt med Skjødets Udfærdigelse og til Værtigtigelse af en Deel af Kjøbesummen til Citanten udfærdigede Panteobligation af 26de Juni 1863 maa saaledes tillægges Fortrinsret for det til Indskænte den 13de Febr. s. U. udfættede Stadesløsbrev, forsaavidt angaaer den i begge Documenter indeholdte Pantfætning af det i Kjøbet af Gaarden Volund medfulgte Inventarium, Besætning m. v., og Indskænte maa som Følge heraf ansees at have været uberegtiget til med Tilfærdigelse af Citantens bedre Ret at søge Dækning i disse Gjenstande, der efter Proceduren maae antages at være dem, der ved Udlægsforretningen ere vundne til 1,898 Rd. 8 s, og for disse Gjenstandes vedkommende vil Udlægsforretningen saaledes være at ophæve, ligesom den beramte Auction forsaavidt ikke bør nyde Fremme. Derimod maa det efter Proceduren antages, at det til 280 Rd. vundne Høhave og Hunsgeraad, hvori Udlæg ligeledes er foretaget, ikke har hørt til de værlige Gjenstande, der ved Kjøbet af Volund medfulgte samme, som Tilbehør dertil; og idet disse Gjenstande saaledes maae ansees for at have været Kjøsingens særlige Eiendom, som han, ogsaa forinden han erholdt Eiendomsret over Volund, maatte være berettiget til at pantfætte med fuld Retsvirkning, kan Citantens Aukc over det i disse Gjenstande foretagne Udlæg ikke ansees beføjet, hvorimod Udlægsforretningen og den paaante Auktionsskjendelse forsaavidt vil være at standfæste.

Processens Omkostninger for Oberretten vilse efter Sagens Omstændig-
heder være at ophøve.

Med Henjyn til de under Sagen fremlagte Documenter har ingen
Stempelovertrædelse fundet Sted."

Nr. 153.

Advocat Brock

contra

1) Lauritz Julius Hødberg, 2) Johan Baldemar
Larsen, 3) Niels Johan Jensen, 4) Jens Christian
Peteresen, 5) Peter Thorvald Freisleben, og 6) Tho-
vald Milius eller Emilus Jensen (Defensor Levinen),
der tiltales Nr. 1 og 2 for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, Nr. 3
for Tyveri og Løsgængereri, Nr. 4 for Tyveri, Nr. 5 for Tyveri
eller Meddeeltagthed i Tyveri og Nr. 6 for Tyveri.

Criminal- og Politivettens Dom af 1ste Juni 1867: „Arres-
tanten 1) Lauritz Julius Hødberg, 2) Johan Baldemar Larsen,
3) Niels Johan Jensen, samt de Tiltalte 4) Jens Christian Pe-
teresen, 5) Peter Thorvald Freisleben og 6) Thorvald Milius
eller Emilus Jensen bør straffes, Arrestanterne med Forbedrings-
housarbejde, Hødberg og Larsen hver især i 3 Aar og Jensen i
18 Maaneber, og de Tiltalte med Fængsel paa Baud og Brød,
Jensen i 6 Gange 5 Dage, Freisleben i 4 Gange 5 Dage og
Peteresen i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder
Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Vejer og Raasløff,
12 Rd. til hver, udreder Arrestanten Hødberg med $\frac{1}{6}$, dog at
deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Nr. 2 Larsen
 $\frac{12}{40}$, af Arrestanten Nr. 3 Jensen $\frac{1}{8}$, af Tiltalte Nr. 6 Jensen
 $\frac{1}{8}$ og af denne og Tiltalte Nr. 5 Freisleben, Een for Wegge og
Wegge for Een, $\frac{1}{40}$ — Arrestanten Nr. 2 Larsen endvidere med
 $\frac{1}{30}$ og Arrestanten Nr. 3 Jensen med $\frac{1}{6}$, dog at deraf in so-
lidum med ham tilsvares af Tiltalte Nr. 4 Peteresen $\frac{1}{8}$. Alt
efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Lauritz
Julius Hødberg findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Lauritz Julius Habberg bestemmes til 4 Aar. Advocaterne Brod og Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Arrestanterne 1) Lauritz Julius Habberg, der er født den 18de October 1841 og, efter blandt Andet ved denne Rets Dom af 11te November 1865 at være anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, er ved Høiesteretsdom af 26de October f. A. dømt efter Straffelovens § 243, sammenholdt med § 47 1ste Led til lige Fængsel i 5 Dage, 2) Johan Valdemar Larsen, der er født den 18de August 1840 og blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 28de Januar 1865 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 12 1ste Membrum med Forbedringshønsarbejde i 2 Aar, og 3) Niels Johan Jensen, der er født den 18de Mai 1838 og ved denne Rets Domme af 28de December 1865 og 21de Juli 1866 anseet henholdsvis efter fornævnte Frdn.s § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 46, sammenholdt med bemeldte Lovbestemmelse, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt de Tiltalte 4) Jens Christian Peterfen, 5) Peter Thorvald Freisleben og 6) Thorvald Mikus eller Emilus Jensen, der ere fødte henholdsvis den 29de Februar 1833, den 21de October 1847 og 14de Februar 1843, og af hvilke Sidstnævnte er ved denne Rets Dom af 10de October 1865 anseet med en efter Analogien af Frdn. 11te April 1840 § 80 jfr. § 58 lempet arbitrær Straf af 2 Dages Fængsel paa Band og Brød, medens de to andre Tiltalte ikke ere fundne forhen straffede, — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Arrestanterne Nr. 1 Habberg og Nr. 2 Larsen tillige for Forsøg paa Tyveri, Arrestanten Nr. 3 Jensen tillige for Løsgængeri og Tiltalte Nr. 5 Freisleben alternativt for Meddeelsagtighed i Tyveri.

Det er i saa Henseende ved Arrestanten Habbergs egen af det isærigt Oplyste besyrrkede Tilstaaelse godtgjort, at han forinden den ovenmeldte ham overgaaede Høiesteretsdom af 26de October f. A. har i Løbet af samme Aar indtil hans Anholdelse under nærværende Sag i Slutningen af Juli Maaned dels alene dels i Forening med de nedenfor ansættede Medtiltalte gjort sig skyldig i mindst 31 Tyverier, hvorved han har tilværet sig 5 Rd. i Penge og Gjenstande til en samlet Værdi af circa 140 Rd., af hvilke 6 have været forbundne med Indbrud, og endvidere i et Forsøg paa Indbrudstyveri. Af disse Tyverier har Arrestanten alene forøvet 4 og derunder blandt Andet frahjaalet

Institutbestyrerinde Emilie Holstweijzig fra dennes Leilighed i Farbergade Nr. 3 3die Sal, hvortil han skaffede sig Afgang ved at oplukke den aflaaede Dør med en falsk Nøgle, toende Parapluier tilfammen af Værdi 4 Rd.; i Forening med Arrestanten Nr. 2 Larsen og efter foregaaende Aftale med denne 9 Tyverier, idet de blandt Andet have fra et Dviflammerr i Stedet Nr. 15 paa Hjørnet af store og lille Kannikestræde, hvortil de skaffede dem Afgang ved at opbryde Hængelaasen, frastjaalet Pastor Kemp's Enke Johanne Henriette Møller en Deel Pinne, Delleise m. v., tilfammen af Værdi 28 Rd. 4 Mk.; fra et Dviflammerr i Stedet Nr. 6 paa Nørregade, som de aabnede med en falsk Nøgle, tilvendt sig nogle Krigsøksesor Obbrups Enke Sophie Magdalene Becker tilhørende Klædningsstykker m. v., tilfammen af Værdi 6 Rd. 4 Mk.; fra et aflaaet Tørrerloft, hvortil de skaffede dem Indgang ved at opbryde Hængelaasen, der var anbragt for Døren, ligeledes nogle Klædningsstykker m. v. af Værdi 2 Rd., tilhørende Værtskandholder Jensen's Enke Julie Ferslev, hvorhos de i Forening ligeledes have forsøgt at forsøge Tyveri i et af Grosferer Benjamin Jacob afbenyttet aflaaet Dviflammerr i Stedet paa Hjørnet af Løvsstræde og lille Helliggeiststræde, ved med en falsk Nøgle at aabne den aflaaede Dør, men uden at de fik Leilighed til at tilvende sig noget, da de heri bleve forhindrede ved Folks Tilstedeværelse. Arrestanten Habberg har endvidere en Dag, han var i Følge med Arrestanten Larsen og som han paastaar efter foregaaende Aftale med denne, forøvet et Tyveri i Stedet Nr. 36 paa Nørrebrogade, hvor han fra et Karlekammer, hvortil han aabnede Døren med en falsk Nøgle, tilvendte sig en Tjenestefarl Jørgen Johansen tilhørende til 4 Mk. vurbereit Væst, hvorimod Arrestanten Larsen, der har erkjendt at have fulgt med Arrestanten Habberg og ventet udenfor, medens denne gik op i Stedet, som han antog for at bese eller stjæle, og efter et kort Ophold kom tilbage med en Væst, som han fortalte at have stjaalet paa den anførte Maade paa et Karlekammer, har nægtet at have truffet nogen Aftale med ham om at stjæle sammesteds eller efter hans Opfordring at have deeltaget i Tyveriet. I Forening med Arrestanten Nr. 3 Jensen har Arrestanten Habberg forøvet 5 Tyverier, og derunder blandt Andet frastjaalet Kammeraad Friis's Enke Caroline Augusta Erter en Serviet og en Sæt Krølhaare, tilfammen af Værdi 3 Mk., fra et Værelse i Stedet Nr. 22 i Blaagaards Slotsgade, hvortil de skaffede dem Afgang ved at rykke Krampen ud, der holdt den for Døren anbragte Hængelaas. — Endelig har Arrestanten Habberg i Forening og efter foregaaende Aftale med Tilstalte Nr. 6 Jensen og tildeels med Tilstalte Nr. 5 Frieleben forøvet 13 Buntikstyverier heri Staden, hvorhos de have tilvendt dem Gjenstande til en Værdi af ialt ca. 22 Rd., ligesom han har vedgaaet at have været behjælpelig med Pantfætningen af nogle af Arrestanten Jensen Musiklærer Braunstein's Enke som nedenfor anført frastjaalne Koster, vagtet han vel kunde indse, at denne havde stjaalet dem.

Arrestanten 2) Larsen er paa samme Maade overbevist at have, uden at være deeltagende med Arrestanten Habberg i de ovenfor ommeldte Tyverier, endvidere alene den 17de Juli f. A. forsøgt at forsøge Tyveri i Stedet

Nr. 10 i Dronningens Tvergade, hvor han i dette Siemod skaffede sig Indgang i et aflaaet Postskammer ved med sin Lommekniv at opbryde Bøilen fra Hængelaasen, men blev forhindret i at tilvende sig Noget ved en Persons Tilstedekomst, samt gjort sig skyldig i Hæleri ved at modtage af Gadberg den ovennævnte, Tjenestekarl Jørgen Johansen, efter hvad der var Arrestanten bekendt, frastjaafne Vest.

Ligeledes er Arrestanten B) Jensen ved egen af det isvrigt Dphlyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have, foruden at være deelagtig som anført med Arrestanten Gadberg, alene forsvet 2 Lysterier i Efteraaret 1865, altsaa forinden den ham først overgaaede Dom af 23de Decbr. f. A., idet han i October Maaned har frastjaalet Laurine Gade fra et aflaaet Dvilstværelse i Eiendommen Nr. 9 paa Hjørnet af Blingaardsstræde og Kjølgaden, hvortil han aabnede Døren med en falsk Nøgle, en Raabe, et Par Støvler og 2 Parapluier, tilsammen af Værdi 16 Rd., og i November Maaned f. A. Stabskornist Truelsen's Enke en til 2 Rd. 3 Mk. vurberet Frakke, samt i Løbet af forrige Aars første Halvdeel, altsaa forinden den Arrestanten senere overgaaede Dom af 21de Juli f. A., ligeledes alene frastjaalet ovennævnte Kammeraad Friis's Enke, Caroline Augusta Trier, fra et Postskammer i Stedet Nr. 22 i Blaagaards Slotsgade, hvortil han skaffede sig Indgang ved at rulle Krampen, der holdt den for Døren anbragte Hængelaas, ud, nogle Gardiner, Sengklæder, Linned m. v., tilsammen af Værdi 4 Rd. 4 Mk., og Musiklærer Braunfleins Enke Dorteia Thimann, hvis aflaaede Leilighed i Stedet Nr. 18 i Sølogade han aabnede ved Hjælp af en falsk Nøgle, noget Linned m. v., ialt af Værdi 8 Rd., ligesom han endvidere har i Begyndelsen af forrige Aar i Forening med Medtilltalte Nr. 4 Petersen paa Blaagaards Seminarium stjaalet en Frakke og en Kappe tilsammen af Værdi 24 Rd. og tilhørende Husholdsviis Seminarleederne Maxmus Nielsen og Andreas Pinborg. Foraaavitt Arrestanten Jensen endvidere sigtes for Løsgængeri, har han vedgaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Dphlyste, at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 21de August f. A. givet Tilhold ved at udblade at melde sig til bemeldte Protocol Mandagen den 10de September f. A.

De Tilstalte Nr. 4 Pedersen, Nr. 5 Freisleben og Nr. 6 Jensen ere endelig paa samme Maade overbeviste at have været deelagtige som ovenfor anført i de ommeldte Lysterier, idet navnlig Freisleben har erkjendt, at han efter foregaaende Aftale har været i Følge med Arrestanten Gadberg og Tilstalte Jensen ved 7 af de af dem som ommeldt udførte Boutikstyperier, under hvis Udførelse han blev staaende udenfor paa Gaden, da han ikke havde Dristighed til at gaae ind med i Boutikerne.

I Henhold til det Anførte ville Arrestanterne og de Tilstalte være at ansee, Arrestanten Nr. 1 Gadberg i Henhold til Straffelovens § 64 med en efter samme Lovs § 230 1ste og 2det Led, sammenholdt med § 229 Nr. 4 1ste Led, og efter § 46 cfr. § 230 3dte Led samt § 238 lempet Tillægsstraf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshussarbejde

i 3 Aar, Arrestanten Nr. 2 Parfen efter § 230 1ste og 2det Led cfr. § 47, samt efter § 46 cfr. § 230 2det Led, og efter § 228 med Straf af lige Arbejde i 3 Aar, Arrestanten Nr. 3 Jensen i Fængsel til § 64 i Straffeloven med en deels efter §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste Led, deels efter § 230 1ste og 2det Led fastsat Tilføgsstraf, samt endvidere efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængereri og Vekleri, og Straffen i det Hele for ham at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre, de Tilstalte Nr. 4 Petersen, Nr. 5 Freisleben og Nr. 6 Jensen efter Straffelovens § 228, hvormed for Tilstalte Freislebens Vedkommende maa saamenholdes § 54, med Straffe, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød, for Petersen i 2 Gange 5 Dage, for Freisleben i 4 Gange 5 Dage og for Tilstalte Jensen i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 21. Gaardmand Niels Mortensens Enke, **Une Rasmus-**
datter (Justitsraad Bunken efter Ordre)

contra

Odense Kjøbstads Overformynderi (Ingen),

angaaende Indfrielse af en Panteobligation af 11te Decbr. 1829, stor 900 Rb.

Odense Herredstingsdom af 29de Juni 1865: „Contracitantinden, Niels Mortensens Enke af Rasmus, bør mod Extradition i qvitteret Stand af den af hendes afdøde Mand under 1ste Marts 1853 anerkjendte og af ham overtagne, af hans afdøde Fader under 11te Decbr. 1829 udstedte Panteobligation for et Laan paa 900 Rb. af det Gersdorffske Fideicommisses Midler til Hovedcitanterne, Odense Kjøbstads Overformyndere, betale 900 Rb. med 4 pCt. Rente deraf fra 11te Juni 1857 til Betaling stæer, hvorefter Hovedcitanterne for Contracitantindens Tiltale i denne Sag bør fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det de for Parterne beklædte Sagsførere, Procuratorerne Borch og Jespersen, tilkommende Salair, 10 Rb. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1866; „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Procurator Winther tillægges i Salair 15 Rb. af det Offentlige. At efterkommes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Af-
færd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Under Henvisning til den i den indankede Dom givne Frem-
stilling af Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at det vel
maa antages, at den i Dommen omhandlede Qvittering af 10de
Juni 1857 er udstedt af afdøde R. Nielsen i Egenkab af
Overformynder, men da den ikke tillige er underskrevet af den
anden Overformynder, og da det følger af Frdn. angaaende det
offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli
1840 § 47 in fine, at den, for at være bindende for Overfor-
mynderiet, maatte være underskrevet af begge Overformynderne, i
hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, om ogsaa den
anden Overformynder maatte have bemyndiget Nielsen til ene at
udfærdige saadanne Documenter, vil bemeldte Qvittering ikke kunne
befrie Citantinden fra at tilsvare Fordringen efter den udstedte
Obligation, der herved ved Qvitteringens Udstedelse eller senere
er bleven Debitor udleveret. Citantinden maatte vel desuagtet blive
at frifinde, saafremt det Beløb, der af hendes afdøde Mand er
betalt til Indfrielse af Obligationen med Rentex, i sin Tid var
kommet Overformynderiet tilgode; men dette kan, efter de frem-
komne Oplysninger, ikke antages at være steet; navnlig vil den
Tilførsel, som herom findes i Overformynderiets Kassebog, i
Henhold til hvad der er anført i Overrettens Dom, Intet kunne
relevare; og det maa ligeledes gives Medhold, naar det ved Dom-
men er antaget, at der ikke i Anmeldelsen af Overformynderiets
Forbring i Nielsens Bo indeholdes nogen Renunciation paa dets
Krav mod Debitor.

Citantindens principale Paastand kan saaledes ikke tages til
Følge, og forsaavidt hun har paaberaabt sig, at Overformynde-
riets Tilgodehavende, derunder indbefattet hvad der tilkommer det
under samme bestyrede Gersdorffske Fideicommiss, hvortil Fortrin-
gen efter hiin Obligation henhører, for en Deel er blevet dækket
ved det i Nielsens Bo givne Udlæg, bemærkes, at da den Deel
af Fideicommissets Forbring, som ikke er bleven dækket ved det
nævnte Udlæg, maa antages langt at overstige det Beløb, som

Citantinden under denne Sag søges til at betale, vil, som Følge heraf, den af hende fremsatte paa hiin Omstændighed støttede subsidiaire Paastand heller ikke kunne gives Medhold. Den indanlede Dom maa derfor blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rb.

I den indanlede Doms Præmisser hedder det: „Under en Sag, de Indstævnte, Odense Kjøbstads Overformynderi, havde anlagt mod Citantinden, Gaardmand Niels Mortensens Enke, Ane Rasmusbatter i Aasum, angaaende Indvielse af en Panteobligation, dateret 11te Decbr. 1829, for 900 Rb., med vedhængende Rente fra Juni Termin Termin 1857, og hvorunder Citantinden havde paastaet sig frisuuden og de Indstævnte tilpligtede under en daglig Misset at udlevere hende bemeldte Obligation, som hun paastod at være indfriet den 10de Juni 1857 af hendes afsøde Mand, forsynet med Dvitering til Udfættelse af Pantebogen, blev ved den den 29de Juni f. A. affagte Underretsbdom Overformynderiets Paastand taget til Følge, ligesom det frifandtes for Citantindens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos de for Parterne, der begge vare meddeelte fri Proces, bestillede Sagsførere, Procuratorerne Borch og Jespersen, hver tillagdes et Salair af 10 Rb. hos det Offentlige.

Denne Dom har nu Citantinden, der ligeledes her for Retten er meddeelt fri Proces, indanket hertil, hvor hendes bestillede Sagsfører, Procurator Klønge, har paastaet den forandret efter Citantindens Paastande for Underretten og de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger ved begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salairerne til de i første Instans bestillede Sagsførere og til ham, hvilke han i alt Fald har paastaet udrede af det Offentlige.

Derimod have de Indstævnte, hvem ligeledes fri Proces er meddeelt, ved deres her for Retten bestillede Sagsfører, Procurator Winther, paastaet Underretsbdommen stadfæstet og Citantinden tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Winther.

Den under Sagen omhandlede Obligation af 11te Decbr. 1829 var udfærdiget af Selveiergaardmand Peder Nielsen i Aasum for 900 Rb. til det Oersdorffske Fideicommiss, som bestyres af Odense Kjøbstads Overformynderi, og gav Pant i Udstederens Gaard i Aasum; den er under 1ste Marts 1853 forsynet med Fornødsesspantegning af Niels Mortensen, der ved Arv var bleven Eier af Pantet, og som under 7de Juni 1856 afsagde Capitalen til Udbetaling i Juni Termin 1857. Den 10de Juni 1857 indbetalte derefter Niels Mor-

tenjen til den daværende første Overformynder i Odense N. Nielsen saavel Capitalen som Rente deraf for et halvt Aar, og erhøbt af ham 100 Dvittering derfor underskrevet: „Odense Rådsheds Overformynderi den 10de Juni 1857, N. Nielsen“, og var Dvitteringen endvidere af N. Nielsen paategnet: „Saa snart Obligationen er kommen tilbage fra Justitsministeriet, hvor den skal indsendes for at erhøbe Prohibitiv=Paategningen annulleret, skal den blive indleveret.“

Efter en Indstilling af begge de daværende Overformyndere, dateret d. 16de Juni 1857, og hvori omtales, at Obligationen er oplagt, men ikke, at Capitalen var indbetalt, ophævedes under 7de Juli s. A. Prohibitivpaategningen af Justitsministeriet, men Obligationen blev ikke udleveret til Niels Mortensen, men fandtes, da Overformynderen N. Nielsen kort efter døde, endnu usvitteret blandt Overformynderiets Activer.

Da nu en Deel af de Midler, hvilke N. Nielsen som Overformynder havde haft under Hænder, ikke foresaantes i hans Dødsbo, blev i dette anmeldt Overformynderiets og det i Forbindelse dermed staaende Gensdorsfle Fideicommissets Krav, og til Dækning af dette, hvorunder det er in confesso, at den under nærværende Sag omhandlede Capital var indbefattet, og som opgjordes til i det Hese 21,834 Rd. 72 s, blev Boets Restbeholdning 7,922 Rd. 4 s ublagt, og skulde overeensstemmende med Justitsministeriets Skrivelse af 29de Juli 1862 Reparationen for samtlige Rynklinges Bestkommende berefres foretages under Ministeriets Tilsyn.

Efter Ministeriets Foranstaltning blev ogsaa Ansvar for Capitalen gjort gjældende mod den tidligere Overformynder G. Schmidt, der imidlertid forsaavidt frifandtes i Sagen som for tiblignt anlagt, da det ikke fandtes beviist, at Fideicommisset, der endnu var i Besiddelse af Obligationen, havde tabt Capitalen, eller at denne virkelig var indbetalt til Fideicommisset, og ikke til afdøde N. Nielsen som privat Mand, for at han dermed skulde besørge Obligationen indfriet.

Ved den indaulede Dom blev det statueret, at Sagens Udfald maatte berøve paa, om Citantindens afdøde Mand ved at indbetale Obligationens paalydende Sum til N. Nielsen har betalt til rette Bedkommende og derved opfyldt sin Forpligtelse efter Obligationen, eller ikke, og da det antoges, at Indbetalingen burde være skeet til, og Dvittering, for at være forbindende for Fideicommisset, burde være udfærdiget af begge Overformyndere i Forening, formentes det, at N. Nielsen kun kunde antages som privat Mand at have modtaget Pengene for berefres at indbetale dem til Overformynderiet.

Det Mændes heller ikke rettere, end at N. Nielsens Dvittering ikke kan være bindende for Fideicommisset og Overformynderiet. Da nu den Omstændighed, at Betalingen findes indført i Overformynderiets Kassebog, ikke, isølge hvad der foreligger om denne efter N. Nielsens Død skete Indførsel, afgiver nogen Auerkendelse af, at Betalingen er modtaget af Overformynderiet, og da det Sogemaal, som Justitsministeriet, ogsaa for den her omhandlede Capital, har anhängiggjort imod N. Nielsens Bo, i hvilket der ogsaa hertil er givet

Udlæg, ikke med Nødvendighed indeholder nogen Renunciation paa Fideicommissets Ret ligeoverfor Debitor, hvis retlige Stilling til Fideicommisset ikke forandres, forbi dette først forsøgte at faae Pengene andræbets, forinden Sag anlagdes imod ham, vil Runderretsdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten ophæves.

Procurator Winther tillægges 15 Rd. i Salair af det Offentlige, hvorimod der efter Sagens Udfald intet Salair vil kunne tillægges Procurator Ronge.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse ved begge Retter have været lovlige.

For stempet Papiir har der ikke været Brug her ved Retten."

Nr. 183.

Advocat Brod

contra

Ludvig Jensen Overup (Defensor Bunken),

for Thveri og Forvansking af de ham af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 17de Juli 1867: „Arrestanten Ludvig Jensen Overup bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i et Aar. I Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen bør han betale 1 Rd. 16 s. Saa har han og at udrede samtlige af Actionen skyldende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jørgensen 4 Rd. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Kandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te August 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Herforth, betaler Arrestanten Ludvig Jensen Overup 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneber.

Ihi kendes for Ret;

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Exireret hertil indankede og mod Arrestanten Ludvig Jensen Overup for Tyveri og Forvansning af de ham af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker anlagte Sag maa det ved Arrestantens egen Tilskaaelse i Forbindelse med det isørigt Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 18de Juni d. A., efterat have forladt Ladegaarden, hvor han var indlagt, har solgt en ham af Fattigvæsenet leveret Skjorte af Værdi 7 Mk., samt derefter samme Dags Aften omtrent Kl. 10 ved at støde en Kude ind, aftage en indvendig Krog og stige ind ad Binduet for at stjæle, har skaffet sig Indgang i et Værelse i Eiendommen Nr. 24 i Frederiksberg Allee, hvor han tilegnede sig nogle Tjeneskepige Ane Margrethe Paulsen tilhørende Klædningsstykker, af Værdi 4 Rb.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 6te Januar 1816, og som, foruden oftere at være straffet for Løsgængeri og Belleri, blandt Andet isøige nærværende Rets Dom af 23de Marts 1844 for Tyveri har været onseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og isøige Kjøbenhavns Criminal= og Politiretsdom af 7de Juli 1863 for attenteret Ran og Forvansning af Fattigvæsenets Vælsædningsstykker — efter forud gjentagne Gange af Kjøbenhavns Fattigvæsenes Politicommission at være straffet for disciplinaire Forseelser — har været onseet med Forbedringshumsarbejde i 8 Maaneder, ved den indankede Dom retteligen onseet efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Membrum, hvormed bliver at sammenholde § 307 og § 61, samt Placat 9de October 1833 § 2 cfr. Plan 1ste Juli 1799 § 157, Pl. 19de December 1832 og Lov 3die Marts 1860 § 3, og da Straffen i det Hele findes passende bestemt til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, ligesom Dommens Bestemmelse om den Arrestanten idømte Erstatning og Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af Salarierne til Actor og Defensor for Underretten, tilsiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Fredagen den 4de October.

Nr. 22. - Forhenværende Manufacturhandler **J. F. Krøyer**
(Advocat Brod efter Ordre)

contra

**den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftecom-
mission**, som behandler Grosferer J. J. Scharffs Fallitbo (Engen),
angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at betale
 $\frac{1}{8}$ af det Beløb, hvormed Grosferer Scharff har maattet indbrin-
gende af Firmaet Holm, Krøyer & Scharff udstedte Vexler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Mai
1866: „Indstævnte, Manufacturhandler en gros J. F. Krøyer,
bør til Citanten, Grosferer J. J. Scharffs Bo, betale de paa-
stævnte 295 Rd. 4 Mk. $11\frac{1}{3}$ s med 5 pCt. Renter deraf p. a.
fra den 15de December 1863 indtil Betaling skeer. Processens
Omkostninger ophæves. Det Bømtes at udredes inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afseer efter Loven.
Cancelliraad, Procurator d'Auchamp forelægges en Frist af 8 Dage
fra Dommens Afgivelse til at foranstalte det af ham den 22de
Februar 1864 fremlagte Indlæg behørig stempet.“

Højesterets Dom.

Idet Højesteret tiltræder den indanlede Doms Fremstilling af
Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at Citanten ikke ved
det, der foregik ved Firmaet Holm, Scharff & Krøyers Ophæ-
velse, kan antages at være bleven fritagen for den i Forholdets
Natur begrundede Forpligtelse til, naar Grosferer Scharff nødtes
til at betale Firmaets af Grosferer Holm overtagne Gjæld efter
de to under Sagen omhandlede Vexler, at erstatte Scharff en for-
holdsmæssig Deel af Beløbet, forsaavidt Erstatning ikke kunde
faaes hos Holm; og Citanten — der ikke procederer til Fristindelse
i Sagen som for tidligt anlagt — har ikke tilfulde oplyst, at
Scharff har faaet saadan Erstatning, idet der navnlig ikke haves
fuldt Beviis for, at den af ham med Holm under dennes Fallit-
boes Behandling truffne Overenskomst om mod det i Dommen
nævnte Vederlag at frigjøre Holm for nogle i dennes Bo an-
meldte Fordringer har omsattat Forbringene efter de to Vexler.
Men ved den af Sagsførerfuldmægtig Koppel aflagte Vidnesfor-

klaring herom, i Forbindelse med den Omstændighed, at Scharff den 31te Marts 1863 samtykkede i Extraditionen af Holms Bo uden at tage noget Forbehold af det Krav, han havde paa Holm paa Grund af Bøxlernes Indfrielse, og den 4de April næstefter, under Paaberaabelse af at have opfyldt Overeenskomsten med Holm, i Boet begjærte Dvilttering for, at alt Mellemværende var afgjort, findes der dog at være tilveiebragt en faa høi Grad af Formodning for Citantens Anbringende om, at Overeenskomsten har omfattet den omhandlede Bøxelsgjæld, at Sagens Udfald maa gjøres afhængigt af, om Scharff edelig tør bekræfte sin Benægtelse af dette Anbringendes Rigtighed. Afslægger Scharff saadan Ed, vil Dommen, der med Føie har forkastet Citantens subsidiaire Paastand om det paastøunte Beløbs Nedsættelse, være at stadfæste, hvorimod Citanten, hvis Eden ikke aflægges, bliver at fristinde.

Processens Omkostninger for Høiesteret, angaaende hvilke Citanten alene har nedlagt Paastand her for Retten, ville efter Omstændighederne i ethvert Tilfælde være at ophæve, og det Salair, der vil tilkomme Citantens befalede Sagsfører for Høiesteret, saafremt Eden ikke aflægges, og som bestemmes til 60 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Naar Grosserer J. J. Scharff inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse efter lovlig Dmgang inden sit Bærneting med Ed bekræfter, at den af ham ved Sessionen i Grosserer Holms Fallitbo den 4de April 1863 paaberaabte Overeenskomst mellem ham og Holm ikke omfattede Forbringerne ifølge de under denne Sag omhandlede to Bøxler af 12te Juni 1860, bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande og Processens Omkostninger for Høiesteret være ophævede. Trøster J. J. Scharff sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten for de Indstøuntes Tiltale i denne Sag fri at være, og Processens Omkostninger for begge Retter være op-

hævede, hvorhos der i dette Tilfælde i Salarium for Høiesteret tillægges Advocat Brod 60 Rd., som udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. og de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under 12te Juni 1860 udfædte Firmaet Holm, Krøyer & Scharff 2de Bexler paa G. A. Brandt i Hamburg i Faveur af D. C. Brandt paa resp. Bemf. 500 og 550. Da Bexlerne ikke indfries, bleve Udfæderne Holm, Krøyer og Scharff ved nærværende Rets Dom af 22de Juli 1861 dømt til in solidum at betale Bexlernes Paalydende med Renter og Omkostninger, og efterat Bexlernes Eier havde ladet gjøre Execution efter Dommen hos Scharff, betalte denne den 31te August f. A. Beløbet, som under Executionsforretningen var affordret ham, 886 Rd. 3 Mk. 8 ð, samt for Udskift af Forretningen 4 Mk. 10 ð, ialt 887 Rd. 2 Mk. 2 ð R. M., og Citanten, Grosserer S. S. Scharff, søger nu Indstævnte, Manufacturhandler en gros S. F. Krøyer, til heraf at godtgjøre ham en Erhædsdeel 295 Rd. 4 Mk. 11½ ð med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 15de December 1863 indtil Betaling fleer og Sagens Omkostninger stadesløst.

Indstævnte procederer derimod til Frisindelse med Tilfjendelse af Omkostningerne stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, idet han paastaar, deels at der efter den Naade, hvorpaa han udtraadte af Interessentskabet med Holm og Citanten, ikke paahviler ham nogen Forpligtelse ligesoverfor disse hans Medinteressenter, deels at Citanten særligt har overtaget sig Indfrielsen af bemeldte Bexler og derfor erholdt Beberlag.

Det er in confesso i Sagen, at Firmaet i Juli 1860 ophævedes, idet Holm overtog alle dets Activa og Passiva, deriblandt de nævnte Bexler, forsaavidt de maatte retournere paa Firmaet, og at Citanten, da Firmaets Passiva overstege dets Activa og Holm saaledes overtog en større Deel af Gjælden, end der kunde paahvile ham ligesoverfor sine Medinteressenter, udfædte for sit Vedkommende et Gjældsbeviis til Holm for 12,000 Rd., medens Indstævnte ved Firmaets Ophævelse Intet havde at tilsvare. Det er fremdeles oplyst, at Holm, hvis nye Forretningsfirma benævnedes Holm & Comp., fallerebe i Februar 1861 og at de forannævnte Bexler bleve anmeldte i hans Bo, samt at han under Boets Behandling indgik en Overenskomst med Citanten, hvorefter deane skulde frigjøre Holm for flere i Boet anmeldte Fordringer imod at erhøbe Dvittering for sin Skyld til Boet saavel efter et i September 1859 udfædt Revers, stort 3,459 Rd. — for hvilket Beløb Holms Bo havde gjort Arrest og erhvervet Dom — som efter Reviset for de 12,000 Rd., hvilken Overenskomst ogsaa blev oplyst saavel fra Citantens som Boets Side, og Boet er derefter ekstraderet Fallenten.

Det er nu klart, at Citanten ved at indfri den ham, Holm og Ind-

skænte solidarisk paahvilende Gjæld efter de ovennævnte 2 Bøxler, erholdt et Krav paa Godtgjørelse for en Ervbeede hos hver af sine Meddebitorer, med mindre han ligeoverfor disse kunde antages enten derpaa at have renonceret, eller vel endog indtryffeligen at have paataget sig en særlig Forpligtelse til alene at indfrie Gjælden.

Foraaavidt nu Indskævnte har formeent, at han ved det, der passerende ved Firmaets Ophævelse, er bleven fri for enhver Forpligtelse til at tilsvare sine Medcontrahenter Noget som helst, og at Titanten, der ved Ophævelsen ikke tog nogen Reservation imod Indskævnte, følgelig nu ikke kan gjøre nogen Forbring gjældende mod ham, da skjønes dog den Omstændighed, at Indskævnte indtraadte af Interesseselskabet, uden ved Opgjørelsen at blive sine Medintereesjenter Noget skyldig — og Videre eller Mere er ikke oplyst i Sagen — ikke at kunne medføre, at han, naar Holm, som ligeoverfor Titanten og Indskævnte havde overtaget sig at indfri den nævnte Bøxlegjæld, indlod dette, og Titanten nødtes til at besøge Indskæffelsen, skulde være fritaget for at tilsvare Titanten $\frac{1}{3}$ af det betalte Beløb, hvortil Titanten efter det hele Forholds Natur havde en Ret, der ikke, for at bevares, behøvede at reserveres ved Firmaets Ophævelse.

Herefter bliver altsaa Spørgsmaalet, om Titanten ved sin Overenskomst med Holm under denes Sklitboes Behandling havde overtaget sig Holms Forpligtelse til at indfri Bøxlerne, følgelig ligesom Holm uden at kunne forbre nogen Godtgjørelse af Indskævnte.

Dette har Titanten bestemt benægtet, idet han paaaaer, at de Forbringere, han i Genhold til Overenskomsten skulde indfri, og som han ogsaa indfriede, alene vare Pontoppidans og Hirschfeldts i Boet anmeldte Tilgodehavender, og der findes nu ei heller imod denne Titantens Benægtelse fra Indskævntes Side at være tilveiebragt Bevis for, at Bøxelforbringen var iudbefattet under de af Boets Forbringere, Titanten overtog sig imod det foranævnte Bøxlerlag at indfri for Holm — hvorved bemærkes, at Bøxlen da alt forlængst var indfriet. Overenskomsten mellem Titanten og Holm er nemlig afsluttet udenfor Skifteprotocollen, og de fremlagte Extractudskrifter af Skifteprotocollen henise kun til Titantens Forpligtelser til at indfri Pontoppidans og Hirschfeldts Forbringere, hvorimod der ikke findes nogen Anførsel om, at Titanten ogsaa havde overtaget sig at indfri Bøxlegjælden til Brandt, thi den Omstændighed, at Holm for Skifteretten foreviste Dvittering for, at Bøxlerne vare indfrie af Titanten, skjønes efter det Siemeh, Holm ved sine Forhandlinger med Skifteretten da havde, nemlig at erholde sit Bo ekstraderet, ikke at turde tillægges anden Betydning — hvad ogsaa Titanten har gjort gjældende — end herved at sætte Skifteretten i Rødsfab om, at Brandts Samtykke til Extraktion var ufornødent, og at den anmeldte Bøxelforbring saaledes ikke var til Hindrer for Extraktionen, naar Titanten deri samtykte, hvad alt tidligere var skeet. Hertil kommer, at Holm efter Foreviisningen tilbageleverede Titanten Dvitteringen, samt at Titanten lige siden Bøxlernes Indfrielse er vedbleven at være i Besiddelse af disse. Vel har nu saavel Holm som Curator i hans Bo,

Sagsførerfuldmægtig Koppel, under Sagen afgivet Vidnesbyrd, der gaae ud paa, at den ommeldte Børgelærd var iblandt de Fordringer, Citanten imod Dømtæring for sin Skyld til Boet overtog sig at indfrie; men til Holms Vidnesbyrd vil der efter den berimod fra Citantens Side nedlagte Protest intet Hensyn kunne tages, efter som Holm maa antages som medansvarlig Udfæder af Børgerne at have samme Interesse i Sagen som Indskævnte, og Fuldmægtig Koppel har, efter hvad der er in confesso, ikke overværet Overenskomsten, hvormod hans Formening om Citantens Overtagelse af Børgernes Indfrielse efter Koppels egen Forklaring alene er grundet derpaa, at han om Forholdet senere vil have confereret med Citanten personlig, men i Forbindelse hermed er der intet forklaret om det nærmere Indhold af disse Conferencer eller om Citantens derunder udtalte Erkjendelser, og der findes ved dette Vidnesbyrd, naar Hensyn tages til Indholdet af de fremlagte Extracter af Skifteforhandlingerne, end ikke at være tilbeiebragt vis Formodning for, at Citanten ved Overenskomsten overtog at indfrie de omhandlede Børgler.

Indskævnte vil efter alt foransætte, og da der intet Hensyn vil kunne tages til en af ham nedlagt subsidiair Paastrand om at fritages for de ved Dømmens Execution paaløbende Omkostninger, aldenstund Indskævnte ifølge Dømmen var ligesaa forpligtet som Citanten til at indfrie Børglerne, blive at samme efter Citantens Paastrand, dog at Beløbet nu bliver at tilkjenne Citantens under Skiftebehandling staaende Bo, og at Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Cancelliraad, Procurator d'Auchamp vil være at forelægge en Frist af 8 Dage fra Dømmens Afgivelse til at foranstalle det af ham den 22de Februar 1864 fremlagte Indlæg behørigt stemt. Iøvrigt har det fornødne stemplede Papir i Sagen været forbrugt."

Nr. 169.

Advocat Klubien

contra

Hans Jørgen Jensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Møens Herreds Ertværetsbom af 3die Juni 1867: „Arrestanten Hans Jørgen Jensen af Grønsund bør at hensesættes i Forbebringshuusarbejde i 1 Aar. Han udvæder de af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ulrich og Gad, 4 Rd. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Sandsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1867: „Arrestanten Hans Jørgen Jensen bør straffes med 25 Slag af en Røtting. I Henseende til Actionens Omkostninger

bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Smith, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udseend efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiste Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte for det ham overbevisste Forhold er anseet efter de i Dommen citerede Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes, saaledes som ved Underrettsdommen er steet, til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorfør bemeldte Dom i denne Henseende bliver at stadfæste. Med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen og isvrigt Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Sørensen Jensen, der under nærværende fra Møens Herreds Extraret indankede Sag tiltales for Forsøg paa Selbstagt, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt fremkomne Oplysninger overbestift om at have gjort sig skyldig heri. Da han nemlig den 23de April d. A. om Morgenen omtrent Kl. 4 gik fra et Ungdomsgilde i Dame, og saae et Pigebarn, en 12-aarig Datter af en Gaardmand i samme By, gaae paa en tilføbende Vej, paakom der ham Lykt til at have Samleie med hende, hvorfør han løb langs med et Gærde over paa den Vej, hvorpaa hun gik, indhente hende, der forsøgte at undløbe, og, efterat have faaet at vide af hende, hvem hun var, sagde til hende, at han vilde have Samleie med hende. Da hun nu gav sig til at græde, truede han hende med at quæle hende, hvis hun ikke var rolig, og efter sin Forklaring kastede han hende derefter omkuld, hvorefter Pigebarnet har forklaret, at hun af Frygt for den ukjendte Trusel selv lagde sig ned. Han løstede da Klæderne op paa hende, lagde sig ovenpaa hende, knappede Buxerne ned og tral det mandlige Lem frem, idet han tillige holdt hende for Mundten for at forhindre hende i at strige; men inden han fik berørt hendes Kjønnsdele, kom der to Personer til, hvorfør han sprang op og løb bort. For dette For-

hold vil Arrestanten, der er født den 20de December 1849 og ikke forhen straffet, og som i Gjertningens Dieblis maa antages at have været noget beruset, men dog ikke i saa høj Grad, at han ikke skulde have vidst hvad han foretog sig, være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 168 jfr. §§ 46 og 37, og hans Straf findes efter samtlige Omstændigheder at kunne bestemmes til 25 Rottingslag. Som Følge heraf vil Underrettsdommen, hvorved han efter samme Straffebestemmelser er anset med 1 Aars Forbedringshumsarbejde, være at forandre i Henseende til Straffen, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger, berunder de Underrettsfagsførerne tillagte Salair, der billiges, vil være at stadfæste."

Nr. 166.

Justitsraad Bungen
contra

Christen Larsen Tislumbunken (Defensor Henriksen),
for Brandstiftelse.

Vennebjerg Herreds Extraretsdom af 30te April 1867: „Arrestanten Christen Larsen Tislumbunken bør i Overensstemmelse med fgl. Resolution af 30te September 1860 hensesættes til Tugthumsarbejde for Røstid. Saa bør han og ubrede alle af Underfogelsen og Actionen lovlig flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther, med 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsøverretsdom af 22de Juli 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fastling og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Natten imellem den 20de og 21de December f. A. afbrændte aldeles et Arrestanten tilhørende Huus paa Aedai Heide, som han forrige Sommer havde kjøbt for 105 Rd., og som var brandforsikret for 160 Rd., medens derimod hans Indbo, der var forsikret for 165 Rd., men af hvilket en Deel allerede Aftenen før Branden var henbragt til en Kæbe, tildeels blev reddet. Under den imod Arrestanten, der strax blev mistænkt for at have paasat Ilden, indledebe Undersøgelse nægtebe han først at have paasat denne, men senere har han vedgaaet at være skyldig i saa Henseende, idet han nærmere har forklaret, at han, da han den 21de December f. A. skulde møde i Forligelsescommissionen i Hjørring og i den Anledning om Natten forlod sit Huus, kom til at vælte et Lys, hvorved noget nedhængende Spindelvæv blev antændt, og da han nu saae, hvor let han paa denne Maade kunde antænde Huset, fik han, der var haardt trængt af Gjæld, pludselig den Idee, at det var bedst for ham, om det Hele brændte, da han ikke kunde indsee, at han paa anden Maade kunde bjerge sig; han tog derfor Lyset og satte Ild i flere Spindelvæv, hvorved Taget antændtes, og han forlod derpaa Huset, der som anført aldeles nedbrændte, saaledes at Rubera kun ere tagerede til 12 Rd.

Arrestanten har ifølge Høiesteretsdom af 21de Juni 1837 været anseet for 3die Gang begaaet Tyveri med Fastsningsarbejde paa Livstid, hvorefter der ved lgl. Resolution af 16de Juni 1845 blev skjænket ham Friheden blandt Andet paa Bilskaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, igjen vilde blive indsat til Fæstningsarbejde paa Livstid, og efter at han derpaa ved Høiesteretsdom af 14de Mat 1851 for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri var dømt til at behandles efter fornævnte lgl. Resolution, blev Friheden ham atter skjænket ved lgl. Resolution af 30te September 1860 blandt Andet paa den Betingelse, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, dog Betleri eller Løsgængeri undtagne, eller oftere overtræder de Regler, som Politiet for at sikke sig hans ordentlige Forhold foreskriver, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

I Genhold hertil og da den Forbrydelse, hvori Arrestanten efter det Ovenansførte nu har gjort sig skyldig, maa henføres under Bestemmelsen i Straffelovens § 281, er Arrestanten ved Underretsdømmen retteligen dømt til i Overeensstemmelse med den ansførte lgl. Resolution af 30te Septbr. 1860 at henføres til Tugthuusarbejde for Livstid, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten i Salair til Actor og Defensor for Overretten vil have at betale 5 Rd. til hver. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.“

Nr. 189.

Advocat Hansen
contra

Jørgen Christian Iversen (Defensor Henrichsen),
for voldeligt Overfald.

Rolbing Kjøbstads Extraretsdom af 20de Juli 1867: „Til-talte Jørgen Christian Iversen bør henfattes i simpelt Fængsel i ti Dage. Til Snebkersvend Peter Petersen i Rolbing bør Til-talte derhos erlægge en Godtgjørelse af 20 Rd. Saa bør han og udrede alle af denne Sag løbligt flydende Dufkostninger, deri-blandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahl 5 Rd. og til Defensor, Secretair, Procurator Kjerulf 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms løblige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 2den September 1867: „Til-talte, Slagter Jørgen Christian Iversen bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Snebkersvend Peter Petersen tilkjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Pro-curatorerne Isaacsen og Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstat-ning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms løblige Forkyn-delse og isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanførte Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde be-stemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hen-richsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdex det: „Under nærværende Sag tiltales Slagter Søren Christian Iversen for voldeligt Overfald, og gaaer Sigtelsen navnlig ud paa, at han ved en den 5te Juni d. A. ved Kolding afholdt Grundlovsfest skal have overfaldet Snektersvend Peter Petersen.

Bemeldte Peter Petersen har i saa Henseende forklaret, at da han den nævnte Dags Aften Kl. mellem 10 og 11 var kommen ind i et Telt paa Festspladsen, kaldte en Bekendt, som sad ved et Bord sammesteds, paa ham, og da han derpaa, idet han udbroød: „Hier bin ich,“ var gaaet hen til Bordet, blev han, medens han var i Begreb med at sætte sig ned, uden nogen videre dertil givne Anledning overfalden af en ubekendt Person, der sad ligeoverfor paa den anden Side af Bordet, og som han isørigt ikke lagde næiere Mærke til, idet bemeldte Person reiste sig og med stor Kraft bibragte ham med en Stok 4 Slag i Hovedet, hvoraf de 3 første traf ovenpaa Hovedet, uden dog at tilføie ham videre Skade, idet han havde en blød lavpullet Hat paa, hvorefter han ved det 4de Slag, der traf ham paa Panden over det venstre Øie, seguede blødende til Jorden, hvorefter han strax blev fulgt hen til Districtsløgen, efter hvis under Sagen fremlagte Attest han, foruden nogle mindre Sugillationer paa den haa-rede Deel af Hovedet, havde paa venstre Side af Panden omtrent en Tomme over den yderste Ende af Hienbrøuet et med betydelig Svævelse forbundet ga-bende Saar af trekantet Form, omtrent 4 Linier langt og bredt, hvilket Saar imidlertid ikke antoges at ville efterlade andre Følger for Fremtiden end et noget vanskelige Ar.

Tiltalte, der har erkjendt den ommeldte Aften at have været tilstede i det ovenfor omtalte Telt, har imidlertid vedholdende paastaet, at han ved bemeldte Leilighed var i den Grad beruset, at han aldeles ikke veed, hvad han har foretaget sig, og at han uvanlig ikke veed af at have tilføiet Snektersvend Peter Petersen, hvem han let ikke kjendte, nogen Overlast, men ligesom det ved flere Vidners edelige Forklaring maa ansees godtgjort, at Tiltalte ved den ommeldte Leilighed har med den tykke Ende af en Stok bibragt Peter Petersen 4 Slag i Hovedet, saa at denne saaldt blødende omkuld, samt at der ikke dertil var givet Tiltalte anden Anledning end at Peter Petersen havde brugt de ovennævnte tykke Ord, saaledes maa det ogsaa efter samtlige under Sagen herom afgivne Vidneforklaringer antages, at Tiltalte ikke ved den ommeldte Leilighed har været beruset i nogen særdeles høi Grad.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1831 og tidligere, foruden efter Overrettens Dom af 27de November 1854 at være ansæet for Hæleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, navnlig ifølge 2 approberede Forlig af 28de Februar 1860 og 1ste December 1864 har for voldeligt Forhold betalt Bøder af henholdsvis 10 Rd. og 20 Rd., nu være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen til Peter Petersen og Actionens Omkostninger vil Underretsbdommen være at fastsætte.”

Mandagen den 7de October.

Nr. 99.

Advocat Henriksen
contra**William Frandsen og Frands Nielsen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Forsknævnte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for at have forledet ham dertil samt tillige for Tyveri.

Amager Birk's Extraretsdom af 7de Januar 1867: „Tiltalte William Frandsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Frands Nielsen bør henfættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Reichmann og Defensor, Procurator Melbøla 6 Rb. til hver, udredes af Tiltalte Frands Nielsen, dog saaledes, at Tiltalte William Frandsen heraf tilsvarende en Hjerbedeel in solidum med ham. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1867: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Procuratorerne Herforth og Meyer tillægges i Salair hver især 8 Rb., der udredes af de Tiltalte William Frandsen og Frands Nielsen af Kasirup efter det i bemeldte Dom med Hensyn til det øvrige Salair bestemte Forhold. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de efter Overrettens Doms Afsligelse tilveiebragte nye Dørløsninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det ved Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rb., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Omstændighederne ved nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Tiltalte William Frandsen sigtes for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og Tiltalte Pister Frands Nielsen, Høstnævntes Fader, for at have forledet ham hertil samt for Tyveri, ere i det Væsentlige følgende:

Efterat Skibsreder Duxcher Petersens Foll om Eftermiddagen den 8de November sidstleden med Damperen „Robert“ havde forsøgt at trække den paa Saltholmens vestre Side grundstødte Jagt „Elisa“ af Allinge af Grundten, uden at dette lykkedes, efterløde de — da Damperen selv var udsat for at komme formeibest Ravvande paa Grund og da de ventede næste Morgen at gjentage Forsøget — de Louge, hvormed dette var anstillet, i Vandet i Sagens umiddelbare Nærhed, idet de heftede den ene Ende med en tynd Line til en Sandfak, der sankedes omtrent 80 Favne fra Jagten paa 4 Fods Vand og idet en Kare som Bøie betegnede Stedet.

Da der den næste Morgen savnedes en 77 Favne lang saakaldt Vertiline, og et med denne forbundet 60 Favne langt Rabbeltoug, tilsammen af Værdi 120 Rd., fandt Mistanken paa de Tiltalte, der havde været tilstede paa Jagten, da Lougene sankedes.

Tiltalte Frands Nielsen har nu ogsaa tilføjet at have taget dem, idet han har forklaret, at han, der dog ikke ved sin Tilstedeværelse paa Jagten vil have bemærket, at Damperen slap Touget i Vandet, af nogle Fiskere i Rastrup samme Aften hørte, at dette var steet, og at han da besluttede at sætte sig i Besiddelse af det, hvorfor han senere paa Aftenen i Mørket alene i sin Baad, forsynet med et Dræg og en Baadshage, seilede ud i Nærheden af Jagten, hvor han imellem denne og Stedet, hvor han skønnede Damperen havde ligget, uden at han vil have bemærket Karen, der tjente til Bøie, ved Hjælp af Drægget søgte efter Touget, som han ogsaa efter omtrent $\frac{1}{2}$ Times Forsøg fik fat paa, hvorefter han løste det fra Sandfækket og halede Vertilinen og Rabbeltouget op i sin Baad, idet han med sin Kniv kappede det sidste fra et dermed forbundet saakaldt Reiatoug, men da Binden var bleven contract og Tougværket generede ved Krydsningen tilbage til Rastrup, seilede han længere hen ved Saltholmen til den saakaldte Lusebro, hvor han ved nogle store Steen sankede Tougværket i Sæen, men da han den næste Dag i Rastrup hørte Foll omtale Vortagelsen af Tougværket som Tyveri, blev han angstelig over hvad han havde gjort og turde ikke bringe det land, hvorfor han den paafølgende Aften seilede over til Saltholm for at tage det og lægge det paa sin Plads igjen, men kunde ei finde det.

For imiblextid at blive udenfor Sagen begav han sig Mandagen den 12te November til Dragør, hvor han med en Person ved Navn Malm aftalte, at denne næste Aften skulde møde ham paa Lusebroen, der modtog Tougværket og oplyste det som opstiftet og dele Hjergelønnen med Tiltalte. Overensstemmende med denne Aftale indfandt Malm sig næste Aften paa det ommelte Sted, modtog Tougværket, men anmeldte det Passerede for Tieren, der har frafaldet Erstatning.

Bel har Tiltalte udsagt, at han, da han tog Tongværket, stod i den Formening, at hans Handling var looslig, idet han betragtede det som andet fra Gøden hjerget Gøds, og at det var hans Hensigt at opløse det paa sædvanlig Maade og forbre sin Hjerget af Gieren, medens han har erkendt, at han vel vidste, at denne var Duschet Peterfen samt at Louget kun kunde være sænket for igjen at optages, men det Hjønes ikke rettere end at hans Forhold med Høie af Underdommeren er betragtet som Tyveri.

Forfaavidt Tiltalte endvidere sigtes for at have tilvendt sig en Fiskerne Cornelius Nielsen og Fritz Peterfen tilhørende Steentang, er der ikke imod hans Venøgtelse fremkommet tilstrækkeligt Bevis imod ham, ligesaa lidt som for at han har forlebet sin Søn, Medtaltale William Frandsen, til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Da det maa billiges, at Tiltalte, der er født i 1823 og ei forhen er tiltalt eller straffet, er anseet efter Straffelovens § 228 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, vil Dommen forfaavidt være at stadfæste.

End angaaer Tiltalte William Frandsen, der er født den 11te Januar 1851 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, maa det ligeledes billiges, at han er frikendt for Actors Tiltale, idet han, der var anholdt som mistænt for Deelagtighed i Tyveriet af Tongværket, vel har afgivet usandsfærbige Forklaringer for Retten, men dette er slet af ham som Inqvisit.

Underrettens Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 192.

Advocat Liebe
contra

Thorvald Heinrich August Moorbeck eller **Moorbeck**
(Defensor Bunken),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Antvorskov Bivks Extraretsdom af 12te Juli 1867: „De Tiltalte, Muursvend Thorvald Heinrich August Moorbeck af Slagelse og Høker Mads Pedersen af Lorus, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver i 3 Gange 5 Dage, og bør den Sidstnævnte derhos erlægge en Mulct af 20 Rd. til Sorø Amts Fattighedskasse. De Tiltalte bør endvidere Gen for Begge og Begge for Gen udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnach 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Drechslen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver: samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Au-

gust 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonsen og Leth for Overretten betale de Tiltalte Muursvend Thorvald Heinrich August Morbeck eller Moorbeck af Slagelse og Høker Mads Pedersen af Lørup in solidum 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thorvald Heinrich August Morbecks Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Antvorskov Birkis Gyrreret paaahentle Sag tiltales Muursvend Thorvald Heinrich August Morbeck eller Moorbeck af Slagelse for falsk Forklaring for Retten og Høker Mads Pedersen af Lørup for at have forloftet Andre til at afgive en saadan falsk Forklaring samt for ulovlig Brændeviinshandel og Krohold.“

Begge Tiltalte ere ved egen, ved de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestræbte Tilstaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paafigtede Forhold, idet Tiltalte Mads Pedersen har vedgaaet, at han i Løbet af det sidste Aar har saavel solgt Brændeviin ud af Huset, som ogsaa udfjænklet Brændeviin og solgt Fødevarer til Fortæring i Huset, samt at han, da han den 11te Mai d. A. skulde møde i Politiretten i den Anledning, har opfordret Medtiltalte og et andet Vidne, der begge havde kjøbt Brændeviin og Fødevarer hos ham, til i Retten at nægte saadant, og derfor tilfagt dem at ville estergive dem hvad de skyldte ham, og senere yderligere godtgjøre dem derved, og Tiltalte Morbeck har dernæst paa Grund af denne Opfordring i Politiretten i flere Puncter lagt Skjul paa Sandheden, men senere maattet indrømme, at hans tidligere Forklaring var urigtig og afgiven for at holde Medtiltalte Mads Pedersen fri for Straf.

De Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lovsær og af hvilke ingen findes tidligere criminaliter straffet . . . findes derfor retteligen ansete Tiltalte Morbeck efter Straffelovens § 146 . . . og da de valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver og derhos en Mulct

til Sore Amts Fattigkasse af 20 Rd. for Tiltalte Pedersen, bifalbes, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, vil den indbante Dom i det Hele blive at stadfæste."

Nr. 167.

Advocat-Brock

contra

Hans Peter Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Attentat paa denne Forbrydelse.

Hjerm-Binding Herredets Extraretsdom af 11te Marts 1867: „Tiltalte Huusmand Hans Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Brass og Defensor, Kammerraad Repsbørgh 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 8de Juli 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sjaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indbante Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indbante Doms Præmisjer hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 7de October s. A., da Indsidder Lars Rasmussen, der beboede 2 Kamre i Tiltaltes Huus, var fraværende, har i den Hensigt at tilvende sig noget Brændevin, som Rasmussen havde henstaaende i en Tønde i det ene Kammer, skaffet sig Udgang til dennes Leilighed ved at oplukke den afslaaede Dør til samme med et 3 Tommers Søm, som var købt i Enden. Han begyndte nu at aftappe Brændevinen i en Dunt, som han havde medbragt, og hvori der efter hans Formening kunde rummes 4 eller 5 Potter, men da han havde afdappet, som han antager omtrent en halv Pot, kom 2

Karle, der efter deres Forklaring af Rasmussen vare anmodede om i hans Fraværelse at passe paa, om Tiltalte tog Brændeviin, og i den Hensigt havde begivet sig ind i et indre Kammer, hvorfra de havde hørt Tiltalte aabne Døren til det ydre Kammer, tilføje, hvorefter det Brændeviin, som Tiltalte havde faaet aftappet, og som efter de ovennævnte Karles Forklaring ifftu udgjorde et Par Pægle, igjen af en af disse blev hejdt i Ankeret.

Før sit ansørte Forhold vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er 38 Aar gl. og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. § 46 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underretsbommen, ved hvilken Straffetiden er bestemt til 6 Gange 5 Dage, men hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den ansørte Forandring i Straffetiden være at fastsætte."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sendes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglæber og paa de kgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Høgel).
Hjelsbø & Gænrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21.

Den 25de October.

1867.

Anden ordinaire Sessiou.

Mandagen den 7de October.

Nr. 149.

Advocat Levinson

contra

Johanne Hansdatter, Hans Ulrikfens Enke (Def. Hansen),
for ulovlig Brændevinshandel og Krohold.

Bregentved=Støjsfeld Birks Politiretsdom af 21de Januar 1867: „Tiltalte, Smed Hans Ulrikfens Enke, Johanne Hansdatter af Dalby, bør bøde 100 Rd. til Præsts Amts Fattigkasse inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de Mai 1867: „Tiltalte Johanne Hansdatter, Smed Hans Ulrikfens Enke af Dalby, bør til Præsts Amts Fattigkasse bøde 100 Rd., men isøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, og bør hun derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procuratorerne Engberg og Alberti for Overretten, 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

XI. Kargang.

Randsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Johanne Hansdatter, Smed Hans Ulriffens Enke af Dalby, der ved denne Rets Dom af 27de November f. A. er anseet skyldig i 3die Gang begaaet Overtrædelse af Lov 29de December 1867 § 77 og herfor ifjunden en Mulct af 50 Rd., er under nærværende, i 1ste Instans ved Bregentveds-Giøsefeld Birk Politiret den 21de Januar d. A. paakjendte, hertil indbante Sag sat under Tiltale for ulovlig Brændevinshandel og Krohold.

Ved egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste er det beviist, at Tiltalte efter den 16de Juli f. A., da Underretsdommen i den forrige Sag blev affagt, har gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinshandel, idet hun deels har solgt Brændevin pottevis ud af Huset og deels for Egnens Folk har besørget fylbt hos Kjøbmanden deres Brændevinsankere og ved Uleveringen beholdt den hende tilstaaede Rabat, saa at Modtagerne af Brændevinen have betalt hende en højere Priis for det, end hun har givet Kjøbmanden.

Hvad derimod angaaer Sigtelsen for Krohold, findes hun ikke heri at have gjort sig skyldig, idet det kun er beviist, at hun har solgt W til Fortæring paa Stedet.

I Henhold til Anførte vil Tiltalte nu være at ansee for 4de Gang begaaet Overtrædelse af oven citerede § 77 med en Mulct, der fastsættes til 100 Rd. og tilfalder Præsids Amts Fattigkasje, men isørigt at strikende for det Offentliges Tiltale.“

Tirsdagen den 8de October.

Nr. 162.

Advocat Levinsen

contra

Mads Hansen, Jens Pedersen, Niels Sørensen
og deres Hustru **Birthe Marie Pedersdatter**

(Defensor Hansen),

de to Førstnævnte for Tyveri, de to Sidstnævnte for Hæleri.

Øster-Flakkebjerg Herreds Extraretsdom af 13de Marts 1867: „Tiltalte, Arrestanten Mads Hansen, bør at henføres til Fo.bedringshussarbejde i 1 Aar og de Tiltalte, Arrestanten Jens Pedersen og Slagter Niels Sørensen af Skjelby, i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 og Sidstnævnte i 5

Dage, hvortilmod Tiltalte, Slagter Niels Sørensens Hustru Birthe Marie Pedersdatter, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; saa bør og de Tiltalte at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Thomsen 6 Rd., saaledes at $\frac{3}{4}$ af ovennævnte Omkostninger udredes af Arresteranterne Mads Hansen og Jens Pedersen in solidum og $\frac{1}{4}$ af samme Omkostninger af de Tiltalte Slagter Niels Sørensen og hans Hustru Birthe Marie Pedersdatter, ligeledes in solidum. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juni 1867: „Tiltalte Birthe Marie Pedersdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium tillægges Procuratorerne Christensen og Bøcher for Overretten hver 8 Rd., der udredes af Arresteranterne Mads Hansen og Jens Pedersen, samt de Tiltalte Slagter Niels Sørensen af Skjelby og deenes Hustru Birthe Marie Pedersdatter eller Pedersen efter det i bemeldte Dom fastsatte Forhold. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Tiltalte Mads Hansen vil paa Grund af de ham tidligere overgaaede Domme nu for det af ham udviste Forhold, i Henhold til Straffelovens § 241, blive at ansæe som for 4de Gang begaaet Hæleri efter § 238 sidste Ved, og hans Straf herefter findes at kunne bestemmes, som ved den indaankede Dom stæet, til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Mads Hansen og Jens Pedersen ville have at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger, og at Niels Sørensen og Birthe Marie Pedersdatter in solidum med dem og indbyrdes deeltage i Udredelsen af $\frac{1}{4}$ af samme.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mads Hansen og Jens Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige Actionens Omkostninger, samt at Niels

Sørensen og Birthe Marie Pedersdatter, in solidum med dem og indbyrdes, deraf tilsvare $\frac{1}{4}$. Advocaterne Revinsen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanterne Mads Hansen og Jens Pedersen for Tyveri, de Tiltalte Slagter Niels Sørensen af Skjelby og hennes Hustru Birthe Marie Pedersdatter eller Pedersen for Hæleri.

Ved egen Tilsaaelse, der stemmer med det isvrigt Oplyste, er det godtgjort, at begge Arrestanter i Forening den 7de October f. A. om Aftenen Kl. omtrent 8 have sjaalet endeel i Forpagter Petersens Enkes Have ved Fjerslev til Bleg ublagt Lærred og Dreil, forskjellige Stykker, ialt til en Værdi af 37 Rd. 5 Sk.

Fremdeles har Arrestanten Jens Pedersen vedgaaet, at han nogle Dage iforveien har sat sig i Besiddelse af et paa et Gjørde i Englebjerg ophængt, Sabelmager Pedersens Datter tilhørende Stykke Lærred, vurderet til 1 Rd. Skjendt der er en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten Mads Hansen har deeltaget i dette Tyveri, er der dog ikke imod hans Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for saadan Deelagtighed.

Af de Tiltalte Slagter Niels Sørensen og Hustru har Forskæmte tilsaaet, at han, naaget han antog, at Arrestanterne havde sjaalet det Lærred, hvormed de indfandt sig hos ham samme Nat, som Tyveriet var begaaet, ikke bestomindre husede dem tilligemed de medbragte Tyveløfter i over et Døgn paa sit Loft og under dette deres Ophold forsynede dem med Levnetsmidler og en Sax til Lærredets Stafflipning, for hvilke Tjenester de tilbode ham et Stykke af det sjaalne Lærred, som han imidlertid ikke fik, da Arrestanterne ham nafvidende forlode hans Huus uden at indgive deres Løfte. Derimod kan det ikke ansees godtgjort mod Tiltalte Birthe Marie Pedersdatters Benægtelse, at hun skulde have været vidende om, at Arrestanterne medbragte sjaalne Koster til Huset, og det maa derfor billiges, at hun ved Underretten er frifunden, men efter Omstændighederne skjønnes der dog ikke at være Frøie til hun at tillægges hende Frifindelse for videre Tiltale, hvormod hun vil være at frifinde for Actors Tiltale.

Arrestanten Mads Hansen er blandt Andet ifølge Høiesteretsdom af 15de April 1845 for 2den Gang begaaet Tyveri anseet med 1 Aars Forbedringshumsårarbeide, og ifølge samme Rets Dom af 7de November 1855 som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Arbeide i 2 Aar. Da der nu, siden Arrestanten udstod Straffen for Tyveri efter forskaente Dom, er forløbet mere end 10 Aar, cfr. Straffelovens § 61, kan det vel ikke billiges, at han ved den indankede

Dom er anseet efter denne Lovs § 231 1ste Membrum. Naar imidlertid hensees til, at den Arrestanten i 1855 overgaaede Dom i Genhold til Bestemmelserne i bemeldte Lovs § 241 2det Membrum, cfr. § 238, vil være at tage i Betragtning ved Straffens Bestemmelse for det af ham nu begaaede Tyveri, findes dog den af Underretten valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde at kunne bibeholdes.

Ligeledes bifalbes det, at Arrestanten Jens Pedersen, der er langt over criminel Cavalder, og som blandt Andet ifølge Lybjerg Herreds Extraretsdom af 4de November 1863 for 1ste Gang begaaet Tyveri har været anseet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu ved den paaanførte Dom er anseet efter Straffelovens § 230 1ste Membrum, og at Straffen er bestemt til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Da endelig den Tiltalte Niels Sørensen, der er over criminel Cavalder og som tidligere ifølge nærværende Rets Dom af 8de Juni 1866 har været straffet efter Frbn. 11te April 1840 § 58 cfr. § 50 med 4 Dages simpelt Fængsel for 1ste Gang begaaet Hæleri, ifølge Straffelovens § 238 tilføjede Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, saavelsom Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom med den ovenfor nævnte Forandring, forsaavidt Tiltalte Birthe Marie Pedersdatter angaaer, være at stadfæste."

Nr. 171.

Advocat Hansen

contra

Anders Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Juli 1867: „De Tiltalte Anders Nielsen og Ane Marie Christensen, Vars Hansens Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Dage. Actionens Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Alberti, 6 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Nielsen, dog at Tiltalte Hansens Enke in solidum med ham deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, berunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Anders Nielsens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt

paakaanter er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

Den indante Doms Præmiser hedder det: „Under nærbærende, imod de Tiltalte Anders Nielsen og Ane Marie Christensen, Lars Hansens Enke, anlagte Sag, hvorunder den Første tiltales for Bebrageri og Falsk og den Sidste for Meddelelighed i Bebrageri, gaae deres senest afgivne Forklaringer og Tilførelser, som der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Føie til at forkaste, ud paa, at Tiltalte Nielsen, der lever i naturligt Ægteskab med Tiltalte Hansens Enke og boer i Virkeub, efter gjennem denne at være kommen til Kundskab om, at der ifølge Ansøgning var af Grevinde Danner tilfæaaet Arbeidsmand Frederik Jensen af Amsterdam ved Hirsøholm en Understøttelse af 3 Rb., har besluttet sig til at forsøge paa, ved at udgive sig for bemeldte F. Jensen og eventualiter qvittere i hans Navn, at hæve den denne tilfæaaede Understøttelse, samt i dette Niemed, naanset at Tiltalte Hansens Enke, hvem han medbeefte sin Hensigt, fraraade ham det, begjædet sig hen paa fornævnte Grevindes Bopæl i Ny-Vestergade heri Staden, hvor han, idet han udgab sig for ovennævnte F. Jensen, fik af Grevindens Secretair udbetalt den hien tilfæaaede Understøttelse af 3 Rb., og da han skulde understøtte en Dvitering for Modtagelsen af dette Beløb, fik Portner Allerups Hustru Ane Larsen til paa hans Anmodning som uskryldig at skrive Navnet Frederik Jensen under Dviteringen, medens han holdt paa Pennen, hvorhos han lod hende beholde Dviteringen for at levere den til Bedkommende. . . .

Som Følge heraf ville de Tiltalte, af hvilke Nielsen er døbt den 11te Juni 1826 og Hansens Enke er skjøntet at være 47 Aar gammel, og som ikke ere fundne forhen straffede efter Dom, være at anses efter Straffeloven, Nielsen, der ikke findes overført noget Forhold, der vil bevirke særligt Ansvar for ham for Bebrageri, efter sammes § 268 og Hansens Enke efter § 55, sammenholdt med fornævnte §, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød, for Forfærdelse i 6 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 5 Dage.“

Nr. 170.

Advocat Henriksen
contra

Peder Christen eller **Christian Andersen**, ogsaa kaldet
Peder Blougstrup (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Herreds Extraretsdom af 14de Juni 1867: „Arrestanten Peder Christian Andersen, ogsaa kaldet Peder Blougstrup,

bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned; saa og udrede de af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Procuratorerne Hofstrup og Bøggild, henholdsvis 5 og 4 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 5te August 1867: „Arrestanten Peder Christen eller Christlan Andersen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sjaacsen, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Klubbien for Høiesteret betales Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Søndagen den 17de Februar d. A., som det maa antages henimod Kl. 8 om Aftenen, blev fra Gaardmand Niels Peter Frøstigs Karlekammer i Hillerup bortstjaalet en Sengs Klæder, bestaaende af en Overdyne, en Underdyne, 3 Puder og 2 Par Lagener, idet Tyven maatte antages at have banet sig Afgang til Karlekammeret ved voldsomt at indstøde den fra Marken til Stalben førende Dør, hvis indvendig anbragte ved et stærkt Søm befæstede Hvirvel fandtes afrebet eller afløst; udenfor Døren fandtes strax en af Puderne, som Tyven maatte antages ved Bortgangen at have tabt; ved Eftersøgning den følgende Morgen fandtes derhos meget kjendelige Spor af Tyvens Træsko til Jeshed Bjerge henimod Gredsted Bro, hvor Sporene tabte sig paa den grønne Mark, og ved Markstjælet mellem Hillerup og Jeshed Mark fandtes et af de stjaalne Lagener, som Tyven maatte antages underveis at have tabt; Bestjaalne har derhos edelig ubragt, at han ligeledes kunde skjæle Sporene i omvendt Retning, saaledes at Tyven maatte antages ogsaa at være gaaet den ommelte Vej til Gjeringstedet.

Under den i denne Anledning indlebede Undersøgelse mod Arrestanten, der strax blev mistænkt for Tyveriet, fordi Tyveriet maatte antages udøvet af en med Localiteterne bekendt Person, hvilket var Tilfældet med Arrestanten, der havde høst Arbejde hos Frøstig og ligget i det ommelte Karlekammer, har

Arrestanten vedholdende benægtet at have begaaet det omhandlede Tyveri eller at have været i Hillerup den ommeldte Søndag eller at have været i Besiddelse af de stjaalne Sengklæder. Det er imidlertid oplyst, at Arrestanten har været fraværende fra sit Opholdssted i Bong fra den 17de Februar om Eftermiddagen Kl. 1 indtil den næste Morgen tidlig, og med Hensyn til denne sin Fraværelse har han afgivet usandsynlige og modsigende Forklaringer, men ligesom han dog i sin sidste i saa Henseende afgivne Forklaring har erkjendt den ommeldte Søndag Eftermiddag at have fra Bong begivet sig i en Retning, der førte ad Hillerup til, og at have været ikke langt fra denne By, saaledes have 2 Vidner udsagt, at de den ommeldte Aften Kl. 9 à 10 i Ørestedbro — henimod hvilket Sted Sporene af Tyven, som melst, vare kjendelige — have seet en Mand, der efter Størrelsen eller Høiden godt kunde passe til Arrestanten, komme sydfra, eller som det maa antages i Retningen fra Hillerup, over Broen med en stor Palle, der efter det ene Vidnes Forklaring var hvid og rund og forekom Vidnet at kunne være Sengstøi, ligesom det andet Vidne har udsagt, at det var en stor Pylbt af lette Sager, indviklet tilskyndende i et Lagen. Fremdeles er det oplyst, at Arrestanten efter sin Hjemkomst om Morgen den 18de Februar har hugget og sauget sine Trækstø istykker, og med Hensyn til de foresundne Stumper af disse Trækstø, hvilke Arrestanten har erkjendt at have brugt paa sin Vandring den 17de Februar, har Besjaaelse og 2 Vidner, der havde beaktet i den 18de Februar at forfølge Sporene, edelig udsagt, at de nøgagtig passe til de fundne Spor, hvorhos Forhørsdommeren har ladet tilføje Protocolen, at det forekom ham utvivlsomt, at der ikke gaves et Par andre saa forskellige og saa stærkt markerede Trækstø, og at der neppe kunde være nogen Tvivl om, at de af Vidnerne — som det af Forhørene fremgaae, i megen Detail — omforskarede Spor maatte være af de foresundne, af Arrestanten ubrugeliggjorte Trækstø. Under Undersøgelsens Drift er fremdeles i den Gaardmands Kjør i Bong, hvor Arrestanten havde Ophold, fundet en Dverbyrne, en Underbyrne, 2 Puder og et Lagen, hvilke Sengklæder Gaardmand Peder Frøsig edelig har vedkjendt sig som de ham den 17de Februar frastjaalne, og medens Arrestanten endog har benægtet at vide, hvor Gaardens Kjør er eller at have været der, har derimod en Tjenestefarl, der den 10de Martz d. A. fandt Sengklæderne i Kjøret, forklaret, at han den 20de Februar — da Arrestanten, inden nærværende Undersøgelses Begyndelse, i anden Anledning skulde møde paa Herredscontoiret — saae Arrestanten gaae fra sin Husbonde Gaard til Kjøret, hvor han gik omkring i nogen Tid, inden han fortsatte sin Gang, idet det forekom Vidnet, der dog ikke fulgte Arrestanten med Dinene hele Tiden, og ikke saae Arrestanten staae stille der eller høre sig ned, at det tog lang Tid for Arrestanten at komme fra Kjøret og navnlig længere Tid end han havde behøvet for at passere Kjøret.

Endelig er det oplyst, at Arrestanten, der levede sammen med et Fruentimmer, som i det omhandlede Tidrum opholdt sig hos en Husmand i Eggen, medens Arrestanten havde Arbejde paa den ommeldte Gaard i Bong, har været i Trang for Sengklæder, idet han ingen Sengklæder havde til dem selv

og Børnene, og de Folk, de vare hos, ikke vilde overlade dem Sengklæder, og da Fruentimmeret den 15de Februar d. A., paa hvilken Dag den ommeldte Hunsmand maa antages at have taget de Sengklæder, han indtil da havde laant dem, fra dem, talte til Arrestanten om Sengklæder, sagde Arrestanten, efter den af Fruentimmeret afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten har erkjendt, til hende, at han den følgende Søndag — den 17de Februar — vilde hente en Sengs Klæder, ligesom han den næste Tirsdag, da han traf hende, sagde til hende, at hun ikke skulde klage sig, da han nu havde faaet en Seng; bemeldte Hunsmand har derhos forklaret, at Arrestanten om Onsdagen derefter, da der, som det maa antages, var Tale om, at Fruentimmeret og Børnene skulde flygte, og Arrestanten bad om, at de maatte blive endnu i nogle Dage, sagde til Hunsmanden, at han havde en Sengovre hos sig i Bong, som han havde hentet om Søndagen, i hvilken Henseende Arrestanten har udsagt, at det nok kunde være, at han havde vittert sig saaledes.

Efter det saaledes Anførte i Forbindelse med, at Arrestantens Forklaringer i det Hele have været vakkende og møbfgende og at han er en tidligere straffet Person, er der vel en ikke ringe Formodning for, at Arrestanten har begaaet det ommeldte Tyveri, men da der dog ikke findes at være tilveiebragt et efter Bestemmelserne i Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis herfor, vil han være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tilfælde.“

Onsdagen den 9de October.

Nr. 172.

Advocat Henriksen
contra

Kirstine Marie Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for saadant Forhold, som i Straffelovens § 194 jfr. § 1 i Slutningen er omhandlet.

Bornholms Sønder Herreds Extraretsdom af 20de Juli 1867: „Arrestantinden Kirstine Marie Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa betaler hun og alle af denne Sag loelig stydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Møller 6 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Peterfen 5 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. Alt efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Hin-
 denburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd.
 til hver.

I den indanlede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestantinden, ugift
 Fruentimmer Kirstine Marie Hansen af Bøsternarie, som under nærvæ-
 rende Sag tiltales „for saadant Forhold, som i Straffelovens § 194 jfr. § 1 i
 Slutningen er omhandlet“, er saavel ved egen Tilstaaelse som ved det dermed
 stemmende isvrigt Fremkomne tilstrækkelig overbevist om deri at have gjort sig
 skyldig, hvorved de nærmere Omstændigheder ere følgende:

Efterat Arrestantinden, der siden ifjor Sommer havde søgt sig frugtsum-
 melig, under sit midlertidige Ophold paa Spiblegaard i Aker, en Aften i
 sidste Halvdeel af Marts Maaned d. A. — Dagen har ikke kunnet opgives
 næriere end til ca. 3 Uger efter Fastelavn — var gaaet i Seng til sædvanlig
 Tid, i et Kammer hun havde sør sig selv, var hun, der er ca. 37 Aar gammel
 og som to Gange før har født, vaagnet henimod Riduat af Smertes, hvori
 hun strax fornem Fødselsveer, og da hun forud var bestemt paa ikke at føde i
 sit Værelse, hvorved det Hele lettere vilde blive opdaget, var hun, efterat have
 faaet op og iført sig sine Klæder, gaaet ud gjennem Gaarddøren og Porten
 hen til en Jordplet ved den forbi Gaarden flydende Løaa, hvor hun da, med-
 havende et Skjort, som hun lagde under sig, for at der ikke paa Jorden skulde
 findes Mærker af det Foregaaende, havde kastet sig ned, idelig overfaldet af
 Veerne. Efter omtrent en Timestids Forløb var dog Fødselen gaaet for sig
 uden særdeles Besvær, og om Arrestantinden end har villet mene, at den er
 kommen nogle faa Uger før tidligt, var Barnet dog efter hendes eget Skjøn
 omtrent fuldbaaret. Uden at undersøge eller ændse, om det var levende født
 eller ei — bestemte Livstegn vil hun i alt Fald i den mørke og skyfulde Nat
 og forkommen af Kulde og Vaande, som hun var, ikke have mærket, men tør
 derfor ikke modsig, at det mulig kan have havt Liv; heller ikke veed hun, om
 det var et Dreng- eller Pigebarn — tog hun, „da hun i sin hjælpeløse og
 raadsilbe Forfatning ikke vidste, hvad hun skulde gjøre med det“, ganske kort
 efter det udsøgte Barn og kaste det nøgent ud i Aaen i Forventning af, at
 det af den paa den Tid vandrige og svede Strøm vilde snart blive skyllet ud
 i Havet. Navlestrengen havde hun strax efter Fødselen volbsomt overrevet, og
 tilbragte Styrtebelen af den tilbagegaaende Deel af Matten paa Marken, pla-
 get af Anger over det Skete, inbtill hun henimod Morgen, da hun var kommen
 ind paa Locumet, var bleven af med Esterbyrden, som hun nedfænkede i samme.
 Efterat have udhvilet sig paa sit Kammer, havde hun om Dagen udført sin
 sædvanlige Dont og havde i den nærmeste Tid efter, for at svække eller af-
 værgø Mistante om det Forfælgende, haaret noget tyffere Klæder, navnlig
 forpaa. Ogsaa havde hun faaet det blodplettede Skjort reenvasket.

Ved Udrensningen af Locumet sist i April Maaned næstefter gav Fore-

konsten af Efterbyrden, der strax henlede Mistanken paa Arrestantinden, Anledning til Sagens rettlige Undersøgelse, hvorunder hun har afgivet en i det Hele aabenhjertig Bekenndelse.

Den af Arrestantinden udlagte Børnesøder, Huusmand Niels Peter Hansen af Bøsternarie, som efter hendes eget Udsagn er den Æneste, til hvem hun, da hun følte sig frugtømmelig, har betroet sig derom, har vedholdende benægtet at have staaet i noget utilladeligt Forhold til hende, ligesom han og tidligere stadigt har afvist hende, naar hun derom henvendte sig til ham.

Under Svangerskabet har hun, næst at skjule dette saameget som muligt og selvlighedsvis benægtet det, hverken tilberedt Børnesoi eller forhørt sig om noget Sted, hvor hun kunde være under hendes forestaaende Barselsfærd, saaledet som overhovedet truffet nogensomhelst dertil sigtende Forberedelse. Ogsaa har hun efter eget Sigende under hendes Frugtømmelighed været fortrøstlig med Tanken om at vilde føde hemmeligt, uden dog derom saakaldet som om Børnets Omkringelse, hvis det blev levende født, at have fattet nogen fast Beslutning, idet hun i det Hele toget har „ladet det staae til“ eller komme an paa Tilfældet, hvorefter det vilde gaae. Børnets Udkastelse i Naen, uden at hun har bekymret sig om eller vidst, om det var levende eller dødt — Skjendt hun dog snarest har villet antage det sidste — var derfor alene Frugten af en i samme Dieblid under Paavirkningen af det Trøstesløse i hendes iøvrende Tilstand tagen Bestemmelse.

Eiget af Børnet er ikke siden kommet for en Dag, og have vedkommende Læger — Physicus Zahrtmann og praktiserende Læge Brøhde — i deres over Sagen afgivne Erklæring, der af Nordemoderen for hendes Vedkommende er tiltraadt, eenstemmig udtalt sig derhen, at ihvorvel det efter det Foreliggende — selsøjskeligt — ikke med nogen Sikkerhed laader sig afgjøre, hvorvidt Børnet er kommet dødt, skindød eller levende til Verden, finde de Intet mod Troværdigheden eller Sandsynligheden af Arrestantindens om Børnesødselen i det Hele afgivne Forklaring at erindre.

Arrestantinden, der ved Højesteretsdom af 18de Januar 1860, der forsaavidt slabsfæstet Nærs Kløbstads Extraretsdom af 12de November 1859, er for Overtrædelse af et Afholdelsesbrevet isjendt 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men ikke forøvrigt findes offentlig tiltalt eller straffet, vil for det, som ommeldt, udviste Forhold ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 194 sammenholdt med § 1, og findes hendes Straf efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde.“

Nr. 165.

Advocat Himdenburg
contra

Christian Thomsen (Defensor Bungen),
der tiltales for Deelagtighed i Lyveri.

Hvetbo Herreds Extraretsdom af 1ste Marts 1867: „Arrestanten Jørgen Chr. Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, de Tiltalte Christian Thomsen og Jens Nielsen hver i 5 Dage og Tiltalte Christen Sørensen i 2 Dage. 3 Erstatning til Forpagter Møller paa Udholm betaler Arrestanten og Tiltalte Jens Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. De af Straffens Execution samt af Arrestantens og de Tiltalte Christian Thomsens og Christen Sørensens Hensiddens i Varetægtsfængsel flydende Omkostninger udrede Arrestanten og samtlige Tiltalte, Enhver for sit Vedkommende. De øvrige Actionsomkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Winther 6 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 5 Rd., udredes af Arrestanten, dog faalebes at Tiltalte Christian Thomsen in solidum med ham udreder den ene Halvdeel og Tiltalte Jens Nielsen in solidum med ham udreder den anden Halvdeel af disse Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 1ste Juli 1867: „3 Henseende til de idømte Straffe samt den idømte Erstatning bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, 8 Rd. til hver, udredes for de Tiltaltes Vedkommende faalebes, at Jens Nielsen tilsvare den ene Halvdeel og at Christian Thomsen og Christen Sørensen, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare den anden Halvdeel af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da der ved de Højesteret forelagte Dødsninger ikke findes

tilveiebragt aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte ved den i den indankede Dom for hans Vedkommende ommeldte Erhvervelse af brændte Muursteen har gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, i hvilken Henseende der navnlig efter de ophyste Omstændigheder ikke kan lægges nogen afgjørende Vægt paa Tiltaltes Forklaring betræffende Sælgerens Paalæg om at lade Stenene være tildækkede ved Bortkjørselen, vil han være at frifinde, dog kun for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen, forsaavidt paaanket er, at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Christian Thomsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag, under hvilken tillige Teglværker Jørgen Chr. Sørensen i første Instants var tiltalt for Tyveri, uden at Sagen imidlertid for hans Vedkommende er indanket for Overretten, sigtes Hustruene Jens Nielsen og Christen Sørensen samt Lærker Christian Thomsen for Deelagtighed i den nævnte Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger havde den i første Instants Medtaltale Jørgen Chr. Sørensen, efterat have haft Arbejde ved Lundergaard's Teglværk, af den Mand, der for Forpagteren af Gaarden, Møller, tidligere havde forestaaet Driften af bemeldte Teglværk, tilkjøbt sig en tilstedeværende Beholdning af raae Steen eller Brokker af saadaane, som Forpagter Møller efter hans Begjæring havde overladt ham, og af denne Beholdning har bemeldte J. Chr. Sørensen, der derefter i nogen Tid selv forestod Driften af Værket og, efterat Arbejdet var ophørt, boede allei i Teglværksbygningen, solgt raa Steen til Forskellige, deriblandt til de Tiltalte Jens Nielsen og Chr. Thomsen. Det er imidlertid nu ved de nævnte Tiltaltes saavelsom Tiltalte Chr. Sørensens egne Tilstaaelser, der i saa Henseende stemme med den af bemeldte J. Chr. Sørensen under Forhørene afgivne Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte Jens Nielsen og Chr. Thomsen foruden raae Steen ogsaa have afkjøbt J. Chr. Sørensen, ligesom Tiltalte Chr. Sørensen har hos denne for Tiltalte Chr. Thomsen afhentet, deels ovenbrændte, saavel

heel- som halvbrændte, Steen, hvilke J. Chr. Sørensen havde tilvænt sig fra Teglværket, dels Steen eller Stumper af saabanne, der havde været benyttede til Tilmmring af Donporten og derfor ikke vare ganske raase, men ei heller kunne antages at have haft samme Værdi som ovenbrændte Steen. . . .

Liltalte Christian Thomsen har ligeledes tilstaaet, at han, efterat have afluttet en Handel med Jørgen Chr. Sørensen om 4 Læs raa Steen, hvoraf han havde modtaget de 3 Læs, har den 5te December s. A. henvendt sig til J. Chr. Sørensen for at faae det Læs, han endnu skulde have, og da J. Chr. Sørensen yttrede, at han, om han eksistede det, gierne kunde faae to Læs, hvoraf det ene vilde komme til at bestaae af Steen, der havde været benyttede til Tilmmring af Donporten, modtog Liltalte Tilbudet, skjøndt han, da J. Chr. Sørensen paa hans Spørgsmaal vel nægtede, at Steenene tilhørte Forpagter Møller, men i det Samme yttrede, at de maatte tilbagesaaledes, at de ikke kunde sees, nok kunde begribe, at J. Chr. Sørensen ikke havde nogen Ret til at raade over dem. I Henhold til den saaledes truffene Afstale lod Liltalte Chr. Thomsen den følgende Dag ved Liltalte Chr. Sørensen afhente et Læs Steen hos J. Chr. Sørensen, men unberveis fra Teglværket blev Liltalte Chr. Sørensen antruffen af Forpagter Møllers Aviskarl, der lod Læsset føre til Lundergaard, hvor det befandtes foruden raa Steen at indeholde 103 Sitr. brændte Steen og Stumper af ca. 50 Steen, tilfammen af Værdi 5 Mk. . . .

Oftnævnte Jørgen Chr. Sørensen, der maa anses at have erkjendt, at de ovennævnte brændte Steen, saavel de, han solgte til Liltalte Jens Nielsen, som de, der bleve bortførte af Liltalte Chr. Sørensen, vare Forpagter Møllers tilhørende, og at han havde borttaget dem mod bennes Vidende og Billie fra Teglværket eller, navnlig forsaavidt angaaer de af Chr. Sørensen bortførte, fra Kalkladen, har derimod med Hensyn til de Steen, der havde været anvendte til Tilmmring af Donporten — og om saabanne bliver der for Liltalte Chr. Thomsens Vedkomende alene Spørgsmaal, ibet det ikke er oplyst, at denne Liltalte iforvefen har været vidende om, at J. Chr. Sørensen vilde levere ham ovenbrændte Steen — villet gjøre gjældende, at han ansaae sig berettiget til at raade over disse, paa Grund af at han, medens han arbejdede hos Forpagter Møller, selv havde leveret Steen til Donporten uden at faae nogen særskilt Godtgjørelse derfor. Ligesom han imidlertid derhos udtrykkelig har indbrummet, at disse Steen vare strøgne af Leer fra Leergraven ved Lundergaard, og at han iøvrigt kun efter speciel Ordre eller Begjæring af Møller kunde disponere over eller udlevere Teglværkets Produkter, saaledes maa det ogsaa anses at følge af Forholdets Natur, at han, der — navnlig efter hvad der i saa Henseende er oplyst under de ifølge Overrettens Kjendelse optagne Forhør — maa antages at have været antagen for en vis accorderet Betaling i Forhold til Mængden af de Steen, der bleve brændte, og for denne Betaling at have været pligtig at besørge udført alt det Arbejde, der udkrævedes til Brændingen, ikke uden Videre kunde være berettiget til at disponere over de ommeldte ved Teglværket værende til Donportens Tilmmring anvendte Steen, og Forpagter Møller har iøvrigt ogsaa benægtet, at der tilkom J. Chr.

Sørensen nogenstømt Raadighed over de ommeldte Steen. Der findes derfor ikke at kunne tages noget Hensyn til dennes heromhandlede Foregivende, hvorimod hans Forhold ved at tilvende sig de Steen, der havde været benyttede til Dvortens Tilnæring, ligesaa vel som Borttagelsen af de egentlige ommeldte Steen maa betragtes som Tyveri.

Efter det Anførte maa de Tiltalte Jens Nielsen og Christian Thomsen ansees at have i Samraad med J. Chr. Sørensen besluttet Udsættelsen af det enhver af dem paasigtede og derefter i Forening med J. Chr. Sørensen udsættede Tyveri, og deres Forhold henføres saaledes under Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelov § 228 cfr. § 54, hvorhos Tiltalte Chr. Sørensen ved sit ovenomhandlede Forhold maa ansees at have gjort sig skyldig i Hæleri efter Straffelovens § 238. De Straffe, som de Tiltalte, af hvilke ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, efter de anførte Lovbestemmelser have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Bånd og Brød, for Jens Nielsen og Christian Thomsen i 5 Dage for hver af dem, og for Christen Sørensen i 2 Dage."

Nr. 173.

Advocat Hindenburg

contra

Peder Christian Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Skodborg-Bandsfuld Herredets Extraretsdom af 16de Decbr. 1865: „Tiltalte John Latt bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Peder Christian Nielsen og Hustru Mette Kirstine Nielsen bør at henfættes i Fængsel paa Bånd og Brød, den Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen og Defensor, Procurator Hjort og subsidair Defensor, Kammerraad og Procurator Møller i Ringkjøbing, 8 Rd. til hver af de to Førstnævnte og 1 Rd. til Sidstnævnte, betales af Tiltalte John Latt med 1 Rd. og Resten in solidum af de Tiltalte Peder Christian Nielsen og Mette Kirstine Nielsen. 3 Erstatning til den lgl. Forstrandsklasse bør derhos Peder Christian Nielsen og Mette Kirstine Nielsen ligeledes in solidum at udrede 4 Rd. 1 Mk. At efterkommes under Udsættelse efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 17de Juni 1867: „Tiltalte Mette Kirstine Christensdatter eller Nielsen bør henfættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt

paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, betale de Tilfalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning udrebes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom for Peder Christian Nielsens Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

(Den indaankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indaankede Dommers Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenhalffe Boghandel (K. Segel).
Fischler & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 22—23.

Den 1ste November.

1867.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 9de October.

Nr. 173.

Advocat Hindenburg

contra

Peder Christian Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants angik endnu en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, sigtes de Tiltalte Peder Christian Nielsen og hans Hustru Mette Kirstine Christensdatter eller Nielsen for ulovlig Omgang med Hittigods.

Efterat der ved en den 8de October 1863 foretagen Undersøgelse af de Tiltaltes Bolig Mindehuset, der maa antages at være eenfomt helliggende ved Thorsminde i Nærheden af Havet, var forefundet endeel forskellige Gjenstande, saasom Messing- og Kobberplader, Bolte af samme Metaller, nogle Stykker Tin, en Rølytsluger, nogle Fjel og Stykker af saadanne m. v., hvilke Gjenstande bare Spor af deels nylig at være hjembragte fra Havet, deels at være fra-brækkede af Havet opdrevet Brag, har Tiltalte Peder Christian Nielsen under den i denne Anledning anstillede Undersøgelse vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at have Tid efter anden deels paa sin Eng, deels paa Holme i Fjorden og Mindet, fundet saavel de ommelte som forskellige andre Gjenstande, saasom endeel Kobberbolte tilsammen af Vægt 26 Pd., et Stykke Lærred paa ca. 30 Alen — hvilket han dog først vil have taget, efterat han havde seet to andre Personer bære det op fra Havet og derpaa kaste det fra sig — to Planter m. v., hvilke Gjenstande han ligesom de førstnævnte har bragt til sit Hjem, hvor de ere forefundne med Undtagelse af Lærredet, hvoraf Medtiltalte Mette Kirstine Christensdatter har ladet sye Sægener og Bidstykke. Endvidere har Tiltalte Peder Chr. Nielsen vedgaaet at have beholdt et Stykke Gummilasticum paa ca. 4 Pd., som hans Hustru havde fundet

ved Stranden og hjembragt. Tiltalte har nu vel villet gjøre gjæbende, at han alene i Genhold til et Paalæg fra vedkommende Politimester om at være ansvarlig for, hvad der opdrev fra Havet i Nærheden af hans Huus, har taget de ommeldte Gjenstande i Bevaring, hvorhos han med Gensyn til det ommeldte Stykke Gummielasticum har udsagt, at han ansaae det for Oldsager og derfor troede at kunne beholde det, men ligesom han maa anses at have erkjendt Rigtigheden af en af bemeldte Politimester afgiven Erklæring, der blandt Andet gaaer ud paa, at det er saa langt fra, at Politimesteren har medbeest Tiltalte nogen Bemyndigelse til at føre Tilsyn med, hvad der opdrev paa Kysten, at han tværtimod har betydet Tiltalte, at Alt, hvad der indbrøt fra Havet, ikke vedkom ham, saaledes har Tiltalte ogsaa indbrømt, at han ikke har foretaget noget Skridt for at oplyse de Gjenstande, hvoraf han paa den anførte Maade var kommen i Besiddelse, og at han navnlig ikke derom har medbeest Strandfogderne Underretning, skjøndt han oftere har talt med dem, efterat han var kommen i Besiddelse af ibetmindste nogle af Gjenstandene. Der vil derfor samt efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke kunne tages noget Gensyn til Tiltaltes ommeldte Forgiveender, hvorimod han efter det Anførte maa anses at have gjort sig skyldig deels i ulovlig Omgang med Gittegods, deels, forsaavidt det ommeldte Stykke Gummielasticum angaaer, i efterfølgende Deelagtighed i denne Lovovertrædelse. . . .

De Gjenstande, om hvilke det er oplyst, at de paa den anførte Maade ere komne i de Tiltaltes eller navnlig i Peder Chr. Nielsens Besiddelse, ere tilsammen vurderede til ca. 23 Rd., idet det ommeldte Stykke Gummielasticum særlig er vurderet til 1 Rd. og det af Peder Chr. Nielsen hjembragte Stykke Lærred til 5 Rd. De omhandlede Gjenstande maae derhos antages at være bortfulgte til Fordeel for den kongelige Forstrandskasse med Undtagelse af den ikke tilskedekomne Deel af det ommeldte Stykke Lærred, eller ca. 25 Alen, til en Værdi af 4 Rd. 1 Al.

Efter det Anførte have begge de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, gjort sig skyldige til Straf deels efter Frdn. 11te April 1840 § 58, deels efter samme Lovbestemmelse i Forbindelse med § 77, idet samtlige af dem forsvede Lovovertrædelser ere begaaede, for almindelig borgerlig Straffelov traadte i Kraft. For Tiltalte Peder Chr. Nielsens Vedkommende findes nu Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelov ikke at kunne medføre nogen Formildelse af den af ham forskyldte Straf, der efter Sagens Omstændigheder skjønes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. . . . . Med denne Forandring i Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Mette Kirstine Christensbatter er anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, men ved hvis Bestemmelser om Erstatningen saamt Actionens Omkostninger for de Tiltaltes Vedkommende det vil kunne have sit Forblivende, vil bemeldte Dom være at stabsætte, forsaavidt den er paaanlet, hvorhos de Tiltalte in solidum ville have at udrede i Salaire til Actor og Defensor for Overretten, 10 Rd. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at den 8de October 1863 er foretaget Hørsundersøgelse paa de Tiltaltes Boplig, ligesom der senere et Par Gange har fundet lignende Undersøgelser Sted sammesteds, uden at det af Acterne kan sees, at disse Undersøgelser ere iværksatte enten med de Tiltaltes Samtykke eller efter en Retskjendelse. Da der imidlertid efter Sagens Oplysninger maa antages at have været god Føie til Afholbelsen af de ommeldte Hørsundersøgelser, findes det herefter samt efter Omstændighederne i det Hele at kunne undgaaes at foranledige yderligere Ophold af Sagen for at indhente fornøden Oplysning om, hvorefter Undersøgelserne navnlig have fundet Sted med de Tiltaltes Samtykke. Foraaavib det dernæst af Acterne fremgaaer, at Sagen har henstaaet ved Underretten fra den 19de Decbr. 1863 til den 6te Mai 1865, uden at der har været holdt Forhør i samme, kunne de af Underdommeren til sin Undskyldning i saa Henseende paaberaabte Omstændigheder vel ikke i og for sig retfærdiggjøre et saa betydeligt Ophold i Sagen, men efter Omstændighederne i det Hele findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føie til i denne Henseende at paalægge ham Ansvar."

Nr. 148.

Advocat Brok

contra

Anders Christensen eller **Andreas Christian Christensen** (Defensor Hinzenburg),

der tiltales for Meddeelsaglighed i Tyveri samt for at have foreledet Drengen Johan Ferdinand Vogt til Tyveri.

Aalborg Rådstads Extraretsdom af 30te Marts 1867: „Tiltalte Johan Ferdinand Vogt og Arbejdsmand Anders Christensen, ogsaa kaldet Andreas Christian Christensen, bør straffes, den Første med 10 Rottingslag, den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Høegh 5 Rd. og Defensor, Procurator Johansen 4 Rd. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Viborg Landsoverretsdom af 20de Mai 1867: „Underrettsdommen bør, foraaavib paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Faber og Haaesen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Højhøvd til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsboverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brod og Hindenburg for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tilstalte, Arbeidsmand Anders Christensen, ogsaa kaldet Andreas Christian Christensen — som under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik den for Tyveri medtilltalte Johan Ferdinand Vogt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, sigtes for Meddeelsaglighed i denne Forbrydelse samt for at have forlebet Medtilltalte til samme — er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilsvækkeligt godtgjort, at han, der indtil Juni Maaaned s. A. arbejdede sammen med bemeldte Vogt, der er født den 9de Juli 1851, i Tobaksfabrikør Obels Fabrik i Aalborg, har flere Gange forinden han forlod Fabrikken opfordret Vogt til, naar Tilstalte kom derfra, at flette ham Straaktobak fra Fabrikken, idet han lovede ham 8 ß om Ugen herfor, og Tilstalte har erkjendt, at han selvselgelig vidste, at Vogt maatte sjæle Tobaken til ham i Fabrikken. Ifølge denne Opfordring har Vogt i en Tid, som af ham er opgivet til omtrent 30 Uger, indtil Tyveriet den 2den Febr. d. A. blev opdaget, ugentlig tilvendt sig og leveret Tilstalte 4 à 6 Rusler Straaktobak, hvorfra han af denne har modtaget, som det maa antages, ialt 15 Mk., medens Værdien af den sjaalne Tobak maa antages at have beløbet sig til omtrent 15 Rd. Besjtaalne har imidlertid frataget Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til en af ham i en Skrivelse til hans Defensor her for Retten fremsat Tilbageladelse eller Forandring af hans fornævnte Tilstaaelse, vil Tilstalte, der er født 1837 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 228 cfr. § 52, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Akttonens Omkostninger for Tilstaltes Vedkommende ligeledes tilliges, forsaavidt paaanket er være at fastsætte.“

Nr. 185.

Advocat Levinfen

contra

Christian Andersen og Peder Nielsen (Defensor Brod),
for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts Amts søndre Virls Extraretsdom af 24de

April 1867: „De Tiltalte, Arbeidsmændene Christian Andersen, Ole Mortensen Nørgreen og Peder Nielsen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød, hver af de to Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør og alle tre Tiltalte in solidum betale i Erstatning til Forpagter Lars Nielsen af Store Godthaab 10 Rb., samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rb. og til Defensor, Procurator Melbøla 4 Rb. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de August 1867: „Virketingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at det Tiltalte Peder Nielsen paalagte solidariske Ansvar for Actionens Omkostninger indskrænkes til en Trediedeel af disse Omkostninger. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Møller, betale de Tiltalte Christian Andersen af Utterslev Mark og Peder Nielsen af Rjøbenhavn, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rb. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Christian Andersen af Utterslev Mark og Peder Nielsen af Rjøbenhavn, der under nærværende, fra Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, ere ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste overbeviste om i Marts Maaned d. A., Førstnævnte 2 Gange i Forening med en for Underretten Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, og een Gang tillige med Tiltalte Nielsen, og Sidstnævnte een Gang i Forening med de toenbe

Andre, af Forpagter Lars Nielsens Pilehøi paa Store Godthaab at have affaaret Pfl, som Tilstalte Andersen deels havde benyttet, deels vilde benytte til at flette Kurve. De Tilstalte have ikke erkjendt at have affaaret mere end for omtrent 1 Rd. hver Gang, hvorimod Forpagter Nielsen har anslaaet det Tab, der er tilføjet hans Høl, til 20 Rd., men har strafalbet Erstatning med at erholde ubleveret de i Behold værende Kviste og med at de tvende Gjæringsmænd in solidum tilsvare ham i Erstatning 10 Rd. Det er ved Underrettsdommen rettelig antaget, at de Tilstaltes Forhold maa henføres under almindelig borgerlig Straffelov § 228 jfr. § 234, og da den for dem, af hvilke Andersen er født 1830 og Nielsen 1836, og som ikke findes tidligere straffede, valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, for Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 5 Dage, findes passende, ligesom Underrettsdommens Bestemmelser angaaende den Bestjaalve tilkjendte Erstatning og angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Underrettsagsførerne tilkjendte Salairer, billiges, dog at det Tilstalte Nielsen paalagte soldariffte Ansvar for Actionens Omkostninger indskrænkes til en Trededeel, vil bemeldte Dom, forsaavidt paanlet er, med den antydede Forandring være at stadfæste."

Torsdagen den 10de October.

Nr. 180.

Advocat Hansen

contra

Frederik Andersen med Tilnavn **Greve** (Defensor Brock), der tiltales for hemmeligt at have sat sig i Besiddelse af og til-egnet sig endeel hans Fader deels tilhørende, deels til livsvarig Brug overladte Gjenstande.

Odense Herreds Extraretsdom af 13de Marts 1867: „Tilstalte Huusmand Frederik Andersen med Tilnavn Greve af Dynebøllestedet bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og ubrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor Jespersen 5 Rd. og til Defensor, Cancelltraad, Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Kandsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og at Tilstalte Frederik Andersen med Tilnavn Greve til Aftægtsmand Anders Pedersen (Greve) betaler i Erstatning 1 Rd. 4 Mk. 8 p. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sørensen

og Prøveprocurator Gylling, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms løslige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udførelse efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde billiges det, at Tilstalte er anset efter Straffelovens §§ 228 og 257, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, saaledes som fastsat ved Underrettsdommen, der derfor bliver at stadfæste i Henseende til Straffen, hvorefter Dverrettsdommens Bestemmelser iøvrigt billiges.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den idømte Straf bør Herredstingsdommen og iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Obense Herreds Extracet indbante Sag, hvorunder Frederik Andersen med Linann Greve tilstales for hemmelig at have sat sig i Besiddelse af og tilegnet sig endeel hans Fader deels tilhørende, deels til livsvarig Brug overladte Gjenstande, er det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han i afdøde November Maaned, da hans Fader, Aftægtsmand Anders Pedersen (Greve), vilde slippe fra den Aftægtsbolig, han hidtil havde benyttet i Tilstaltes Eiendom, og hans Effecter i dette Diemed vare læsede paa Bogne, har, medens Faderen havde lagt sig til at sove, uden dennes Viden og Billie tilegnet sig endeel af de paa Bognen pakkede Gjenstande, og senere paa Faderens Forespørgsel nægtet at vige, hvor de vare blevne af, ligesom han har indrømmet, at det var hans Henftigt at beholde dem. Endeel af disse Gjenstande vare nu Tilstaltes egen Eiendom, idet Faderen ved en mellem ham og Tilstalte oprettet Aftægtscontract havde overdraget dem til Tilstalte og alene forbeholdt sig livsvarig Brug af dem, og for disse Gjenstandes Bedkommende vil Tilstaltes Forhold, for hvilket Faderen har fordret ham draget til Ansvar, være at henføre under § 257 i den almindelige borgerlige Straffelov, men endeel af de borttagne Gjenstande, til en Værdi af noget over 7 Rd., vare anskaffede af Faderen efter Oprettelsen af Aftægtscontracten og saaledes dennes fuldkomne Eiendom, og forsaavidt maa

altsaa Tiltaltes Forhold ansees for Lyveri. Tiltalte, der er født i 1826 og ved Høfsteenhusets Virts Exiraretsdom af 18de August 1858 for at have udskjældt og truet sin Fader og lagt Haand paa ham har været straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og Fortabelse af Arveret efter begge sine Forældre, og ved Højesteretsdom af 20de Januar 1860 været anført ifølge Frdn. 4de October. 1833 § 22 ifr. §§ 3, 5 og 15 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, men ellers ikke findes criminaliter dømt og som ved Gjerningens Udsvælse vel maa antages at have været noget beruset, men ikke i en Tilregnelighed udelukkende Grad, vil derfor nu i Medfør af almindelig Straffelov §§ 228 og 257 være at ansee med en Straf, der passende findes at kunne ansettes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. For en ikke tilfredskommen Pose med Vaghebegravn, der er vurderet til 8 Mk., og noget til 2 Mk. 8 ør vurderet Hør, vil derhos være at tillende Faderen efter hans Paastrand 10 Mk. 8 ør i Erstatning. Underrettsdommen, der i Henhold til samme Lovbud har anført Tiltalte med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Underrettsfagførerne tillagte Salairer, billiges, vil altsaa med de ontybede Forandringer være at fastsætte."

Nr. 152.

Advocat Hansen
contra

Friederich Joachim Christian Gerber (Defensor Brock),
for Forfalskning af et Document og for Dvaakalveri.

Nakskov Kjøbstads Exiraretsdom af 15de Marts 1867: „Tiltalte, Barbeer Friederich Joachim Christian Gerber bør hensættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede 50 Rd. i Mulet til Nakskov Kjøbstads Fattigtasse. Saa bør han og betale alle de af nærværende Sag lovligt flyvende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 6 Rd. og til Defensor, Procurator Heinrichsen 5 Rd. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Schack, betaler Tiltalte Barbeer Friederich Joachim Christian Gerber af Nakskov 6 Rd. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaaibid Tiltalte actioneres for Dvassalveri, vil Sagen, der ikke er paaanket af det Offentlige, og da den idømte Mulct ikke udgjør summa appellabilis, være at afvise.

Da Tiltalte ikke med den i den under Sagen omhandlede, til Brug for ham selv udfærdigede Recept foretagne Forandring har forbundet nogen svigagtig Hensigt, findes han ikke herved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paabrage ham Straf, og han vil sælgelig under denne Deel af Sagen være at frifinde.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelserne for Dvassalveri afvises Sagen. Iøvrigt bør Tiltalte for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staae. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Tiltalte, Barbeer Friederich Joachim Christian Gerber af Nalkov, der er født i Aaret 1828 og tidligere 3 Gange har været straffet for Dvassalveri, senest ifølge nærværende Rets Dom af 3die Juni 1864 med en Mulct af 30 Rd., er under denne, fra Nalkov Rådstabs Ertræret hertil indankede Sag actioneret for Forsælskning af et Document og for Dvassalveri.

Det Document, som Tiltalte sigtes for at have forfalsket, var en paa hans Beggjering af Stadsræge, Krigsråd Winsløv udfærdiget Recept paa et Brækmiddel, som Tiltalte, der foregav at lide af Drykken for Drystet, vil have haad ifinde at tage ind. Efter Tiltaltes Forklaring fandt han, efterat have modtaget Recepten, at denne indeholdt en efter hans Natur for svag Dosis, og da han, som paastaar forgyæves at have søgt Lægen, for at faae Recepten forandret, dog helst vilde undgaae at gjøre Lægen, der ingen Betaling havde taget for Recepten, mere Uleilighed, tilfattede han selv bag ved de i Recepten for Bøgen af Lægemidlerne opførte Cettaller et romersk Femtal, hvorved Medicamentet gaves en meget forsøgt Styrke. Paa Apotheket, hvor Tiltalte indleverede Recepten, blev man imidlertid opmærksom paa disse usædvanlige Qvantiteter,

hvorfor Recepten herfra sendtes til Lægen, som strax erklærede den for at være forfalsket, og Medicamentet blev som Følge heraf ikke udeleveret. Dette Tilfaldes Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 274, sammenholdt med § 270, dog at Formildelsen i den forslaaente § — jfr. § 271 „sienlynlige Mangler“ — skjønes at maatte komme Tiltalte tilgode, efterjom den Person, som paa Apotheket modtog Recepten, har erklæret, at hans Fremgangsmaade var begrundet i, at Dvamtiteterne Størrelse overskred, hvad der efter Lovgivningen maa udeleveres, og at han, da Recepten kom tilbage fra Lægen, tydeligen kunde see, at Femtallet var tilsat. Herefter findes Tiltaltets Straf under denne Deel af Sagen, hvilken Straf ved Underretsbommen er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, at kunne ned sættes til saadant Fængsel i 5 Dage.

Foraaendit Tiltalte actioneres for Dvafsalveri, da er det ved hans egen Tilfæelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder oplyst, at han i Novbr. f. A. imod en Betaling af 3 Ml. har udbruffet en Læd paa Vebersjøend Madsen, og da det i denne Henseende bliver uden Betydning, om Tiltalte dertil brugte et Instrument — hvad dog efter de i Sagen fremkomne Forklaringer maa antages — eller han, som han paaftaaer, ifkun brugte Fingrene, findes han, cfr. Placat af 3die Januar 1806 og Lov af 30te Januar 1861 § 2, ikke at kunne undgaae herfor at anses efter Lov af 3die Marts 1854 med en Mulct, der ved Underretsbommen rettelig er bestemt til 50 Rd. og tilagt Kjøbstadens Fattigtgæse.“

Nr. 164.

Advocat Hansen

contra

Bendt Hansen (Defensor Hindenburg),

for Documentfalsk og Bebrageri.

Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 8de Mai 1867: „Tiltalte, Værtshuusholder Bendt Hansen bør straffes med Forbedringsarbejde i 8 Maaned og i Erstatning udrede til Skomagermester Vindekov 28 Rd. og til Helsingørs Værtshuusholdercorporations Kasse 89 Rd. 4 Mk. 3 ø. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knox 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværð efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juli 1867: „Tiltalte Bendt Hansen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen

og Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og bør Tiltalte derhos udrede Salair til Actor og Defensor for for Overretten, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Bloch, med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkørb efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold vil han være at ansee efter de i Dommen citerede Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes, saaledes som ved Underrettsdommen er steet, til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger tilliges Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bøttingdommen og isøvrigt Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende her til Retten fra Helsingør Kjøbstads Extravet indankede og mod Tiltalte Bøndt Hansen for Documentfalsk og Bedrageri anlagte Sog er det ved den af ham afgivne Tilskaaelse i Forbindelse med de isøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, efter i Begyndelsen af forrige Aar at have ladet affatte et Document, der gik ud paa, at Gaardmand Niels Jensen af Langstrup stybte ham 250 Rd., som skulde tilbagebetales i samme Aars Juni Termin, har forsynet det med Navnet Niels Jensen som Udseeder og Naonene Jens Petersen og Lars Nielsen som Bitterlighedsvidner, hvilke samtlige Navne maae autages at være opdigtede, hvorefter han har forsogt at skaffe sig Laan hos forskjellige Personer mod at stille det falske Document til Sikkerhed, dog uden at erholde saadant, indtil han i sidstafvige Sommer modtog 50 Rd. tillaaens af Skomager Lindeffov, hvem han levedede Documentet til Sikkerhed for Laanet. Endvidere er det paa samme Maade beviist, at Tiltalte, der var Formand for Værtshuusholber-Corporationen i Helsingør, og som saadan havde Regnskabs= og Kassevæsenet under sin Bestyrelse, har, efterat 70 Rd. overeensstemmende med Corporationens Bestægt vare blevne indsatte i Dyens Sparekasse, uden loelig Grund oppebaaret disse og de falske Rentier og brugt dem til sine egne For=

nødenheder, ligesom han ogsaa har udladt at opføre i Bøgerne en Corporationen tilfalden Mulet af 2 Rd. 3 Mk. og ligeledes forbrugt disse Penge til eget Brug, samt endelig paa lige Maade bragt 17 Rd. 1 Mk. 3 ß, som han contant havde liggende af Corporationens Penge, alt uden at han senere har været istand til at erstatte disse Beløb. For det af Tiltalte saaledes ubvisse Forhold vil han, der er født den 2den September 1822 og ikke funden forhen overgaaet nogen Straffedom, være at dømme efter Straffelovens § 268 jfr. § 275 samt § 254, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, med hvilken Forandring af Straffen, der ved Underrettens Dom er bestemt til Forbedringshousarbejde i 8 Maanedes, bestemte Dom isvrigt vil være at stabsfæste, idet dens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges."

Nr. 154.

Advocat Klubien

contra

Martinus Jensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Medbeelagtighed i Thyveri.

Kolding Rådsheds Extraretsdom af 29de Marts 1867: „Tiltalte Niels Lang bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Børgen Pedersen bør henfættes til Forbedringshousarbejde i 3 Maanedes som Tillægsstraf til en ham ved Kolding Rådsheds Extraretsdom af 11te Januar 1867 ikjendt Straf af Forbedringshousarbejde i 1 Aar. Tiltalte Martinus Jensen bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Tjenestekarl Niels Troelsen Hvidsminde i Dover Sogn bør de tvende Sidstnævnte, Een for Begge og Begge for Een, erlægge 7 Rd. 3 Mk. Saa bør de og hver for sit Vedkommende udrede de af deres Arrest flydende Udgifter og Een for Begge og Begge for Een Actionens øvrige Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Dahl 6 Rd. og til Defensor, Secretair Rjerulf 5 Rd., hvori dog for Tiltalte Niels Langs Vedkommende afgaaer 2 Rd., der ligesom Sagens øvrige Omkostninger for hans Vedkommende udredes af det Offentlige. Det Udømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loulige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 3die Juni 1867: „Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at staa. Saa ud-

reder Tilstalte og Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salsair til Actor og Defensor sammeslede, Procuratorerne Møller og Morville, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udrebes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Lebinsen for Høiesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tilfælde angik 2 andre Tilstalte, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten — tiltales Tjenestekarl Martinus Jensen for Medbeelagtighed i Tyveri.

Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 1ste November f. A., efter paa Landeveien mellem Kolbing og Weile at være truffet sammen med den i 1ste Instants medtiltalte Jørgen Pedersen, er sprungen op bag paa en sammeslede hørende saakaldet Dagvogn, hvor endeei Kasser vare fastbundne, samt at han derefter med en Sag, som han havde i Kommen, har brækket Hængelaasen fra en af disse Kasser, og af samme, der tilhørte Tjenestekarl N. Troelsen, som hørte inde i Vognen, udtaget forskjellige Klædningsstykker m. m., deriblandt et Par Beenklæder, i hvis Lomme fandtes en Femdalersejddel. Efter Tilstaltes Forklaring var isøvrigt Jørgen Pedersen ogsaa oppe paa Vognen og deeltog i Kassens Opbrydning, hvad Sidsmændene dog ikke har villet erkende. Saavel Pengene som de øvrige Gjenstande deelte Tilstalte og Jørgen Pedersen mellem sig, og Besjaaelse, der har erholdt en Frakke og en Vest tilbageleveret, har for de øvrige ham frevendte Gjenstande samt Pengeløbet paastaet sig tilfjendt i Erstatning ialt 7 Rd. 3 Ml.

For sit ommeldte Forhold er Tilstalte, der er født den 17de April 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 228 cfr. § 47, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uger efter Sagens Omstændigheder findes påseende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henkænde til Erstatningen og Actionens Omkostninger for Tilstaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste."

Nr. 45. Proprietair **Brinck-Seibelin** (Advocat Henrichsen)
contra

Kammerherre, Stiftamtmand, Baron **Bretton** og Justitsraad,
Amtsforvalter **Ring** (Ingen),

angaaende Lovligheden af en den 19de September 1864 hos Ci-
tanten foretagen Udpantning for Skatter, der skulde betales til
Kjenden.

Viborg Kjøbstads Gjæsteretsdom af 9de August 1865: „De
Indstævnte, Kammerherre, Stiftamtmand Bretton og Justitsraad,
Amtsforvalter Ring, begge af Viborg, bør for Citanten, Proprie-
tair Brinck-Seibelin af Østergaard, hans Tiltale i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger høves. Justitsraad, Over-
retsprocurator Neckelmann tillægges et Salair af 30 Rd., som
udredes af det Offentlige.“

Viborg Landsoverrettsdom af 16de Juli 1866: „Gjæsterets-
dommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Ci-
tanten, Proprietair Brinck-Seibelin af Østergaard, Retsgebyr,
Skriverlalair og Godtgjørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse
Udgifter skulde have været udredede af de Indstævnte, saafremt
Sagen ikke for deres Vedkommende havde været beneficeret for
Overretten. Saa betaler han og i Salair til de Indstævntes be-
stfittede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, 30 Rd.
Det Ibsvnte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
mod hvilte intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:
Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat der under 6te
Juli 1864 var af den hændelige saakaldte Militair-Gouverneur i Sylland ud-
færdiget en Bekjendtgjørelse om, at Samme havde overtaget Syllands Admi-
nistration, og som bl. A. fastsatte, at Skatter og andre Afgifter i sin Tid vilde
være at betale til bemeldte Gouvernement, blev det ved en yderligere Bekjendtgjø-
relse af 12te s. M. befalet, at de directe Statsafgifter skulde betales til
Militair-Gouvernementet maanedsviis med $\frac{1}{12}$ af Marskatten, den første Ind-

Betaling beregnet fra den 26de Juni til den 1ste August s. A., hvorhos det blev tilkjendegivet, at der mod Restanterne — over hvilke det blev paalagt Oppebørselsembedsmændene at indgive Lister — vilde blive anordnet militair Execution, hvorved der vilde blive beregnet et Straffetilleg af 50 pCt. af Skatten. Det heromhandlede Skattepaabud har Citanten, Proprietair Brind-Seidelin af Østergaard, ikke anseet sig pligtig at efterkomme, og da der derefter under 19de Septbr. 1864 er i Henhold til en af vedkommende Amtsforvalter indgiven Restanceliste og Viborg Amts Ordre af 8de s. M. af Fogden gjort Udpanning hos Citanten for den ommeldte Skat for Tidrummet fra 16de Juni til ultimo Juli s. A. til Beløb 34 Rd. 70 S, har Citanten i den Anledning i 1ste Instants ved en Gjøsteret anlagt nærværende Sag mod de Indskrænte, Kammerherre, Stiftamtmand Bretton og Justitsraad, Amtsforvalter Riug, og paaaaet dem in solidum tilpligede at erstatte ham det ved den saaledes foretagne Udpanning tilspøiede Tab med 150 Rd., samt at betale ham Erstatning for den ham forvoldte Tort og Creditspilbe efter uvilklige Mænds Skjøn.

Ved Gjøsteretsdommen ere de Indskrænte frikjendte, for Citantens Udtale, og Sagen er berestet af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine ovenangførte i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens de Indskrænte procedere til Gjøsteretsdommens Stadsfæstelse.

De Indskrænte have som Hjemmel for den med Citanten brugte Fremgangsmaade, der — som de have erkjendt — ligger udenfor Lovgivningens almindelige Bestemmelser, henvisst deels til det sjenbtlige Militairgouvernements ovenangførte Bestemmelse i Forbindelse med de under Occupationen stedfindende Forhold i det Hele, deels til Betingelserne ved den den 1ste August 1864 afsluttede Waabensstilsstand, hvorefter ved Optræningen af paabudne Krigscontributioner var bortfaldet (Art. 4), men derimod Jyllands ordentlige Indkomster forudsattes at skulle indbetales til den preussiske Militairgouverneur, saalænge Landet holdtes besat (Art. 6) — samt Indtrængningsministeriets Skrivelse af 6te s. M., hvorved der var paalagt de kongelige Embedsmænd under Waabensstilsstanden saavel med Hensyn til Optræningen af Landets ordentlige Indtægter, som iøvrigt overensstemmende med de i Fredspræliminairerne og Waabensstilsstandsprotocollen indeholdte Regler at rette sig efter de fra den preussiske Militairgouverneur udgaaede Bestemmelser, ligesom endelig Indskrænte Bretton har fremlagt blandt Andet en den 26de August 1864 dateret Skrivelse fra bemeldte Militairgouvernement, der gaaer ud paa, at der, forinden der skrives til Militairrecreation i Anledning af de indsendte Restancelister, skulde forsøges sædvanlig Execution, dog uden Jagttagelse af de lovbestemte Tidsfrister m. v.

Foraaaribit Citanten nu herimod har villet gjøre gjældende, at det paa gjældende Skattebud skulde være at ansee som en Krigscontribution og saaledes maatte være bortfalden ved Waabensstilsstanden af 1ste August, eller dog ikke burde være indbrøvet ved danske Autoriteter, bemærkes, at, ligesom de ovenfor ommeldte Behjendigelser fra det sjenbtlige Militairgouvernement af 6te og 12te Juli 1864 udtrykkelig gaae ud fra, at det var de ordinære Statskatter,

der paa den anførte Maade fordrebes indbetalte i maanedlige Rater, saaledes maa det ogsaa efter Indholdet af Baabensstiftandsbetingelserne, sammenholdt med Indenrigsministeriets ovennævnte Circulaire af 6te August, samt ibet det under Sagen er in confesso, at den paagjældende Stat efter Fredens Afslutning er bleven Yderne godtgjort af Staten, antages, at den danske Regjering ikke har betragtet det ommælte Skattepaasub som en Contribution, hvis Opkrævning ifølge Baabensstiftandsbetingelsernes Art. 4 burde være bortfaldet, men derimod som en Deel af Landets ordentlige Indkomster, der i Henhold til Art. 6 skulde oppbevares af de sjeendtlige Magter, saalænge Island holdtes besat.

Det skjønnes derfor ikke rettere, end at Citanten, efterat Baabensstiftanden af 1ste August var afsluttet, maa anses at have manglet af Hæie til at undbringe sig for at erlægge den paagjældende Stat, i hvilken Henseende det efter Indholdet af Baabensstiftandsbetingelserne maa blive uden Indflydelse, at den under nærværende Sag omhandlede Deel af Staten angaaer et Tidrum, der ligger forud for Baabensstiftandens Afslutning, ibet Staten efter det Ovennævnte ikke kan anses at henhøre til de Krigscontributioner, hvis Opkrævning skulde standses, ligesom den i ethvert Fald maa forudsættes senere at være kommen Statskassen tilgode i Henhold til Artikel 6. Da nu den Omstændighed, at Staten ikke fordrebes udredet i de lovbestemte Terminer, men maanedsviis, samt at Responderne forlangtes indbrevne ved Udpantning med Tilidsættelse af de foreskrevne Tidsfrister, under de forhaandenværende Forhold ikke kunde befrie de danske Embedsmænd til ikke overeensstemmende med Regjeringens Paalæg og i Befolkningens Interesse at rette sig efter de af det preussiske Militairgouvernement i saa Henseende givne Bestemmelser, findes det ikke, at der i Anledning af den under Sagen omhandlede Udpantningsforretning kan paahvile de Indstævnte eller nogen af dem noget Erstatningsansvar, og ibet det derfor maa billiges, at de ved Gjæsteretsdommen ere tilsvarende for Citantens Litsale, vil bemælte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, og de Indstævntes beskikkede Sagsfører saamesteds tillagt Salair af det Offentlige, efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorved bemærkes, at der ikke findes tilstrækkelig Grund til efter den berom for Overretten nedlagte Paastand at forhøje det den ommælte Sagsfører ved Gjæsteretsdommen tilkendte Salair.

Til efter de Indstævntes Paastand at anvende Mortification og Mulct med Hensyn til nogle i Citantens Overretsprocedure forekommende Ubladesser, som de Indstævnte have anset fornærmelige for sig, skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Anledning.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at maatte udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salair til de Indstævntes befalede Sagsfører saamesteds 30 Rd.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og

med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempeloverskræftelse begaaet."

Fredagen den 11te October.

Nr. 28. Forpagter **Jens Hansen** af Thorslunde og Statsraab, Herredsfoged **Bang** (Advocat Hindenburg, for J. Hansens Bedkommende efter Ordre)

contra

Kuldrager **Ole Mortensen** (Advocat Hansen efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at forlange Udslettelse af Pantebogen af en paa vedkommende Eiendoms Folium læst Leiecontract.

Meerløse og Løbse Herredstings Kjendelse af 24de Mai 1866: „Den begjærte Udslettelse kan ikke finde Steb.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de December 1866: „Den af Citanten, Kuldrager Ole Mortensen, fremfattede Begjæring om, at den ovennævnte Leiecontract aflyses og udslettes paa den under Sagen omhandlede Eiendoms Folium som Behæftelse paa denne, bør tages tilfølg. Processens Omkostninger her for Retten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanterne ikke for Høiesteret have paa-beraabt sig den i den indankede Dom nævnte Omstændighed, at Leiecontracten ikke havde tilstede in originali, da den begjærtes udslettet, vil Dommen i Henhold til de isørigt i samme ansøgte Grunde og idet der ikke kan tillægges de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salair vil være at ubrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betale Ei-

tanterne 5 Rd. Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaanker Titanten, Kuldrager Ole Mortensen en af Indstævnte, Herredsfoged og Skriver i Meerløse og Lusse Herreder, Etatsraad Bang d. 24de Mai d. A. inden de nævnte Herreders ordinaire Ret affagt Kjenndelse, ved hvilken en af Titanten som Skjødehaver af Eiendommen Mair. Nr. 19 i Lyngsunde, Rumbø Sogn, „Storkehuus“ kaldet, forlangt Udsættelse af Pantebogen af en paa Eiendommens Følium den 14de Mai 1857 købt, den 1ste s. M. oprettet Leiecontract, ved hvilken den tidligere Eier Morten Olsen havde overdraget Brugen og Besiddelsen af Eiendommen til Jens Hansen som Leier, blandt Andet paa den Betingelse, at Leiemaalet fra Morten Olsens og Kones Side kun kunde opsiges, hvis de solgte Eiendommen, i hvilket Fald det fra deres eller Kjøberens Side skulde kunne opsiges til den nærmest følgende 1ste Mai, hvortil $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse kunde gives, er bleven nægtet, og har Titanten paaistaet Kjenndelsen forandret derhen, at der gives Dom for, at Leiecontracten ifølge Titantens Begjæring vil inden Retten være at aflyse og udsætte paa Eiendommens Følium som Behøvelse paa denne, hvorhos han har paaistaet Indstævnte tilpligtet at erstatte ham Appellens Omkostninger.

Indstævnte har, Høiendt lovlig varslet, hverken mødt eller ladet møde her for Retten, hvormod ovennævnte Jens Hansen, der er stævnet for Navns Nævnelser Skyld og forjaaviddt Sagen ham paagjælder, har ladet møde og fremlægge Indlæg, men da han, som bemærket, ikke er stævnet som Part og heller ikke optraadt som principal Interveniens, vil der, mod Titantens Protest, intet Hensyn kunne tages til den fra hans Side stedsundne Procedure, forjaaviddt den gaaer videre end at støtte det ved Kjenndelsen antagne Resultat, medens Sagen isøvrigt, i Medfør af Lovens 1—4—30 cfr. Frdn. Sdie Juni 1796 § 2, vil være at paakjende efter de af Titanten fremlagte Documenter, deriblandt Kjenndelsesacten.

Heraf fremgaaer, at Titantens Begjæring om Leiecontractens Udsættelse er støttet paa, at Leiemaalet rettelstigen skulde være hævet ved en Opsigelse, som han — efterat der den 12te October s. A. af Morten Olsen var meddeelt ham Skjøde paa Eiendommen, hvilket Skjøde den 19de s. M. er tinglæst — den 20de s. M. ved Notarius publicus i Herhøld til den ovennævnte Bestemmelse i Leiecontracten om Opsigelse i Tilfælde af Salg, har givet Jens Hansen til Fratrædelse af det Leiede den 1ste Mai d. A., samt ved den derefter den 2den Mai d. A. efter Titantens Requisition foretagne Fugedsforretning, ved hvilken Jens Hansen, der ikke ansaae sig pligtig at fratræde Eiendommen efter den stede Opsigelse paa Grund af en ham efter Leiecontractens Post 4 formeentlig tilkomende Erstatning for Opførelse af nye Bygninger paa Eiendommen, er bleven udfat af Brugen og Besiddelsen af denne, efterat hans Protest mod Forremin-

gens Fremme ved Fogdens Kjendelse var forkastet. Derimod er Kjendelsens Resultat støttet paa, at den originale Leiecontract, af hvilken Jens Hansen efter sin Procedure for Overretten maa antages endnu at være i Besiddelse, ikke var tilstede, og at Contracten maatte antages tingløst og noteret paa Eienkommens Konto til Sikkerhed for begge Parters Rettigheder, hvorfor den forlangte Udskættelse efter den ene Parts eensidige Begjæring ikke skulde kunne finde Sted.

Ibet Overretten nu finder at maatte gaae ud fra, at Retten i 1ste Instans, naar den ved de den forelagte Documenter finder det godtgjort, at det Niemed, hvori Tinglæsningen maa antages skeet, er fyldestgjort, maa kunne indvilge i den ene Parts Begjæring om Udskættelsen, uanset at den anden ikke er vorstet til at høre Udskættelsen, jfr. Grundsætningen i L. 1—4—34, bliver det Gjenstand for nærværende Rets Undersøgelse, om der for Underretten foresaa tilstrækkeligt til at begrunde det Utvagende, at Niemedet med Leiecontractens Tinglæsning var fyldestgjort. Dette skjønnes nu at maatte antages. Leiecontracten hjemlede tydelig i Tilfælde af Stedets Salg en Ret for Kjøberen til at opsigte Leieren med et halvt Aars Varjel til 1ste Mai, og af Documenterne fremgaar, at saadan Opsigelse var skeet til den 1ste Mai d. A. Skulde nu ikke bestemmte Citantens Ret til den 23de s. M. at fordrø Leiecontracten udskættet bestrides, maatte dette støttes paa, at Contracten enten var tingløst tilige i anden Egenkab end som Leiecontract, eller i alt Fald hjemlede Rettigheder, af Hensyn til hvilke Tinglæsningen kunde tænkes at være begjært, og som ikke vare fyldestgjorte. Det Første er nu ikke Tilfældet og det Sidste skjønnes et heller at kunne antages; thi forsaavidt Jens Hansen har henviist til Contractens Post 4 — hvorefter der, naar Leieren opfører nye Bygninger eller Tilbygninger, skal ved Fortrædelsen gives ham Erstatning derfor, i foruødent Fald efter uvilige Mænds Skjøn — da synes det aabenbart, at denne Bestemmelse ikke hjemler nogen saadan tinglig Behæftelse paa Eiendommen, at Tinglæsning paa hennes Folium kunde antages at være begjært eller rettelig at kunne skee af Hensyn til den.

Da nu heller ikke den Omstændighed, at Leiecontracten ikke havde tilstede in originali, kan, saaledes som af Underretten antaget, afgive nogen Hindring for Citanten i at fordrø den udskættet, eftersom Leiecontracter ikke høre til den Art af Documenter, paa hvilke Grundsætningerne i Frbn. 9de Februar 1798 ere anvendelige, vil Citantens Paaastand være at give Nieðhold, dog at Sagens Omforskninger her for Retten ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke."

Mandagen den 14de October.

Nr. 157.

Advocat Hindenburg
contra

Mads Jørgensen (Defensor Klubien),
der tiltales for Forsøg paa Assurancevig.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juli 1867: „Tiltalte Mads Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Engberg og Prøveprocurator Levifon, med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indbandede Dom givne factiske Fremstilling, der i det Væsentlige tiltrædes, billiger Højesteret, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 259 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Dommen, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, bliver derfor at stabsæfte.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende imod Tiltalte Mads Jørgensen for Forsøg paa Assurancevig anlagte Sag er bleven foranlediget ved Anmeldelse af Firmaet Erichsen & Vilhelm, som Agenter for Brandassurancefselskabet Sun i London, til Politiet om, at Tiltalte, der i bemeldte Assurancefselskab havde blandt Andet sin Varebeholdning forsikret mod Ildsvaade for 1200 Rd., formeentligen havde gjort fingeret Anmeldelse om, at han, under en den 14de Decbr. f. A. i en til hans Boutik for Modehandel slødende Stræderbontik opstaaet Brand, havde mistet Varer til en Værdi af omtrent 1,000 Rd.

Under den som Følge deraf foranførte criminelle Undersøgelse paafod Tiltalte til en optagen Politirapport og under det første Forhør, at han under Branden havde mistet Varer, som han formodede vare bortskjaalme, til en Værdi af omtrent 900 Rd., og erkjendte i bemeldte Forhør, at han for Agenterne havde anmeldt, at han havde lidt et saadant Tab, samt at han havde

opfordret dem til at indstude sig hos ham for at træffe Overenskomst om Erstatningen.

I de senere Forhører har Tilstalte, som vil have anseet det for ligegyldigt, hvad han forklarede til en Politi-rapport, navnlig naar han blev bestødt for Usandhed, og ikke vil have forstaaet, hvad der foregik i det første Forhør, under en bestandig Vallen i sine Udsagn derimod paastaet, snart endog samtidig med, at han fastholdt at have Krav paa en Erstatning af 1200 Rbd. efter Fradrag af de efter Branden tilstedebeørende Varers Værdi, at han ifkun har gjort Forbring paa saadan Erstatning i Henshold til et ham af Agenternes Bogholder Carl Mathiesen gjort Tilbud, snart at han kun har gjort Forbring paa den Erstatning, som tilkom ham, og snart endelig, at han slet ikke har gjort Forbring paa Erstatning. Derhos har han nægtet at have angivet for Grosferer Wilhelm og dennes nævnte Bogholder, at det sidste Tab var bevirket ved Tyveri, at turde paastaae, at Noget under Branden er bleven ham frastaaet eller paa anden Maade fratømt, at kunne give nogenformelt Oplysning om Indholdet af hans Varelager før Branden, og at kunne opgive en eneste Gjenstand derhenhørende, som ikke findes paa den over de i hans Voutil og Lager efter Branden foreskudne Varer affattede under Sagen fremlagte Fortegnelse, men ikke bestemte vedblivende forklaret, at han har troet, at hans Varebeholdning, da Branden udbrød, havde en Værdi af 1200 Rbd., og sluttelig endog paastaet, at den havde en saadan Værdi og at det Manglende maatte være stjaalet, uden dog endnu at kunne opgive nogen Vare, han manglede, eller at turde paastaae, at det ham frastaaede kunde ansættes til en Værdi af 900 Rbd., ligesom han ogsaa stadig har nægtet at have hørt til Hensigt at tilvænne sig en større Erstatning end den, der med Rette kunde tilkomme ham.

Efter Tilstaltes Forklaringer i deres Hæelhed kan der ikke være synderlig Tvivl om, at han ligeoverfor Agenterne er optraadt med Forbring paa en saadan Erstatning, som en Varebeholdning af 1200 Rbd.s Værdi vilde have givet ham Krav paa, men ialtsald vil en Tilbagebetaling af hans herom i det første Forhør afgivne Forklaring ifølge D. L. 1—15—1 ikke kunne tillægges nogen Betydning, idet en sly Tilbagebetaling er ubestyrket og i Strid med fornævnte Grosferer Wilhelms og Bogholder Mathiesens beebigede Forklaringer, medens derimod Tilstaltes første Forklaringes Rigtighed er bestrøket ved hans Hustru, Christine Margrethe Ssens Afgivne, at Tilstalte om Morgenens forinden han gif til Agenterne, sagde til hende, at han nu gif til Assurandøurnerne for at gjøre Forbring paa fuld Erstatning, og at hun har hørt Tilstalte af Agenterne fødre hele Assurancensummen ubbetalt, mod at Assurandøurnerne overtog det Reddede, og det maa derfor ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte er fremkommen med en Erstatningspaastand af den omhandlede Størrelse.

Og da det nu maa ansees beviist ved en Mængde under Sagen afhørte Vidners og Tilstaltes Hustrues Forklaringer, at der under den omhandlede Brand Intet er blevet stjaalet eller paa anden Maade fratømt af Tilstaltes Varebeholdning, ialtsald Intet af nogenformelt Betydning, og det, naar denne

Omførelse foreligger, af den efter Overenskomst mellem Agenterne og Tiltalte af Manufacturhandler J. B. Melchior foretagne under Sagen i hestreven Stand fremlagte Burdering af de efter Branden tilfedebevarende Varer, hvorefter disse da havde en Værdi af omtrent 150 Rd., og efter fornævnte Melchiors Forklaring, der er bekræftet med Ed, ikke havde lidt nogen synbarlig Skade under Branden, fremgaaer, at Værdien af Tiltaltes Beholdning af Varer ved Brandens Udbrud var langt under 1200 Rd., og sandsynlig kun, som af Tiltaltes Hustru forklaret, af omtrent 300 Rd.s Værdi, medens det af Tiltalte, til hvis af vedkommende Undersøgelsesret modtogte ubestyrkede Foregiveness, at han i nogle Forhøyer har været forfjæret eller i ubesidst Tilstand, intet Hensyn kan tages, er erkjendt, at han vidste, at der kun tilkom ham Erstatning hos Assurandørerne for den Skade, som han i Virkeligheden havde lidt, samtibigt med, at han ikke alene ikke har kunnet give nogenformigst Oplysning, der bestyrker hans Krav paa den større Erstatning, men tværtimod i saa Henseende har — som af det Foransjorte fremgaaer — indviklet sig i modsigende Forklaringer, der, forsaavidt de gaar ud paa, at han har handlet i god Tro, ere i Strid med hans Hustrus herom afgivne Forklaring, hvorefter han har vidst god Vefked med Værebeholdningens Stærrelse umiddelbart for Branden, og forinden Anmeldelsen for Assuranceagenterne sagt til hende, at han, hvis han fik Banffelighebet med at faae hele Assuranceffummen, vilde foregive at være befjæalen under Branden, sumt paalagt hende i forusdent Falb at erklære sig ubefjændt med Værebeholdningens Stærrelse, saa findes der tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte foigagtigen har forsøgt at tilvende sig en Erstatning i Anledning af den ommeldte Brand, der var flere Hundrede Rigsdaler større, end det ham bitterfike Tab gav ham Krav paa, og Tiltalte, der er født den 18de Februar 1827 og ikke funden lidligere straffet, vil saaledes ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 259, og findes Straffen efter Omffændighebetne at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 13de October.

Nr. 19. Svendborg Amts Skoleraad (Advocat Brod efter Ordre)

contra

Smed **Hans Hansen** (Advocat Henrichsen efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet, om der paahviler Indstævntes Eiendom i Longelse en aarlig Afgift til Skoleffonden.

Kangelands Herredstingsdom af 20de August 1864: „Indstævnte Smed Hans Hansen i Longelse bør for Citanten, Procurator Rasmussen i Commission for Formanden for Svendborg Amts Skoleraad paa Skoleffondens Vegne, dennes Tiltale i denne

Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Med Hensyn til den under 23de Januar fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Kjøbecontract forbeholdes Statskassens Ret."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te November 1865: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og tillægges der Procurator Hedscher i Salair 20 Rd. af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

Ved det i Aarene 1815 og 1816 foregaaende Salg af den under Sagen omhandlede Skovlod maa det antages at være tilfiet at lægge den da betingede aarlige Afgift til den langelandske Skolekasse paa Lodden som en vedvarende Grundbørde; og ligesom det fremgaaer af de Høiesteret forelagte Oplysninger, at Afgiften, saaledes som den findes nærmere bestemt i det i den indankede Dom nævnte Skjøde af 5te Januar 1852, i alt Fald fra 1835 uafbrudt har været svaret af Loddens Besiddere, lige indtil Indstævnte i Aaret 1869 blev dens Eier, saaledes er der ingen Grund til at betvivle, at Afgiften ogsaa har været hdet i Lidrummet fra 1816 til 1834.

Da det nu maa ansees godtgjort, ikke blot at Indstævnte, før end han modtog Skjøde, fra sin Formands Side er bleven underrettet om, at en saadan Afgift paahvilde Eiendommen, men tillige at Afgiften er bleven tagen i Betragtning ved den endelige Ansættelse af Kjøbesummen, kan Indstævnte — ved hvis Skjøde Eiendommen er overdragen ham saaledes som hans Formand eiede den og med Forpligtelse til at tilsvare alle af samme gaaende Afgifter i enhver Henseende — ikke unddrage sig fra at tilsvare den omhandlede Afgift, selv om det Fornødne med Hensyn til Forpligtelsens Tinglæsning som en Grundbørde paa Eiendommen ikke fra Skolevæsenets Side maatte kunne ansees iagttaget. Han vil derfor være at tilpligte at betale de paastævnte 47 Rd. 4 Mk. 5½ ß med Renter fra Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter, og de Titanernes befalede Sagsførere for Overretten og Høiesteret tilkommende Salairer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjenbes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale de paastævnte 47 Rb. 4 Mk. 5½ ß med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te August 1862 til Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rb. Procurator Winther for Overretten og Advocat Brod for Høiesteret tillægges i Salarium den Første 20 Rb. og den Sidste 60 Rb., her ubredes af det Offentlige.

I den indskete Doms Præmisses hebber det: „Uluder en i 1ste Instants inden Langelands Herredets Ret anlagt Sag paastode Citanterne, Svennberg Amts Skoleraad paa Skolejondens Vegne, Indstævnte, Smed Hans Hansen af Bongelse, tilpligtet som Restance af en hans Eiendom Matr.-Nr. 2 B. i Nørre Bongelse formeentligen paahvilende aarlig Afgift til bemeldte Fond af 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1½ Td. Havre, betaalbar efter Capitelstaxt, at betale for Aarene 1860, 1861 og 1862 stykbige henholdsvis 15 Rb. 4 ß, 15 Rb. 1 Mk. 9½ ß og 17 Rb. 2 Mk. 8 ß eller talt 47 Rb. 4 Mk. 5½ ß med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligssagens Dato den 6te August 1862 indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger. Ved den i Sagen den 20de August f. A. affagte Underrettsdom blev imidlertid Indstævnte skyndt for Citanternes Tiliale og Sagens Omkostninger ophævede, hvorefter Citanterne, hvormed der for Overretten er meddeelt Besikling til fri Proces, ved Stævning af 30te November f. A. have indbragt Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, samt paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til deres bestfittede Sagsfører, Procurator Winther, som ialtsald har paastaet sig dette tillagt af det Offentlige. Indstævnte, hvormed ligeledes er meddeelt fri Proces her for Retten, har derimod paastaet Underrettsdommen stabsæstet og Citanterne tilpligtede at betale Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans bestfittede Sagsfører, Procurator Hedscher.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Indstævntes Eiendom tidligere udgjort en Parcel af Bongelse og Engskalle Degnealbs Forher, nemlig den samme tilhørende Skovlob. Da bemeldte Degnealnd var blevet neblagt, blev Skovlobben ved en den 28de September 1815 afholdt Auction bortsolgt efter Conditioner, i hvis 1ste Post det hebber, at Skovlobben skulde opdraages til Afhænbelse mod Kjøbesum og en aarlig Afgift i Korn af 1 Td. 2 Skpr. Rug, 1 Td. 2 Skpr. Byg og 1 Tdr. 4 Skpr. Havre, hvilken Afgift i Korn, som bestandig skulde hæfte paa Skovlobben, dog ikke skulde erlægges in natura, men betales med Penge efter hvert Aars Capitelstaxt; ifølge 4de Post skulde Kjøberens

for bemeldte paa Skovlobben hestede Kornafgift, der blev at erlægge paa fornævnte Maade hver 11te Februar til den Fangelandske Skolekasse — hvis Midler ifølge Lov 8de Mars 1856 § 7 cfr. § 4 ere gaaede over til Skolefonden for Svendborg Amtsrådskreds —, til 11te Decbr. 1815 udfæde behørig 1ste Prioritets Panteforskrivning, og hedder det endelig i Conditionernes 11te Post, at lovligt Auctionsskjøde bliver at meddele Kjøberen, naar han blandt Andet har præsteret Alt efter Conditionernes 4de Post.

I det herefter den 8de August 1816 udfædte Auctionsskjøde siges dette at være udfædt til Grev Ahlefeldt Parvig som Høstskydende, efterat han havde udbetalt Kjøbesummen og isørigt opfyldt det efter Conditionerne Paalagte, men uden at der er meddeelt Skjødet nogen Paategning med Hensyn til den i Conditionernes 1ste Post ommeldte Kornafgifts Rabciering i Eiendommen, ligesaa lidt som nogen Tingløsning af Skjødet i denne Henseende sees at være forlangt eller at have fundet Sted, og hvad angaaer den i Conditionernes 4de Post ommeldte Obligation, er det under Sagen in confesso, at den aldrig er bleven udfædt.

Efterat have forfæstet Jagtretten overdrog Grev Ahlefeldt Lobden ved Skjøde af 4de Septbr. 1816, tinglæst den 14de s. M., til Gaardmand Anders Madsen Bruun, som det i Skjødet hedder „imod at opfylde alle de Billaar og Bettingesser, som hoshæftede til Grev Ahlefeldt udfædte Auctionsskjøde af 8de August 1816 indeholder.“ Ved Skjøde af 21de Januar 1817, tinglæst den 19de April s. A., og af 16de Januar 1830, tinglæst den 18de Decbr. s. A., overgik Lobden derefter først til A. M. Bruuns Broder og derefter til dennes Søn under Henvisning til det til foregaaende Eier udfædte Skjøde. Derefter bortskjøbedes atter Lobden ved Skjøde af 5te Januar 1852, tinglæst den 10de s. M., til Hans Gotfredsen, blandt Andet paa de Billaar, som det i Skjødet hedder, „at han svarer den Afgift, som hviler paa Eiendommen til Fangelands specielle Skolelærer-Hjælpekasse aarlig med 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. 4 Skpr. Havre, som forfalder hvert Aars 11te Februar og betales efter det foregaaende Aars Kapitelstaxt med Penge.“ Hans Gotfredsen lod atter Eiendommen bortselge ved offentlig Auction, under hvilken han lod fremlægge Panteaatteft, paa hvilken den omhandiede Kornafgift imidlertid ikke fandtes anført imellem den paa Eiendommen hvilende tinglæste Gjæld, som det i Conditionernes 1ste Post hedder, med de Rettigheder, hvormed den har tilhørt Sælgeren og foregaaende Eiere efter lovlige Afkomstdocumenter, og blev derefter ved det under 2den December 1857 udfædte, den 13de Februar 1858 tinglæste Auctionsskjøde Lodden tilskjødet Indstævntes Formand efter Conditionerne og med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed den havde tilhørt forrige Eier. Endelig har Indstævnte ved et den 25de Juni 1859 tinglæst Skjøde af 21de s. M. erhvervet Eiendommen med de Rettigheder, Herligheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Formanden havde eiet samme i Henhold til Auctionsskjødet af 2den December 1857, ligesom han ved Skjødet paatog sig at svare alle af Eiendommen gaaende Skatter og Afgifter i enhver Henseende.

Efter det Anførte skjønnes nu ikke rettere, end at der maa gives Ind-

stævnte Medhold i, at den omhandlede Kortafgift hverken ved det første Salg — om det end maatte have været tilfjgget, hvad dog kan være tvivlsomt, naar hensees til, at der efter Conditionernes 4de Post skulde udledes en Panteobligation — eller ved de senere Afhændelser kan siges at være bleven radiceret i Eiendommen som en fast og vedvarende Afgift, der uden nogen særlig Bebtagselse maatte gaae over fra Eier til Eier. For at Afgiften skulde kunne forbres af Indstævnte, maatte derfor dens Udredelse enten specielt været paalagt ham ved hans Adkomstdocument, hvad ikke er fæst, og navnlig kan der ikke, som af Citanterne formeent, udledes nogen Forpligtelse i saa Henseende for Indstævnte af den almindelige Henvisning i Skjødet til Forgængerens Skøde, eller ogsaa maatte det, mod Indstævntes Benægtelse, være godtgjort, at han forinden Skjøbningen ikke alene var gjort bekendt med Afgiftens Eksistens, men ogsaa at han havde paataget sig at udrede den; men dette kan ikke anses godtgjort ved de af Citanten for Underretten førte Vidner, da det af disse Forklaringer i det Høieste kun kan udledes, at det ved Skjøbets Udledelse har været omtalt, at en saadan Afgift skulde paahvile Eiendommen, men ikke, at Indstævnte erklaerede sig villig til at udrede den uden Hensyn til om Afgiften maatte befindes rettlig at paahvile Eiendommen som en vedvarende fast Afgift, der uden nogen særlig Bebtagselse gif over fra Eier til Eier.

Da der nu endelig heller intet Hensyn kan tages til, hvad Citanterne navnlig herfor Retten have paahæraabt om Afgiftens Erhvervelse ved Albers Tids Hævd, da Saabant af Indstævnte tilstrækkeligt er modagt for Underretten uden at være bevist, kan Citanternes Paastand om Underretsdommens Forandring ikke gives Medhold, hvormod Dommen, efter Indstævntes Paastand, vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændigheberne at burde ophæves, og det Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salair, her bestemmes til 20 Rd., vil være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagsjærelse her for Retten har været loslig, ligesom under Sagen ingen Stempelovertrædelse her for Retten er begaaet."

Onsdagen den 16de October.

Nr. 188.

Advocat Henrichsen

contra

Ida Nathalia, kaldet **Røstofte** (Defensor Klubien),
for Barnefødsel i Dølgemaal eller usforvarlig Omgang med sin
Barnefødsel og for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te August 1867:
„Arrestantinden Ida Nathalia, kaldet Røstofte, byr straffes med
Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, samt betale i Erstatning til In-
stitutbestyrerinde Louise Heiming, Bager Rasmussens Enke, hvad

det vil koste at indløse fra Assistentshuset den af Arrestantinden stjaalne Stæe. Saa bør hun og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Møller, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Arrestantindens Forklaring og det iøvrigt Dylfste sølte hun, der tidligere har sødt et Barn udenfor Ægteskab, og i Begyndelsen af Aaret 1866 gjentagne Gange havde havt legemlig Dugang med sin daværende Huusbond, sig i Vidten af Mai Maaned s. A. frugtommelig, idet hendes maanedlige Forandringer udebleve, og vil hun, der dengang antog sig et Par Maaneder henne i Svangerstabet, have ventet sin Redkomst ved Juletid 1866. Hun omtalte imidlertid ikke sin Tilstand for Nogen, men søgte endog at skjule den ved Hjælp af sit Sværtilv og nægtede navnlig paa hendes Huusbonds Forehørgsel at være frugtommelig, ligesom hun heller ikke tilberedte Børnetoi. Arrestantinden har imidlertid vedholdende benægtet, at det var hendes Hensigt at føde hemmeligt, idet hun har paaberaabt sig, at hun vilde vente med at aabenbare Sandheden for sin Huusbond, indtil Redkomsten var nærmere forhaanden, og havde tænkt paa at indlægge sig paa Fødselsstiftelsen ligesom forrige Gang, hvor hun vidste, at hun vilde faae det fornødne Børnetoi. Efterat have følt sig fuldkommen rask Dagen iforveien og deeltaget i Aengstingsarbejde, vaagnebde hun, der kun ei Par Gange under Svangerstabet vil have mærket Liv hos Fosteret, Natten sørend den 9de November s. A. med heftige Smerter, og da hun ikke kunde udholde at blive liggende i Sengen, som hun deelte med sin Huusbonds 18-aarige Datter, stod hun op, uden at hun dog vil have tænkt sig, at Fødselen var saa nær forestaaende, men idet hun noget efter satte sig paa Hug for at benytte en Potte, hvilket hun sølte Trang til, paaaaer hun, at Barnet faldt fra hende paa Gulvet ved Siden af Potten. Hun vil ikke have hørt Barnet strige eller give noget Livstegn fra sig og strax efter være besvovmet, hvorhos hun, da hun kom til sig selv, fandt Barnet liggende mellem sine Been, og gif derpaa med dette, som hun antog for dødt, ind i den anden

Stue, hvor hun med en Sag overlippede Navlestrengen. Noget efter blev hun skilt ved Esterbyrden, som hun, efterat have lagt det formeentlig døde Barn, der var skilt og solbt, i en Commodestuffe, bragte ned paa Reitivaden og afvaskede Blodet paa Gulvet, samt lagde sig paany tilfængs uden at omtale det Passerebe for Rogen og navnlig ikke for den i samme Seng sovende Pige, som Intet havde mærket, og ligesaa ibet som Arrestantindens øvrige Omgivelser anede, at hun havde født. Efterat have gjemt Barneliget i sin Skuffe indtil 1ste Mai d. A., bragte hun det, da hun skulde skifte, bort fra Huset og henlagde det i en Port i Stedet Nr. 2 i Hoppenslange, hvor det samme Aften fandtes. Efter den af Stabslægen afgivne Erklæring befandtse det paa-gjældende Foster, som var af Mandkjøn, i en høi Grad af Forraadnelse, men efter Reglens Udseende skjønnes det, at Fosteret vistnok havde været fuld- baaret. Arrestantinden har, som tidligere anført, beuægtet at have havt det forstet at føde i Døtsgsmaal, ibet hun paaستاer, at Fødselen overraskede hende, og at hun, der oprindelig troede, at det kun var et naturligt Vrænde, hun skulde besørge, ikke bengang vilde kalde paa den Pige, hun deelte Seng med, samt efter Besvimmelsen ikke vilde tilkalde Hjælp, forbi hun antog BARNET for dødt, og undsaar sig for at meddele Pigen det Passerebe. Efter denne Arrestantindens Forklaring, som der efter det iøvrigt Oplysse ikke findes tilstrækkelig Føse til at forfaste, vil hun ikke kunne ansees skyldig i BARNESØDSEL i Døtsgs- maal, men derimod vil hun ikke kunne undgaae at ansees for usorjvarlig Om- gang med sin BARNESØDSEL efter Straffelovens § 195.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Tyveri, er Arrestantinden ved egen af det iøvrigt Oplysse bekyrkede Tilskaaelse overbevist at have i Mai Maaned d. A. krasjaalet Institutbestyrerinde Louise Heining, Wager Nasmussens Enke, hos hvem hun tjente, en til 3 Rd. 3 Mk. vurderet Skee, hvorfor hun, der er født den 29de Marts 1839 og ikke funden forhen straffet, vil være at ansee efter Straffelovens § 228, og findes den Straf, hun har forskyldt efter de nævnte tvende Paragrapher, efter Omstændighederne i det Hele at burde bestemmes til Forbedringshousarbejde i 1 Aar. Arrestantinden vil berhos blive at tilpigte at betale i Erstatning til fornævnte Nasmussens Enke efter dennes berom ned- lagte Paaastand, hvad det vil koste at indløse fra Assistentshuset den ovenmeldte sjaalne Skee, samt at indrede Actionens Omkostninger."

Nr. 187.

Advocat Klubien

contra

Jens Peter eller Weder Nielsen og Lars Jensen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidst- nævnte for at have forledet ham til at afgive saadan Forklaring.

Horns Herreds Extraretsdom af 19de Juni 1867: „De Til-

talte, Tjenestebreng Jens Peder Nielsen af Louiseholm og Gaardmand Lars Jensen af Koblerne, bør hensættes, Forstuvnente i simpelt Fængsel i 1 Maaned og Sidstuvnente i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt in solidum, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Justitsraad Glub 6 Rd. og til Defensor, Procurator Schmith 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de August 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, Justitsraad, Prøveprocurator Glub og Procurator Schmith, bestemmes til 4 Rd. for hver. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Ibsen og Prøveprocurator Casse, betale de Tiltalte Jens Peter Nielsen og Gaardmand Lars Jensen af Koblerne, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da den Tiltalte Jens Peter eller Peder Nielsen ved den indankede Dom paalagte Straf ikke udgjør en appellabel Gjenstand efter Placaten af 23de Mai 1840 § 1, og Dommen ikke er paaantet fra det Offentliges Side, vil Sagen for hans Bedkommende være at afvise.

Med Hensyn til Tiltalte Lars Jensen vil Dommen i Henshold til de i samme for hans Bedkommende ansøgte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

For Jens Peter Nielsens Bedkommende afvises Sagen. Med Hensyn til Lars Hansen bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Horns Herreds Extraret indankede Sag tiltales Tjenestebreng Jens Peter Nielsen af Louiseholm og Gaardmand Lars Jensen af Koblerne, Forst-

nævnte før falsk Forklaring for Retten og Sidnævnte for at have forlebet ham til at aflægge saadan Forklaring.

Ved de Tiltaltes egen Tilskaaelse og de isørigt fremkomne Oplysninger er det ogsaa tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Jensen, efterat have erfaret, at Tiltalte Nielsen var skævnet som Vidne imod en mod ham anlagt Paternitets-sag, har 2den Vaarsdag den 22de April d. A. ladet Nielsen kalde til sig og anmøbet ham om, naar han kom for Retten, at nægte, at han havde lagt Mærke til, at Jensen om Matten var gaaet op i det Kammer, i hvilket det Fruentimmer, med hvem han nu havde Sag, laa. Skøndt behørig forberedt til Afgivelse af Vidneforklaring, forklarede da Tiltalte Nielsen ogsaa den 24de April d. A. for Retten, at han ikke havde lagt Mærke til, at der havde været noget Forhold mellem bemeldte Fruentimmer og Tiltalte Jensen, ei heller til, at Sidnævnte var gaaet op til hende om Aftenen. Umiddelbart derefter heber det i Retssprotocollen: „paa yderligere Examination forklarer han paa Aulebning fra Klagerindens Side nu, at han vel har lagt Mærke til, at Indklægede (Jensen) flere Gange om Aftenen er gaaet ind i den Stue, hvor Klagerinden laa“, ligesom han ogsaa vedgik, at han havde havt sin egen Tanke om, hvad de tog dem for, og forklarede, at han ved Jensens ovennævnte Opforbring var forlebet til at afgive den førstnævnte falske Forklaring. For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Nielsen er født den 17de Juni 1850 og Jensen den 18de Februar 1839, og som ikke findes forhen straffede, være at anse, Førstnævnte efter almindelig borgerlig Straffelov § 146 jfr. § 37, Sidnævnte efter sammes § 146 jfr. § 52, og findes Straffen ved Underrettsdommen påsøende bestemte henholdsvis til simpelt Fængsel i 1 Maaned og til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesådees tilliges, dog at Salairerne til Underretssagsførerne ifkku bestemmes til 4 Rd. for hver, vil den med den antydede Forandring være at fastslåe.“

Nr. 194.

Advocat Brock

contra

Johannes Bisby (Defensor Klubien),

for at have mishandlet sin Hustru.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de September 1867: „Tiltalte Johannes Bisby bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Kalle og Cancelliraad d'Auchamp, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klambien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den iudankede Doms Premisser hedder det: „I nærværende med Tiltalte Johannes Wisby for at have mishandlet sin Hustru anlagte Sag, har han vel vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, men foruden at det er af enkelte Vidner under Ed forklaret, at der oftere er ført Klage over, at Tiltalte har mishandlet sin Hustru Cathrine Andrea Røgeborg, med hvem han i 17 Aar har levet i Samliv, og at hun viste sig blodig og forslaaet, maa det ved de af Christiane Ludvigsen, Tømmermester Johannes Holm, Politibetjentene Nr. 177 Anton Braust og Nr. 206 Christian Sørensen, samt Arbeidsmand Christian Hansen og dennes Hustru Oline Simonson afgivne beedigede Forklaringer i Forbindelse med de af Tiltaltes Hustru og Datter Johanne Wisby, 11 Aar gammel, ligeledes afgivne Forklaringer og det isørigt Dplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte engang i September Maaned s. A. har tilføiet sin ovennævnte Hustru flere Slag i Ansigtet, saa at dette var aldeles ophovnet og forslaaet, idet navnlig det førstnævnte Vidne har seet Tiltalte ved den paagjældende Leilighed slaae sin Hustru mindst 2 Slag i Ansigtet med knyttet Haand, uden at denne dertil havde givet videre Anledning, hvilket Tiltaltes ovennævnte Datter ogsaa har iagttaget, og af de øvrige Vidner Politibetjentene, der bleve tilkaldte og kom tilstede umiddelbart efter den udviste Bold, have forklaret, at Tiltaltes Hustrues Ansigt bar tydelige Spor af samme og var i den oven beskrevne Tilstand, ligesom Vidnerne Hanssen og Hustru have hørt hende raabe og bede for sig, samt ligesom Vidnet Holm næste Morgen seet hendes Ansigt ophovnet og forslaaet, medens Tiltaltes Forklaring om itkun at have stødt sin Hustru, der først angreb ham, fra sig, hvorved hun muligens er falden, ikke blot er aldeles ubestyrket, men endog i sigsrem Strid med det isørigt Dplyste og derfor ikke kan tillægges nogen Betydning.

Ligeledes maa det ved bemeldte Holms og Johanne Wisbys Forklaringer samt de af Bærtshuusholder Peter Sørensen og Landstabsmaler Thormod Sjaln Lund under Ed afgivne Forklaringer anses godtgjort, at Tiltalte endvidere engang i April Maaned d. A. har mishandlet sin Hustru, idet navnlig de tovede sidstnævnte Vidner have seet ham gribe hende i Halsen eller Brystet, ligesom Tiltaltes Datter, at han slog hende, og Vidnet Holm, at han hørte,

at der faldt Slag og, hvad de øvrige Bibner ogsaa have iagttaget, at Lilstaltes Hustru raabte og bad for sig, hvorhos hun efter en under Sagen fremlagt Lægeattest af 25de April d. A. havde opsvulmede Læber og 2 Saar paa den indvendige Side af Overlæben, som syntes opstaaede derved, at Læben ved Vold var kommen i Berøring med Tænderne, samt høire Dies Dienlaage vare uanberløbne med Blod.

Som Følge heraf vil Lilstalte, der er født den 10de Marts 1825 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 202 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalſke Boghandel (F. Høgel).
Fjeldbier & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 24.

Den 8de November.

1867.

Anden ordinaire Sæksion.

Onsdagen den 16de October.

Nr. 159.

Advocat Brock

contra

Jens Andreaesen (Defensor Klubien),

for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 23de Mai 1867: „Tiltalte, Smedesvend Jens Andreaesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt ubrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Meldola 5 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de Juli 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Engberg og Christensen for Overretten betaler Tiltalte Smedesvend Jens Andreaesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Smedesvend Jens Andreasen, der er født 1828 og tidligere ved Kjøbenhavn's Amts nordre Virks Extraretsdom af 19de August 1865 for Tyveri har været anseet med Straf efter Frdn. 11te April 1840 § 1 af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, actioneres under nærværende fra samme Ret hertil indbante Sag for Tyveri og Bedrageri, og er han ved egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilskaaelse overbevist en Dag i November Maaned f. K. at have stjaalet en ved en Bænk udenfor Portuerhuset ved Bernstorff henfat til 4 Mk. vurderet Haandlygte, der henhørte til Slotsinventariet, samt samme Dag under et vigtigt Foregivende at have formaaet en Datter af Slotsgartner Svedsen sammesteds at udbetale ham 1 Mk.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved den indbante Dom er anseet med Straf efter Straffelovens § 230 cfr. §§ 251 og 62, og da Straffens Bestemmelse til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 174.

Advocat Broch

contra

Christian Heilesen og Niels Peter Jensen

(Defensor Bungen),

for bebrageligt Forhold.

Søby Kjøbstads Extraretsdom af 23de Marts 1867: „De Tiltalte, Slagterne Christian Heilesen og Niels Peter Jensen af Søby, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, samt i Erstatning in solidum betale 8 Rd. 1 Mk. 12 § til Slagter Peter Christensen Riisgaard af Søby. Saa bør de Tiltalte, ligeledes in solidum, udrede alle af denne Sag lovligt sthørende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vognstrup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 4 Rd. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 24de Juni 1867: „De Tiltalte Christian Heilesen og Niels Peter Jensen bør hver især hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Institutsraad Neefmann og Procurator Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for enhver af de Tiltalte findes at burde bestemmes til 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for enhver af de Tiltalte bestemmes til 14 Dage. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved de Tiltalles egne Tiltaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at da de — der boede sammen og i Forening drev Slagteri i Søby — engang i Januar Maaned d. A. havde talt om, at de havde Penge tilgode hos Slagter Peder Christensen Riisgaard i Søby, foreslog Tiltalte Jensen, at Tiltalte Heilesen skulde forsøge at skaffe dem, hvad de formeenste at have tilgode hos Riisgaard, ved at skrive en Requisition paa Kjøb i Gaardmand Lars Chr. Diesen Høierholts Navn og at faae Riisgaard til paa denne Requisition at udlevere Kjøb. Tiltalte Heilesen strev derpaa i Tiltalte Jensens Overbærelse og efter dennes Anviisning en Seddel, paa hvilken efter de Tiltalles Forklaring øverst stod Navnet Lars Høierholt, hvorunder var anført en Begjæring om Udlevering af i det Hele 3 Pbd. Kjøb, mens der paa Foden af Seddelen stod „til Christian Heilesen“, og med denne Seddel begav Tiltalte Heilesen sig den følgende Dag efter Opfordring af Tiltalte Jensen til Riisgaard, hvem han foreviste Seddelen, idet han foregav, at en Karl havde bragt den fra Lars Høierholt, men at Jensen sa han fortiden intet Kjøb havde — hvad ogsaa, efter hvad han har forklaret, var Sandhed — hvorhos han lovede, at Pengene for Kjøbet skulde blive betalte, naar Lars Høierholt kom til Byen. Riisgaard, der har udsagt, at han stod i den Formening, at den ommeldte Seddel var et Brev fra Lars Høierholt til Heilesen, og at han ellers ikke vilde have udleveret noget Kjøb til Tiltalte Heilesen, idet han efter sin Forklaring hverken var denne eller Tiltalte Jensen Retet skyldig, leverede derpaa dets samme Dag, dets den følgende Dag til Tiltalte Heilesen i det Hele 3 Pbd. 5 Pbd. Kjøb til en Pritt af 8 Rd. 1 Mk. 12 S., hvilket derefter maa antages, i alt Fald for

Størstedelen, at være blevet forbrugt i de Tiltaltes Huusholdning. Uagtet nu bemeldte Slagter Riisgaard endvidere har udsagt, at den ham foreviste Seddel var underskrevet med Lars Høierholts Navn, maa der dog, da Seddelen ikke er bragt tilstede under Sagen, og begge de Tiltalte have fastholdt deres ovenanførte Forklaring om, at Lars Høierholts Navn var skrevet øverst paa samme, ved Sagens Paadømmelse gaars ud fra, at dette har været Tilfældet, og ibet Seddelen saaledes ikke kan ratueres at have været underskrevet med Lars Høierholts Navn, findes hans Forhold, uanset at Seddelen isvrigt, efter hvad ovenfor er anført, mere antoges at have havt Udsende af en af Lars Høierholt til Tiltalte Heilefen rettet Requisitionsskrivelse, og at Heilefen med samme ogsaa, efter hvad begge de Tiltalte utvivkelig have indbrømmet, var den, at Riisgaard skulde troe, at det var til Lars Høierholt, at det forlangte Kjøb skulde leveres, ikke at kunne bedømmes efter de i almindelig borgerlig Straffelov indeholdte Bestemmelser om Falsk, hvorimod de Tiltalte maae anses at have gjort sig skyldige i et bedrageligt Forhold, hvilket navnlig, ibet de efter Sagens Oplysninger maae antages at have faaet i den Formening, at de hos Riisgaard havde et saadant Belsb tilgode, der omtrent svarede til Værdien af det af denue udleverede Kjøb, findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256. Den Straf, som de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at Noget af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Slagter Riisgaard har derhos paastaet sig den ovenanførte Værdi af det omhandlede Kjøb erstattet, og vel have de Tiltalte forlangt deres formeentlige Tilgodehavende hos ham bragt i Modregning mod Erstatningsbeløbet, men da Riisgaard, som meldt, ikke har villet erkende Gjælden's Rigtighed, vil der i alt Fald ikke under nærværende Sag kunne tilfendes dem Noget. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte ved Underretsdommen ere tilpligtede in solidum at udrede det ommeldte Erstatningsbeløb, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i de anførte Henseender være at stadfæste."

Torsdagen den 17de October.

Nr. 181.

Justitsraad Bungen

contra

Carl Christian Blikker Knudsen (Defensor Hausen),
for voldeligt Overfald.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 22de Juni 1867: „Tiltalte, Muursvend Carl Christian Blikker Knudsen, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt i Erstatning til Muursvend Lars Peterfen betale 15 Rd.

5 Mk. 6 S. Saa udreder han og samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller og Defensor, Procurator Diekmann, 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, og bør Tilstalte Muursvend Carl Christian Blilker Knudsen derhos udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Heckscher, med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, hertil Retten fra Københavns Amts nordre Virks Extradet indankede og imod Tilstalte, Muursvend Carl Christian Blilker Knudsen for voldeligt Overfald anlagte Sag har Muursvend Pats Petersen afgivet en edelig Forklaring, der gaaer ud paa, at Tilstalte den 28de April d. A. om Aftenen, da Petersen var kommen hjem til sit Logis, som han havde tilfælles med Tilstalte og en tredie Muursvend, har bebrejdet ham, at han havde arbejdet om Søndagen og krævet ham for et formeentligt Tilgodehavende, samt derpaa, efterat Petersen var gaaet tilfjæds, har slaaet ham med den knyttede Haand i Ansigtet, jaalebes at han tabte Bevidstheden og blev meget blodig i Ansigtet, hvorhos Tilstalte trak Dyren af ham, samt tog ham stærkt i begge Armene og førte ham op og ned i Sengen. Petersen har derhos forklaret, at han antog, at Tilstalte har

sat ham knæet for Bryftet, medens han var bevidstløs, da han følte stærke Smerter deri. Efter en den paafølgende Dag afgiven Lægeattest havde Petersen en betydelig Contusion af Ansigtet, idet hele dets venstre Side var betydelig opsvulmet, saa at Diet ikke kunde aabnes, hvorhos det yttres i Altesten, at Petersen tillige angav at føle Smerter ved Kændebrættet og havde spyttet endeel Blod op som Følge af et Slag eller Tryk paa Bryftet, samt at Besta- digelsen af Ansigtet neppe vilde efterlade skadelige Følger for Fremtiden, hvor- imod det for Lieblikket ikke kunde afgjøres, hvorvidt det Samme gjaldt om Bry- fets Bestadigelse.

I en den 14de Mai afgiven Erklæring yttres Lægen, at Petersen endnu ikke var fri for Smerter i Bryftet, og hvorvel han antog, at dette Tilfælde efterhaanden vilde forsvinde uden at efterlade skadelige Følger for Fremtiden, var det dog ikke usandsynligt, at der vilde medgaae længere Tid, førend Pe- tersen fuldstændigt blev befriet derfor og sit sin fulde Arbeidsdygtighed tilbage.

Tilfalte har vedgaaet, at han, efter samme Dags Morgen at have fore- holdt Petersen, at det ikke var værdt, at han gik paa Arbejde, naar de Andre bleve hjemme, og om Aftenen at have yttret til den ovennævnte Medlogerende, der bemærkede, at Petersen var en lumst Person, at han jo kunde faae nogle Dretøver, har, da Petersen kom hjem, krævet denne for nogle Penge, som han formeenet at have tilgode, hvilket han syntes at tage ilde op, samt derefter slaaet ham i Ansigtet med den flade Haand, hvorimod han paa Grund af sin beskjæmte Tilstand ikke vil kunne erindre, hvorledes han ellers har behandlet ham og navnlig om han har sparket ham eller sat knæet for Bryftet.

Naar imidlertid henføres til, at Tilfalte selv har erklæret, at han ikke kunde modsigge Rigtigheden af Petersens Forklaring, og at ovennævnte Medloge- rende, der ligeledes vil have været i en noget beruset Tilstand, har forklaret, at Tilfalte slog Petersen saaledes i Hovedet, at dette blev meget blodigt og forslaaet, og at han saae Tilfalte ligge over Petersen i Sengen, samt at Peter- sen ikke før det mod ham udøvede Overfald har feilet Noget, navnlig i sit Bryst, ligesom ogsaa Tilfalte selv har erkjendt, at ingen Anden end han ved den omhandlede Leilighed har overfaldet Petersen, skjønes det ikke rettere, end at alle de Bestadigelser, som denne er befunden at lide af, maae ansees at være ham tilføiede af Tilfalte, og det maa derfor billiges, at denne, der er født den 5te November 1835 og ved nærværende Rets Dom af 22de Juni 1858 har været dømt efter Pl. 21de Decbr. 1825 jfr. Frdn. 21de August 1829 § 6 til 1 Maanedes Tvangsarbejde, nu ved Underrettens Dom er anseet efter Straffe- lovens § 203, og at Straffen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Uge 5 Dage.

Da nu derhos bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og Ac- tionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at fastsætte."

Nr. 176.

Justitsraad Bungen

contra

Ane Jensen (Defensor Levinfen),

for Tyveri.

Lunde og Skam Herreders Extraretsdom af 14de Mai 1867: „Tilfalte Tjenestepige Ane Jensen af Zastrougaarden bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør hun og at udrede alle af Actionen løblich flydende Omkostninger, berunder i Salairer til Actor, Procurator Tommerup og til Defensor, Procurator J. J. Hansen 4 Rd. til hver. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Bøcher og Regjeringsraad Lindhard, betaler Tilfalte Ane Jensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Lunde- og Skam Herreders Extrarets hertil indankede og imod Tilfalte Ane Jensen for Tyveri anlagte Sag maa det ved Tilfaltens egen med det isødrigt Dyligste stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkeligen godtgjort, at hun i April Maaned b. A. har tilegnet sig et halvt Pund spundet Hørgarn, vurderet til 48 f, og tilhørende hendes daværende Madmoder, Forpagter Nyborgs Hustru paa Zastrougaarden, idet hun drog Garnet til sig gjennem et paa Posten anbragt Sitterværk, indefor hvilket hendes Herskab gjemte Dyrer og andre Ting.“

For dette Forhold er Tilfalte, der er født den 10de Januar 1835 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom retteligen ansæet efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, berunder Estrælsen af Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 196.

Justitsraad Bunken
contra

Peter Christian Gjesfel (Defensor Hindenburg),
for Løsgængeri og Betleri.

Storehedinge Rådstads Politiretsdom af 6te August 1867: „Arrestanten Peter Christian Gjesfel bør henses i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de September 1867: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Simonsen, betaler Arrestanten Peter Christian Gjesfel 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Peter Christian Gjesfel, der tidligere mange Gange er anset for Løsgængeri, senest ved nærværende Rets Dom af 5te April 1864 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og som under nærværende fra Storehedinge Rådstads Politiret dertil indankede Sag nu atter tiltales for Løsgængeri samt Betleri, er ved egen med det tvøvrigt Fremkomne stemmende Tilnaaelse overbevist deri at have gjort sig skyldig, idet han, der under 16de April f. A. til Politiprotocolen under sædvanlig Betydning var givet Tilhold blandt Andet om at søge lovligt Erhverv og, saafremt han ikke kunde skaffe sig saadant, at henvende sig til Fattigbestyrelsen eller Politiet for at erholde Anviisning paa Arbejde, den 9de Juli d. A. har forladt det ham anviste Arbejde, er drevet omkring og har betlet.“

Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 2 cfr. § 5 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og paalagt at udrede Sagens Omkostninger, og Dømmen vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 144.

Advocat Hindenburg
contra**Lorenske Margrethe Clausen**, Dørflers Hustru
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Medbeelagtighed i Bedrageri.

Fredericia Kjøbstads Ertvaretsdom af 29de Marts 1867: „Arrestantinden Ane Jacobsen bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Bundtinager-
svend Niels Nielsen Søborg og Lorenske Margrethe Clausen, Dørflers Hustru, bør ligeledes at hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 5 Dage, Sidstnævnte i 3 Dage. . . .“
Alle af Sagen sthydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Anklageren, Kammerraad, Prøveprocurator Valeur 8 Rd. og til Forsvareren, Procurator Jørgensen 6 Rd., udredes af Arrestantinden og de 3 Tiltalte in solidum . . . At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 20de Mai 1867: „Tiltalte Lorenske Margrethe Clausen, Dørflers Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør Tiltalte og in solidum med de i 1ste Instants Medtiltalte betale Halobelen af Actionens Omkostninger for Underretten, derunder de Actor og Defensor sammesteds tillagte Salairer, ligesom hun ogsaa bør betale Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tilstalte, for hvis Bedkommeude Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Korenhe Margrethe Clausen, Dørflers Hustru, for Medbedelagtighed i Bedrageri.

Med Tilstaltes egen Tilspaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun, der havde nogle Penge tilgode hos den i 1ste Instants Medtiltalt Ane Jacobsen, har, for at faae disse Penge betalt, truffet Aftale med denne om at være hende behjælpelig med at sælge nogle Sengklæder, som Ane Jacobsen havde leiet af Skomager Sørensens Enke i Veile, uagtet Tilstalte, for hvem Ane Jacobsen foregav at have faaet Sengklæderne i Foraring af Sørensens Enkes Broder, Stogter Jansen, vidste, at de tilhørte dennes Søster, og derfor nok kunde tænke sig, at dette Forgivende var usandt, og at hun derefter i Slutningen af Januar Maaned d. A. har i Forening med Ane Jacobsen solubt Sengklæderne til den ligeledes i 1ste Instants Medtiltalt Louise Tegner, og da denne yttrede Tvivl om Ane Jacobsens Eiendomsret, har søgt at betage hende hendes Frygt i denne Henseende, idet hun yttrede, at hun kjenbte Forholdene, og at Louise Tegner vist, da Ane Jacobsen havde sagt, at hun vilde aflægge Ed paa, at Jansen havde givet hende Sengklæderne, kunde forlade sig paa, at det hang rigtig sammen, skjøndt hun som meldt ikke troede, at det var sandt, hvorefter Louise Tegner kjøbte de ommeldte Sengklæder for 14 Rd., hvoraf Ane Jacobsen betalte Tilstalte 13 à 14 Mk. Til yderligere Betryggelse for Louise Tegner blev der derhos skrevet en Seddel, der indeholdt Ane Jacobsens Tilspaaelse for at have afsluttet den nævnte Handel og at ville overtage det Ansvar, der maatte kunne skyde af samme, hvilken Seddel blev underskrevet med Ane Jacobsens Navn og med Tilstaltes Tilladelse tillige med hendes Navn. De solgte Sengklæder ere komne tilstede under Sagen og, efterat være forberede til omtrent 25 Rd., ubleverede Eierinden.

Idet nu Tilstalte, som meldt, da hun traf Aftale med Ane Jacobsen om Sengklædernes Salg og derefter var hende behjælpelig med at sælge dem, vidste, at de tilhørte Sørensens Enke, findes hun herved at have gjort sig skyldig i en saadan Medbedelagtighed i Bedrageri, at hun i Medfør af almindelig borgerlig Straffelovs § 47 1ste Led vil være at straffe som Gjerningsmand, og hun, der er født i 1825 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at ansee efter bemeldte Lovs § 258 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.“

Nr. 175.

Advocat Revinsen

contra

Nasmus Jørgensen (Defensor Heinrichsen),
for Lyveri.

Sunds-Gudme Herredets Extraretsdom af 11te April 1867:

„Tiltalte Indsidder Rasmus Jørgensen af Hundtofte bør henfættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han ogsaa at ubrede alle af Sagen flydende Omkostninger, heriblandt Salairerne til Actor, Procurator Vilhjelms 4 Rbd. og til Defensor, Procurator Hansen 3 Rbd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Rathe og Prøveprocurator Revision, betaler Tiltalte, Indsidder Rasmus Jørgensen af Hundtofte, 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Indsidder Rasmus Jørgensen af Hundtofte, der er født den 9de December 1822 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og som under nærværende fra Sunds-Gubne Herredens Extraret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, ved egen med det isvrigt Dørlige stemmende Tilstaaelse er overbevist ved en den 27de November f. A. i Dværdrup Kro afholdt Auction at have tilvendt sig et til 3 Rbd. vurderet Par Beenklæder, der tilhørte Tjenestefarl Lars Jørgensen, maa det billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.“

Nr. 200.

Advocat Hansen

contra

Maren Pedersdatter (Defensor Klubien),

for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de September 1867: „Arrestantinden Maren Pedersdatter bør straffes med Forbedrings-huusarbejde i 2 Aar, samt ubrede Actionens Omkostninger, her-

under Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschald og Revision, med 6 Rbd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det Tilstalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 229 4de Mbr., tildeels sammenholdt med § 46, og da Straffen findes passende bestemt i Dommen, vil denne, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, blive at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende mod Arrestantinden Maren Pedersdatter, der er født den 11te October 1827 og ikke funden forhen straffet, anlagte Sag, hvorunder hun tiltales for Tyveri, er hun ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Juli Maaned d. A. i 6 forskjellige Gange fraskjølet Urtekammer Ludvig Senses et Pengebelsb, som hun ialt sætter til 6 Rbd. 2 Mk., medens Bestjaalne har ansat det til mellem 20 og 30 Rbd., fra en uafsaaset Boutiksuffe i bennes Boutik i Stueetagen i Stebet Nr. 6 paa Hjørnet af Smede- og Murergabe, hvortil hun i den Hensigt at stjæle skaffede sig Indgang ved om Ratten mellem Kl. 12 og 4 at aabne den afsaasede Dør fra Gangen til et til Boutiken og det ved Siden af samme værende Contoir stødende Pakloale ved Hjælp af en i Laasen påseende Nøgle, som hun, der tidligere havde tjent hos Sensen, havde benyttet under sin Tjenestetid og ved sin Fratrædelse af Tjenesten den 1ste Juli d. A. havde glemt at aflevere og senere tænkt at benytte paa den ansøgte Maade, ligesom hun endvidere paa samme Maade er overbevist at have 2 Gange forsøgt at forøve Tyveri sammesteds. Efter Arrestantindens Forklaring og det isvrigt Oplyste havde hun i Løbet af de første 18 Dage af bemeldte Maaned, efterat have fratraadt Tjenesten, Nattelegis i Stebet hos en paa Døfsten i samme Huus boende Enke, og forsøude de 2 første Typerier ved om Ratten at begive sig ned i den ubeboede Stueetage og paa den ansøgte Maade skaffe sig Indgang i samme, medens hun derimod ved de øvrige Typeriers Udsværelse ligesom ved de 2 Forsøg paa Tyveri havde hver Gang begivet sig ind i Stebet, forinden Gadedøren blev lukket, og taget Ophold paa et Loft, hvorfra hun senere om Ratten begav sig ned ad Trappen til den ubeboede Stue-

etage, der kun ad denne Vej stod i Forbindelse med beboede Leiligheber. Forsaavidt Arreftantinden imidlertid har paaftaaet, at hun hver af disse Gange ikkun har indsnøget sig i Eendommen for at tage Natteophold paa Tørreløstet og hver Gang først efterat have taget saadant Ophold har bestemt sig til at forsøge Lyveri, da hun ikke vidste, hvoraf hun skulde leve den næste Dag, findes denne hendes Forklaring, som blottet for al Sandsynlighed, ikke at kunne tages til Følge, hvorimod hun i saa Henseende vil være at ansee som den, der har indsnøget sig i beboet Sted for at udøve Lyveri ved Nattetid.

I Henshold til det Anførte vil Arreftantinden være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. § 46 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar."

Mandagen den 21de October.

Nr. 8. Handelskøjet **Heider & Krause** i Königsberg
(Advocat Hindenburg)
contra

Consul **M. J. Munk** i Nexø (Advocat Henriksen), angaaende Citanternes Paastand paa Betaling af 5,619 Rb. 4 Mk. 5 ß, der udgjør Differencen mellem den betingede Kjøbesum for Dampskibet „Ostsee“ og dets Auktionsprovenu.

Nexø Kjøbstads Højesteretsdom af 4de Februar 1864: „Indstævnte, Consul M. J. Munk, bør for Citanterne Heider & Krauses Tilfale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de September 1865: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, tilbøde Citanterne i deres Skrivelse af 19de April 1863 Indstævnte Dampskibet „Ostsee“ tilkjøbs for den i Skrivelsen angivne Kjøbesum, ibet de tilspøede, at de ansaae sig bundne ved dette Tilbud, indtil der den 21de April Middag i Kiel afgaves Erklæring af Capitain Sonne i Indstævntes Navn, hvorefter Parternes gjensidige Forhold vilde blive at bedømme. Indstævntes Modtagelse af dette Tilbud medførte altsaa, at han, ved til den nævnte Tid at erklære sig villig til at betale den forlangte Kjøbesum, erhvervede Ret til at erholde

den foreløbig aftalte Handel fuldbyrdet, medens Citanterne, hvis en saadan Erklæring ikke til den Tid fremkom, vare berettigede til at træde tilbage fra Handelen. Derimod laa det ikke i det anførte Tilbuds Modtagelse, at Indstævnte, naaget ingen Erklæring fra hans Side fremkom, skulde anses at have kjøbt Skibet, saasnart han blot ikke inden den omhandlede Tid udtrykkelig havde givet tilkjende, at han ikke vilde indlade sig paa Handelen. Ivertimod er det Antagende, at en Undlæbelse fra hans Side af at erklære sig skulde have den samme Betydning som en Erklæring om at ville indgaae Handelen, i Strid med, at Citanterne kun skulde være bundne ved deres Tilbud, naar en saadan udtrykkelig Erklæring blev dem givet. Men at Indstævnte nu ved det i Dommen anførte Forbehold, som han har tilføjet sin Modtagelse af Citanternes Tilbud, skulde have villet paatage sig en Forpligtelse, som ikke var begjært i Tilbudet, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at statuere. I det det nemlig i og for sig i høi Grad maa have Formodningen mod sig, at Indstævnte skulde have villet paatage sig nye Forpligtelser under Form af et Forbehold af sin Ret, ligger det nærmest at antage, at Indstævnte ikke har tilfjettet Andet ved den nævnte Tilføining end udtrykkelig at acceptere den af Citanterne gjorte Indrømmelse af en Betænkningstid for ham, i hvilken de selv vilde være bundne, og om end denne Betydning af Ordene ikke skulde være aldeles klar, kan der dog saameget mindre være Spørgsmaal om, at den Utydelighed, hvoraf Udtrykket maatte lide, skulde komme Indstævnte til Stude, som Citanterne, efter hvad der i Dommen er bemærket, ialtfald maae tilskrive sig selv, at det paagjældende af en af Deeltagerne i deres Firma conciperede Document ikke er affattet paa en mere utvetydig Maade. Ifølge heraf vil Dommen, hvorved Indstævnte er frifunden for Citanternes Tiltale og Processens Omkostninger ophævede, efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høisteret findes efter Omstændigheberne ligeledes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Høiefsteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanterne, Handels- huset Heider & Krause i Königsberg, have ved Kerss Kjøbskabs Gjøsteret sagføgt Indstævnte, Consul M. J. Mund af Kerss, til Betaling af 19,860 Rd., der skulde være Kjøbesummen for Dampffibet „Ostsee“, som Indstævnte skal have kjøbt af Citanterne, med Renter af Beløbet 6 pCt. fra den 19de Juli 1863 til Stævningens Dato den 30te J. M., og derefter 7 pCt. og Sagens Omkostninger skadesløst. Under Sagens Drift ved Gjøsteretten have de bernæst paa Grund af, at de den 2den October 1863 have ladet Skibet bortkjøle ved offentlig Auction for Indstævntes Regning, forandret deres Paastrand derhen, at Indstævnte tilpligtes at betale dem Differentsen imellem den betingede Kjøbesum og Auctionsbeløbet 5,619 Rd. 4 Mk. 5 ð med Renter deraf 7 pCt. aarslig fra den 2den October 1863 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Gjøsterettens Dom af 4de Februar 1864 er Indstævnte frifunden for Citanternes Liktale og Sagens Omkostninger ophævede, og denne Dom have Citanterne nu indbragt her for Retten, hvor de have paastraaet den forandret derhen, at Indstævnte dømmes efter deres ved Underretten nedlagte Paastrand, samt tilpligtes at betale Sagens Omkostninger her for Retten ligeledes skadesløst.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Medens en af Deeltagerne i Citanternes Firma, Heider, og Indstævnte begge personlig opholdt sig her i Staden, blev der imellem dem underhandlet om Salget af Dampffibet „Ostsee“. I Hensøit til disse Underhandlinger meddelte Heider paa Citanternes Begne Indstævnte et den 19de April 1863 dateret Brev, hvori det blandt Andet hedder:

„Det os tilkjørende i forrige Maaned paa Snogebøl Strand grundstøbte og siden under Reparation paa Hr. A. Bock's Skibsværst i Kiel værende Hjul- dampffib „Ostsee“ tilkjøbe vi Dem herved tilkjøbs til en Pris af 20,000 Rd., skriver Tyve Tysinde danske Rigsbankdaler, 50, skriver Halvtredstusindstyve danske Rigsbankdaler, i Godtgjørelse for Oliefarve og med Godtgjørelse af den af os betalte Assurancepræmie, betalbar ved Deres 3 Maaneders Traktat af 20de April pr. 20de Jull paa dHr. J. J. Mund & Sønnen i Kjøbenhavn, og godtgjøre vi Dem efter Skibets Overleverelse for dettes Salg en Commission af 100 Rd., skriver Fiet Hundrede og Halvfemstusindstyve Daler d. M. in full. Den Skade, der tilskøder Skibet indtil Overleveringsdagen den 15de Mai, falder os til Byrde, dog ere vi i Tilfælde af Totalforlis løste fra dette Tilbud, selv om dette ved Deres Antagelse er blevet retsgyldigt. Afleveringen fra vor Side skal finde Sted i Kiel senest den 10de Mai d. A., fra Deres Side paa denne Dag Modtagelsen af Skibet. . . . Ved dette Tilbud ansee vi os bundne, indtil der iovermorgen Middag afgives Erklæring af Capitain Sonne i Kiel i Deres Navn, hvorefter vort gjensidige Forhold bliver at bedømme;“

hvorefter Indstævnte overleverede Heider et af ham underkrevet, men af Heider conciperet Brev af samme Dato, blandt Andet af følgende Indhold:

„I Gjensvar paa Deres Tilbud af Dags Dato modtager jeg samme herved med det Forbehold, at det til iovermorgen Middag skal staa min Svoger Capt. Sonne frit for paa mine Vegne som min Mandataricus og Befalnings-tigebe at besigtige Skibet „Dissee“ paa selve Stedet i Kiel og derefter træde tilbage eller træffe anden Aftale med Dem.“

Det er in confesso, at Capitain Sonne besigtigede Skibet i Kiel den 21de April inden Kl. 12 og Kl. 4 afgav den Erklæring til fornævnte Heider, at han paa Indstævntes Vegne traadte tilbage fra Handelen, at Indstævnte ikke lod Skibet modtage den 15de Mai eller senere, samt at Titanterne den 2den October 1863 lode det opbyde til Salg ved offentlig Auction, hvorved det, som det hejder, blev tilskaaet dem som Høistbydende for 14,520 Rb., og at Skibet senere er forløst.

Titanterne formene nu, at det Forbehold, Indstævnte har taget om at kunne træde tilbage fra Handelen, var betinget af, at Capitain Sonne afgav Erklæring derom inden Kl. 12 den 21de April, og at Handelen, da Sonne ikke inden denne Tid, men først Kl. 4 afgav Erklæringen, maa betragtes som endelig vedtagen.

Indstævnte har formeenet, at Sagen maatte afvises, fordi den foregaaer, der er foregaaet i Paastanden, er af den Veffaffenhed, at den nye Paastand ligger udenfor Stævningen, i Henhold til hvilken Forligsmæglingen er foretaget. Der findes imidlertid ikke heri at kunne gives ham Medhold, da Titanterne, dersom de vare berettigede til at sælge Skibet for Indstævntes Regning, ogsaa maatte være berettigede til at ligvære Auctionsprovennenet i deres Forebring, og saaledes maatte nedlægge dem, uden at Grundlaget for deres Forebring herved forandres.

I Realiteten har Indstævnte paastaaet Underrettsdommen flabstæet, saaledes at han frifindes for Titanternes Tiltale, og at der tillægges ham Processens Omkostninger flabsløst eller med noget Tilfrækkeligt.

(Rorsværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbandede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Reters Sessionser holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 fl. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenstjke Boghandel (F. Hegel).
Hjelsør & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocollsecretairer.

Nr. 25—26.

Den 15de November.

1867.

Anden ordinaire Sæffion.

Mandagen den 21de October.

Nr. 8. Handelskøbet Heiber & Krause i Königsberg
contra

Consul M. S. Munk i Nexø (see forrige Nr.).

Der findes nu vel at maatte gives Citanterne Medhold i, at der ved Indskæntes Modtagelse af Citanternes Tilbud var kommen en Hændelse istand om Skibet, hvad Indskævnte har søgt at bestride, saaledes at Indskævnte kun havde forbeholdt sig Ret til at træde tilbage fra Hændelsen inden den i hans Skrivelse af 19de April 1863 nævnte Frist, men selv om der, som Citanterne fremdeles have paastaet, ved de i denne Skrivelse brugte Udtryk „i overmorgen Middag“ maa forstaaes den astronomiske Middagstid den 21de April Kl. 12 — hvorved dog bemærkes, at Citanterne selv i et under Sagen fremlagt Brev til deres Sagfører synes at være gaaede ud fra, at Middag var Kl. 1 — og ikke, som Indskævnte har søgt at gjøre gjældende, kan være sigtet til den conventiønelle Middagstid, findes det af Indskævnte i hans tidnævnte Skrivelse tagne Forbehold ialtfald uden Tvang efter Ordstillingen at kunne forstaaes, som det efter Indskæntes Paastand skal have været Meningen med samme, nemlig at det kun var Besigtigelsen af Skibet, der skulde foregaae inden Middag, saaledes at der herved var sat en Grændse for den Tid, i hvilken Citanterne skulde holde Skibet parat til Besigtigelse, og naar Citanterne imod denne Opsættelse af Brevets Indhold have erindret, at de efter samme maatte ansees at være bundne ligeoverfor Indskævnte i en ubestemmelig Tid, hvad aldrig kan have været Meningen med den ved Brevens af 19de April truffne Stipulation, da maa denne deres Formening ansees ubegrundet, idet Citanterne, da Indskævnte herester ikke kunde antages at have betinget sig nogen bestemt Frist efter Middag den 21de April til at træde tilbage fra Hændelsen, efter bemeldte Tidspunkt til enhver Tid havde været berettigede til at affordre Indskævnte en bestemt

Erklæring i saa Henseende. Da Indskævnets Skrivelse af 19de April endelig, som ovenanført, er conciperet af en af Deeltagerne i Eitanternes Firma, maas det erkjendes nærmest at have været dennes egen Sag at sørge for, at Skrivelsen var bleven affattet tydeligere, saaledes at den kunde forstaaes paa den af Eitanterne angivne Maade, saafremt denne virkelig havde været stemmende med Parternes Mening.

Efter det Anførte findes det saaledes at maatte billiges, at der ved Uudveitsdommen er tillagt Indskævnte Fristindselse, og da det ligeledes billiges, at Sagens Omkostninger i 1ste Instants ere hævede; vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne ligeledes være at hæve her for Retten.

Stempelovertrædelse foreskigger ikke under Sagen."

Tirsdagen den 22de October.

Nr. 43. Parcellist **Jacob Christian Zachariasen**

(Advocat Hansen efter Ordre)

contra

Gaardmand **Christen Jensen Thise** (Adv. Broch efter Ordre), angaaende Eiendomsretten til et Jordstykke m. m.

Påer Herredstingsdom af 12te August 1864: „Hovedcitanten Jacob Christian Zachariasen af Aaby bør under en Mulct til Aalborg Amtsfattigkasse af 5 Rd. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse fravige Besiddelsen og Brugen af det under Sagen omtvistede triangulære Jordstykke, som henhører til Contracitantens, Gaardmand i Aaby Christen Jensens Eiendom Matr.-Nr. 34 d samlesteds og begrænses mod Vest af den berøvede ældre Grøft og mod Ost af en affat og yderligere ved en paabegyndt Grøft betegnet Skjellinie mellem Matr.-Nr. 34 d og Hovedcitantens Eiendom Matr.-Nr. 36 b, men forøvrigt bør Parterne for hinandens gjensidige Tiltale i Hoved- og Contrasagen frie at være. Hovedsøgsmaalets Omkostninger ophæves. Derimod bør Hovedcitanten betale Contracitanten Contrasøgsmaalets Omkostninger med 6 Rd. og erlægge for unødigt Trætte Mulct til Justitskassen 4 Rd. Dommen, ogsaa hvad Omkostningerne og Mulcten angaaer, at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse og i det Hele under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsøverrettsdom af 9de Juli 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Underretten i det Hele ophæves og den Citanten Jacob Christian Zachariasen idømte Mulct til Justitskassen bortfalder. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Justitsraad Neckelmann forelægges en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 23de April d. A. for Overretten fremlagte Indlæg. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Executionsfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.“

Chi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Executionsfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „I Aulebning af at Indstævnte, Gaardmand Christen Jensen Thise af Aaby, i Efteraaret 1862 havde ved en Landinspectens labet ubvisse Skjel mellem en ham tilhørende Englod Matr.-Nr. 34 d. og en Ost for samme beliggende, Citanten Jacob Christian Zachariasen af Aaby tilhørende Lod Matr.-Nr. 36 b., ved hvilken Leilighed Landinspecturen havde gravet Skjelhuller ad en mere østlig Linie end den, der betegnes ved en ældre Grøft, som efter Citantens Anbringende hidtil havde dannet Skjel mellem Lodderne, hvorefter Indstævnte paa en Deel af den af Landinspecturen saaledes ubvisse Linie har gravet en Grøft af ca. 4 Alens Bredde, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants neblagt Paastand om, at Indstævnte deels dømmes til at taale, at Citanten som hidtil vedbliver

at bruge og bemynte det Jordstykke, der begrænses mod Vest af den ommeldte ældre Grøft og mod Ost af den nysnævnte deels ved Skjelhuller deels ved den af Indstævnte gravede nye Grøft betegnede Linie — hvilket Jordstykke efter Sagens Dphsninger udgjør et flæsformigt Areal af ca. 4 Tdr. Lands Størrelse, der i nordre Ende er ca. 25 Favne bredt og i søndre Ende løber ud i en Spids —, deels tilsligtes under Dagmulct at efterjævne den ommeldte af Indstævnte gravede Grøft samt at betale Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for den ved Grøftens Raskning forarsagede Skade og endvidere Mulct for sit herved udviste Forhold. Indstævnte har derimod, næst at paastaae sig frifunden for Citantens Tiltale, under et i første Instants anlagt Contraføgsmaal nedlagt Paastand om, at Citanten tilsligtes under Dagmulct at fratræde Brugen og Besiddelsen af det ommeldte Jordstykke og at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Afjavn af Jordstykket fra 1862, indtil det overgives til Indstævnte, og da Citanten ved Underrettsdommen er tilsligtet under en daglig Mulct af 5 Rd. at fravige Brugen og Besiddelsen af det ommeldte Jordstykke samt at betale Indstævnte Contraføgsmaalets Omkostninger med 6 Rd. og at erlægge i Mulct for usøbig Trætte til Justitskassen 4 Rd., hvorefter Parterne isøvrigt ere frifundne for hinandens Tiltale, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine ovennævnte for Underretten fremsatte Paastande, men Indstævnte derimod principalt har paastaet Sagen afvist fra Overretten og in subsidium Underrettsdommen stadfæstet.

Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning er støttet paa, at der ikke overensstemmende med Forfæstelserne i Frbu. 25de Januar 1805 § 27 har været fremlagt Situationskort under Sagen; men da der ikke er nogen Uenighed mellem Parterne om den omtvistede Forbuds Bestyggenhed, der isøvrigt maa ansees at være tilstrækkelig oplyst under Sagen, og hvis Grændser derhos maa antages at være kjendelige i Marken, hvorimod Striden alene dreier sig om, hvem af Parterne der maa ansees berettiget til at besidde Jordstykket, findes der ikke at kunne gives Indstævntes ommeldte Paastand Medhold.

Det fremgaaer af Sagens Dphsninger, at de paagjældende sammengrændsende Jordlodder Matr.-Nr. 34 d. og 36 b. ere Parceller af 2 Gaarde, henholdsvis Matr.-Nr. 34 og 36, der begge vare Fæstegaarde under Stamhuset Birkelse, indtil de for omtrent en halv Snees Aar siden gik over til Selveiendom, hvorefter navnlig Matr.-Nr. 36, der eiedes af Citantens Fader, af denne blev deelt mellem Citanten og hans Broder, saaledes at Citanten fik Matr.-Nr. 36 h., hvorpaa der under 28de Januar 1856 meddelees ham Skøde, der er tingløst den 6te Juni s. A., hvorimod Matr.-Nr. 34 d. er solgt til Indstævnte af Eieren af Gaarden Nr. 34, hvorefter dennes Enke, efterat Indstævnte i et Par Aar havde besiddet den nævnte Parcel, under 3die Marts 1863 har meddeelt ham Skøde paa samme. Efter de af den ovennævnte Landinspекteur, der i Efteraaret 1862 ved Udmaalingen paa Stedet udviste det Skjel, hvorefter Indstævnte derpaa lod paa en Deel af Linien grave den ovennævnte Grøft, afgivne Erklæringer, samt efter hvad der isøvrigt fremgaaer af

Sagens Oplysning og Proceduren, maa det saaledes af Indstævnte affatte Skjel antages at være stemmende saavel med det originale Udfstiftningskort over Aahj Sogn, som og med de Kort, der ere medfulgte, beels Indstævntes og hans Formands Skjøde paa Matr.-Nr. 34 og 34 d., beels Titantens Fabers Skjøde paa den samlede Eiendom Matr.-Nr. 36 og Titantens Skjøde paa Parcellen Matr.-Nr. 36 b., hvilke Kort alle overensstemmende udvise, at den ovennævnte ældre Skjelgrøst vel i søndre Ende falder i Skjellet efter Kortene, men derimod i nordre Ende ligger næsten 25 Favne inde paa Matr.-Nr. 34 d., og Landinspecteuren har i Henhold hertil ublast, at det er Kort, at det omhandlede triangulære Stykke Jord, som ligger mellem Skjellet efter Kortene og den ommeldte ældre Grøst, er en Deel af Indstævntes Lod Matr.-Nr. 34 d. Hvad den nævnte ældre Grøst angaar, maa det isvrigt ved et efter Titantens Begjæring paa Kæstet optaget Tingssvidne anses godtgjort, at bemeldte Grøst, der danner den vestlige Grændse af den omtvistede Lod, er for ca. 30 Aar siden kastet for at tjene som Skjelgrøst mellem Matr.-Nr. 34 og 36 efter Foranstaltning af begge de daværende Fæstere af de paagjældende Gaarde, og idet disse paaviste Linien, og endvidere maa det ved bemeldte Tingssvidne anses godtgjort, at den omtvistede Jordlod, lige siden den nyomhandlede Grøst blev kastet, har henført og været brugt under Gaarden Matr.-Nr. 36, og, efterat denne er bleven beelt, navnlig under Matr.-Nr. 36 b.

Vel havde nu under det ommeldte Tingssvidne to Vidner edelig udsagt, at der paa den Linie, hvori den ommeldte ældre Grøst blev kastet, allerede da fandtes nogle gamle Huller, som Vidnerne ansaae for Skjelhuller, men det kan dog ikke herved anses beviist, at det ved Grøsten dannede Skjel har været stemmende med det i den tidligere Tid fulgte Skjel — i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at der efter Vidneforklaringerne er Føle til at antage, at Grænsingen paa Jordstykket, forinden Grøsten blev kastet, har af de omboende Fæstere været benyttet i Fællig, hvormod Formodningen maa være for, at Udfstiftningskortet betegner Eiendommens Tiliggende, saaledes som dette har været paa den Tid Udfstiftningen stete, og den af Titanten paaberaabte Skjellinie kan saaledes ikke statures at have nogen tidligere Oprindelse end fra den Tid bemeldte Grøst blev kastet. Det er imidlertid *in confesso*, at den ommeldte Grøst dengang blev kastet alene efter Bestemmelse og Paaviisning af Beboerne af de omhandlede Eiendomme, der begge vare Fæstegaarde under Stamhuset Virkelse, og at den er bleven anlagt uden nogen Bestemmelse eller Samtykke af Gods-eieren, og ligesom det af Fæsterne, der ikke kunde have nogen Naadighed over Eiendommens Tiliggende, saaledes affatte Skjel ikke kunde have nogen bindende Virkning for Godseieren eller have nogen Indflydelse paa Eiendommens Grændser, saaledes findes den Omstændighed, at det affatte Skjel i de derpaa følgende 30 Aar er blevet fulgt, idet Titanten og hans Formand i bemeldte Tidrum have haft Brugen og Besiddelsen af Jordstykket, ikke heller at kunne medføre, at Titanten, saaledes som han har villet gjøre gjældende, ved Høvd kunde anses at have erhvervet Ret til Jordstykket, efterom der ikke kunde være Spørgsmaal om at henregne den Tid, i hvilken begge Parters Eiendomme

vare Fæstegods under samme Hovedgaard, til Hævsperioben, medens herhos den Tid, der er forløben siden Parternes Eiendomme ophørte at være Fæstegods og gik over til Selveiendom, ifkun, som meldt, udgjør omtrent en halv Snees Aar, og saaledes er for kort til Hævsærhvervelsen; da nu hertil kommer, at begge Parternes Eiendomme maae ansees at være solgte med det Tilliggende og de Skjel, Eiendommene havde efter de deres og deres Formænds Skjæder medfulgte Matriculskort, og da Bestemmelsen i L. 5—5—3 ikke kan komme Citanten tilgode, efterform der ved hvad der er oplyst om Udskiftningskortets Udvisende maa ansees ført Beviis for Tilværelsen af en tidligere Tilstand, der har været forskjellig fra den nuværende, uden at der er ført Beviis for, at hiin tidligere Tilstand paa lovlig Maade er forandret, maa det tilliges, at Citanten ved Underretsbommen er tilpligtet under en daglig Mødet af 5 Rd. at fravige Brugten og Besiddelsen af det omhandlede Jordstykke, og bemeldte Dom vil derfor efter Indbragtes Paastand være at stadfæste, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Underretten efter Omstændighederne, og idet Citanten navnlig maa ansees behørigen at have oplyst, at han ved lovligt Forfald har været forhindret fra personlig at give Møde ved Forligsmæglingen under det i 1ste Instants anlagte Contrafføgsmaal, findes i det Hele at burde ophæves, og den Citanten idømte Mødet til Justitskassen for usødig Trøtte at burde bortfalde.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Justitsraad Meckelmann en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 23de April d. A. for Overretten fremlagte Indlæg, der er skrevet paa uslemplet Papir. Iøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted."

Onsdagen den 23de October.

Nr. 55.

Advocat Hindenburg
contra

Helgi Helgason, Sigurdur Sigurdson, Sveinbjörn Thordarson, Hans P. Duns, Sveinbjörn Olafson, Eyvindur Palsfon, Eyjolfur Arnason, Sinar Palsfon, Pietur Jonsson, Pietur Halvorsson, Magnus Magnusson, Jacob Jacobson, Gudmundur Halvorsson, Simon Eyolfsson, Snorri Snorrason og Oddur Bjarnason (Defensor Bunken),

der tiltales for Uhygighed og Modvillighed mod Dyrighedens Befalinger.

Gulbringa og Rjofar Selskabs Politiretsdom af 15de Januar

1866: „De Tiltalte Sveinbjørn Thordarson af Sandgerði og Helgi Helgason af Lambastöðum bør at betale en Mulct af 25 Rd. hver især. De Tiltalte H. P. Duus og Kjøbmand Sob. Olafson i Reblavik, Eyvindur Palsen af Stafnes, Eholfur Arnason af Gerðafoti, Snorri Snorrason i Miðlot, Sigurdur Sigurðsson af Klöpp, Einar Palsen af Kirkjuból, Þjetur Jónsson af Gufuskalum, Þjetur Halvorsen af Litlahölm, Magnus Magnusson af Storaölm bør at betale en Mulct af 15 Rd. hver især — og de Tiltalte Jacob Jacobson af Hvalnes, Gudmundur Halvorsen af Hvalnes, Thomas Hafonarson af Mylendu, Helga Brynjólfsdóttir af Nesjum, Steingrímur Jónsson ibd., Jón Jónsson af Fuglevík, Oddur Þjarnason af Þyaskerjum, Símon Eþolfsson af Þarnhaugagerði, Þorvaldur Þorsteinsson af Flankastöðum, Jón Palsen af Kirkjubóti, Jón Thordarson af Þorastöðum, Ingjalbur Thomasen af Kólbeinistöðum bør at betale hver især 5 Rd. i Mulct. Alt til Rósmýðalanes Næps Fattigkasse. Desuden bør de Tiltalte in solidum, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Sagen og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes inden trende Solemærker fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverretsdom af 25de Juni 1866: „Underrettens Dom bør, hvad Þorvaldur Þorsteinsson af Flankastöðum argaær, næstrettelig at være, men isvrigt bør den, forsaavidt den er bleven appelleret, ved Magt at stande, dog saaledes at Bønderne Helgi Helgason, Sigurdur Sigurðsson og Sveinbjørn Thordarson betale hver især 3 Rd., Oddur Þjarnason og Snorri Snorrason hver 1 Rd., og hver af de øvrige Fornævnte 2 Rd. til vedkommende Fattigkasse. Saa bør og alle Appellanterne in solidum at betale alle af Sagens Foretagelse i Reblavik og ligeledes af dens Appel lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne P. Melsted og J. Gudmundsson 8 Rd. til hver især. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og den isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved Igl. Dvbre af 10de December f. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paa-
kjendelse, uagtet dens Gjenstand ikke maatte udgjøre summa ap-
pellabilis.

Da det ikke kan ansees godtgjort, at Tiltalte Simon Gholfs-
son har underskrevet eller ladet Nogen paa sine Vegne underskrive
det i den indkomne Dom ommeldte Andragende af 7de December
1865, og det ei heller fremgaaer af Sagen, at han har havt
Kundskab om de omhandlede Dvrighedsbefalinger, vil han i det
Hele være at frifinde for Actors Tiltale.

Med Hensyn til de øvrige Tiltalte, for hvis Vedkommende
Sagen foreligger Høiesteret, maa det derimod i Henhold til de i
Dommen med Hensyn til dem anførte Grunde billiges, at de ere
ansete med arbitraire Mulcter samt tilpligtede at deeltage i Ud-
redelsen af Actionens Omkostninger, og Dommen vil derfor for
deres Vedkommende være at stabsæfte, dog saaledes, at Mulcterne
findes at burde bestemmes for Oddur Bjarnason og Snorri
Snorrason til 2 Rd. for hver, for Helgi Helgason og Sveinbjørn
Thordarson til 10 Rd. for hver, og for de øvrige af bemeldte
Tiltalte til 5 Rd. for hver.

Ihi kjendes for Ret:

Simon Gholfsson bør for Actors Tiltale i denne
Sag fri at være. For de øvrige for Høiesteret
Tiltaltes Vedkommende bør Landsøverrettens Dom
ved Magt at stande, dog at Mulcterne bestemmes
for Oddur Bjarnason og Snorri Snorrason til
2 Rd. for hver, for Helgi Helgason og Sveinbjørn
Thordarson til 10 Rd. for hver, og for de Øvrige
til 5 Rd. for hver. Advocat Hindenburg og Jus-
titsraad Bungen tillægges i Salarium for Høie-
steret hver 20 Rd., der udredes af de for Høieste-
ret Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, med
Undtagelse af Simon Gholfsson.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Nærværende Sags factiste Omstændigheder ere følgende: Ifølge Stiftamtets Befaling paalagde Sagsfelmanden for Kjølar og Gullbringa Sagsfel i Skrivelse af 4de Octbr. f. A. Kjøpstyret i Rosmhvalenes Kjøp at gjøre de fornødne Foranstaltninger til Faarenes Vadning i fornævnte Kjøp, da de vare stækkede. Men efterføn der i Slutningen af November Maaned endnu Intet var blevet gjort i fornævnte Henseende af Kjøpens Beboere, befalede Sagsfelmanden paany ved Skrivelse af 29de November Kjøpstyret at tilholde Faarene i Kjøpen at bade deres Faar og have Alt saaledes forberedt, at Vadningen kunde foregaae den 14de December næstføende og paafølgende Dage under Politimesterens og Magnus af Bradræbis Opsyn, som dertil var bleven udnævnt af Stiftamtmanden. Men da den bestemte Dag kom og Politimesteren tilligemed Magnus af Bradræbi havde indfundet sig, saa var det saa langt fra, at Bønderne badede deres Faar, at endog 24 af dem havde under 7de December tilskrevet Sagsfelmanden og erklæret heri, at hvis man begyndte at bade deres Faar paa den Tid af Aaret, bleve de usøfjæge til at vise Modvillighed. Paa Grund heraf blev der mod fornævnte 24 Mænd anlagt en offentlig Politisag, og bleve de alle af Sagsfelmanden idømte Mulct og Sagens Omkostninger, saaledes at 2 af dem, nemlig Sv. Thorbarson af Sandgerdi og Helgi Helgason af Lambastubum bleve idømte hver en Mulct af 25 Rd.; 10 en Mulct af 15 Rd., nemlig Handelsbetjent H. P. Duns og Kjøbmand Sveinbjørn Olafson af Reblavik, Eyvindur Palsen af Stafnes, Gylfur Arnason af Gerðafell, Snorri Snorrason af Midloti, Sigurdur Sigurðsson af Klepp, Einar Palsen af Kirkjuból, Pjetur Jonsson af Gufustalum, Pjetur Halvorsen af Litlabólmi og Magnus Magnusson af Stora-hólmi; og 12 en Mulct af 5 Rd., nemlig Bønderne Jacob Jacobson og Gudmundur Halvorsen af Hvalnes, Thomas Halonnarson af Njálendur, Helga Brynjólfssdóttir og Steingrímur Jonsson af Nesjum, Jon Jonsson i Fuglevík, Oddur Bjarnason af Þyaskerjum, Simon Gylfsson af Þarna-hauggerdi, Þorvaldur Þorsteinsson af Flanlastubum, Jon Palsen af Kirkjuból, Jon Thorbarson af Þorastubum og Ingjaldur Thomason af Kolbeinssþubum. Denne Dom have alle de Domsældie undtagen Helga Brynjólfssdóttir og Steingrímur Jonsson af Nesjum, Thomas Halonnarson af Njálendur, Jon Jonsson i Fuglevík, Jon Palsen af Þittjum, Jon Thorbarson af Þorastubum og Ingjaldur Thomason af Kolbeinssþubum indanket for Landsøverretten.

Spad nu Þorvaldur Þorsteinsson af Flanlastubum angaaer, saa bør Underrettsdommen for hans Vedkommende at dømmes udestrettelig. . . hvorfor Sagen kun, spad de øvrige Appellanter angaaer, her kommer til Overveelse.

Det kan nu ingen Tvivl være udestaftet, at Rigtigheden in casu var fuldkommen berettiget til, saaledes som den ogsaa gjorde, at foreskrive en almindelig Vadning af Faarene i Rosmhvalenes Kjøp, efterføn Faarene overhovedet sammesteds vare mistænkte og endog ifølge Vadebefalingen af 4de October afskleden paa afsligge Stæder stækkede med Stak; og ligeledes er det

utvivlsomt, at vedkommende Faareelere, som Befalingen angik, hvad enten deres Faar vare funde eller ikke, vare pligtige til at adlyde en saadan Øvrighedsbefaling. Det er udenfor Rettens Competence at bedømme, om den af Øvrigheden til Bødningen bestemte Tid, efterat Vinteren var indtraadt og Veirliget begyndte at blive slet, var hertil bedøm eller ikke. Retten har her kun at afgjøre det Spørgsmaal, om og hvorvidt de paa gjældende Appellanter have ved ikke at efterkomme Øvrighedens Befaling af 29de November sidsl., der gjentog en Befaling af 4de October næstforhen angaaende Faarenes Bødning, paadraget sig et Straffean svar, og Retten maa da ansee, at Appellanterne, ved ganske at undlade det, som dem var befalet angaaende Forberedelserne til og Udførelsen af Faarenes Bødning den 14de December og næstpaafølgende Dage, have paa draget sig et saadant Ansvar, thi endskjøndt de vel ikke have viist positiv Trods, og kun lagt for Dagen en Uvillie eller Rigejghd ligeoverfor Øvrighedens Befaling, saa bør dog paa den anden Side bemærkes, at Efterladenhed af det, som vedkommende Øvrighed befaler i en saadan Sag som nærværende, og hvis heldige Udfald er af en saa stor Vigtighed for det almindelige Bedste, kan let have ligesaa skadelige Følger, som positiv Trods; idetmindste hindrer en saadan Efterladenhed ikke mindre end positiv Trods enhver Virksomhed i Sagen. Appellanterne ville saaledes ikke kunne undgaae Straffean svar for fornævnte af dem ndviste Efterladenhed, hvorfor Landsoverretten i denne Henseende maa komme til samme Resultat som Underdommeren.

Underrettsacten indeholder ingen Oplysning om, at nogen Entelt af Appellanterne har været Ophavsmand til at afbejde den i sidstafvige December Maaned over hele Rodmhyalanes Rep foreskrevne Bødning, hvorfor Landsoverretten ikke kan bifalde den i Underrettsdommen gjorte store Forskjel paa Mulcternes Størrelse, men anseer, at Mulcten ifølge Omstændighederne og det Fremkomne bør omtrent være den samme for Alles Vedkommende, dog saaledes at Helgi Helgason, Sigurdur Sigurdson og Sveinbjörn Thordarson betale hver især en Mulct af 3 Rd., Oddur Hjartason og Snorri Snorrason 1 Rd., og de øvrige af Appellanterne hver især 1 Rd. Med denne Forandring vil altsaa Underrettsdommen være at stabsætte, hvad de idømte Bøder angaaer.

Saa bør ogsaa Appellanterne, Alle for Een og Een for Alle, betale de af Sagens Foretagelse i Keblavil foranledigede Omkostninger; men derimod ere de af Dommerens Frem- og Tilbagereise foraarlagede Udgifter Appellanterne uvekkommende, efter som denne Reise blev foretaget i en ganske anden Hensigt, og Dommeren hverken udførte eller lod udføre paa Vedkommendes Bekostning det Rejse, i hvilket han var reist derhen; desuden ligge disse Omkostninger udenfor Stævningen."

Torsdagen den 24de October.

Nr. 190.

Advocat Hindenburg
contra**Niels Carstensen** (Defensor Liebe),

der tiltales for velbeligt Overfald.

Slagelse Rådsheds Extraretsdom af 17de Juli 1867: „Arrestanten Niels Carstensen bør at henfattes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar og derhos udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Drechsel med 3 og til Defensor, Prøveprocurator Deichmann med 4 samt til den subsidiaire Defensor, Procurator Schaarup i Borningborg med 2 Rigsdaler. At efterkommes under Afserb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die September 1867: „Arrestanten Niels Carstensen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Kalko og Procurator Westrup betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved samtlige under nærværende Sag deels tidligere deels efter Overretsdommens Afsligelse fremkomne Dphøninger maa der ansees tilbeibragt et tilstrækkeligt Bewis for, at Tiltalte ved den i Dommen omhandlede Leilighed har tilføjet Gaardbestyrer Peder Hansen et Saar i Skulderen, hvoraf den Saarede var syg i flere Dage, men som dog ikke har medført vedvarende stabelige Følger for hans Helbred. For dette Forhold vil Tiltalte efter alle de dermed forbundne Omstændigheder være at ansee efter Straffelovens § 203, og Straffen findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Ehi kendes for Ret:

Niels Carstensen bør henfattes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til

Actionens Omkostninger bør Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Wiebe for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmis'er hedder det: „Vel er der under nærværende Sag tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten Niels Carstensen under et Sammenskud med Gaardbestyrer Peder Hansen af Skovsø den 28de Mai d. A. har bidragt denne et Saar i Skulderen; men da et aldeles tilstrækkeligt Devisi dog ikke findes at være fremkommet, vil Tilstalte være at frifinde for Actors videre Tilstale i Sagen, og Slagelse Byttingsdom af 17de Juni d. A., hvorved Arrestanten efter Straffelovens § 203 er anset med Straf af 1 Aars Forbedringshussarbeide, forsaavidt være at forandre.“

Nr. 195. Skomagermester **Heinrich Bremer** (Jngen),
contra

Johanne Marie Andersen (Adv. Hindenburg efter Ordre),
angaaende Underholdningspenge til et af Indstævnte udenfor Ægtefælskab født Barn.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1867: „Indklagede, Skomagermester Heinrich Bremer, bør til det af Klagerinden Johanne Marie Andersens den 24de Mai f. A. udenfor Ægtefælskab fødte Barn Dagmar Juliane Andersens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til det har fyldt sit 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden bestemmer.“

Høiesterets Dom.

Da Contracitantinden, efterat Hovedcitanten har paaanket den i denne Sag affagte Criminal- og Politiretsdom til Underkjenbelse og Forandring, har, efter meddeelt Bevilling til fri Proces, til Høiesteret paaanket bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Høiesteret ei har givet Møde, vil efter den derom nedlagte Paastand Dommen være at stadfæste og Hovedcitanten have at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, samt Salarium til Contracitantindens befalede Sagfører for Høiesteret, Advocat Hindenburg, med 40 Rd.

Lhi Kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Hovedcitanten 40 Rb. Saa betaler han og det Retsgebhr og Skriverfalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantindens Vedkommende for Høiesteret havde været beneficéret. Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rb.

Nr. 177.

Advocat Klubien

centra

1) **Christian Peder Clemmensen**, 2) **Theodor Hanssen** og 3) **Karen Hansdatter**

(Defensor Lebinsen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og uløblig Omgang med Hittegods, Nr. 2 for Tyveri og Nr. 3 for Tyveri og Høleri.

Rollands Sønderherreds Extraretsdom af 9de Mai 1867: „De Tiltalte Christian Peder Clemmensen, Theodor Hanssen og Ane Kirstine Jensen, Hans Andersen Bikkens fraseparerede Hustru i Ohre, bør hver for sig hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Karen Hansdatter i 5 Dage. Saa udrede de og, Enhver for sit Vedkommende, de af deres Arrest og Actionen lovlig flydende Omkostninger og berunder in solidum i Salair til Actor, Procurator Barfoed 5 Rb. og til Defensor, Procurator Henrichsen 4 Rb. At efterkommes under Udførd efter Loven.“

Randskovs samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1867: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Christian Peder Clemmensen og Theodor Hanssen bestemmes til 3 Gange 5 Dage for hver især og for Tiltalte Karen Hansdatter til 2 Gange 5 Dage, samt at Actionens Omkostninger, berunder de ved Underrettens Dom tilkjendte Salairer, udredes af de Tiltalte, Een for

Alle og Alle for Een. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Nygaard og Berggreen, betale de Tilstalte paa samme Maade 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henholds til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Christian Peder Clemmensen og Theodor Hansen bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christian Peder Clemmensen og Theodor Hansen bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Levinsen for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Hollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instantis omfattede en 4de Tiltalt, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, sigtes de Tilstalte Christian Peder Clemmensen, Theodor Hansen og Karen Hansdatter henholdsvis for Tyveri og ulovlig Dugang med Pittsgods, Tyveri samt Tyveri og Hæleri, og ere de ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tiltaale overbeviste disse Forbrydelser, idet de 2de førstnævnte Tilstalte deels i Forening, deels hver for sig have begaaet flere forskjellige Tyverier af Hjertræ i Høusehuse om Matten, af Kartofler i Kuler paa Marken, samt ligeledes i Forening af 2de Kalbestind i en Gaard i Nakkov, hvorhos Tilstalte Hansen i sin Tjeneste hos Vager Sagemeister har fravendt denne Brød og Meel, ligesom han i en Foderle, hvor han en Nat lagde sig til at sove, tilbendte sig et til 3 Rd. vurderet Par Støvler, og endelig har Tilstalte Clemmensen fra en Boutik i Nakkov stjaalet et til 2 Mk. vurderet Par Træskoer, ligesom han og har undladt at oplyse en af ham funden Haandøge. Tilstalte Karen Hansdatter har hølet med de foregaaende Tilstalte ved at fortære af de stjaalne Hjertræ og Fødevarer, hun vidste vare stjaalne, og hun har derhos vedgaaet at have stjaalet en til Bleg paa et Gjørde udbængt til 4 Mk. vurderet Dug. Da de Tilstalte, af hvilke Clemmensen er sødt den 18de Mai 1840, Hansen den 22de April 1847 og Karen Hansdatter den 11te April 1844, og af hvilke Ingen forhen har været tiltalt eller straffet, ved Underrettens Dom ret-

telig ere ansete henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 247, § 228 samt §§ 228 og 238, men Straffene, der ved Dommen ere fastsatte til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for de 2de første Tiltalte og til 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Sidstnævnte, findes at burde forhøjes til 3 Gange 5 Dage for hver af de 2de førstnævnte Tiltalte og til 2 Gange 5 Dage for Sidstnævnte, vil Dommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, dog at samtlige Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte in solidum, med denne Forandring, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste."

Nr. 191.

Advocat Levinjen

contra

Just Meyer Kreiberg (Defensor Hansen),

for Brandstiftelse og Assurancevig eller Attentat paa disse Forbrydelser.

Åsens Kjøbstads Extraretsdom af 24de Mai 1867: „Arrestanten Detailhandler Just Meyer Kreiberg af Åsens bør hensesættes til Forbedringshansarbejde i 3 Aar, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action løbligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Kramer 8 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Gormsen 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die September 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Cancelliraad, Procurator d'Auchamp og Appellationsretsråd, Procurator Suel, betaler Arrestanten Just Meyer Kreiberg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes

til 3 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Revinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Arrestantens Tilfæelse i Forbindelse med de isvrigt oplyste Omstændigheder er det bevist, at han, der i Slutningen af October 1836 havde etableret en Boutikshandel i Skibsbygmester Sæghers Eiendom i Aafsens og i denne Anledning havde anskaffet sig Varer paa Credit til en Indkjøbspris af 4,288 Rd. 2 Mk. 5 S, hvilket Varelager af ham omder 6te November s. A. blev assureret hos et Antonast Brandassuranceffab for 7,600 Rd., medens hans øvrige Eiendele, deriblandt Boutiksindretningen, ved samme Feilighed blev forstærket for 400 Rd., Ratten imellem den 21de og 22de Marts s. A. noget efter Midnat, i den Hensigt at komme i Besiddelse af Assuranceffabets og derved reddet sig ud af sine Pengeforlegenheder, med en Svovsfit har sunket Tid i nogle i Diffen i hans Boutik henliggende let antændelige Gjenstande, hvad der havde tilfølg, at endeel her henlagte Manufacturvarer brændte, at Diffen i en Udstrækning af ca. 3 Alen blev stærkt angreben af Ilden, og at endeel af de Varer, som laae paa Hylberne langs Væggen, i en meer eller mindre Grad bleve forbrændte, medens selve Huset ved hurtig tilstedekommet Hjælp blev reddet fra at komme i Brand.

Tanken om at begaae denne Forbrydelse er efter Arrestantens Forklaring vel opstaaet hos ham nogle Dage tidligere, men til en fast Beslutning vil han dog først være kommen samme Aften, og tog han da, inden han stred til Udførelsen, sine contante Penge til et Beløb af henvend 30 Rd. ud af sine Gjæmmer og stulte dem i en Stal udenfor Byen, hvorhos han i sin Kassebog foretog forskellige Forandringer for at give det Udseende af, at hans pecuniære Status var bedre, end den i Virkeligheden var.

Uagtet Arrestanten saaledes overlagde sin Gjæmning, uagtet Hensigten var, at det hele Varelager, som han selv formeenet havde en Værdi af ca. 5,000 Rd., skulde brænde, og uagtet han vidste, at alle Skillerummene i Stueetagen, hvor Boutikken var, paa en enkelt Undtagelse nær kun vare tynde Bræddestillerum, og Loftet dannedes af Gulvbrædderne i Salsetagen, har han dog nægtet, at det har staaet ham klart, at den rimelige Følge af den af ham tilføjede Brand maatte være, at selve Huset antændtes. Til dette hans Foregivende vil der imidlertid efter de foran berørte Omstændigheder ikke kunne tages noget Hensyn.

Forsaaendst Arrestanten derimod har ansøgt, at den ovenover hans Boutik boende Familie, en Mand med sin Hustru, en vogen Datter og en Søn, der samtlige vare gaaede iseng og strax ved Brandens Begyndelse, efterat være vækkede af tilfjende Røst, i nøgen Tilstand ilede ud af Huset, efter hans Formening ikke var udfat for aabenbar Fare, eftersom hans eget Sovestue, hvor han, efterat have paaafat Ilden, opholdt sig, kun ved en tynd Bræddewæg var skilt fra Boutikken og han i ethvert Tilfælde, naar Ilden havde grebet saa-

lebes om sig, at han maatte forlade Sovelammeret, vilde have sørget for at vælte Beboerne ovenpaa, da findes denne hans Forklaring, navnlig da det er oplyst, at Beboerne paa første Sal ad en herfra til Gaarden førende Bagtrappe kunde komme ud af Huset, ikke at kunne forkastes. Og forsaavidt Arrestanten med Hensyn til at det er oplyst, at hans Eiendele ikke blot da Branden fandt Sted, men endog ved selve Tegningen af Assuranceen havde en betydelig værdigere Værdi end Forsikringssummen, har ndsagt, at det skyldes tilfældige Omstændigheder og navnlig den, at flere af ham ordinerede Varer ikke bleve ham tilfældige, at hans Varelager ikke blev saa stort, som han havde ventet, og at han i ethvert Fald ikke havde tegnet Assuranceen i svigagtig Hensigt, hvortil han har føiet, at om han end havde postuleret hos Assuranceen at gjøre Paa-stand paa en Erstatning af 5,000 Rd., hvilket Beløb maa antages at overstige det Tab, han i Virkeligheden kunde komme til at lide ved Branden, med ca. 1500 Rd., saa grundede dette sig alene i en feilagtig Beregning af hans Vare-lagers Værdi, skjønes heller ikke denne hans Forklaring at kunne forkastes, og Arrestanten vil derfor ikke kunne anses med Straf for Assurancefugt eller At- tentat paa denne Forbrydelse.

I Hensholt til Foranstøt vil Straffen for Arrestanten, der er født den 11te October 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at be- stemme efter Straffelovens § 281 cfr. § 46, og findes passende at kunne fast- sættes til Forbedringshussarbejde i 2 Aar.

Underretsdommen, ved hvilken han under Paaberaabelse af Straffelovens §§ 282 og 280 cfr. § 46 er anset med Forbedringshussarbejde i 3 Aar, me- dens han isørigt er friunden for Actors Tiltale, vil saaledes, hvad Straffe- tiden angaaer, være at modificere, medens Dommen isørigt, navnlig ogsaa i Henseende til de om Actiørens Omkostninger trufne Bestemmelser, vil være at stadfæste."

Tirsdagen den 29de October.

Nr. 32. **Bestyrelsen af Stiftelsen „Krigsraad Mørks Minde“** (Advocat Brock efter Ordre)

contra

Finantsministeriet (den constituerede Kammeradvocat,
(Justitsraad Bungen),

angaaende Arveafgiften i Frøken E. H. Mørks Bo.

Udtog af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommis- sions Repartition i Frøken E. H. Mørks Bo af 16de Juni 1866:

Indtægt:	Rd. Mt. §
Doets Eiendom, — —	28,000. " "

Summa Indtægt . . . 101,967. 2. 15

Udgift:

	—	Rd.	Mk.	ß
Summa Udgift . . .	5,836.	„	15	
Frabragten Indlægten . . .	101,967.	2.	15	
Iggjen . . .	96,131.	2.	„	
hvoraaf indeholdes Stempelpapir til Acten — . .	640.	5.	8	
Til Arv . . .	95,490.	2.	8	
Endvidere indeholdes, cfr. Testamentets § 33, for-				
lods af Voets Arveafgift:				
af 84,397 Rd. 1 Mk. „ § 7 pCt. med . . .	5,907.	4.	13	
af 11,093 Rd. 1 Mk. 8 § afholdes Arveafgif-				
terne af vedkommende Legatarier, cfr. nedenfor.				
Er Beholdningen . . .	89,582.	3.	11	

Denne Beholdning bliver, da Afbøde efter et inden Hof- og Stadsrettens Vidneskammer den 1ste November 1864 optaget Arvelegitimationstingsvidne ingen Livsarvinger har efterladt, at fordele paa følgende Maade, overeensstemmende med et af hende den 15de Mai 1855 oprettet, s. D. notarialt attestet, med allerhøieste Confirmation af 13de December 1864 forsynet Testamente: —

Til den af Testatrix oprettede Stiftelse „Krigsraad Mørks Minde“ for Enker og ugifte Fruentimmer af den bedre Klasse tillægges:

a. i Medfør af Testamentets § 1 Eiendommen	28,000.	„	„
b. i Medfør af Testamentets § 12	409.	„	6
c. efter Testamentets § 18 en Capital	13,500.	„	„
Det Søsterlige Belgjørenheds Selskab	1,950.	„	„
Stiftelsen for gl. Sømand, „Dombesøfsen“ kaldet Sygehjemmet	975.	„	„
Det forenede Belgjørenheds Selskab	975.	„	„
Friskoligen for trængende Haandværksmestre ved Philosophgangen , ...	1,232.	3.	8
Børnehospitalet i Rigensgade	616.	1.	12

Barton Hospital	1,848. 5. 4
Kisten	27,575. 3. 5
tilfalder Stiftelsen „Krigsraad Mørks Minde“.	

Er Beholdningen . . .	89,582. 3. 11

Hermed er dette Skifte sluttet.

Højesterets Dom.

Der er under nærværende Sag Spørgsmaal om, hvorvidt de Midler, der ved afgangne Emilie Henriette Mørks Testament ere stænkede deels til den af hende oprettede Stiftelse „Krigsraad Mørks Minde“, hvis Hensigt er at stasse Enker og ugifte Fruentimmer af den bedre Klasse, hvis Kaar i Forhold til deres Stilling ere ringe, frit Huusly, deels til forskjellige andre velgjørende Indretninger og Selskaber, kunne anses givne til „offentlig Brug“ i den Forstand, hvori dette Udtryk er anvendt i Frdn. 12te Septbr. 1792 § 2 b, og om de som følge heraf bør nyde Fri- tagelse for Erklæggelsen af 6 pCt. Arveafgiften efter uopnævnte Frdn. og Loven af 19de Februar 1861, eller om det Modsatte bør antages, i hvilket sidste Fald det efter Testatrix's Bestemmelse vil være af den fornævnte, af hende oprettede Stiftelses Formue, at Afgiften for alle de ommeldte Gavers Vedkommende vil være at udrede.

Hvad nu de til Stiftelsen „Krigsraad Mørks Minde“ stænkede Midler angaaer, da kan der ikke gives Citanterne Medhold i, at Stiftelsens ovenangivne Formaal skulde være et saabant, at alene paa Grund deraf Midlerne skulde være at ansee som givne til offentlig Brug, og dette kan heller ikke udledes deraf, at Testamentet og den i Henshold til samme affattede Stiftelsesfundats ere blevene forsynede med fyl. Confirmation. Ivertimod vil der saameget mindre kunne være Spørgsmaal om, at Testatrix ved at oprette denne Stiftelse skulde have givet Noget til offentlig Brug, som Stiftelsen ikke er sat under det Offentliges Bestyrelse, men undergivet en særlig Administration, der ikke kan kaldes offentlig, fordi Valget af Medlemmerne er overladt til forskjellige Autoriteter. Hvad dernæst de Capitaler angaaer, som Testatrix har

stjænket til de tvende Velgjørenhedsselskaber, det søsterlige og det forenede, og til Stiftelserne „Sygehjemmet“ og „Friboligen for ræנגende Haandværksmestre ved Philosophgangen“, da ville disse Capitaler af lignende Grunde ikke kunne betragtes som stjænkede til offentlig Brug, — og heller ikke den Capital, hun har givet til Børnehospitalet i Rigenegade; thi dette Hospital, med sammes særegne Formaal, kan ikke ansees for at være blevet en offentlig Stiftelse alene derved, at Statskassen, efter hvad der er oplyst, har ydet Bidrag til det, og at der er givet enagl. Directeur Plads iblandt Medlemmerne af dets Bestyrelse. Det maa derfor billiges, at 6 pCt. Afgiften ved den indankede Skifterepartition er beregnet af alle de fornævnte Legater. Derimod maa den Capital, som Testatrix har legeret til Bombebøssen, være fritagen for denne Afgift, allerede af den Grund, at en saadan Fritagelse for Legater til Bombebøssen er hjemlet ved en særligagl. Resolution af 20de Septbr. 1844, og heller ikke vil Afgiften kunne fordres af det, der er stjænket til Bartou Hospital, som er en fragammel Tid af under det Offentliges særlige Varetægt og Bestyrelse staaende med Stiftelse. Vel har Indstævnte reist Svørgsmaal, om dog ikke ialtsald de af Testatrix trufne særegne Bestemmelser om Anvendelsen i det Enkelte af de sidstnævnte tvende Legater maatte berøve dem den Afgiftsfritagelse, der ellers maatte findes at tilkomme dem; men dette vil, da den fastsatte Anvendelse ikke kan ansees liggende udenfor de paagjældende Stiftelses Formaal, ikke kunne antages. Citanterne ville saaledes være at fritage for at udrede den omhandlede Afgift af Legaterne til Bombebøssen og Bartou Hospital, men isøvrigt vil Skifterepartitionen, forsaavidt den er paaanket, være at stabsfæste. Processens Omkostninger findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør være fritagne for at erlægge den paa Skiftet efter afdøde Emilie Henriette Mørk beregnede 6 pCt. Arveafgift af de til Bombebøssen og Bartou Hospital udlagte Midler. Isøvrigt bør Skiftecømmisjonenens Repartition, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Om-

kostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rd.

Nr. 202.

Abvocat Levinfen

contra

Peder Jensen, Ane Kirstine Olsen og Peder Madsens
Hustru Johanne Cathrine Larsen eller **Larsdatter**
 (Defensor Henrichsen),

de tvende Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for at have forledet Andre til at afgive saadan Forklaring.

Frederiksborg Virks Extraretsdom af 18de Juni 1867: „De Tiltalte, Smed Peder Jensen, Huusmand Rasmus Hansen, Tjenestepige Ane Kirstine Olsen, Alle af Skjænkelsø, Indsidder Hans Poulsen af Sperrestrup og Høker Peder Madsens Hustru Johanne Cathrine Larsen af Skjænkelsø bør at hensættes, de 2 Førstnævnte og Hans Poulsen i 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, Ane Kirstine Olsen i 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Sidstnævnte, Peder Madsens Hustru i 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Saa bør de Tiltalte og in solidum at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Procurator Wodschew 8 Rd. og til Defensor, Procurator Schmidt 6 Rd. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te September 1867: „Virkningsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Keth og Seibelin for Overretten betale de Tiltalte 1) Smed Peder Jensen, 2) Huusmand Rasmus Hansen, 3) Tjenestepige Ane Kirstine Olsen, 4) Indsidder Hans Poulsen af Sperrestrup og 5) Høker Peder Madsens Hustru Johanne Cathrine Larsen eller Larsdatter af Skjænkelsø, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ifølge Placat af 23de Mai 1840 § 1 har Tiltalte Ane Kirstine Olsen, der ved den indankede Dom er anseet med en Straf af 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, ikke været

berettiget til at forlange Dommen indanket for Høiesteret, og Sagen vil derfor for hendes Vedkommende være at afvise.

Med Hensyn til Peder Jensen og Johanne Cathrine Larsen vil Dommen, i Henhold til de i samme for disse Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For Ane Kirstine Olsens Vedkommende afvises Sagen. Med Hensyn til Peder Jensen og Johanne Cathrine Larsen, Madsens Hustru, bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt afstande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Høiesteret betale de tvende sidstnævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Frederiksberg Birkis Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte 1) Smed Peder Jensen, 2) Hunsmand Kasinus Hansen, 3) Tjenestepige Ane Kirstine Olsen, 4) Indsidder Hans Poulsen af Sperrestrup for salf Forklaring for Retten og Nr. 5 Høier Peder Madsens Hustru, Johanne Cathrine Larsen eller Larsbatter af Skænkelsø, for at have forledet Andre til at afgive saadan Forklaring.

Ved egen Tiltalelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem imputerede delicta, idet de 4 Første under en mod Høier Peder Madsen og Hustru (Nr. 5) anlagt Sag for ulovlig Brandvinshandel have under deres Fremstilling som Vidner benægtet at have deeltaget i eller havt Kundskab om det Madsen imputerede Forhold, hvilke Forklaringer de senere, forinden de vare edsfæste, have erkendt at være urigtige, ligesom Tiltalte Nr. 5 har vedgaaet, at hun saavel til Tiltalte Peder Jensen som til Tiltalte A. Kirstine Olsen, der er hendes Søsterbatter og opholder sig i hendes Huus, har forinden Afhøringen brugt Uttringer, som have forledet disse Tiltalte til at give de omhandlede urigtige Forklaringer.

Det maa derfor billiges, at de 4 førstnævnte Tiltalte, af hvilke Tiltalte Ane Kirstine Nielsen endnu ikke har fyldt sit 18de Aar, medens de Andre ere langt over criminel Aalder, og af hvilke Sagen tidligere findes iustitialiter tiltalt eller straffet, ere ansete efter Straffelovens § 146, for A. Kirstine Olsens Vedkommende sammenholdt med §§ 37 og 21 — hvortil bliver at seie § 56 2bet Led — og Tiltalte Johanne Cathrine Larsen efter samme Lovs § 52 cfr. § 146, og da Straffen findes passende ved Underrettsdommen bestemt til Kængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for Nr. 1, 2 og 4, til Fængsel paa sædvanlig Fængselsfost i 20 Dage for Nr. 3 og til 4 Gange 5 Dages

Fængsel paa Baud og Brød for Nr. 5, vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifaldes, blive at stadfæste."

Nr. 198.

Advocat Henriksen
contra

Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet **Ulv**
(Defensor Bungen),

for Thvert.

Elbo, Brust og Holmans Herreders Extraretsdom af 24de August 1867: „Arrestanten Niels Christian Sørensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagsfører Broe 5 Rd. og til Defensor, Sagsfører Jørgensen 4 Rd. Til Skibstømrer Hans Madsen paa Bindingland betaler han i Erstatning 2 Rd. 3 Mk. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkørd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 23de September 1867: „Arrestanten Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet Ulv, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henseltd til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet Niis, der unber nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han i indværende Mars Sommer havde Arbejde hos Teglværkseier Lykke ved Veile, har, da han efter sin Forklaring var i Ferlegenhed for Penge, falskudt en Lykke tilhørende, til 3 Rd. bunderet Bøsse, der beroede paa Loftet over Stalben, hvortil Arrestanten havde Afgang, til en ligeledes hos Lykke arbejdende Skibstømmer, for hvem Arrestanten foregav, at Bøssen var ham selv tilhørende, og da de senere vare blevne enige om en Priis af 15 Rd. for Bøssen, borttog Arrestanten den fra Loftet og bragte den til Kjøberen, af hvem den imidlertid er blevet udleveret til Lykke.

Arrestanten, der er født den 16de December 1840, har tidligere gjen- tagne Gange været idømt Straf, nemlig i Aaret 1862 for Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 §§ 41 og 1, i 1864 for Tyveri efter samme Frdn.s § 13 cfr. § 79 cfr. Parolbefaling 17de October 1836 § 5, i samme Aar blandt Andet for svigagtig Omgang med Hittogods efter Frdn. 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 79, 58 og 25, og endelig ifølge Høiesteretsdom af 6te Juni 1866 som for 3die Gang begaaet Tyveri eller 4de Gang begaaet Hæleri, idet Straffen i Medfør af den citerede Frdn.s § 15 blev bestemt til Forbebringingshumsarbejde i 4 Aar, men derefter ved lgl. Resolution af 22de Juni 1866 blev nedsat til samme Slags Arbejde i 1 Aar. I det der nu ifølge Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelov § 307 ikke vil kunne tillægges den Arrestanten i Aaret 1862 for Bedrageri overgaaede Dom Gjentagelsesvirkning, vil han for sit ovenomhandlede Forhold være at anses for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbebringingshumsarbejde i 1 Aar.

Teglværkseier Lykke har frasatbet Krav paa Erstatning, og forsaavidt den ovenomhandlede Skibstømmer har paastaet sig det Beløb, han betalte Arrestanten for Bøssen, erstattet, vil saadan Erstatning ikke kunne tilkjendes ham under nærværende Sag, da der ikke umiddelbart ved selve Tyveriet af Bøssen er tilføjet ham noget Tab.“

Nr. 205.

Advocat Klubien

contra

Johanne Marie Nielsen, Anders Hansens Hustru
(Defensor Liebe),

for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 24de August 1867:
„Tilfalte Johanne Marie Nielsen, Stomager. Anders Hansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Sa-

lair til Actor, Procurator Møller 4 Rb. og til Defensor, Procurator Knop 3 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Sørensen og Prøveprocurator Gylling, betaler Tiltalte Johanne Marie Nielsen, Stomagersvend Anders Hansens Hustru af Helsingør, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Kæbe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte, Johanne Marie Nielsen, Stomagersvend Anders Hansens Hustru af Helsingør, der under nærværende, fra benævnte Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, idet hun den 6te Juli d. A. fra Kjøbmand Møllers uafsaafede Bærelse har stjaalt et paa Bæggen sammesteds hængende og til 4 Rb. vurderet Par Beenstæder, hvormed hun strax efter blev anholdt under sit Ophold et andet Sted i Helsingør, maa det billiges, at hun, der er født den 23de December 1815 og ved Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 14de Mai 1858 for Tyveri er straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 61, og da den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, vil benævnte Dom, hvis Bestemmelser om Actiørens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Mandagen den 4de November.

Nr. 47. Gaardmand **Christen Sneiberg** (Selv)
contra

Huusmand **Peter Chr. Sørensen** (Justitsraad Bunken
efter Ordre),

angaaende en af Indstævnte fordret Erstatning for Misligholdelse af en Stillingscontract.

Hjends Nørhng Herredstingsdom af 8de August 1865: „Indstævnte, Gaardmand Christen Sneiberg i Mønsted, bør til Citanten, Peder Christian Sørensen af Frausing, betale et Beløb af 50 Rd., men isvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes o. s. v.“

Viborg Landsoverrettsdom af 6te August 1866: „Indstævnte, Gaardmand Christen Sneiberg, bør til Citanten, Huusmand Peder Christian Sørensen, betale en saadan Erstatning, som udlige af Retten udmeldte Mænd bestemme, for det Tab, som Citanten har havt ved i 5 Uger i Sommeren 1864 at være fraværende fra sit Hjem og ved ikke i Sommeren 1864 at være bleven antagen i Militærtjeneste som Stillingemand for en Betaling af 812 Rd., dog at Erstatningen i det Hele ikke overstiger indstævnte Beløb og ikke bliver mindre end 50 Rd., og bør Indstævnte derhos betale Citanten Renter af Erstatningssummen à 5 pCt. aarlig fra den 30te August 1864 indtil Betaling sterr. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens for Oberretten bestilte Sagsfører, Procurator Faber, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Bømtes at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen ikke er contrapaaantet fra Indstævntes Side, vil den indankede Dom, forsaavidt den saaledes foreligger Høiesteret til Prøvelse, i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.“

Thi Hjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Huusmand Peder Christian Sørensen af Frousting, i første Instants sagsgjort Indskævnte, Gaardmand Christen Sneiberg af Mønkeb, til at betale sig 812 Rb. med Renter som den Betaling, Indskævnte efter Citantens Paastand skal i Sommeren 1864 have lovet denne i Godtgjærelse for at Citanten havde forpligtet sig til efter Indskævntes Foranstaltning at lade sig stille til Militairtjeneste for en Anden, og hvilken Betaling Citanten har meent efter Indholdet af den sluttede Accord mellem Parterne at have Krav paa, naagtet Citanten ikke blev stillet til Militairtjeneste, eller dog at kunne fordrø Erstatning af Indskævnte derfor.

Ved Underrettsdommen i Sagen er Indskævnte tilpligtet at betale Citanten 50 Rb. i Erstatning for det Tab, som denne har lidt ved ikke at blive anbragt som Stillingmand, og navnlig for den Tidsspilde og Udgift, der er paaført Citanten ved i den ommeldte Anledning at foretage en længere Reise og i længere Tid at være fraværende fra Hjemmet, og har Citanten nu indanfet denne Dom for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand om hos Indskævnte at tilkjendes et Beløb af 812 Rb. med Renter, og subsidiairt paaستاet sig tillagt Erstatning efter uvillige Mænds Ansættelse, hvorimod Indskævnte, der isvrigt ikke har contrapaaanlet Underrettsdommen, har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand, der maa anrages at gaae ud paa Frifindelse.

Efter Citantens Fremstilling havde han i Juli 1864 sluttet Accord med Indskævnte om, at han efter dennes nærmere Foranstaltning skulde lade sig stille til Militairtjeneste for en Anden mod en Betaling af 812 Rb., hvilket Beløb skulde tilkomme ham, naar han i den ommeldte Anledning indsaandt sig i Kjøbenhavn eller paa Fyen og befaardtes tjenstdygtig i legemlig Henseende, inden Genlysn til om Citantens Stilling for en Anden blev bragt endelig i Orden, og var Citanten derefter, efter at have tilveiebragt en Væges Attest for, at han ikke led af nogen Legemsangel, reist med Indskævnte til Korsør, og efter en Tids Ophold der ifølge Indskævntes Foranstaltning til Fyen og senere til Kjøbenhavn; men da Indskævnte ikke bragte nogen Stilling ishaand eller paa-visse Noget, som vilde have en Stillingmand, maatte Citanten efter 5 Ugers Fraværelse reise tilbage til sit Hjem, idet den da indtraadte Vaabenstilstand bevirkede, at en Stilling ikke kunde bringes ishaand. Indskævnte har nu vel erkjendt, at han til den ommeldte Tid havde lovet Citanten en Betaling af 812 Rb., for at denne skulde efter Indskævntes nærmere Foranstaltning lade sig stille til Militairtjeneste for en Anden, og at Citanten ogsaa i den Anledning er fulgt med Indskævnte til Korsør og senere er reist til Kjøbenhavn; men han har paaستاet, at den ommeldte Betaling kun var tilfagt Citanten for det Tilfælde, at hans Stilling blev bragt endelig i Orden, og at der derimod, saasfremt dette ikke skete og dette var begrundet i, at Citanten af de vedkommende Autoriteter blev kasseret, kun skulde gives Citanten en Godtgjærelse af 3 Rb. for hver Dag, han i den ommeldte Anledning havde været fraværende fra sit Hjem, hvorfor Indskævnte ogsaa under Sagen har tilbudt at betale Citanten

17 Rd. som Godtgjørelse for den Tid, han havde i den tidnævnte Anledning været fraværende fra sit Hjem, og har Indstævnte derhos endvidere under Sagen anført, at Citanten ved, medens han efter Indstævntes Ordre opholdt sig i Korsør, at reise til Fyen uden Indstævntes Samtykke og der at forsøge at opnaae Stilling, samt ved senere i Kjøbenhavn at vægre sig ved at fremstille sig for Rågen for et opgivet Regiment, selv har brudt den indgaaede Contract, og at den indtraadte Waabenstilstand senere bewirkede, at Stillingen ikke kunde bringes i Orden.

Det maa imidlertid efter de under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaring i Forbindelse med Parternes Procedure i det Hele antages, at den mellem Parterne indgaaede Accord gik ud paa, at Indstævnte skulde, imod at Citanten antog den Stilling, som Indstævnte paaviste, og i den Anledning reiste mod Indstævnte til Kjøbenhavn eller Fyen, tilsvare Citanten 812 Rd., uden Hensyn til om Citantens Stilling blev bragt i Orden, naar dette kun ikke forhindredes ved, at Citanten fandtes utjensdygtig i legemlig Henseende, og det kan ikke imod Citantens Benægtelse deraf ansees godtgjort, at han enten ved at reise fra Korsør til Fyen eller ved sit Forhold senere i Kjøbenhavn har forhindret, at Indstævnte kunde faae ham aubragt som Stillingmand, ligesom det overhovedet ikke kan ansees opløst, at det kan tilregnes Citanten, at hans Stilling for en Anden ikke er bleven bragt i Orden, hvorimod Indstævnte efter Beskaffenheden af den indgaaede Contract og hvad der derefter er foregaaet maa være Citanten ansvarlig for, at Stillingen ikke er bleven fuldbudet; men ibet dette ikke er skeet, og Citanten saaledes ikke er kommen til at indtræde i Militairtjenesten og derved at overtage hele den Byrde, hvorfor det ved Contracten betlugede Deberlag var tilfagt ham, findes det ikke, at han kan være berettiget til at forbre den fulde tilfagte Betaling, hvorimod der maa tilkomme ham hos Indstævnte Erstatning saavel for det Tab, som han har lidt ved som meldt i 6 Uger at være fraværende fra sit Hjem, som for den Forbeel, han vilde have havt ved til den anførte Tid at være for en Godtgjørelse af 812 Rd. bleven stillet for en Anden til Militairtjeneste, men hvoraf han er gaaet glip paa Grund af, at Indstævnte ikke har paavist nogen Stiller, og er det en Følge af det Forudsatte og af Parternes Procedure, at det ikke herved kan komme i Betragtning, om Citanten muligens, saafremt han var bleven henvist til at indtræde som Stillingmand for en bestemt Person, af de paagjældende Autoriteter var besunden utjensdygtig i legemlig Henseende. Der er imidlertid efter Parternes Procedure ikke Hjemmel for Retten til selv at bestemme Størrelsen af den Citanten tilkommende Erstatning, men denne maa efter hans subsidiaire Paastand være at fastsætte af uvillige af Retten udmeldte Mænd, dog med den Begrændsning, at den ikke maa overstige 812 Rd. og ikke kan være under 50 Rd., som ved Underretssdommen, der som bemærket ikke af Indstævnte er contrapaaanset, er tilfjendt Citanten, og vil der derhos være at tillægge Citanten Renter à 5 pCt. aarlig af Erstatningsbeløbet fra Forligsklagens Dato den 30te August 1864 indtil Betaling skeer."

Onsdagen den 6te November.

Nr. 12. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet** (den
const. Kammeradvocat, Justitsraad Bunzen)

contra

Stamhuusbesidder, Kammerherre **C. P. Th. Rosenørn-
Teilmann** (Advocat Brock),

angaaende Betalingen af et Promillegebyr.

Landsover= samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1865: „I Anledning af den den 21de August 1861 inden Øster- og Vester-Herrebers Ret stete Tinglæsning af den tidligere Besidderinde af Stamhuset Nørholm, Lunderup og Ugertrøg, Frøken C. Rosenørn-Teilmanns Testamente af 21de December 1848, som henhørende under Sportelreglementets § 71, tilkommer der ikke Statskassen noget Promillegebyr. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Da den Raadighed, som Indstævnte har erhvervet ved Tiltrædelser af det i den indankede Dom omhandlede Stamhuus, er væsentlig forskjellig fra og navnlig langt ringere end den Raadighed, der hjemles ved de Afkomstdocumenter, til hvilke der alene kan ansees at være taget Hensyn i Sportelreglementets §§ 64 og 65, maa det billiges, at den omtvistede Sportulering er antaget ikke at burde finde Sted efter de nævnte §§'er, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Citanten, Kammerherre Rosenørn-Teilmann, i Genhold til et af den daværende Besidderinde af Stamhuset Nørholm, Lunderup og Ugertrøg, Frøken C. Rosenørn-Teilmann, den 21de December 1848 oprettet Testamente, efter hendes Død havde tiltraadt Besiddelsen af det nævnte Stamhuus, begjærede han ved en Paategning paa Testamentet af 16de August 1861 dette læst ved Øster- og

Vester-Herrebers og Stads Herreberds Retter, som det i Paategningen hedder „i det Niemed at legitimere min Berettigelse til som nuværende Besidder af Stamhuset Rørholm, Lunderup og Agerkrog at udfæde Skjæder paa det med Justitsministeriets Samtykke bortsolgte Bøndergods, saavel som andre Documenter, og til som Fruken Rosenørn-Trilmanns myndige Underafarving at kvittere de paa hendes Navn lydende Gjældsforfrøntninger m. v.“

Testamentet blev derefter den 21de August 1861 læst inden Øster- og Vester-Herrebers Ret, og beregnede Retskriveren foresøbig kun dobbelt Læsningsgebyr efter § 71 i Sportereglementet af 22de Marts 1814, men forbeholdt sig samtidig at erhverve vedkommende høiere Autoritets Afgjørelse med Hensyn til Beregningen af Gebyret og mulig Erklæggelse af Promilleafgifter.

Efterat Spørgsmaalet derpaa var blevet foresagt Justitsministeriet, vedtog de heri i Skrivelse til Amtmanden over Ribe Amt af 15de October 1861, at Gebyret for den fete Tinglæsning burde beregnes efter § 65 i Sportereglementet, hvilken Afgjørelse Justitsministeriet, paa gjentagne Andragender fra Titanten, der ikke ansaa Resolutionen hjemlet i Sportereglementets Bestemmelser, fastholdt, navnlig ogsaa efter over Sagen at have corresponderet med Indrengsministeriet, ligesom dette sidste Ministerium paa en Forespørgsel fra Retskrivern om, efter hvilken Sum Promillegebyret blev at beregne, i Skrivelse af 21de Juni 1862 vedtog, at Promillegebyret efter Sportereglementets § 65 vilde være at beregne efter den hele af Besidderen opgivne Værdi af Stamhuset, hvilken Værdi af Titanten i Anledning af Arveafgiften og $\frac{1}{2}$ Procentsafgifts Beregning er opgivet til 488,000 Rd.

Da Titanten heller ikke erkjendte Rigtigheden af denne Resolution, idet han formeente, at Promillegebyret i hvert Fald kun kunde være at svare af den i Reglementet for Stamhuset af 2den Februar 1790 fastsatte saakaldte „Kjøbepriis“ for Stamhuset, nemlig 75,500 Rd., har han med Indrengsministeriets Samtykke anlagt nærværende Sag mod Ministeriet her ved Retten, for at faae Spørgsmaalet om Gebyrberegningen afgjort ved Rettens Dom, og gaaer hans Paastand ud paa, at det ved Dommen anerkjendes, at der i Anledning af den fete Tinglæsning, som henhørende under Sportereglementets § 71, ikke tilkommer Statskassen noget Promillegebyr, eller dog ialtfald, at et saadant Gebyr, selv om det maatte findes, at Tinglæsningen henhører under Sportereglementets § 65, ifkum vil være at beregne efter den i Stamhusets Crecitionsbrev paa samme fatte Værdi af 75,500 Rd.

Derimod har Indrengsministeriet, for hvem den const. Kammeradvocat har givet Råde, i Henhold til et af Ministeriet, naar det kom til Sag, taget Forbehold af det Offentliges Ret til at nedlægge videre gaaende Paastande, end de tidligere fastholdte, navnlig om Gebyrets Beregning efter Sportereglementets § 64, paaستاet, at, Tinglæsningsgebyr beregnes principaliter efter Sportereglementets § 64, enten alene og da af 500,000 Rd. eller 488,000 Rd., eller i Forbindelse med § 65, og da enten af 87,500 Rd. efter § 64 og af 412,600 Rd. eller 400,500 Rd. efter § 65, eller af 75,500 Rd. efter § 64 og af 424,500 Rd. eller 412,600 Rd. efter § 65, — subsidiairt efter

§ 65 alene og da af 500,000 Rb. eller 488,000 Rb. — meest subsidiairt, enten efter § 64 og da af 87,500 Rb. eller 75,500 Rb., eller efter § 65 af det første eller andet af disse Beløb. Saa har Ministeriet endvidere paastaet anerkjendt, at hvilket af disse Paastaaende der end maatte blive tagne til Følge, enkelt Læsningsgebyr efter § 71 tillige er anvendeligt, og forsaavidt kun den meest subsidiaire Paastand finder Nebhold, at Læsningsgebyret efter den nævnte § bør beregnes dobbelt.

Endelig har Ministeriet paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger stadesløst hos Citanten, berunder Kammeradvocatens Salair.

Ministeriets Paastand om Gebyrets Beregning efter Sportelreglementets § 64 er støttet paa, at hvad enten man seer hen til Bestaaenheden af Citantens Afkomst til Stamhuset, idet han nemlig ikke var den, som i Mangel af Testamentet vilde have været successionsberettiget, hvorimod Testamentet er det eneste Document, paa hvilket hans specielle Afkomst til Stamhuset beroer, eller til Stamhusets ved Reglementet af den Februar 1790 bestemte individuelle Character, eller til de Friheder, navnlig med Hensyn til Bøndergodsjet, til hvilke den ydere Lovgivning har aabnet Udgang — maa man formeentlig komme til det Resultat, at ved Testamentet en Eiendomsret til Stamhuset er gaaet over til Citanten; og at denne Eiendomsret ikke omfatter samtlige de saakaldte Proprietets Rettigheder, kan formeentlig ikke bevirke, at han kun anses som usufructuarius af Stamhuset.

Sverken Testamentets eget Indhold eller det iøvrigt Anførte findes imidlertid at berettige til den Antagelse, at det skulde være Eiendomsretten over Stamhuset, som derved er bleven overdraget Citanten, og da Sportelreglementets § 64 kun handler om de Documenter, hvorved Eiendomsret overdrages, kan denne § derfor ikke finde Anvendelse i nærværende Tilfælde.

Hvad dernæst angaaer Paastanden om Gebyrets Beregning efter Sportelreglementets § 65, nemlig denne §'s 2det Led, da findes heller ikke denne Lovbestemmelse at kunne gives Anvendelse her. Det skønnes nemlig ikke retsere, end at der under § 65 Mmb. 2 alene kan henses saadanne Documenter, som ikke i og for sig, men kun i Forbindelse med et andet, alt forhen tinglæst Document, udgjøre den Paagældendes Afkomst. Deels er dette det fælles Kjendtegn for alle de i den heromhandlede Pafsus opregnede Documenter i Mobbetning til dem, der nævnes i § 64, hvilke sidste alle i og for sig udgjøre fuldstændige Eiendomsafkomster; deels kommer der paa denne Maade en Overeensstemmelse frem mellem de i begge Membrum af § 65 omhandlede Documenter, idet ogsaa de i Mbr. 1 nævnte (Kjøbecontracter o. dsl.) ere saadanne, som ikke alene, men kun i Forbindelse med et andet — her ikke noget tidligere, men et senere — tinglæst Document udgjøre den fulde Afkomst; deels bliver endelig paa denne Maade Forskellen mellem Sportelbestemmelserne i § 64 paa den ene Side og § 65 Mbr. 2 saavel som Mbr. 1 paa den anden Side let forklarlig, idet det er meget naturligt, at der kun skal betales halvt Gebyr ved Tinglæsningen af Documenter, der kun faae deres Betydning som Afkomster derved, at de slutte sig til et andet Document, som alt er tinglæst (eller for-

saavidt Nr. 1 angaaer (skal tinglæses), og af hvilket der er betalt (eller skal betales) fuldt Gebyr efter § 64. Det her under Sagen omhandlede Document er nu imidlertid ikke af den Art, hvortil der saaledes maa antages at være sigtet i § 65 Nr. 2.

Da saaledes ingen af Ministeriets Paastaaende findes at kunne gives Medhold, vil det, overensstemmende med Citantens Paastand, ved Rettens Dom være at bestemme, at der i Anledning af den den 21de August 1861 indsendte Ofter- og Bøtter-Herrederes Ret skete Tinglæsning af den tidligere Besidderinde af Stamhuset Nørholm, Lunderup og Ugerkrog, Frøken C. Rosenørns Leismanns Testamente af 21de December 1848, som henhørende under Sporetveglementets § 71, ikke tilkommer Statskassen noget Promissegæbyr."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedfæjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommens Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenastte Boghandel (K. Høgel).
Hjelbæk & Gaudrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 27.

Den 22de November.

1867.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 6te November.

Nr. 182.

Advocat Hindenburg
contra

Annese George Durkee (Defensor Levinson),

der tiltales for Overtrædelse af § 5 af Havneregulationerne for St. Thomas.

St. Thomas Politiretsdom af 19de Januar 1866: „Tiltalte Annese George Durkee bør til St. Thomas Politifond erlægge en Bulet af 200 vestindiske Daler. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrettsdom af 21de Marts 1866: „Politiretsdommen bør ved Magt at staa. Det Bømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For den i den indankede Dom omhandlede Overtrædelse er Tiltalte retteligen anseet skyldig til Straf, men Straffen findes efter samtlige Omstændigheder — ogsaa affæet fra de i det paabe-
raabte Havneregulativ af 10de Januar 1863 givne Straffebestem-
melse — at kunne fastsættes til en Bulet af 100 vestindiske Daler, der tilfalde Jurisdictionens Politifond. Med denne For-

anbring i Mulctens Størrelse vil saaledes Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mulcten bestemmes til 100 vestindiske Daler. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levin- sen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Den under nærværende Sag Tiltalte A. G. Durfee, i Tjeneste hos Handelskøjet A. Miles & Comp. paa St. Thomas, maa, endstjøndt han efter lovsigen at være kaldet ikke har givet Nåde for Politiretten, ved Havnemesterens af vedkommende Havneassistent bekræftede Klage anses tilstrækkelig overbeviist at have overtraadt de for Stedet gjældende Havneregulationers § 5, idet han den 14de Januar sidstleden har bordet den engelske Brig „Davis“ og den 16de næstefter den engelske Brig „Boston“, forinden Havnebaaden var kommet ombord. For disse Overtrædelser er han ved Politiretsdom af 19de Januar sidst. ansiet med en Mulct af Doll. 200 til Politifonden, hvilket, naar henføres til de mangfoldige Overtrædelser af samme Bestaffenhed, hvori Tiltalte har gjort sig skyldig, og hvis idelige Ojentagelser bære Præg af, at han forsettlig vil tiltrøbe sig den anserte Bestemmelss Tilfidsættelse, maa findes passende, hvorfor bemeldte Dom vil være at stadfæste.

Foraaavdt Tiltaltes Defensor, lgl. Fuldmægtig Colberg, har formeent, at Tiltalte ikke kunde dømmes efter den omhandlede Havneregulation, efter som samme, som udstedt af Præsidentskabet for St. Thomas, der formeentlig er en oertil ucompetent Autoritet, ikke kunde anerkjendes at have Lovskraft, maa det bemærkes, at ligesom det er notorisk og fremgaaer af mangfoldige her paa Zerne gjældende Bestemmelser, som ogjaa i senere Anordninger ere paaberaabte som gjældende (see f. Ex. Anordning om Næringsbrist i Vestindien af 6te September 1853 § 18), at det her i Colonien steds har været de høieste locale Autoriteter respective paa St. Croix og paa St. Thomas og St. Jan, der have udstedt de for Zerne givne regulatoriske Bestemmelser med Lovskraft, saaledes er der heller ikke stet nogen Foranbring heri ved den af Fuldmægtig Colberg anserte Coloniallov af 26de Marts 1852, der kun, som dens Indhold viser, angaaer de for Colonien udkommende almindelige Love, men ikke de locale Regulationer for Zerne enten for sig alene eller indbyrdes.

Foraaavdt Defensor tillige paaberaaber sig Col. Loven af 27de Novbr. 1863, ifølge Lov af 19de Februar 1864 traadt i Kraft den 1ste April 1865, da er det en Selvsølge, at der ved Udstedelsen af Havneregulationerne af 10de Januar 1863 ikke kunde tages Hensyn til den først senere givne Col. Lov.“

Nr. 210.

Advocat Hindenburg

contra

Peter Hansen Hækkébølle (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te October 1867:
„Arrestanten Peter Hansen Hækkébølle bør straffes med Tugthuus-
arbejde i 2 Aar, samt udrede Actiøns Omkostninger, derunder
Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Nissen og Pro-
curator Beher, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afbærd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocaterne Hinden-
burg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Peter
Hansen Hækkébølle, der er født den 22de Marts 1820 og tidligere dømt 4 Gange
for Tyveri og gjentagne Gange for Løsgængeri og Betleri, derunder ved nær-
værende Rets Domme af 3die Mai 1862 og 18de August 1866 henholdsvis
efter Fedn. 11te April 1840 § 15 cfr. § 19 til Forbebringshuusarbejde i 4
Aar, hvori den Straf afbørberebes, som han for Betleri endvidere havde for-
fjylbt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og i Medfør af Straffelovens §§ 306
og 307 efter sammes § 232 1ste Led for 4de Gang begaaet Tyveri og efter §
253 sammenholdt med § 60 med Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneber, er
under nærværende mod ham for Tyveri og Betleri anlagte Sag ved egen af
det iøvrigt Oplyste bestykte Tilstaaelse overbevist at have i Juli Maaned
d. A. freffjaaset Værtshuusholder Peter Christensen Sommer en til 3 Mk.
vurberet Portemonnaie og 10 fl, samt den 25de August næstefter at have gjort
sig flybzig i Betleri.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anfer efter Straffelovens
§ 232 for 5te Gang begaaet Tyveri, samt efter § 3 i ovenmelbte Lov af 3die
Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes
til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Torsdagen den 7de November.

Nr. 197.

Advocat Klubien
contra**Niels Reinholdt Clausen** (Advocat Brock),

der tiltales for Attentat paa Bedrageri.

Kronborg østre Virks Ertvaretsdom af 3die Juli 1867: „Tiltalte, forhenværende Gaardeier Niels Reinholdt Clausen af Sørup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Actionen lovligen flyvende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Afted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd., saavel som Diætpenge til Sibstnævnte efter Oversørighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afscærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die September 1867: „Tiltalte Niels Reinholdt Clausen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og betaler Tiltalte derhos i Salair til Procuratorerne Alberti og Juul for Overretten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afscærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instans ved Kronborg østre Virks Ertvaret den 3die Juli d. A. paa kjendte Sag actioneres Tiltalte Niels Reinholdt Clausen for Attentat paa Bedrageri.

Ved Kjøbecontract af 1ste Mai 1865 købte Tiltalte Spaasgaarden i Asminderød Sogn af Jens Jensen, blandt Andet paa Vilkaar, at Kjøberen fra 11te Decbr. 1864 at regne skulde forrente de i Gaarden indbestaaende Prioriteter, hvoriblandt en Prioritet paa 5,000 Rd., der styldtes til det evangeliske Brødræsfocietet i Kjøbenhavn. Tiltalte betalte ogsaa Renterne til bemeldte Societets Forstander, Wolter, for Juni og December Termin 1865 samt for Juni Ter=

min 1866, hver Gang med 100 Rb., men da Renten for December Termin 1866 udeblev, sagstøgte Societetet Skibsbeholderen, Jens Jensen, og efter Forklig og Execution blev Gaarden derefter tilset til Auction af Societetet. Ved 4de Auction den 13de April d. A. mødte imidlertid Tilstalte og nedlagde Protest mod Auctionens Fremme, idet han klandret Andet foreviste en af Forstander Wolter under 11te December 1865 udstedt Dvittering, saalydende: „Modtaget af Hr. N. N. Clausen de halvaarlige Renter af Capitalen 5,000 Rb., som indestaar i Svaasgaarden, og som er mig betalt med 1000 Rb.“ I Henhold til denne Dvittering gjorde Tilstalte gjælden ved Auctionen, at Renten var betalt forud for længere Tid og at han saaledes ikke stod i Renteresance, hvorfor han ansaa Auctionen ulovlig og paastod den hævet. Ved Auctionsrettens Kjenndelse blev Auctionen imidlertid tillagt Fremme, og efterat den affagte Kjenndelse var oplæst, erklærede Tilstalte, at han skafaldt sin Paastand om at have betalt Renter af bemeldte Prioritet for en senere Tid end 11te Juni Termin 1866, hvorefter Tilstalte dog atter erklærede, at han ikke vilde skafalde sin Paastand om, at alle resterende Renter være betalte. Auctionen blev derefter fortsat og Forretningen sluttet.

Da nu Societetets Forstander har forklaret, at Dvitteringen kun ved en Feiltagelse er kommen til at lide paa 1,000 Rb. istedetfor 100 Rb., og Tilstalte under den med ham i Anledning af det ved Auctionen Passerede indlede Underfølgelse ogsaa har vedgaaet, at han i December Termin 1865 kun har betalt 100 Rb. i Rente, ligesom han har indrømmet, at han ikke har betalt Afdrag paa Capitalen, og der intet Hensyn kan tages til Tilstaltes Forklaring om, at han ved at modtage den omhandlede Dvittering gjorde sig den Tanke, at Forstander Wolter, som Tilstalte formener ved at skrive den ikke har været uvibende om, at den lød paa 1,000 Rb., havde til Hensigt at forhindre, at den flygtige Capital skulde blive Tilstalte opsigtsformedelst Udeblivelse med Renterne, findes Tilstalte for dette sit Forhold, ved et urigtigt Foregive om Forudbetaling af Renter at have søgt at hindre Gaardens Salg, at maatte anses efter Straffelovens § 257 cfr. § 46, og Kønnes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettens Dom, hvorved Tilstalte er anset efter Straffelovens § 251 cfr. § 46 og Straffen sagsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Uger 5 Dage, være at forandre, hvorimod den bliver at stadfæste med Hensyn til Auctionens Omkostninger.“

Nr. 203.

Advocat Brod

contra

Peter From (Defensor Liebe),

der tiltales for ved Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed at have aflagdomet Ildsvaade.

Veire Herreds Extraretsdom af 23de Juli 1867: „Tilstalte,

Bager Peter From af Dusted, bør at hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage, hvilken Straf dog bortfalder, naar han, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse, erstatter Landbhøgingernes Brandforsikring den de Brandlidte Kroeier Petersen og Gaardeier Jens Jacobsen, Begge af Dusted Mark, med resp. 2,517 Rd. og 2,322 Rd. 48 $\frac{1}{2}$, tilsammen 4,839 Rd. 48 $\frac{1}{2}$, tilføiede Stabe. Saa vil Tiltalte og have at udrede de af Actionen lovligt flybende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walløe 8 Rd. At efterkommes inden ovenanførte Frist under Afværk efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de September 1867: „Tiltalte, Bager Peter From af Dusted, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretskommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Kellemann, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Løbe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Leire Herreds Exraret hertil indankede Sag tiltales Bager Peter From af Dusted for ved Tilfældighed af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaade.

Den 7de Mai d. A. Formiddag imellem Kl. 11 og 12 opstod der Ild i Taget paa det af Tiltalte leiede Bageri ved Dusted Kro, hvorved ikke blot Bageriet, men ogsaa Gaardmand Jens Jacobsens Gaard, der laa paa den modsatte Side af Hoveblauveien, nebbændte. Angaaende Ildens Opløst gaaer Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paafjælselse, ud paa, at han bemeldte Dags Formiddag havde været beskæftiget med Ilden i Ovnen, i hvilken der var bagt den foregaaende Nat, samt at han, da der efter Middag skulde foretages en ny Bagning, for at skaffe tilbørlig Evælgigennem Kørene i Ovnen, rensede disse med Bidsten, der bestod af en noget

over 5 Alen lang Stang, paa hvis ene Ende var bundet Klude, hvorefter han atter bragte Bidffen ud i Gaarden, hvor han sat den ned i den til sammes Afhjæling bestemte Balle med Vand, og derefter satte Bidffen paa dens sædvanlige Plads med Skafet nedester og den Ende, hvorpaa Kludene vare, op imod Taget. Da Tilstalte atter var gaaet ind i Bageriet og satte Fyr op i Ovnen, hørte han sin Gjenbo, fornævnte Gaardmand Jens Jacobsen, igjennem et aabentstaaende Vindue raabe, at der var Røg i Taget inde i Gaarden, og at der vist maatte være Ild, hvorfor Tilstalte med sine Foll strax gik ud i Gaarden, hvor de, uagtet tilkommen Hjælp, forgæves søgte at slukke Ilden, der først havde niist sig i Taget. Tilstalte har derhos forklaret, at det kan være muligt, enten at Ilden i Bidffen ved at nedbrydes i Vand ikke er blevet aldeles udslukket, eller at den østlige Vind, der stod lige paa Bageribygningens indre Side til Gaarden, inden Bidffen blev vædet kan have ført en Funke fra samme op i Taget. Selv om det nu endog herefter kunde antages for givet, at Ilden maatte være opstaaet paa en af disse Maader, hvorved dog maa bemærkes, at der efter Branden fandtes endeel Rebner i Ovnen, og at Dampen fra Brødene, efter hvad Tilstalte yderligere har forklaret, i de senere Tider ikke traal saa raff ud igjennem Ovndøren som tidligere, saaledes at den for en Deel kan have faaet Udgang igjennem en Rebne, vil dog Tilstalte, da han ved sin Fremgangsmaade ikke skjønnes at have tilfidesat almindelig Forsigtighed, være at tillægge Frisindelse for Actors Tilstale.

S Overeensstemmelse hermed vil Underretsbommen, ved hvilken Tilstalte under Paaberaadelse af Strofreløvens § 284 er tilfunden at hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage, dog saaledes at Straffen bortfalder, naar han erstatter den almindelige Brandsforsikring for Landbygninger i Danmark den de Brandlidte, Sieren af Duffeb Kro Petersen og Gaardmand Jens Jacobsen, tilføiede Skade, tilfammen 4,839 Rd. 48 f, være at forandre, hvormod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt vil være at stadfæste."

Nr. 208.

Advocat Hansen
contra**Hans Nielsen** (Defensor Brod),

der tiltales for Væggængeri og Betleri.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste October 1867: „Tilstalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Hans Nielsen har straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 180 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte, Fabrikarbejder paa Fabegaarden Hans Kielsen, som er langt over criminel Lovsaber og senest ved Rasmuss-Thyne Herreders Politiretsdom af 11te Januar d. A. har været anseet med Arbeide i Koeskilde Amts Tvangsarbeidsanstalt i 120 Dage efter § 3 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Uvægengeri og Vetteri i Medfør af Planen 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placat 19de December 1832, ved egen ved det iøvrigt Uplyste bestræbte Tilskaaelse er overbevist at være strøket omkring uden fast Erhverv og ibet han levede af Almisse, indtil han den 25de Juli d. A. blev anholdt, vil han derfor være at ansee efter §§ 1 og 5 i nysansførte Lov efter Omstændighederne med Tvangsarbeide i samme Tid, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Nr. 30. Sognepræsten for Agerø's Menighed **S. P. C.**
Ostenfeldt (Advocat Levinson efter Ordre)

contra

Gaardeier **Christen Olsen** (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til aarlig at hyde en Gaas til Sognekalbet eller Vederlag for samme.

Besterflakkebjerg Herredstingsdom af 17de Marts 1864: „Indstævnte, Sognepræst Jesen af Agerø, bør for Citantens, Gaardmand sammesteds Christen Olsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og bliver det Indstævntes bestilte Sagsfører, Procurator Svendsen, tillagte Salair 15 Rb. at udrede af det Offentlige.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 5te December 1864: „Den af Indstævnte, Sognepræst Jesen af Agerø, neblagte Paastand om Sagens Afvikling fra Underretten

kan ikke tages til Følge, hvorimod der bevilges Indstævnte Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet."

Samme Rets Dom af 16de April 1866: „Indstævnte, Sognepræst Jesen af Agerød bør taale en saadan Nedfættelse i den ved Afsløsningscommissionens Kjendelse af 23de Juli 1862 bestemte Bygafgift for Smaarebflen af Citanten Christen Ossens Gaard paa Agerød, som udkommer, naar Bærdien af den under Afsløsningen medtagne Waas til Beløb 1 Rd. 2 Mk. fradrages den Sum, der af bemeldte Commission er converteret til Byg. Processens Omkostninger for begge Instanser ophæves. Procuratorerne Svendsen, Rasmussen og Nielsen tillægges i Salair, den Første 15 Rd. og hver af de Sidste 4 Rd., der udrebes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved lgl. Ordre af 4de August f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ei at udgjøre summa appellabilis.

Ligesom det i de foregaaende Instanser er fra Indstævntes Side erkjendt, saaledes fremgaaer det ogsaa af Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede Commissionenskjendelse af 23de Juli 1862, at denne blandt Andet har afgjort Spørgsmaalet om selve Forpligtelsen for Indstævnte til aarlig at hve en Waas som Smaarebffel af hans Gaard til vedkommende Sognepræst, og da det nu, efter hvad der foreligger om de Kjendelsen forudgaaende Forhandlinger, maa antages, at Indstævnte har været enig i, at ogsaa dette Spørgsmaal afgjordes af Commissionen, har denne, i Henhold til Lov om Forandring i Udreelsen af Tiendeafgiften af Føl m. v. af 19de Februar 1861 § 6, været competent til at træffe saadan Afgjørelse. Indstævnte har som Følge heraf været uberettiget til at bringe det samme Spørgsmaal ind for de ordinære Domstole, og Sagen vil derfor efter Citantens Paastand være at afvise fra Underretten. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter, og Salarierne til de for Citanten befalede Sagsførere ville være at udrebe af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afsides fra Underretten. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Procurator Westrup for Overretten og Advocat Levinson for Høiesteret tillægges i Salarium, Førstnævnte 20 Rd. og Sidstnævnte 40 Rd., hvilke Salaries tilligemed de ved Underrettsdommen fastsatte Salaries udredes af det Offentlige.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Bester Klakkebjerg Herredslingsret anlagte Sag søgte Citanten, Gaardeier Christian Olsen af Agerød, som formener, at han ikke er pligtig at yde en Gaas aarlig som Smaaarebsel til Indstævnte, Sognepræst Sessen ligesledes af Agerød, denne tilpligtet at taale en saadan Rebsættelse i den ved en i Medhold af Loven af 19de Februar 1861 den 23de Juli 1862 afholdt Commissions Kjenbelse for hans Gaard bestemte Byggeskift for Smaaarebsel, som udkommer, naar Gaasens af Commissionen anslaaede Værdi af 1 Rd. 2 Mk. frabrages den Sum, der af Commissionen er converteret til Byg, hvorhos Citanten paastod sig Sagens Omkostninger tillagte hos Indstævnte, men ved den den 17de Marts 1864 affagte Underrettsdom blev Indstævnte fri-fundet og Processens Omkostninger ophævede, samt den for Indstævnte, der var forundt fri Proces, bestillede Sagfører, Procurator Svendsen, tillagt i Salaire hos det Offentlige 15 Rd.

Denne Dom har nu Citanten indanket her for Retten og paastaet forandret i Overensstemmelse med hans i 1ste Instants neblagte Paastand, ligesom han og har paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten.

Indstævnte, der ligesledes her for Retten er meddømt fri Proces, har ved sin bestillede Sagfører, Procurator Westrup, efterat en af ham efter udtagen Contrastrækning neblagt Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten ved Overrettens Kjenbelse af 5te December 1864 var forlasket, paastaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes, at Omkostningerne for Underretten paalægges Citanten, hvilken Paastand han ogsaa har neblagt med Hensyn til Omkostningerne for Overretten, berunder Salaire til ham.

Da en saadan Ydelse som den, hvorom det her under Sagen er Spørgsmaal, ikke er paalagt ved Lovgivningen, medens dog L. 2—13—6 og 2—16—8 samt Rescript af 20de April 1686 og 21de Juli 1688 saavelsof Frdn. af 29de Decbr. 1721 vise, at slige Ydelser bør vedblive, hvor de have fundet Sted fra gammel Tid, vil Sagens Udfald beroe paa, om Indstævnte, hvem Bevisskyrden *in casu* paaligger, maatte imod Citantens Benægtelse have oplyst, at der af

Eitantens Gaards tidligere Tiere aarligen i Alderstid er ydet Præsten den ommeldte Gaas; men et saadant Beviis findes ikke at være præferet. Forsaavidt nemlig Indstævnte i saa Henseende har paaberbaabt sig en fra Aaret 1788 af den daværende Sognepræst i en ved Embetet beroende saakaldet Kaldsbog indført Angivelse, hvorefter der af hver Gaard paa Agersø tilkom Præsten en Gaas aarligen, da følger det af de almindelige Regler om Documenters Beviidskraft, at en saadan Optegning af vedkomende Præst selv intet Beviis vil kunne afgive ligeoverfor Gaardmændene, og ligesaa vil den Omstændighed — der ogsaa af Indstævnte er fremhævet — at Øbelsen er ansøgt i de offentlige Beretninger, som have fundet Sted ved Vacancen i Kaldet, kunne tillægges nogen afgjørende Betydning ved Spørgsmaalet om Beviiset for Gaardmændenes Forpligtelse. Men om der nu end ved disse Data maatte være fremkommen nogen Formodning for, at den omtvistede Rettighed tilkom Præsten, saa findes denne Formodning dog langt fra at være bestyret ved de af Indstævnte førte Tingsvidner. Det er nemlig herunder ikke blot ikke oplyst, at den omspurgte Præstation hvert Aar i Alderstid er ydet fra samtlige Gaarde, men Vidneforklaringerne gaar meget mere ud paa, at Øbelsen har fundet Sted fra nogle, men ikke fra andre Gaarde, og fra en Gaard stundom et Aar, men ikke det andet Aar, medens Vidnerne ei heller vide, om Øbelsen var en Folge af en blot Villighed eller en Forpligtelse, og i ethvert Fald er der under Tingsvidnerne aldeles Intet oplyst om, at Eitantens Gaards tidligere Tiere eller han selv have ydet den ommeldte Gaas.

Under disse Omstændigheder Mjønnes Eitantens Paaskud at maatte gives Medhold, dog at Processens Omkostninger saavel for Under- som Overretten blive at ophæve, og det Procurator Svendsen tillagte Salair af 15 Rd., saavel som Salairerne til Procuratorerne Rasmussen paa Langeland og Nielsen i Korsør, der have mødt for Indstævnte under de ommeldte Tingsvidner, hvilkke Salairer bestemmes til 4 Rd. for hver, at udrede af det Offentlige, hvorimod Procurator Westrup efter Sagens Udfald intet Salair vil kunne tilkjendes."

Tirsdagen den 12te November.

Nr. 39. Gaardmand **Rasmus Nielsen** (Advocat Klubien)
contra

Gaardmand **Niels Jensen** (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævnets Ret til at sælge et tidligere over Eitantens Eng gaaende Vandløb fra sit sædvanlige Leie m. v.

Vær og Rim Herredstingsdom af 7de Marts 1862: „Indstævnte Niels Jensen af Vallebo bør for Tiltale af Rasmus Nielsen i Vallebo i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

Liborg Landsoverretsbdom af 6te November 1865: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardmand Rasmus Nielsen af Vallebo, til Indstævnte, Gaardmand Niels Jensen sammesteds, med 25 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved samtlige de Høiesteret forelagte, tildeels efter den indseende Doms Afgivelse fremkomne Oplysninger maa det ansees beviist, at det i Dommen omhandlede, af Indstævnte afledede Vandløb ikke først er blevet til ved den af Indstævnte en Snees Aar før Sagens Anlæg foretagne Grøftgravning, men at det er et fra tidligere liggende Mose- og Engstrækninger kommende gammelt Vandløb, der ogsaa tidligere, efter at være gaaet over Indstævntes Jordeb, paa hvilke det for en Deel af Strækningen er blevet kaldet en Bæk, efter Terrainets naturlige Bestaaffenhed er flydt ind paa Citantens Eng. At nu Vandet ikke har været stæbste rindende, kan, da det dog maa antages, ogsaa forinden den ommeldte Gravning fandt Sted, paa visse Tider af Aaret stadigt og regelmæssigt at være flydt ind paa bemeldte Eng, ikke gjøre Bestemmelsen i §. 5—11—6 uanvendelig, og Indstævnte maa derfor ansees for at have været uberettiget til at lade Vandet bort fra Citantens Jord. Som Følge heraf bliver han i Genhold til Citantens Paastand under Dagmålet at tilpligte paa den neben anførte Maade at gjenoprette den i Aaret 1860 af ham forandrede Tilstand. Derimod findes der efter Sagens Omstændigheder ikke tilstrækkelig Anledning til at paalægge Indstævnte Bøder, og heller ikke er Citanten fremkommen med saadanne Oplysninger om den ham tilføiede Skade, at Erstatning for samme kan tillægges ham. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, under en Mulct af 2 Rd. til Amtets Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, tillukke den omtvistede, af ham anbragte Vandledningsgrøft ved det Punkt, som

paa det under Sagen fremlagte, den 9de Juli 1860 optagne Situationskort er betegnet med Litr. l., samt bortskaffe den Hindring for Vandets Løb ind paa Titantens Eng, som er anbragt ved det paa det nævnte Kort med Litr. c. betegnede Punkt. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Titanten, Gaardmand Rasmus Nielsen af Vallebo, har under denne Sag i 1ste Instants saglagt Indstævnte, Gaardmand Niels Jensen sammesteds, i Anledning af, at denne i April Maaned 1860 skal ved Afhævning og Vortledning af Vandet i anden Retning have sædret et Vandløb, der tidligere fra Indstævntes Mark gik ind paa Titantens tilstødende Eng, fra sit sædvanlige Løb, saaledes at det ikke mere flyder over Titantens Eiendom, og paaaaet Indstævnte beels under Dagmuset tilpligtet at ryddeliggjøre Vandløbet for Levningerne af den foretagne Afhævning, beels kjendt uberettiget til at bortlede Vandet fra Titantens Eng samt tilpligtet under Dagmuset at tillukke den til saadan Afledning af Vandet anbragte nye Grøft, beels endelig idømt Bøder efter §. 5—11—6 og 7 samt Skadeserstatning. Ved Underretsbdommen er Indstævnte frifundet for Titantens Tiltale, og denne Dom har Titanten nu indkommet for Deverretien, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paaastaude; Indstævnte har derimod procederet til Underretsbommens Stadsafstelse.

Det maa ansees under Sagen at være in confesso, at det Vand, der fandtes i en af Indstævnte paa hans Mark fra Syd til Nord kastet Grøft, ialtsald i de senere Aar fra et Punkt i Nærheden af Skjellet til Titantens Eiendom har havt sit naturlige Afløb mod Vest indtil Skjellet, og at det, efter et kort Stykke at have fulgt Skjellet, er løbet ind paa Titantens Eng, men at Indstævnte ved at anbringe et Hovedbrunn videre i nordlig og østlig Retning har foranlediget, at Vandet fra bemeldte Grøft siden Aaret 1860 ikke mere flyder ind paa Titantens Eng, men derimod bortledes ad anden Vel. Titanten, der efter sit Anbringende har havt stor Nytte af Vandet, som tjente til at frugtbargjøre hans Eng, har nu, idet han iøvrigt har erkjendt, at der intet Vand findes i den tørreste Aarstid, til Støtte for sine foransjerte Paaastaude villet gjøre gjældende, at der fra gammel Tid har eksisteret et Vandløb, der gennem en gammel Grøft kom fra Gangsted Mose og sit Løb fra mindre Bælt, og som i nordlig Retning løb over Indstævntes Mark og der i den største Strækning havde sit Leie i et Engdrag, hvor det, indtil Indstævnte regulerede det i en Grøft, dannede en ubetydelig Keude, ikke større end en Flodsure, og hvorfra det faldt over paa Titantens Eng, og idet han har formænt, at det saaledes er et gammelt og naturligt Vandløb, der er løbet over hans Eng, hvor det iøvrigt ikke havde en aldeles bestemt Retning eller et let Hæn-

beligt Hovedløb, idet det ved Smaarender førtes omkring til Overrivning af Engen og hvorfra det faldt i en Hovedgrøft mellem Engen og Vedset Mark, har han i Genhold til N. 5—11—6 og 7 samt Frdn. 29de Juli 1846 anseet Indstævnte uberegtiget til at sælde dette fra sit naturlige og gamle Løb paa en saadan Maade, at Vandet derved, som anført, berøves ham. Indstævnte har derimod bestridt Tilværelsen af et egentligt Vandløb over hans Eiendom, paa hvilket Kongioningens foransættede Bestemmelser kunde være anvendelige, idet han navnlig har anbragt, at der ikke staar, men kun i vaade Aarstider findes Vand, og at dette ikke hidrører fra Kilder eller Væld, men at Tilstanden oprindelig var den, at der i regnsfulde Sommere og vaade Aarstider sættes endel Vand nedover Vallebo Mark fra et Mosehul paa Gangsted Mark, naar dette løb over, at dette Vand ved Udløbet af den ubetydelige Mosegrøft spredte sig over Marken, sank i Jorden og bortdampede længe før det kom til det Sted, hvor Titantens vilde have det ind paa sin Mark; for at afvende den Slæde, dette Vand forvoldte Indstævnte paa hans Mark, som desuden led af Saurhed, lod han efter sit Anbringende for en Snees Aar eller maaskee længere siden grave endel Vrat- og Vandledningsgrøfter, af hvilke den ene er den ovennævnte Grøft, hvis Afløb Titanten anseer sig berettiget til at modtage over sin Eng, men denne Grøft ophørte, efter hvad Indstævnte har anbragt, ikke der, hvor Vandet i de senere Aar har taget Løb imod Vest henimod Skjeldet til Titantens Eiendom, men fortsattes videre mod Nord og Ost i samme Retning som den, hvort han, som meldt, nu har lagt et nyt Hoveddrain, og først efterat denne Grøstens Forsættelse, der paa Grund af Terrainets Sligning var dyb, men ikke havde den fornødne Bredder, var skudt sammen og tildeels groet til, var det, at Vandet, naar Saabant fandtes i Grøften, løb over paa Titantens Eng uden dog isvrigt der at danne noget egentligt Vandløb. Indstævnte, der saaledes, næst at beskrive, at det Vand, der i vaade Aarstider nu føres over hans Mark ad den ommeldte Grøft, kan betragtes som et saadant egentligt Vandløb, hvorpaa Kongioningens Bestemmelser om Vandløbs Afbenyttelse skulde være anvendelig, navnlig ogsaa jærlig har benægtet, at dette Vand fra gammel Tid skulde have løbet over paa Titantens Eng eller at denne isvrigt har nogen Afkomst paa Vandet, har isvrigt benægtet at have foretaget den af Titanten paaankede Afdæmning, der skal være steet med nogle Spadesfulde Jord paa det Sted, hvor Vandets Løb som anført dreiede fra Grøften mod Vest henimod Titantens Eiendom, samt anbragt, at Aarsagen til, at han i Aaret 1860 anlagde det forovnævnte Hoveddrain i Forsættelse af Grøften, var den, at Titanten var uvillig til at grave saaledes op for Vandet paa sin Eiendom, at det uden at blive staaende paa Indstævnets Grund kunde afledes fra Grøften, i hvilken Henseende bemærkes, at der den 17de Juli 1860, samme Dag som Underretsskævningen i Sagen udtoges, sees at være efter Indstævntes Begjæring afholdt en Forretning af Vandsynsmænd, hvorved Titanten forpligtede sig til, som det hedder, at opretholde Vandløbet saaledes, at Indstævntes Jorber og Sæd ikke led derved, men at Indstævnte isvrigt allerede forinden havde — efter hans Anbringende, da han havde forviiset sig om, at han ikke

vilde blive enig med Titanten — foretaget de til Fortsættelsen af hans Grøft imod Nord og Øst ved et Hoveddrain sigtende Foranstaltninger, der ogsaa ere omtalte i Forligsklagen af 16de Mai 1860, og det maa efter Sagens Oplysninger nærmest antages, at Titanten ikke har været villig til at kaste op for Vandet i en saadan Dybde, som Indstævnte forlangte.

Et Oplysning om Bestaffenheden i det Hele af det Vandløb, som efter Titantens Formening fra gammel Tid skal have gjennestrømmet Indstævntes Mark og derefter hans egen Eng, er efter Titantens Foranstaltning den 24de April 1861 foretaget en Syns- og Skjønnsforretning, ligesom Indstævnte derefter under 7de August s. A. lod afsolde en Oversyns- og Skjønnsforretning. Ifølge den forstævnte af bise Forretninger fandtes Vandet at have sit Løb fra nogle Mosehuller i Gangsted Mark i nordlig Retning og at forbinde sig med Vand fra den østligere beliggende Gangsted Mose; fra et Punkt, der omtrent ligger 800 Alen nordligere end forstævnte Mosehuller og omtrent 300 Alen syd for Indstævntes Eiendom, fandtes paa en Engstrækning af omtrent 250 Alen i nordlig Retning intet bestemt Vandløb, men kun en tyndgrøn Strøbe, hvor Vandet, som det hedder, kunde sees at have sit naturlige Løb; derefter begyndte Vandløbet kjendelig igjæ, og efterat være traadt ud af den nysemdte Eng og have passeret Byveien fortsatte det derefter sit Løb igjennem Beigrøften, indtil det løb ind paa Indstævntes Mark, hvorhos det bemærkes, at der paa Veien og Gaden fandtes paa begge Sider af Vandløbet Bælt, som havde Fald og løb til Vandløbet. Gjennem Indstævntes Mark og Skov fortsattes ifølge bemeldte Forretnings Indhold derefter Vandløbet i en Strækning af ialt ca. 1500 Alen mod Nord, som det hedder i et naturligt Vandløb, som tildeels er opkastet og reguleret, men paa enkelte Steder, navnlig i Skoven, har sin naturlige Retning, indtil det naaer det ovennævnte Punkt, hvor Vandet, som meldt, har havt vestligt Løb henimod Titantens Eiendom, indtil Indstævnte derfra bragte sit Hoveddrain mod Øst og Nord, og dette Løb i vestlig Retning ind paa Titantens Eng anføres i Skjønnsforretningen at være Vandets naturlige Løb fra bemeldte Punkt, medens det om Grøften derfra utød Nord og Øst bemærkes, at den er paa det Dybeste 2 Alen og 1 Kvarteer, samt at Terraintet der høiener sig saameget, at Grøften, for at kunne trække Vandet fra sit naturlige Løb, maa paa nogle Steder være over 2 Alen dyb. Mændene skjønne derefter, at det saaledes bestreene Vandløb var et naturligt Vandløb, som, naar der var Vand, vilde optage dette og lede det i den anførte Retning ind paa Titantens Eng, hvorimod Vandet ikke kunde ledes anderledes hen og navnlig ikke ad den af Indstævnte bragte Drainingsgrøft mod Øst og Nord uden ved Tvang. Efter Overfjønnsforretningen fandtes ved sammes Afholdelse vel Vand saavel i Mosen paa Gangsted Mark som i Gangsted Mose, men bise havde Fald fra alle Sider og intet Afløb fandt Sted fra dem, ligesom Vandet i et Hjør nordensfor samt i 2 nordligere Enggrøfter var stillestaende, og om den Engstrækning af 250 Alen, hvorpaa efter Underfjønnsforretningen intet bestemt Vandløb fandtes, hedder det særligt, at den var tør, men at der dog skjønne en Lavning gjennem den, som kun havde lidt eller intet Fald

paa et Stykke; med Hensyn til de i Underfljønnet ommeldte Væd paa Vallebo Gabe bemærkes i Overfljønnet, at disse ikke havde kunnet iagttages, men at der var fugtig Grund; Overfljønnet gaaer derhos ud paa, at der, forsaavidt Strækningen over Indskævnets Eiendom angaaer, var Vand i Grøften over Engen til Skoven — som det maa antages i en Strækning af henimod 300 Alen — men tørt gennem Skoven med Undtagelse af et lille Stykke ved søndre Ende, at Vandet skjønnes at have løbet gennem Skoven i Sneleggang, samt at Grøften videre nordpaa var tør, at det naturlige Fald fra Vandet var ad den Retning imod Vest ind paa Titantens Eiendom, ad hvilken Vandet, som meldt, ialtfald i de senere Aar har gaaet, medens der for at lede det i den Retning mod N og Nord, hvori Indskævnte, som anført, havde anbragt et Hovedbrunn, krævedes en Grøft af imtil $2\frac{1}{2}$ Alens Dybde, at der imidlertid intet bestemt naturligt Vandløb fandtes paa Titantens Eng, men at det var nødvendigt, at der over sidstnævnte Eng gravedes tilsværligt Afløb, saafremt Indskævnte ikke skulde lide Skade af Vandet. Næst paa Foranledning at bemærke, at Veivet i den Sommer, da Forretningen fandt Sted, havde været meget afvejlende med Regn og Tørveir, samt at Vandet, naar saadant eksisterede, maatte efter de naturlige Forhold have sit Løb i den bestreene Retning indtil det fornævnte Punkt, hvor Faldet gik i Vest henimod Titantens Eng, erklærede Mændene sluttelig som deres Skjøn, at det kun var et Vandløb i vaade Aarstider, hvorhos de paa givne Foranledning ved Afhjemlingen navnlig tilføiede, at Omstændighederne gennem Skoven tydede paa, at Vandet var et gammelt naturligt Løb, samt at der udenfor Skoven paa nogle Steder var gravet Grøfter — ved Siden af hvilke der da ikke viste sig Spor af ældre naturligt Vandløb — og paa andre Steder ikke.

(Kærværende Sag sluttet i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retteus Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionsen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
Hjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 28.

Den 29de November.

1867.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 12te November.

Nr. 39. Gaarbmand Rasmus Hansen

contra

Gaarbmand Niels Jensen (see forrige Nr.).

Efter Indholdet af de nævnte Syns- og Skjønnsforretninger, af hvilke den først foretagne, forsaavidt den gaar ud paa en Beskrivelse af den forefundne Befæsthed af Localiteterne, her i flere Henseender afviger Noget fra Overfløjet, ikke uden videre kan anses underkjendt ved sidnævnte Forretning, idet disse Afvigelser væsentligen maa forudsættes at hidrøre fra, at Forretningerne ere afholdte til forskellige Aarstider, maa det nu antages, at det Vand, som i Tilfælde af Overfyldning maatte komme fra de ommeldte Moser, ligesom det oversløbige Vand, der isvrigt maatte forekomme paa den beskrevne Strækning, efter de naturlige Forhold har, allerede forinden Indskævnte kastede Grøften gennem sin Mark, maattet følge den i bemeldte Forretninger beskrevne Retning, og at det navnlig ogsaa, forsaavidt Vandmassen var tilstrækkelig, har maattet strømme fra Indskævntes Mark i den ovenangførte vestlige Retning ind paa Titantens Eng, og idet Saabant under samme Forudsætning ialtsald ogsaa senere maa have været Tilfældet, efterat den Fortsættelse af Grøften over Indskævntes Mark, som efter hans Anbringende skal have været kastet fra det Sted, hvor Vandet har naturligt Fald mod Vest henimod Titantens Eng, var sludt sammen, bliver det herefter uden videre Betydning, om en saadan Fortsættelse af Grøften i Virkeligheden maatte i et kort Tidrum have eksisteret og hindret Vandet fra at løbe over paa Titantens Eng, hvorimod Sagens Udfald væsentligen vil beroe paa, om det overhovedet kan antages, at der, navnlig ogsaa forinden Indskævnte kastede de ommeldte Grøfter gennem sin Mark, har i den i Skjønnsforretningen beskrevne Retning fundet en naturlig Vandstrømning Sted af en saadan Regelmæssighed og Stabighed, at et egentligt Vand-

XI. Kargang.

løb, paa hvis Afbenyttelse og fortsatte Beskaeen Titantens kunde have Krav, der- ved kunde anses at eksistere. Flere af Titantens førte Vidner, af hvilke dog kun et enkelt sees at have forklaret sig angaaende et Lidsrum, der overstiger 30 Aar, have nu vil i saa Henseende edeligen ubragt, at der ogsaa, forinden Ind- stævnte lastede Grøft paa sin Eiendom, har gaaet et Vandløb, der var stadigt rindende med Uudtagelse af den tørreste Aarstid, over Indstævntes Mark ind paa Titantens Mark, og 2 af disse Vidners Forklaringer gaae derhos ud paa, at Vandet, forinden Indstævntes Grøft lastedes, løb over hans Mark i en lille Bende eller Grøft, men paa den anden Side have flere af Indstævnte førte Vidner edelig forklaret, at det Vand, som kommer over Indstævntes Mark, ikke er stadigt rindende, men kun i vaade og regnsfulde Aarstider, deels kommer fra nogle Mose- eller Engbukker paa Gangsted Mark, deels siver ud af Ind- stævntes egne Brakgrøfter, samt at der ikke paa Indstævntes Eiendom sandtes noget Bælløb eller uogen Vandrende, før Indstævnte lastede sine Brakgrøfter, men at Vandet da løb over Marken, hvor det vilde. Efter Indholdet i det Fæle af disse Vidneforklaringer i Forbindelse med Sjønssforretningernes oven- anførte Beskrivelse af de locale Forhold, deels den 2de April deels den 7de August 1861, samt Overkjoennets Resultat, isøige hvilket Vandløbet kun findes i de vaade Aarstider, skjønnes der nu ikke at være tilstrækkelig Føle til at sta- tuere, at et egentligt gammelt Vandløb har over Indstævntes Mark gaaet over paa Titantens Eng. Foruden at det nemlig fremgaaer af Sagens Oplysninger, at der i den tørre Aarstid intet Vandløb findes Sted, maa det derhos med Hensyn til den Vandstrømning, der maa forudsættes at kunne finde Sted i vaade Aarstider, komme i Betragtning, at denne væsentligen maa antages at hidrøre fra en ved Nebbslag fremkommen Vandoverskyldning af uogle visere be- liggende Moser, fra hvilke der ordentligvis ikke er Afløb, og at den saaledes faaer de naturlige Betingelser, som Tilværelsen af et stadigt Vandløb forud- sætter. Ligeom Vandstrømningens Fremkomst saaledes nærmest maa antages bevirket ved tilfældige og kun i visse Aarstider fremkommende Aarsager, saa- ledes er det heller ikke oplyst, at Vandet, skjøndt det paa Grund af det natur- lige Fald maa antages at have fulgt en eensartet Retning, har dannet noget egentligt fast og synbart Leie enten over Titantens Eng eller, forinden Ind- stævnte lastede Grøft, paa dennes Mark, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte med Hensyn til, at det i Overkjoennet er anført, at Forholdene tyde paa, at der gjennem Skoven havde været et gammelt naturligt Vandløb, rimodsigt har anbragt, at han ogsaa igjennem Skoven har lastet en Grøft, der snoeede sig om Træerne, men som har været overladt til sig selv uden at vedligeholdes.

Den ommeldte Vandstrømning i vaade Aarstider over Indstævntes Mark findes efter alt det Anførte nærmest at maatte sættes i Klasse med saadant fremkommende fladestigt eller overflødigt Vand, som Indstævnte i og for sig maatte være besjælet til paa den for ham hensigtsmæssigste Maade at aflede, og idet Indstævnte ikke ved at foranledige den ovennævnte Vandspjnsforret- ning afholdt kan anses at have erkjendt, at der eksisterede et egentligt Vand-

løb, og Citanten heller ikke har godtgjort, at han navnlig ved Albersstidshærb skulde have vundet Adkomst paa, at det overflødig Vand fra Indstævntes Eiendom skulde gaae over paa hans — i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke imod Indstævntes Benægtelse er oplyst, at Vandet, før han fastebe sin Ørøst, der maa antages at have foranlediget en stærkere Vandstrømning henimod Citantens Eiendom, har været tilstede i saa rigelig Mængde, at det har kunnet gaae ind paa Citantens — maa det tilliges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frikendt for Citantens Tiltale, og bemelte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants retteligen findes at være ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at maatte tilsvare Indstævnte med 25 Rd.“

Nr. 125. Kjøbmand **Jens Nicolai Fischer** eller **Laurfen**
(Advocat Hindenburg)

contra

Amtmanden over Thisted Amt (Sngen),

angaaende en Sigtelse mod Citanten for Assuranceplig.

Thisted Kjøbstads Extraretsdom af 18de Juni 1866: „Tiltalte Jens Nicolai Fischer eller Laurfen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Han ubreder de med hans Arrest og Sagen forbundne Omkostninger, og derunder Salarium til Actor, Procurator Esmann 25 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 15de October 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ibsaacsen og Faber, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Under nærværende, af Citanten under den civile Processes Former for Højesteret indbragte Sag er der ved de oplyste, i Overrettsdommen fremskillede Omstændigheder tilveiebragt stor Formodning for, at Citanten, der, som i Dommen bemærket, undløb under Branden, uagtet nær Anledning dertil gaves ham, at fremkomme med nogen Yttring om de Varer, han vil have havt paa Brandstedet, ingenfinde paa den af ham anførte Maade har erhvervet Varer af den foregtvne Beskaffenhed og Værdi, eller ialt-

fald meget vel har vidst, at saadanne Varer ikke vare tilstede paa Brandstebet paa den Tid, Branden fandt Sted. Der vil derfor, skjøndt et tilstrækkeligt Beviis for, at han har tilsigtet Assurance-svig, ikke kan ansees først, dog alene kunne tillægges ham Frisindelse i den Henseende for Actors videre Tiltale, og den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil faalebes være at stadfæste."

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betales Titanten 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Kjøbmand Jens Nicolai Fischer eller Laurzen af Thiseb for Assurance-svig.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, opstod der den 20de Juli s. A. om Morgenen henved Kl. 4 Tid i den nordlige Ende af et Planter Hansens tilhørende paa Thiseb Mellemgade eller Markstræde beliggende Sted, der beboedes alene af Tiltalte med Familie, og da det den ommeldte Nat var stærkt Tordeveir og der, efter de af 2 af Byens Vagtere og nogle andre Personer afgivne Forklaringer, kort førend Ilden bemærkedes var kommet et usædvanligt stærkt Lyn, ledsaget af et meget stærkt Tordeveir, saa at de, der havde bemærket det, antog, at Lynet var slaet ned, uden at de dog have kunnet bestemme, hvor Nedslaget fete, er der, idet der isærigt ikke under Sagen er fremkommet nogen Oplysning om anden Uarsag til den ommeldte Ild, Aarsagning til at antage, at denne er fremkommen ved Lynnedslag. Det ommeldte Sted bestod af en eenetages Bygning af omtrent 60 Alens Længde, og den sydlige Deel deraf var indrettet til Bolig for Tiltalte og Familie, medens den nordlige Deel benyttedes som Pakrum og den nordligste Deel af Bygningen, hvor Ilden først bemærkedes, var et aabent Rum uden fast Loft eller en Art Lade, hvor der henlaa endel Lyng og nogle enkelte løse Bræder m. v., men over den dertil stødende Deel af Bygningen, i hvis underste Rum der brændte nogle Bræder, som Tiltalte har anslaaet til omtrent 6 Tylter, var der Brædeloft, og et tidligere anbragt Brædestillerum, der afstakke Loftet fra det ommeldte aabne Rum i den nordligste Deel af Bygningen, var allerede længere Tid førend Branden af Tiltalte nedtaget. Ved Branden nedbrændte kun den nordligere Deel af Bygningen i en Længde af omtrent 36 Alen, idet dog kun omtrent de 12 nordligste Alen af Huset styrtebe sammen under Branden, medens en Deel af Murene i den øvrige antændte Deel af Huset stod tilbage efter Branden, ligesom Loftet derover kun paa et enkelt Sted i Nærheden af det ommeldte aabne Rum i Husets nedbrændte nordligste Deel var gjennebrændt, men isærigt blev løst og hængte ned.

I det samme Dag, som Branden havde sundet Sted, optagne Forhør angav Tiltalte, at der paa Loftet i den ommeldte Bygning havde henstaaet dels nogle ham tilhørende Manufacturvarer, fornemlig Silketøier, Schawler og Klæde, indpakkede i en større Trækasse, 2 Foustager eller Brandeviinsfade og 2 Pakker eller Sække, og dels noget ham tilhørende forarbejdet og uforarbejdet Rav i en mindre Trækasse, hvilke Varer Tiltalte har anfat til en Værdi af ialt 10,200 Rd., men af hvilke Varer ingen ere forefundne efter Branden, og ibet Tiltalte havde i et Hamburger-Bremer Assurancecompagni asureret foruden sit Bøhave m. v. for 3,300 Rd., endvidere, som det hedder, Handelsvarer af alle Slags i den af ham beboede Eiendom til Betsb 9,000 Rd., har han faaet under Forhøret i Sagen som under en Samtale med det nævnte Assurancecompagnis Agent faa Limer, efterat Branden havde sundet Sted, gjort Paastand paa Erstatning hos Assurancesekskabet for det ommeldte Parti Varer.

Tiltalte, der ikke har ført Handel med Manufacturvarer, men handlet med Tømmer, Kul, Muursteen og andre grove Varer, har isvrigt med Hensyn til det ommeldte Parti Manufacturvarer og Rav under Sagen fremlagt en Fortegnelse derover, hvorefter de bestode af:

150 Stk. franske Schawler af Værdi 30 Rd. pr. Stk.	4,500 Rd.
200 Alen Klæde à 4 Rd.	800 —
1000 Alen Silke à 9 Mk.	1,500 —
150 Stk. Silke-Schawler à 14 Rd.	2,100 —
400 Stk. Silke-Tørklæder à 2 Rd.	800 —
en Kasse med Navarbejde	500 —

Ialt . . . . 10,200 Rd.

hvorhos han nærmere har angivet, at de ommeldte franske Schawler vare af Uld, og at der blandt det ansætte Navarbejde var 300 Kranse, hver indeholdende 5 Rader Perler til at bære om Halsen, foruden endel løst Rav. Tiltalte har derhos med Hensyn til Erhvervelsen af disse Varer forklaret, at han den 22de Juni 1864 om Aftenen mødte paa Landeveien østen for Ljsholm en ham ubekendt Mand, der navngav sig Christensen fra Horsens og spurgte ham, om han vidste Nogen, der vilde modtage et Parti Manufacturvarer, som han havde bjerget fra Dybskerne og som som strax bagefter paa en Bøgn, eller laane Pengene paa Varerne mod gode Reuter, og da Tiltalte just paa den Tid var i Besiddelse af et større contant Beløb, ibet han i Marts 1863 havde for et ham tilhørende Skib, der var forlikt, modtaget omtrent 10,000 Rd. i Assurance-godtgjørelse, erklærede han sig villig til at indlade sig i Handel, hvorefter de bleve enige om, at Varerne skulde henføres til et Pathus, som Tiltalte havde i Leie i Nærheden af sin Bøllig. Efterat Varerne der vare afsætsede, undersøgte Tiltalte efter sin Forklaring den følgende Morgen i Forening med den Fremmede Varerne og blev med denne enig om, at Tiltalte skulde betale 6,000 Rd. for Varerne, hvilket Beløb han ogsaa strax udbetalte, men saaledes, at naar den ommeldte Fremmede i Løbet af et Aar eller naar Krigen var ophørt forlangte det, skulde han have Varerne tilbage imod at tilbagebetale Til-

talte de anførte 6,000 Rb. samt give ham en Godtgjærelse af 1,500 Rb. Efter Tiltaltes Forklaring havde han strax ved Varernes Modtagelse nedpakket disse i 4 tomme Brændeviinsfæde, hvormed den Fremmede hjalp ham, og saavidt han huffer Dagen efter uden Rogens Hjælp henbragt disse til det ovennævnte af ham beboede Sted, hvor han henjatte dem blandt nogle tomme Brændeviinsfæde for at holde dem skjulte for Fjenden, hvis Ankomst til Tjifted snart ventedes. Nogen Tid efterat Fjenden var draget bort, sløttede Tiltalte de 2 Fouslager op paa det af ham ligeoverfor sin Bolig leiede Pakloft, medens han selv uden Rogens Hjælp ompakke de Varerne fra 2 andre Fouslager i en stor Kasse, der henjattes paa hans eget Loft, hvorhen han senere endvidere bragte de 2 førstnævnte Fouslager, efterat han først i Mai Maaned s. A. havde sluttet dem fra det ligeoverfor hans Bolig leiede Pakloft til det ovenomhandlede aabne Rum i det af ham beboede Sted. Kassen med Kavsagerne havde han efter sin Forklaring strax den 22de Juni 1864 bragt op paa sit Loft, og samtlige Varer skulle efter hans Anbringende have henstaaet paa den Deel af Loftet, som angrebes af Ilden. Tiltalte vil derhos ikke for Rogen have omtalt, at han var i Besiddelse af Varerne, idet han har anført, at han af Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder han var kommen i Besiddelse af dem, ikke havde ønsket at gjøre det bekendt for Andre.

I de af Tiltalte over sin Handel førte Bøger, nemlig en saakaldt Kladebog og en Hovebbog, hvilke Bøger bragtes tilstede i det samme Dag, som Branden fandt Sted, oplagne Forhør, findes i Kladebogen nederst paa en Side en Ansørgel om, at Tiltalte af Kjøbmand E. Christensen i Horsens har modtaget Varer efter Factura til Beløb 10,200 Rb. og derpaa betalt contant 6,000 Rb. samt Bemærkning om, at der skulde betales Tiltalte 1,500 Rb., dersom Varerne rustedes tilbage, og øverst paa den Side, hvor denne Ansørgel findes, er anført Dato 22de Juni, ligesom der øverst paa den følgende Side er skrevet Dato 26de Juni, og medens der ved de 4 første Ansørgeler om Handelsomsætninger, som findes paa samme Side, hvor den ommeldte Ansørgel er sket, ikke findes anført nogen særlig Dato, saa at disse maae være at hense til den Dato, der findes øverst paa Siden, findes der ved den 3die nederste Ansørgel paa samme Side anført en Dato, hvori der er foretaget Rettelse, og som synes at have været den 26de Juni, men at være rettet til den 25de eller 23de Juni, og ved den ommeldte nederste Ansørgel er der skrevet længere ned paa Siden, end der paa flere andre Sider i Bogen er sket Tilførsler, idet der flere Steder er nederst paa Siden saaben Plads til flere Linier, medens den ommeldte Ansørgel gaar til det Nederste af Siden og de 2 sidste Linier endog ere mere sammenknæbne, end Skriften i Almindelighed findes i bemeldte Bog. I den saakaldte Hovebbog findes Folio 6 nederst, under Dato 23de Juni 1864, anført en Konto for Kjøbmand E. Christensen i Horsens med omtrent samme Indhold som den ommeldte Ansørgel i Kladebogen, men denne Konto findes anført efter Noteringer paa samme Side vedrørende andre Personer og Omsætninger fra tidligere Aar, og den Notering, som staaer umiddelbart foran den omhandlede Konto, vedrører Aaret 1859, men iøvrigt viser denne Hoveb-

bog, at der flere Steder, hvor en enkelt Mand's Conto ikke har udfyldt en heel Side, er fæst Tilførel om Omfætninger, der ere flere Aar senere og foregaaende med andre Personer end dem, for hvem den første Conto paa samme Side er anført. I en af Tiltalte først Pommereg eller Notisbog over hans Omfætninger, der er ført deels med Blæk deels med Blyant, findes ogsaa under 23de Juni en Ansørel med Blæk om, at han har kjøbt og modtaget Varer efter Factura for 5,500 Rd. og Nav for 500 Rd., som er betalt contant. I en af Tiltalte først Bog, hvori han har gjort Ansørel om forskjellige af ham affendte Breve, findes endelig under 21de November 1864 Bemærkning om, at der er skrevet til Kjøbmand E. Christensen i Horsens, om han vil sætte de ham afkjøbte Varer tilbage og at de ellers bleve solgte, og efter Tiltaltes Forklaring har han til den anførte Tid affendt et saadant Brev med Posten, og efter de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger maa det antages, at et Brev til Kjøbmand E. Christensen til den ommeldte Tid er affendt fra Thisted Posthus til Horsens, og at det, efterat være afleveret til en der boende Kjøbmand Christensen, der, da han var ubekendt med den deri omhandlede Vareomsætning, og en anden deri Byen boende Kjøbmand af Navn Christensen ligeledes havde erklæret, at Brevet ikke vedkom ham, har tilbageleveret det til Postvæsenet i Horsens, er tilbagefendt til Thisted, uden senere at være bragt tilfæde.

Den Person, af hvem Tiltalte vil have kjøbt de ommeldte Varer, har ikke været at finde, men efterat Undersøggelsesforhøret i Sagen var sluttet den 16de October f. A. og der i December f. A. var bleven anordnet Tiltale mod Tiltalte for Assurancevig, hvorefter Forhøret blev reasumeret den 4de Januar d. A., anmeldte Tiltalte den følgende Dag for Undersøggelsesdommeren, at han i October f. A. havde paa Torvet i Thisted set en Vogn, der, efter hvad der var ham opgivet, tilhørte en Mand i Nørresundby og som ligesom den Vogn, hvorpaa de ommeldte Varer vare bragte til ham. Efter den derefter anstillede Undersøggelse er der ogsaa Høie til at antage, at en Fragtmænd i Nørre-Sundby, hvem den ommeldte Vogn tilhører, har omtrent til den Tid i Sommeren 1864, da Tiltalte vil have kjøbt de omhandlede Varer, været i Thisted med endel Varer, hvis nærmere Beskaffenhed var ham ubekendt, og gaaer denne Fragtmænds Forklaring, der iøvrigt har været vækende og ubestemt, idet han navnlig har paaberaabt sig, at han i Sommeren 1864 udførte saamange Fragtrejser, at han ikke nøie kan erindre de nærmere Omstændigheder derved, ud paa, at han til den omhandlede Rejse blev leiet af 2 ham ubekendte Personer, som, saavidt han erindrer, havde Varerne hængende paa Rævedroen i Nørre-Sundby, og af hvilke den ene fulgte med ham til Thisted, samt at det forekommer ham, at han havde aflæstet Varerne eller dog en Deel af dem i det Palhaus, som Tiltalte har paavist som det, hvortil de af ham kjøbte Varer bleve henbragte, men iøvrigt har den ommeldte Fragtmænd ikke villet kunne gjenkende Tiltalte som den, til hvem Varerne bleve afleverede, medens Tiltalte, ifjændt han ikke med Bestemthed har gjenkendt Fragtmænden som den, der havde kjørt Vognen, hvorpaa Varerne bleve bragte, dog har

erklæret, at han staaer i den Formening, at Fragtmanden var den Kubst, der bragte Varerne.

Medens Branden fandt Sted, har Tiltalte ikke for de Befalende ved Brandcorpset, Politimesteren, Agenten for det Assuranceelskab, hos hvilket han havde tegnet Assurance, eller nogen Anden omtalt, at han havde Varer af nogen større Værdi i den Deel af Bygningen, som var udsat for Brandfare, og først da han nogle Timer efterat Branden var standset indfandt sig hos Assuranceelskabets Agent i Thiseb, omtalte han for denne, at han ved Branden havde mistet Manufacturvarer til Værdi 10,000 Rd., idet han, efter bemeldte Agents Forklaring, under Samtalen med denne havde været tilbageholden med at opgive Størrelsen af sit Tab ved Branden og først spurgt, om han skulde opgive enten de brændte Varers Værdi eller den Værdi, hvortil han selv eiede dem. Under Branden blev der efter Sagens Oplysninger ikke af Noget af de Tilstedeværende bemærket, at der var Varer af den af Tiltalte angivne Beskaffenhed paa det Loft, hvor disse efter hans Udsagn skulde have henstaaet, hvorhos dog bemærkes, at efter de af nogle af Brandsoffene afgivne Forklaringer var der under Branden en meget stærk Røg paa det omhandlede Loft. Efter Branden er der saavel samme Dag, da denne fandt Sted, som i de nærmeste Dage derefter foretaget gjentagne Undersøgelser paa Brandstedet, og navnlig paa den Deel af Loftet, hvor Tiltalte har angivet, at de omhandlede Varer henstode, uden at der imidlertid er fundet noget Spor af de 2 Foustager, hvori en Deel af Varerne skulle have været neblagte, hvorimod der er fundet Levninger af en Kasse, og medens der paa den høire Side af Loftet er fundet Bunden af et Kuler, hvori der har været Kulstjære og Afse, samt forbrændte Levninger af Palm og Lyng, er der hverken paa Loftet eller den tilstødende Brandtomt fundet nogensohelst Levning eller Spor af saadanne Gjenstande, hvoraf de ommeldte Varer have bestaaet, og efter de under Sagen fremkomne Oplysninger er det overhovedet uantageligt, at de af Tiltalte angivne Varer efter deres Beskaffenhed og Mængde og den Maade, hvorpaa de vare indpakkede, kunne paa det Sted, hvor de efter Tiltaltes Opgivende vare henfattede, være ved den stedfundne Brand saaledes fortærede, at der ikke ved de i saa Henseende anstillede Undersøgelser skulde være forefundet Levninger eller Spor deraf. Der maa derfor saavel herester som efter Sagens Oplysninger i det Hele være en høj Grad af Formodning for, at de ommeldte Varer ikke ved Branden have været tilstede paa det af Tiltalte angivne Loft, og han har ogsaa under Forhørrerne udsagt, at det senest var en halv Sines Dage førend Branden fandt Sted, at han har seet de Kasser og Foustager, hvori Varerne vare neblagte, paa Loftet, men han har isørigt vedholdende udsagt, at han har høvt de omhandlede Varer henfattede paa Loftet, og at han ikke har borttaget dem eller er vidende om, at de af Andre ere borttagne. Skjønt nu de Ansørgjeler, der, som bemærket, findes i den omhandlede Henseende i Tiltaltes Bøger, ikke efter den Maade, hvorpaa disse Bøger ere førte, i og for sig kunne afgive nogen videre Formodning for, at Tiltalte har erhvervet de ommeldte Varepartier, og den hele af Tiltalte efter hans Forklaring derved brugte Omgang maa vække Tvivl

om Rigtigheden af hans Forklaring i saa Henseende, maa det dog, efter hvad der i andre Henseender under Sagen er oplyst og hvad der er fremkommet om de særegne Forhold, som under Tjenstens Ophold heri Landet fandt Sted, nærmest forudsættes, at Tiltalte har erhvervet og været i Besiddelse af Varerne, men da det, som berørt, maa anses ganske uantageligt, at Varerne ere for- gaaede ved Branden, og Tiltaltes Forhold under Branden ved, uanset at han, navnlig under Samtaler med Assurancecommisfaren og Flere, havde haabe Letlighed og Afsættning dertil, ikke at omtale, at han havde de omhån- dede Varer, og ved Intet at foretage for at søge at redde dem fra Branden, maa vække en høi Grad af Formodning om, at han har været vidende om, at Varerne ikke fandtes paa Loftet, medens tilstrækkeligt Beviis herfor dog ikke er tilveiebragt, maa det billiges, at Tiltalte ved den paaanførte Underretssdom kun er tillagt Frisindelse for Actors videre Tiltale i denne Sag, og idet bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil den i det Hele være al stadfæste."

Onsdagen den 13de November.

Nr. 204.

Justitsraad Bunken

contra

Søren Nielsen (Defensor Levinen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjuuaalve Koster.

Helsing-Næs Herredets Extraretsdom af 25de Juli 1867: „Tiltalte, Huusmand Søren Nielsen af Hørdum, bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Gaardmand Niels Johanesen af Gisselbek betale 1 Rd. 5 Mk. 8 ø, samt udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvoreiblandt Salairer til Actor, Kammerraad, Procurator Nye- gaard 5 Rd. og til Defensor, Procurator Vech 4 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Uldborg Landsoverretssdom af 16de September 1867: „Under- retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Niels Johansen tillagte Erstatning bortfalder. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Randsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justisraad Hungen og Advocat Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

3 den indbante Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tistales Gundsmand Søren Nielsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster.

Efterat det den 6te Juni d. A. var anmeldt for Politiet, at der for ca. 8 Dage siden var skafkommet Gaarbeier Niels Johansen af Sidselbøl 2 Faar og 3 Lam, der da vare forsynede med hans Mærke og uskippede, og at disse Gaarkreaturer vare sete tsirede paa Tilstaltes Mark, foresandtes ved en samme Dag foretagen Underfølgelse 2 Faar og 3 Lam tsirede paa Tilstaltes Mark i Herdum, hvor de stode sammen med nogle andre Faar, og vare Gaarene da klippede, hvorhos de saavel som Lammene nylig vare ommærkede ved at Ørerne vare halvt affaarne, og ligesom N. Johansen har beediget, at de ommeldte Gaarkreaturer ere skafkomne ham imod hans Vidende og Villie, saaledes har han med Vidner godtgjort sin Egenbemsret til det ene Faar og de to Lam. Med Hensyn til de omhandlede Gaarkreaturer afgav Tilstalte den Forklaring, at 8 Dage tidligere var en ham isvrigt ubekendt Person — der nævngav sig Johannes Smed af Vedsted og som Aftenen isorveien, da han tilfældig var truffen sammen med ham, havde spurgt om, hvor han kunde faae Faar paa Græs, hvortil Tilstalte svarede, at det kunde han faae hos ham — kommen trækkende til hans Bopæl om Morgenen Kl. 6 à 7 med de omhandlede Faar med Lam, der alle vare nylig mærkede, hvorefter Tilstalte tsirede dem paa sin Mark. Efter Sagens Oplysninger findes der intidertid ikke i Vedsted Sogn nogen Person af det af Tilstalte opgivne Navn, ligesom der efter de flere Østersforskninger ei heller andsteds i Haaflug-Niels Herreder er foresunden nogen saadan, og Tilstaltes udsansørte Forklaring om Maaben, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de omhandlede Gaarkreaturer, er overhovedet ikke blevet bestyrket ved hvad der isvrigt er oplyst under Sagen, og der vil derfor intet Hensyn kunne tages til Tilstaltes foransørte Andringende. Tilstalte, der er født 1838 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor ifølge L. 6—17—10 og 11 og Frdn. Sde September 1841 § 6 være at anses efter Straffelovens § 238 for Hæteri, og da Straffen ved Underrettsdommen påsænde findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, medens der derimod ikke findes at kunne tilkjendes Niels Johansen nogen Erstatning, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste med den ansørte Forandring.“

Nr. 212.

Advocat Liebe

contra

Bodil Kirstine Christiansdatter (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de October 1867:
„Arrestantinden Bodil Kirstine Christiansdatter bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad Petersen og Simonsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Ved egen af det isvrigt Oplyste besyrdede Tilfaaelse er Arrestantinden Bodil Kirstine Christiansdatter, der er sødt den 6te Januar 1839 og ved denne Rets Domme af 1ste Juli 1865 og 2den Februar d. A. anseet henholdsvis efter Febr. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Medsør af Straffelovens § 307 efter § 230 1ste Led med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, under uærværende imod-hende for Tyveri antagne Sag overbevist at have i December Maaned f. A., altsaa forinden den hende senest overgaede Dom, frastjaalet Maren Sophie Petersen, Arbeidsmand Jens Hansens Hustru, en Barnekjole, 2 Skjorter og et Par Støvler, tilsammen af Værdi 3 Rd., og i Juli eller August Maaned d. A. Caroline Mathilde Jørgensen, Jernhandler Wiistrups Enke, en til 3 Rd. vurderet Kaabe og Marie Vørsen, Marschandiser Olfens Hustru, et til 1 Rd. 1 Mt. vurderet Skjorteliv. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at ansee beels i Medsør af Straffelovens § 64 med en efter samme Lovs § 230 1ste Led lempet Tillægsstraf, beels efter § 231 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne i det Hele at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 193.

Advocat Liebe

contra

Frederikke Carlsbatter (Defensor Lovinsen),

der tiltales for Tyveri eller Tyveri og Bedrageri.

Galthen m. fl. Herredens Extraretsdom af 11te Juli 1867: „Tiltalte Ane Kirstine Smedegaard bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Tiltalte Frederikke Carlsbatter bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de ogsaa Begge udrede Actionens Omkostninger, saaledes at de hver for sig udrede Omkostningerne ved deres Arrest og Straffens Execution og hver af dem med det Halve de øvrige Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Cancelliraad, Procurator Olsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jacobsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landskoverretsdom af 2den September 1867: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salarium til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Hasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver i det Hele at hense under Straffelovens § 228, og Straffen for samme findes at kunne bestemmes, saaledes som ved Dommen steet, til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorfor denne, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Lovinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Ejeneskepige Frederikke Carlsbatter for Tyveri eller for denne Forbrydelse og Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det

tilstrækkelig godtgjort, at hun, medens hun i indværende Aar var i Tjeneste hos Proprietair Christensen paa Christianslund, har, da hun en Dag var paa Loftet tilligemed en anden der paa Gaarden tjenende Pige, af et sammesteds henliggende Stykke Læder, der tilhørte hendes Husbond, affaaaret et Stykke, hvilket derefter tilligemed et ligeledes paa Loftet henliggende Stykke saataldet Håndskelæder af den anden Pige blev aaaret ned fra Loftet, idet Tiltalte, efter hvad hun har udfagt, ikke selv turde høre det i Haanden, og hun ikke havde Plads til det i sin Lomme, hvorefter Tiltalte gjemte begge Stykkerne, der tilsammen ere vurderede til 24 fl. i sin Seng, hvor de imidlertid bleve fundne af Husbonden. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, ligeledes medens hun var i bemeldte Proprietair Christensens Tjeneste, har tilvendt sig deels en Ost, der tilligemed endeel flere Oste var leveret hende og to andre Piger for at vaskes, og hvilken hun derefter gjemte i sin Seng, hvor den blev funden tilligemed det ovennævnte Læder, deels en til 3 Mk. vurderet Sæt, der tilligemed en anden Sæt var leveret hende og en anden Pige for at repareres, og af hvilken Tiltalte syede sig et Forklæde.

De ommeldte Stykker Læder og Osten har Proprietair Christensen faaet tilbage, hvorhos han af Tiltalte har faaet Godtgjørelse for den af hende om-syede Sæt, og der bliver saaledes ikke under Sagen videre Spørgsmaal om Erstatning.

Efter det Anførte har Tiltalte, der er født i 1836, og som med Undtagelse af, at hun maa antages at være ved Manders Rjeshjads Politiretsdom af 7de April 1863 anset for at have maaleret sin Studsmaalbog efter L. 10de Mai 1854 § 63 med simpelt Fængsel i 4 Dage, ikke sees tilbligere at have været tiltalt eller straffet, gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til de ovenomhandlede Stykker Læder, hvorimod hendes Forhold med Hensyn til Osten og Sækken nærmest findes at maatte betragtes som Bedrageri.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter almindelig borgerlig Straffelov §§ 228 og 253 cfr. § 251, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og det findes at kunne have sit forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger i 1ste Instants for Tiltaltes Bedkommende, vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paanket.“

Nr. 213.

Advocat Heinrichsen

contra

Caroline Frederikke Willendrup (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 15de October 1867:
„Arrestantinden Caroline Frederikke Willendrup bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne

Justitsraad E. Møgaard og Hedscher, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Caroline Frederikke Willendrup, der er født 13de August 1841 og ved denne Rets Domme af 17de October 1863 og 17de Juli f. A. anseet henholdsviis efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Medfør af Straffelovens §§ 306 og 307 efter samme Lovs § 230 1ste Led samt efter § 253 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplysje bestyrkede Tilraaelse overbevist at have i Juli Maaned d. A. straffaaniet Elgarmager Gustav Adolph Welmer og Oline Nielsen nogle Klædningsstykker, henholdsviis af Værdi 2 Rb. 4 Mk. og 1 Rb. 1 Mk., samt i August Maaned næstefter Anna Kirstine Larsbatter, Juvalid Kofods Hustru, ligeledes nogle Klædningsstykker, tilsammen af Værdi 1 Rb. 4 Mk., hvorfor hun vil være at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 206.

Advocat Henriksen
contra

Niels Hansen og Mads Rasmussen (Defensor Hansen), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Bedrageri, Studsmaalsforfalskning, Omgængelse imod Naturen og Uteerlighed, Sidstnævnte for Deelagtighed i Omgængelse imod Naturen og Uteerlighed.

Odense Herreds Extraretsdom af 13de Juni 1867: „Arrestanterne Niels Hansen og Mads Rasmussen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneber, hvorhos Arrestanten Niels Hansen bør at udrede 14 Rb. 4 Mk. Rigmønt i Erstatning til Tjenestekarl H. C. Bertelsen. Saa bør og Arrestanten Niels Hansen udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salar til Actor,

Cancelliraad, Procurator Vord 6 Rd. og til Defensorerne, Cancelliraad Procurator Peterfen og Kammerassessor Jespersen 5 Rd. til hver, dog saaledes, at Arrestanten Mads Rasmussen in solidum med ham af samtlige disse Omkostninger har at tilsvare $\frac{1}{4}$ Deel. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de September 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at staade, og betale Arrestanterne Niels Hansen og Mads Rasmussen paa den i den indankede Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Engberg, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Hansen til 3 Aar og for Mads Rasmussen til 1 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Hansen til 3 Aar og for Mads Rasmussen til 1 Aar. Advocaterne Henrichsen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tilstaaede paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instans ved Oboise Hervebs Eriraret den 13de Juni d. A. paakjendte, hertil indankede Sag actioneres Arrestanterne Niels Hansen og Mads Rasmussen, Førstnævnte for Lyveri, Bedrageri, Skudsmaalsforfalskning, Umgængelse mod Naturen og Uæerlighed, Sidstnævnte for Deelagtighed i Umgængelse mod Naturen og Uæerlighed, og er det ved egen Tilstaaelse, og det iøvrigt Oplyste beviist, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i disse Forbrydelser.

Arrestanten Niels Hansen har, medens han rejste hos Pastor Sørensen

paa Thyrøe fra August f. A. til Februar d. A., frastjaalet denne enbeel i Kjæderen beroende Viin af Værbi omtrent 30 Mb. Vinen tog Arrestanten deels naar han havde Vrinde i Kjæderen, deels ved tvende Gange at stige ind igjennem en ud til Haven vendende Vinduesaabning, der kun var lukket med en Staalraadsstramme, som var bøllet med Galn og Tang, men isvrigt ikke fastgjort.

Da Arrestanten en Dag i afvigte Marts Maaned var i Følge med Tjenestefarl Hans Clausen Bertelsen paa Veien fra Faaborg til Odense, leverede Bertelsen ham 11 preussiske Dalere, som Arrestanten paatog sig at staae byttebe, naar de kom til Odense. Ved Ankomsten hertil fandt det imidlertid Arrestanten ind at tilsende sig Pengene, hvorfor han foregav, at han havde tabt Pungen, hvori han havde lagt dem, og, for at gjøre Bertelsen godtroende, tilbød han denne, at han gjerne maatte visiter ham, for at overbevise sig om, at Pengene vare borte. Bertelsen benyttede sig ogsaa af Arrestantens Tilbud og besøgte hans Kommer, men fandt ikke Pengene, eftersom Arrestanten havde gjemt dem i en indvendig Lomme, som Arrestanten holdt skjult for Bertelsen. Arrestanten behøvi saaledes de preussiske Dalere, som han senere omveglede og brugte til sit Underhold.

Da Arrestanten blev afflediget fra sin Tjeneste paa Thyrøe, medbeelte Pastor Sørensen under sit Navn hans Studsmaalsbog en den 8de Februar d. A. dateret Paategning, saalydende: „N. Hansen har tjent mig fra August 1866 til Dato.“ Mellem de to Linier, som denne Paategning optog, tilføjede Arrestanten mellem mig og fra: „for Avlskarl og i den Tid opført sig godt,“ hvorefter han benyttede Bogen til at søge anden Tjeneste.

Endelig har saavel fornævnte Arrestant som Arrestanten Mads Rasmussen ved det under Sagen omforklarede usædelige Forhold, hvori de have staaet til hinanden, som og ved det usædelige Forhold, hvori hver af dem har forklaret at have staaet til en tredje Mandsperson, gjort sig skyldige i Omgængelse med Naturen.

For visse Forbrydelser ville Arrestanterne, der begge ere langt over criminel Lovalder og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Arrestanten Niels Hansen efter Straffelovens §§ 177, 228, 229 Nr. 4, 254 cfr. 253 og 274 cfr. 270, Arrestanten Mads Rasmussen efter Straffelovens § 177, og da den dem ved den indtænkte Dom tilfandue Straf af Forbedringshønsarbejde i respectiue 2 Aar og 8 Maanedes findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 29.

Den 6te December.

1867.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 19de November.

Nr. 218. Curator for Vallø Stift, Kammerherre, Lehnsgreve

Moltke (Advocat Liebe)

contra

Finansministeriet (Justitsraad Bungen),

angaaende et Stempelspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Februar 1867: „Finansministeriet bør for Tiltale af Citanten, Curator for Vallø Stift, Kammerherre, Lehnsgreve Moltke, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved fgl. Ordre af 21de Marts d. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte udgjøre summa appellabilis, bliver Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indbandede Doms Præmisjer hedder det: „Citanten, Curator for Ballø Stift, Kammerherre, Lehnsgreve Moltke, har under nærværende Sag paastaet sig hændt berettiget til at udfæde og lade tingløse Skjøder paa Eiendommene Matr.-Nr. 6 i Høielse og Matr.-Nr. 1 i Lille Solby, Ballø Birk, uden at der før de disse Eiendomme ved Skjøderne paalagte Arvefæstefgiffter udfædes og ved Skjødernes Tinglæsning forevises stemplede Sjældsforfrevninger.

Saa har han og paastaet det indstævnte Ministerium tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt.

Den constituerede Kammeradvocat, der efter Ordre har givet Møde for Finansministeriet, har herimod paastaet dette frejvundet og hos Citanten tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Kammeradvocatens Salair.

Ved de under Sagen omhandlede Skjøder, hvortil i Henhold til Stempellovens § 31 og L. 4de Juli 1850 er benyttet Stemples til Tagt 48 sk, ere tvende tidligere Fæstegaarde under Ballø Stift overbrugte til Arvefæste. Bestemmelserne om Arvefæstefgifterne ere optagne i Skjøderne, og er der ikke, da disse indleveredes til Tinglæsning, foreviist nogen paa stemplet Papir oprettet Forfrevning angaaende Arvefæstefgiften. En saadan mener Citanten, at der ikke kan fordres, medens Ministeriet har gjort den indvorte Anstuelse gjældende.

Sagens Afgjørelse maa beroe paa en Fortolkning af Stempelloven, navnlig sammes § 63

Den almindelige Regel i sammes tredje Affnit vilde i Tilfælde som de foreliggende medføre Nødvendigheden af, at en behørig stemplet Sjældsforfrevning blev at forevise ved Skjødernes Tinglæsning. Spørgsmaalet bliver derefter, om de foreliggende Dvertagelser af Forpligtelse til at svare Arvefæstefgifter, der ikke tidligere have været raderede i de ved Skjøderne overbrugte Eiendomme, kunne henføres under Undtagelserne i 4de Affnit af Paragraffen, navnlig Ordene „eller i Almindelighed saadanne vedvarende Behæftelser, der maatte være lagte paa visse Eiendomme saaledes, at de altid skulle følge disse uden Henyn til Besidder og uden noget Slags særlig Vedtagelse, idet nemlig Erhververen, uden Udstedelse af ny Panteobligation, ved Eiendommens Overdragelse tillige bliver personlig Debitor for deilige Fæstelser for den Tid, i hvilken han er Eier af den paagjældende Eiendom.“

Dette Spørgsmaal findes imidlertid at maatte besvares benægtende, idet Ordene „Behæftelser, der maatte være lagte paa visse Eiendomme“ og „uden Udstedelse af ny Panteobligation“ tyde paa, at der kun tilsigtes saadanne Eiendomsbyrder, der fra tidligere Tid have hvilet paa Eiendommene, og ikke saadanne, der først faae deres Oprindelse samtidig med den Retshandel, i Anledning af hvilken Skjødet udfædes; de andre i det omhandlede Affnit af Paragraffen nævnte Undtagelser angaa ogsaa kun fra ældre Tid hidrørende Eiendomsbyrder.

Finansministeriet vil saaledes være at frifinde for Citantens Tillale i denne Sag. Processjens Omkostninger vilde efter Omstændighederne være at ophæve, og som følge heraf bliver intet Salair at tillenbe den constituerede Kammeradvocat.“

Nr. 209.

Justitsraad Bunzen

contra

Karen Marie Larsen, Jens Jensens Hustru (Def. Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstaads Extraretsdom af 13de Juli 1867: „Tiltalte Karen Marie Larsen, Arbeidsmand Jens Jensens Hustru, bør at henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i Fem Dage, samt til Bestjaalne i Erstatning at betale 4 Rd. og udrede de med hendes Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Drechsel 5 og til Defensor, Prøveprocurator Reichmann 4 Rigsbaler, alt Rigmønt. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te October 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocuratorerne Casse og Hvalfse for Overretten betaler Tiltalte Karen Marie Larsen, Arbeidsmand Jens Jensens Hustru, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da det ikke kan ansees bevilst, at Tiltalte ulovligen har erhvervet den i den indtænkte Dom omhandlede, Christiane Jensen frafomne Kjøle, idet navnlig en tilstrækkeligt Beviis for, at de i Tiltaltes Besiddelse forefundne Forfløder ere syede af bemeldte Kjøle, ikke er tilveiebragt, vil Tiltalte være at frisinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale, med Forpligtelse at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Forrifter.

Thi kendes for Ret:

Karen Marie Larsen, Jens Jensens Hustru, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Karen Marie Larsen, Arbeidsmand Jens Jensens Hustru, der under nærværende, i Iste Instantis ved Sjællæse Kjøbstads Extraret paaljendte Sag tiltales for Tyveri, er funden i hjemmet Besiddelse af toende Forklæder, som efter de af Caroline Mathilde Sørensen og Karen Sophie Larsen afgivne beedigede Forklaringer ere syede af en Kjøle, med Hensyn til hvilken Christiane Jensen har afslagt Tilhjemlingsbød og godtgjort sin Giendomsret, findes der, naar tillige tages Hensyn til de isørigt fremkomne Oplysninger, navnlig om Tiltaltes Tilsebevarelse i det Værelse, hvorfra Kjølen er borttaget, at være tilveiebragt et efter L. 6—17—10 og 11 cfr. Frbn. 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har staaet den ommeldte til en Værdi af 4 Rd. ansatte Kjøle, hvorfor det maa billiges, at hun, der er langt over criminel Aalder og ikke findes tilbørligere krafted, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.“

Nr. 214.

Advocat Klubien

contra

Louisa Brown alias **Cutpocket** (Defensor Levinson),
der tiltales for Overtrædelse af et Tilhøls.

St. Thomæ Politiretsdom af 5te Juli 1867: „Arrestantinden Louisa Brown bør hensesættes til Tvangsarbejde i 190 Dage, og bør hun derhos udrede Omkostningerne ved sin Arrest. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrettsdom af 21de August 1867: „Arrestantinder Louisa Brown, kaldet Cutpocket, bør hensesættes til Tvangsarbejde i 180 Dage. Saa betaler hun og samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved St. Thomæ Politiretsdom af 6te Juli d. A. er Arrestantinden Louisa Brown, kaldet Culpocket, for 4de Gang begaaet Løsgængerri anseet med Straf af Tvangsarbejde i 190 Dage.

Arrestantinden, der er født paa St. Thomas, omtrent 21 Aar gammel og mangfoldige Gange tidligere har været straffet, erholdt den 6te Juni d. A., da hun løslodes efter at have udsaaet en hende ved St. Thomæ Politiret den 2den Januar d. A. for 3die Gang begaaet Løsgængerri isømt Straf af Tvangsarbejde i 132 Dage, Tilhold ved Løsgængerprotocollen om inden 8 Dage at skaffe sig fast Ejendomme eller lade sig saadan anvise, under Trusel af Straf som for 4de Gang begaaet Løsgængerri, hvilket Tilhold hun ikke efterkom, hvormod hun unddrog sig Politiets Control.

For mobbillig at have tilfidefat det hende rettelig givne Tilhold vil Arrestantinden saaledes i Henhold til Anordningen om Løsgængerri af 18de August 1853 igjen være at ansee som Løsgænger, og af Sagens Acter sees det ogsaa, at Arrestantinden, siden hun blev 18 Aar gammel, 3 Gange tidligere ved St. Thomæ Politiret er anseet med Straf for Løsgængerri, men da den hende første Gang tildeelte Straf sees ikke at være tilfunden hende ved en formelig Dom, finder Overretten, at hun ved den paafølgende Overtrædelse ikke burde have været dømt for 2den Gang begaaet Løsgængerri, som Følge hvoraf den hende som ovenmeldt for 3die Gang begaaet Løsgængerri overgaaede Dom af 2den Januar d. A. alene vil faae Virkning som hende overgaaet for denne Fortrædelse 2den Gang begaaet, og hun vil saaledes nu kun være at ansee med Straf for 3die Gang begaaet Løsgængerri, men findes Straffen i Medfør af ovenmeldte Anordn. af 18de August 1853 § 8 efter samtlige Omstændigheder, deriblandt navnlig Arrestantindens overbættede Gang til Lediggang, dog at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage.“

Nr. 207.

Advocat Levinson

contra

Jeppe Bium (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Varde Kjøbstads Extraretsdom af 29de August 1867: „Arrestanten Jeppe Bium bør henføres til Forbedringshusearbejde i 2 Aar, samt i Erstatning til den almindelige Brandassurancesforening for Kjøbstadbygninger i Danmark udrede 240 Rd. Saa bør han og afholde alle af sin Arrest og denne Sag samt hans Henbringelse til Straffeanstalten lovligt flyvende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Prøveprocuratorerne Smith og Poulsen, 4 Rd. til hver. Den isømt Erstatning at udredes inden

15 Dage efter denne Doms Lovlige Forkyndelse og Dommen isørigt at efterkommes under Afsejrd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 7de October 1867: „Arrestanten Jeppe Bium bør hensesettes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, tillægges i Salair 5 Rd. hver, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms Lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Afsejrd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indsaufede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Høiesteret betales Tilstaite 10 Rd. til hver.

I den indsaufede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Jeppe Bium, der under nærværende Sag tiltales for Brandstiftelse, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 10de Juli d. A. om Morgenen Kl. 2—3 har begivet sig ind i et Værtshuus-holder Chr. Chr. Klinting i Varde tilhørende, paa Varde Mark udenfor Byens Sønderport liggende uafsaftet Udhuus, der i Reglen beupptebedes til Opbevaring af Foder, men hvori der da kun henlaae 2 Traver Lyng, samt derefter antændt Huset ved at afbride en medbragt Svovlsstik og sætte den til det ommeldte paa Gulvet liggende Lyng, hvorefter Huset nebbændte aldeles, med Undtagelse af Murene. Efter Arrestantens Forklaring havde han, der som Fattiglen havde Bolig i Varde Fattiggaard og derfra var deserteret den foregaende Eftermiddag, lagt den Plan, for at komme bort fra Fattiggaarden, idet han maa antages at have ønsket at blive indbømt i en Straffeanstalt, at afbrænde det ommeldte Huus, hvilket han netop valgte, fordi det var ham bekendt, at det kun beupptebedes som Udhuus, jaa at der ved dets Brand kun vilde anrettes en mindre Skade, og han havde i det ommeldte Dømed ved Bortgangen fra Fattiggaarden medtaget en i Kjøkkenet hensaende Bilskeffe med Svovlsstikker, idet han dog kastede Vffen fra sig udenfor Fattiggaarden, og efterat han om Eftermiddagen havde forladt Fattiggaarden, gif han omkring paa Marker og Hebe indtil han, uden at have været nogetsteds inde, paa den anførte Maade om Morgenen udøvede Brandstiftelsen, med Hensyn til hvilken han har forklaret, at det var udenfor hans Hensigt at tilføie Husets Eier noget Tab eller Skade, og samme Dag, Huset var brændt om Morgenen, meldte han sig selv

for Politiet og angav sig som Gjerningsmanden. Efter Sagens Oplysninger bestod det ommeldte Hus, der maa antages at have ligget isoleret, af 6 Fag, med Grundmuur, samt Straa- og Lyngtag, og var 10 Alen højt og 4 Alen høit, og Brandstaden for Huset, der var forsilket for 300 Rd., er ansat til 240 Rd.

For det anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1825 og som oftere har været straffet for Gendomsindgreb og navnlig senest ifølge Høiesteretsdom af 18de Marts 1862 har for Tyveri i Genhold til Frdn. 11te April 1840 § 79 cfr. §§ 22 og 25 været anseet som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, være at anse efter Straffelovens § 281, og Straffen, ved hvis Bestemmelse der ikke findes at kunne tillægges Arrestantens Selvangivelse nogen Indskyldelse, cfr. Lovens § 60, efter det Diemed, hvori den maa antages at være stæet, findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar."

Onsdagen den 20de November.

Nr. 201.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Christian Mortensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for den af ham imod Mads Bjerregaards Hustru, Antonette Christensbatter, udøvede Vold.

Helsing-Næs Herredets Extraretsdom af 29de Juni 1867: „Tiltalte Jens Christian Mortensen af Bisby bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Actionen lovligt flyvende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Bøck 6 Rd. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Nygaard 5 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 16de September 1867: „Tiltalte Jens Christian Mortensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reddemann og Procurator Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa det

billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 203 med en Straf af 8 Dages simpelt Fængsel, og Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, bliver derfor at stadfæste. I Henhold til den derom for Høiesteret neblagte Paastand vil Tiltalte derhos have at udrede Erstatning til Antonette Christensdatter for det Næringstab, der har været og vil blive en Følge af, at hendes Arbeidsdygtighed — saaledes som en Høiesteret forelagt yderligere Vægeerklæring af Ste d. M. nærmere udviser — ved den omhandlede Bestadigelse er bleven forringet, hvilken Erstatning vil være at fastsætte af uvillige Mænd.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte bør betale Antonette Christensdatter, Mads Bjerregaards Hustru, Erstatning for Næringstab efter dertil af Retten udnævnte uvillige Mænds Ansættelse. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantele Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Husmand Jens Christian Mortensen for udsvet Bold mod Antonette Christensdatter, Mads Bjerregaards Hustru.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 23de Februar d. A. om Aftenen indfundet sig i fattiglem Mads Bjerregaards og hans Hustru Antonette Christensdatters Bolig i Bedsted for at afkræve dem et Beløb af c. 3 Mk., som han formeente at have tilgode hos dem, og da de nægtede at betale det ommeldte Beløb, maan der antages at være opstaaet et Slagsmaal mellem Tiltalte paa den ene Side og Antonette Christensdatter og Mads Bjerregaard — hvilken Sidste ved Tiltaltes Ankomst havde ligget i Sengen — paa den anden Side, idet disse søgte at faae Tiltalte ud af Døren, og under den saaledes stedfundne Kamp blev der tilføiet Antonette Christensdatter et skaaret dybt Saar tværs over den høire Haands øverste Glæde i dennes hele Brede, med Hensyn til hvilket Districtslægen i en under Sagen fremlagt Erklæring blandt Andet har yttret, at uagtet Saaret ved en af ham den 19de Mars d. A. foretagen Undersøgelse var fuldkommen lægt, fandtes dog hele Haanden endeel ophvøuet, hvorhos 4 Fingre vare sive og smertefulde ved de anstillede Bøiningforsøg og Bevægeligheden næsten gaafte ophøvet, idet kun Tommelfingerens Kraft og Bøielighed var uskadt, samt at Antonette Christensdatter, uagtet det kunde antages for utvivlsomt, at denne Tilstand efterhaanden vilde forbedres, dog neppe

nogenstunde vilde gjenvinde den fuldstændige Brug af Haanden, navnlig af de 4 Fingre, og at Betsadigelsen saaledes vilde medføre, at hendes Arbeidsdygtighed i en ikke ringe Grad vilde blive indskrænket, navnlig i Løbet af det første Salsaarstid.

Tiltalte har nu vedgaaet, at han under det ommeldte Slagsmaal tog sin Pommekniv, hvis Blad efter hans Forklaring var omtrent 4 Tommer langt, men ikke spids, op af Pommen, og efterat have aabnet den holdt den ligeud foran sig for at afholde Antonette Christensdatter og Mads Bjerregaard fra at trænge ind paa ham, hvorhos han nok antager det for muligt, at Antonette Christensdatter i sin Hidsighed er kommen til at saare sig paa Kniven, idet hun med Et gav sig til at skrike, at Blodet løb af hende; derimod har han beuægtet at have hugget eller stødt med Kniven eller at vide, at Antonette Christensdatter har faaaret sig paa den. Tiltalte har isøvrigt nærmere forklaret, at Mads Bjerregaard og Antonette Christensdatter ligesrem nægtede at fylde ham Noget, og da han dertil svarede, at det var Synd, at han ikke skulde have sine Penge, skjø Antonette Christensdatter ind paa ham og tilspiede ham med en Bismar, som hun greb, adskillige Slag, ligesom Mads Bjerregaard samtidigt dermed sprang ud af Sengen og angreb Tiltalte med et Justument, han havde i Haanden, og med hvilket han gjorde Wime til at skjære eller stikke Tiltalte, uden at denne imidlertid veed, om det var en Kniv, samt at Tiltalte, der først var salben omkulb, men havde reist sig igjen, nu ikke saae noget andet Middel til at frelse sit Liv end at gjøre Brug af sin Kniv paa den anførte Maade. Ligesom imidlertid Antonette Christensdatters og Mads Bjerregaards Forklaringer gaae ud paa, at det var Tiltalte, der først begyndte at udøve Vold, idet han først slog Mads Bjerregaard, medens denne laa i Sengen, og derpaa, da Antonette Christensdatter vilde føre ham ud, slog hende i Ansigtet, saa at hendes Mund blødt, og at hun havde faaet Snittet over Haanden, førend hun greb Bismaren, saaledes findes der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke at være tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte, saaledes som han har villet gjøre gjælbende, har befundet sig i en saadan Fare, at han kunde være berettiget til som Nødbørge at bruge sin Kniv paa den anførte Maade, og idet Tiltalte maatte kunne indsee, at han ved at bruge Kniven paa denne Maade udfatte Antonette Christensdatter for Fare, maa den kunde tilspiede Betsadigelse blive at tilregne ham til Straf, men idet Betsadigelsen ikke kan anses for saa betydelig som de i almindelig borgerlig Straffelov § 204 omhandlede Betsadigelser, vil han for sit ommeldte Forhold være at anses efter Straffelovens § 208, og med særligt HenSyn til, at det efter hans Forklaring maa antages, at det først var, efterat det var gaaet til Haandgriberligheder, at han har taget sin Kniv frem, findes Straffen for ham, der er sødt i Aaret 1816, og som i 1830 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Aand og Brød i 2 Uge 5 Dage, ligesom han ifølge en under Sagen i Udskrift fremlagt Dom, som han isøvrigt har nægtet at vedkomme ham, i samme Aar har været straffet for Løsgængeri, paa den at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.“

Nr. 216.

Advocat Hindenburg
contra

Theodor Alexander Halvorsen (Defensor Brock),
der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de October 1867:
„Tiltalte Theodor Alexander Halvorsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt i Erstatning til Brændevinsbrænder August Seehusen betale 49 Rd. Saa tilsvarer han og denne Actions Omkostninger, dog med Undtagelse af Actore, Prøveprocurator Nilsens og Defensor, Procurator Christensens Salarier, 5 Rd. til hver, hvilke udredes af det Offentlige. Den isømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen at efterkommes under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbanteede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Tiltalte vil være at tilpligte at udrede de i Dommen bestemte Salarier, da der efter de foreliggende Oplysninger om hans Forhold har været Grund til at gjøre Sagen til Gjenstand for justitiel Behandling.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staande, dog at Tiltalte udreder de i Dommen ommeldte Salarier. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbanteede Doms Brændevinsbrænder hedder det: „Da det under nærværende inob Tiltalte Theodor Alexander Halvorsen, der er født den 10de December 1828 og ved denne Rets Dom af 10de Februar f. A. anset efter Hrdn. af 11te April 1840 §§ 41 og 43 samt efter § 77 jfr. §§ 21 og 41 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for Bedrageri anlagte Sag ved Tiltaltes egen med det isvortgt Oplykte stemmende Tilstaelse er beviist, at han i Januar eller Februar d. A. har, væsentligst i den Hensigt at blive sat i Stand til at afgjøre en Gjæld til en Trebrømand, afløst Brændevinsbrænder August Seehusen 2 Tønder Brændevin mod en courant Betaling af 57 Rd., nagtet han visste, at han var ude af Stand til at præstere Kløbesummen con-

tant, og derefter ladet Brændevinen udlevere sig, og disponeret over den paa den ommeldte Maade, uden enten da at erklæge Rjæbesummen eller at have senere betalt Mere af samme end 8 Rd., saa vil han blive at anses efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil blive at tilpligte at betale i Erstatning til fornævnte Brændevinsbrænder Seehusen 49 Rd., samt at tilsvare denne Actions Omkostninger, dog med Undtagelse af de de befalede Sagsførere tilkomende Salairer, der bestemmes til 5 Rd. for hver, hvilke i Medfør af § 18 i Lov af 11te Februar 1863, indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelseerne om Behandlingen af offentlige Retsfager i Kjøbenhavn, ville blive at udrede af det Offentlige."

Nr. 211.

Advocat Brock

contra

Mads Jensen eller **Mads Rasmussen Jensen**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Vekveri.

København's Herveds Extraretsdom af 25de Mai 1867: „Tiltalte, Indsiddet Mads Jensen af Allehølle, bør at hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Rasmussen og Prøveprocurator Styrup, hver med 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

København's samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de September 1867: „Tiltalte Mads Rasmussen Jensen af Allehølle bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Simonsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

København's samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Mads Kas-
mussen Jensen af Skibhølle, der er født i Mæret 1830 og som tidligere er
anset ved Krigsretsbdom af 25de April 1854 for Tyveri efter Frdn. 11te April
1840 § 1 med Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Falster
Virks Etraretsbdom af 23de December 1858 for attenteret Debrageri efter be-
meldte Frdn. §§ 1, 13, 41 og 80 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, er
under nærværende fra Langelands Herreders Etraret hertil indankede Sag ac-
tioneret for Tyveri og Betteri, og er det ogsaa ved egen Tilstaaelse og det
iøvrigt Dylfste beviist, at Tiltalte heri har gjort sig skyldig, idet han deels har
en Aften i Vinteren 1862—63 frastjålet Gaardmand Lars Jørgensen af Søn-
der-Lougelse, hvor Tiltalte dengang tjente, 2 a 3 Sldr. Vug af Værdi 8 Mk.,
som han tog i den uafsaasede Lø, deels i afvigte Vinter er gaaet omkring i for-
fjellige Sogne og har betlet.

Erfatning for det sjaalne Vug er frafaldet.

For sit Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 230
cfr. §§ 306 og 307 samt Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen
paasende at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange
5 Dage.

Ved Underretten er Tiltalte anset med lige Straf efter Straffelovens
§ 228 cfr. §§ 61 og 62 samt Lov 3die Marts 1860 § 3.“

Torsdagen den 21de November.

Nr. 117.

Advocat Henriksen

contra

Handelshuset Puggaard & Hage (Defensor Brock)

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven for Kjøbstæberne
af 30te December 1858 § 7.

København Kjøbstads Politiretsbdom af 6te December 1866: „De
Indklagede Handelshuset Puggaard & Hage heraf Byen bør, under
Tvang af en daglig Mulct af 5 Rd. til Købstads Fat-
tigkasse, inden 3 Maanedes efter denne Doms lovlige Forkyndelse
enten aldeles borttage den under Sagen omhandlede Tilbygning
til Baaningshuset til Eiendommen Matr.=Nr. 296 og 297 b ved
Havnen heri Byen, eller forandre Muurtykkelsen i bemeldte Til-
bygning overensstemmende med Forfærderne i Bygningslovens § 7
saaledes, at den bliver mindst af 1 Steen i øverste eller 3die
Etage og tiltager med 1/2 Steen i hver af de 2 underliggende
Etager. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts

1867: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den de Tiltalte Handelskuffet Buggaard & Hage forelagte Frist regnes fra nærværende Doms lovlige Forshndelse. Sagens Omkostninger, derunder 10 Rd. i Salair til Actor, Procurator Seibelin, udredes af de Tiltalte. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at de i Dommen nævnte, af de Tiltalte fremsatte Formaltetsindsigelser ere forfastebe.

Efter Bygningssloven for Kjøbstæderne af 30te December 1858 § 32. henhører det udelukkende under Afgjørelse af Bygningss-commissionen og i sidste Instants af Justitsministeriet, hvorvidt de i Loven indeholdte Forskrifter, altsaa ogsaa sammes § 7, ere anvendelige paa Tilbygninger. Da der nu under nærværende Sag alene er Spørgsmaal om en Tilbygning, og Justitsministeriets Afgjørelse af Spørgsmaalet om den sidstnævnte §'s Anvendelighed med Hensyn til samme maa ansees betimelig begjært fra de Tiltaltes Side ved det af deres Bygmester under 16de Juli f. A. til Ministeriet indgivne Anbragende, men Ministeriet ikke har afgjort dette Anbragende i Realiteten, vil det ikke for Tiden kunne blive Gjenstand for Paakjendelse, om Muurværket i den paagjældende Tilbygning er opført overeensstemmende med de i Lovens § 7 givne Forskrifter eller, som i Dommen antaget, i Strid med disse. Der vil derfor under nærværende Sag være at tillægge de Tiltalte Fristindelse, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder indbefattet det ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Høiesteret 20 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indaulede Doms Præmisser hedder det: „Under 30te Mai f. A. meddeelte Raskfow Bygningscommission de Tiltalte Handelshuset Puggaard & Sæge, som i Henhold til en af dem tidligere gjort Annælselse opførte en Tilbygning til Baaningshuset paa Matr.-Nr. 296 og 297 b i Raskfow, at Commissionen var bleven opmærksom paa, at Forfritterne i Bygningsloven af 30te December 1858 § 7 ikke iagttoges ved den nævnte Bygning, idet Muurtykkelsen var eens i alle Etager istædtfor at aftage i de høiere Etager, og at derfor den befalede Attest om, at Arbeidet var lovmæssigt udført, ikke til sin Tid vilde kunne gives, med mindre Arbeidet forandrede eller Ministeriets Tilladelse til den foretagne Afvigelse erhvervedes. Da de Tiltalte imidlertid vægrede sig ved enten at forandre Arbeidet eller ansøge om Dispensation, antogdes nærværende Sag mod dem ved Raskfow Kjøbstads Politivet til Forandring eller Borttagelse af det lovstridigt udførte Arbejde, og ved Politirettens Dom af 6te December f. A. bleve de Tiltalte tilpligtede under en daglig Mulct af 5 Rd. til Raskfow Kjøbstads Fattigløse inden 3 Maanedre efter Dommens Forkynselse enten atbeles at borttage den under Sagen omhandlede Tilbygning eller forandre Muurtykkelsen i saamme overeensstemmende med Forfritterne i Byggeslovens § 7.

Denne Dom er derpaa ifølge de Tiltaltes Begjæring indanket her for Retten, hvor deres engagerede Defensor, Procurator Winther, principaliter har paastaet Annullation enten af Dommen og Behandlingen eller af Dommen alene med Hjemvissning til ny Behandling af en Sættedommer; subsidialiter har han paastaet de Tiltalte frikendte og det Offentlige paalagt Sagens Omkostninger. De Tiltaltes principale Paastand, der er grundet paa, at Sagen skulde være seilagtig anlagt, at der ikke var givet dem fornøden Indstævning i 1ste Instants, og at Dommeren har været inhabil til at behandle og paakjende Sagen, vil ikke kunne tages til Følge. Det er uemlig stemmende med Byggeslovens § 37, at nærværende Sag, der umægtelig angaaer en Forseelse imod Loven — hvad enten nu Tieren eller Haandværkeren er skyldig i Forseelsen — er anlagt ved Politiretten, og det findes derhos ikke tvivlsomt, at Sagen i 1ste Instants er anlagt og behandlet som offentlig Politisag, hvad ogsaa de Tiltalte selv sammesteds have erkjendt, men i en offentlig Politisag er Indstævning ufnødsen, naar kun Tiltalte forluden Sagens Optagelse betydes, hvorfor han tiltales, hvorved in casu bemærkes, at Sagen ved Politiretten har været udsat efter de Tiltaltes Hjemkomst fra en Rejse, saa at der er givet dem tilstrækkelig Leilighed til at varetage deres Lørd under Sagen, hvilken Leilighed de ogsaa ved en engageret Sagfører have benyttet. Et heller skjønes det, at den Omstændighed, at Dommeren efter Lovens Udende ex Bygningscommissionens Formand, kan gjøre ham inhabil til at paakjende Forseelser mod Byggesloven, i hvilke Sager han ingen personlig Interesse har.

Hvad nu de Tiltaltes subsidiaire Paastand angaaer, bemærkes, at nærværende Sagsmaal, der gaaer ud paa en Borttagelse eller Forandring af det lovstridige Byggearbejde, rettelig er anlagt imod de Tiltalte som Tiere, sfr. Lovens § 36, og at det af de Tiltalte er vedgaaet, at de, skjøndt de, medens

Arbejdet stod paa, dertil opfordredes af Bygningscommissionen, ikke have villet euten forandre Murens Tykkelse i Overensstemmelse med Lovens § 7 eller herfor søge Ministeriets Dispensation, ligesom det er in confesso under Sagen, at Bygningen er fuldført med lige tyk Muur gjeennem alle Etager.

Men under disse Omstændigheder, og uden at der vil kunne tages Hensyn til Bygningens øvrige Soliditet, ville de Tilfælde ikke kunne undgaae at tilpflagtes til at træffe Foranstaltning til Afhjælpning af det Lovstridige ved Bygningen, og Underrettsdommen vil derfor være at stadfæste, saaledes at Fristen regnes fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse."

Mandagen den 25de November.

Nr. 137. Hønsmand **B. Andersen m. Fl.** (Adv. Klubien),
contra

Sognefoged og Gaardmand **Peter Sørensen** som Værgе for Barnet **Anders Andersen** (Advocat Henriksen efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet om Citanternes eller Indstævntes Berettigelse til at arve afdøde Kroeier A. Andersen.

Kronborg østre Virks Skifterets Decision af 20de Juli 1866: „Barnet Anders Andersen, født den 9de Januar d. A. og Søn af afgangne Kroeier Anders Andersen af Likhøj og Fruentammeret Hanne Marie Nielsen sammesteds, bør være arveberettiget til Alt, hvad bemeldte Kroeier Anders Andersen har efterladt sig."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Februar 1867: „Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. 3 Salair til Procurator Bbsen udredes af det Offentlige 10 Rd."

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er det rettelig antaget, at afdøde Kroeier Anders Andersen er at anses som Fader til Indstævntes Myndling, Barnet Anders Andersen, hvilket findes hyderligere bestyrket ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger. Vel kan der nu ikke være nogen grundet Tvivl om, at bemeldte Kroeier Andersen selv har aflivet sig; men ligesom de tidligere fremkomne Oplysninger efterlade Uvisshed om, hvorvidt han har foretaget dette Skridt med fuld Bevidsthed, saaledes give de Forklaringer, som med Hensyn hertil ere fremkomne under et efter Overrettsdommens Affigelse optaget Tingsvidne, ikke noget væsentligt Bidrag til Oplysning om

dette Punkt. Om det imidlertid endog antages, at den Paagjældende med fuld Bevidsthed har taget sig af Dage, vil dette dog ikke kunne medføre Forandring af det ved Dommen antagne Resultat; thi da det ikke vides, hvad der, medens han nærmede det Forsæt at aflive sig, ved Siden heraf har bestjæftiget hans Tanker, vil Selvmordet heller ikke kunne bringes saaledes i Forbindelse med hans Beslutning om at ægte Barnets Moder, at det, saaledes som fra Citanternes Side er gjort gjældende, skulde betragtes som en Handling, hvorved han tilkjendegav at have opgivet denne Beslutning; og det er ved Dommen med Føie antaget, at der ikke i Indholdet af Frdn. 21de Mai 1845 § 9 indeholdes tilstrækkelig Hjemmel for at anfse den givne Forfkrift om, hvad der skal gjælde, naar Vielsen forhindres ved Faberens Død, for uændelig i det Tilfælde, at han selv har paaført sig denne. I Henhold hertil vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og Salaret til Indstævntes Sagfører her for Retten vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldenløse Boghandel (F. Høgel).
 Kiøbenhavn & Gøteborgs Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 13de December.

1867.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 25de November.

Nr. 137.

Huusmand Bobil Andersen

contra

Sognefoged og Gaardmand Peter Sørensen som Børge for
Barnet Anders Andersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Titanterne, Huusmand Bobil Andersen af Ullerød, Gaardmand Christen Andersen af Ullerød, Gaardmand Rasmus Andersen af Brønsholm, Kirstine Andersen af Ullerød med Børge Bobil Andersen, Ellen Andersen med Mand og Børge, Parcellist Jørgen Nielsen af Helsingørs Overdrev, Bernille Andersen, Enke efter Sjulmand Lars Pedersen af Brønsholm, Karen Andersen med Mand og Børge Høker Bobil Nielsen af Sunnerød, Kirstine eller Stine Andersen af Ordrup, Martje Andersen med Mand og Børge Gaardbestyrer Rasmus Nielsen af Ordrup og Marie Andersen, Enke efter Gaardmand Anders Florenten af Ordrup, have for Overretten indanket en af Kronborg østre Virks Skifteret under 20de Juli f. A. i Boet efter den under 14de November 1865 ved Døden afgaaede Kroeier Anders Andersen af Likhøj affagt Decision, hvorefter det den 9de Januar 1866 fødte Barn Anders Andersen, som Søn af fornævnte Uldøbe og Fruentimmeret Hanne Marie Nielsen, er anerkjendt som arverettigt til Alt, hvad bemeldte Kroeier Anders Andersen har efterladt sig.

Denne Decision have Titanterne paastaet saaledes forandret, at det under Sagen omhandlede Bo udlægges til Titanterne, der ere den Uldødes Søskende, til Deeling efter Lovgivningen, og at Sagens Omkostninger for begge Instanser maa blive dem tilkjendte stadesløst. Indstævnte, Sognefoged og Gaardmand P. Sørensen af Kathoi som Børge for den umyndige Anders Andersen, har derimod efter erholdt Bevilling til fri Proces for Overretten ved sin befuldmægtigede Sagsfører, Procurator Thsen, paastaet Skifterettens Decision stadfæstet og Til-

XI. Kargang.

tanterne Afpligte at udrede Appellens Omkostninger Stabeløst efter Reglerne for beneficerede Sager, beruuder Salair til Indstævntes Sagsfører.

Det Spørgsmaal, hvorom den foreliggende Sag dreier sig, er, om Indstævntes Myndling i Genhold til Bestemmelsen i § 9 af Frdn. Aste Mai 1845 er at anses som arveberettiget efter Arvelaberen i det ommelte Bo, Kroeier Anders Andersen. Herpaa har Indstævnte gjort Paastand med Hensyn til, at det paagjældende den 9de Januar 1866 udenfor Ægtefæls fødte Barus Forældre, bemeldte Anders Andersen og Hanne Marie Nielsen, som det fremgaaer af en under Sagen frenkommen Attest fra vedkommende Sognepræst, den 3die November 1865 have bestilt Tillysning til Ægtefæls, og Lysningen ogsaa de tvende paafølgende Søndage var foregaaet, da Anders Andersen den 14de i samme Maaned afgik ved Døden. Derimod have Citanterne bestridt, at ovennævnte Lovbestemmelse i nærværende Tilfælde er anvendelig, dels fordi der fra Indstævntes Side ikke skal være tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis for Kroeier Anders Andersens af Citanterne benægtede Paternitet til det nævnte Barn, dels fordi det anses oplyst, at den ommelte Arvelaber har taget sig selv af Dage.

Naar nu hensees til, at det under Sagen, navnlig ved det af Indstævnte optagne Tingsvidne, ikke alene er beviid, at Anders Andersen, da han lod lysse til Ægtefæls for sig og Hanne Marie Nielsen, der opholdt sig i hans Hus, hvilket hun i flere Aar havde bestyret for ham, og som, da Lysningen blev bestilt, var paa et fremrykket Stadium af sit Svangerskab, var vidende om denne hendes Tilstand, men at det ogsaa ved Tingsvidnet maa anses godtgjort, at han til forskjellige Personer har udladt sig om, at hun var frugtbar og vidende om det, og at han agtede at ægte hende, vil overfor disse Omstændigheder den af Citanterne mod Anders Andersens Paternitet fremsatte Indsigelse, der ikke er støttet paa nogen som helst Omstændighed, der i auførte Henseende kunde vække Tvivl, ikke kunne komme i Betragtning. Heller ikke vil der, om det end maa erkendes, at der er al Sandsynlighed for, at Anders Andersens Død er bevirket ved Selvmord, af denne Grund kunne frekendes Indstævntes Myndling den paafaaede Arveret. Efter det paagjældende Lovbuds Indhold bliver et udenfor Ægtefæls født Barn arveberettiget efter Fader og Fædrenerverder, saafremt Forældrene inden dets Fødsel ved at bestille Tillysning til Ægtefæls have tilkendegivet den Hensigt at villig indgaae Ægtefæls, „men Nielsen er bleven forhindret ved Faderens Lovt efter indtrufne Død.“ Under disse Udtryk falder utvivlsomt det foreliggende Tilfælde, og naar Citanterne have paaberaabt sig, at det i umiddelbar Forbindelse med foran ansførte Paastand hedder: „eller anden ham utilregnelig og indtil hans Død vedvarende Hiubring, saafom Sygdom eller Fangenskab“, og heraf have villet udsede, at for at den i Paragraphen omhandlede Arveret skulde kunne erhverves, maatte Utilregnelighed være en nødvendig Egenstaa ved enhver af de der betegnede Hindringer for Nielsen, og Udtrykket „indtrufne Død“ altsaa forstås i Overensstemmelse hermed, da er heroeb at bemærke, at foruden at det i Almindelighed vil være ubeviisligt, om et Selvmord er udført med Tilregnelighed eller ikke — hvorom der ogsaa

in casu saanes nærmere Oplysning — lader der sig hørten af Hens Indhold eller nogen anden Grund paavise tilfrækkelig Gjemmel for en sliq indskrænkende Fortolkning af det foromhandlede Boebud.

I Henhold til det Anførte vil den paaanteede Stiftedecision være at stadfæste."

Tirsdagen den 26de November.

Nr. 142. Fuldmægtig **J. P. F. Christensen** paa egne og Hustrues **Elfine Christine Emilie Truelsen** Begne
(Advocat Heinrichsen)

contra

Stiftecommissionen i afdøde Clasjelottericollecteur S. C. W. Truelsen Bo og Baren **N. G. F. Schack v. Broekdorff**, deels paa egne og Hustrues **Sophie Wilhelmine Møllers** Begne, deels som Befuldmægtiget for Premierlieutenant i udenlandsk Tjeneste **P. Møller m. Fl.**
(Advocat Liebe),

angaaende Fortolkningen af et reciprokt Testament.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Stiftecommissions Decision af 11te Marts 1867: „Nærværende Boes beholdne Formue bør deles i 2 lige Dele, hvoraf den ene tilfalder afdøde Clasjelottericollecteur Hans Christian Woldenberg Truelsen, den anden hans tidligere afdøde Hustru Albertine Frederikke Truelsen Arvinger efter Eoen.“

Højesterets Dom.

Efter Sagens procesfuelle Stilling er der for Højesteret alene Spørgsmaal om, hvorvidt den i den indanteede Decision sigst omhandlede Paastand, at der tillægges afdøde Truelsen Slægt $\frac{2}{3}$ af hele Boet, skal tages til Følge, eller om Boet skal deles i to lige Dele paa den i Decisionen anførte Maade. Da nu den længstlevende ved Testamentet er bleven indsat til uindskrænket Eier af Ægtefællernes hele fælles Bo, og der saaledes ikke ved den førstafdøde Ægtefælles Død har været Spørgsmaal om nogen særkelig Anvendelse af Frdn. 21de Mai 1845 § 15, kan Formodningen heller ikke være for, at der skulde tages Hensyn til denne Paragraph ved den Deling af Boet, der efter den længstlevendes Død skal foregaae mellem begge Arvinger, og at saadant dog

fulde have været Testatorernes Mening, kan ligesaalet ublebes af den Bestemmelse i Testamentet, at Boet efter den Længstlevendes Død skal tilfalde Egtfællernes Arvinger til Deling „efter Lovene“, som af Testamentets Slutningsbestemmelse om, at den Længstlevende frit kan disponere over „sin Deel af Boet.“ Ibet der saaledes mangler Hjemmel til at tage den omhandlede Paastand til Følge, maa det have sit Forblivende ved det Resultat, der, som foranført, ved Decisionen er antaget.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Stiftescommissions Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indante Doms Præmisses hebber det: „Paa Stiftet efter den den 7de Marts f. A. heri Staden afsøde Classelottercollecteur Hans Chr. Wolbenberg Truelsens er der opstaaet Disput om Forstaaelsen af det af ham og hans tidligere afsøde Hustru, Albertine Frederikke, sødt Møller, den 27de Juli 1853 oprettede og samme Dag notarialiter attesterede reciprokke Testament, hvori det bestemmes, at den Længstlevende af dem skal være uindskrænket Eier uden Deling af deres fælles Bo; „men naar den Længstlevende ved Døden afgaaer, da skal det hele forefindende Bo, intet i nogen navulig Maade undtagen, tilfalde vore naturlige Arvinger til Deling efter Lovene, dog for begges Slægt saaledes, at Kønnsforskjellen ikke skal komme i Betragtning, men at vore Brøders og Søstres Arvelobber og ligeledes de Lobber, som istedetfor dem af disse, der ere døde, tilfalde den Dødes Børn i hans eller hendes Sted, blive ligestore.“

Medens nemlig Procurator Engberg, der er mødt for 3 af Madam Truelsens Broderbørn, principaliter har paaftaaet den hele Arvemasse deelt in capita, subsidiairt, at den deles i 2 lige Dele saaledes, at den ene Halvdeel tilfalder Arveladerens, den anden hans Hustrues Slægt, har Arveladerens Brodersøn Ludolph Truelsens og Procurator Ibsen, der har givet Møde for den med en Broderbatter af Arveladeren gifte Fuldmægtig Christensen, paaftaaet Arveladerens Slægt tillagt, foruden hans Halvdeel af Boet, ogsaa $\frac{1}{2}$ af den anden Halvdeel som den ham efter Lovens tilkommende Arv efter hans afsøde Hustru. Og har endelig Procurator Jacobsen, som Mandatarus for nogle andre Slægtninge af Arveladerens Hustru, næst at protestere saavel imod Procurator Engbergs principale Paaftaub som imod Ludolph Truelsens og Ibsens, paaftaaet overensstemmende med Engbergs subsidiaire Paaftaub den hele Arvemasse deelt i 2 lige Dele.

Hverken Procurator Engbergs principale Paastand eller den nysnævnte af Endolph Truelsen og Procurator Bjen fremsatte vil kunne gives Medhold. I første Henseende bemærkes, at der ikke i Testamentet indholdes nogen Bestemmelse om en Arvesfordeling in capita, hvilket dog havde været fornuftigt, naar en saadan Skulde statueres; meget mere Høimæns Mening er af de i Testamentet brugte Ord, at Boet „skal tilfalde vore naturlige Arvinger til Deling“, nærmest og naturligt at være den, at hver af Slægterne — Mandens og Konens — skal af Fællesboet have sin Deel, som da altså bliver at fordele efter Lovens mellem dem, der høre til hver Slægt især. Hvad dernæst den Deels Særrelse angaaer, der tilfalder hver af Slægterne, er der til Sigtte for den af P. Truelsen og Procurator Bjen nedlagte Paastand blandt Andet fremhævet, at hvad der i sin Tid isølge det reciproke Testamente er tilfaldet Arvelæberens i Arv efter hans afdøde Hustru egentlig kun er de $\frac{1}{2}$ af hendes Boeslod, da den $\frac{1}{3}$ vilde være tilfaldet ham ab intestato efter Frdn. 21de Mai 1845 § 15 in fine; denne $\frac{1}{3}$ i Forening med Arvelæberens egen Boeslod, altså $\frac{2}{3}$ af den hele Arvemasse, formener Bjen nu skulde betragtes som Arvelæberens Andeel af Boet, og som maatte gaae over til hans Slægt, da det ikke i Testamentet er fastsat, at Arvemassen skal deles i 2 lige Dele, men det tværtimod er bestemt, at det hele Bo skal tilfalde de naturlige Arvinger til Deling efter Lovene, hvorunder ovennævnte § 15 af Frdn. 1845 formenes at maatte være indbefattet.

Denne Opfattelse kan Stiftescommissjonen ikke dele. Ved den reciproke Disposition er der nemlig skabt et contractmæssigt Fundament for den Deling af Fællesformuen, som skulde finde Sted ved Testatorernes Død, saa at der ikke kan blive Tale om nogen Anvendelse af Arvelovens § 15; Arvelæberens har ikke eiet den $\frac{1}{3}$ af hans Hustrus Boeslod med en anden og større Ret end de øvrige $\frac{2}{3}$; ved Testamentet blev han mindstfranket Eier af det hele Bo, og det er dette hele Bo, hvoraf han og hans Hustru paa Dispositionstiden hver eiede Halvdel, som de have bestemt efter den Kængslevendes Død at skulle tilfalde deres naturlige Arvinger til Deling, hvorefter, da intet Andet er fastsat, maa forstaaes en Deling i 2 lige Dele, af hvilke da enhver fordeles efter Lovens mellem henholdsvis Mandens og Konens Slægt.“

Nr. 222.

Advocat Hansen

contra

Morten Hansen Pedersen,

(Defensor Plebe),

der tiltales for Tyveri.

Rangelands Herredets Extraretsdom af 8de August 1867:
„Tiltalte, Murer Morten Hansen Pedersen, bgr at henfattes til Forbedringshussarbejde i 1 Aar, samt udbede i Erstatning til Tryggeløv Sogns Fattiges Kasse 1 Rd. 64 f og til Fodslette

Sogens Fattiges Kasse 8 Rd. 32 ß. Tiltalte Hansine Laurine Ane Cathrine Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sogens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Rasmussen og Prøveprocurator Sthrup, hver med 6 Rd., udredes af førstnævnte Tiltalte in solidum, dog at Sibstnævnte vil have deraf at erlægge Halvdelen, forsaavidt de ikke angaae Medtaltets Anholdelse og Fængsel. Den idømte Erstatning at udrede 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de October 1867: „Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Gylling og Tvermoes, betaler Tiltalte, Murer Morten Hansen Pedersen, 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende med Tiltalte Murer Morten Hansen Pedersen for Tyveri ved Langelands Herredets Extraret anlagte Sag, der i 1ste Instants tillige omfattede en anden Person, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er det ved hans egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger fremmende Tilskaaelse bevislig, at han, medens han i afvigte Sommer var sat til Reparationsarbejde i Lindelse, Tryggeløvs og Fodsløtte Kirker, har med et kroget Søm aabnet Kirkeblokken i den førstnævnte Kirke, uden at han vil have sunbet Penge i Blokken, hvorefter han i Tryggeløvs Kirke af Fattighedsstyrelsen, som han aabnede med en Nøgle,

han fandt hængende i Sakristiet, og i Fodstøtte Kirke af Kirkeblokken, som han aabnede med en Nøgle til en Hængelås, hvoraf han selv var i Besiddelse, har sjaalet henholdsvis 3 Rd. 4 Mk. og 8 Rd. 2 Mk.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 23de Februar 1847 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved Underretsbommen anseet efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 2, hvormed bliver at jensføre § 46, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde Mennes passende, ligesom Tømmens Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanført, være at stadfæste."

Nr. 221.

Advocat Levinfen

contra

Ellen Marie Kolsbech (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de October 1867: „Arrestantinden Ellen Marie Kolsbech, Nielsens Enke, har straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneeder, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Revision, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ellen Marie Kolsbech, Nielsens Enke, der er født den 5te Februar 1822 og blandt Andet, efter ved denne Rets Dom af 12te Januar 1858 at være anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved Høiesteretsdom af 21de Juni 1865 i Medfør af Bestemmelserne i Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6, dømt efter forsinævnte Frdn.s § 22 cfr. § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende med hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilnævnelse overbevist at

have den 8de f. M. (September) frahjaalet Tjenestepige Bartholine Berner en Kjøle og et Par Strømper, tilsammen af Værdi 3 Rd., hvorfor hun i Medfør af Straffelovens § 307 vil være at anses efter samme Lovs § 230 1ste Led cfr. § 241 2det Stykke med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbringingshuusarbejde i 8 Maaneber.“

Nr. 220.

Advocat Broch

contra

Christen Jensen og hans Hustru **Karen Marie Sørensdatter** (Defensor Bunchen),

der tiltales for Hæleri.

Bennebjerg Herreds Extraretsdom af 20de Mai 1867: „Tiltalte Christen Christian Pedersen, forhen af Skovbo, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Huusmand Christen Jensen og Hustru Karen Marie Sørensdatter af Hjelsted Hede bør hver især hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, ubrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovlig sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, med 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 23de September 1867: „Tiltalte Karen Marie Sørensdatter bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage. I Henseende til den Tiltalte Christen Jensen idømte Straf samt Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa ubrede de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da det Forhold, hvori Tiltalte Christen Jensen efter den indankede Doms Fremstilling har gjort sig sthldig, ikke ved Dømmen er tilregnet ham som Hæleri, men alene henført under Straffelovens § 242, og hans Straf efter dette Lovbud ikkun er bestemt til simpelt Fængsel i 4 Dage, maa han efter Forstrifterne i Pla-

cat angaaende Appellen i criminelle Sager af 23de Mai 1840 § 1 ansees at have været uberettiget til at forlange Sagen indskrænket til Høiesteret. Som Følge heraf, og da Appellen her til Retten for hans Vedkommende alene er skeet efter hans Begjæring, vil Sagen med Hensyn til ham være at afvise.

Forfaabidt angaaer Tilstalte Karen Marie Sørensbatter, vil Dommen i Henhold til de i samme for hendes Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjenDES for Ret:

For Christen Jensens Vedkommende afvises Sagen. Forfaabidt angaaer Karen Marie Sørensbatter bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler sidstnævnte Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik Christen Christian Pedersen, der var tiltalt for Tyveri, men for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Huusmand Christen Jensen og hans Hustru Karen Marie Sørensbatter for Hæleri.

Ifølge den af ovennævnte Chr. Chr. Pedersen afgivne Tilskaelsse havde han den 10de Januar d. A. om Aftenen af en i Laden paa Gaarden Skovbo henliggende Dyngs Havre tilvendt sig ca. 4 Skyr., hvilken Havre han derefter samme Aften eller Nat i en Sæk, som han tog paa Stedet, bragte til de Tilstaltes Huus paa Fjelsfod Hebe, idet Tilstalte Chr. Jensen tidligere flere Gange havde sagt til ham, at det ikke kunde være saa farligt at tage noget Havre, da Pedersen havde Løn tilgode hos Forpagter Erikken paa Skovbo, samt at han vilde give ham Penge for Havren; efterat Pedersen derpaa havde efterladt Havren i de Tilstaltes Huus, forlod han dette, men kom igjen den næste Dags Formiddag, og da Forpagter Erikken om Formiddagen, medens Pedersen var gaaet bort for at hente Brændeviin, havde indsmudet sig ved de Tilstaltes Huus og spurgt om ham, og navnlig yttret Mistanke om, at han havde stjaalet Havre fra ham, blev Christen Jensen bange for, at Havren skulde findes hos ham, og han gravede derfor et Hul i sin Gaarefli, hvori han gjemte Havren, hvorhos han om Aftenen yttrede, at det var bedst, at Pedersen tog Sælken og bragte den hen, hvor han havde taget den, og Pedersen bragte derefter ogsaa Sælken med — som han har udtrykt sig — „en bitte Slat“ Havre i, idet efter hans Forklaring Tilstalte Chr. Jensen forinden havde taget det Meste af Havren, tilbage til Skovbo, hvor han vil have givet Forpagterens Heste den tilbageblevne

Havre, ligesom Sækken senere er funden paa Gaarden. Bemeldte Chr. Chr. Pedersen har isøvrigt endvidere udsagt, at han, da han første Gang stude i Forhør, traf Tiltalte Chr. Jensen paa Gaden, og at denne da yttrede, at nu maatte han pøse paa, at han ikke jagde, at Chr. Jensen havde saet Havren.

Tiltalte Karen Marie Sørens-batter har nu tilføjet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hun om Natten mellem den 10de og 11te Januar, da fornævnte Chr. Chr. Pedersen kom til de Tiltaltes Huus med den ommeldte Sæl og kulede paa, stod op og strøg saae, at der i Sækken var Havre, hvilket hun derpaa skurte ud paa Logulvet, ligesom hun den følgende Dag, efterat Forpagter Eriksen havde været ved Huset og spurgt efter Pedersen, og hun af sin Mand havde erfaret, at Eriksen havde Pedersen mistænkt for at have stjaalet Havre, var sin Mand behjælpelig med at skjule Sækken med Havren i det ommeldte Hul i Gaareksten, og vel har hun villet gjøre gjældende, at hun aldeles ikke gjorde sig nogen Tanke om Sammenhængen med, at Pedersen om Natten havde bragt den ommeldte Sæl til Huset, og at det navnlig ikke faldt hende ind, at der derved kunde være noget Mistænkeligt, men ligesom dette Anbringende i og for sig maa anses for høist usandsynligt, saaledes har hun ialtsald erkjendt, at hun, efterat være bleven vidende om, at Pedersen havde stjaalet Havren fra Forpagter Eriksen, har taget nogle Haandfulde af den til sine Gæs. Det maa saaledes anses tilstrækkelig godtgjort, at denne Tiltalte har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den ommeldte af Chr. Chr. Pedersen stjaalne Havre, og for dette Forhold vil hun, der er født i Aaret 1822 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter almindelig borgerlig Straffelov § 238, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Tiltalte Christen Jensen har, efter først gaaft at have nægtet at have modtaget Havre af Chr. Chr. Pedersen eller at have set denne i Besiddelse af Havre eller hørt ham tale om, at han havde havt Saadant, senere under Sagen forklaret, at han, efterat Forpagter Eriksen, som ansørt, havde været hos ham og omtalt sin Mistanke til Pedersen, af sin Hustru erfarede, at Pedersen den foregaaende Aften sig selv havde bragt den ommeldte Sæl med Havre til deres Huus, samt at han, idet han var bange for, at Havren skulde findes hos ham ved en Raufagning, gravede det ovenommedte Hul i Gaareksten, hvori han i Forening med sin Hustru skjulte Sækken med Havre, indtil han om Aftenen paalagde Pedersen at gaae bort med den. Derimod har han vedholdende nægtet at have høbt Havren af Pedersen eller opfordret denne til at skjule Havre hos Eriksen, eller at have udtaget eller beholdt noget af den stjaalne Havre, eller at have, da han ved den ovenberørte Leilighed traf Pedersen paa Gaden, talt til ham om Sagens Gjenstand, ligesom han endelig — forsaavidt Forpagter Eriksen havde forklaret, at da han den omtvænte Formiddag spurgte Tiltalte, om Pedersen var hos ham, benægtede Tiltalte dette med Tilføiende, at han ikke havde været der i et Par Dage — har nægtet at have udtalt sig paa denne Raabe, medens han dog maa anses at have erkjendt, at han ikke ved denne Leilighed underrettede Eriksen om, at Pedersen somme Dag fort i

Forveien havde været i hans Huus og snart ventedes tilbage dertil. Det kan nu vel ikke imod denne Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han enten har været vidende om, at Havren af Pederfen om Natten var bleven bragt til hans Huus, før han den følgende Dag af sin Hustru blev underrettet derom, eller at han, efter af Forpagter Eriksen at være bleven underrettet om dennes Mistanke mod Pederfen, har modtaget eller beholdt noget af den omhandlede Havre, men derimod skønnes det ikke rettere, end at Tiltalte ved, som ovenfor anført, at nedbrave og skjule den omhandlede Sæk med Havre, efterat den var efterlyst af Eieren, har paadraget sig Ansvaret efter Straffelovens § 242, og Straffen for ham, der er født i Marts 1828 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Uge. Bemeldte Dom, der for Tiltalte Chr. Jensen's Vedkommende har samme Straffebestemmelse, og ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger i første Instans for begge de Tiltaltes Vedkommende der ikke findes Noget at erindre, vil saaledes i disse Henseender være af størst, forsaavidt den er paanøet."

Torsdagen den 28de November.

Nr. 215. Proprietair **J. J. Lannig** (Advocat Herrichsen),
 contra
 Hoteleier **M. E. Carlzen** (Justitsraad Dungen),
 angaaende Barternes Mellemværende.

København's Rådhus Gæstretsdom af 24de Januar 1867: „Indstævnte Proprietair J. J. Lannig af Bjerby bør til Eitanten Hoteleier M. E. Carlzen af København betale 3,000 Rd. med Renter 5 pCt. pro anno fra den 19de November 1866 indtil Betaling skeer, samt erstatte ham Processens Omkostninger stadesløst. De af Cancelliraad, Procurator Olsen om Indstævnte brugte Udsættelser, at Indstævnte forsøger at plyndre Eitanten for idetmindste 1,500 Rd., bør bøde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Indstævnte til Skade paa Væge, gode Navn og Rygte, og bør Cancelliraad Olsen for sit i saa Henseende udviste Forhold til Statskassen erlægge en Bøde af 5 Rd. og ligeledes til Justitskassen bøde 5 Rd. Det Bødtes at udredes inden 3de Solemænter efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven.“

Viborg Landsretsdom af 8de Juli 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Stats-

Kassen tillagte Bøde af 5 Rd. tilfalder Randers Amts Fattigkæse, samt at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven."

Hjæsterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at de Hjæsteret forelagte nye Oplysninger vel tale for, at Contractanten har meddeelt sit Samtykke til Forpagtningscontracten mellem Hovedcitanten og Darum, men isvrigt bestyrke, at han dog ikke har tilladt Hovedcitanten at udtræde af det ved Contracten af 2den Februar 1857 stiftede Retforhold mellem Parterne, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Hjæsteret findes Hovedcitanten at burde udrede til Contractanten, og i Henhold til sidstnævnte Contracts Bestemmelser vil han have at tilsvare dem skadesløst.

Chi kendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hjæsteret betaler Hovedcitanten til Contractanten skadesløst; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præcisjer hedder det: „Ved Contract af 2den Februar 1857 bortforpagtede Hovedcitanten, Hoteleier M. C. Carlsen, til Contractanten, Proprietair S. S. Pannig, Gjæstgivergaarden Matr.-Nr. 633 paa Randers Byes Torvegade saavel som sin Ret til at drive Gjæstgiveri i samme paa 10 Aar fra 1ste November 1857 til 1ste November 1867 mod en aarlig Forpagtningsafgift af 3,000 Rd., der stedse skulde betales forud for et heelt Aar, første Gang den 1ste November 1857 og saa fremdeles den 1ste November i hvert paafølgende Aar, hvorhos det bestemtes, at Contractanten ikke uden Hovedcitantens Samtykke lunde overdrage Forpagtningen til Andre, men vel inklade sig i Interessentskab om samme, hvilket Forhold imidlertid skulde være Contracten mellem Parterne uuelkommende.

Under nærværende Sag har Hovedcitanten i Henhold til denne Contract ved en Hjæsteret søgt Contractanten til at betale den til 1ste November 1866 forfaldne Forpagtningsafgift for Aaret til 1ste November 1867, 3,000 Rd. med

Renter, og da Contractanten ved Høfsteretsdommen er tilpligtet at betale Hoveddebitanten de paaførte 3,000 Rb. med Renter 5 pCt. p. a. fra Høfsteretsforævningsens Dato den 19de November f. A. indtil Betaling skeer, samt at erstatte ham Processens Omkostninger skadeløst, hvorhos nogle af Hoveddebitantens Sagsfører for Høfsteretten, Procurator Olsen, om Contractanten brugte fornærmelige Ubladeser ere mortificerede og Procurator Olsen idømt en Bøde af 5 Rb. til Statskassen og ligeledes til Justitskassen 5 Rb., er denne Dom nu indanfet her for Ketten deels af Contractanten, der ligesom i 1ste Instans har paaført sig frifunden, subsidiært imod at betale 1300 Rb. eller ialtsaltd 1500 Rb., eller at Sagens Udsald gjøres afhængig af hans Ed, deels — som det i Hoveddebitantens Appelforævning hedder for at undgaae yderligere Training — af Hoveddebitanten, der har paaført Høfsteretsdommen stadfæstet.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Contractanten, efter at have indgaaet den ommeldte Forpagtningscontract af 2den Februar 1857 med Hoveddebitanten, har den 17de Marts f. A. oprettet en Contract med H. M. Darum, hvorved han, som det hedder med Hoveddebitantens Samtykke, overdrager til Darum Brugen og Afbenyttelsen af den ommeldte Gjæstgivergaard og navnlig Ketten til at drive Gjæstgiveriet, i Overensstemmelse med Contracten af 2den Februar 1857, paa de i denne Contract nævnte 10 Aar fra 1ste November 1857 til 1ste November 1867, imod at Darum — hvem Contractanten iøvrigt tillige tilfagde et Laan af 4,000 Rb. til Driftscapital — skulde betale Contractanten i Leiesgift aarlig 3,000 Rb., der skulde erlægges kvartalsviis ved hvert Kvartals Udsøb tilligemed 60 Rb. i Rente, som skulde betales med Leiesgiften i hvert Aars 2det Kvartal, hvorhos Contractanten, dersom Afgiften ikke blev prompte betalt, skulde være berettiget til at fordrø Contracten ophævet og sætte sig i Besiddelse af det Leie. Derhos er det in confesso, at Darum derefter den 1ste November 1857 har tiltraadt Gjæstgiveriet og siden den Tid har drevet samme. Contractanten har nu til Støtte for sine Paastande anbragt, at han vel, overensstemmende med Contracten af 2den Februar 1857, har betalt den aarlige Forpagtningsafgift for Tiden fra 1ste November 1857 til 1ste November 1859 directe til Hoveddebitanten forud for hvert af Aarene, idet han derimod modtog Forpagtningsafgiften kvartalsviis af Darum efter den med denne afsluttede Contract; men da det forekom Contractanten at være en unyttig Besværslighed, at han betalte Afgiften til Hoveddebitanten og atter hævdede den hos Darum, gif han kort før 1ste November 1859 til Hoveddebitanten og foreslog ham, at Hoveddebitanten fra 1ste November 1859 skulde høre Forpagtningsafgiften directe hos Darum, og da der herved vilde paadrages Hoveddebitanten et Rentetab, idet Darum skulde betale for et Kvartal ad Gangen, medens Contractanten skulde erlægge Afgiften forud for et Aar ad Gangen, tilbød han endvidere Hoveddebitanten den 1ste November 1859 at forudbetale ham Afgiften for et halvt Aar eller 1500 Rb., imod at Contractanten gjorde sig betalt hos Darum for disse 1500 Rb. i Forpagtningsafgiften for de 2 sidste Kvartaler af Forpagningstiden; han har derhos anbragt, at Hoveddebitanten gif ind paa dette Forslag, og at Contractanten derpaa betalte ham de 1500 Rb., uden dog derfor

at modtage Dvittinger, samt at Hoveddebitanten derefter fra 1ste November 1859 og lige indtil Sagens Anlæg har hævet sin fulde aarlige Forpagtningsafgift hos Darum, uden at Contractanten har haft det Mindste dermed at gjøre, og at Contractanten derhos har haft saameget mere Grund til at ansee sig som staaende heelt udenfor Forholdet, som Hoveddebitanten i 1865, uden Contractantens Mellemkomst, har tilstaaet Darum et Afslag af 200 Rd. aarlig i Afgiften for de to sidste Aar af Forpagningstiden. Contractanten har i Henhold hertil formeent, at Hoveddebitanten er uberettiget til at henholde sig til Contractanten for den omhandlede Afgift, og at han derfor maa være at frifinde, hvilket derhos ogsaa maa være en Følge af, at Hoveddebitanten var gaaet ind paa at have Afgiften kvartalsviis efter hvert Kvartals Udbøb, saa at Afgiften end ikke var forfalden ved Sagens Anlæg, og ialtfald har han formeent, at Hoveddebitanten, der havde modtaget den ommeldte Forudbetaling af 1500 Rd., og for de 2 sidste Aar nedsat Afgiften med 200 Rd. aarlig, ikke kan være berettiget til at forbre mere end 1300 Rd. eller i ethvert Fald 1500 Rd. Derimod har Hoveddebitanten vel erkjendt ikke at have modsat sig, at Contractanten indlød sig i Contractforhold med Darum; men ligesom han har anbragt, at han ikke erindrer og ikke erkjender at have nogenstunde meddeelt Samtykke til, at Contractanten overdrog Forpagningen til Darum, hvorom Contracten med denne af 17de Mars 1867 ei heller indeholder nogen Paategning af Hoveddebitanten, saaledes har han bestemt benægtet nogenstunde eller navnlig i 1859 at have samtykket i, i nogenstundehelt Henjende at fritage Contractanten for de ham efter Contracten af 2den Februar 1857 paahvillende Forsigtelser, eller i at lade Darum indtræde i disse Forsigtelser eller at modtage Forpagtningsafgiften directe fra Darum, af hvem han efter sit Anbringende vel uderliden har modtaget Smaasummer, men hvilke han har betragtet som indbetalte paa Contractantens Regne, paa hvis Navn de af Hoveddebitanten udfødte Dvittinger selv have lydt; derhos har han benægtet at have tilstaaet Darum et Afslag i Afgiften for de 2 sidste Aar af Forpagningstiden, hvilket ikke engang var ham muligt, da han ikke kunde eftergive Darum nogen Deel af den Afgift, som denne skulde svare til Contractanten, hvorimod han har anbragt, at han af Medlidenhed med Darum, da denne engang Klagede over sine store Ulgifter, har lovet foreløbig at skænke ham 200 Rd. for Aaret til 1ste November 1866, idet han, saavidt han erindrer, har sagt, at han vilde sees med 2,800 Rd. af Contractanten, naar Følgen deraf blev, at Contractanten ogsaa lod sig sees med 2,800 Rd. af Darum, saa at Gaven altsaa virkelig kom denne tilgode, ligesom det ogsaa er Hoveddebitantens Hensigt at skænke Darum 200 Rd. for Aaret til 1ste November 1867, men uden at denne Gave vedkommer Hoveddebitantens Forhold til Contractanten. Fremdeles har Hoveddebitanten benægtet nogenstunde at have samtykket i at modtage Afgiften kvartalsviis, eller at Afgiften altid siden 1ste November 1859 er betalt kvartalsviis, idet han isørigt har indrømmet i de sidste 4—5 Aar at have modtaget Afgiften undertiden kvartalsviis, undertiden i mindre eller større Beløb, men hvilket efter hans Anbringende er skeet, fordi han, for at undgaa Rettergang, har fundet sig i at faae sine Præge i mindre

Beløb og efter Forfaldstid, men ikke forbi han har anseet sig pligtig dertil; og endelig har han benægtet i 1859 at have modtaget den af Contractantens omforklarede Forudbetaling af 1500 Rd., idet han, som han har anbragt, end ikke erindrer eller erkender, at der af Contractanten er gjort ham Forslag om mod en saadan Forudbetaling at samtykke i kvartalsviis Betaling eller i at modtage Afgiften af Darum, og ialtsald ikke er gaaet ind paa et saadant Forslag, selv om det maatte være gjort ham. At der nu ikke umiddelbart ved Contracten mellem Contractanten og Darum af 17de Marts 1857 — uanset om Hovedcontractanten kunde antages at have meddeelt sit Samtykke til samme — er indtraadt nogen Forandring i Retshforholdet mellem Parterne, maa ansees allerede at fremgaae af selve denne Contracts Indhold, hvorefter Darum skulde betale Afgiften, ikke til Hovedcontractanten, men til Contractanten, der ogsaa i de derpaa følgende 2 Aar selv indbetalt Afgiften til Hovedcontractanten, og forsaavidt Contractanten har paafæraaet sig, at der derefter i 1859 er truffet en Overenskomst mellem Parterne om, at Hovedcontractanten maa, at erhjølbe den ommeldte Forudbetaling af 1500 Rd. skulde hølbe sig til Darum for Afgiften, har Contractanten end ikke kunnet producere nogen Dvittering fra Hovedcontractanten for bløse 1500 Rd., ligesaaalibi som han isøvrigt har tilveiebragt nogen skriftlig Erkløring fra Hovedcontractanten om, at denne samtykkede i at lade Darum indtræde i Contractantens Forpligtelser, og vel har Darum under et af Contractanten optaget Tingsvidne edelig udsagt, at han siden 1ste November 1859 ikke har betalt Afgiften til Contractanten, men derimod til Kjøbmand E. Jensen — en hvem Contractanten isøvrigt har paafaaet, at han var Hovedcontractantens Commissionair, medens Hovedcontractanten har anbragt, at han var Contractantens Commissionair, ligesom efter Hovedcontractantens Anbringende de af ham udstedte Dvitteringer lød paa „E. Jensen for Regning J. J. Løng“ — eller underbyden til en Commissionair, der, efter hvad der er in confesso, indtrævede Afgiften paa Hovedcontractantens Begne, eller endelig til Hovedcontractanten selv, samt at Afgiften efter Bestemmelserne skulde betales kvartalsviis, men er som oftest betalt i mindre Afdrag, og endvidere har den ommeldte Commissionair, der, siden Hovedcontractanten, som det maa antages i 1861 eller 1862, fløttede til Kjøbenhavn, efter Hovedcontractantens Anmodning i Reglen har incasseret Afgiften, edelig udsagt, at saadant er fløet paa den Maade, at han fra Hovedcontractanten har modtaget Dvittering for Afgiften for et Kvartal, hvilken Dvittering lød paa Kjøbmand E. Jensen, uden at Bidnet erindrer, om muligen Contractantens Navn ogsaa var nævnt deri, samt at Bidnet derefter har modtaget Afgiften for Kvartalet, men som oftest i flere Afdrag, der efterhaanden affkrøves paa Dvitteringen, og at Bidnet har modtaget Beløbene saavel hos Kjøbmand E. Jensen som hos Darum, men derimod aldrig høvet noget af Afgiften hos Contractanten; hvad angaaer de 1500 Rd., som Contractanten i 1859 vil have betalt Hovedcontractanten, og med Jensen til hvilke det nævnte Bidne isøvrigt har udsagt, at det allerede for flere Aar siden har høet saavel Hovedcontractanten som Contractanten omtale dette Beløb, idet Contractanten da har paafaaet at have betalt samme, medens Hovedcontractanten bestemt har benægtet at have modtaget Beløbet, har Darum

fremdeles forklaret, at da han i 1865 havde den ommeldte Forhandling med Hovedcitanten om en Moderation i sin Forpagningsafgift, og Hovedcitanten da eftergav ham 200 Rb. af Afgiften for hvert af de 2 sidste Aar af Forpagningstiden, yttrede Darius til Hovedcitanten, at Contracitanten jo skulde have 1500 Rb. af Forpagningsafgiften for Aaret fra 1ste November 1866 til 1ste November 1867, og at Hovedcitanten da ikke benægtede, at Contracitanten skulde have de 1500 Rb., mekens han dog heller ikke udtrykkelig bekræftede det, men kun talte Noget om nogle Renter eller andet Saadant, uden at Darius nu kan erindre nærmere derom.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retsens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
 Fjeldbøl & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 31.

Den 20de December.

1867.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 28de November.

Nr. 215.

Proprietair S. S. Raunig

contra

Hoteleier M. C. Carlsen (see forrige Nr.).

Ligesom Hovedtanten imidlertid ikke i og for sig ved i det Hele eller tilbeets at modtage Forpagtningsskiften fra Darum, eller ved at give ham Tilfagn om den ommeldte Moderation eller Gave af 200 Rd. aarlig for de 2 sidste Aar af Forpagtningstiden kan ansees paa en saadan Maade at have tilkjendegivet at ville holde sig til Darum for Forpagtningsskiften, at han derved kunde ansees at have fritaget Contractanten for hans Forpligtelser efter den mellem Parterne den 2den Februar 1857 oprettede Contract, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Hovedtants Anbringende om, at de af ham for Skiften udfærdigede Dvitteringer steds have lydt paa Contractants Navn, ikke er modbevist, saaledes er der ikke ved Darums ovenansførte Vidnesbyrd tilveiebragt noget Beviis for, at Contractanten har erlagt den ommeldte Forudbetaling af 1500 Rd. til Hovedtanten, for hvilken Betaling Contractanten som meldt ingen Dvittering har kunnet fremlægge, og ligesaa lidt har Contractanten isøvrigt ført Beviis for, at Hovedtanten, imod at erholde en saadan Forudbetaling, skulde have samtykket i at lade Darum indtræde i disse Forpligtelser, hvorved bemærkes, at foraaavidt Contractanten som Beviis for, at den omtalte Forudbetaling har fundet Sted, og for at der i Forbindelse dermed er truffet Overenskomst mellem Parterne om Darums Indtrædelse i Contractants Forpligtelser, særlig har paaberaabt sig, at Hovedtanten, der efter Contracten af 2den Februar 1857 havde Krav paa at faae Skiften betalt forud for et heelt Aar, ikke desto mindre har modtaget Skiften quartalsviis, hvorved han har lidt et Rentetab, som han ikke kunde formodes at have villet

finde sig i, naar han ikke havde faaet et Bederlag derfor og havde samtykket i den ommeldte forandrede Betalingsmaade, da vil der saameget mindre kunne tillægges den saaledes paaberaabte Omstændighed nogen Betydning, som det end ikke kan anses godtgjort, at Contractanten i længere Tid end de sidste 4—5 Aar har i det Hele eller tildeels opbehaaret Afgiften kvartalsvis, og som der ikke er Høie til at forlæste Hovedcitantens Anbringende om, at han alene har fundet sig i en saadan Betalingsmaade for at undgaae Proces med Contractanten, om hvem det efter Sagens Oplysninger maa forudsættes, at han længe før Sagens Anlæg har paastaaet at have betalt Hovedcitanten de 1500 Rd., og at denne var forpligtet til alene at holde sig til Darum før Afgiften og til at nøies med at modtage den kvartalsvis. Contractanten kan herefter ikke anses at have ført Beviis for, at Sagen skulde være uretteligen anlagt mod ham, eller for at Hovedcitanten ikkun har haft Krav paa at modtage Afgiften efter hvert Quartals Udløb, og at den paastaaente Afgift derfor ved Sagens Anlæg ikke skulde have været forfalden; og da der efter det Anførte ei heller af Contractanten er ført Beviis for, at han til Hovedcitanten skulde have erlagt den ommeldte Forudbetaling af 1500 Rd., ligesaa lidt som der er Høie til at antage, at Hovedcitanten har i Forhold til Contractanten villet nedsette Forpagtningsskiftet for Aaret fra 1ste November 1866 til 1ste November 1867 med 200 Rd., maa det billiges, at Contractanten ved Underretssdommen er tilpligtet at betale Hovedcitanten de paastaaente 3,000 Rd. med Rent 5 pCt. p. a. fra 19de November f. A. indtil Betaling sker, og bemeldte Dom, i hvis Bestemmelse om Mortification og Bøder for Procurator Olsen der ikke findes Høie til efter Hovedcitantens Paastand at gjøre Forandring, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at den Statskassen tillagte Bøde af 5 Rd. tilfalder Randers Amts Gattigkøbe, samt at Processens Omkostninger i 1ste Instants findes efter Sagens Omstændigheder at burde opheves.“

Tirsdagen den 3die December.

Nr. 48. Handelshuset **C. L. Cloos & Co.** (Adv. Klubien)
contra

Slagtermester **J. P. Lassen** (Advocat Henrichsen),
angaaende Indstævntes Krav paa Betaling for et af ham til Ci-
tanterne leveret Parti Flæsk.

Frederikshavns Bytingsdom af 21de Juni 1865: „Saafremt Citanten, Slagtermester J. P. Lassen, med sin Gæd inden sit Værneting efter lovlig Stævning til Indstævnte, C. L. Cloos & Comp., henvægter, at det ved Afslutningen af Handelen om det under Sagen omspurgte Flæsk var en udtrykkelig Betingelse, at han skulde indestaae Indstævnte for, at det nørrejdste Armeekorpss

Intendantur modtog Klæftet, bør Indstævnte til ham at betale 459 Rd. 15 ſ med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 10de Mai d. A. indtil Betaling ſkeer, ſamt 5 pCt. af 1586 Rd. fra den 11te Juli 1864 til den 10de Mai d. A., men bliver iøvrigt i ſaa Fald Sagens Omkoſtninger at ophæve. Drifter Citanten ſig ikke til at aflægge en ſaadan Ed, bør Indstævnte for hans Tiltale fri at være, og vil Citanten da have at godtgjøre Indstævnte Sagens Omkoſtninger med 15 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afſærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 15de October 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at ſtande. Proceſſens Omkoſtninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afſærd efter Loven."

Høiefterets Døm.

Efter de forhaandenværende Omſtændigheder maatte det, ſom i den indante De Dom antaget, paahvile Citanterne at føre Beviis for Rigtigheden af deres Anbringende om, at den paagjældende Handel var betinget af, at Klæftet af Indstævnte leveredes i Køſken og ved dets Aflevering blev fundet antageligt af Intendanturen. Da nu Citanterne intet tilſtrækkeligt Beviis herfor have tilveiebragt, ligesom de heller ikke kunne anſees at have godtgjort, at de, uden Modſigelse, af dem i Frederikshavn modtagne Varer ikke have været af contractmæssig Beſtaffenhed, maa det i Overeensſtemmelse med Indstævntes derom nedlagte Paaſtand have ſit Forblivende ved det i Dommen antagne Reſultat. Proceſſens Omkoſtninger for Høiefteret findes efter Omſtændighederne at burde ophæves.

Thi kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at ſtande.
Proceſſens Omkoſtninger for Høiefteret ophæves.
Til Juſtitiſkaſen betale Citanterne 5 Rd.

I den indante Doms Præmiſer hebdet: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Slagtermester J. P. Laſen af Frederikshavn, i Iſte Inſtants ſagsøgt Citanterne, Handelsſhufet E. L. Cloos & Comp. ſammefæds, til Be-

taling af 1586 Rd. med Kenter som Bederlag for et Parti saltet Flæsk, som han i Sommeren 1864 har solgt til Titanterne, men som, efterat være transporteret til Løkken, hvor Titanterne havde paataget sig at levere Flæsket til det norske Armekorps's Intendantur, blev kasseret af denne og derefter blev henliggende hos en Kjøbmand i Løkken, der havde modtaget det ved dets Ankomst til Frederikshavn og ublagt Fragten derfor.

Medens Sagen henfald for Underretten har Indstævnte imidlertid, efter først ved Notarius at have affordret Titanterne Erklæring, om de vilde træffe Foranstaltninger til Realisationen af det ommeldte Parti Flæsk eller foretage Noget til dets Conservation, hvortil Titanterne erklærede, at de maatte ansee Flæsket for sig uebefkommenbe, ladet dette bortselge ved offentlig Auction, hvor efter han har nedfat sit oprindelige ovennævnte Forbring med det ved Auctionen indbragte Provenu, hvilket med Fradrag af Auctionsomskostninger, Pakhudsleie og Transport af Flæsket fra Frederikshavn til Løkken m. v. udgjør 1126 Rd. 5 Mk. 1 ð, og Indstævnte har herefter indskrænket sin Paastand til at tilkendes 459 Rd. 15 ð med Kenter fra den 10de Mai 1865, samt Kenter af 1586 Rd. fra 11te Juli 1864 til 10de Mai 1865.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Æb, saaledes at Titanterne, saafremt Indstævnte edelig benægter, at det ved Afslutningen af Handelen om det under Sagen omspurgte Flæsk var en udtrykkeelig Betingelse, at han skulde indbestaae Titanterne for, at det norske Armekorps's Intendantur modtog Flæsket, ere tilpligtede at betale Indstævnte 459 Rd. 15 ð med Kenter deraf 5 pCt. aarlig fra Auctionsbelsæts Forfaldsdag den 10de Mai 1865 indtil Betaling skeer, og af 1586 Rd. fra Forligskogens Dato den 11te Juli 1864 til den 10de Mai 1865, hvorhos Processens Omkostninger i dette Tilfælde ere ophævede, medens Titanterne derimod, i Tilfælde af, at Æben ikke aflægges, ere frifundne for Indstævntes Tilfald og hos ham tilkendte i Processomkostninger 15 Rd.

Denne Dom have Titanterne nu indauket for Overretten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paastaet sig ubetinget frifundne for Indstævntes Tilfald, medens Indstævnte derimod principaletter har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, og in subsidium Sagens Udfald gjort afhængigt af Titanternes eller navnlig — som det maa antages at være Meningen — Consul Cloos's Æb.

Det er in confesso under Sagen, at den ommeldte Handel mellem Titanterne og Indstævnte angik et Parti af 63 Edr. Flæsk og blev afsluttet til en Pris af 26 Rd. pr. Tønde, men at Indstævnte, efterat det hele anførte Parti var blevet sendt fra Frederikshavn til Løkken og han af Titanterne var underrettet om, at det var kasseret af Intendanturen, har af Partiet ubtaget 2 Tønder Flæsk, der var blevet bedæret, hvorfor hans Paastand under Sagen ikkun angaaer Betalingen for de 61 Edr. Flæsk. Medens nu Titanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand have paaberaabt sig, at det ved Handelen Afslutning blev betinget, at Flæsket skulde leveres af Indstævnte i Løkken, inod at Titanterne betalte Fragten af det fra Frederikshavn til indstævnte Sted

jamt at Flæsket, som Citanterne ikke forinden havde seet, skulde være saaledes, at det kunde blive antaget af Intendanturen, men at det, da Lønderne, efterat være bragte til Løkken, blev aabnede og efterseete af den vedkommende Intendanturbetjent, viste sig, at Flæsket ikke, saaledes som Intendanturen havde betinget sig, var, som det kaldes, gammelsaltet, af hvilken Grund Intendanturen nægtede at modtage det, har Indskævnte derimod, næst at benægte, at det var betinget, at Indskævnte skulde levere Flæsket i Løkken eller indbestaae for dets Antagelse af Intendanturen eller at det skulde være gammelsaltet, anbragt, at det derimod var en Betingelse, at Flæsket skulde modtages af Citanterne i Frederikshavn, og at Indskævnte udtrykkelig erklærede, at han altsedes Intet vilde have med Intendanturen at besikse, samt at det alene var for at gjøre Citanterne en Tjeneste eller undgaae Conflicet med dem, at Indskævnte reiste til Løkken og udtog det Flæsk, der var blevet bedærvet, hvilket, efter hvad han har anbragt, var foranlediget ved Uforsigtighed uuder Transporten, idet hele Partiet ved dets Affendelse fra Frederikshavn bestod af gode og sunde Væver.

Efter Forholdets Natur samt idet det er in confesso, at Citanterne havde paataget sig at bære Omkostningerne ved Flæskest Transport til Løkken, og at de have besørget det transporteret derhen samt modtaget og oplagt sammesteds, samt idet det endvidere er oplyst, at Citanterne, der 2 Gange tidligere i samme Aar havde afføbt Indskævnte større Partier, der skulde leveres i Løkken til Intendanturen, begge Gange have modtaget Flæsket i Frederikshavn og for egen Regning og Risiko besørget det affendt til Løkken og overleveret til Intendanturen, maatte det nu paahvile Citanterne at føre Bevis for Rigtigheden af deres Anbringende om, at den ommeldte Handel var betinget af, at Flæsket af Indskævnte leveredes i Løkken og ved dets Aflevering blev af Intendanturen befundet antageligt. Til Bevis i saa Henseende have Citanterne imidlertid ikke tilveiebragt et af deres Handelsfuldmægtig — der iøvrigt efter hvad Indskævnte har paastaet ikke var tilstede ved den endelige Afslutning af Handelen, men vel havde været tilstede ved tidligere Leiligheder, naar der var blevet forhandlet mellem Parterne derom — under et Tingsvidne afgivet Vidnesbyrd, der gaaer ud paa, at Citanterne, da Handelen afsluttedes, forlangte, at Indskævnte skulde indbestaae for Flæsket, og at Indskævnte forpligtede sig hertil, og da Citanterne saaledes ikke have tilveiebragt fuldt Bevis for Rigtigheden af deres anførte Anbringende, maa det, idet der ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Underrettsdommen i Indskævntes Faveur, eftersom den ikke af ham er appelleret, have sit Forblivende ved bemeldte Dom, der saaledes vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne opføres."

Torsdagen den 5te December.

Nr. 223.

Advocat Liebe

contra

Ole Christian Christensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for at have aflagt falsk Ed for Retten.

Hornum Herreds Extraretsdom af 21de September 1867: „Arrestanten Ole Christian Christensen bør henfættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar; saa udreder Arrestanten og samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Holm 6 Rd. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Johansen 5 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 28de October 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Ole Christian Christensen tiltales under nærværende Sag for at have aflagt falsk Ed for Retten.

Under en i Mars Maaned d. A. anlagt Politisag paaskod Pigen Pernille Karjen Arrestanten tilpligget at udrede Underholdningsbidrag til et af hende den 27de Mai 1866 født Barn, der efter hendes Forklaring var Frugten af et Samleie, hun havde haft med Arrestanten den 6te August 1865, da hun besøgte Arrestanten i hans Tjeneste paa Bederstrup for at saae Hjælp til et af hende tidligere med Arrestanten i Juni s. A. ovet, senere alsdø Barn, og han da om Aftenen fulgte hende paa Vei til hendes Hjem, hvorimod Arrestanten — der isvrigt erkjendte at have givet hende 5 Rd. til Hjælp ved det her omhandlede Barns Fødsel samt hjulpet med til at indbringe Barnet i Kost — bestemt benægtede at have haft legemlig Omgang med Pernille Karjen siden det

tidligere Barn blev født, eller at han navnlig havde haft saadan Omgang med hende den 6te August 1865. Ved Politiretsdommen blev Sagens Udfald gjort afhængigt af Arrestantens Ed, saaledes at han, naar han edelig bekræftede ikke at have pleiet legemlig Omgang med Pernille Larsen til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte af hende den 27de Mai 1866 fødte Barn, blev frifunden for hendes Tiltale, hvorintod han for det Tilfælde, at Eden ikke afslagdes, tilspigtedes at udrede Bidrag til Barnets Underhold, og Arrestanten paastævnte derpaa i April d. A. en Edsfag, under hvilken han — efterat den var bleven udfat i 3 Maaneber efter Pernille Larsens Begjæring, idet hun paatænkte at appellere Dommen i Paternitetsagen, men derefter opgav dette — den 13de Juli afslagde den i Dommen ommeldte Ed. Allerede forinden havde den Mand, med hvem Arrestanten havde forhandlet om at tage Barnet i Pleie, afgivet en skriftlig Forklaring om, at Arrestanten ved disse Forhandlinger havde erkendt at have haft Samleie med Pernille Larsen, og under den i denne Anledning strax efter Edens Afslæggelse indleiede Undersøgelse har Arrestanten efter gjentagne Benægtelser vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens Oplysninger i det Hele, at han i Virkeligheden havde haft Samleie med Pernille Larsen ved den af hende omforklarede Tid den 6te August 1865, samt at han, der nogen Tid efter af hende blev underrettet om, at hun ved dette Samleie var bleven frugtbar med ham, ved flere Sammenkomster med hende vedgik at have besvangret hende, ligesom han sendte hende de ommeldte 5 Rb. til hendes Barfsærd, og forinden denne søgte at faae Barnet indbragt i Pleie og lovede at bidrage til dets Underhold, men da han senere fik Brev fra Pernille om at hun havde gjort Barfsel den 27de Mai 1866, og hun saaledes efter hans Formening var nedkommen 14 Dage for fribig, idet Fødselen indtraf 42 Ugers-Dagen efter det af ham vedgaaede Samleie — som han bestemt vidste havde fundet Sted den 6te August 1865, da der samme Dag var skeet en Indtegning i hans Skubemaalsbog angaaende en Tjeneste, han havde fastet sig til — antog han, at mulig ikke han, men en Anden var Fader til Barnet, eftersom Pernille Larsen efter hans Forklaring ikke var videre at stole paa og formeentlig ibriggen havde haft Omgang med en anden Mandsperson, og han bestemte sig derfor til ikke at bidrage til dette Barn eller have noget Wibere med Pernille Larsen at bestille, og under Paternitetsagen nægtede han derfor at have haft Samleie med hende den 6te August 1865, idet han var bange for, at han, naar han tilfød Samleiet, saa uden videre skulde blive dømt til at betale til Barnets Underhold, hvad han paa ingen Maade vilde, da han nu var bleven vred paa Pernille. Han har derhos forklaret, at da Dommen i Paternitetsagen blev oplæst, saa han godt huske, at Dommeren medbragte ham, at et Barn kunde blive født i Live til forskjellige Tid efter Udsfangelsen, navnlig fra den 30te til den 44de Uge, og at han nu efter Dommen, hvis han turde skalægge sig Paterniteten, skulde aflægge Ed paa, at han ikke i et saadant Tidrum før den 27de Mai 1866, og da navnlig ikke den 6te August 1865, havde haft legemlig Omgang med Pigen, men han erklærede sig dog strax villig til at afslægge Eden, og endvidere har han erkendt, at han,

saavel da han i April mødte paa Ferretscontoiret for at faae Erbstævningen udtaget, som da Ebsfagen den 13de April incamineredes, og da Sagen den 13de Juli efter Udsættelsen atter faldt i Rette, blev abvoaret af Dommeren mod at aflægge Eden, hvorhos Dommeren den 13de April medbeilete ham, at der var fremkommet den ovennævnte skriftlige Forklaring fra den Mand, med hvem Arrestanten havde forhandlet om Børnets Pleie, men Arrestanten vedblev besnaget stadig sit Forlangende om at aflægge Eden, og den 13de Juli aflagde han derpaa, efterat Formaningstalen af 1842 var oplæst for ham, den ommeldte Ed, naaget han vidste efter det Opgivne, i hvilket Børnet kunde være uindsaget, og han aflagde saaledes, som han har udsagt, med fuld Bevidsthed den fæste Ed. Iøvrigt har Arrestanten som en medvirkende Grund til at han aflagde den fæste Ed anført, at han ikke heller godt kunde taale at betale Noget til det omhandlede Barn, da han havde aarligt Bidrag at betale til et med en anden Pige avlet Barn.

For det anførte Forhold er Arrestanten, der er født i 1838 og ikke tidligere har været under Tiltale, ved Aulerechtsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 150 cfr. § 145, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste."

Fredagen den 6te December.

Nr. 139. Secondlieutenant af Infanteriets Krigsreserve **A. C.**

Müllers (Advocat Hansen)

contra

Krigsministeren (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Ret til Dvarteerpenge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Januar 1867: „Indstævnte, Krigsministeren, bør for Citanten, Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve, stud. juris Anton Carl Müllers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Høiesterets Dom.

Ved Igl. Ordre er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, naanset at dens Gjenstand ei maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved kun erindres, at Indstævnte ikke for Høiesteret har gjentaget den tidligere fremsatte Indsigelse i Anledning af, at Sagen

ikke tillige er anlagt mod Finanzministeriet, maa Høiesteret billige det ved Dommen antagne Resultat, og da den for Høiesteret fremkomne nye Oplysning ikke kan gjøre nogen Forandring i dette, vil Dommen saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjenDES for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indkomne Doms Premisser hedder det: „Citanten, Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve, stad. juris Anton Carl Møllerh, søger under nærværende Sag Indskævnte Krigsministeren tilplygtet at betale ham formeentlige skyldige Qvarterpenge for Januar til October 1864, i hvilket Tidrum han har været udcommanderet under sidste Krig, 82 Rd. 3 Mk. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28de April f. A. indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indskævnte har paastaat sig frifunden og tillagt Processens Omkostninger med noget Tilfrækkeligt.

Citanten blev den 23de September 1863 indkaldt til Krigsfløjen som Reserveofficer og ansat ved et her i Staden garnisonerende Regiment, med hvilket han den 16de December f. A. blev commanderet i Felten, og hvorved han forblev til han permitteredes. Medens Citanten opholdt sig heri Staden med bemeldte Afdeling, oppebar han, der er ugift, Qvarterpenge, hvilke han imidlertid ikke erholdt udbetalt efter Udrykningen herfra Staden. Da nu efter Citantens Formening Reserveofficerer, saalænge de ere tjenstgjørende, i Henseende til Lønning i Et og Alt ere stillede lige med Officerer af Armeens Linie, paastaar Citanten, at der, da Bestemmelsen i Frdn. 15de November 1816 § 2, hvorefter enhver fra sit Garnisonssted i en af Kjøbstæderne i Danmark paa ubestemt Tid udcommanderet Officer, uagtet sin Fraværelse fra Garnisonsstedet, er berettiget til at oppebare Qvarterpenge, ved Kundgjørelse for Armeen af 29de Februar 1864 Punkt 10 fra 1ste October 1863 ere gjorte anvendelige med Hensyn til ugifte Officerer af Kjøbenhavns Garnison, ogsaa burde have været udbetalt ham Qvarterpenge under Udcommandoen fra hans Garnison heri Staden.

Naar Indskævnte principalt har paastaat sig frifunden, fordi Sagen ikke er anlagt imod Finanzministeriet paa Statskassens Vegne enten alene eller i Forbindelse med Indskævnte, findes denne Paastaad ikke at kunne tages til følge allerede af den Grund, at Citanten ikkun besværer sig over Krigsministeriets Nægtelse af at betale ham Qvarterpenge, der, efter hvad Citanten

nimobjagt har anvendt, derhos steds ubetaltes igjennem den Krigsministeriet underordnede Intendantur.

Naar Titanten imidlertid har forment, at Beskæmmelserne i Jrden. 15de November 1816 § 2, saaledes som disse, som ovenfor bemærket, ere udsigede ved Kundgjørelse af 29de Februar 1864, ubetinget maa komme ham tilgode, findes der ikke heri at kunne gives ham Medhold. Efter § 6 i Resolutionen af 29de September 1860 ere de i Genhold til denne Resolution udnævnte Reserveofficerer ved hver Infanteri vel berettigede til at opbære reglementeret Officerløg; men selv om der ved disse Udtryk maatte være sigtet ikke blot til den egentlige Officerløg, men ogsaa til de til samme hørende Emolumenter, navnlig den Quartier in natura eller Quartierpenge, følger dog ikke heraf, at Reserveofficererne, saaledes som Officererne af Armeens Linie, ogsaa skulde kunne have Krav derpaa udenfor deres Cantonement eller Opholdssted efter Reglerne i Jrden. 15de November 1816 § 2, hvilket ikke findes at kunne antages, idet nemlig Reserveofficererne — der kun, naar Tjenesten udfordrer det, paa kortere eller længere Tid indtages for at forrette Tjeneste ved en militair Afdeling, men ikke som Officererne af Armeens Linie stadig holdes til Tjeneste — ikke kunne siges at være lagte i Garnison og derfra udsendte med den Afdeling, ved hvilken de midlertidigen ere tagne til Tjeneste, og fra hvilken de, saasnart der ei længere haves Brug for deres Tjeneste, blive permitterede atter at vende tilbage til Afdelingens Garnisonsby, hvad heller ikke har været Tilfældet med Titanten.

Subskriveres Paastand om Frisindelse vil saaledes være at tage tilføje, og ville Processens Omkostninger efter Omstændighederne være at opbære."

Onsdagen den 11te December.

Nr. 226.

Advocat Levinson

contra

Niels Rasmussen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru.

Antvorskov Birkis Extraretsdom af 17de August 1867: „Til-talte Smed Niels Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Reichmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Harinack 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Randsbover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de October 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Pro-

curatorerne Simonfen og Delbanco for Overretten betaler Tiltalte Smed Niels Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte, Smed Niels Rasmussen, der under nærværende ved Antvorskov Kirks Extraret i 1ste Instants paakjendte Sag tiltales for at have mishandlet sin Hustru, er ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestrykede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han — uden dertil at have hødt nogen rimelig Aaledning — engang i forrige Mars Sommer har givet sin Hustru Kirsten Nielsen et Par Dreftigen og den 23de Juni d. A. har stødt hende omkuld og trukket hende henad Veien, dels under Armenene, dels i Nakken eller Haaret, og om han end ved de paagjældende Leiligheder har været i en af Brændeviin ophidjet Tilstand, har det efter de fremkomne Oplysninger dog ikke været i en Tilregnelighed ubetvulende Grad.

Den bliver derfor at anse efter Straffelovens § 202, og findes Straffen for ham, der er langt over criminel Lovaldet og ikke findes tidligere crimina- titer straffet, at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken han er anset efter bemeldte § sammenholdt med § 39 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, bliver derfor forsaavidt at forandre, medens den iøvrigt, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil blive at stadfæste."

Nr. 230.

Advocat Viebe

contra

Jens Nielsen Gaugaard (Defensor Levinsen),

der tiltales for at have falskelig udstedt en Attest i en anden Mand's Navn samt for Væleri.

Nars og Slet Herrebers samt Løgstør Birts Extraretsdom af 20de Juli 1867: „Indfiddet Jens Nielsen Hangaard af Vebbestrup bør henføres til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 52 Dage. Saa bør han og at udrede alle af hans Arrest, Actionen og Straffens Execution lovligt skydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nors Fem Rigsdaler og til Defensor, Procurator Mønsted Fire Rigsdaler. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 30te September 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morsvillie, betaler Tilstalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales forhenværende confiteret Skolelærer Jens Nielsen Hangaard for at have fækkelig udstedt en Attest i en anden Mandz Navn samt for Betleri. Det er i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han deels har skrevet og med Understøitelsen N. L. Worm — hvormed sigtedes til Pastor Worm i Nold — uden dennes Vidende og Billie forsynet et Nold Præstegaard den 10de November 1866 dateret Document, der gaar ud paa, at ved Ildbranden i Gandrup, som det hedder, „den 27de October d. A.“ nedbrændte tillige det Peder Pedersen tilhørende Huus — hvorved bemærkes, at der vel i Marts 1863 var brændt et af Tiltaltes Svigerføn, Peder Pedersen, til hvem der i Documentet sigtedes, bebøet Huus, hvorimod intet saadant Huus var brændt i 1866 — at det ikke lykkedes ham at redde sine Glædsel, og at da Bygningen var simpel asfureret, Indbo og Aul ikke forsikret, var hans Tab med Hone og 6 uconfirmerede Børn meget betydeligt, hvilket, som det hedder, herved attesteres efter hans Forlangende, deels herefter har afbenyttet den saaledes skrevne Attest til efter samme at indsamle Bidrag, idet han paa de forskjellige Steder, hvor han benyttede Attesten, foregav, at han indsamlede Bidrag til sin Svigerføn, medens han loovrigt beholdt Pengene

til sit eget Forbrug, og med Hensyn til det Omfang, hvori Indsamlingen er skeet, har Tiltalte forklaret, at han har afbenyttet Attesten dels ifjor Efteraar i nogle Dage sønden for Hobro, dels i 5—6 Dage i Februar Maaned d. A. i Mars og Sleis Herreder og Løgskor, indtil Attesten der blev anholdt, medens han ikke har benyttet den i Høllum-Hindsted Herreder, for at det ikke skulde blive opdaget, at Attesten ikke var skreven af Pastor Worm, og fordi man i Nærheden af Tiltaltes Hjem vidste, at P. Pedersens Hus ikke var brændt i forrige Aar, hvorhos han har forklaret, at han, efter hvad han antager, har i det Helt ved den ommeldte Indsamling, som han har foretaget fordi han nødig vilde faae Sognet til Byrde og derfor har søgt at staa sig Indtaget paa den aaførte Maade, har erholdt omtrent 20 Rd.

Tiltalte har forklaret, at han har nedskrevet Attesten ordlydende efter en anden Attest, som Pastor Worm efter den ommeldte i 1863 foregaaende Ildbrand havde udstedt til Afbenyttelse for P. Pedersen, idet Tiltalte alene forandrede Datoen, samt at Tiltalte iøvrigt tidligere har indsamlet Bidrag for P. Pedersen efter denne ældre Attest, og efter den af Pastor Worm afgivne Erklæring har denne ogsaa, saavidt han erindrer, i Foraaret 1863 udstedt en Attest for P. Pedersen angaaende det Sidstnævnte ved Branden foraaefjagede Tab, hvilken Attests Ordlyd Pastor Worm dog ikke erindrer.

For det aaførte Forhold er Tiltalte, der er over 70 Aar gammel og i 1843 har været anset med en Pengebøde for Hazardspil, hvorefter han ifølge Høllum-Hindsted Herredets Exiraretsdom af 23de October 1846 har været straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 270 cfr. § 23 samt Lov 3die Marts 1860 § 3, og da Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 52 Dage, findes at maatte fastsættes til saadant Fængsel i 60 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Beslutning angaaende Actionens Omkostninger billiges, med den aaførte Forandring i Straffeloven være at stadfæste."

Nr. 229.

Advocat Brod

contra

Carl Mathias Røble (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den November 1867:
 „Arrestanten Carl Mathias Røble bør straffes med Forbedringshousarbejde i 2 Aar, samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Procuratorerne Ronge og Nellesmann, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt af stånde. I Salarium til Advocaterne Brod og Lieve for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisjer hedder det: „Det er under nærværende mod Arrestanten Carl Mathias Kjølle for Tyveri og Falsk anlagte Sag ved dennes egen af det isørigt Oplyste bestyrelse Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der er hjemmehørende i Udlandet, har under et midlertidigt Ophold heri Staden i September Maaned f. A., under hvilket han logerede i Hotel d'Angleterre, frastjålet en i bemeldte Hotel i Børseserne Nr. 76 boende Rejsende, der er angivet at være Kentier Stonard Wood fra New York, et Pengebøss af 175 Thaler preussisk Courant eller ca. 233 Rd. dansk Rigsmønt og et Guldsplanderuhr med tilhørende Guldsveselkæde, tilsammen af Værdi 65 Rd. Rigsmønt, hvilket Tyveri han forøvede paa den Maade, at han i den Hensigt at stjæle, naar Vedkommende var gaaet iseng, indsneg sig i Feiligheden, bestaaende af 2 Børseser, paa en Tid, da Indgangen til samme var uafsaaset, og skjulte sig under en i et af Børseserne henstaaende Seng, hvorefter han, da Bestjaaerne var kommen hjem og var gaaet iseng og, efter hvad han antog, sov, Kl. omtrent 11 $\frac{1}{2}$, forøvede Tyveriet og lukkede sig ud igjennem den aflaaede Dør til Corridor'en ved at ombrede Røglen, der sad indvendig i Raalen.

I Henseende til Sigtelsen for Falsk er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten, efter i Udlandet at have forskaffet sig et paa en Andens Navn lydende Politipas og med Saltfyre ubtaget alt det paa samme Skredue, der blandt Andet indeholdt Vedkommendes Navn, Signalement og Bestemmelsessted, samt i bets Sted skrevet sit eget Signalement og det af ham antagne Navn Alfred Alton og en Reiseroute til Frankfurt am Main og videre i Udlandet, ligesom endvidere Navnet paa Politidirecteuren i Dresden Schwanz og et andet Navn nedenunder samme og dateret Passet den 15de Juni og tilføjet: gyltlig til 31te December 1868, har forevillt det saaledes forfærdigede falske Pas for Politiet heri Staden til Legitimation for, at han var den af ham irigtigen opgivne Person Alfred Alton, Kjøbmand i Dresden.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anses efter Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led samt efter § 270 str. § 276, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanten i Medfør af samme Lovs § 16 vil efter udstaaet Straf være at bringe ud af Riget.“

Nr. 233.

Advocat Hansen
contra**Ane Kirstine**, Huusmand Mads **Andersens** Hustru
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed deri.

Bornholms nordre Herreds Extraretsdom af 30te October 1867: „Tiltalte Ane Kirstine, Mads Andersens Hustru af Rutzsker Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; faa bør hun ogsaa udrede alle af hendes Arrest og Actionen sthørende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen og Defensor, Cancellraad, Procurator Erichsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indlaante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indlaante Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag er Ane Kirstine, Huusmand Mads Andersens Hustru af Rutzsker Sogn, som ifølge Amtets Actionsordre af 10de d. M. tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed deri, ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist om, at hun har gjort sig skyldig i dette Forhold. Da hun havde forledt den tolvaarige Karen Kirstine Margrethe Holm, som er Pleiebatter hos sin Slægtning Hans Peter Holm, Fisker og Huusmand i Wang i Rutzsker Sogn, til at være sig behjælpelig med at bestjæle denne, som boer i Nærheden af Tiltaltes Hjem, har hun deels i Forening med bemeldte Pige paa Loftet i Holms Huus, hvor de indfandt sig, naar Husets øvrige Beboere vare borte fra Hjemmet, stjaalet Uld og Blaar og i Huset staaet nogle Stykker Brød af og derpaa taget noget med sig hjem og spist noget paa Stedet, deels har hun bevæget det nævnte Pigebarn til at stjæle og bringe hjem til Tiltalte til dennes Rytte Blaar og Uld samt Tviist og et Forklæde, deels har hun modtaget i Forsvaring 3 Mark, som hun vidste, at Pigen havde stjaalet i sit Hjem og som Tiltalte før de bleve stjaaetne havde opfordret hende til at skaffe tilveie, for at Tiltaltes Børn dermed kunde kjøbe sig Kager ved Grundlovsfesten paa Hammershuus Slot. De stjaaetne Gjenstande kunne antages at have haft følgende Værdi: Forklædet 1 Mk., Ulben 4 Mk. 8 f, Tvi-

sten 1 Nd. 1 Nr. 4 §, men Bestjaalne har modtaget lignende Gjenstande igjen og har strafalbet yderligere Krav paa Erstatning, uagtet der er nogen Formodning for, at der er staalet mere, navnlig af Uld.

Som skærpende Omstændighed maa anføres, at Tilstaite har ladet sin 13 Aar gamle Datter Mathea Andrea Andersen, som gaaer til Confirmationsforberedelse hos Præsten, være medvidende og behjælpelig i de begaaede Tyverier. Derimod findes hun ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. Hun bliver at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 52 1ste Membrum, og skjønnes Straffen passende, navnlig i Betragtning af hendes Fattigdom, at kunne bestemmes til 4 Uge 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reiters Domme og de indbankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees uødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 §. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Pøgel).
Fjeldbær & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 32.

Den 17de Januar.

1868.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 13de December.

Nr. 27. Skipper **Peter Lind Jensen** (Advocat Hindenburg)
contra

Sandemand **Christian Christoffersen Riis**

(Advocat Heinrichsen),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Ret til at erholde Borne-
gaarden Nr. 13 i Clemensker Sogn ubleveret af Indstævnte m. v.

Bornholms nordre Herredstingsdom af 15de Juni 1864:
„Indstævnte, Sandemand Christian Christoffersen Riis af Clemen-
sker Sogn byr for Tiltale af Citanten, Skipper Peter Lind Jen-
sen af Hasle, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger
erstatte Citanten Indstævnte med 25 Rd. Det Bødte at ud-
redes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under
Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste October
1866: „Denne Sag afvises fra Underretten. Processens Omkost-
ninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Foreløbigen bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Ordre er
bleven bemyndiget til at paakjende Sagen i Realiteten, saafremt
det maatte befindes, at en saadan Paakjendelse i Overretten burde
have fundet Sted.

Som det i den indaankede Dom er antaget, er det Spørgs-

maal, Hovedcitanten under nærværende Sag har indbragt for Domstolene, allerede ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de October 1834 afgjort berhen, at Hovedcitanten ikke har den af ham paastaede Sæde-, Afgang- og Indløsningsret til den i Dommen omhandlede Gaard. Vel har han nu paabe-
raabt sig, at Contracitantens Hustru senere er afgaaet ved Døden; men denne Omstændighed kan, naar foransførte Afgjørelse engang har fundet Sted, ikke have nogen Indflydelse. Som Følge heraf vil der være at tillægge Contracitanten Frisindelse for Hovedcitan-
tens Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Contracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 5 Rd.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Skipper Peder Lind Jensen af Hasle, der i 1ste Instants ved Bornholms nordre Herredsting søgte Indstævnte, Christian Christoffersen Riis af Clemensker Sogn, til at afgive til Citanten som rette Ursing den af Indstævnte i Besiddelse havende 13de Bornebegaard „Ihdegaard“ i Clemensker Sogn m. m., paaanter efter medbeelt Dpreiøning under nærværende Sag den ved Underretten den 15de Juni 1864 afgjorte Dom, hvorved Indstævnte frifandtes og Citanten paalagdes at betale Processens Omkostninger med 25 Rd., og har Citanten her for Retten paastaet Underretsbommen, overensstemmende med hans i 1ste Instants neblagte Paastand, derhen forandret, at Indstævnte tilpligtes:

1. til Citanten i Kraft af dennes Sæde- og Afgangret at afgive den ommeibte Gaard med dens Tilliggende, Hertilgheder og Rettigheder;
2. til Citanten at udrede en saadan Erstatning for Affavnet af Gaarden fra den 18de Januar 1863, da Indstævntes Hustru døde, som uwillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, og
3. til Citanten at betale Stadesløst eller efter Rettens Skjøn Sagens Omkostninger for Underretten, hvilke ialtsald paastaes ophævede.

Under Proceduren for Overretten har Citanten nu *in subsidium* mobiliseret Paastanden under Nr. 1 saaledes, at han kendes berettiget til under Sagttagelse af Febr. 14de October 1773 § 9 at indløse Gaarden. Citanten har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at erstatte ham Appellens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indskrævnte procederer derimod til Fristubelse med Tilhænbelse af Sagens Omloftninger, forsaavidt Retten ikke maatte finde Anledning til at afsløje Sagen, for hvilket Tilfælde han paastaar sig tilfældig Kofi og Tøring.

Efter de Oplysninger, som under Sagen ere fremkomne om den 13de Bornebegaard, købte Peder Nielsen og Hustru Engelke Mikkelsbatter i Aaret 1781 Gaarden, og efterat Peder Nielsen, der med bemeldte sin Hustru havde en Søn, Niels Pedersen Lind, og 3 Døttre, af hvilke den ældste, Kirstine, senere blev gift med Jens Espersen, ved Døden var afgaaet, beholdt Enken Gaarden; hun giftede sig derefter med Sorgen Pedersen, og disse Egtefælle besad Gaarden, indtil de ved Skjøde af Ake Januar 1811 overdrog samme til Sønnen af Engelke Mikkelsbatters første Egtefælle, forannævnte Niels Pedersen Lind, i hvilket Skjøde det blandt hedder, at Gaarden, ifald Engelke Mikkelsbatter eiede den til sin Død, dog burde i Henseende til Sædes- og Afgangret tilfalde Sønnen Niels Pedersen Lind. Denne giftede sig kort efter med Ane Cathrine Clausbatter, med hvem han, da Egtefættet var barnløst, under 12te August 1815 oprettede et reciprokt Testamente, ifølge hvilket den længstlevende skulde beholde Gaarden som sin egen uden nogen Tilfælde af den Afsdeds Arvinger i nogen Maade, samt hvis den blev tilfunds at gifte sig paany, betale 333 Rd. 2 Mk. til den Afsdeds Arvinger, som dermed skulde være fornøiede. 3 Marts Maaned 1828 afgik Niels Pedersen Lind ved Døden, og Testamentet blev derefter konfirmeret, dog med den Clausul, at der med Sædes- og Afgangretten skulde forholbes efter Landloven. I den paafølgende Juli Maaned giftede Enken sig med Indskrævnte Christian Christoffersen Riis, der saaledes kom i Besiddelse af Gaarden, efterat de 333 Rd. 2 Mk. vare betalte den Afsdeds Arvinger, heriblandt fornævnte Jens Espersen paa hans Hustrues Begne. Kort efter både saavel Jens Espersen som Hustru, og efterlobe 3 Døttre og en Søn, Citanten Peder Lind Jensen, som, da han antog, at Sædes-, Afgang- og Indløsnings-Retten til den 13de Bornebegaard tillom ham som eneste Søn af afgangne Niels Pedersen Linds ældste Søster, søgte sin Morbroders forrige Hustru Ane Cathrine Clausbatter og hendes anden Egtefælle Chr. Chr. Riis som daværende Besidder af Gaarden til at overlevere ham Gaarden; men ved nærværende Riis Dom af 27de October 1834 freisandttes hun og Mand for Peder Lind Jensens Tilfælde, idet det antoges, at Engelke Mikkelsbatter havde været berettiget til at bortskjøde Gaarden til Niels Pedersen Lind, der saaledes ikke erhvervede den som Arvegaard, men som Kjøbgaard, hvoraf igjen fulgte, at det ovennævnte, af ham og hans Hustru Ane Cathrine Clausbatter i Forening oprettede Testamente af 12te August 1815 maatte anses som gyldigt.

Efter den saaledes foreliggende Dom findes nu nærværende Sag ikke at kunne tages under Paaskjendelse af Retten. Naar nemlig Citanten her paany søger Chr. Chr. Riis — der efter Ane Cathrine Clausbatters Død i Henhold til et den 7de September 1835 oprettet reciprokt Testamente er vedbleven at besidde Gaarden — tilpligtet at udløse denne m. v., saa har han herved ligeoverfor den ene af de to samme Parter, mod hvem den foregaaende Sag var anlagt, igjen opkastet netop det samme Spørgsmaal, som alt i sin Sag er

blevet afgjort paa den Maade, at bemeldte Part er frikendt for hans Tiltale, nemlig Spørgsmaalet om Gyldigheden af Skjødet til Niels Pedersen Lund og af Testamentet af 1815. Underrettsdommeren findes derfor at burde have afvist Sagen ex officio som alt engang paakjendt, og da Saadant ikke er skeet, vil dette Resultat nu være at fastnæse af Overretten. Derimod vil ingen Kost og Tæring kunne tilkendes Indskævnte, da Sagen ikke er contraappelleret fra dennes Side. Sagens Omkostninger for begge Parter blive at ophæve."

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 2den Januar.

Nr. 225. Advocat Hindenburg
contra

Jørgen Pedersen, ogsaa kaldet **Krog** (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Hvetbo Herreds Exrætersdom af 18de Juli 1867: „Tiltalte, Arbeidsmand Jørgen Pedersen, ogsaa kaldet Krog, af Rødhuus bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Winther 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 14de October 1867: „Tiltalte Jørgen Pedersen Krog bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfkrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indskede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staae.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Arbeidsmand Søren Pedersen Krug, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri eller iallsald for ulovlig Omgang med Hittegods, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilståelse tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Marts Maaned d. K. har tilvendt sig et til 3 Mk. vurderet Kar, der henlaa paa Tranum Strand, og som Tiltalte efter sin Forklaring fik Die paa blaudt Noget, der lignede Braggods. Karret, der af nogle Mand var foresundet i et af dem kjøbt Skibsvrag, som de havde ophugget og ladet bortselge ved Auction, maa efter Sagens Oplysninger antages at have ligget paa Stranden ved Siden af nogle Hjel og Planter, der havde været henpakte ved Vragets Ophugning, og Tiltalte har udsagt, at han nok kunde see paa det, at det ikke fornøylig var kommet fra Havet, og at han derfor antog, at det henlaa paa Stranden, fordi det enten var solgt eller stulde sælges ved Auction, men uden at han vidste, hvem det tilhørte. Nogle Maaneder efter blev Karret af en af Tierne foresundet hos Tiltalte, der havde affaaet en Haul paa det, men Tierne havde frasalbet Krav paa Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes vedgaaede Forhold, der maa betragtes som Tyveri, vil han, der tidligere, foruden at have været straffet med Fængsel paa Band og Brød for voldeligt Forhold, endvidere ved Hvetbo Herreds Ertræretsdom af 4de December 1861 har været anseet for uhjemlet Besiddelse af staaue Koster som for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og derefter ved Overrettens Dom af 28de November 1864 for ulovlig Omgang med Hittegods som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 58 og 79 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 228 for Tyveri eller — da den sidstnævnte Dom for ulovlig Omgang med Hittegods ikke kan tillægges Stærationsvirkning — som for 2den Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Lovs § 228 cfr. § 241 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Nr. 224.

Advocat Klubien

contra

Niels Jensen, med Tilnavn **Hyrdebæng**

(Defensor Henriksen),

for Overtrædelse af et ham til Politiprotocollen givet Tilhold.

Sunds-Gubme Herredets og Lehns Virks Politiretsdom af 19de August 1867: „Arrestanten Niels Jensen med Tilnavn Hyrdebæng bliver at hensejtte til Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt i 4 Maaneder. Saa bør han ogsaa ubrede alle af hans Arrest

og af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de October 1867: „Tiltalte Niels Jensen med Tilnavnet Hjrbedreng bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og Steintal, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den under Sagen fremkomne nye Oplysning ikke kan gjøre nogen Forandring i Dommens Resultat, kjendes for Ret:

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisseser hebbes det: „Vel har Tiltalte Niels Jensen med Tilnavnet Hjrbedreng, der er langt over criminel Lavalder og forhen oftere har været straffet, blandt Andet ved Vehn's Birk's Politiretsdomme af 7de Februar 1862 og 14de Juli 1865 for Løsgængereri med Tvangsarbejde, henholdsvis i 2 og 3 Maaneber, vedgaaet, saaledes som det ogsaa stemmer med de iøvrigt oplyste Omstændigheder, at han, uagtet det af Politisørigheden under 27de October 1865 under Trusel af Straf var ham paalagt at forblive i Sørup Sogn og ikke uden Fattigvæsenets Tilladelse at forlade dette, gjentagne Gange uden Tilladelse har begivet sig til det udenfor Sognet beliggende Kirkeby Fattighuus, men da det ikke imod Tiltaltes Benægtelse er oplyst, at han har tilbragt nogen Nat udenfor Sognet, og Meningen af Tilholdet dog ikke kan være, at han ikke maatte besøge et eller andet Uerinde udenfor Sognet, naar han iøvrigt vedblivende har sit Ophold i Sognet, Kjønnens han dog ikke ved det oplyste Forhold at have overtraadt fornavnte ham givne Tilhold, og han vil som Følge heraf være at frifinde og det Offentlige at paalægge Omkostningerne.

Den hertil indankede Politiretsdom af 19de August d. A., hvorved Tiltalte er bleven anført efter Lov af 3die Marts 1860 § 2 cfr. § 1 med Straf af 4 Maanebers Arbejde i Obenke Tvangsarbeidsanstalt, vil saaledes være at forandre."

Nr. 235.

Advocat Levinfen
contra**Peter Christian Kragh** (Defensor Bungen),
for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de November 1867:
„Arrestanten Peter Christian Kragh bør straffes med Tugthuus-
arbejde i 6 Aar samt udrede i Erstatning til Bøvær Jens Mad-
sen af Skovlunde 9 Rb. 1 Mk. Saa bør han og tilsvare Actio-
nens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Pro-
curatorerne Steinthal og Westrup, 6 Rb. til hver. Den idømte
Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Ad-
færd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og
Justitsraad Bungen for Høiesteret betales Tiltalte
10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Arrestanten Peter
Christian Kragh, der er født den 14de Juni 1825 og blandt Andet ved
Høiesteretsdom af 27de August 1851 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 16,
sammenholdt med § 1, § 12 1ste Membrum, sammenholdt med § 80, § 43
samt § 62 med Straf af Tugthuusarbejde i 14 Aar, hvori den Straf gik op,
han endvidere havde forstyldt for Løsgænger efter Frdn. 21de August 1829 § 3,
er under nærværende imod ham for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved
egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Marts
Maaned d. A. frahjaalet Johanne Georgine Løbel en hos hende beroende Frakke
og Vest, tilfammen af Værdi 20 Rb. og tilhørende Urtekammer Ernst Theobald
Hanfen, samt Arbeidsmand Peter Larsen en Portemounaie af Værdi 1 Mk.
med deriværende 4 Mk. 3 f. I Bedrageri er Arrestanten paa samme Maade
overbevist at have gjort sig skyldig, idet han ved samme Tid, efter af Bøvær
Jens Madsen i Skovlunde at have modtaget 3½ Pd. blaåt Tøist for at be-
sørge det ombyttet for ham hos en Haublande heri Staden samt 6 Rb. i Penge
til Indkjøb af mere Garn, ifflu ombyttede 1½ Pd. af det medbragte Garn
og lod sig for det øvrige udbetale Værdien med 3 Rb. 1 Mk. samt derpaa be-
holdt og forbrugte de saaledes modtagne 9 Rb. 1 Mk., som han ikke senere har

kunnet erfatte, og lagde det bytiede 1½ Pd. Garn ind hos en Løsmager i den Tanke, at det muligt derfra kunde komme i Oterens Hænder, hvilket ogsaa skete, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee deels i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 232 1ste Led for 5te Gang forøvet Tyveri, deels efter § 253, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 6 Aar, hvorhos han vil blive at tilpfigte at betale i Erstatning til fornævnte Væver Nabsen efter dennes derom nedlagte Paastand 9 Rd. 1 Mk. samt udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 237.

Advocat Brod

contra

Niels Peder Pedersen (Defensor Hansen),

for Tyveri.

Nykjøbing Herreds Extraretsdom af 4de October 1867: „Arrestanten Niels Peder Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede alle af denne Sag lovlige sthørende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Procuratorerne Cancelliraad Müller og Blæsberg, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1867: „Arrestanten Niels Peder Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredsstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitiraad Nye-gaard og Prøveprocurator Ledison, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Extraret indankede Sag, hvorunder Arrestanten Niels Peder Pedersen tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Dphlyste gødtigfort, at han den 14de August d. A., da han, efter en kort Tid at have tjent paa Druggaard, forlod denne Gaard for at søge sig en ny Tjeneste og for at gjøre Skridt til at blive stift fra sin Hustru, og ved disse Leiligheder ønskede at vise sig i bedre Klæder end dem, han selv eiede, medtog nogle Klædningsstykker af Værdi 16 Rd., som tilhørte en paa Gaarden tjenende Karl Christian Wilhelm Antonsen og som laae paa Sengen i Karlesammeret, og en til 7 Rk. vurderet jammestebs liggende og Karlen Peder Horreby tilhørende Kaffet. Efter Arrestantens Forklaring var det, dengang han tog disse Gjenstande, hans Hensigt snart at komme tilbage til Druggaard og da at tilbagelevere dem, men da han var kommen over til Holland og havde faaet en ny Tjeneste, opgav han denne Beslutning og beholdt Klæderne, hvilket han lige til sin Anhøvelse den 3die Septemder har bragt og ikke videre tænkt paa at tilbagelevere.

Da denne Arrestantens Forklaring ikke kan forkastes, maa hans Forhold betragtes som Brugstyveri i Forening med Bebrageri, men dette vil ikke kunne være til Hindrer for, at han dømmes under nærværende Sag efter den paa Tyveri lydende Actionsordre, da her ikke ved denne kan være sigtet til noget andet Forhold end det heromhandlede.

Arrestanten vil altsaa være at dømmes efter Analogien af § 253 i almindelig borgerlig Straffelov — idet det ikke findes fornødent at opholde Sagen efter en Erklæring fra de toende Karle, om de ønske Arrestanten draget til Ansvar for Brugstyveriet — og Straffen for ham, der er født den 17de October 1840 og tidligere straffet treende Gange for Tyveri, senest ijsølge Rysted Rjødshads Extraretsdom af 9de Juni 1864 i Henhold til Fredn. 11te April 1840 § 15 med 4 Mars Forbebringingshuusarbeide, findes passende at kunne bestemmes til lige Arbeide i 1 Aar.

Underrettsdommen, der har anseet ham i Medfør af Straffelovens § 232 med samme Arbeide i 18 Maanedes, vil altsaa være forsaavidt at forandre, hvorimod dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Underrettsfogførerne tillagte Salaiter, billiges.“

Fredagen den 10de Januar.

Nr. 228.

Justitsraad Bungen

contra

Nads Hansen (Defensor Hindenburg),

for Tyveri, uhjæmlet Besiddelse af stjaalne Koster eller ulovlig Omgang med Hittegods samt Vekleri.

King Herreds Extraretsdom af 8de August 1867: „Arre-

stanten, Huusmand Mads^s Hansen af Spørring, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men igrøvrigt for Actors Tiltale fri at være. Saa bør han og udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Jensen med 6 Rd. og Defensor, Procurator Knudsen med 4 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 28de October 1867: „Arrestanten Mads Hansen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Haaften og Møller, tillægges i Salair 8 Rd. hver, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ifølge den i den indkomne Dom givne Fremstilling billigere Høiesteret, at Tiltalte er anseet skyldig i det hos Mikkel Mikkelsen Ratten mellem den 10de og 11te Mai s. A. forøvede Indbrudstyveri; og efter samtlige fremkomne Oplysninger findes det ligeledes at maatte ansees bevist, at han har forøvet det samme Nat hos Skolelærer Poulsen begaaede, i Dommen nærmere omhandlede Tyveri. Han bliver saaledes at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 sidste Led, og Straffen bliver efter Omstændighederne at fastsætte til Tugthuusarbejde i 3 Aar. 3 Henshold hertil vil Dommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes med den ansførte Forandring i Straffetiden.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salarium til Justitsraad Wungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

3 den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mads Hansen, der er født i 1815 og, foruden i 1856 at være straffet for Betleri, ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 24de April 1856 har været anseet for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød

i 3 Gange 5 Dage, hvorefter han ved Konges m. fl. Herreders Extraretsdom af 28de Februar 1859, i en mod ham for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af sjaalne Gjenstande anlagt Sag, ifkun er frikendt for Actors videre Tiltale, sigtes under nærværende Sag for Tyveri, u hjemlet Besiddelse af sjaalne Koster eller ulovlig Dmgang med Pittedgods samt Vekveri. Ratten mellem den 10de og 11te Mai d. A. blev der frastaaet Skolelærer Poulsen i Staaede, ved Habs Herreds Landevei, ca. 1 1/2 Skp. blandet Byg og Havre fra hans med en ubvendig Krog tilluffede Lade, ligesom der senere fandedes og antoges ved samme Tyveri at være borttaget en Brændesæge med Skast, der havde ligget i Gaarden udenfor Laden, og en Brændesag med tilhørende Snor, der havde henstaaet i Laden. Samme Nat blev der frastaaet Gaardmand Mikkel Mikkelsen i Beder, ligeledes ved Habs Herreds Landevei, men længere sydpaa, en stor Deel Flaak, Kjøb og Pølser af Vardi ca. 25 Rd., der berodde deels paa Lofstet ved Bryggerstøtten, deels i Kjøkkenet, der stod i naaasat Forbindelse med Beboernes Sovestue, og efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tyven har kænnet sig Udgang til Huset ved at udtage nogle Steen i Baaningshusets Gavl, og derefter vælke Gaarden ind igjennem det derved frembragte Hul og aabne en med en indvendig Krog luffet Lem til Bryggerstet, ligesom det ogsaa maa antages, at Tyven har medhavt en Befordring, idet der saaes Spor af, at der paa Landeveien udenfor Gaarden havde holdt en Tenspændervogn, fra hvilken Spor af Trække førte til Huset, samt at Hesten var bleven fodret med Hakkelse, blandet Byg og Havre, ligesom der paa Veien fandtes et Par Banter, som Tyven maa antages at have glemt. Mistanken for at have udsøet navnlig det sidstnævnte Tyveri saaldt strax paa Arrestanten, der kort før Paaaste havde indfundet sig hos M. Mikkelsen og da været i Bryggerstet, og da Arrestanten, der den 10de Mai tilligemed sin 10—11-aarige Datter var kjørt med Tenspændervognen fra sit Hjem paa Spørring Mark nordfor Narhus, den 11te Mai om Eftermiddagen kom hjem, fandtes han i Besiddelse af en Pose og en Sæl, hvilke han isørrigt sørst, da han saae de af Politiet ved hans Huus posterede Mænd nærme sig, havde søgt at stille sig ved, ved at kaste dem fra Vognen i Grøften, og hvort fandtes endel Flaak, Kjøb og Pølser, som M. Mikkelsen og Hustru edelig have vedkjendt sig som de dem ved det ommeldte Tyveri med deres Vidende og Villie frafomne Fødevarer, hvorhos de med Vidner have godtgjort deres Eiendomsret til nogle af disse, navnlig 2 Bedelsaar og en Kullepølse; endvidere fandtes i den ommeldte Pose en Sæge, dog uden Skast, hvilken Sæge Skolelærer Poulsen edelig har vedkjendt sig som frafommen ham mod hans Vidende og Villie ved det ommeldte hos ham begaaede Tyveri, hvorhos et Vidne har udsagt at gjentkjende Sægen som tilhørende Poulsen, og et andet Vidne har edelig forklaret, at det ikke seer rettere, end at det er Poulsens Sæge og at det efter sin bedste Overbeviisning og med en saadan Bestemtthed, som i bestige Tilfælde kan forlanges, idet det ikke er rimeligt, men dog muligt, at to Sæger kunne være aldeles lignende, gjentjender Sægen som tilhørende Poulsen. Ved Anholdelsen stal Arrestanten fremdeles til sin 13-aarige Søn en Snor, der er bragt tilstede og efter Poulsens Forklaring

aldeles ligner den Snor eller Line, der hørte til den ham frakomne Saug. Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet de omhandlede Tyverier eller den ommeldte Maf at have været paa Hads Herreds Landevei, hvor, som meldt, Staaede og Веber ere belliggende, idet han derhos nærmere har forklaret, at han ved Middags Tid den 10de Mai var kjørt hjemmefra, for i Egnen syd for Aarhus at købe Havre, hvortil han trængte, og efterat han havde opholdt sig noget i Aarhus og i Skumringen var kjørt derfra ad Standerborg Hovedlandevei, bedede han Matten over i en Skov, omtrent en Mil syd for Aarhus, og da han ved Daggry fortsatte Kjørselen og havde kjørt en Timestid, opdagede han paa Chausse'en den ommeldte Pose og Sæk med derivørende Kjøb og Klæst m. m., som han derpaa tog op i Bøgen, idet en ubekendt Person, som han netop mødte, hjalp ham hermed, og ifølgelig, som det havde været hans Hensigt, at kjøre videre sydpaa til Horsensegnen, for at købe Havre, hvorom han isærfligt flere Steder undervejs forjæves vil have forkjørt sig, forandrede han nu sin Bestemmelse og kjørte vesterpaa udenom Aarhus til sit Hjem, idet det var hans Agt Dagen efter eller, som han senere har udsagt, samme Dag at oplyse det Fundne for Politimesteren eller Sognesogden, ligesom han undervejs vil have fremløst de fundne Sager til forskjellige Personer; hvad angaar hans Absærd ved, som meldt, da han i Nærheden af sit Hjem mødte de der af Politiet posterede Mænd, at laste Posen og Sækken i Grøften, har han udsagt, at han vidste, at Folk havde Mistanke til ham og at han derfor helst vilde undgaar at findes i Besiddelse af Gjenstandene. Ligesom imidlertid den af Arrestanten saaledes afjivne Forklaring i det Hele er usandhulig, hvorhos navnlig hans Forklaring om at have fremløst Gjenstandene ikke er bestrøket ved Sagens Oplysninger, saaledes har Arrestantens ovennævnte 10—11-aarige Datter, der var med paa hans Reise, forklaret, at Arrestanten, da de den 10de Mai forlede Hjemmet, yttrede, at Reisen gjaldt at hente Halm i Nærheden af Horsens, men at han vidste, hvor der var noget Klæst, og dersom de fik dette, skulde de ikke længere, at Arrestanten paa Reisen sydpaa, paa hvilken de ikke bedede i nogen Skov, og som fortætted ad en Vej, der efter Beskrivelsen maa antages at have været Hads Herreds Landevei, gif ind til et Huus, der efter Beskrivelsen maa antages at passe paa Skolelærer Pouliens, og hvor han hentede noget Byg, en Dye og en Saug, hvilken sidste han brækkede i Stykker og kassede ved Siden af Vægen, hvorimod han beholdt Saugsnoren, hvilken han senere undervejs benyttede til at binde om sine Trækko, samt at han, da de derefter bedede i en Dy, der efter Beskrivelsen maa antages at være Веber, sagde, at han nu vilde hen og hente det omhandlede Klæst, hvorefter han i 2 Gange hentede Klæst og Kjøb, som han kom i en medbragt Pose eller Sæk, hvorefter han vendte Bøgen og sagde, nu skulde de flynde dem hjem, og at han paa Veien hjem klagede over, at det var koldt og at han havde tabt sine Bunter paa det Sted, hvor de havde taget Klæstet paa. Da nu det ved L. 6—17—10, 11 cfr. Frdn. Sde September 1841 § 6 hjemlede Bevis maa anses tilveiebragt med Hensyn til nogle af de af M. Mikkelssøn og Hustru vedkjendte Forbedarer, og da den ovennævnte af Arrestantens Datter — der ligesom

hans ovennævnte Søn have udsagt at gjenkende de ved M. Mikkelsen Gaard fundne Bunker som Arrestantens — afgivne detaillerede Forklaring finder Bestyrkelse i Sagens Oplysninger i det Hele, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at der, efterat hun havde afgivet Forklaringen, er fundet bundet om Arrestantens Træsko et Stykke Snor, der maa antages at passe med den ovennævnte af Arrestanten til hans Søn leverede Snor, findes det at maatte ansees godtgjort, at Arrestanten har udsvøvet det ommeldte hos M. Mikkelsen begaaede Tyveri, der maa ansees iværksat ved natligt Indbrud i Heboet Sted. Derimod findes der ikke at være tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det hos Skolelærer Poulsen begaaede Tyveri, eller at Arrestanten kan ansees med Straf for Hæleri med Hensyn til de Poulsen frakomne Gjenstande, idet der navnlig ikke kan ansees tilveiebragt Eiendomsbeviis med Hensyn til nogen af disse, ligesom der ei heller findes Føie til, forsaavidt angaaer den ommeldte Dyr, at ansee Arrestanten for ulovlig Dugang med Hittegods. Hvad endelig angaaer Sigteisen for Betleri, er der ikke mod Arrestantens Benægtelse tilveiebragt noget Beviis for hans Straffskyld i denne Henseende.

Efter det Anførte, og idet der i Henhold til Straffelovens § 61 ikke vil kunne tillægges den ovennævnte Dom af 24de April 1856 Gjentagelsesvirkning, vil Arrestanten for det hos Gaardmand M. Mikkelsen udsvøvede Tyveri være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Tugthustrarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorefter Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair 8 Rd. hver, vil Underretsdommen være at fastsætte."

Nr. 201.

Justitsraad Bunken
contra

Carl Hansen og Lars M. Nielsen (Defensor Hansen),
for Overtrædelse af de bestaaende Bestemmelser om Befordring
mellem Taastrup og Rjøge.

Ramsø-Thune Herredets Politiretsdom af 22de Marts 1867: „Tilstalte, Gæstgiver Carl Hansen i Rjøge og Bognmand Lars Nielsen i Taastrup-Balby bør hver for sig erlægge en Bøde til Generalpostamtets Fattigklasse af 20 Rd., samt hver for sig erstatte Postvæsenet den bet for den afgivne Kjørsel mellem Taastrup og Rjøge tilkommende Fragt. At efterkommes inden 3 Sotemærker efter denne Doms loblige Forkyndelse under Afspærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de August 1867: „De Tilstalte, Gæstgiver Carl Hansen af Rjøge og Bogn-

mand Lars Nielsen af Taastrup-Balby, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, der under Salairerne til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ledison og Winther, 8 Rd. til hver, udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Institutsraad Bungen og Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Generalpost-directorens Forlangende og Amtets Ordre tiltales under nærværende, i 1ste Instants ved Kamms-Thune Herredets Politiret anlagte Sag Gjæstgiver Carl Hansen af Kjøge og Bognmand Lars Nielsen af Taastrup-Balby for Overtræbelse af Bestemmelserne om Befordring mellem Taastrup og Kjøge.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Tiltalte Hansen etableret en Omnibus eller Charabanc til 8 Personer mellem Kjøge og Corporalskroen, og Tiltalte Nielsen en lignende mellem bemeldte Kro og Taastrup, hvilke Befordringer ankomme og afgaae saaledes, at Passagererne kunne blive befordrede mellem Taastrup og Kjøge ved først at benytte den ene Tiltaltes Bogn og umiddelbart derpaa den anden Tiltaltes. Da det imidlertid er in confesso, at Afstanden mellem Kjøge og Corporalskroen ikke udgjør 2 Mill., og det samme er Tilfældet med Afstanden mellem Taastrup og Kroen, er det efter de bestaaende Anordninger utvivlsomt, at de Tiltalte ere berettigede til hver for sig at afgive Befordring til Corporalskroen, men Spørgsmaalet er, om de Tiltalte have været berettigede til efter foregaaende Aftale at etablere saadanne Befordringer, som ved at sættes i Forbindelse med hinanden i Virkeligheden afgive en sammenhængende Befordring udover 2 Mill.

Det er i Sagen oplyst, at hver Befordring bestaaer som et selvstændigt Helt, uden at der enten med Hensyn til Indtægter eller Udgifter finder noget Fællesskab Sted, og det er navnlig oplyst, at Betalingen af Passagererne er lægges særskilt for de 2 Befordringer til Kudsene paa hver enkelt Bogn, og at Betalingen for Bognenes Ophold i Kroen betales af hver af de Tiltalte for sit Vedkommende, samt at den ene Tiltalte ikke indstaaer Passagererne for Befordring med den anden Tiltaltes Bogn.

Men under disse Omstændigheder, der vise, at Foretagendet ikke er en fælles Entreprise, findes de Tiltalte ikke ved deres Forhold at have gjort sig

skyldige i Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Befordringsvæfene; thi at hver enkelt af de Tiltalte, forinden Rjersjelen paabegyndtes, har forviisjet sig om, at en anden Rjersjel, hvorved Foretagendet først vilde kunne betale sig, ogsaa etableredes, skjøndes ikke at indeholde noget kloeligt, naar det først, som in casu, er givet, at hver enkelt Befordring i og for sig er lossig.

I Henhold til det saaledes Anførte, og da der ingen Anledning findes til, som de Tiltalte have paastaet, at afvise Sagen, som ikke anlagt ved rette Forum, vilke de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale, og Sagens Omkostninger, hvormunder Salair til Actor og Defensor ved Overretten, der bestemmes til 8 Rd. for hver, blive at udrede af det Offentlige.

Politiiretsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere idømte Mulkt og paalagte at udrede Erstatning, vil følgelig være at forandre."

Nr. 2. Sognepræst **Einar Hjorleifsson** (Adv. Liebe efter Drbre)
contra

Jon Solvason og **Bigfus Bjertursson** (Ingen),
angaaende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at svare Landsskyld af Nybyggerstedet Harekøstadir til Citanten.

Nordermulla Sysjels Extraretsdom af 30te October 1856:
„De Indstævnte Jon Solvason og Bigfus Bjertursson bør, Een for Begge og Begge for Een, betale til Præsten Einar Hjorleifsson som Eier af Skjoldbolfsstadir, Landsskyld af Nybyggerstedet Harekøstadir med tolv Rigsdaler aarlig fra 14de October 1854, saafremt en anden Overenskomst derom ikke bliver truffen, men i modsat Fald bør de fravige Jorden med alt deres Gods til næstkommande Fardag. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale under nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Landsskylden bør udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og den forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 14de September 1863:
„Citanterne bør i denne Sag for Indstævntes Tiltale frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte Jon Solvason efter Overrettsdommens Afvigelse er afgaaet ved Døden, men at hans Arvinger, for hvem Høiesteretsstævningen er forkyndt, maae betragtes som indtraadte i Sagen i hans Sted.

Ved samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger, navnlig berøbt, at ikke blot de forskjellige Beboere af Omegnen, der af Citanten ere førte som Vidner, men ogsaa de fleste af de Vidner, som de Indstævnte have ladet afhøre, have forklaret, at de altid have hørt Jorden Harekøstadvir henregne til Gaarden Skjoldbolfsstadvirs Tiliggende, medens paa den anden Side de Indstævnte Intet have oplyst, der kunde lede til at formode, at dette Tiliggende skulde have en mindre Udstrækning, maa der ansees tilveiebragt et saa tilstrækkeligt Beviis, som der efter Forholdets Natur og Bestemmelsen i Landsleiebalkens Cap. 52 eller sammes Analogi i nærværende Tilfælde kan fordres, for, at Citanten har havt fuld Høie til som Eier af Skjoldbolfsstadvir at modsætte sig, at Jon Sølvason tog Jorden Harekøstadvir i Besiddelse som en herreløs Jord. Da nu Citanten Intet har forsømt af hvad der til Bevarelsen af hans Ret kunde fordres iagttaget af ham i Anledning af den af Jon Sølvason i Henhold til Frdn. 15de April 1776 begjærte, i Dommen omhandlede Udviisningsforretning, ligesom og det Jon Sølvason paa Grundlag af denne Forretning meddeelte Nybyggerbrev paa Harekøstadvir er udsærdiget med udtrykkeligt Forbehold af fuld Ret for Skjoldbolfsstadvirs Eier med Hensyn til dette Nybyggersted i enhver Henseende, maa Høiesteret billige, at det ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd under 30te October 1856 affagte Underretsdom er paalagt de Indstævnte, enten til Citanten at udrede Landsstyld af Nybyggerstedet, naar ikke anden Overenskomst kan træffes, af den ved Udviisningsforretningen fastsatte Størrelse, eller i modsat Fald at fravige Jordens Besiddelse. Underretsdommen, i hvis nærmere Bestemmelser Proceduren ikke giver Anledning til at gjøre nogen Forandring, vil saaledes blive at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at burde ophæves, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkomende Salair vil være at udrede af det Offentlige.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 24de Januar.

1868.

Tredie eller ekstraordinaire Sæffion.

Fredagen den 10de Januar.

Nr. 2. Sognepræst Cinar Hjørleifsson
contra

Son Sølvason og Vigfus Pjetursson (see forrige Nr.).

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkomne Doms Præmissjer hedder det: „Bønderne Son Sølvason og Vigfus Pjetursson have for Overretten indanket en Dom, affagt den 30te October 1856 i Nordermula Syssel, der tilpligter dem til Een for Begge og Begge for Een at betale Præsten Cinar Hjørleifsson, som Cier af Jorden Eljaldsøstadir, Landstyd af Nybyggerstedet Harelsstadir 12 Rd. aarlig fra 14de October 1854, hvis de ikke anderledes maatte komme overeens; i moshat Fald bleve de kjendte pligtige til at fravige Jorden til næstkommande Jarbag. Sagens Omkostninger bleve ophævede.

Denne Sag har veist sig af, at Citanterne have optaget til Beboelse et Nybyggersted paa Harelsstadir, som før heulaa øde, og faaet sig det udmaalt ved formellig Udviidningsforretning af 2den September 1854, og senere Nybyggerbrev fra Amtet af 14de October s. A. Paa Stedet, der hvor Jorden blev Citanten Son Sølvason udmaalt, møbte Præsten Cinar Hjørleifsson og

II. Kargang.

fremlagde nogle Tingsvidner, som han havde ladet optage, og hvormed Hensigten var at godtgjøre, at dette Jordstykke hørte til eller udgjorde en Deel af Jorden Skjoldsfstaders Tilliggende, hvilken Jord søder der op til og eiedes af Præsten. Dog blev der ikke under Udmaalingsforretningen afgjort Noget om, om det udmaalte Jordstykke udgjorde en Deel af Skjoldsfstaders Jorder eller ikke, hvorimod Eieren af Skjoldsfstader ikkun reserveredes Ret dertil, hvilket ogsaa er steet i det Nybyggerbrev, som Amtet gav Jon Sølvason angaaende Harekstader. Paa Grund af det nylig omhandlede Tingsvidne, hvor det hedder, at Harekstaders Jordtilliggende undertiden er bleven brugt af Bønderne paa Skjoldsfstader, samt paa Grund af Bestemmelsen i Bouds. Landstribes Lov Cap. 54, hvorefter Graubstjælet mellem bebyggede Jorder og Alminding skal være der, hvor Vidner sige, at de have hørt ældre fornuftige Mænd saa sige, antager nu Indsævnede, at han som Eier af Harekstader har Ret til Landstrib af dette Nybyggersted. Titanterne derimod nægte at betale Indsævnede Landstrib deraf paa Grund af, at de ikke ville indrømme, at han har Eiendomsret dertil, hvorimod de selv formene sig at være Eiere deraf efter Nybyggerloven. 15de April 1776.

Naar man betragter denne Lov, nærmere, vil man see, at den først indeholder nøiagtige Forordninger om, hvorledes den skal være sig ad, som agter at optage et Nybyggersted til Beboelse med de Rettigheder, som Loven indeholder, navnlig med Hensyn til hvorledes han bør indrette Indtællingen, for at Vedkommende kunne varetage deres Ret; Indtællingen er forskjellig, eftersom den Jord, som man agter at oprette Nybyggerstedet paa, ligger nede i Bygden (Loven § 1), eller oppe i Kvættet eller ubebygget Land ovenfor Bygden (§ 4), eller i Districter, der før have været beboede, men som senere ere bleve øde og ubeboede (§ 5). De, der formene at have Ret til Jorden, have da, medens Indtællingslisten løber, derom at underrette vedkommende Amtmand, der paa seer, at Sysselmanen udmaaler Jorden efter Indtællingslovens Udlob, hvad enten Nogen imidlertid har eldt sig hos Amtmanden som Eier deraf eller ikke (§§ 1 og 3). For det Tilfælde, at Nogen, medens Fristen løber, for Amtmanden har beviisliggjort sin uomtvistelige Eiendomsret til Jorden, kan Nybyggeren ikke erholde den som sin Eiendom, men ikkun, hvis den henligger udrykket, udvilt til Brug og Benyttelse med bestemte Rettigheder saavel ligeoverfor Eieren som det Offentlige (§§ 3, 10 og 11). Hvis derimod Ingen i dette Tidrum for Amtmanden har beviisliggjort sin uomtvistelige Eiendomsret til Jorden, synes der at være meget, som taler for, at andre Beviser for Vedkommendes Eiendomsret til Jorden ere præscriberede, end de, der omhandles i § 2, og som ere byggede paa, at den Jord, der begjæres udvilt, nødvendig maa høre til en eller anden Kæbjord, naar Hensyn tages til dennes Matrikelværdi (Dyrhed), og for at kunne fremkomme med saadanne Beviser, bør Dybbidderne af de nærmest tilstødende Jorder sævnes til at møde ved Udmaalingsforretningen. Naar saaledes Ingen ikke er fremkommen med Beviser for sin uomtvistelige Eiendomsret til Landstribingen eller godtgjort, at den, naar Hensyn tages til

hans Jords Matrikel=Dyrhed, nødsendig maa høre til denne sidste, erhølder Nybyggeren Jorden til Odal og Tje (§§ 9 og 11).

Det have Titanterne nu ikke udstøbt den almindelige i Frbu. befalede Indkaldelse, men dette vil dog neppe kunne være dem til Hindre eller Afbræk ligeoverfor Indstævnte, der just havde modtaget en særlig Stævning til at møde ved Udmaalingforretningen, og ogsaa møbte. Det af ham dengang fremlagte Tingsidne, der alene lyder paa og omhandler, at Jorden quæstionis for en liden Deel er bleven benyttet af Beboerne paa Jorden Skjoldsfstadir og uambertiden er bleven laant ud til Audre for der at samle islandsk Mos, til Svane- og Forellefangst, skjøntes saa meget mindre at kunne være et saadant uomtvisteligt Adkomstdocument for Tieren af Skjoldsfstadir til den udmaalte Jord, der omhandles i Frbu.s § 3, som det med klare og tydelige Ord hedder i Frbu.s § 2, at det ikke kan anses for nogen særlig Eiendom, omenndstfjndt de Omkringboende have pleiet at drive deres Kvæg paa en sliq Jord, saalænge som den og fordi den har ligget øde, da det ikkun skal være at betragte som en Alminding, hvorledes de end i dette Tidrum have benyttet eller brugt den, og dette staaer ikke i Strid med Jonsb. Landsleiebatt Cap. 26, thi 20 Mars Brug og Benyttelse giver ikke efter samme nogen Eiendomsret, maa tilveiebringer ene og alene Formobning for, at den, der i saa lang Tid har havt Gjenstanden eller Tingen, er deus formeentlige rette Eier fremfor Audre; men naar Talen er om en Jordstrækning, der henligger udhyret, saa har Loven meent, at en ringe og ubetydelig Benyttelse eller Brug deraf fra en Mabojord af, til hvilken den dog ikke, naar sees hen til dens Dyrhed, kan antages at høre, indeholdt i saa ringe Grad Formobning for Eiendomsret, at det (o: Brugen) ikke burde kunne være til Hindre for, at den eller de, der maatte ville opdyrke Jordstrækningen, kunde tage den i Besiddelse og erholde den som sin Eiendom. Bestemmelsen i Jonsb. Landsleieb. Cap. 52, som ovenfor er nævnet, er efter Rettens Skjønnende denne Sag uveksommende, thi der er kun Tale om Grænsfjessel mellem Alminding og en Jord, der er særlig Eiendomsret undergivet, og Besidshynden, der paahviler den særlige Eier ligeoverfor Almindingen, langt mindre stringent end ellers under og i Markfjesselstrætter mellem toende Jorder. Det skjøntes derfor ikke, at der er ført noget tilstrækkeligt Beviis for, at Indstævnte er Eier af Nybyggerstedet Harekfstadir, thi et saadant Beviis kan ingenlunde være indeholdt heri, at der under Udmaalingen og i det Jon Sølvason af Amtet givne Nybyggerbrev er forbeholdt ham hans Ret til Jorden ufortrænket, og ihvorvel Sjøfjelmaunden og Amtmanden saaledes have reserveret ham hans Ret, saa kan der heller ikke deri ligge, at de have givet Indstævnte nogen anden eller større Ret over Nybyggerstedet, end der af andre Grunde maatte tilkomme ham, ligesom de og heller ikke vare istand til at give ham nogen anden eller større Ret derover. Heraf følger da atter ligesrem, at saalænge Indstævntes Eiendomsret over Nybyggerstedet er uvis, kan der ikke til dømmes ham, som Eier, Landsfjeld deraf; men at der skulde være en anden særlig Grund for, at han havde Ret til Landfjeld deraf, er ikke af ham hævret; thi det synes at være klart, at da Retten til at oppebære Landfjeld af en Jord er en Følge af Eie-

rens Eiendomsret, maa den, der fordrer Landstylden, bevise sin Eiendomsret til Jorden, hvis Besidderen ikke vil indrømme hans Eiendomsret til samme, og hvis nu Opsidderen bygger denne sin Benægtelse, hvilket Citanterne gjøre, paa, at han anser sig for Eier af den af ham beboede Jord, synes det at være nødvendigt, at Trættens om Eiendomsretten forinden ved Dom bliver afgjort, og det vil da være dens Sag, der gjør Forbring paa Landstylden, at faae Dom for sin Eiendomsret til Jorden, førend han kan forbre sig tilkjendt Landstyld af samme, thi den Dom, der i denne Henseende tilkjendte ham Ret til Landstyld, maatte nødvendig gaae ud fra, at han havde Eiendomsret til Jorden, eller en langt mere udstrakt Ret berover end den, han under Sagen har gjort gjældende og som Modparten har benægtet, at det tilkom ham. En Sag angaaende Landstyld er ogsaa strengt taget en Gjældsag; men en Sag om, hvem der er Eier af en Jord, er en Eiendomsstrætte-Sag, i hvilke Sager der efter N. L. 1—7—1, der her er gjældende i den Materie, bør tages Meddomsmænd, men ikke i Gjældsager eller de Sager, der reise sig om Landstyld. Alle Voogdingens Bestemmelser angaaende, at Meddomsmænd skulle medtages i alle Sager angaaende Eiendomsstrætter, vilde ganske tabe deres Betydning, hvis man kunde anlægge Sager som Landstyldsager, og under dem faae sig Eiendomsretten indirecte tilkjendt. Da Landsoverretten saaledes af ovennævnte Grunde ingenlunde kan skjønne, at der er ført et saa tilstrækkeligt Beviis for, at Indstævnte er Eier af Rphbyggerstedet Harekshabir, at der kan tilkjendes ham som saadan Landstyld af Jorden, ville Citanterne være at frifinde for Indstævnets Eiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.“

Tirsdagen den 14de Januar.

Nr. 248.

Advocat Liebe

contra

John William Brunsdorff eller Bromsdorff

(Defensor Hansen),

for Lyveri.

Christiansteds Extraretsdom af 23de August 1867: „Til-talte John William Brunsdorff bør at hensesættes til Forbedrings-huusarbejde i 4 Aar. Saa betaler han og samtlige af Actionen lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23de October 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for
Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler
til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Under nærværende, ved Christiansteds Extraret den 23de August d. A. paabømte Sag, hvorunder Arrestanten John William Brunsdorff eller Bromsdorff tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestrykes ved hvad ellers under Sagen er fremkommet, godtgjort, at han om Eftermiddagen den 20de Jul d. A., da han passerede Plantagen Gulben Rod, har, idet han forlod Louise Barnes's Huus, hvor han var standset for at faae en Drit Vand, bortstjaalet en udenfor Døren til Tørrer ophængt, til Doll. 1. 40 vurderet Skjorte, som han strax efter fandtes isjvi, og som er tilbageleveret dens Eier, der har fremsat det videre Erfinding.

Arrestanten, der er født her paa Ven i 1828 og ifølge Christiansteds Extraretsdom af 25de Juni 1859 for Tyveri straffet med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og efter Frederiksteds Extraretsdom af 10de Juli 1862 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes for Bedrageri eller Tyveri, vil da for det af ham nu begaaede Tyveri være at ansee som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Fredn. 11te April 1840 §§ 79 og 15, og findes Straffen ved den indankede Dom passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 245.

Advocat Hindenburg

contra

Anders Jørgensen (Defensor Klubien),

for bedragerisk Forhold.

Saaag Herreds Extraretsdom af 27de August 1867: „Tiltalte, Huusmand Anders Jørgensen af Nævershuus, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Gormsen 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Kramer 4 Rd. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de No-

vember 1867: „Herrestingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salsair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Steinhil og Seibelin, betaler Tiltalte, Huusmand Anders Sør-gensen af Nævershuus, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-terne Hindenburg og Klubien for Højesterets be-taler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilfaaelse, der stemmer med det isvrigt Oplyste, er det under nærværende, i 1ste Instans ved Baag Herreds Extraret mod Tiltalte, Huusmand Anders Sør-gensen af Nævershuus, for bedragerisk Forhold anlagte Sag tilstrækkelig beviist, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, idet han, da han den 15de Juni d. A. havde indfundet sig hos Huusmand Jens Rasmussen af Nyrup og fore-givet, at han var kommen for at indfri et til Sidstnævnte under 19de De-cember 1859 udfærd, paa 600 Rb. lydende Gjaldsbeviis, hvori Staldkarl Hans Rasmussen paa Frederikslund var Iodlagen med 400 Rb., benyttede et Diebstik, hvori Jens Rasmussen var gaaet bort for at hente sin Medcreditor, til hem-melig at bortferne sig med Gjaldsbeviset, som han havde faaet Jens Rasmussen til at fremtage og overlade sig til Gjennemsyn, hvorefter han i sit Hjem gav Beviset en, dog ikke med Underskrift forsynet Paategning om at være indfriet, og da de to Creditorer næste Dag indfundt sig hos ham og forlangte Obliga-tionen ubleveret, nægtede at efterkomme dette Forlangende, idet han paastod at have betalt Jens Rasmussen Beløbet.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født i 1835 og ikke er befunden tidligere at have været straffet eller tiltalt, være at anses efter Straffelovens § 252, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte efter foranævnte Straffebestemmelse er isættt lige Fængsel i 5 Dage, være at modificere, medens den i Henseende til de angaaende Actionens Omkostninger træfne Bestemmelser vil være at stadfæste.“

Nr. 241.

Advocat Henriksen
contra**Wilhelm Fischer** (Defensor Brock),

der tiltales for Indbrudsthyveri.

Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 10de October 1867: „Arrestanten Wilhelm Fischer af Middelfart bør behandles i Overeensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 29de Marts d. A.; faa udreder han og alle af Actionen lovligt skydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Møller og Defensor, Procurator Brendstrup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 25de November 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Haascen, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Wilhelm Fischer, der under nærværende Sag tiltales for Indbrudsthyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde tilfræktelig godtgjort, at han, efterat have den 28de August d. A. ved sin Vandrebogs Bisering paa Politikammeret i Aarhus bemærket, at der i Politifuldmægtigens Pult sammesteds fandtes en Pose, der efter Udseendet at dømmes maatte indeholde en større Pengesum, har, da han allerede havde forladt Aarhus og var kommen omtrent $\frac{1}{2}$ Mil paa Veien til Skanderborg, bestuttet at vende tilbage til Aarhus for om muligt den følgende Nat at stjæle det ovennævnte Pengebeløb eller en Deel af samme paa Politikammeret. Arrestanten vendte nu tilbage til Aarhus, og ankommet Kl. mellem 9 og 10 udenfor den Gaard, i hvis Bagbygning Politikammerets Contoirer ere, gik han gjennem en Port, der fandtes i Planterøvet udenfor Forhuset, der var under Ombygning og var ubeboet, op i selve Forhuset, hvor han holdt sig skjult i nogen Tid, og udtog her af Døren 4 Røgler i den Hensigt at forsøge med en af disse at aabne

Døren til Politiflammerets Contoir, hvorpaa han mellem Kl. 10 og 11 gik over i Dagbygningen, hvor han, efterat have prøvet de af ham tagne Nøgler, opnaaede med en af disse at faae Døren til Politiflammerets Contoirer lukket op. Han gik derpaa ind i Contoiret, hvor han fandt nogle Svovlsikker, ved Hjælp af hvilke han orienterede sig, og efter i et tilstødende Contoir at have sat sig i Besiddelse af 2 mindre Nøgler, aabnede han med den ene af disse Politifuldmægtigens Pult, men da han ikke her fandt den omhandede Pengepose, hvilken Politifuldmægtigen efter Sagens Oplysninger havde medtaget, da han om Aftenen havde forladt Contoiret, tog han nogle i Pulten løst ventigende Pengestykker, nemlig 1 Rigsdaler, 1 Markstykke og 1 Skilling, hvormed han, idet han blev forstyrret ved at et Fruentimmer, der boede i Mellembygningen og havde fundet det mistænkeligt, at der var Lys paa Contoiret paa den Tid, spurgte om hvem der var paa Contoiret, ilfsomt bortfjernede sig, og da Porten til Gaden imidlertid var lukket, sprang han over Plankeværket, men paa Fruentimmerets Anffrig blev han derpaa anholdt.

Nøglerne, som Arrestanten borttog i Forhuset, ere komne tilstede og vurdere til 20 § Stykket, medens de 2 mindre Nøgler ere befundne at være uden Værdi. Det borttagne Pengebelsøb, hvoraf Rigsdalerstykket var faldt, og hvoraf det øvrige tilhørte Politifuldmægtigen, er ligeledes igjen bragt tilstede.

Arrestanten, der er født 1811 og, efterat være straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri, ved Høieseretsdom af 20de Juni 1832 for natligt Indbrud efter Frdn. 20de Februar 1789 § 4 blev dømt til Ragsstraffning og Fæstningsarbeide paa Livstid, hvilken Straf ved Igl. Resolution blev forandret til Tugthushusarbeide paa Livstid, blev derefter, da han undveg fra Straffeanstalten og paany begik Indbrudstyveri, ved Høieseretsdom af 17de Marts 1835 efter Frdn. 20de Februar 1789 § 5 dømt til Ragsstraffning, Brændemærke samt Fæstningsarbeide paa Livstid, af hvilken Straf Arrestanten dog ifølge Igl. Resolution blev fritagen for Brændemærket, og da han atter undveg og begik Indbrudstyveri, blev han ved Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 22de September 1848 i Henhold til Placat 19de November 1803 dømt til Hensættelse fra Livstid i Raskphuset, hvorfra han i 1862 overskyrte sig til Tugthuset og i 1865 i Forsbedringshuset. Ved allerhøieste Resolution af 29de Marts d. A. blev Arrestanten Høiet Friheden paa den Betingelse blandt Andet, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, dog med Undtagelse af Betleri og Løsgængeri, som ikke medfører større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthushusarbeide paa Livstid.

I Henhold hertil, og da Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig i et Tyveri, der henhører under Straffelovens § 232 og § 229 Post 4, er han ved Underrettsdommen retteligen dømt til at behandles i Overensstemmelse med den anførte Igl. Resolution af 29de Marts d. A., og vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at fastsætte."

Nr. 247.

Abbeccat Broc
centra

John Thomas Linnard (Defensor Hindenburg),
for bedrageriff Forhold og Overhørigbed med et ham af Politiet
givet Tilhold.

St. Thomæ Politiretsdom af 23de Juli 1867: „Arrestant
John Thomas Linnard henses til Tvangsarbeide i 90 Dage og
udbreber Omkostningerne med sin Arrest. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16de October 1867:
„Arrestanten John Thomas Linnard bør henses til Tvangsar-
beide i 60 Dage. Saa betaler han og samtlige af Sagen skydende
Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der tilstræffelig
Føie til at antage, at Tiltalte har gjort sig skyldig i nogen mod-
villig Overtræbelse af det ham under 15de Februar 1866 givne
Polititilhold, hvorfor det maa billiges, at han ved den indankede
Dom ikke er funden skyldig til Straf for Løsgængeri. Hvad
Sigtelsen for bedrageriff Forhold angaaer, kan det ikke med Til-
taltets Benægtelse ansees bevist, at han har forsat det under Sa-
gen omhandlede Salg af Brænde, efterat Plantageeier Brewer
harde forbudt ham at vedblive dermed. Derimod er det godtgjort,
at han har forbrugt Penge, som han havde modtaget for solgt
Brænde og som tildeels tilkom Brewer; dette Forhold henhører
under Frdn. 11te April 1840 § 44, og da den ham ved Overrets-
dommen efter denne Lovbestemmelse sammenholdt med Afd. 6te
Januar 1852 § 2 Nr. 2 tilkjendte Straf af 60 Dages Tvangs-
arbeide findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Ac-
tionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Broc og Hindenburg
for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler
til hver.

I den inbaulede Doms Præmiøfer hebbet det: „Ved St. Thoma Politiretsdom af 23de Juli d. A. er Arrestanten John Thomas Finard for bedragerisk Forhold og Tilfældet af et ham af Politiet givet Tilhold anseet med Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage.

Det er nu ogsaa, tilbeels ved Arrestantens egen Tilfaaelse, og ellers ved hvad forsvørigt under Sagen er fremkommet, oplyst, at Arrestanten, der den 15de Februar 1866 havde faaet et Tilhold til Politikammerets Løsgængerprotocol, under sædvanlig Straffetruusel, om at staa sig lovligt Erhverv og inden Attendebagen derefter fremstaae med Beviis derfor, men forsvørigt siden den Tid synes at have levet af tilfældigt Arbejde, har nogen Tid før sin Anholdelse indgaaet en Contract med Cieren af Plantagen Agnes Fancs, Brewer, om, at han skulde hugge Brænde for ham paa hans Plantage paa Birkaa, at de skulde dele de ved Salget af Brændet indvundne Beløb, efter Brewers Forklaring saaledes, at de hver fik det Halve, efter Arrestantens Forklaring saaledes, at Cieren kun fik en Trediedeel, og at Arrestanten derpaa paa egen Haand har disponeret over et Parti Brænde og navnlig derfor modtaget et Beløb af Dcll. 11, som han alene har forbrugt, uden at afgive til Brewer hans Andeel. Det maa derhos antages, at Arrestanten har fortsat Salget af Brændet, efterat Brewer, der forsvørigt ved et Budskab fra Arrestanten selv havde faaet Kundskab om Arrestantens Dispositioner, havde forbudt ham at vedblive dermed, uden at det dog tydelig fremgaaer i hvad Omfang, ligesom det ialtfald er oplyst, at han efter den Tid har modtaget og beholdt Penge for Brændet. Det maa derfor, da Brewer har forfulgt Sagen, tilliges, at Arrestanten, der er 28 Aar gammel, født paa Tortosa og angives ifølge Politiretsdom af 2den Januar 1866 for bedragerisk Forhold at have været straffet med 48 Timers Fængsel paa Saub og Brød, ved den inbaulede Dom er anseet skuldig i bedragerisk Forhold, der maa henføres under Frbn. 11te April 1840 § 44.

Forfaabidt dernæst Arrestanten er siglet og dømt for Overtrædelse af det ham som ovenmeldt givne Tilhold, da findes der herfor, navnlig allerede af den Grund, at der i den lange Tid af over et Aar, der er forløben siden dets Givelse, Intet derefter fra Politiets Side er foretaget, ikke at burde paalægges ham Strafsansvar.

Den Straf, Arrestanten efter det Foranstaende har forskyldt, findes i Overeensstemmelse med Frbn. 11te April 1840 § 1 og Anordningen 6te Januar 1852 § 2 Nr. 2 passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 60 Dage, hvorhos Arrestanten vil have at udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger.“

Nr. 240.

Advocat Klubben

contra

Hjal Sørensen (Defensor Bunken),

for at have mishandlet sin Kone.

Silkeborg Virks Extraretsdom af 6te September 1867: „Tiltalte, Arbeidsmand Hjal Sørensen af Silkeborg, bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af denne Sag sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zilian 5 Rd. R. M. og til Defensor, Procurator Hjerregaard 4 Rd. R. M. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 25de November 1867: „Tiltalte Hjal Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Saaacsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Klubben og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Hjal Sørensen for at have mishandlet sin Kone.

Tiltaltes Hustru har forklaret, at hun fra nogle Maanedes efterat hun for 10 Aar siden blev gift med Tiltalte er bleven voldelig behandlet af denne, idet han ofte har slaaet hende med knyttet eller slaaet Haand i Ansigtet, ruffet hende i Haaret og engang, da hun var i Barselseng med det tredje Barn, banket hende med et Spanstrør paa den bare Krop; hun har derhos udsagt, at hun har haad syulige Mærker deraf baade i Ansigtet, t. Ex. af at hun slog hende med en Flaske i Hovedet og paa Kroppen, samt at der oftere er slygt Blod af de hende af Tiltalte bibragte Saar, og at Mishandlingerne oftest ere udøvede af Tiltalte, naar han var svirende, men at det ogsaa har truffet sig, naar han ikke var svirende; hun forklarede derhos først, at hun i Juli Maaned d. A. havde seet sig nødsaget til at forlade Tiltalte, men det fremgaaer idvigt af Sagens Oplysninger, at de endnu leve sammen, i hvilken Henseende Tiltaltes Hustru under et isølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør har

ufagt, at hun ikke kan afstrybe Samlivet, fordi hun intet Tilflugtssted har. Tiltalte har erkendt Rigtigheden af sin Hustrus foransætte Forklaring — hun at han ikke vil have banket hende med et Sponstrør i Sengen — og han har særligt vedgaaet at have slaet sin Hustru med flad og knyttet Næse i Ansigtet samt at have bibragt hende Saar, saaledes at Blodet er flydt, men uden at Saarene dog have været af videre Betydning. Denne Tiltaltes Tilfælde besværes nu endvidere ved Sagens øvrige Oplysninger, og navnlig deels ved et Vidnes Forklaring om engang i forrige Vinter at have seet Tiltalte rive Kjoelen af sin Hustru, samt østere at have hørt hende strige og at have maattet ile hende til Hjælp i de 3 Aar, hun og Tiltalte fra November 1864 have boet stille hos Vidnet, deels ved 2 andre Vidners Forklaringer om, at de i den Tid af henholdsvis 3 Aar og 1 Aar, hvori de have boet i Huus sammen med Tiltalte, ofte, og navnlig om Aftenen og Natten, have hørt, at der mellem Tiltalte og hans Hustru har været Skænderi, som sædvanligvis er endt med, at Sibsnævnte har streget og jamret, ligesom de derefter have hørt, at Tiltalte — ogsaa ved Nattetid — har sat sin Hustru ud af Døren, uden at de isøvrigt vide, om hun da er gaaet ud paa Gaben eller er forbleven i Huset, idet det ene af Vidnerne dog har udsagt, at hun et Par Gange er kommen ind i hans Leilighed og har siddet paa en Stol Natten igjennem, og det maa herefter anses tiltrækkelig godtgjort, at Tiltalte har mishandlet sin Egtfælle under deres Samliv. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, og hvis — isøvrigt af hans Hustru udsagte — Anbringender om, at hun har folgt af deres Tøi, nægtet at udføre Arbejde for ham, slådt ham ud, engang slaet ham i Panden med en Øxe samt været en daarlige Kone, ikke kunne komme i nogen videre Betragtning, være at ansæe efter Straffelovens § 202 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 246.

Advocat Klubien

contra

Thor Christensen (Defensor Levinson),

for Thyveri.

Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 3die Juni 1867: „De Tiltalte, Huusmand og Fisser Peder Sauer Jensen af Jersøby og Huusmand og Fisser Thor Christensen af Fuur bør enhver især henføres i Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 8 Dage, hvorhos de in solidum bør udrede alle Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Calundann og til Defensor, Procurator Schjellerup 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 7de October 1867: „De Tiltalte Peder Sauer Jensen og Thor Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage. Saa udrede de og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Thor Christensens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hisserne Peder Sauer Jensen og Thor Christensen for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at de den 30te April d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 have fra en i Rytløbing Havn liggende Baad, der tilhørte Boelsmand Erik Mortensen af Grætrupskov — som paa den Tid var goaet ikland — tilvænt sig henved 2 Sneje Sild samt en Riiskurs, idet Tiltalte P. S. Jensen overeensstemmende med den mellem de Tiltalte i saa Henseende trufne Afrale gif ned i Baaden og borttog de nævnte Gjenstande, medens Tiltalte T. Christensen blev staaende ovenfor ved Bolværket for at holde Vagt og i paa kommende Tilfælde advare P. S. Jensen. De ommeldte Sild hare de Tiltalte derefter i den sjaalne Kurs op i Byen, hvor de senere samme Aften forærede endeel af Sildene i Forening med en Mand i Byen, hos hvem de fik dem tilkøvede, og den følgende Morgen solgte de de tiloversblevne Sild, 21 Stkr., for 20 f. De Tiltalte have nu vel, efterat Sagen var foretagen for Ertretten, villet gjøre gjældende, at de ved den omhandlede Leilighed vare i den Grad berusede, at de vare i en besidsløs og utilregnelig Tilstand, men ligesom dette Anbringende maa ansees modbevist ved de i saa Henseende afgivne edelige Vidnesbyrd af flere Personer, der den anførte Aften have været sammen med dem, saaledes vil der ei heller kunne tages noget Hensyn til det af de Tiltalte derefter fremsatte, men af Intet bestyrkede Foregivende om, at de have haat isubde at betale de af dem borttagne Sild. Sildene og Kurven ere tilsammen ansatte til en Værdi af 40 f, og Eieren har frakaldet Krav paa Erstatning.

For det omhandlede Tyveri vilke de Tiltalte, af hvilke P. S. Jensen er

søbt i 1827 og T. Christensen i 1829, og som — med Undtagelse af, at T. Christensen har været anseet ved Politiretten for Overtrædelse af Fisseriloven med en Bøde af 1 Rd. og i Orlogstjenesten med en arbitrair Straf for Uredelighed — ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at anse efter almindelig borgerlig Straffelov § 228 cfr. § 47, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver af dem.“

Fredagen den 17de Januar.

Nr. 38. Niels Christian Hansens Enke **Sidsel Hammerich Hansen** i Forening med hendes nuværende Mand Anders Peterfen (Advocat Hansen)
contra

Landmaaler og Landvæsenstommisfær **J. C. Baden** og **Ben-**
dix Andreas Heide Baden (Advocat Broch),
angaaende Spørgsmaalet om de for de Indstævnte af Kjøbecontract af 23de December 1853 om Gaarden Kjærgaard og de øvrige herhenhørende Documenter flydende Forpligtelser og det for dem dermed forbundne Ansvar.

Bølling-Korre Herredstingsdom af 3die April 1862: „Indstævnte, Landmaaler J. C. Baden af Høe Sogn, bør under en Mulet af 5 Rd. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, overensstemmende med den under Sagen omhandlede Kjøbecontract af 23de December 1853 med Tillæg af 8de April 1854 og i Henhold til den ligeledes ommeldte Interessentffabscontract af 12te Mai 1855, meddele Citantinden Sidsel Hammerich Hansen, Enke efter Gaardeier Niels Christian Hansen i Venner, og Medinteressent Bendix Andreas Heide Baden hver for en Halvdeel Skjøde paa Gaarden Deiberg Kjærgaard i Deiberg Sogn med Hartkorn 8 Tdr. 6 Skpr. 2 Fdkr. ¼ Alb., Gammelflat 51 Rd. 72 f, med Andeel i Konge-, Korn- og Dvægtiende, Besætning, Ind- og Udbo, Alt imod at erholde udbetalt den tilbagestaende Deel af Kjøbesummen 10,000 Rd. med resterende Renter. Endvidere bør Indstævnte Bendix Andreas Heide Baden til Citantinden Sidsel Hammerich Hansen ubrede en saadan Erstatning for det Tab, hun har lidt ved at forholdes Nydelsen af hendes Ret efter den ommeldte Interessentffabscontract

af 12te Mai 1855, navnlig derved, at Realisationen af fornævnte Eienedom Deiberg Kjørgaard med Befætning, Ind- og Udbo nu ikke kan foregaae under saa heldige Conjunctioner som i Foraaret eller Sommeren 1857, som det af uvillige inden Retten udnævnte Mænd bestemmes. I Processomkostninger betaler Indstævnte Vendig Andreas Heide Baden til Citantinden Sidse Hammerich Hansen 60 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afbørd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juni 1855: „Citanterne, Landmaaler og Landvæsencommissair S. C. Baden og Vendig Andreas Heide Baden, bør for Indstævnte, Enkemadame Sidse Hammerich Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i de foregaaende Instantsfer nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten ikke er fremsat for Højesteret, hvortil der ikke fra de Indstævntes Side er contrapaaanket, og at der ikke findes Anledning til Afvisning ex officio.

I Sagens Realitet tiltræder Højesteret det i den indankede Dom antagne Resultat i Henhold til de i samme derfor ansførte Grunde, og Dommen vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjenkes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Med en imellem Citanter, Landmaaler og Landvæsencommissair S. C. Baden, og hans Søn, Citanten Vendig Andreas Heide Baden, under 23de December 1853 oprettet Kjøbecontract solgte Førstnævnte til sin ommælte Søn for en Kjøbesum af 8,800 Rd. samt Udelsen af en Aftægt m. m. den ham tilhørende Gaard, Kjørgaard i Deiberg Sogn, af Hartkorn nyt Matr. 8 Tdr. 6 Skp. 2 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb., med Befætning og Inventarium samt Liendeparter, paa Billaar blandt andet, at der ved Gaardens Tiltrædelse den 1ste April 1854 af Kjøbesummen skulde udbetales 160 Rd., at der i Juni Termin 1855 kunde opsiges 1600 Rd. til Ud-

betaling i 11te December Termin f. N., og at der i Sidstævnte Termin skulde meddeles Kjøberen Skjæde paa Eiendommen, imod at han udfædte Pantobligation for den Deel af Kjøbesummen, som da maatte restere. Denne Contract saavel som en Tillægscontract af 8de April 1854 — hvorefter nogle i Kjøbecontracten betingede Aftægtspræstationer m. m. skulde fortsalde, imod at Kjøberen forpligtede sig til at betale Sælgeren deels i forskjellige Terminer deels efter Opfigelse 1360 Rd. — er underskrevet af Indstævnte Sidst Hæmmerich Hansens senere afdøde Mand, Gaardeier Niels Christian Hansen i Bergen, som Selvfaldnerecautionist for Kjøberen, Citanten B. A. S. Baden, og begge Contracter ere tinglyste den 16de April 1857.

Under 12te Mai 1855 indgik imidlertid Citanten B. A. S. Baden — der allerede ved en den 23de December 1853 dateret Declaration havde givet fornævnte N. Chr. Hansen Tilskaaelse for, at denne havde Halvpart i den fornævnte Handel imod at forstrække ham med de Penge han dertil behøvede — en saakaldet Interessentfæltscontract med N. Chr. Hansen, ved hvilken Contract, der først er tinglyst den 5te Marts 1857, B. A. S. Baden erklærede Gaardeier N. Christian Hansen for sin Medinteressent for den halve Andeel i Gaarden Kjørgaard med Tilhørende og Tilhørende, Alt saaledes som denne Gaard ved Kjøbecontracten af 23de December 1853 og Tillægscontracten af 8de April 1854 var B. A. S. Baden overdraget, idet det i Contracten derhos særligt hedder, at N. Chr. Hansen paa disse Vilkaar havde paataget sig at udbrede den resterende halve Deel af den oprindelige Kjøbesum 8,800 Rd. samt Halvdelen af det i Tillægscontracten af 8de April 1854 fastsatte Beløb af 1,360 Rd., for hvilke Summer, saavel som for hvad N. Chr. Hansen senere maatte forstrække B. A. S. Baden med, Sidstævnte skulde udfædte Obligation til Hansen med Pantet i Eiendommen; det erklæredes derhos for en Selskabsfølge, at N. Chr. Hansen og B. A. S. Baden — hvilken sidste skulde forblive paa Gaarden som Bestyrer — skulde tage lige Deel i Gaardens Indtægter og Udgifter; endelig indeholder Contracten Bestemmelse om, at den ophører enten 1) efter fælles Overenskomst, 2) efter 14 Dages Opfigelse fra en af Siderne, eller 3) ved den ene eller begge Contractenters Død.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbandede Dommens Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udendages, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogkæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenalske Boghandel (H. Høgel).
Hjeldsøe & Sønderup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 34.

Den 31te Januar.

1868.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Fredagen den 17de Januar.

Nr. 38. Niels Christian Hansens Enke Sissel Hammerich Hansen
i Forening med hendes nuværende Mand Anders Petersen
contra
Landmaaler og Landvæsenstommisfær J. C. Baden og Wendig
Andreas Heide Baden (see forrige Nr.).

Efterat N. Chr. Hansen i Foraaret 1857 var afgaaet ved Døden, lod Indskævnte Sissel Hammerich Hansen, der hensad i uflistet Bo, under 2den Mai 1857 Citanten B. A. S. Baden ved Notarius publicus blandt Andet af-
fordre Erklæring, om han vilde overtage hele Eiendommen med Besætning og Inventarium og i saa Fald til hvilken Priis, eller om han var enig med Indskævnte i, at Alt snarest mulig stilledes til Auction, hvortil B. A. S. Baden imidlertid erklærede, at da han ikke havde opfyldt de Pengesforpligtelser og navnlig de Udbetalinger, som i Kjøbecontracten vare stipulerede, havde hans Fader i Efteraaret 1856 overtaget Gaarden, og var saaledes den mellem dem oprettede Kjøbecontract ophævet og Citanten J. C. Baden Eier af Gaarden.

I Anledning af det saaledes Passerede har Indskævnte under nærværende Sag søgt begge Citanterne til Oplysning af de iudgaaede Contracter og navnlig paaftaaet dem under Dagmuelt tilpligtede, B. A. S. Baden at berigtige den tilbageværende Deel af Kjøbesummen efter Contracten af 23de December 1853 og J. C. Baden samtidig hermed at udsæde lovførmeligt Skjøde enten til B. A. S. Baden alene eller til ham og Indskævnte i Forening i Medhold af Interessentstabscontracten, samt Een for Begge og Begge for Een at erstatte Indskævnte det Tab, hun har lidt ved ikke at kunne gjøve sin Ret efter Interessentstabscontracten gjælbende, og ved Underrettsdommen ere disse Paa-
sønde forsaavidt tagne til Følge, at Citanten J. C. Baden er under en daglig

Målet af 5 Rbd. tilpligtet overensstemmende med Kjøbecontracten af 23de December 1853 med Tillæg af 8de April 1854 og i Genhold til Interessent-Subscontracten af 12te Mai 1855 at meddele Indskævnte og B. A. S. Baden, hver for en Halvdeel, Skøde paa Gaarden med Tilhørende m. v., mod at erholde udbetalt den tilbageblaaende Deel af Kjøbesummen 10,000 Rbd. med resterende Renter, hvorhos Titanten B. A. S. Baden er tilpligtet at betale Indskævntes Erskaning efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, hun har lidt ved at forholdes Ryddelsen af hendes Ret efter Interessent-Subscontracten af 12te Mai 1855, navnlig derved, at Realisationen af Eiendommen med Tilhører nu ikke kan foregaae under saa heldige Conjunctioner som i Foraaret eller Sommeren 1857, samt i Processomkostninger for Underretten 60 Rbd.

Deene Dom tilligemed en den 13de December 1860 affagt Kjendelse, hvorved en af Titanterne neblagt Afvisningspaastand er forkastet, er nu af Titanterne indanket her for Retten, hvor de principalt have gjentaget deres Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten og in subsidium paastaet sig frifundne for Indskævntes Tiltale, medens Indskævnte procederer til Underrettsdømmens Stabsafstelse.

Forfaavidt Titanterne til Støtte for deres principale Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten have paaberaabt sig, at de efter Bestaffenheden af de Forbringere, Indskævnte søger at gjøre gjældende mod enhver især af dem, ikke lovligt skulde kunne søges under samme Sag, idet Søgsmaalet vilde indeholde en utilledelig Cumulation, kan der ikke gives dem Medhold, da Søgsmaalet i det Hele ifkun gaaer ud paa at erholde en Auerkjendelse af Indskævntes formeentlige Ret til at være deelagtig i det af B. A. S. Baden med hans Fader affluttede Kjøb, samt paa at frembringe en dermed stemmende Dødspløkke fra begge Titanternes Side af de Forpligtede, som isølge dette samme Retsforholds Natur skulde paahvide enhver især af disse, og den Omstændighed, at Titanternes formeentlige Forpligtede ere af en indbyrdes forskjellig Bestaffenhed og tildeels endog ligesrem modstaaende, ikke kan medføre, at Indskævntes Søgsmaal, der, som meldt, kun gaaer ud paa at opnaae en Ordning af det Retsforhold, hvori hun formener at være indtraadt til begge Titanterne, skulde ansees at angaa flere forskjellige Gjenstande, der ikke egne sig til at indbrages under een Sag. Da nu derhos Titantien J. E. Baden i Genhold til L. 1—2—18 ikke med Røie kan protestere imod, at Sagen ogsaa for hans Vedkommende er paataalt ved den Ret, under hvilken den paagjældende Eiendom er beliggende, uagtet denne ikke er hans personlige Børneting, samt da de Grunde, Titanterne isøvrigt have paaberaabt sig for Sagens Afvisning, maae ansees at vedkomme Realiteten og saaledes ikke kunne medføre Afvisning, vil den herom neblagte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Med Hensyn til Sagens Realitet have Titanterne gjort gjældende, at Kjøbecontracten af 23de December 1853 i December 1856 efter Overenskomst mellem dem er bleven hævet, og efter Sagens Oplysninger er ogsaa den i Titantien J. E. Badens Børge berovende Gjenpart af Kjøbecontracten meddeelt en af begge Titanterne understrevet Paategning, der er dateret den 30te December

1856 og gaaer nd paa, at da B. A. S. Baden ikke havde kunnet ubbetale 1600 Rd., der af J. E. Baden i Juni Termin 1856 vare ham opfagte til Udbetaling i 11te December Termin s. A., havde de efter mindelig Overenskomst læsset Kjøbecontracten som ugyldig, og at Gaarden med Forder og Besætning igjen var overdraget J. E. Baden til fri Raadighed. Vel har nu Indskævnte formeent, at den saaledes passerede Ophævelse af Kjøbecontracten i Forhold til hende maa være en Nullitet, idet Citanten B. A. S. Baden i Genhold til den med Indskævntes afsøde Mand indgaaede Interessentfabscontract maatte være uberettiget til eensidigt at ophæve Kjøbecontracten og Citanten J. E. Baden til at modtage denne Ophævelse, hvortil kommer, at Erklæringen om Ophævelsen ikke er paategnet den originale Kjøbecontract — der paa den Tid, Ophævelsen stede, var med B. A. S. Badens Vidende og Villie indsendt til Omstempling — og at den onnmeldte Ophævelsespaategning saaledes formeentlig i Genhold til Frdn. 9de Februar 1798 § 2 i intet Fald kunde have Rettsvirkning ligeoverfor Trediemand, der havde erhvervet Andeel i de Rettigheder, Kjøbecontracten kunde give; men ligesom den sidstnævnte Indsigelse ikke kan tillægges nogen Betydning, da Frdn. 9de Februar 1798 § 2 ikke uden videre kan anses anvendelig med Hensyn til Documenter, der som det paagjældende have tilhørende Retshandeler til Gjenstand, saaledes maa det efter Indholdet af den mellem afsøde N. Chr. Hansen og Citanten B. A. S. Baden oprettede Interessentfabscontract, ved hvilken Sidstnævnte, som meldt, udtrykkelig tilfører N. Chr. Hansen Panteret i Eiendommen, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, deriblandt navnlig Indholdet af en af Citanten B. A. S. Baden til afsøde N. Chr. Hansen udstedt Obligation for 2,400 Rd., endog nærmest antages, at det ikke har været Meningen med Interessentfabscontracten egentlig at tiltransportere afsøde Hansen selve Kjøbecontracten for en Halvdeel, men derimod ikkun at gjøre ham deelagtig i den Fordeel eller det Tab, der for Citanten B. A. S. Baden maatte stude af Handelen, uden at der sees at være tilfugtel, at afsøde N. Chr. Hansen i Kraft af Interessentfabscontracten skulde træde i Forhold til Citanten J. E. Baden som Kjøber af Eiendommen for en Halvdeel. Ligesom derhos Interessentfabscontracten end ikke var tingløst paa den Tid Kjøbecontracten blev ophævet, saaledes er det ialtsald heller ikke imod Citantens Benægtelse opløst, at Citanten J. E. Baden, saalænge Kjøbecontracten bestod, er bleven bekendt med Interessentfabscontractens Tilværelse, og Indhold, navnlig paa en saadan Maade, at han kunde anses derved at være traadt i Retshforhold til afsøde N. Chr. Hansen, og der kan herefter overhovedet ikke tillægges Interessentfabscontracten nogen umiddelbar Indsigelse paa det mellem Citanterne ved Kjøbecontracten stiftede Retshforhold; navnlig vil den efter det Anførte ikke kunne bevirke, at Citanten J. E. Baden skulde være uberettiget til at træffe Overenskomst med sin Søn om Ophævelsen af den imellem dem alene oprettede Kjøbecontract, og idet der derfor allerede paa Grund af den selvstændige Ophævelse af Kjøbecontracten ikke kan være Spørgsmaal om, som ved Underrettsdommen skeet, at tilfugte Citanten J. E. Baden at udstede Skøde paa den paagjældende Eiendom — medens den øvrige Deel af den over denne Citant

nedlagte Paastrand allerede er forkastet ved Underretsbommen, der ikke er paaanført fra Indskævnets Side — vil Citanten J. E. Baden efter sin Paastrand blive at frifinde for Indskævnets Tiltale.

Endt næst angaar Citanten B. A. S. Baden, da følger det allerede af det Opsførte, at om end denne Citant maa anses at have paadraget sig Ansvar i Forhold til Indskævnte, ved, uanset det med afsøde N. Chr. Hansen indgaaede Interessentfabelsforhold, eensidigt at ophæve den Kjøbecontract, med Hensyn til hvilken Interessentfabet var stiftet, vil Indskævnets Paastrand om, at han i Forhold til Citanten J. E. Baden skulde tilpligtes at opsløbe den omhandlede Kjøbecontract, ikke kunne tages til Følge, og idet den af Indskævnte nedlagte Paastrand om særligt at tilkjendes Erstatning for det Tab, hun har lidt ved, at hendes formeentlige Ret til at blive Medejer af Gaarden ikke hidtil er bleven spjebesgjort, og navnlig derved, at Realisationen af den paagjældende Eieendom nu ikke kan foregaae under saa heldige Conjunctioner som i Foraaret eller Sommeren 1867, ikke kan komme i nogen Betragtning, eftersom den paa-aaede Ret, hvorpaa den nævnte Erstatningsforbring er støttet, efter det Ansørte ikke antages at tilkomme hende, samt da der ikke iøvrigt her under Sagen er Spørgsmaal om at ibenomme denne Citant Erstatning for Misligholdelse af hans formeentlige Forpligtelser mod afsøde N. Chr. Hansen, vil herefter ogsaa Citanten B. A. S. Baden blive at frifinde for Indskævnets Tiltale, uden at det bliver fornødent at prøve, hvad Citanten iøvrigt til Støtte herfor har ansørt, navnlig om, at Interessentfabelscontracten af forskellige Grunde skulde være uden forbindende Virkning for ham.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne i det Hele at kunne ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Onsdagen den 22de Januar.

Nr. 232.

Advocat Klubien

contra

Christian Henrik Bønning, Jens Nielsen og Andreas Meyer (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Korsør Kjøbstads Exrætersdom af 9de Februar 1867:
„Christian Henrik Bønning bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, Bærtshuusholder Jens Nielsen bør paa egen Beføstning henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Bødkermester Andreas Meyer bør i Mulkt til Statskassen bøde 50 Rd., der, saafremt Mulkten ikke fuldt betales, vil være at af-

sone med simpelt Fængsel i 15 Dage. Endelig ville de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, have at ubrede alle af denne Sag og deres Arrest lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Jacobsen og til Defensor, Procurator Nielsen 10 Rd. til hver. I Erstatning til Christian Henrik Bønning bør Jens Nielsen endvidere betale 60 Rd. Det Idømte at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de October 1867: „De Tiltalte Christian Henrik Bønning, Værtshusholder Jens Nielsen og Bødkermester Andreas Meyer bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Kalko og Procurator Gottschald, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom derfor ansførte Grunde maa det billiges, at der ikke ved Dommen er paalagt Tiltalte Bønning noget Straffeanvar. Ligeledes er det med Føie i Dommen antaget, at der ikke kan idømmes Tiltalte Nielsen Straf for hans deri omhandlede Optræden som Bønnings Curator. Derimod maae saavel Nielsen som Tiltalte Meyer, der ved falkse Foregivender have forledet Maren Elisabeth Christensen til at indgaae Egteskab med Bønning i den egennyttige Hensigt, derved at erholde en Deel af hendes Formue under Form af Salair for deres Virksomhed ved Egteskabets Indgaaelse, ansees herved at have gjort sig skyldige i et efter Straffelovens § 257 strafbart svigagtigt Forhold. Efter samme Lovbestemmelse maa Tiltalte Meyer tillige straffes for som Commissionair ved to Eiendoms-handler, i den Hensigt at faae disse bragte istand og derved tjene Penge, at have angivet Arealerne større end han vidste at de vare. Straffen for disse to Tiltalte findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 14 Dage for hver.

Erstatning vil ikke under nærværende Sag kunne idømmes Tiltalte Nielsen.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stabsfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Nielsen og Andreas Meyer bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 14 Dage. I Henseende til den Christian Henrik Bønning tillagte Frisindelse og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende, med de Tiltalte Christian Henrik Bønning, Bærtshuuskoiber Jens Nielsen og Bødkermester Andreas Meyer for bedrageligt Forhold anlagte og fra Korssø Kjøbstads Evtvare hertil appellerede Sag ere ved Evtvarettens Dom den Førstnævnte frifunden for Actors Tiltale og de tvende Sidstnævnte dømt, Jens Nielsen til at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt at betale i Erstatning til Bønning 60 Rd., og Andreas Meyer til at løbe til Statskassen 50 Rd. eller, jaafremt denne Mødet ikke fuldt betales, at affone samme med simpelt Fængsel i 15 Dage, hvorhos de Tiltalte ere tilspigtede, Een for Alle og Alle for Een, at udrede alle af denne Sag og deres Arrest løblich sthænde Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor og Defensor ved Underretten 10 Rd. til hver. Der er paasigtet alle tre Tiltalte et bedrageligt Forhold med Hensyn til det mellem Tiltalte Bønning og Maren Elisabeth Christensen den 3die November f. A. ved de to andre Tiltaltes Mellemkomst som Commissionairer indgaaede Ægteskab. Det er i saa Henseende, navnlig ogsaa ved de Tiltaltes egne Tilspaaelser, beviist, at de ommeldte Ægtefolk intet Kjendskab havde til hinanden, før de den 1ste samme Maaned foreskilledes for hinanden i Tiltalte Nielsens Hus, at Tiltalte Bønning's Brovæggrund til at indlade sig i dette Ægteskab og de to andre Tiltaltes til at virke for dets Indgaaelse var den Kundskab, de Tiltalte havde om, at Maren Elisabeth var i Besiddelse af en Sparekassebog, hvis Størrelse de vel ikke kjendte, men som de dog antog at lyde paa omtrent 400 Rd.; at ved Sammenkomsten den 1ste November i Nielsens Hus, da hun, der selv var mellem 38 og 39 Aar gammel, lagde Mærke til Bønning's ungdommelige Udseende, blev hans Alder, der var hans Medtiltaltens bekendt og i Virkeligheden var imellem 20 og 21 Aar gammel, opgivet til 26 Aar, og først en Maanedstid efter Nielsen fik hun under et Ophold hos Bønning's Forældre hans virkelige Navn at vide, ligesom hans Stilling, der var saa flet, at han ikke eiede Andet, end hvad han fød og gif

i, og maatte saane Bryllupsbøger, blev fremskillet for hende i en forvansket Skikkelse, idet det blev opgivet for hende, at han var en duellig Bødder, vilde nedhætte sig paa denne Profession i Korsør og allerede havde forskaffet sig der en Feilighed, hvilket al var Usandhed, saa at Ægtefællerne maatte opholde sig i de første 8 Dage efter Brylluppet hos Bønnings Forældre i Lundsforlund; at der, saasnart hun havde samtykket i at ægte Bønning, blev affattet og af Sidstnævnte underskrevet et Document, hvorom hun Intet vidste og som heller ikke er kommet tilskede under Sagen, men hvori Bønning tilfagde hver af de Medtiltalte i Honorar 30 Rd. af Sparekassens Beløb; at bemeldte Bøg, der løb paa 381 Rd., hvoraf strax efter Ægteskabets Indgaaelse var hævet 150 Rd., og som var bleven i Maren Elisabeths Besiddelse indtil den 15de November f. A., blev da af Bønning modtaget for at hæve et Beløb af den til Anstiftelsen af en Bogn, men fulgt ved en Transport, der tillige er underskreven af Tiltalte Nielsen som Bønnings Curator, uden at han var befikket dertil, hvorimod der blev indgivet et Andragende, dateret den 18de f. A., til Korsørs Magistrat om hans Bestikkelse i den nævnte Ægenskab, hvad imidlertid forhindredes ved den strax paafølgende criminelle Undersøgelse i nærværende Sag; at Tiltalte Nielsen af det for Sparekassens ubbetalte Beløb 218 Rd. 3 Mk. indeholdt 60 Rd.; endelig at Tiltalte Bønning i Løbet af en Maanedes Tid har forødt en betydelig Deel af, hvad der blev hævet af Sparekassens og indkom ved dens Salg, hvorefter han indbilde sin Hustru, at hans Forældre i Lundsforlund ønskede at tale med hende om en vigtig Sag, bragte hende derved, og i hendes Fraværelse pantfattede han deres Sengstæder og Pinned og forløb Huset, som Konen ved sin Hjemkomst fandt saa godt som tomt.

Hvor uforhvar igt i moralsk Henseende Tiltalte Bønning end, som de Ovenstaaende viser, har opført sig mod sin Hustru, Mønstres det dog ikke, at han derved har paadraget sig Straffeanvar, idet man ikke, efter hvad der er oplyst i Sagen, tør forlæste hans Forklaring om, at han ikke indgik Ægteskabet i en svigagtig Hensigt eller, da han bragte hende til sine Forældre, havde Villien til aldeles at forlade hende. Overretten er derfor enig med Underdommeren i at frikende ham for Actors Tiltale. Det Samme Mønstres ogsaa at maatte blive Tilfældet med de Tiltalte Nielsen og Meyer med Hensyn til deres Virksomhed ved Indgaaelsen af Ægteskabet mellem Bønning og Maren Elisabeth Christensen, idet der nemlig ikke kan tillægges dem den Plaa at staa sig et større Udbytte af deres Commission end det dem tillagte Salaar, som de maatte være berettigede til at betinge sig, og Maren Elisabeth Christensen maatte, naar hun valgte en saadan Bei til at blive gift og tillod, at Nielsen besvagnet fremstændedes saa overordentlig, tilskrive sig selv, at hendes Skuffelser ikke blive ubetydelige. Hvad særlig angaar Tiltalte Nielsens Optraeden som Bønnings Curator uden Bestikkelse, bemærkes, at han underskrev Transporten som Curator efter Opforbring af selve Contrahenterne og i Forventning af, at hans Bestikkelse vilde paafølge, under hvilke Omstændigheder hans Handling ikke kan characteriseres som et Bedrageri.

Forjaavidt Tiltalte Meyer siges for bedrægeligt Forhold som Commis-

sionair ved et Par Eiendoms-handeler, har han vedgaaet, at han, for at fremme Handelen med de paagjældende Steder, har angivet de til dem hørende Arealer for større end de i Virkeligheden vare, men ligesom han ingen Kundskab havde om deres Størrelse, saaledes kan det heller ikke antages, at Kjøberne, efter hvad der foregik ved Underhandlingerne, havde Føie til at tillægge ham en saadan Kundskab eller at betragte hans Opgivelsler som paalidelige, hvorhos bemærkes, at de paagjældende Arealer viese Kjøberne paaviste, og det skjønnes derfor ikke rettere, end at han ogsaa i denne Deel af Sagen maa blive at finde for Actors Tiltale.

I Overensstemmelse med det Ovenstaaende vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifalbes, medens den Tiltalte Bønning hos Tiltalte Nielsen tilkjendte Erstatning bortfalder, være deels at forandre, deels at stadfæste, hvorhos de Tiltalte, af hvilke Bønning er født den 22de April 1846, Nielsen den 28de October 1834 og Meyer dødt den 13de December 1809, og ingen findes tilbiger at have været tiltalt eller profferet, naar undtages, at Nielsen her været mistretet for Overtvædelse af Brandanordningerne, vilke have, Een for Alle og Alle for Een, at udrede Salair til Actor og Defensor ved Overretten med 10 Rd. til hver.

I Anledning af den ordinaire Underdommers Forhold under de af ham over de Tiltalte Nielsen og Meyer optagne Forhør, har deri efter Overrettens Foranstaltning været anstillet Undersøgelse ved en Sættedommer; men endstjændt Overretten i flere Henseender maa misbillige den af den ordinaire Dommer mod de forommeldte Tiltalte her under Sagen brugte Fremgangsmaade, findes der dog ikke tilstrækkelig Grund til herfor at ansee Underdommeren med nogen Straf. Iøvrigt attesteres, at Sagen har været fremmet med behørig Hurtighed for Underretten, samt at Sagsførelsen i begge Instanser har været loelig."

Fredagen den 24de Januar.

Nr. 31. Snekermester **J. M. Wrem** som Curator for **Thora Jensine Jensen**, ogsaa kaldet Berg (Advocat Brock) contra

Smedemester **C. L. Wrem** (Advocat Hansen efter Ordre) og Cancelliraad, Landsøverretsprocurator **d'Auchamp** som executor testamenti i afdøde Grosferer **J. S. Lorange's** Vo (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et afdøde Enkefru **B. D. Kellermann** den 15de August 1859 oprettet Testament og om fornævnte **Th. J. Jensens** Arveret efter Enkefru **Kellermann**.

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Stiftescommissions Decision af 10de Martz 1866: „Thora Jensine Jensen ogfaa kaldet Berg skal være berettiget til at tage Arv i Boet efter afdøde Enkefru, Majorinde Wilhelmine Benedicte Kellermann født Wrem, som bennes Datter, og bør som Følge heraf de af Enkefru Kellermann ved hendes Testament af 15de August 1859 §§ 9 og 10 indsatte Legatarer kun være berettigede til at erholde hver $\frac{1}{3}$ af de dem tillagte Activer, til hvilken Ende den i § 10 omhandlede Tømmerplads vil være at bortselge ved offentlig Auction, med mindre anden Overeenskomst træffes mellem Intestatarvingen og Legatarens Dødsbo, og de ved Testamentets §§ 2—6 indsatte Legatarer bør kun være berettigede til at erholde $\frac{1}{3}$ af det Beløb, hvortil Testatrix i § 1 omtalte Efterladenskaber udbringes. Bestemmelsen i Testamentets § 11 om Indsættelse af Executorer bortfalder.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde billiger Højesteret det deri antagne Resultat, hvorved isørigt bemærkes, at der ikke for Højesteret er nedlagt nogen særlig Paa- stand om Forandring i Decisionen, forsaavidt den deels ikke har tillagt de i Testamentets §§ 4 og 6 omtalte Legater nogen Fortrinshet, deels Intet har afgjort om, hvorvidt Bestemmelsen i § 5 sidste Led kan opretholdes, deels har fastsat, at Bestemmelsen i § 11 om Indsættelse af Executorer bortfalder. Decisionen bliver saaledes at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger ville være at ophøre.

Thi kendes for Ret:

Stiftescommissions Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitsklassen betale Hovedcitanten og Contracitanten, Cancelliraad d'Auchamp, hver 5 Rd. og Contracitanten, Carl Ludvig Wrem, 1 Rd.

I den indankede Decisionens Premisser hedder det: „I Boet efter Wilhelmine Benedicte Kellermann, født Wrem, Major og Tømmerhandler Kellermanns Enke, er Snebfermester J. M. Wrem som Børge for Thora Jen-

fine Jensen, ogsaa kaldet Berg, der angives at være en nægte Datter af Fru Kellermann, optraadt med Paastand principaliter om, at et efter Sidstnævnte foresundet Testament af 15de August 1859, hvorved hun deels har indsat Exeutorens testamenti til at behandle hendes Bo, deels disponeret over sin Formue til Fordeel for Forskellige, in totum hendes ugyldigt, og at Thera Jensen Jensen hendes arveberettiget til samtlige den Afstødes Efterladenskaber. Imod denne Paastand er navnlig optraadt en af de ved Testamentet indsatte Exeutorer og Legatarer, Grosferer Lorange, og efterat han under Sagens Gang er afgaaet ved Døden, hans Bo, til hvis Procedure en Deel af de ved Testamentet indsatte Personer har sluttet sig, medens tvende af de Indsatte, nemlig Afstødes Broder, den ovennævnte Sneklermester S. M. Wrem og Sneklermester Carl Ludvig Wrem, anerkjende Th. J. Jensens Arveret.

Til Begrundelse af Sneklermester Wrems ansøgte principale Paastand er først paaberaabt, at det producerede Testament af 15de August 1859 formentlig er ugyldigt paa Grund af formelle Mangler, samt at den Afstødes Arvinger efter Lovens samtlige have erkjendt Th. Jensen som Datter af og arveberettiget efter den Afstøde, og at saaledes videre Beviis herfor er overflødig. De Indsigelser, der ere fremsatte mod Testamentets formelle Gyldighed, gaae ud paa, at Vidnerne ikke have været særligt tilkalde af Fru Kellermann selv, at de ikke have været istand til at forviise sig om, at Testatrix var ved sin Fornuftis fulde Brug, samt at Testatrixs Identitet med Fru B. B. Kellermann ikke er godtgjort. De tvende første Indsigelser vil der imidlertid ikke kunne tillægges nogen Betydning, da der ikke kan være Tvivl om, at det saavel for Testatrix som for Testamentsvidnerne har staaet klart, at det var en Testamentsoprettelse, der foregik, saalidt som om, at Vidnerne, der begge vare lægekundige og særligt havde rettet Opmærksomheden paa Testatrixs Sjælsstand, have været fuldkommen istand til at skjønne derover. Derimod er det vistnok saa, at kun det ene af Vidnerne have kjendt Fru Kellermann før Actens Oprettelse og været istand til at bevidne hendes Identitet med Testatrix, men efter samtlige oplyste Omstændigheder skjønnes der dog ikke at kunne være nogen fornødt Tvivl derom. Testamentsacten foregik nemlig paa Frederiks Hospital i det Bærelse, hvori, hvad der er in confesso, til den omspurgte Tid Fru Kellermann og ingen Anden saa, hvorhos den Gangsone, der havde det paagjældende Bærelse under sig, har bevidnet, saade at hun den omhandlede Dag har seet Testamentsvidnerne begive sig ind til Fru Kellermann og efter deres Bortgang hørt denne udtale sig med Tilfredshed om, at hendes Testament nu var i Orden.

Da saaledes det omspurgte Testament fra Formens Side maa ansees gyldigt, vil selvsølgelig Intestatarvingernes Erkjendelse af Th. J. Jensens Arveret ikke kunne tillægges nogen som helst Betydning, hvorefter det Beviis, der er foretaget ført for, at hun var en Datter af Fru Kellermann, vil være at prøve.

Føreløbig bemærkes, at bemeldte Th. J. Jensen, efter hvad der under Sagen er oplyst, er dødt i Øjentofte Kirke den 2den Juni 1844 og tilføjet

Kirkebogen som født i Kjøbenhavn den 22de April f. A. af ugift Fruentimmer Caroline Hansen og Urtekræmmerensvend Anders Jensen, samt at hun fra hun var nogle Maaneder gammel og til efter Fru Kellersmanns Død har været i Huset hos Hattemagerensvend Berg og Hustru her i Staden. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det nu anses fuldstændig godtgjort, at den Aføde selv har antaget Th. J. Jensen for at være hendes Barn og har erkendt det som saadant. Det er nemlig oplyst, at det var Aføde, der foranstaltede Barnet anbragt hos Bergs, at hun fra 1844 til hen i 1850 stadigt betalte 4 Rd. om Maaneden for dets Underholdning, hvorved maa bemærkes, at hun dengang var Tjenestepige og ifkun kan antages at have høvt ringe Pengemidler til sin Nødvægs, at hun i samme Tid jævnlig besøgte Barnet og viste det Omhu og i det Hele gererede sig ligeoverfor det paa en Maade, der hos de flere, der have høvt Leilighed til at iagttage Forholdet, ikke lod nogen Tvivl tilbage om, at hun var Barnets Moder, at hun fremdeles i Begyndelsen af 1850 — hvilket Tidspunkt falder sammen med den formodede Barnefabers Død — erklærede, at hun ikke længer kunde betale det ovennævnte maanedlige vederlag, men sluttede Overeenskomst med Bergs om en Betaling af 50 Rd. een Gang for alle for Barnets fremtidige Underhold, men at hun desuagtet senere, efterat hun var bleven gift med Major Kellersmann, og navnlig efter dennes Død, har ladet saavel Barnet som Bergs tilføde ikke ubetydelige Beløb, og navnlig med Sinntingen af sit Liv betalt Bergs 10 Rd. om Maaneden. Men dernæst maa det endvidere anses fuldstændig beviist, at Aføde endog ubetydelig har erklæret Th. J. Jensen for sit Barn. Det er nemlig bevidnet af Berg og Hustru, at Aføde til Berg i hans Hustrues Overværelse har afgivet en saadan Erkendelse, ligesom Hustruen særskilt en Gang tidligere vil have hørt Aføde ytre sig i samme Retning, og Manden flere Gange senere, een Gang navnlig i Overværelse af Barnet, der da var en 8 à 9 Aar gammel; fremdeles har Afødes Svoger, Julius Kellersmann, bevidnet, at Aføde omtrent et Aars Tid efter hendes Mand's Død har yttret til Vidnet, at hun havde en Datter ved Navn Thora, der var i Huset hos En, som hed Berg, og anmodet om Vidnets Hustrues Bistand til at faae Barnet anbragt andetsteds. Den Formobning, der herved maa vækkes for, at Th. J. Jensen virkelig var Afødes Barn, bestyrkes endvidere i høi Grad ved det af Afødes Moder Abigael Wrem aflagte Vidnesbyrd. Dette gaaer nemlig ud paa, at Aføde, der tjente hos en Brændeviinsbrænder i Kjøbenhavn, i April 1844 kom ud til Vidnet, der boede paa Bublunge Mark, og der saagodtsom i Vidnets Paasyn fødte et Pigebarn, hvilket Vidnet, da Aføde bad det om at hjemmeligholde Fødselen, den næste Morgen bragte til nogle Folk paa Tangebde Mark. Hos disse forblev Barnet derefter i nogle Maaneder og blev dødt i Gjentofte Kirke sammen med Steenbergs Søn under Navn Thora Jensine Jensen, i hvilken Henseende Vidnet nærmere forklarer, at Aføde gav det en Seddel, som Vidnet dog ikke læste, til at benyttes ved Daaben. Vidnet, der jævnlig besøgte Barnet hos Steenbergs, erfarede nogen Tid efter af Aføde, at denne havde anbragt Barnet hos Bergs; der hengik nu nogle Aar, inden

Bidnet saae Barnet hos Bergs, men det er dog ganske overbeviist om, at det var det samme Barn. Det er fremdeles af den Kone, hos hvem Steenbergs boede, forklaret, at Afsødes Moder i April 1844 en Morgen bragte Steenbergs et Barn, der blev hos dem i nogen Tid og blev dødt sammen med deres Søn under Navnet Thora Jensine Jensen, overensstemmende med en af Afsødes Moder medbragt Seddel, som Bidnet læste. Fremdeles maa det anses oplagt, at Madame Berg efter Afsødes Begjæring hentede Thora Jensine Jensen hos Steenbergs.

Fra Testamentarvingernes Side er der nu vel reist Tvivl om Identiteten af det Barn, der skal være bragt Steenbergs af Afsødes Moder, med det, der af Steenbergs blev ubleveret Madame Berg, men foruden at en saadan Forbryning, hvortil intet rimeligt Motiv er anført, i sig er usandsynlig, taler navnlig imod samme, at Afsøde ikke sees at have været Tvivl om Identiteten af det hende af Madame Berg bragte Barn med det af hende requirerede, og at ligeledes Afsødes Moder, som ovennævnt, er overbeviist om Identiteten, hvorved særlig bemærkes, at saavel det Barn, der blev bragt Steenbergs, som det, Madame Berg modtog af dem, maa antages at have været mærkeligt lille og usjelt og i det Hele at have haft et høist paafaldende Udseende.

Ved bløse Data, der bestyrkes ved en Deel andre mere eller mindre bestemt i samme Retning gaaende Indici, medens der i modsat Retning foruden Dødsbelegns Angivelse væsentligt intet Andet foreligger end den af de Folk, hos hvilke Afsøde i 1844 tjente, udtalte Formening om, at det umulig kunde være undgaaet deres Opmærksomhed, hvis Afsøde havde været svanger, og at de Intet have bemærket dertil, skjønnes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Th. S. Jensen er en Datter af den afsøde Fru Kellermann. Det bliver da at undersøge, hvilken Indflydelse dette maa have paa Testamentets Gyldighed og i det Hele med Hensyn til Arven efter Fru Kellermann.

Naar der nu fra Sneklermester Wrems Side er anført, at Virkningen af Th. S. Jensens Anerkjendelse som Fru Kellermanns Barn maatte blive Testamentets fuldstændige Ugyldighed, da kan der ikke gives ham Medhold deri, efter som Th. S. Jensens Udelukkelse i det omhandlede Testament efter det Ovennævnte ikke kan antages begrundet i Uvidenhed hos Afsøde om hendes Eksistens og Afsødes mulige Hensigt at ville følge Barnets Eksistens, ingenlunde, som det fra samme Side er gjort gjældende, kan tillægges lige Virkning med Uvidenhed derom, hvorimod det maa antages meest stemmende med Afsødes Bille, at Testamentet ialtsald saavidt muligt skulde opretholdes, altsaa navnlig for den Trebiedeel, hvorover hun i Medfør af Lov af 29de December 1857 § 2 var berettiget til at disponere. Og naar Sneklermester Wrem videre har villet gjøre gjældende, at dette i alt Fald i nærværende Tilfælde var en Umulighed paa Grund af Testamentets Indhold, idet der skulde mangle alle Midler til at udfinde, hvem af Legatarerne der skal gaae forrest, medens en Rabattering af to Trebiedele paa samtlige skulde være umulig, da skjønnes dette, efter hvad der nedenfor vil blive bemærket, ikke tilstrækkelig begrundet.

Ibet der altsaa findes at maatte gaaes ud fra, at Testamentet, overensstemmende med de fra begge Sider nedlagte subsidiaire Paastaaende, bør søges opretholdt for en Trebledeel, vil det dernæst være at undersøge, hvorvidt Nogen af Legatarernes Paastaaende om Ret til at gaae fremfor de andre bør tages tilfølgende.

I saa Henseende bemærkes nu foreløbig, at Testamentets nærmere Indhold er følgende: I § 1 fastsættes, at Eiendommen Nr. 3 paa Nørrebro og Testatrix's Indbo skulde realiseres ved offentlig Auktion, og at Provenuet i Forbindelse med hendes Stats- og andre Papirer og contante Penge, efterat Begravelsen var afholdt, anvendes saaledes: For hendes Brødre, Smeder S. M. Brem og Smed C. L. Brem, skulde udsættes en Capital af 10,000 Rd. for hver, hvoraf de og deres Hustruer, saalænge Nogen af dem levede, skulde nyde Renten, og ved den Længstlevendes Død af de respective Ægtefolk skulde Capitalen tilfalde deres i lovligt Ægteskab samvlede Børn (§ 2). For Testatrix's Moder Abigael Brem skulde udsættes en Capital af 5,000 Rd., hvoraf hun for Livstid skulde nyde Rente, hvorhos hun skulde være berettiget til at bestemme, hvem der skulde have Capitalen efter hendes Død (§ 3). For Somsfru Louise Berg bestemtes et Legat af 2,000 Rd. til fri Raadighed (§ 4). For Fuldmægtig i Finanzministeriet C. F. Hansen og Hustru skulde udsættes en Capital paa 10,000 Rd., hvoraf de skulde nyde Renten, saalænge Nogen af dem levede, men efter deres Død 4,000 Rd. tilfalde Landmand Julius Kellersmanns Børn af Ægteskabet med hans fraklittede Hustru, hvorimod Testatrix erklærer, at hun mundtlig havde tilfendbegivet Grosferer H. S. Lorange, hvorledes der skulde forholde sig med de andre 6,000 Rd. efter Hansens og Hustrues Død, samt at han uden Paatale af Nogen havde at opfylde hendes Billie i saa Henseende (§ 5). Hofmens Kirke tillagdes 1,000 Rd., imod at Bestyrelsen af Rentebeløbet skulde vedligeholde hendes og hendes afdøde Mand's Gravsted (§ 6). De under §§ 2, 3 og 5 nævnte 35,000 Rd. skulde Executorerne enten indsætte i hendes Lømmersplads Nr. 4 paa Nørrebro eller andetsteds imod betryggende Pant (§ 7). Saafremt hendes Efterladenskaber ikke udbragtes til det contante Beløb, hvorover hun havde disponeret, skulde det Manglende repareret pro quota paa hver af de fornævnte Summer i Forhold til hvørs Størelse. Blev der Overskud, skulde det Overskydende tilfalde Børnehospitalet (§ 8). Den Testatrix tilhørende Obligation paa 5,000 Rd. fra Particulier H. G. Kellermann, med Pant i Nr. 75 A. 1 paa Blegdamsveien, skulde med visse Indskrænkninger tilfalde Somsfru M. M. Jensen med 2,000 Rd. og Lærer C. L. L. Bjerrings Børn med Resten (§ 9). Lømmerspladsen Nr. 4 paa Nørrebro med Bygninger og Inventarium Høiendte hun Grosferer H. S. Lorange som Arv efter hende med samme Adkomst, hvormed hun selv eiede den, samt qvit og frit for enhver Behæftelse, og bestemte, at efter hendes Død skulde Eiendommen tilhøre ham, uden at nogen optænkelig Indsigelse derimod kunde gjøres (§ 10). Endelig indsatte hun i § 11 Grosferer H. S. Lorange og Fuldmægtig C. F. Hansen til Executores testamenti, saaledes at Alt, hvad de i saa Henseende maatte be-

flutte og vebtage, skulde være en Rettefnor for hendes Arvinger, uden nogen Indsigelse eller Fortolkning fra disses Side.

Fra Thora Jensine Jensens Side er det nu paastaet, at om end Testamentet desviis skulde søges opretholdt, maatte i alt Fald de to legata speciei, der ommeldes i Testamentets §§ 9 og 10, bortfalde, derimod Legaterne efter §§ 4 og 6 udredes forløbs, og dernæst Legaterne efter §§ 2, 3 og 5, forsaavidt de kunne dækkes i Forening med Legaterne efter §§ 4 og 6 af $\frac{1}{2}$ af Beholdningen, hvorimod i andet Fald Legaterne efter §§ 2, 3 og 5 maatte nedsettes forholdsmæssigt. Til denne Paastand har Smedemester C. F. Wrem sluttet sig, forsaavidt angaaer Legaterne efter §§ 9 og 10, hvorimod han isørigt paastaar en Trebiedeel af Voet deelt mellem de i §§ 2, 3, 4, 5 og 6 ommeldte Legater, dog saaledes, at Slutningsbestemmelsen i § 5 enten ganske bortfalder eller at de deri nævnte 6,000 Rd. efter Fuldmægtig Hansens og Husfries Død blive Gjensand for ny Fordeling mellem dem, hvem der tillægges Ret til den ene Trebiedeel af Voet. Derimod paastaar Grosserer Forange og senere dennes So, at det i § 10 ommeldte Legat maa gaae forud for alle de andre, og at det med deraf indvundet Provenu udlægges til Giendomb qvit og frit for enhver Behæftelse, forsaavidt det ikke oversliger en Trebiedeel af Voets Beholdning, og i modsat Fald, mod at enten Legatøren samtidigt med Ublæget contant indbetaler i Voet, hvad dette Legat efter Taxation eller Auction maatte overskrive en Trebiedeel af Voets samlede Beholdning, eller at han erholder contant af Voet udbetalt hvad der indkommer ved Salget af Tømmerpladsen, Alt forsaavidt det ikke oversliger en Trebiedeel af Voets Beholdning, og saaledes at Valget mellem disse Alternativer overlades ham; aldeles subsidiært paastaar han sig tillagt en Trebiedeel af Tømmerpladsen eller dens Værdi. Størstedelen af de øvrige Legatarer have derimod protesteret imod, at der gives Grosserer Forange noget Fortrin for de andre Legatarer, og paastaet alle Legatarer tillagt den samme Retsstilling.

Forsaavidt der nu saaledes er paastaet Legatet i § 10 tillagt Fortrin for de Andre, findes dette ikke at kunne bifalbes. Vel hedder det nemlig, som ovenanført, at Tømmerpladsen skal tilfalde Forange, „uden at nogen optænkelig Indsigelse derimod kan gjøres“, men herved kan aabenbart ikke være sigtet til den fra Th. S. Jensens Side fremkomne Indsigelse, over hvis Tilstedelse eller Nægtelse Testatrix ikke var raadig, og denne Paasid kan altsaa ikke paabevaabes for at give Legatet i § 10 Fortrinet i Tilfælde af en saadan Indsigelses Fremkomst, og vel er det i § 8 forudsat, at de Legater, der omhandles i §§ 2—6, kunde komme til at lide Afstøtning, medens Saabant ikke var forudsat med Hensyn til Legatet efter § 10, saalibstom med Hensyn til det under § 9, men herved kan der ikke siges at være givet disse Legater et almindeligt Fortrin for de andre, hvorimod Forholdet alene var det, at medens Legaterne efter §§ 9 og 10 skulde fyldestgøres respective af Panteobligationen og Tømmerpladsen, hvori de i de første §§ omtalte Legater ikke maatte faae Andeel, skulde omvendt sidstnævnte fyldestgøres af den øvrige Formue, hvori hine ikke maatte faae Andeel. Paa den anden Side findes det ikke heller at kunne billiges, naar det

er paasaaet, at Legaterne under §§ 9 og 10 heelt maatte bortfalde, hvorfor er paaberaabt, at deres Character af legata speciel maatte medføre, at de enten fuldstændig eller aldeles ikke blive fyldestgjorte, da selve species ikke skulde kunne deles og det formeentlig var uberettiget at substituere deres Værdi og aubringe Rabatteringen derpaa. Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at det maa anses meest fremmende med Testatrix's Hensigt, at ogsaa disse Legater saavidt muligt blive fyldestgjorte, og at det navnlig vilde være i Strid med Anden i Testamentet, om den, hvem der er tillagt en saa betydelig Deel af Boet, som § 10 hjemler, skulde paa Grund af Legatets Character af individuum blive aldeles ubefulst, hvorimod det maa antages, at Testatrix har villet have disse Legatarer eventualiter tillagt en Andeel af de bortlegerede Activer, til hvilken Ende navnlig den i § 10 omhandlede Tømmerslade vil være at bortselge ved offentlig Auction, medmindre anden Overenskomst træffes mellem Intestatarvingen og Legatarens Dødsbo. Det findes derfor, at samtlige Legater maae være lige berettigede til Fyldestgjørelse af den Deel af Boet, som ikke tilfalder Thora Sensitive Sensitive som Arv, dog jaaledes, at det efter Bestemmelsen i Testamentets § 8 bliver de i §§ 9 og 10 nævnte Legater uvedkommende, om Testatrix i § 1 ommeldte Efterladenskaber udbringes til Mere eller Mindre end 35,000 Rb., og der findes efter Bestemmelsen i § 8 end ikke Hjemmel til at give det under § 6 nævnte Legat, trods dets særegne Character, noget Fortrin for de andre. Om hvorvidt Bestemmelsen i § 5 sidste Deel kan opretholdes, vil ikke for Tiden kunne afgjøres, og forsaavidt der fra flere Sider er protesteret imod Boets Overtagelse af de i § 11 indfattede Egecutores, da er det en Selsølsge efter det Resultat, hvortil Stiftescommissjonen er kommen, at disse ikke i Kraft af Testamentet vilde kunne overtage Boet og ikke vilde kunne have den udstrakte Mondighed, som Testamentet forudsætter."

Mandagen den 27de Januar.

Nr. 236.

Advocat Hansen
contra

Antoinette Sensitive Brockmann, Stomager J. V. Heibergs fraskilte Hustru (Defensor Klubien),
der tiltales for at have bevirket sit Barns Død.

Københavns Rådshofstads Extraretsdom af 1ste Juli 1867: „Arrestantinden Antoinette Sensitive Brockmann, Heibergs fraskilte Hustru, bør hensejtes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af nærværende Sag lovlige flyvende Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacoby og Bredstrup med 6 Rb. til Førstnævnte og 5 Rb. til Sidstnævnte. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 25de November 1867: „Arrestantinden Antoinette Jesfine Brockmann bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun udreder Actionens Omkostninger efter Underretsbommens Bestemmelser og derunder i Salaire til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, 8 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør (ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

(Den indtænkte Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indtænkte Dommers Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd., og før Udenbyes, der sendes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldenhalke Boghandel (F. Høgel).

Hjeldbæk & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 7de Februar.

1868.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 27de Januar.

Nr. 236.

Advocat Hansen

contra

Antoinette Jensine Brockmann (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Antoinette Jensine Brockmann, Skomager J. L. Heibergs frastilte Hustru, for at have bevirket sit Barns Død.

Efter Sagens Oplysninger er Arrestantinden født i Odense i Aaret 1833, men da hun var 2 Aar gammel, døde Faderen, der var Skomager, og hun blev opdraget hos Moderen, der ernærede sig ved at handle med Læi, og forblev i Odense, indtil hun i 1852 blev gift med Skomager Jens Ludvig Heiberg. I det første Aar af deres Ægteskab boede de i Odense, men flyttede derefter til Randers, hvor hendes Mand's Forældre boede, og efter hendes Mand's Forklaring havde Forholdet mellem ham og Arrestantinden, medens de vare gifte, egentlig aldrig været godt, og det var fordi han meente, at hendes Moder havde en skadelig Indflydelse paa hende, at hun besluttede sig til at flytte til Randers. Efter Ankkomsten dertil var Forholdet mellem dem efter Mandens Forklaring i Begyndelsen bedre, men senere var der jevnlig Uenighed og Ordvexling, uden at dog Manden, der efter sin Forklaring var megen Kærlighed til Arrestantinden, egentlig nogenstinde havde tænkt paa at vilde skilles ved hende eller truet hende dermed førend i Pintsebague 1855, og de bleve kort efter separerede, hvilket efter Mandens Forklaring var foranlediget ved, at Arrestantinden ikke, uagtet gjentagen Advarsel derimod, vilde aflade med at søge Selskab med et meget berhygtet Fruentimmer, og at hun gjorde sig skyldig i Utroskab, hvorhos Ægteskabet senere er aldeles ophævet og Manden har derefter igjen giftet sig. Efter Separationen tog Arrestantinden Ophold i Kjøbenhavn og blev ved Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 15de

XI. Aargang.

April 1856 dømt for 1ste Gang begaaet Tyveri til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og efterat hun ved samme Rets Dom af 12te Juli 1859 var dømt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage for at have overtraadt et hende af Politiet givet Tilhold om, saakent hun — der i Mai 1856 var hjemvendt fra Kjøbenhavn til Odense og derefter en Tid havde tjent i Randers, men i Mai 1859 havde begivet sig til Kjøbenhavn — igjen indfandt sig i Kjøbenhavn, steblikkelig at melde sig til Politiets Protocol over mistænkelige Personer, og derefter af Politiet var affendt til Randers, forlod hun fort efter denne By og gif paa Vandring med en hende tibliger ubekjendt Rejsflagervend, under hvilken Vandring de tilbeels ernærede sig ved Bettleri, og hun blev derefter i Slutningen af August 1859 anholdt i Fredericia for Tyveri og ved nærværende Rets Dom af 20de Februar 1860 dømt for 2den Gang begaaet Tyveri og Bettleri til Forbedringshousarbejde i 18 Maaned. Efterat have udstaaet sidstnævnte Straf, blev hun hjemvendt til Randers, hvor hun først var under Skattigvæsenets Forsorg og derefter havde Tjeneste paa 2 forskjellige Steder, indtil hun i Begyndelsen af August 1862 begav sig til Kjøbenhavn, hvor hun havde Logis paa forskjellige Steder, men var uden Erhverv og levede af et medbragt Pengebesøb samt af hvad hun erholdt ved at pantsætte sit Løi, hvorefter hun i September s. A. blev anholdt for Tyveri, og ved Criminals- og Politirettens Dom af 14de October 1862 blev hun for 3die Gang begaaet Tyveri og for Overtrædelse af det hende af Politiet givne Tilhold om ikke uden dennes Tilladelse at tage Opbold i Kjøbenhavn m. m. dømt til Forbedringshousarbejde i 4 Aar. Medens Arrestantinden hensad i Straffeanstalten i Kjøbenhavn for at udstaae sidstnævnte Straf, angav hun i Efteraaret 1865 for Præsten og Inspekticen ved Anstalten, at hun — der under sit Egtteskab med sin ovennævnte fraskilte Mand havde født 2 Børn, nemlig i hendes Egtteskabs første Aar en Søn, der endnu lever, og den 4de November 1854 en Søn, der, efterat være hjemmedøbt den 8de April 1855, døde den paafølgende 13de April — havde forarsaget det sidstnævnte Barns Død ved Sult, og efter en under 24de October 1865 afgiven Rapport til Directeuren for bemeldte Straffeanstalt fra en af dennes Betsente, der af Directeuren var beordret til, i Anledning af den af Arrestantinden for Inspekticen fremsførte Begjæring om at blive givet Leilighed til at fremkomme med en Angivelse om en af hende forøvet hidtil uopdaget Forbrydelse, at modtage Arrestantindens Forklaring, har hun for denne udsagt, at da hun og Mand ikke levede lykkelig med hinanden, og der fra hendes Side var Tale om Skilsmisse og hun kunde forudsæe, at det vilde blive hende paalagt at sørge for det ene Barn, medens Manden maatte ernære det andet, satte hun den Beslutning at stille sig af med det mindste Barn, og for at sætte denne Beslutning i Værk gav hun slet ikke Barnet nogen Mad i 4 Dage, og da hun den 5te Dag vilde give det Føde, vilde Barnet Intet nyde og døde om Natten derefter uden Tegns paa Smerter, hvorhos hun udsagde, at da hun den 5te Dag vilde give Barnet Mad, havde hun i Munden blandet nogle Stumper af Glas, men at Barnet altsedes Intet fik ned deraf. Hendes Forklaring gif derhos ud paa, at hendes fraskilte

Maud var aldeles ubiende om det af hende forklarede, og at hun antog, at han maaffee ikke vilde troe, at hun havde handlet som angivet, da hun, medens Barnet levede, angav, at det var sygt, og desuden behandlede det med den største Venlighed, naar enten han eller Andre vare tilstede, hvorhos hun tilføiede, at hun havde betroet denne Tilfaaelse til en Medfange, og at denne under en mellem dem opstaaet Uenighed havde fortalt det til Inspektricen, hvorefter Arrestantinden selv havde angivet det for Præsten og Inspektricen.

Efterat denne Rapport af Directeuren for Straffeanstalten var indsendt til Justitsministeriet, aumodebe dette i en Skrivelse af 15de November 1865 Amtmanden over Randers Amt om at indhente en Erklæring fra Politimesteren i Randers om, hvorvidt der maatte være Anledning til for Eiden at foretage videre i Sagen, idet Justitsministeriet derhos i dens Skrivelse gjorde opmærksom paa, at Arrestantinden efter udstaaet Straf i October Maaned 1866 vilde blive affendt til Randers, hvor hun var forsørgelsesberettiget. Den forlangte Erklæring blev imidlertid først afgiven i Skrivelse af 1ste Marts 1866 af den da constituerede Politimester i Randers, og gaar ud paa, at der formentlig ikke var Anledning til for Eiden at foretage videre med Hensyn til den af Arrestantinden afgivne Forklaring, og at Sagen i alt Fald kunde udsættes, indtil Arrestantinden efter udstaaet Straf blev som forsørgelsesberettiget i Randers hjemsendt dertil, idet den constituerede Politimester i bemeldte sin Skrivelse anførte, at Arrestantindens fraskilte Maud havde for ham forklaret, at da den tidligere, nu afdøde Politimester, for nogle Maaneder siden havde gjort ham bekendt med Sagen, havde han anseet Arrestantindens Forklaring for opdigtet og fremkaldt ved Hjæde til Livet, eftersom han albrig havde havt mindste Anelse eller Mistanke om, at Barnet ikke skulde være død en naturlig Død, og at han endnu tildeels havde denne Tro, da han tydelig erindrede, at den Løge, der havde synet Liget, havde sagt, at Barnet var død af Krampe, og at han ogsaa troede at kunne erindre, at Barnet ikke havde været uden Føde de sidste Dage det levede, men at han senere, ved at tænke tilbage paa hiin Tid og ved at samtale med sine Forældre, var kommen i Tanker om to Omstændigheder, der forekom ham noget mistænkelige, nemlig at der dengang gik en Knappenaal fra Barnet gennem Endetarmen, hvilket nu syntes at kunne tyde paa et gjort Forsøg paa at skille Barnet ved Noet, og at Arrestantinden havde vist en vis Utaalmodighed med at faae Liget ud af Huset, som dog dengang ikke havde været ham videre paafaldende, men forøvrigt havde han paa den anden Side bemærket, at Barnet havde været svagt og navnlig havde stort dobbelt Stool, som netop den sidste Aften, det levede, var stærkt udtraadt.

Efter Modtagelsen af denne Erklæring tilkendegav Justitsministeriet Amtmanden over Randers Amt i Skrivelse af 28de Marts 1866, at der ikke for Eiden vilde være videre at foretage i Anledning af Arrestantindens Angivelse, men at hun, naar hendes Straf var udstaaet, vilde blive afgivet til Politimesteren i Randers tilligemed den i Straffeanstalten over hende optagne Rapport, for at den fornødne Undersøgelse derefter kunde blive indledet.

S Genhold hertil blev Arrestantinden i October 1866, da hendes Straffe-

tid var udløst, afgivet til Kjøbenhavns Politii for at hjemsendes til Mænders, og da hun den 17de October 1866 fremskillebes paa Politihovedstationen i Kjøbenhavn, forklarede hun, at da hun i Sommeren 1865 græmmede sig over, at hun aldrig hørte noget fra sin Familie, havde en i Juli 1865 i Straffeanstalten indsat Dvindelbefange, med hvem Arrestantinden tidligere haade faaet i Venstabsforhold, spurgt hende om Grunden til hendes Sørgmodighed, men da bemeldte Medfange ikke vilde lade sig nøie med hvad Arrestantinden sagde hende om, at hendes Sorg var begrundet i, at hun ikke hørte noget fra sin Familie, og idelig og idelig lod sig forlyde med, at Grunden maatte være en ganske anden, saant Arrestantinden efter nogen Tids Forsøb paa at blive bemeldte Medfange ind, at hendes Medfangeshed var begrundet i Anger over, at hun havde sultet sit ommeldte Barn ihjel, men at Sandheden var, at Barnet allerede fra Fødselen af havde været meget svagt, og denne Svagthed i Forbindelse med en Brostfæde hidførte efter al Sandsynlighed Barnets Død; og da nu Arrestantinden under Tansheds Løste havde fortalt den nævnte Medfange denne Usands-
 heb, for at slippe for hendes nysgjerrige Spørgsmaal, og hvorved Arrestantinden ikke havde havt nogen Betænkelighed, da hun vidste, at hun i denne Retning var aldeles uskyldig, men de efter kort Tids Forsøb bleve Uvenner, og den nævnte Medfange, efter forud at have truet Arrestantinden dermed, angav for Inspekticen i Straffeanstalten, hvad Arrestantinden havde jagt hende om den nævnte Forbrydelse, og Inspekticen foreholdt Arrestantinden den nævnte Sigtesse, benægtebe hun den vel først, men indrømmede senere, uden at Inspekticen forøvrigt trængte videre ind paa hende, Bestyrelsens Rigtighed, idet hun stolede paa, at hun, naar Sagen for Alvor skulde undersøges, dog aldrig vilde komme til at lide Straf i den Anledning, og hun benægtebe derfor for Politiet at have sultet Barnet ihjel, og paaalod tværtimod at have gjort Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at holde det ilive. Den af hende for Politiet saaledes afgivne Forklaring gjentog hun i et samme Dag for Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn optaget Forhør og fastholdt der, at den af hende tidligere i Straffeanstalten afgivne Tilstaaelse om at have foraarsaget eller virket til sit nævnte Barns Død var usandsfærbig og i sin Tid afgiven af den anførte Grund, ligesom hun ogsaa, efterat Sagen var overgaaet til Undersøgelse ved Politiretten i Mænders, under gjentagne Forhør fastholdt, at den afgivne Tilstaaelse var usandsfærbig, men efterat hun i et den 31te December 1866 optaget Forhør først havde gjentaget dette sit Udsagn og nærmere forklaret, at hun i de sidste Dage, Barnet levede, vedblev at give det Mælk og Tvebakker og at Barnet haade spisse og drat lidt deraf lige til den allersidste Dag det levede, men at det paa den sidste Dag spyttede Mæden ud igjen, naar hun forsøgte at give det noget, og hun derhos havde omforklaret, hvorledes det tilgik ved Barnets Død, tilfod Arrestantinden atter, som det i Forhøret hedder „efter længere Examination“, at hun havde foraarsaget Barnets Død ved at sulte det i 2 eller 3 Dage, og er derefter senere under Sagen vedbleven denne Forklaring, idet hun nærmere har udsagt, at Grunden til, at hun sattebe Tanken at dræbe Barnet, ikke var, saaledes som hun under sit Ophold i Straffeanstalten havde udsagt,

den, at hun i Tilfælde af Skilsmisse frygtede for at skulle forsørge Barnet, idet der ikke dengang havde været Tale om, at hun skulde stilles fra Manden, men derimod den, at hun, der, som det i Forhøret hedder, dengang var ung og letsinbig, syntes det var morsommere kun at have eet Barn istedetfor at have 2 Børn, hvorhos hun i saa Henseende yderligere har udsagt, at en senere afdød Kone, der var hendes Veninde, havde indgivet hende Tanken om at stille sig ved Barnet, fordi Arrestantinden da, som denne Kone havde udtrykt sig, bedre kunde gaar paa Commers, og at denne Kone ogsaa havde indgivet hende Tanken om at dræbe Barnet ved at sulke det ihjel, idet hun havde yttret, at saa kunde det ikke sees, hvoraf Barnet var død, men at Arrestantinden isørigt, da den nævnte Kone først talte til hende om at stille sig af med Barnet, havde vist dette Forslag tilbage med Afsty og endog tænkt paa at fortælle sin Mand det, men at hun dog opgav dette, og senere gjentog den nævnte Kone Forslaget og hun lod sig da tilslut forlede dertil.

Derhos har Arrestantinden forklaret, at hun vel har haft Tanken om at stille sig ved Barnet en 8 Dage førend hun bragte den til Udførelse, men i denne Tid havde hun flere Gange igjen opgivet den, og at da hun tænkte, at det dog vilde være at pine Barnet for meget ved at sulke det ihjel, og at hun hellere maatte paa en Gang vælge det ved at lade det slugt et Stykke Glas, havde hun engang kommet et Stykke Glas i Barnets Mæ, men da Barnet havde faaet det i Halsen, fortrød hun det, og hun lagde derfor Barnet paa Maven og bandede det i Kyggen, saa at Glaslet faldt ud; ligeledes har hun udsagt, at hun, efterat have undladt at give Barnet Føde i 2 Dage for derved at fremkalde dets Død, havde paa den 3die Dag fortrudt det, og hun gav da Barnet noget Mæ, som det spiste med Hurtighed, ligesom hun ogsaa samme Dags Aften, da hendes Svigersværdre eller maaskee alene hendes Svigersvæder var hos hende, igjen gav Barnet Mæ, som det spiste med Hurtighed, men den paafølgende Nat henad Morgenstunden var Barnet mere uroligt, end det i den foregaaende Tid havde været, og døde, medens det laa i Arrestantindens Arme. Derimod har Arrestantinden med Hensyn til hvad hendes straffte Mand har sagt om, at der engang var fundet en Knappenaal i Barnets Tumbetarm, hvilket ogsaa er bekræftet af hans Moder, der efter sin Forklaring er den, der ved at pusle med Barnet fandt Knappenaalen, benægtet at kunne erindre dette og med Bestemthed paastaaet, at hun ikke har forsøgt at dræbe Barnet paa anden Maade end ved at give det det omtalte Stykke Glas og ved senere at sulke det, ligesom hun ogsaa har benægtet at kunne mindes, at hun efter Barnets Død har brugt Utringer, som tynde paa, at hun ønskede snart at faae Liget ud af Huset, eller, som af hendes Svigermoder forklaret, at have yttret, at hvis Barnet havde levet, var hun maaskee ikke bleven stilt fra sin Mand, hvorimod hun har udsagt, at efter Barnets Død var det hende imod at blive boende i den Leilighed, hvor det var død, og at hun derfor had sin Mand om, at de maatte komme til at flytte, men dette har hun ikke kunnet erindre, uden at han dog har kunnet modsigge, at hun har yttret Dasse for ham om, at de flyttede.

Iøvrigt maa det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger antages, at Barnet i længere Tid førend dets Død har været soagt, i hvilken Henseende navnlig maa mærkes, at det var paa Grund heraf og fornømtelig efter Tilskyndelse af Fadrens Foreldre, at Barnet blev hjemmedøbt, men næsttagtig Oplysning om Barnets Tilstand i den seneste Tid førend dets Død eller om Dødsaaragen har ikke været at erholde, idet navnlig den Læge, som har tilset Barnet og synet dets Lig, ikke har kunnet erindre noget nærmere derom. En af det lgl. Sundhedscollegium afgivne Erklæring gaar vel ud paa, at i den Svagheitsstilstand, i hvilket Barnet ifølge Acterne allerede i længere Tid havde befundet sig, maa det ved i 2 eller 3 Døgn at have været fuldstændig unddraget Mad og Drikke, allerede da Tilstaende opgav sit Forsæt at dræbe det, antages at have været bragt i en Tilstand, der, om den end ikke kan anses for den direkte Dødsaarag, dog maa antages i væsentlig Grad at have medvirket til Dødens Indtræden, men denne Erklæring hviler paa den Forudsætning, at Arrestantindens Forklaring om, at Barnet, som meldt, har i 2 à 3 Dage været fuldstændig unddraget Mad og Drikke, er rigtig, og vel er der nu ikke fremkommet Oplysninger, som kunne give særlig Anledning til at antage, at Arrestantinden skulde vilde paalyde sig en saadan Forkrydelse, men paa den anden Side er det, efter hvad der af Arrestantindens fraklittede Mand og hans Moder er forklaret om Barnets Tilstand, Intet til Hinder for at antage, at dets Død er fremkaldt paa naturlig Maade, og der er, efter disse Forklaringer og efter hvad Arrestantindens fraklittede Mand's Fader har forklaret, Intet til at antage, at Barnet ikke har manglet af Føde eller Næring i den Tid, i hvilken Arrestantinden efter sin seneste Forklaring vil have unddraget det af Næring. Ligesom derfor Barnets Død ikke kan give nogen Formodning for Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring om at have villet aflive det og at have foretaget dertil sigtende Handlinger, saaledes er der ei heller isøvrigt i de fremkomne Oplysninger Data tilstede, der positivt bestyrke Rigtigheden af denne hendes Forklaring, og naar ved Siden heraf tages Hensyn til, at Arrestantinden, efter først under sit Ophold i Straffeanstalten at have angivet sig skyldig i denne Forbrydelse, men uden at der foreligger nogen Oplysning om, at hendes Tilstand paa den Tid har været saaledes, at den kunde give nogen videre Formodning for Angivelserens Rigtighed, har, da Undersøgelse mod hende først efter 1 Mars Forløb i den Anledning blev indledet, tilbageladt Angivelsen og benægtet dens Rigtighed, og derpaa først efter længere Tids Arrest og gjentagen Fremstilling for Forhør har afgivet Forklaring om at være skyldig, men under denne senere Afhøring har afgivet en i flere ikke uvæsentlige Enkeltheder fra hendes første Tilstaaelse afvigende Forklaring, uden at disse Afvigelser synes naturligen at kunne forklares ved, som hun i saa Henseende har udsagt, at den, der i Straffeanstalten modtog hendes Tilstaaelse, har misforstaaet hende, samt det derhos tages i Betragtning, at det efter de under Sagen foreliggende Oplysninger om Arrestantindens Character og Forhold, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, og navnlig efter de ifølge Overrettens Rendeelse i disse Henseender erhvervede yderligere Oplysninger, er lidet sandsynligt, at

hun har gjort sig skyldig i en Forbrydelse af den Veskaffenhed, som den heude her under Sagen paaskjtede, findes det betænkeligt at tage hendes Forklaring om at have villet stille det ommeldte Barn ved Livet og at have foretaget dertil sigtende Handlinger, for fulde, og hun maa derfor, af Mangel paa tilfrækteligt Bevis for Sigtelsens Rigtighed, blive at finde for Actors Tiltale i nærværende Sag, idet hun dog efter Sagens Omstændigheder maa være pligtig at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

Nr. 244.

Justitsraad Bungen

contra

Dorthea Rasmusbatter, Rasmus Christiansens Hustru

(Defensor Liebe),

for at have behandlet sit Pleiebarn Niels Jørgen Steffensen paa uforsvarlig Maade og derved forarsaget eller i alt Fald fremstændet Barnets Død.

Binding Herreds Extraretsdom af 23de September 1867: „Arrestantinden Dorthea Rasmusbatter, Huusmand Rasmus Christiansens Hustru af Store Høirup, bør henses til 1 Aars Forbedringshuusarbejde og udrede alle af denne Sag løvligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Jørgensen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris Andersen 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1867: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Prøveprocurator Bloch og Procurator Gottschald for Overretten betaler Arrestantinden Dorthea Rasmusbatter, Huusmand Rasmus Christiansens Hustru, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Binding Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Dorthea Rasmusbatter, Huusmand Rasmus Christiansens Hustru, sat under Tiltale for at have behandlet sit Pleiebarn Niels Søren Steffensen paa uforsvarlig Maade og derved forarsaget eller iallfald fremkaldt Barnets Død.

Bemelte Barn, der var sat i Pleie hos Arrestantinden den 1ste November s. A., afgik ved Døden den 16de Juni d. A., 12 $\frac{1}{2}$ Maaned gammelt, og ved den af Piget foretagne Obduction viste det sig, at Barnets venstre Overarm, begge bets Forarme og bets venstre Been, omtrent midt paa Skinnebenet, havde været brudte, ligesom der paa bets Legeme, der var meget magert som Følge af Læring, fandtes et overfladigt Saar og nogle Excoriationer.

Under de derefter optagne Forhører har Arrestantinden vedgaaet, at hun, der mellem Fastelavn og Paaske d. A. havde bemærket, at Barnet begyndte at svinde hen, en Dag omtrent 6 à 7 Uger før bets Død i en noget beruset Tilstand faldt med dette paa Armen ude i Marken, saaledes at hun med sin ene Albue kom til at trykke paa Barnets ene Been og muligens med den anden Haand eller Arm paa Barnets Arm. Samme Dag bemærkede hun, at Barnets venstre Been var brækket og hævet, og 1 à 2 Dage efter lagde hun ligeledes Mærke til, at det Samme var Tilfældet med den venstre Overarm. Fremdeles har Arrestantinden indrømmet, at hun nogle Uger senere, da hun blev hibsig over, at Barnet, der laa paa hendes Skjød, vedblev at græde, har taget dette med begge sine Hænder om Armene, lige ovenfor Haandledene, og paa denne Maade, uden at understøtte Barnets Krop, har løftet det op og bragt det hen i den nogle Skridt fra hende staaende Bugge. Nogle Dage efter lagde hun vel Mærke til, at Barnets Forarme og navnlig Haandledene vare hævede, men det var først 5 til 6 Dage senere, da Barnet, som hun havde henlagt paa en Stol, medens hun veirede Vuggellæberne, var faldet ned af denne paa Gulvet, at hun saar, at ogsaa Barnets Forarme vare brudte. Hun søgte ikke Lægehjælp for Barnet, ligesaa lidt som hun til Nogen omtalte de slette Brud, hvorimod hun søgte at hindre, at Andre fik Barnet imellem Hænder og at det i deres Nærværelse blev taget op af Buggen, fordi hun ønskede at skjule, hvad der var sket, og tænkte, at Bruddene nok kunde heles af sig selv. Iøvrigt har Arrestantinden benægtet at have mishandlet Barnet eller staaet dette, med Unbtagselse af, at hun een Gang med den flade Haand har givet det nogle Slag paa bets Bag.

Det kgl. Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter have været tilfjællede, har i sin Betænkning yttret, at man ikke kan benægte Muligheden af, at Barnet, i Overensstemmelse med Pleiemoderens Forklaring, kan have været syg forinden Tilspiselsen af Læktionerne og allerede dengang at have lidt af den Sygdom, som har bevirket Døden, nemlig Læring, der er en for Barubommen, navnlig under uheldige Fødsels- og Pleieforhold, ofte livsfarlig Sygdom, men selv under denne Forudsætning maa det antages, at Bruddene og Mangel paa Hjælp og Pleie har væsentligen bidraget til Forværrelse af Sygdommen og Fremkaldelse af Døden. Fremdeles har Collegiet — med Hensyn til Dø-

ducenternes Formening om, at samtlige Brud ifølge det Stabium, hvorpaa Selingsprocessen befaantes, maatte være flede samtidigen — yttret, at Brudbene paa begge Forarmene skjønnes at kunne være fremkomne ved den raa og voldsumme Maade, hvorpaa Arrestantinden har grebet Barnet om Forarmene og baaret det nogle Skridt paa denne Maade.

Medens den Skade, som maa antages at være tilføjet Barnet ved Arrestantindens Fald med samme paa Marken, ikke findes at kunne tilregnes hende, end ikke som Uagtsomhed, da hun i den Tilstand, hvori hun befandt sig, ikke kan forudsættes at have kunnet overbeie, for hvilken Fare hun udsatte Barnet, skjønnes det paa den anden Side utvilsomt, at hun har gjort sig skyldig i Mishandling af det hende betroede Pleiebarn ved den Mebsart, hun har ladet blive det tilbeel ved, uagtet hun vidste, at Barnet fornylig havde brækket sin ene Arm, at tage det, som ommeldt, om begge Forarmene, ligesom det ogsaa i høi Grad maa lægges Arrestantinden tillast, at hun ikke har søgt Lægehjælp til Barnet eller til Andre omtalt, hvad der var skeet, og ved at afholde Andre fra at see og lægge Mærke til Barnets Tilstand, har bevirket, at ingen Hjælp kunde ydes det.

For det af Arrestantinden udoiste Forhold vil hun være at anses efter Straffelovens § 202, og findes Straffen for hende, der er født i Aaret 1819 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, passende at kunne fastsættes som i den inbankede Dom, til 1 Aars Forbedringshushandsarbeide.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes blive at staafæste."

Tirsdagen den 28de Januar.

Nr. 234.

Advocat Henriksen
contra

Carl Frederik Machold (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Usurancesvig.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te November 1867: „Til-
talte Carl Frederik Machold bqr for Actors Tiltale i denne Sag fri
at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, og derunder
Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Smith og Rasen,
med 10 Rd. til hver. Den af Defensor under hans Procedure
fremførte for Actor fornærmelige Udblafelse, at denne havde brugt
en fuldstændig løgnagtig Insinuation, mortificeres. At efterkom-
mes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hinzenburg for Højesteret betales Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Anledningen til nærværende Sag, hvorunder Tilstalte Carl Frederik Macholt actioneres for Assurancevig, er, at en hos ham arbejdende Saltmagerhvend ved Navn Eilard Johan Kleinhuus, hvis Liv Tilstalte under 25de Juli f. A. havde forsikret i Livs- og Livrenteforsikringselskabet „Imperiale“ i Paris for en Sum af 20,000 Francs, den 18de April d. A. pludselig afgik ved Døden under Omstændigheder, der lode formode, at han i længere Tid havde været forfalden til Drik, og at hans Død muligens endog kunde være foranlediget ved uforvarlig Afsærb ublikt mod ham, hvilket Sidste dog strax viste sig at være ubegrundet. Fra den daværende Generalagent for det ommeldte Livsforsikringselskab, Grosferer Menne, indkom derfor en Anmodning til Politidirectøren om i Selskabets Interesse at see Aarsagen til den Paagjældendes Død konstateret ved en Obductionsforretning. Resultatet af den foretagne Obductionsforretning var, at de obducerende Læger antog, at Kleinhuus var død af en Lungebetændelse, og saafremt Forklaringen af et Vidne, hos hvem han havde logeret, om at han i 2 Dage havde delireret, var rigtig, tydede dette paa, at en Drankergalskab havde været tilstede, hvortil da efter al Rimelighed Lungebetændelsen havde sluttet sig som en Complication og herved foranlediget den noget pludselige Dødsmaade, ligesom forskjellige Omstændigheder tydede paa, at den Afbød havde været habituel Dranker.

Under den mod Tilstalte Macholt derefter indledeede criminelle Undersøgelse angav han strax, at han alene af Speculation og uden anden Interesse havde forsikret Kleinhuus's Liv, fordi han antog, at denne, hvem han nære kjendte, da han i en Række af Aar havde arbejdet hos ham, efter den vorbentlige Maade, hvorpaa han levede, og navnlig den store Mængde Brændevin, han daglig nød, tilveels uden at spise noget dertil, ikke vilde leve ret længe, men Tilstalte har vedblivende paastaaet, at han ikke har fortiet denne Omstændighed, som han vel kunde intsee vilde have Indvirkelse paa Indvigtelsen af den begjærte Forsikring af den Paagjældendes Liv, for vedkommende Assurance-selskabs Agent, men endog udtrykkelig sagt til denne, at Kleinhuus drak og at det var af denne Grund, at han vilde forsikre hans Liv, ligesom han heller ikke, da han erhøvdte Assurancepen tegnet, har gjort Noget sambeist for at fremstjænde hans Død, hvad her heller ikke er opløst. Det er nu vel af Selskabets daværende Generalagent, formentlige Grosferer Menne, under Ed forklaret, at

Tiltalte, der angav som Grund til, at han tegnede Forsikringen, at han muligens vilde etablere Kleinhuus, ikke blot aldrig for Assurancens Tegnelse for ham har givet, at denne var driffelig, i hvilket Fald han efter sin Instrukslet ikke kunde have indladt sig paa Selskabets Begne med Tiltalte, men tværtimod paa hans ubtrykkelige Forspørgsel, foranlediget ved at Selskabets Løge ved Undersøgelsen havde bemærket en ubetydelig Nysien hos Kleinhuus, bemærket, at denne var driffelig, hvorhos Tiltalte har erkjendt at have underskrevet en Erklæring in duplo til Assurancelskabet af 24de Juli s. A., hvori blandt andet attesteres, at Kleinhuus ikke led af nogen Slade eller havde Anlæg til nogen Sngdom, som kunde forkorte hans Liv, ved hvilke Erklæringers Indsendelse i Forbindelse med Kleinhuus's tilsvarende Attestation og Lægeerklæringen den begjærte Forsikring af Kleinhuus's Liv for 20,000 Francs erholdtes mod en aarlig Præmie af 748 Francs; men foruden at Meenes Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte har modtaget, allerede efter hans Stilling til Sagen ikke kan blive at tillægge nogen afgjørende Betydning, og denne derhos maa ansees yderligere svækket ved hvad der iøvrigt er oplyst om den Maade, hvorpaa han har varetaget det af ham repræsenterede Selskabs Interesser, er det af Tiltalte paastaet, at han ikke, foruden han underskrev de ommeldte Erklæringer, var gjort bekendt med deres Indhold eller havde gjenemset dem, uden at det Mobbatte, da ingen Vidner vare tilstede ved den paagjældende Feilighed, kan ansees beviist.

Efterat Tiltalte gennem flere Forhører havde fastholdt den ovenberørte Forklaring, hvorefter Kleinhuus var Dranker i en overordentlig høi Grad, har han under senere Forhører lidt efter lidt forandret denne Forklaring henimod, at Kleinhuus slet ikke skulde have været nogen egentlig Dranker, men i nærværende Sag, hvori der kun er Spørgsmaal om Tiltaltes Strafansvar, kan hverken denne eller den af Defensør fremhævede Omstændighed, at den anførte Post af den ovennævnte af Tiltalte underskrevne Erklæring ikke kunde forstaaes om Driffelighed, faae nogen Betydning, naar det, saaledes som det er Tilfældet, faaer som beviist ved Tiltaltes egen Bedgaaelse, at han selv betragtede Kleinhuus, om hvem det iøvrigt ved hvad der i saa Henseende er oplyst maa ansees godtgjort, at han i en ikke ganske ubetydelig Grad var hengiven til overdreven Nydelse af stærke Drikke, som en Person, der drak og levede paa en Maade, som formeentligen maatte forkorte hans Liv, samt derhos Tiltaltes Paastand, at han ikke kendte den omhandlede Erklærings Indhold, da han underskrev den, som alt bemærket, ikke kan forkastes.

Imidlertid kan Tiltalte efter det foranståede ikke ansees overbeviist noget tvivagligt Forhold, og han vil altsaa blive at fristnde for Actors Tiltale, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til de befalede Sagførere med 10 Rd. til hver.

Om Actors Sagførelse attesteres, at den har været lovlig.

For Defensørs Vedkommende maa det misbilliges, at han under Udsærelsen af sit Hverv som saadan har tilladt sig ubesluede Hentydninger til, at den criminelle Undersøgelse ikke af vedkommende Dommer skulde være ledet paa

en forsvarelig Maade, men der findes dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til derfor at anfætte ham med Mulct.

Det maa derhos misbilliges, at Defensor under sin Procedure har paasagt Actor, at denne skulde have brugt en fuldstændig søgnagtig Insinuation, og denne Ublæbelse vil derfor ogsaa i Overeensstemmelse med Actors Paastand blive at mortificere."

Nr. 184. **Udskrivningsvæsenet** (Adv. Klubien efter Ordre)

contra

Frederik Ahlefeldt-Laurvigsen (Ingen),

angaaende Indstævntes Børnepligt.

Københavns Amts Sessions Kjendelse af 27de October 1866: „Børnepligtig af Københavns Amts 31te Lægd Litr. O. Nr. 11 Frederik Ahlefeldt-Laurvigsen bør være ansat i Forstærkningen fra 1ste Januar 1865 i Henhold til Analogien af Børnepligtslovens § 32, 2, og vil ikke kunne indkaldes til Tjeneste i ringere Grad end som Premierlieutenant.“

Højesterets Dom.

I det Højesteret henholder sig til den Fremstilling af de factiske Forhold, der er givet i den indkomne Sessionskjendelse, maa Retten være enig med bemeldte Kjendelse, forsaavidt den antager, at § 42 i Lov om Børnepligt af 2den Marts 1861 ikke er anvendelig paa Indstævnte. Denne § handler nemlig om Børnepligtige, der som saadanne ere pligtige at møde ved Sessionen, men da Indstævnte i sin Tid, ifølge allerhøjeste Resolution, er bleven aldeles løst af sit undersaatlige Forhold til Danmark og udslettet af Lægdskrollen, maatte hans Børnepligt og deraf følgende Forpligtelse at give Møde paa Sessionen ophøre. I Forhold til Udskrivningsvæsenet maatte Indstævnte saaledes betragtes som Ublænding, og da som Følge heraf Børnepligtslovens § 1 Ibet Membrum bliver at anvende paa ham, vil han, i Henhold til denne Lovs § 32 Nr. 2, være at ansætte ved Forstærkningen.

Sessionsens Kjendelse, der er kommen til samme Resultat, saaledes at Ansættelsen regnes fra 1ste Januar 1865, hvilket maa billiges, bliver, som Følge af Ovenstaaende, forsaavidt at bifalde,

hvorimod den i samme trufulde Bestemmelse om, paa hvad Maade Indstævnte skal tjene i Forstærkningen, som et reent administrativt Forhold ligger udenfor Afgjørelse ved Dom.

Thi kjenDES for Ret:

Bærnepligtig af Randers Amts 31te Læg Ditr. O. Nr. 11 Frederik Ahlefeldt-Laurvigens bør være ansat i Forstærkningen fra 1ste Januar 1865.

I den inbantebe Kjenbelses Præmisses hebbes det: „Grev Frederik Ahlefeldt-Laurvigen, født i Kjøbenhavn 1834, blev ved sin Confirmation optagen i Hovebstadens Landbrulle, men blev, efter at han paa hans Faders berom indgivne Ansøgning ved allerhøieste Resolution af 25de Juli 1851 var albeles løst af sit underfaaktige Forhold til Danmark, atter ubflettet af bemelte Kulle og tjente derefter i 10 Aar og 10 Maaneber i den østerrigste Armees, tilsidst som Oberlieutenant (Premierlieutenant); i 1863 traadte han à la suite og vendte tilbage til Danmark, og da Krigen med Preussen og Østerrig i 1864 var adbrudt, begjærede han sin Afsked af bemelte Armees, hvilken under 6te Juni s. A. blev ham medbeelt. Under Krigen gjorde han derpaa Tjeneste i den danske Armees som Officeer med Premierlieutenant's Character fra 5te Juli 1864, navnlig som Adjutant ved 2den Infanteribrigade, indtil der efter affuttet Baabenstilstand under 9de August s. A. efter Begjæring bevilgedes ham Afgang. Endnu samme Aar anmeldte han sig til Optagelse i Lægbrullen og blev som Bærnepligtig indført i Randers Amts 31te Læg Ditr. O. under Nr. 11.

Ved Sessjonen for 1865 blev der derefter givet denne Bærnepligtige Vedtegning i Kullen: „Solbat i Forstærkningen fra 1ste Januar 1864,“ men da Udskrivningsvæsenets Revision ved Notat til Af- og Tilgangslisterne til 31te December 1864 havde formeent, at Paagjældende burde være behandlet efter Bærnepligtslovens § 42 og givet Udskrivningsaar 1857, indstillede Chefen for det 7de Udskrivningsdistricte under 25de Mai d. A. Sagen til Justitsministeriets Afgjørelse, og dette Ministerium har i Skrivelse til samme Districte af 6te dennes antaget det for retteft, at bemelte Vedtegning ophæves og at den Paagjældende navnlig tilfiges til Møde paa Sessjonen for 1867, paa hvilken da hans Stilling med Hensyn til den ham paahvilende Bærnepligt vil være at afgjøre ved Kjenbelse.

Efter de faalebes ovenfor oplyste factiske Forhold skjønner Sessjonen ikke rettere, end at der her foreligger et usubbestemt Tilfælde, idet den paagjældende Bærnepligtige vel ikke ligesvem kan henses under Bærnepligtslovens § 32, 2, der bestemmer, „at Ublændinge, der have erhvervet fast Hjem her i Riget og blibe Bærnepligten underkastede, forsaavidt de da ere over 24 Aar, men under 30 Aar, blive at ansætte ved Forstærkningen“, eftersom han ikke har været Ud-

tænding i egentlig Forstand, men da han var aldeles løst fra sit undersaatlige Forhold til Danmark og derefter næsten i 11 Aar tjente i den østerrigiske Armee og altsaa var østerrigisk Undersaat, synes en analogisk Anvendelse af bemeldte Bestemmelse at være velbegrunnet, da det i alt Fald maa anses tvivlsomt, om Indfødsretten blot suspenderes, naar det undersaatlige Forhold til Danmark, som her, aldeles ophæves, eller om den ikke snarere maa anses ophævet, indtil den atter enten ved Lov eller ved kongelig Resolution meddeles den Paagjældende.

Endnu mindre formener Sessjonen, at Bestemmelsen i § 42 vil kunne finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, da det af selve Indholdet af denne Paragraph, navnlig af de Ord „ubekliver fra den Session, hvor han var pligtig at møde for at behandles til Udskrivning“, formeentlig tydelig fremgaaer, at Lovgiveren ikke har tænkt paa andre end de almindelige Tilfælde, hvor Børnepagtige enten med eller uden Pas reise til Udlandet, og navnlig ikke paa et Tilfælde som det nærværende, hvor en dansk Mand allerhøjest har været løst fra sit undersaatlige Forhold til Danmark og endog i en lang Arrække har været en fremmed Stats Undersaat.

Da nu Bestemmelsen i pådsnævnte Paragraph, at skulle behandles til Udskrivning lig det 22-aarige Mandstaf, derhos synes meget haard for en Mand i den Paagjældendes Alder, der har tjent som Officer saavel i den danske som i en fremmed Armee, og som altsaa i Henhold til Børnepagtløvens § 25 i Slutningen dog formeentlig ikke vilde kunne blive indfaldt til Tjenestydelse i nogen ringere Grad end som Premierlieutenant, saa maa Sessjonen formene, at den Paagjældende ikke vil være at behandle efter denne Paragraph, men derimod efter Analogien af § 32, 2, saaledes som det er skeet ved Sessionen for 1865, dog med den Berigtigelse, at han først oversjeres i Forstærkningen fra 1ste Januar 1865, efter som han først i Midten af Aaret 1864 erholdt fuldstændig Afsted fra den østerrigiske Armee.“

Søndagen den 29de Januar.

Nr. 238.

Justitsraad Bunken

contra

Hans Andersen Tornshede, ogsaa kaldet **Kløstrup-Hans**
(Defensor Heinrichsen),

for Debrageri.

Dronninglund Herreds Ertrætersdom af 21de September 1867: „Arrestanten Hans Andersen Tornshede, ogsaa kaldet Kløstrup-Hans, bør hensesættes til Forbedringshusearbejde i 8 Maaneder samt i Erstatning betale til Peder Hou Poulsen af Usaa 5 Rd., til Christiane Jensen af Sølvgård 4 Rd. og til Gaard-

mand Mads Christian Varsen af Nørlund 4 Rb. Saa bør Arrestanten udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Eggstrup 5 Rb. og til Defensor, Procurator Sand 4 Rb. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 18de November 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Peder Hou Poulsen og Christiane Jensen tillagte Erstatning bortfalder, og at Salairret til Actor og Defensor for Underretten bestemmes for den Førstnævnte til 6 Rb. og for den Sidstnævnte til 5 Rb. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Møller, betaler Arrestanten 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms Lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Andersen Tornshede, ogsaa kaldet Klæstrup-Hans, for Bedrageri.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilfrækkeligt godtgjort, at han, der har givet sig af med at istandsætte Uhre, er gaaet omkring paa forskjellige Steder og har tilbudt sig at istandsætte Uhre, og at han af forskjellige Personer, for hvem han tildeels var ubekjendt, har modtaget Uhre til Istandsættelse, hvilke han derefter uden Giernes Vidende har pantsat og ikke senere indløst. Det er saaledes oplyst:

1. At Arrestanten en Dag i Begyndelsen af August f. A., da han var tilstede i Aasaa, har tilbudt gift Tjenestefar Peder Hou Poulsen, som han ikke tidligere kjendte, og med hvem han tilfældig traf sammen, at istandsætte et denne tilhørende Ryskøes Kommeubr, og efter Aftale med Poulsen den følgende Dag indfundet sig paa dennes Bøsig for der at udføre Istandsættelsen, men da Poulsen blev kaldet bort, foregav Arrestanten for Poulsens Kone, at han

maatte gaae med Uhret til en Uhrmager i en anden By for at købe en Fjeder til Uhret, hvorefter Arrestanten gik bort med Uhret og har ikke senere leveret det tilbage. Arrestanten, der, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, først foregav, at han ikke vidste, enten Uhret af ham var leveret til en Person, med hvem han i en anden By var truffen sammen og i Selskab med hvem han var bleven bestjænkert, for at denne Person skulde bringe det tilbage til Cieren, eller om det var ham frataget af denne Person, har senere under Sagen vedgaaet, at han, kort efterat have forladt Aaaa, begav sig til Aalborg, og da han manglede Penge, pantsatte han Uhret hos en Pantelaaner i Aalborg for 2 Rd., men han undlod senere at fornye Laanet eller at indløse det til Forfaldstid, hvorefter det af Pantelaaneren er bortfolgt, ibet han isvrigt har udfagt, at det havde været hans Hensigt at indløse Uhret, men at han dertil har manglet Penge. Uhret er under Sagen bragt tilveie og af Rettsvidnerne vurderet til 5 Rd.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saa længe Rettens Sæssioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sættes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogstaver og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
 Fjeldbø & Sønderup Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 36.

Den 14de Februar.

1868.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 29de Januar.

Nr. 238.

Justitsraad Bunken

contra

Hans Andersen Tornshede (see forrige Nr.).

2. At Arrestanten den 16de Juli f. A. har indfundet sig hos Gaardmand Mads Chr. Larsen i Nørslund, som han ikke tidligere kendte, og efter at han der paa Stedet havde istandsat et Larsen tilhørende Stuenhr, modtog han et samme Mand tilhørende Kommehr, som han imidlertid sagde, at han maatte tage hjem med sig for at kunne sætte det istand, og efterat have givet en skriftlig Tilskaaelse for dets Modtagelse og efter Larsens Forklaring lovet at tilbagelevere det den paafølgende 5te August, tog han det med sig og har senere pantsat det for 2 Rd. hos den ovennævnte Pantelaaner i Aalborg, som det maa antages den 24de Juli f. A., men undsladt senere enten at fornye Laanet eller at indløse det til Forfaldstid, hvorfor ogsaa dette Uhr af Pantelaaneren er bortsolgt, og det har ikke under Sagen været at bringe tilstede. Med Hensyn til dette Uhr har Arrestanten i Undersøgelsens Begyndelse udsagt, at han havde kjøbt det af en ukendt Person hos en Værtshusholder i Hjørring, og først efterat Larsen havde forklaret, at han havde leveret et Uhr til Istandsættelse til en ukendt Person og gjenkendt Arrestanten som denne, har Arrestanten vedgaaet at have modtaget et Uhr af Larsen, og at dette er det heromhandlede, men forsaavidt Larsens Forklaring derhos gaaer ud paa, at Arrestanten ved Uhrets Modtagelse før han har angivet, at hans Navn var Jens Christian Andersen, og den skriftlige Tilskaaelse for Uhrets Modtagelse, som Larsen under Sagen har indleveret, ligeledes er underkrevet med Navnet Jens Christian Andersen, da har Arrestanten udsagt, at han ikke med Bestemthed kan gjenkende den fremlagte Tilskaaelse som den, han meddeelte Larsen, og at han ikke erindrer, at han har angivet, at hans Navn var som paa Seddelen anført,

XI. Afgang.

eller at han har underskrevet den Parten meddeelte Tilskaaelse med dette Navn, uden at han dog med Bestemthed har henøgtet at have givet sig et urigtigt Navn ved den heromhåndlede Lestighed. Iøvrigt har han ogsaa med Hensyn til dette Uhr udsagt, at Grunden til, at han ikke har indløst det, var, at han manglede Penge dertil. Uhret er af Tieren ansat til en Værdi af 4 Rd., imod hvilken Ansættelse Arrestanten Intet har havt at erindre.

3. At Arrestanten, efterat han forrige Aars Sommer havde af Tjenestepige Christiane Jensen i Sølsgaard modtaget et hende tilhørende Lommeuhr for at sælge det istand, og han havde leveret hende det tilbage, atter noget senere hen paa Sommeren modtog Uhret af hende, fordi det igjen trængte til Istandsættelse, hvilken Arrestanten skulde udføre uden Betaling, og at hun da, uden dog at sælge det til ham, bemyndigede ham til at sælge det for 5 Rd., men der blev ikke truffen nogen Aftale om, naar Uhret skulde leveres tilbage eller, saafremt Arrestanten solgte det, Pengene betales til hende, og Arrestanten har derefter allerede under 20de Juli f. A. pantsat det i Aalborg for 1 Rd. 3 Mk., uden at underrette Christiane Jensen herom, men efterat hun havde sendt et Bud til hans Bopæl, som dog ikke traf ham, indsaadt han sig hos hende noget før end Mai d. A. og spurgte, om hun havde modtaget Uhret, idet han foregav, at han havde leveret det til en Karl, der tidligere havde tjent i Braae Mølle, men som han iøvrigt ikke kjendte, for at bringes til hende, og blev det da afskalt, at, hvis Arrestanten ikke kunde finde Uhret tilstede, skulde han betale 4 Rd. inden 8de Mai d. A., hvilket dog ikke er skeet, hvorved iøvrigt bemærkes, at Arrestanten i Antebning af nærværende Sag blev anholdt den 23de April d. A. Ogsaa med Hensyn til dette Uhr har Arrestanten i Undersøgelsens Begyndelse udsagt, at han havde kjøbt det af en ubekjendt Person paa et Marked, og først senere under Sagen vedgaaet at have modtaget det, som ovenanmeldt, af Christiane Jensen. Uhret, der af vedkommende Pantelaaner var solgt, fordi Laanet ikke var fornyet til Forsaldstid, er under Sagen bragt tilstede og vurderet til 4 Rd.

4. At Arrestanten i afvigte Winter, da han hos Gaardmand Søren Nielsen af Møllebjerg havde istandsat et denne tilhørende Stueuhr, har af en af denne Mandes Tjenestebdreng modtaget et bemeldte Dreng og en anden Tjenestebdreng i Forening tilhørende Lommeuhr for at gjøre det istand, hvorfor der blev betinget ham en Betaling af 1 Rd., men da han nogle Dage senere indsaadt sig i Gaarden for at aflevere Uhret, kunde vedkommende Tjenestebdreng ikke erlægge den betingede Betaling, fordi Huusbonden ikke var hjemme, hvorfor Arrestanten igjen tog Uhret med sig, og han har derefter, idet det dog maa antages, at han først forgjæves har henvendt sig om Betaling hos Forældrene til den anden Dreng, der havde Part i Uhret, pantsat det hos en Pantelaaner i Hjørring for 1 Rd. Iøvrigt har Arrestanten efter sin Forklaring een Gang fornyet dette Laan, og han har derhos udsagt, at da foruøvede Søren Nielsen efterat Arrestanten havde pantsat Uhret, havde sagt ham, at han vilde erlægge Betalingen for Istandsættelsen, naar Arrestanten bragte Uhret, var det hans Hensigt, naar han kom til Hjørring, at indløse Uhret og bringe det tilbage til

Eieren. Uhret, der er vurderet til 3 Rd., er under Sagen bragt tilfælde og udleveret til Eierne, der have erlagt det for Istandsættelsen betingede Betsb, der igjen er betalt Pantelaaneren.

5. At Arrestanten i Mai s. A. har, da han en Dag var gaaet ind hos Gaardmand Christen Jensen i Ørtofte for at faae Noget at drikke, og der havde omtalt, at han gav sig af med at istandsætte Uhre, af bemeldte Mandts Kone modtaget et hende tilhørende Kommenhr for at reengjøre det og at sætte en Blifkasje uden om det, mod en Betaling af 1 Rd., og efterat han havde istandsat det i sit Hjem, gif han en 8 Dages Tid derefter med det til Sæby, hvor han pantsatte Uhret for 1 Rd., uden at han angav, at det ikke tilhørte ham, men efter hans Forklaring har han sagt til den, hos hvem han pantsatte Uhret, at det om nogle Dage skulde blive indløst, ligesom han og samme Dag vil have anmodet en ham iøvrigt ubekjendt Mand fra Bøstруп Sogn om at underrette Christen Jensen om, at Uhret kunde faaes hos den, til hvem det var pantsat, imod at der betaltes 1 Rd. derfor. Forsaavidt det derhos af Christen Jensen, som iøvrigt har benægtet at have modtaget nogen Underretning om, at Uhret kunde hentes i Sæby, er udsagt, at det, da Arrestanten modtog Uhret, var aftalt, at han skulde tilbagelevere det inden St. Hansdag, og at Arrestanten, da Chr. Jensen ved et Marked i Frederikshavn i Juli Maaned s. A. frævede ham for Uhret, nægtede at have modtaget det og at hende Christen Jensen, har Arrestanten udsagt, at han ikke mindes, enten at nogen Tid til Uhrets Tilbagelevering var aftalt, eller at han er truffen sammen med Christen Jensen ved det nævnte Marked. Uhret, der er vurderet til 2 Rd. 3 Mk., er under Sagen bragt tilfælde og udleveret Eierinden.

Endvidere er det, ligeledes ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder, godtgjort, at han for 1 à 2 Aar siden har af Johannes Simonsen i Krabstrup modtaget 2 store Mesfinghjesstager for at istandsætte disse, og, efterat han havde ladet Istandsættelsen, som han ikke selv kunde udføre, foretage ved en Anden og derfor betalt 10 Mk., henstode Stagerne i længere Tid paa hans Bolig, men da han en Dag i sidste Vinter begav sig paa Veien for at bringe dem til Eieren, blev han, da han var kommen til Bester Brønderlev, ved Sne og Storm forhindret i at gaa videre, og da han manglede Brød til sig og sine Børn, pantsatte han Stagerne til en Bager deri Nævn for 1 Rd. 8 s, hvorfor han erholdt Brød og andre Fødevarer, idet han lod Bageren staa i den Formening, at Stagerne tilhørte Arrestanten selv, hvorved dog maa bemærkes, at efter den ommeldte Bagers Forklaring havde Arrestanten ikke pantsat Stagerne, men solgt disse til ham for det nævnte Beløb, og bemeldte Bager har ogsaa senere solgt Stagerne, der dog under Sagen ere bragte tilfælde, hvorhos de ere vurderede til 2 Rd. Iøvrigt har Arrestanten vedgaaet, at da Johannes Simonsen i sidste Foraar lod spørge hos ham om Stagerne, lovede han snart at bringe dem, uden dog at omtale, at de vare pantsatte, og har Arrestanten paastaet, at det har været hans Hensigt at indløse Stagerne, men at dette ikke var sket, fordi han havde manglet Penge dertil.

Foraaavdi Arrestanten derhos har været sigtet for at have af Lars Peter Jacobsen i Ulfed modtaget til Istandfattelse et denne tilhørende Kommeuhr, uden at levere dette tilbage, og det endvidere er oplyst, at Arrestanten har hos den ommeldte Pantelaaner i Aalborg pantsat et Kommeuhr, der ikke under Sagen er bragt tilføje, vil der ikke her for Retten blive Spørgsmaal om Ansvar for Arrestanten i nogen af disse Henseender, eftersom han ved Underrettsdommen ikke er anseet skyldig til Straf for noget af disse Forhold, og Sagen nu efter Arrestantens Begjæring er appelleret.

Derimod maa Arrestanten anses ved det af ham med Hensyn til de foran under Nr. 1 og 2 ommeldte, P. Hou Poulsen og M. Chr. Larsen tilhørende 2 Uhre udviste Forhold at have gjort sig skyldig i Bedrageri, uden at det, efter Arrestantens øvrige Forhold med disse Uhre, herved kan komme i Betragtning, at han har udsagt, at han har havt til Hensigt at indløse dem hos dem, hos hvem de vare pantsatte, og ligeledes maa Arrestanten anses skyldig i Bedrageri med Hensyn til det foran under Nr. 3 omhandlede, Christiane Jensen tilhørende Uhr, idet den ham af hende givne Bemyndigelse til at sælge dette Uhr ikke kunde beføje ham til at pantsætte det, saaledes som skeet er, og han for hende har givet en usandsfærbig Fremstilling af, hvorledes det var tilgaaet med Uhret, og det derhos efter Sagens Oplysninger ikke er antageligt, at Arrestanten, selv om han ikke inden den aftalte Betalingsstid var bleven anholdt, havde betalt hende det aftalte Betsøb. Med Hensyn til de foran under Nr. 4 og 5 ommeldte Søren Nielsen Kottebjergs Tjenestebrenge og Christen Jensens Kone i Ørtost tilhørende 2 Uhre, da har Arrestanten vel ved at pantsætte disse ikke beryaa optaget større Betsøb, end han skulde have af Gierne for Istandfattelsen, og der foreligger, navnlig med Hensyn til det førstnævnte af disse 2 Uhre, ikke i Sagens Oplysninger tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten har havt til Hensigt at fravende Gierne disse Uhre, men den af ham foretagne Pantsætning af disse 2 Uhre maa dog anses som en Ulovlighed, der, navnlig efter det øvrige ham her under Sagen overførte Forhold, maa tages i Betragtning ved Fastfattelsen af den Straf, som han iøvrigt har forskyldt, og det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til hans Forhold med de ovennævnte Johannes Simonsen tilhørende 2 Messingskager, idet det Betsøb, som Arrestanten efter sin Forklaring ved Pantsætning har modtaget for disse Stager, vel var mindre end hvad han kunde fordrø for deres Istandfattelse, men han dog var uberettiget til at pantsætte dem, og han derfor har forduigt for Gieren, at han havde pantsat dem, eller at han ikke længere var i Besiddelse deraf.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i 1825 og tidligere efter Krigsretsdom af 29de Mai 1850 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med 50 Rottingslag, Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og Medfattelse i de Meniges 2den Klasse, samt efter Dronninglund Herreds Extraretsdom af 2den Juni 1857 for 2den Gang begaaet Tyveri med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, for det ham herunder Sagen overførte Forhold være at anses efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, og findes Straffen for ham at kunne

som ved Underrettsdommen antaget, bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshussarbejde. Med Hensyn til den Arrestanten ved Underrettsdommen paalagte Erstatning vil det have sit Forblivende ved den Erstatning, der er tillagt Gaardmand N. Chr. Larsen for det ham staaende Uhr, men da de af Peder Jon Poulsen og Christiane Sensen leverede Uhre under Sagen ere bragte tilfede og maa antages at være i Underrettens Bærge, og det ved Sagens Oplysninger i det Hele maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at de tilstedebragte Uhre ere de, som Arrestanten har modtaget af de nævnte Personer, uden at det herved kan være af Indsigelse, at der ikke er ført noget særligt Beviis for de paagjældende Personers Egentomret til disse Uhre, saa at disse Uhre vilde være at udlevere til de nævnte Fiere, og disse maa antages, naar Uhrene udleveres dem, at have givet Afkald paa Erstatning for mulig Forringelse og Afjavn, vil den P. S. Poulsen og Christiane Sensen ved Underrettsdommen tillagte Erstatning bortfalde, uden at det findes fornødent i Domsconclusionen at opstaae en udtrykkelig Bestemmelse om, at de paagjældende Uhre blive at udlevere til dem.

Da det nu derhos maa billiges, at det ved Underrettsdommen er paalagt Arrestanten at udrede Actionens Omkostninger, dog at Salaret til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 6 Rd. for den førstnævnte og 5 Rd. for den Sidstnævnte, vil Underrettsdommen med de anførte Forandringer være at stadfæste."

Nr. 219. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Skiftecomissionen i Wilhelmine Rangaus Dødsbo
og Classelottericollecteur **Ryhn** (Ingen),

angaaende Indførte Ryhns Paastand paa at erholde en i førstnævnte Dødsbo foresunden Sparekassobog ublagt til Dækning af Begravelsesomkostningerne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 20de Marts 1867: „Classelottericollecteur Ryhn bør være berettiget til at erholde den i Boet foresundne Sparekassobog, ihvende paa 7 Rd. 33 S, ublagt til Dækning til Begravelsesomkostningerne.

Højesterets Dom.

Ved Igl. Reskript af 28de Juni 1867 er Højesteret beehyndiget til at tage denne Sag under Paafjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Da afsøde Wilhelmine Rangau ikke henhørte til de indfrevne

Fattige, om hvilke der alene tales i Plan for Kjøbenhavns Fattigvæsen af 1ste Juli 1799 § 121, idet hun kun i sin Sygdom havde nydt fri Kuur og Pleie paa Communens Hospital (sfr. Planens § 34), var der, hvad der end maatte være at antage om Forholdet med indstrevne Fattige, i et Tilfælde som det foreliggende intet Uregelmæssigt i, at bemeldte Af dødes Begravelse besørgebes paa sædvanlig Maade ved privat Foranstaltning uden foregaaende Henvendelse til Fattigvæsenet. Men naar dette maa antages, er der ikke Spørgsmaal om, at de anvendte Begravelsesomkostninger skulde kunne ansees som overdyre, og det maa derfor billiges, at Citanternes Protest imod, at den af den Af døde efterladte Sparekassebog paa 7 Rd. 33 s anvendes forløbs til Dækning af disse Omkostninger, ved den indaankede Decision er bleven forkastet. Decisionen vil saaledes være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Skiftecommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rd.

I den indaankede Decisionens Præmisses hedder det: „I nærværende Bo har Claeslottericollecteur Kyhn, som efter fremlagt Regning har betalt den Af dødes Begravelse med 18 Rd. 4 Mk. 4 s, begjært sig til Erstatning herfor ublagt den i Boet forefundne Sparekassebog, lydende paa 7 Rd. 33 s, som er det Enefte, Boet sier, da de øvrige Efterladenskaber ere befundne at være uden Værdi, medens Kjøbenhavns Fattigvæsen, som for Af dødes Kuur og Pleie paa Kommunehospitalet har fordret 23 Rd. 88 s, har protesteret imod, at der ublægges Kyhn mere for Begravelsen end 4 Rd. 3 Mk. og paaaaet Resten af Boet ublagt til Fattigvæsenet til Afdrag paa dets Tilgodehavende.

Denne Paastand støtter Fattigvæsenet paa, at det, som ifølge Plan 1ste Juli 1799 § 185 haade er Creditor og under visse Omstændigheder Arving efter dem, der have nydt Almisse eller anden Understøttelse, har en dobbelt Interesse i, at der ikke gives Efterladenskaberne en Ansvarelse, hvorved Leiligheden til at erhøve Erstatning for de havde Omkostninger gaar tabt, og at det kan forlange, at disse Omkostninger ikke blive større end netop nødvendigt og navnlig ikke større end det Beløb, hvorfor det selv kan betale Begravelsen, nemlig 4 Rd. 3 Mk.

Fattigvæsenets Paastand findes imidlertid ikke at være begrundet. Efter de af Samme paaberaabte §§ 121 ff. i Plan 1ste Juli 1799 har Fattigvæsenet ikke nogen Ret til at besørge de Fattiges Begravelse, men kun en Pligt hertil, forsaavidt ingen Anden besørger Begravelsen, hvilket ogsaa ganske synes

at være stemmende med Sagens Natur. § 122 bestemmer endog udtrykkelig, at Begravelsen kun skal stee for Fattigvæsenets Regning, saavidt den ikke ved den Afsødes Efterladenskaber kan betales, og naar § 123 gjør den Uglasse-Kasjerer eller Bogholder, som ubbetaler Begravelsespenge uden Attest fra Fattigvæsenet om, at den Afsøde ingen Understøttelse har nydt af Fattigvæsenet eller at det ikke befatter sig med Begravelsen, ansvarlig for det Tab, Fattigvæsenet herved kan lide, er dette ikke Andet end hvad der en ligesvem Selvfølge, da Uglassepengene tilhøre Voet, og Fattigvæsenet, naar det har betalt Begravelsen, maa kunne fordrø Dækning af Uglassepengene, ligesom det ogsaa, naar det har ydet Understøttelse, maa kunne fordrø Dækning af hvad der bliver tilovers af Uglassepengene, naar Begravelsesudgifterne ere afholdte.

Men hertil kommer, at de citerede §§ efter deres udtrykkelige Indhold kun handle om indskrevne Fattige, til hvilke Afsøde, der kun havde nydt fri Ruur og Pleie paa Hospitalet, ikke hørte, jfr. Plan 1ste Juli 1799 §§ 34, 94, 95 m. fl., og her kan der derfor end mindre være Tale om nogen Ret for Fattigvæsenet til selv at besørge Begravelsen.

Fattigvæsenets Stilling ligeoverfor Begravelsesudgifterne er derfor ikke anderledes end enhver anden Creditors eller Arvings.

Da det nu under Sagen er in confesso, at ingen Anden kan besørge Begravelsen for 4 Rd. 3 Ml. end Fattigvæsenet, som betaler den paa den allerførste Maade og navnlig sparer paa Omkostningerne til Rigets Kjørsel og Gravens Gravning, idet den lader flere Lig udføre paa een Bogn og ned sætter dem i een Grav, ligesom den Intet betaler for Jord eller til Kirkebestjente, er Spørgsmaalet, om Creditorerne, uanset at den Afsødes nærmeste Slægt eller Venner vilde besørge Begravelsen og der i Voet findes Effecter, hvoraf Betalingerne kunne udredes, kunne forlange, at Begravelsen skal besørges af Fattigvæsenet eller at i alt Fald den, der besørger Begravelsen, skal selv betale det Beløb, hvormed Omkostningerne overstige 4 Rd. 3 Ml. Dette synes imidlertid at være i ligesvem Strid med den ovenfor nævnte § 122 i Plan 1ste Juli 1799, hvorefter den Afsøde, naar Begravelsen kan betales af hans Efterladenskaber, ikke, selv om han er indskreven Fattig, skal begraves paa Fattigvæsenets Regning.

Fattigvæsenets Begravelsesmaade, hvorefter der ikke engang er en særlig Grav for den Afsøde, som de Efterlevende kunne frede om, er desuden af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kan opstilles som nogen passende Maalestof for, hvad der bør anvendes til Begravelsen i et Vo, som selv er istand til at betale den, hvorved endnu kan bemærkes, at Slutningen af § 121 viser, at selv indskrevne Fattige, hvis Forbered besørges af Fattigvæsenet, skulle, naar de have været i en Uglasse, begraves paa en bedre Maade, skjøndt Fattigvæsenets Tilgodehavende hos saadanne Fattige dog i Reglen maa antages at være større end at det kan dække af Uglassepengene.

Der bgr derfor i hvert enkelt Tilfælde alene sees hen til, om de anvendte Udgifter have været passende og forholdsmæssige, og da der nu i det foreliggende Tilfælde ingen Subsidiel er fremsat mod de fremlagte Regninger

over Begravelsesudgifter, som langt overslige Boets i Sparekassen indstaaende Beholdning, til Classelottericollecteur Kyhus Paastand om at erholde den i Boet foresundne Sparekassebog, lybende paa 7 Rd. 33 s, udlagt til Dækning af Begravelsesomkostningerne være at tage tilfølg.

Det stemplede Papir er rigtigt forbragt under Sagen."

Nr. 252.

Advocat Levinfen

contra

Ole Pedersen eller **Petersen** (Defensor Brod),
for Tyveri og Falst.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de December 1867:
„Arrestanten Ole Pedersen eller Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad Petersen og Naasløff, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværp efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brod for Høiesteret betaler Tilkalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Ole Pedersen eller Petersen, der er født den 19de Januar 1836 og ved denne Rets Dom af 21de September d. A. anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, anlagte Sag, hvormunder han tiltales for Tyveri og Falst, er han ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilsaaelse overbediist at have i October Maaned d. A. fra Hjaalet Artestrømmer Georg Aagaard en tohulet Fjederbogn af Værbi 15 Rd. og Winhandler Wilhelm Foght 7 Flaetter Noovtin, ialt vurdere til 5 Rd. 5 Mk., samt endvidere efter med den Hjaaline Fjederbogn at have henvendt sig til Grosferer Martin Claubius Engholm, hvem han i sit eget Navn, som han foregav at være P. Jørgensen med Bopæl Borgergade 71 1ste Sal, anmodede om at besørge Bognen solgt paa en foresaaende Auction, hos denne forskaffet sig et Forskud af 5 Rd. ubbetalt paa Kjøbesummen, idet han underkred en herfor udstedt Quittering, dateret 8de October d. A., med det af ham opgivne

fingerede Navn P. Jørgensen. Som Følge heraf vil Arresjanten være at anses efter Straffelovens § 230 1ste Led samt § 275 cfr. § 268 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshousarbejde i 1 Aar.“

Mandagen den 3die Februar.

Nr. 251.

Advocat Hindenburg
contra

Peder Christian Christensen (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Han Herredets Extraretsdem af 14de August 1867: „Tiltalte Huusmand Peder Christian Christensen af Klim Strand bør for videre Tiltale i denne Sag fri at være, og bør han at udrede alle af denne Sag flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mønsted og til Defensor, Procurator Esmann 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 2den December 1867: „Tiltalte Peder Christian Christensen bør henfattes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Huusmand Peder Christian Christensen af Klim Straub sigtes under nærværende Sag for Tyveri.

Efterat Gaardmand Jacob Haven af Klim Hjør efter sin Forklaring havde, som det maa antages, i Slutningen af Mai Maaned d. N. savnet 2 etaars Faar, som havde græsset løse i Klitterne, fandtes der den 19de Juni d. N. blandt Tiltaltes af omtrent 30 Faar. bestaaende faareflok 2 etaarige Faar, som J. Haven edelig har forklaret at gjenkende som de ham mod hans Vidende og Billie omtrent 3 Uger tidligere frakomme, hvorhos hans 2 Sønner, der ere i en Alder af 17 og 20 Aar, edelig have udsagt, at de med fuldkommen Bestemtbed gjenkende faarene som deres Faders Eiendom, og endvidere har en Pige, der havde tjent hos J. Haven indtil November f. N., edelig forklaret, at hun efter bedste Skjønnende mener at kunne gjenkende det ene Faar som J. Haven tilhørende og som et, hun selv i sin Tjeneste hos ham havde opdraget, uden dog bestemt at turde paastaae, at det er hans Eiendom; fremdeles har J. Haven og den ene af hans ovennævnte Sønner udsagt, at da faarene den 19de Juni bragtes til hans Gaard, søgte de, efterat være givne løs, lige til faarestalden, i hvilken Anledning Haven har udsagt, at det er en bekjendt Sag, at man maa bøde en Deel, inden man faaer Faar jagede ind i en fremmed Stald. Tiltalte har benægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til de omhandlede i hans Besiddelse fundne Faar, idet han har forklaret, at de ere hans Eiendom og fødte hos ham i forrige Aar. Det taler imidlertid imod ham, at han, der har erkjendt, at han selv passer sine Faar, ikke har kunnet opgive Moderen eller Mødrene til de ommeldte Faar, eller om de ere Tvillinglam, eller isvrigt meddele nogen Oplysning om faarenes Herkomst eller om Tegne, der kunde tjene til Sammenligning med andre Faar. Endvidere bemærkes, at der vel maa antages ikke at være Spor af de Mærker paa Dreene, med hvilke de J. Haven frakomme Faar efter hans Forklaring vare forsynede, men Tiltaltes faaremærke, hvormed de ommeldte hos ham fundne Faar vare mærkede, bestaaer i, at det høire Dre næsten aldeles affhæres, og det venstre Dre, som det maa antages, omtrent halvt affhæres; og med Hensyn til, at de ommeldte hos ham fundne Faar fandtes at være for ikke længe siden mærkede paa denne Maade, har Tiltalte udsagt, at disse Faar vel allerede vare blevne mærkede i forrige Aar, men at han et Par Maaned før Undersøgelshens Begyndelse — som han har forklaret, fordi det skal være fundt for faarene — havde mærket dem paany, medens isvrigt en af Sognefogden og en Gaardmand afgiven edelig Erklæring gaar ud, at Mærkerne paa Dreene, der vare saa skiffe, at faarene ved en let Berøring sprang i Blod, efter deres bedste Skjønnende og Overbevisning maatte antages at være ca. 3 à 4 Uger gamle, og at der ialtsald ingen Sandsynlighed kunde være for, at de kunde være 2 Maaned gamle. Medens fremdeles Tiltaltes øvrige Bønderlam maa antages at være blevne castrerede i deres spøde Alder i Juni Maaned f. N., gaar en af en Dyrlæge afgiven Erklæring ud paa, at det ene af de ommeldte hos Tiltalte fundne Faar, der er en Bede, udenfor at Tvivl

er castreret forrige Efterjommer, i hvilken Henseende bemærkes, at S. Haven blandt Andet har villet gjenkende kemeldte Bede paa den Maade, hvorpaa dens sidsige Castrering viste sig, hvilken han havde foretaget i September f. A., og vel har Tilstalte derefter forklaret, at et af hans Bædderlam blev castreret paa et senere Tidspunkt i forrige Aar end de øvrige af den samme Mand, der havde castreret hans øvrige Bædderlam, men den ommeldte Mand har i denne Henseende edelig forklaret, at han, saavidt han paa nogen Maade kan mindes, ikkun engang i forrige Aar har slaaret Lam for Tilstalte, medens isørigt Tilstaltes Broder har udsagt, at han noget efter St. Hans Tid f. A. har været tilstede ved Skæringen af et Tilstalte tilhørende Bædderlam, der foretoges af den ovenmeldte Mand. Endelig bemærkes, at der efter en foretagen Underjøgelse af Tilstaltes Faarestel maa antages at være en ikke ubetydelig Forskjel paa de ommeldte af S. Haven vedkjendte Faar og de øvrige Faar, baade i Henseende til Gulv og Uld, idet de øvrige Faar fandtes at være i mindre god Staud end de af Haven vedkjendte.

Efter det saaledes Ansætte, og da der ved de ovennævnte af S. Havens Søner aftagte edelige Vidnesbyrd maa anses tilveiebragt Beviis for S. Havens Eienbomsret til de omhandlede Faar, maas Betingelserne for Anvendelsen af det ved L. 6—17—10, 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis anses at være tilfiede, uden at der dog efter de fremkomne Dørlønninger findes tilstrækkelig Føie til at statuere, at Tilstalte selv har sjaalet Faarene.

Tilstalte, der er født i 1833 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, vil derfor være at anses for Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage."

Nr. 242.

Advocat Hansen
contra

Søren Andreasen, Hans Hansen, Christen Mortensen og Carl August Jensen (Defensor Bungen),
der tiltales, Førstnævnte for voldeligt Overfald og de tre Andre for Deelagtighed heri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virls Extraretsdom af 28de September 1867: „Arrestanten Søren Andreasen og de Tilstalte Hans Hansen, Christen Mortensen og Carl August Jensen bør henseettes til Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og de tre andre Sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage, samt derhos, Een for Alle og Alle for Een, betale i Erstatning til Andreas Jepsesen 50 Rd., til Lyngby Hospital 20 Rd. 1 Mk. 11 s. Saa udrede de og, Een for Alle og Alle for Een, alle af Actio- nen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor,

Procurator N. P. Møller og Defensor, Procurator Blockroff 8 Rbd. til hver. Den ibemte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1867: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Prøveprocurator Risfen og Procurator Herforth for Overretten betale de Tiltalte Søren Andreafen, Hans Hansen, Christen Mortensen og Carl August Jensen, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rbd. til hver. Den ibemte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For Tiltalte Jensens Vedkommende kan det ikke imod hans Benægtelse ansees beviist, at han har deeltaget i den af de øvrige Tiltalte fattede fælleds Beslutning om at forøve det i den indanlede Dom fremstillede Overfald. Derimod er det godtgjort, at han under Gjerningens Udførelse har medvirket ved at afholde den Overfaldnes Ledfagere fra at komme denne til Hjælp, for hvilket Forhold han bliver at ansee efter Straffelovens § 203 jfr. § 47 med en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Med Hensyn til de øvrige Tiltaltes Strafansvar billiger Høiesteret, i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde, det i denne antagne Resultat, dog at Straffetiden for Søren Andreafen fastsættes til 5 Gange 5 Dage. Ligeledes tiltrædes Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Carl August Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Søren Andreafen bestemmes til 5 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rbd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavn's Amts nordre Virts Extraret paakjendte Sag tiltales Søren Andreasen for voldeligt Overfald og Hans Hansen, Christen Mortensen og Carl August Jensen for Deelagtighed deri.

Ved de Tiltaltes egen Tilnaaelse, i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger, er det godtgjort, at der Søndag Aften den 2de Juli d. A. er paa Gladfags Gade, efter sælles Beslutning af de Tiltalte og efter Forslag af de Tiltalte Hans Hansen og Christen Mortensen, forøvet et voldeligt Overfald paa Tjenestekarl Andreas Jepsen paa den Maade, at Tiltalte Søren Andreasen, da Jepsen i Følge med tvende Andre kom dem imøde, uden nogen af denne dertil givne Anledning slog ham i Ansigtet og kastede ham ned i Belgården, hvor han lagde sig over ham og tilføjede ham flere Slag, medens de Tiltalte Hans Hansen og Carl August Jensen afholdt — Fjæsnævnte tilbedes ved Anvendelse af Slag eller Skub — Jepsens tvende Ledsagere fra at komme denne tilhjælp. Ved den af Districtslægen anstillede Undersøgelse af Andreas Jepsen fandtes Svulst over hele Ansigtet, især over Dinene, af hvilket det ene var tillukket af Svulsten, skræbede Saar i Panden og et ikke ubetydeligt Blodstod af venstre Dre, en betydelig Svulst paa venstre Bryst under Nøglebenet og om den venstre Anklet betydelig Svulst og Ubevægelighed i Leddet, og Districtslægen har erklæret, at de anførte Læsioner vel ikke vare livsfarlige, men dog vidne om en usædvanlig voldsom og længere varende voldelig Medfart. Andreas Jepsen var endnu, efterat have henligget paa Lyngby Hospital til den 26de August, ved sin Afgang derfra lidende af Svækkelse med Smerte og nogen Hævelse i Ankelen, saa at han ikke var stillet til at udføre noget Arbejde, hvortil der hører Anstrengelse.

Det maa derfor billiges, at de Tiltalte, der ere fødte, Søren Andreasen den 5te November 1844, Hans Hansen den 28de Februar 1844, Christen Mortensen den 10de Juli 1840 og Carl August Jensen den 15de Januar 1845, og af hvilke Ingen findes tidligere straffet, med Undtagelse af, at Søren Andreasen har affouet en af ham for Gadeorden og Slagsmaal tilbuddt og ved Stiftsamtets Resolution af 12te Mai s. A. antagen Mulet af 20 Rd., ved den indante Dom ere ansæte efter Straffelovens § 203 cfr. § 54, og at Straffene ere bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Søren Andreasen i 3 Uger 5 Dage og for hver af de Andre i 2 Uger 5 Dage. Da derhos Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele blive at sadfæste.“

Nr. 254.

Justitsraad Bunken

contra

Lorenz Ebbesen (Defensor Proci),

der tiltales for Væggængereri og Vælleri.

Nykjøbing Kjøbstads Politirettdom af 18de November

1867: „Arrestanten Lorents Ebbesen bør straffes med Arbejde i Maribo Amts Tvangsarbejdshus i 120 Dage, samt udbrøde alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1867: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Bloch og Procurator Jacobsen, betaler Arrestanten Lorentz Ebbesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, fra Politiretten i Nylsbing paa Falster her til Retten indankede og mod Arrestanten Lorentz Ebbesen for Løsgænger og Vekleri anlagte Sag er det ved den af ham aagivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, ved den 9de Juli sidstleden ved Kjøbenhavn's Politirets Protocol over mistænkelige Personer havde erholdt Tilhold blandt Andet om ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Kjøbenhavn's Grund for at tage Ophold andetsteds, da han i modsat Fald vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, har nogen Tid efter forladt Staden uden at gjøre den paabudte Anmeldelse, og er streift om paa Sjælland, Møen og Falster, hvor han, naar han intet Arbejde havde, ernærede sig ved Vekleri.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er laugt over criminel Lovvalder og tibliger dømt blandt Andet ved Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Domme af 20de Juni 1863 og 1ste October 1864 efter Lov 3die Marts 1860 § 1 til Tvangsarbejde i henholdsvis 48 og 60 Dage, og ved Kjøbenhavn's Amts søndre Virts Politirets Dom af 23de Mai 1866 efter samme Lovs § 3 til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ved nærværende Ret's Dom af 11te Juni sidstleden efter bemeldte Lovs §§ 1 og 2 jfr. § 5 til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, nu være at dømme efter sidstnævnte Lovbestemmelser, og findes Straffen ved den indankede Dom passende bestemt til 120 Dages Arbejde i Maribo Amts Tvangsarbejdshus, ligesom det billiges, at det er paalagt ham at udbrøde Sagens Omkostninger, og bemeldte Dom vil faaledes i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 256.

Advocat Heinrichsen
contra

Charlotte Granger (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Extraretsdom. af 31te August 1867:
„Arrestantinden Charlotte Granger bør henfættes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bortsendes fra Landet. Derhos bør hun i 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale samtlige nærværende Sags Omkostninger. At efterkommes under Absjærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 30te October 1867:
„Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bestemmelsen om Arrestantindens Bortsendelse fra Landet samt den for Omkostningernes Udbetalelse fastsatte Executionstrif bortfalder. De af Actionen ved Overretten flydende lovlige Omkostninger bør Arrestantinden Charlotte Granger udbrede. At efterkommes under Absjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hebdet: „Under nærværende ved St. Thomæ Byting i første Instants den 31te August d. A. paadømte Sag, som er anlagt mod Arrestantinden Charlotte Granger for Tyveri, er det oplyst, at hun, efter den 1ste Juli om Aftenen paa Gaden at have truffet sammen med en Slægtning ved Navn Diana Every, fulgte med denne til Mad. Riccis Bopæl, hvor hun, Diana, indtil den Dag havde været i Tjeneste. Denne bragte hende gennem en aabensaaende Gang til et ligeledes aabensaaende Privet, hvor hun tilkjendegav Arrestantinden, at hun havde ifænde at tillegne sig nogle af Mad. Riccis Sager, og borttog hun da nogle løse Tremmer fra et fast Jalouise, der er anbragt i et til Privetet støvende Skuur, steg ind i samme og rakte endel Lallerkeuer og andet Steentsi ud til Arrestantinden, hvorefter de begge begave dem bort med Kofferne, som de bœlste saaledes, at Arrestantinden fik en Ferrin og 22 Lallerkeuer, og Diana et Ragoutfad og

endeel Talerfener. Lovsbagen den 9de f. M., ligeledes om Aftenen mellem Kl. 8 og 9, indfandt Arrestantinden sig alene — hendes Slægtning var bortreist til St. Kitts — i det fornævnte Sted, og fandt hun Jaloufiet i den samme Stand, hvori de ved den tidligere Leilighed havde forladt det; hun gik ind i Skuret, og stillede en Staal og to Nagoutfade i Bindueskarmen for at bortføre dem, men blev forhindret dert ved at Eierindens Lyende kom tilstede.

Da Skuret, hvori Lyveriet og Attentatet blev begaaet, er tillukket, men forøvrigt ei indrettet til Beboelse og uden Forbindelse med beboede Leiligheder, er hun, der er født paa Tortosa og efter eget Opgivende den 1ste Marts d. A. fyldte sit 16de Aar, og ei tidligere er straffet, retteligen anset med Forbedringshansarbejde i 2 Aar i Senhold til Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membr., sammenholdt med § 21. De paaafne Sager, forsaavidt de vare i Arrestantindens Besiddelse, ere Eierinden tilbageleverede, og forøvrigt har hun frataget Erstatning. Da det af Politiforhøret sees, at Arrestantinden har høvt stadigt Ophold paa St. Thomas i mere end 3 Aar, ere Bestemmelserne i Plac. 19de April 1805 paa hende uanvendelige, og vil den dertil sigtende Clausul i Bytingsdommen bortfalde, hvilket ogsaa gælder med Hensyn til den for Sagens Omkostningers Udretelse fastsatte Executionsfrist. Med disse Forandringer vil Bytingsdommen være at fæstse."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indanfede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornævnte Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbøes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalke Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 37.

Den 28de Februar.

1868.

Tredie eller extraordinaire Session.

Torsdagen den 13de Februar.

Nr. 14. Gaardmand **Christopher Jacobsen** (Adv. Brock)
contra
Huusmændene **Peder Nielsen** og **Niels Jørgen Hansen**
samt Gaardmand **Hans Pedersen** (Advocat Heinrichsen),
angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at lade de
Indstævnte benytte en Brønd m. m.

Møens Herredstingsdom af 29de August 1864: „Indstævnte,
Gaardmand Christopher Jacobsen af Kjeldbøllille, bør for Tiltale
af Citanterne, Huusmændene Peder Nielsen og Niels Jørgen Han-
sen samt Gaardmand Hans Pedersen sammesteds, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger hæves.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de April
1866: „Indstævnte, Gaardmand Christopher Jacobsen af Kjeldbø-
llille, bør til Præsto Amts Fattigkasse bøde 5 Rd. Saa bør han
og under en Mulkt til samme Kasse af 2 Rd. for hver Dag, han
sidder denne Dom overhørig, borttage Steengjærdet omkring den
under Sagen omhandlede Brønd, saa at Citanterne, Huusmæn-
dene Peder Nielsen og Niels Jørgen Hansen samt Gaardmand
Hans Pedersen, ligeledes af Kjeldbøllille, kunne faae fri Udgang
til den, ligesom Indstævnte og bør sætte Brønden i brugbar
Stand. Endelig bør Indstævnte til Citanterne betale en saadan
Erstatning for det Tab, de have lidt ved hans Forhold, som
uwillige af Retten udmeldte Mænd nærmere bestemme, dog at

denne Erstatning ikke overfrider 3 Mk. daglig, fra den 18de October 1863 indtil Tilbageførelsen skeer til Tilstanden før denne Dag. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afseer efter Loven."

Højesterets Dom.

Ved de Indstævntes Benyttelse af den i den indankede Dom omhandlede Brønd kan der ikke antages at være dannet en Besiddelsestilstand, der kunde medføre, at de, uden at godtgjøre nogen retlig Adkomst til en slig Benyttelse, alene i Kraft af Lovens 5—5—3 eller Grundfættningerne i samme skulde kunne modsætte sig Brøndens Tilkastning, og ligesom de Indstævnte ikke have godtgjort, at de, som af dem paastaet, ved Brøndens Gravning skulde have erhvervet nogen Ret til, at denne vedblivende skulde tjene til deres Brug, saaledes kan det efter Forholdets Bestaafenhed heller ikke antages, at de skulde have bundet Hævd paa den ommeldte Benyttelse, selv om det maatte ansees godtgjort, at denne havde fundet Sted i 20 Aar. Ifølge heraf vil Citanten efter sin Paastand være at fristnde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændigheberne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under Opgivende af at Indstævnte, Gaardmand Christopher Jacobsen af Kjelbbylille, deels havde modfat sig, at Citanterne, Sundmændene Peder Nielsen og Niels Sorgen Hansen samt Gaardmand Hans Pedersen, ligeledes af Kjelbbylille, reparerede Røværket om en sælles ved Gaben i Kjelbbylille liggende Brønd, havde optaget Piggerne til Brøndværket og kastet Peder Nielsens Værktøi ud paa Gaben, saa at en af Piggerne gik ispykker, og deels betaget dem Udgangen til Brønden ved at opføre et Steengjærde imellem Brønden og Gaben eller Veien samt endelig ved aldeles at borttage Røværket og fylde Brønden med Tang, have Citanterne under nærværende Sag i første Instants søgt

Indskævnte til at ansees for hans derved ubvisse Forhold enten for Vold eller for Selvtægt, samt tilspigtet inden en vis Tid og under en daglig Mulkt at løse eller borttage Steengjærdet, saa at Titanterne igjen kunne faae fri Afgang til Brønden, og at sætte Brønden i brugbar Stand, som den før har været, samt erstatte Titanterne det Tab, de have lidt og lide indtil Brønden igjen sættes i brugbar Stand, med 3 Mk. daglig eller i alt faald efter uwillige Mænds Skjøn. Da Indskævnte ved Møens Herredstingsdom af 29de August 1864 freifandtes for Titanternes Tiltale, medens Processomkostningerne ophævedes, have Titanterne her for Retten gjentaget deres Paastaaende i første Instants, medens Indskævnte procederer til Frisindelse i det Hele eller tildeels.

Da det nu maa ansees deels erkendt deels tilstrækkeligt oplyst, at Afgangen til Brønden har været aaben, at Brønden har været i brugbar Stand, og at den har været benyttet af Titanterne, maatte det, ligesø Grundsætningen i D. L. 5—5—3, paahvile Indskævnte at freukomme med den Hjemmel, han har havt til de ovennævnte Forandringer i den daværende factiske Tilstand, som det under Sagen er erkendt og givet, at han har foretaget, og da han ikke imod Titanternes Anbringende om, at Grunden, hvorpaa Brønden ligger, er Gadejord, har godtgjort, at Brønden ligger paa hans Eiendom, eller paa anden Maade oplyst sin Berettigelse til, hvad han har foretaget, vil han ikke kunne undgaae at dømmes efter Titanternes Paastand, saaledes at han for sit egenraadige Forhold bliver at ansee med en Mulkt af 5 Rd. til Præsfs Amts Fattiggæfse, at Dagsmulkten, hvorunder Restitutionen bør stee, bestemmes til 2 Rd., at Erstatningen for det Tab, Titanterne maa antages at have lidt, sættes af uwillige Mand, dog ikke over 3 Mk. daglig, at regne fra den 13de October 1863, da Indskævntes Foretagender toge deres Begyndelse, og at Tiden, inden hvilken Restitutionen skal stee, bestemmes til den for Overrettsdomme sædvanlige Executionstermin.

Processens Omkostninger i begge Instanter findes efter Omstændigheberne at burde ophæves."

Tirsdagen den 18de Februar.

Nr. 37. Muurmester **Johannes Rasmussen** (Adv. Brod)
contra

Finantsministeriet (Justitsraad Bungen),

angaaende Titantens Forpligtelse til at foretage en Forandring ved et af ham opført Voldværk m. m.

Aalborg Blytingsdom af 9de Marts 1863: „Indskævnte, Muurmester Johannes Rasmussen, bør for Tiltale af Titanten, Kammeradvocaten, Conferentsraad Bleckingsberg paa Embedsvegne for Finantsministeriet, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Silborg Landsoverrets Dom af 13de November 1865: „Indstævnte, Muurmester Johannes Rasmussen, bør til Aalborg Råd-
stads Fattigvæsen betale 75 Rd. Saa bør han endvidere være
pligtig at betale til bemeldte Fattigvæsen 5 Rd. ugentlig fra 29de
September 1862 indtil han godtgjør, at det østlige Hjørne af det
ovenomhandlede Bolværk er afbrækket saaledes, at 4 Allen af det
nye Bolværk ere optagne og førte sammen med det gamle Bol-
værks nordøstlige Hjørne. Processens Omkostninger for begge
Retter ophæves. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne
Doms lovlige Forlyndelse under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da Citanten ikke ved den i den indankede Dom omhandlede
Declaration af 27de Februar 1862 har gjort den derved overtagne
Forpligtelse afhængig af, at Indstævnte skulde staffe det i De-
clarationen ommeldte Rids tilstede, og han, efter Declarationens
Angivelse af hvad bemeldte Forpligtelse skulde gaae ud paa, heller
ikke kan paaberaabe sig, at det uden Ridsets Tilstedeværelse skulde
være ham umuligt at efterkomme Forpligtelsen, hvilket og saameget
mindre kan antages, som han selv maa have haft nøiagtigt
Kjendskab til de locale Forhold, billigere Højesteret det i Dommen
antagne Resultat, og denne vil derfor, da der ikke særlig er reist
nogen Indvending imod Formen af Conclusionens anden Deel,
med Hensyn til hvis rette Forstaaelse der bliver at hensee til Præ-
misserne, efter Indstævntes Paastrand være at stabsæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstæn-
dighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efterat Finans-
ministeriet i Anledning af et Andragende fra Indstævnte Muurmester Jo-
hannes Rasmussen i Aalborg, der uden Tilladelse havde udrykket det til
hans Eiendom Nr. 483 i Rougensgade i bemeldte By hørende Bolværk imod

Nord 2 à 3 Alen udenfor sin Grund, ved Skrivelse af 10de October 1861 havde bevilget, at bemeldte Bolværk maatte blive staaende paa Billaar blandt Andet, at det østlige Hjørne af Bolværket afbræktes saaledes som paa et med Ministeriets Skrivelse fulgt Rids angivet, nemlig — som det i Skrivelsen hedder — „saaledes at 4 Alen af det af ham anbragte nye Bolværk optoges og føres sammen med det gamle Bolværks nordøstlige Hjørne“, samt at Indstævnte udstedte og lod tinglase en Declaration om, at han underkastede sig de paalagte Billaar — hvilken Skrivelse den 15de October s. A. blev af Amtet communiceret Havnecommissionsen i Kjøbenhavn og derefter af denne den 16de s. M. meddeelt Indstævnte — udstedte Indstævnte, der paa yberligere Anbragende havde erholdt Udsættelse med Afbrækningen af Bolværket til den 15de Juni 1862, under 27de Februar 1862 den forlangte Declaration, hvorved han blandt Andet forpligtede sig til at afbrække Bolværkets Hjørne mod Vest paa den ovenangførte Maade, samt under en ugentlig Mulkt af 5 Rd. at udføre denne Afbrækning inden den 15de Juni 1862. En senere Ansøgning fra Indstævnte om fristendelig Fritagelse for den ham i denne Henseende paalagte Forpligtelse blev afslaaet af Ministeriet, og da Indstævnte ikke bestomindre undlod at foretage noget Skridt til Opfyldelse af den ommeldte Forpligtelse, har Citanten, den constituerede Kammeradvokat paa Embedsvegne, ifølge Finansministeriets Ordre anlagt nærværende Sag mod Indstævnte og paastaet ham tilpligtet deels at betale den ved Sagens Paastævning den 29de September 1862 ifaldne Mulkt for 15 Uger, ialt 75 Rd., til Kjøbenhavn Kjøbstads Fattigvæsen, deels derefter at udrede den anførte ugentlige Evangsmulkt, indtil han godtgjør, at det østlige Hjørne af Bolværket er afbrækket som ovenommeldt. Ved Underrettsdommen er Indstævnte efter sin Paastand frikendt for Citantens Tilstale, og Sagen er derefter af Citanten indanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i Iste Instants neblagte Paastaaende, medens Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Fristdelsespaastand har Indstævnte navnlig villet gjøre gjældende, at han ikke er i Besiddelse af og ingenstunde har modtaget det i Finansministeriets Skrivelse af 10de October 1861 og Indstævntes derefter udstedte Declaration af 27de Februar 1862 ommeldte Rids, hvorefter Afbrækningen skulde foregaae, og at det saaledes er ham umuligt at udføre Arbejdet overensstemmende med Declarationen. Vel er der nu ikke af Citanten ført noget særligt Besid for, at det omhandlede Rids — der efter de af Citanten indhentede Oplysninger ikke skal findes i Ministeriet eller ved Amtet — i sin Tid er blevet Indstævnte overleveret, men ligesom Formodningen i og for sig maa være for, at Indstævnte, dersom han ikke med Havnecommissionsens Communication af Finansministeriets Skrivelse af 10de October 1861 havde modtaget Rildet, skjøndt dette ifølge den under Sagen fremkomne Gjenpart af bemeldte Communication deri ommeldes som medfølgende, ikke vilde have undladt strax eller dog inden han udstedte Declarationen af 27de Februar 1862 — hvori Rildet ligeledes paaheraabes — at gjøre Vedkomnende opmærksom paa, at Rildet manglede, saaledes har Indstævnte hyrken paaberaabt sig, at han

i sine gjentagne Andragender til Ministeriet om Fritagelse for at opfylde den omhandlede Forpligtelse har støttet sig paa, at Ridslet ikke var kommet ham tilhænde, eller mod Citantens Benægtelse deraf oplyst, at det uden Ridslets Tilstedeværelse skulde være ham umuligt at udføre den paagældende Afkrævning paa den i Declarationen betegnede Maade, i hvilken Henseende det ialtsald maatte have paaliggert ham at træffe Overenskomst med vedkommende Autoritet inden Udløbet af den i Declarationen ubetinget vedtagne Frist, hvortil han imidlertid maa antages ikke at have gjort noget Skridt. I Henhold hertil kan der ikke tillægges den saaledes af Indkævnte paaberaabte Grund til, at han ikke har efterkommet sin contractmæssige Forpligtelse til at foretage den ommælte Afkrævning, nogen Betydning, og han vil derfor ifølge Citantens Paastand overensstemmende med Declarationen af 27de Februar 1862, og ibet der ikke fra Indkævnets Side er gjort nogen speciel Indsigelse imod, at den betingede Mulct, som af Citanten paastaet, tilfalder Aalborg Rådskabs Fattigvæsen, være at tilpligte at betale til bemælte Fattigvæsen det ovennævnte indtil Sagens Paatale den 29de September 1862 forfaldne Multibetrag 75 Rd., hvorhos han endvidere — ibet dog erigibel Dom under nærværende Sag ikkun vil kunne gives for det ommælte inden Sagens Paatale forfaldne Beløb — vil være at kjende pligtig at betale til Aalborg Rådskabs Fattigvæsen 5 Rd. ugentlig fra den 29de September 1862 indtil han godtgjør, at det østlige Hjørne af det ovenomhandlede Bolværk er afbrækket saaledes, at 4 Aken af det nye Bolværk ere optagne og førte sammen med det gamle Bolværks nordøstlige Hjørne. Processens Omkostninger for begge Parter findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.“

Nr. 263.

Justitsraad Bunken

contra

Jochum eller **Joachim Hendrik** eller **Heinrich Schmidt**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Januar 1868: „Arrestanten Jochum eller Joachim Heinrich Schmidt bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Sakair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Levison, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Spiesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

J den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Joachim eller Joachim Heinrich Schmidt, hvis opgivne Alder af 65 Aar er kjønnet at stemme med hans Udseende, og som foruden gjentagne Gange at være straffet for Løsgængeri og Betleri, er 3 Gange dømt for Tyveri, senest ved Høiesteretsdom af 17de Februar 1862 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster anlagte Sag har vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han ved sin Andelsbælle den 20de August f. A. saadtes i Besiddelse af en til 2 Rd. vurderet Frakke samt et Kommetørskåbe og en Seltersvandsflaske, tilsammen af Værdi 1 Mk. 6 β, og et Passer-tegn til en Deel af Citadellens Fæstningsværter, hvilke Gjenstande ifølge Anmeldeelse til Kjøbenhavns Politi samme Dag ere fra Hjaalne Arbeidsmand Hans Mortensen tilligemed en ikke tilstedekomnen Trepøglesflaske, idet han under sit Arbejde med at slaae Græs havde heulagt Frakken m. v. ved en Bastion strax indenfor Fernporten ved Langelinie, og bemeldte Hans Mortensen ikke blot har afslagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den tilstedekomne Frakke, men ogsaa præsteret Besids for sin tidligere Besiddelse af samme, medens intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens under Rægtelse af at have Hjaalet de anførte Gjenstande afgivne vækkende og ubestyrkede Forklaringer, hvorefter han vil have kjøbt Frakken af en ham ubekjendt Person, som han traf paa Gaden, vil Arrestanten i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6, idet Omstændighederne dog ikke give aldeles tilstrækkelig Foie til at statuere, at han selv har Hjaalet ostmeldte Frakke, for sin uhjemlede Besiddelse af samme være at anfæ i Genhold til Straffelovens § 241 efter samme Lovs § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med en Straf, der findes at burde bestemmes til Lugthuusarbejde i 2 Aar.“

Onsdagen den 19de Februar.

Nr. 258.

Advocat Klubien

contra

Jens Andersen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Rykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 18de September 1867:
„Tilstalte Christen Poulsen eller Christen Kjelde Poulsen, Peder

Christian Poulsen og Jens Andersen bør henføres i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 5 Dage og de 2 Sidstnævnte i 8 Dage hver, samt in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Schjellerup og Defensor, Procurator Galundan 4 Rb. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

• Viborg Landsoverrets Dom af 11te November 1867: „Tiltalte Christen Kjelde Poulsen bør henføres i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og de Tiltalte Peder Christian Poulsen og Jens Andersen i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Reckelmann, tillægges i Salair hver 5 Rb., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udbiste, i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold med at tage to Klaster Rom findes efter Gjenstandens Bestaffenhed og samtlige iøvrigt med Gjærningen forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 235. Som Følge heraf, og da de Forurettede have erklæret, at de ikke ønske nogen af de Paagjældende tiltalt for Drikkevarernes Borttagelse, vil Tiltalte i Henhold til det anførte Forbuds Slutningsbestemmelse være at frifinde for det Offentliges Tiltale. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Advocat Klubien og Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Stibsdrængene Christen Kjelde Poulsen, Peder Christian Poulsen og Jens Andersen for Tyveri.

Etterat Sagten „Kort“ af Rykjøbing paa Mors den 31de Juli d. A.

om Aftenen var hjemkommen fra en Løffelskads, hvortil blandt Andet en af Aheberne havde leveret Rom, hvoraf nogle Glasfer vare i Behold, hvorhos Deeltagerne havde skænket ca. 6 Rd. i Drikkepenge til Mandflabet, bestaaende af Styrmænd og Skibdrengen, Tilstalte P. Chr. Poulsen, og af hvilke Penge der maa antages at vilke have tilkommet Tilstalte P. Chr. Poulsen ca. 3 Rd., kom de Tilstalte Chr. K. Poulsen — der er en Broder til Tilstalte P. Chr. Poulsen — og Tilstalte J. Andersen tilligemed endeel andre Dreng, efterat Skipperen var gaaet i Land, ombord paa Skibet, hvor de nød nogle Snaape Rom, der blev skænket dem af 2 tilstedeværende Personer.

Bed de Tilstaltes egne Tilfæaelfer og Sagens øvrige Oplysninger er det nu godtgjort, at da Tilstalte P. Chr. Poulsen ved denne Leilighed skulde for Styrmænd hente noget i Kuffet, hvor de omtalte Drikkepenge beroede i en Cigarlase, stal han, der nok troede, at Kassen indeholdt Drikkepenge til Styrmænd og ham, men hvorom dog Ingen havde underrettet ham, faaenden ned i Cigarlase og tog endeel Sølvmonter, som han puttede i Lommen og som, da han senere talte dem, viste sig at være 12 Markstykker, og Tilstalte Chr. K. Poulsen, der havde ledsaget ham til Kuffet, tog da ligeledes, som han har forklaret, i Broderens, Tilstalte P. Chr. Poulsens Paasyn, 3 Mk. af Kassen, og endvidere tog han 2 Bidstestykker af Værdi 2 Mk. Stykket, der maa antages at have tilhørt en af Skibets Ahebere, ligesom fremdeles begge de 2 nævnte Tilstalte i Forening tog ca. $\frac{3}{4}$ Pd. hvidt Sukker.

Tilstalte J. Andersen har derhos forklaret, at da han havde spurgt Tilstalte P. Chr. Poulsen om der var nogen Rom, og denne havde vilst ham de ommeldte Glasfer Rom, der stode i en Kurv i Rummet, med Bemærkning, at hvad der var i Behold tilhørte Skibsofolkene, tog han, skjøndt han nok kunde indsee det Urigtige heri, 2 stykke og forseglede Glasfer Rom, hvoraf han beholdt den ene, medens Tilstalte P. Chr. Poulsen, hvad denne ogsaa har vedgaaet, modtog den anden. Rommen blev tilbeels samme Aften fortæret af de Tilstalte i Forening med de andre Dreng, medens endeel af den af Tilstalte P. Chr. Poulsen modtagne Rom samt Pengene og de øvrige Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen, og Erstatning er isørigt fratalt. De Tilstalte Peber Chr. Poulsen og Jens Andersen have vel anbragt, at de ved den ommeldte Leilighed vare berusede, men efter deres egen Erkjendelse kan dette dog ikke antages at have været i nogen Tilregneligheden ubelukkende Grad.

For det anførte Forhold vilke de Tilstalte, af hvilke Christen Kjelde Poulsen er født 1850, Peber Christian Poulsen 1847 og Jens Andersen 1844, og af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 228, og findes Straffen for de 2 Sidstnævntes Vedkommende passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og for Christen Kjelde Poulsens Vedkommende, under Hensyn til fornævnte Lovs § 37 og § 21, til Fængsel paa søvsnlig Fangekost i 8 Dage."

Nr. 199. **Sogneforstanderflabet for Vording Sogn**

(Advocat Levinfen efter Ordre)

contra

Huusmand **Hans Sørensen** og **Hustru** (Ingen),
angaaende verbale Injurier.

Hammerum Herreds Politiretsdom af 12te Mai 1866: „Den af de Indklagede Hans Sørensen og Hustru, begge af Hestlund, om Vording Sogneforstanderflab brugte Vitring, at „det hølebe med dem, det stjal“, bør være mortificeret, hvorhos de hver især derfor bør bøde 15 Rd. til Ringkjøbing Amtsfattigkasse; saa bør og de af Indklagede Hans Sørensen i hans Indlæg til Retten af 23de Februar d. A. om samme Sogneforstanderflab brugte Udtalelser, nemlig at det ei er sjældent at høre, at Forstanderflabet for Vording Sogn handler eller har handlet usforvarligt, at Forstanderflabets Erklæring kun indeholder lutter Usandhed, at alle nuværende Forstanderflabs-Medlemmer have sammenrottet dem, samt at bemeldte Erklæring sees kun at er (være) stipuleret for at skjule deres Overtrædelse, ligeledes være mortificerede, og bemeldte Sørensen for saadan sin utilbørlige Skrivemaade endvidere have at bøde til Ringkjøbing Amtsfattigkasse Fem Rigsbaler og ligesaa meget til Justitskassen. Derhos ville begge de Indklagede in solidum have at betale til Vording Sogneforstanderflab de Rets- og Stævningsgebyrer dette har havt, forinden Sagen for sammes Bekommende blev beneficeret, samt endvidere udrede de lignende Gebyrer, der maatte være paabrugne eller fremdeles paabrugtes efter denne Tid, som om Sagen ikke havde været beneficeret. I Salair tillægges Forstanderflabets bestiktede Sagsfører, Proc. Valeur, 10 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te November 1866: „Citantterne Huusmand Hans Sørensen af Hestlund og Hustru bør for Tiltale af de Indstævnte, Sogneforstanderflabet for Vording Sogn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter høves, og den for de Indstævnte bestiktede Sagsfører for Politiretten tillægges i Salair 10 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Under Henvisning til den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at der ikke synes at være tilstrækkelig Grund til at forkaste de Indstævntes Forklaring om, at der ved det af Citanterne paalagde Paasagn kun har været sigtet til det Forstanderskab for Bording Sogn, der fungerede i 1863, i hvilket Aar den Begivenhed fandt Sted, som har fremkaldt Paasagnet; og da nu det senere i 1865 bestaaende Sogneforstanderskab, der som Heelhed har anlagt nærværende Sag, men af hvis syv Medlemmer kun to vare Medlemmer af det i det førstnævnte Aar fungerende Forstanderskab, ikke kan antages at have været competent til at paatale en formeentlig Injurie, der kun vedkom dette sidstnævnte, maa det billiges, at de Indstævntes Paastand om Frisindelse ved Dommen er tagen tilfølg. I Henhold hertil, og idet der efter Omstændighederne ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at anvende Mortification og Mulct med Hensyn til nogle af Citanterne paaankede Udabelser i Indstævnte Hans Sørensens Procedure, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hejder det: „I Anledning af at Citanten Hans Sørensen og dennes Hustru af Hestlund den 26de Oct. f. A., da Sogneforstander Carl Eilertsen i Følge med 2 Mænd havde indfundet sig paa Citantens Bopæl for at afhente nogle Sengeskæber, der tilhørte Fattigvæsenet, havde brugt Utringer til bemeldte Eilertsen om, at Bording Sogneforstanderskab hælde med dem, der sigal, har det indstævnte Sogneforstanderskab i Ise Instantis ved en Politiret sagsøgt Citanten og Hustru og paaaaet dem hver især eller under Set ansete med Mulct og de paalagde Utringer mortificerede. Ved Politiretsdommen ere Citanten og Hustru hver for sig idømt en Mulct af 16 Rb. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse og den paalagde Utring mortificeret, hvorhos nogle af Citanten under Proceduren brugte for de Indstævnte formeentlig fornærmelige Udabelser ere mortificerede, og han derfor idømt en Mulct af 5 Rb. til Amtsfattigkassen og ligesaa meget til Justitskassen, og denne Dom har Citanten nu paa egne og Hustrues Begne indanket her for Retten, hvor han, næst at henholde sig til sin Procedure for Underretten, har

neblagt Paastrand om Frisindelse for de Indstævntes Tiltale. Det indstævnte Sogneforstanderskab procederer til Politiretsdommens Stabsassesse.

Eitanterne have for Politiretten erkjendt, at de ved den ovenomhaandlede Feilighed have bragt den Udladelse, at Sogneforstanderne hæfede med dem, der stjal, hvorved de ville have sigtet til et i Aaret 1863 forefaldt Tilfælde, i hvilket det daværende Sogneforstanderskab for Borbing Sogn skal have unbladt at paatale et formeentlig ulovligt Forhold med Hensyn til en fattigvæsenet tilhørende Gjenstand, og herved givet Eitanterne Peførelse til den ommeldte Udladelse; de have derhos gjort gjældende, at Sagen i intet Fald kan vedkomme det Sogneforstanderskab, der er optraadt som Klager, idet der i samme Kun findes to af de Mænd, der vare Medlemmer af det paa den Tid, det ommeldte Tilfælde forefaldt, fungerende Sogneforstanderskab, hvilket sidste de ved de paaklagte Udladelser alene ville have haft for Die.

Det stjønnes nu ikke rettere, end at et Sogneforstanderskab ikke som saadant kan være Gjenstand for Vresforærmelser, hvorimod der — forsaavidt Sagen ikke maatte egne sig til at behandles som en offentlig Sag — alene kunde blive Spørgsmaal om Mortification og Mulct for de paaklagte Udladelser, naar disse vare paatalte af Sogneforstanderskabets enkelte Medlemmer personlig, og da de Indstævnte ikke have anlagt nærværende Sag som enkelte Personer, men kun som Corporation, findes Eitanternes Frisindelsespaastand paa Grund heraf at maatte tages til Følge, ligesom der af samme Grund ikke findes Føie til efter de Indstævntes Paastrand at anvende Mulct og Mortification med Hensyn til nogle af Eitanterne under Proceduren for Politiretten brugte Udladelser, der ere ansete fornærmelige for det indstævnte Sogneforstanderskab som saadant.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at hæve."

Nr. 262.

Advocat Klubien

contra

Niels Laurids Jensen (Defensor Brod),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Dronninglund Herreds Extraretsdom af 14de September 1867: „Tiltalte, Tjenestekarl paa Ormholt Niels Laurids Jensen, bær hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa bær han i Erstatning til Tjenestekarl Christen Nielsen af Gjernholt betale 5 Rd. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 4 Rd. og til Defensor, Procurator Søgstrup 3 Rd. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Biborg Landsøverrets Dom af 11te November 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage, 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Niels Laurids Jensen for volbesligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilspaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da der paa et Skovbal i Ormholt Skov den 7de Juli d. A. omtrent Kl. 1 om Natten var opstaaet Slagsmaal imellem Tjenestekarlene Christen Nielsen og Niels Chr. Jensen, hvortil denne Sidste maa antages at have givet Anledning ved at slaa Chr. Nielsen med sin Stok, slog Tiltalte — der maa antages ikke at have deeltaget i den mellem Chr. Nielsen og N. Chr. Jensen forudgaaende Samtale, men som efter sin Forklaring i samme Diebstif, Slagsmaalet begyndte, fik et Slag af en Stok over Skulderen og troede, at Chr. Nielsen havde vibragt ham dette, hvad dog Chr. Nielsen har benægtet — Chr. Nielsen i Hovedet med en Blyklump af ca. 10 Punds Vægt, som han havde i Haanden, idet han havde viklet den til samme fæstgjorte Snor om Haandledet. Efter Chr. Nielsens Forklaring segnede han, der maa antages omtrent samtidig ogsaa at være bleven slaaet af N. Chr. Jensen i Hovedet med bennes Stok, bagover som Følge af Slagene, men kom strax efter op igjen og søgte at værges sig, idet N. Chr. Jensen og Tiltalte vedbleve at tilføie ham haarde Slag i Hovedet, Ansigtet og paa den venstre Haand, indtil der kom flere til og N. Chr. Jensen undløb, hvorimod Tiltalte, der har erkjendt at have vibragt Chr. Nielsen 2 Slag med den ovennævnte Blyklump, blev anholdt, og Chr. Nielsen bløbte da temmelig stærkt af de ham tilføiede Slag. Efter den af Districtslægen, der den følgende Dag undersøgte Chr. Nielsen, afgivne Erklæring fandtes paa venstre Side af Hovedet henimod Baghovedet et aakent contunderet Saar af rigelig en Tommes Længde med Blottelse af Hjernefalkens Been,

ligesom der paa Banden, høire Die og venstre Haand fandtes Pletter af underløbet Blod eller Hævelse. Det ommeldte Saar i Hovedet maatte efter Districtslægens Erklæring antages frembragt ved et meget voldsomt Slag med et stumpt Redskab, navnlig en saadan Blyklump eller Blykugle, som den af Tilstalte benyttede, og Erklæringen gaar isørigt ud paa, at saaledes som Forholdet i Ziekflittet var, kunde man haabe, skjøndt paa Grund af Blottelsen af Hjernestakens Bæen end ei med Sikkerhed, at Læsionen vilde helbredes uden videre Følger, om og først efter længere Tid, medens Slaget, hvis det havde truffet et svagere Parti af Hjernestaken, med Rimelighed vilde have haft Døden tilfølgende. Efter en senere Erklæring af Districtslægen af 18de Juli fandtes Saaret i Hovedet da i god Tilstand, saa at det ikke kunde antages at være Noget at befrygte for Chr. Nielsens Helbred i Fremtiden.

Tilstalte har vedgaaet, at da han den ovennævnte Aften var tilstede i Skoven og ovennævnte Niels Chr. Jensen havde sagt ham, at der var Noget, der vilde slaae ham og anmodet Tilstalte om at hjælpe sig, hvilket imidlertid af N. Chr. Jensen er benægtet, gif Tilstalte tilbage til Gaarden Drmholt, hvor han tjente, for at hente den ovennævnte Blyklump i den Hensigt at benytte den, hvis der opstod Slagsmaal, men isørigt har han udsagt, at han ikke sigtede efter Chr. Nielsens Hoved, da han svang Klumpen eller Kuglen indod ham, hvortilmod hans Hensigt har været at bibringe ham et Slag et eller andet Sted paa Kroppen, for at bringe ham til at sjerne sig fra N. Chr. Jensen, og paa Foreholbelse af, at han ved at slaae med den ommeldte Blyklump let kunde tilføje et dødeligt Saar eller en meget betydelig Legemsskæbning, har Tilstalte udsagt, at han ingenstude herom har gjort sig nogen Forestilling, naagt han maa indrømme, at han har anskaffet sig Blykuglen for i paakommende Tilfælde at værges sig med samme.

Tilstalte har derhos forklaret, at han ved den ommeldte Leilighed var noget beskaftet, hvorfor han ikke nøiagtig kan gjøre Rede for hvad der passerede, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Føle til at antage, at han har været beruset i en saadan Grad, der kunde have Indflydelse ved Bedømmelsen af hans Tilregnelighed.

For det ansøgte Forhold er Tilstalte, der er født 1841 og med Undtagelse af, at han under sin militaire Tjeneste har været straffet for Disciplinairsforseelser, ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Underretsbommen retteligen ansøgt efter Straffelovens § 208, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil saaledes den paaanlede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Bestaatningen til Chr. Nielsen samt Actionens Omkostninger tilliges, være at stadfæste."

Nr. 257.

Advocat Liebe

contra

Anders Guldberg eller Anders Guldberg Jensen
(Defensor Brock),

der tiltales for Brandstiftelse.

Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 18de November 1867: „Arrestanten Anders Guldberg eller Anders Guldberg Jensen bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 18 Maanedes og i Erstatning udrede til Kjøbstædernes Brandforsikring 2,180 Rb., til Brandforsikringsfelstabet „Danmark“ 361 Rb. og til det fgl. octroierede almindelige Brandassuranc compagui for Løssøre og Effecter 650 Rb. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 8 Rb. og til Defensor, Procurator Ruoz 6 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1868: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Delbanco og Maag betaler Arrestanten Anders Guldberg eller Anders Guldberg Jensen 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det maa under nærværende Sag ved den af Arrestanten Anders Guldberg eller Anders Guldberg Jensen afgivne Tilstaaelse, hvis senere Tilbageladelse efter D. L. 1—15—1 og Sagens Omstændigheder ikke kan komme i Betragtning, anses tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten den 29de Mai sidstleden om Aftenen har ved Benyttelse af Svovlsulfur tændt Ild paa en Bagermester Johansen tilhørende

Stald- og Ladebygning paa Helsingørs Overdrev, som derved nedbrændte til-
ligemed det Meste af hvad der var i den. Bygningen saa affides og var ubeboet,
og efter Arrestantens Forklaring, saaledes som den maa lægges til Grund for
Paakjendelsen, flet Gjærningen ikke imod Eieren's Villie.

Arrestanten, der er født den 21de Juni 1837 og forhen ved Kronborg
vestre Virketingsdom af 17de September 1863 straffet for Tyveri med Fængsel
paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes nu retteligen ved Helsingørs
Bytingsdom af 18de November sidstleden anseet efter Straffelovens § 281
2det Led.

Da den valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde findes
passende, og da Bestemmelserne om Erstatning og Omløstninger ligeledes til-
lignes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
føjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers
Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det forudnede Register. — Saalænge Rette's
Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 & 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
paa de lgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenløffe Boghandel (K. Hegel).
Hjeldbør & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 38.

Den 6te Martz.

1868.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 19de Februar.

Nr. 255.

Advocat Broch

contra

Christen Pedersen Willgaard (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Hasling Nefs Herreders Extraretsdom af 15de August 1867: „Tiltalte Christen Willgaard af Abbøl Hebe bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Gaardmand Joachim Jens Nicolaisen af Overastrup 4 Rd., og betale alle af Actionen lovlige flyvende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Bøch 5 Rd. og til Defensor, Procurator Esmann 4 Rd. Den idømte Erstatning og Sagsomkostningerne at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes i det Hele under Afbærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 28de October 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Medelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørrigt at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

XI. Kjørgang.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brod og Levinsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Tilstalte Christen Peder Jensen Piilgaard, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der havde Tjeneste hos Gaardmand Joachim Jens Nicolajsen i Overastrup og i denne sin Tjeneste havde fri Abgang til en hans Huusbond tilhørende, paa Loftet over Stalben heuliggende Dyrge Havn, der benyttedes til Foder, har — som det maa antages i Begyndelsen af Juni Maaned d. A. — i to forskjellige Gange om Aftenen omtrent Kl. 10 af bemeldte Dyrge borttaget i det Hele omtrent 1 Tønde Havn af Værdi 4 Rd., hvilken Havn han derefter hver Gang i en hjemmefra medbragt Pose har hen til et Huus, som han havde leiet, og hvor hans Familie boede, og hvor han derpaa anvendte Havren til Sæbehavn.“

For de af Tilstalte saaledes forgoede Tyverier er han, der er født i Aaret 1837 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig ansæet efter almindelig borgerlig Straffelov § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen samt Actionens Omkostninger ligeledes bekræftes, være at stadfæste.“

Nr. 4. Handelshuset **Lh. Wilson Sons & Comp.**

(Advocat Henrichsen)

contra

Skibscapitain **Lanchandt** og Grosferer **F. W. Rjørboe**
(Advocat Brod),

angaaende Titanernes Paastrand paa Erstatning hos de Indstævnte i Anledning af en Paafeiling m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22de Februar 1865: „De Indstævnte, Skibscapitain Lanchandt og Grosferer F. W. Rjørboe, bør for Sagsøgerne, Lh. Wilson Sons & Comp., deres Tilstalte i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Efter alle de Høiesteret forelagte Oplysninger findes det at maatte ansees tilstrækkeligt beviist, at det syd fra kommende Dampskib, som Skonnerten „Express“, senere kaldet „Thor“, efter hvad de Indstævnte have erkjendt, den 29de Marts 1864 om Aftenen omtrent Kl. 8 har paaseilet i Farvandet mellem Helsingør og Rullen, er det under Sagen omhandlede Dampskib „Pacific“. Det bemærkes navnlig i denne Henseende, at der til de i den ind-
 ankede Dom ansførte, herfor talende Data efter Dommens Afgjælse endnu er kommet, at „Pacific“s Capitain edelig har blandt andet bevidnet at have gjenkjendt „Express“ som den Skonnert, af hvilken hans Skib paa ansførte Tid og Sted blev paaseilet, samt at Citanterne have fremlagt en Fortegnelse fra Dragør Vobseri over de Skibe, der den 29de Marts 1864 have passeret Drogden, og en Erklæring fra en i Helsingør boende Handlende, der er Correspondent for „Dørjenhølle“ og flere Assuranceelskaber, hvilke begge i høi Grad bestyrke, at „Pacific“ har været det eneste syd fra kommende Dampskib, der til den ommeldte Tid har befundet sig i bemeldte Farvand, medens paa den anden Side de Indstævnte ikke have oplyst det Mindste, der kunde understøtte den af dem fremsatte Formodning, at det ikke bestomindre skulde være et andet Dampskib, med hvilket „Express“ var stødt sammen.

Forsaavidt derimod Citanterne have formeent, at det tillige maa ansees beviist, at Sammenstødet ene har havt sin Grund i Skonnerten „Express“s flette Førelse, da er dette vel antaget af tvende Sagkyndige, hvis Erklæring af Citanterne er Høiesteret forelagt, men tvende andre Sagkyndige have derimod htrret, at de finde for store Mangler i de factiske Oplysninger til i den Henseende at turde udtale en bestemt Mening, og efter samtlige Omstændigheder skjøntes saadant heller ikke at kunne statueres som afgjort. Det vil derfor ikke, som Citanterne have villet, kunne paalægges bemeldte Skonnert og dens Fører at bære hele den Dampskibets ved Sammenstødet tilføiede Skade, hvorimod denne, da Sammenstødet endnu mindre kan, som de Indstævnte have formeent, lægges „Pacific“s Fører til Last, vil være at forbele efter Regelen i L. 4—3—3.

Citanterne have opgjort den nævnte Skade til Lstl. 1,067.

4 sh. 5 d., men fra dette Beløb vil først være at drage det med Eftl. 315. 11. 4. beregnede Tab af Fragt, der ikke kan anses som en Skibet tilføjet Skade, der kunde komme til Fordeling efter næsmeldte Lovregel. Dernæst vil den Godtgjørelse, som Citanterne have beregnet sig for Tab ved Dampskibets Henliggen under Reparation i 13 Dage med Eftl. 40 pr. Dag — hvilket Beløb langt overstiger hvad der som i den Tid paaløbne Udgifter, navnlig til Løn og Underholdning for Besætningen, med Rette kunde være ført op som tilføjet Skade — efter Omstændighederne være at nedfætte til Eftl. 10 for hver Dag. Endelig maae fra de øvrige Poster paa Citanternes Udgifts- og Tabsregning afgaae Eftl. 47. 12. 10, som ved Siden af at omfatte en enkelt Udgift paa 5 Rd., der maa henregnes til Omkostningerne ved nærværende Proces, isøvrigt ere Udgifter deels til Udløsning af Ladningen (282 Rd. 13½ ß), deels til Anskaffelsen af Waatter til Lasten (66 Rd. 4 Mk.), deels til forskellige, som det efter det Ophlyste nærmest maa antages, kun for Ladningens Skyld medgaaede Traduttore- og Retssomkostninger (29 Rd. og Eftl. 4. 14. 2), hvilke Udgifter alle ligesaaalt som Fragttabet kunne betragtes som Skibet vedkommende. Den hele Skade, der bør komme til Fordeling, vil, da der efter Omstændighederne ikke kan findes nogen Grund til at gjøre en Reduction for Forskjellen mellem Gammelt og Nytt, herefter være at ansætte til Eftl. 314 „ sh. 3 d., hvoraf altsaa de Indstævnte, under Tvang af Execution i Skonnerten „Express“ med Tilbehør eller i dens Assurancefum, ville have at betale Citanterne Halvdelen eller Eftl. 157. „ 1¹/₂ med de paastaede Renter. Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte bør, under Tvang af Execution i den omhandlede Skonnert „Express“, senere kaldet „Thor“, med Tilbehør, eller i dens Assurancefum, til Citanterne betale Eftl. 157. „ sh. 1½ d. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20de Juli 1864 til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indbaulede Doms Præmisjer hedder det: „Sagsøgerne Th. Wilson Sons & Comp. i Hull paastaae under nærværende Sag de Indstævnte, Skibscapitain Landhandt som fører af den tidligere under Navnet „Express“ færende Skonnert, og Grosserer F. W. Kjærboe som nærværende Eier af bemeldte, senere under Navnet „Thor“ formeentlig totalt forliste Skonnert, tilpligtede, Een for Begge og Begge for Een, den Sidstnævnte ialtsald forsaasibt angaaer Ret for Sagsøgerne til at gjøre Ublæg i Skonnerten med Redskaber, Fragt og øvrige Tilbehør og navnlig i saamtes Assurancesum, at betale Rpl. 1,067. 4. 5., eller subsidiairt dette eller et nærmere efter Rettenes Skjøn fastsat Beløb, forbeelt efter Reglen i D. L. 4—3—3, med Renter 5 pCt. p. a. fra Paalagens Dato den 20de Juli f. A. indtil Betaling steer og Sagens Omkostninger. Søgmaalet begrundes herved, at den nævnte Skonnert den 29de Marts f. A. om Eftermiddagen henved Kl. 8 mellem Helsingør og Kullen skal have paaseilet det Sagsøgerne tilhørende Fernstredampskib „Pacific“ af Hull, Captain Silverwood, der var paa Reisen fra Danzig til Sunderland med en Ladning Hvede, og midtskibs paa Dampskibets Bagbordsside vragt det 3 store Huller, hvorigjennem Vandet strømmede saaledes ind, at man blev nødsaget til at søge Rødhavn i Kjøbenhavn, der oploste og i havareret Tilstand sælge Henimod 1/5 af Ladningen, undertaste Dampskibet en foreløbig Reparation og senere i Sunderland en yderligere Istandsættelse. Den Skade og det Tab, directe og indirecte, som Dampskibets Ehederi herved har lidt, udgjør efter saamtes Opgjørelse det principaliter paastaaede Beløb Rpl. 1,067. 4. 5.

De Indstævnte, der subsidiairt have gjort gjældende, at de ialtsald kun kunne tilpligtes at betale den halve Skade, eftersom føreren af „Pacific“ formeentlig ikke kan anses uden Skyld i Sammenstødet, og Skylden i intet Tilfælde heelt kan vækkes over paa det andet Skib, ligesom de derhos have gjort forskellige Indsigelser mod Størrelsen af den fordrrede Skadeserstatning og saamtes enkelte Poster, have principaliter paastaat sig aldeles frjundne for Sagsøgernes Litalte, med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de have benægtet, at det er den tidligere under Navnet „Express“ færende Skonnert, som har havt det paagjældende Sammenstød med Dampskibet „Pacific“. De have i denne Henseende nærmere anført, at Skonnerten ved den 29de Marts f. A. omtrent Kl. 8 om Aftenen imellem Kullen og Helsingør har havt et Sammenstød med et Dampskib, mod hvis Bagbordsside Skonnerten løb med sin Styrbordss Bøug, men ligesom det paagjældende Dampskibs Navn m. v. var og forblev ubekjendt for Mandskabet paa „Express“ saavel som for de Indstævnte, saaledes kunne og ville de saameget mindre erkjende, at det paagjældende Dampskib har været „Pacific“, da det synes lidet rimeligt, at en lille Træskonnert som „Express“ skulde kunne have tilføiet et stort Fernstredampskib som „Pacific“ en saa betydelig Skade ved et Sammenstød, der ikke var voldkommere, end at „Express“ saa at sige ingen Skade tog og uhindret fragt igjen kunde fortsætte sin Fart, hvilket Mandskabet paa „Express“ vil have staaet i den For-
mening, at ogsaa det ubekjendte Dampskib, med hvilket man havde Sammenstødet, gjorde for sit Bekjendte. Dertil kommer, at medens den Skonnert,

hvoormed „Pacific“ havde Sammenstøbet, ifølge den af Indskævnantes Mandskab afgivne Beskrivelse først i en Afstand af 1 à 1½ engelsk Meil observeredes om Bagbord, gaaer den foreløbig af Mandskabet paa „Express“ afgivne Beskrivelse ud paa, at det Dampskib, med hvilket man havde Sammenstød, viste sin grønne Lanterne, da man fik det i Sigte, og først viste begge sine Lanterner, da det var 3 Streger forligere end tværs for Skonerteren „Express“, ligesom det antoges, at denne efter den Fart, den stjøb, Kl. 8 maatte være kommen nærmere til Helsingør end det Sted, hvor „Pacific“ skal have haft Sammenstød med en Skonnert. De Indskævnte gjøre derfor gjældenbe, at der maa antages at have fundet 2 Sammenstød Sted, et alvorligt imellem „Pacific“ og en ubekjendt Skonnert, der maaskee er gaaet under paa Stedet, og et ubetydeligt mellem „Express“ og et ubekjendt Dampskib uden alvorlig Følge for noget af Skibene.

Ligeoverfor denne de Indskævnantes Benægtelse maatte det være Sagsøgerens Sag at tilvejebringe Bevisligheder, som kunde give tilstrækkelig Føie til at statuere, at det virkelig har været „Express“, som har haft Sammenstød med „Pacific“, og til som Følge heraf eventuelt at paalægge de Indskævnte et mere eller mindre betydeligt Erstatningsansvar. Ganste vist fremtræder det nu som et mærkeligt Tilfælde, om der ialtsald omtrent til samme Tid og paa samme Sted skulde have fundet 2 Sammenstød Sted mellem 2 forskellige Dampskibe paa den ene og to forskellige Skonnerter paa den anden Side, og det tilmed forsaavidt paa samme Maade, som begge Sammenstøbene maatte antages at være skete saaledes, at Skonnerterne med deres Styrbords Vouge tørnede imod Dampskibenes Bagbordsider, men ihvorvel den Formodning, som der i og for sig kunde synes at være for, at det i Virkeligheden kun har været eet Sammenstød, forsøges derved, at der, efter hvad der er fremkommet under Sagen, Intet er oplyst om, at der skulde have forlydt Noget om, at en anden Skonnert end „Express“ har haft Sammenstød med „Pacific“, eller et andet Dampskib end dette med „Express“, kan Muligheden af et dobbelt Sammenstød dog ingenlunde anses ubeløst, og det vilde neppe være juridisk forsvarligt, uden videre at stille et Tilfælde, der vel kan betegnes som en Mærkelighed eller noget Usædvanligt, i Klasse med det Uantagelige eller det, som maa have Formodningen imod sig. Sagsøgerne have fremdeles vel anført forskellige andre Omstændigheder, der formeentlig tale for, at det virkelig er „Express“, som har paafælet „Pacific“, men det skjønnes ikke rettere, end at heller ikke de saaledes paaberøbte Omstændigheder kunne staae Prøve for en alvorlig Under søgelse. Forsaavidt Sagsøgerne saaledes have anført, at det her i Hønen, efterat saavel „Express“ som „Pacific“ var indkommen her, skal være bleven almindelig omtalt og antaget, at det var „Express“, som havde haft Sammenstød med „Pacific“, da er Rigtigheden heraf deels af de Indskævnte benægtet og ikke tilstrækkelig godgjort af Sagsøgerne, deels vilde der i og for sig ikke kunne stilles noget videre paa et saadant løst Rygte, hvis Opkomst efter Omstændighederne vilde være let forklarlig. Omtrent det Samme gjælder med Hensyn til hvad Sagsøgerne have anført om, at nogle af Folkene paa „Pacific“

skulle have gjenkjendt den her liggende „Express“ som den paagjældende Skonnert; Sagsøgerne have i denne Henseende kun ført eet Vidne, og dets Forklaring gaar kun ud paa, at „Express“ meget lignede den Skonnert, som havde paaseilet „Pacific“. Om det derhos end er noget bestræbende, at der ikke blev meldt Protest med Hensyn til det Sammenstød, som Skonnerten „Express“ havde havt, efter dens Ankomst her i Havnen, at dette Sammenstød slet ikke er omtalt i Skonnertens Journal, og at man først efter henimod 14 Dages Føreløb, da det rygtes, at „Pacific“'s Kheberi tænkte paa at reise Sag imod Føreløbet og Tieren af „Express“, traf Foranstaltninger til at faae optaget en Søforklaring af Mandskabet paa „Express“, uden dog dertil at indvarede den her værende Befalningsbefalede for „Pacific“'s Kheberi, saa kan der dog ikke heraf udledes noget egentligt betydende Datum for, at Føreløbet af „Express“ vel var sig bevidst at have paaseilet „Pacific“, men passede at holde dette skjult, og ei heller kan en saadan Hensigt med nogen Sikkerhed udledes deraf, at Føreløbet af „Express“ sit et andet Skib at føre og at „Express“ selv blev ombødt. Større Betydning vilde det nægteligst have, hvis det fra Sagsøgernes Side var blevet tilbørligt oplyst og konstateret, at det forholdt sig som af dem anført, at der i Skonnerten „Express“ paa sammes Styrbordsboug fandtes 3 Bolte, som med Hensyn til deres Størrelse og indbyrdes Afstand saamt Stedet, hvorpaa de fandtes, næsligtlig passede til de 3 Huller, som „Pacific“ ved Sammenstødet havde faaet i sin Bagbordsbude, saavel som at hine Bolte i „Express“ bare Mærke af at have været inde i en Jern-Skibsbeklædning og dermed at være blevne noget udrevne eller opfløjede. Men et Beviis for disse paaberabte Data, som de Indstævnte ikke have villet erkjende, og hvilket det formeentlig havde faaet i Sagsøgernes Magt at tilbetefringe ved en formelig Skønforretning, er ikke forhaanden; der foreligger kun et enkelt Vidnes Forklaring om, at det af Capitainen paa „Pacific“ ombord paa Skonnerten „Express“ tagne Maal af sammes 3 Bolte efter Capitainens Opgivende stemmede overeens med Hullerne i Dampskibet, og at mindst 2 Bolte paa Skonnertens Styrbords Storrøst vare noget oprevne paa Hovederne, samt en af de tvende til at spise Dampskibet „Pacific“ i dens bestadige Tilstand udmeldte Besigtigelsesmænd udenfor selve Skønforretningen afgiven skriftlig Erklæring angaaende Afstanden imellem Hullerne paa Dampskibet, uden at det nærmere er oplyst, at disse Maal passede til Afstanden imellem de paagjældende Bolte paa „Express“.

Efter det Anførte tør det efter Retens Formenting ikke statures, imod de Indstævnets Benægtelse, at det er Skonnerten „Express“, som har havt Sammenstødet med Dampskibet „Pacific“, og Resultatet maa derfor blive, at de Indstævnets principale Krifindelsespaastand tages til Følge. Efter Sagens Beskaffenhed findes dog Processens Omkostninger at burde opkræves.“

Nr. 243.

Advocat Henriksen

contra

Mogens Abraham Sommer (Defensor Levinfen),

der tiltales for i to af ham udgivne Skrifter „Tugteriset Nr. 9“ og „Samsundsbaandet Nr. 1“, hvad det sidstnævnte angaaer, navnlig i den i samme optagne Artikel med Overtskrift „Lærerne og Ceremonierne“ at have bespottet og forhaanet Folkekirkenes Troeslærdomme og Gudsbjertelse.

Nalborg Byes Extraretsdom af 15de Juli 1867: „Tiltalte Mogens Abraham Sommer bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maanedes, hvorhos de af ham udgivne Skrifter, „Tugteriset Nr. 9“ og „Samsundsbaandet Nr. 1“ kaldede, bør være confiskerede. Saa bør og Tiltalte tilsvare Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Høegh 8 Rd. og til Defensor, Procurator Bengten 6 Rd. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de October 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Maanedes. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Kockelmann og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mogens Abraham Sommer for i to af ham udgivne Skrifter „Tugteriset Nr. 9“ og „Samsundsbaandet Nr. 1“ — hvad det sidstnævnte angaaer, navnlig i en i samme optagne Artikel med Overtskrift „Lærerne og Ceremonierne“ — at have bespottet og forhaanet Folkekirkenes Troeslærdomme og Gudsbjertelse.

I de incriminerede Skrifter, som Tiltalte har erkjendt at have forfattet, medens han i de første Maanedes af indværende Aar udstod Fængselsstraf efter

forskjellige ham tidligere overgaaede Domme, har Tiltalte ligesom i flere tidligere Skrifter, der have været Gjenstand for offentlig Paataale, angrebet de forskjellige kristne Religionsfællesskabs og navnlig Folkekirken Gudsdyrkelse og kirkelige Skikke, der efter hans Mening skulle være afvigende fra eller mangle Gjennemmel i det nye Testamente, og da Tiltalte, ved at fremstjette disse Anførelser, navnlig har med Hensyn til Præsteembedets Betydning i Folkekirken brugt Hoansudtryk af en lignende Vestsættelse som dem, for hvilke han tidligere gjentagne Gange er anseet med Straf efter Lov 3die Januar 1851 § 8, idet han blandt Andet har kaldt Præsterne „Bespisningsværter, som satte Jesu sande Begene og Jesu sande Blod“ og „Kjøbmænd, som sælge Syndernes Forladelse og den hellige Aands Gave“, samt udtalt, at Præsterens Gjerning, navnlig ved Meddelelsen af Syndsforladelse, ikke er „andet end Spot og Haan værd“, og at Grunden til at de — som han har udtrykt sig — fremdeles fremturer i Folkekirken Læresætninger og kirkelige Skikke, alene skulde være Hensynet til de med deres Embedsfilling forbundne Forbøle og Indtægter, findes det at maatte billiges, at Tiltalte, der, som meldt, tidligere flere Gange har været straffet efter Lov 3die Januar 1851 § 8, og navnlig ifølge Høiesteretsdomme af 19de November f. A. samt 8de Marts og 10de April d. A. i Henhold til bemeldte Lovbestemmelse samt Straffelovens § 64 med i det Hele 6 Maaneders Fængsel, nu ved Underretsdommen er for det foranstjorte Forhold anseet efter Straffelovens § 156, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til flumpest Fængsel i 4 Maaneder, findes dog efter Sagens Omstændigheder at kunne indskræntes til samme Slags Fængsel i 2 Maaneder. Med denne Forandring i Straffetiden vil saaledes den paaanførte Dom, ved hvis Bestemmelser om de paaagjældende Skrifters Confissation samt Actionens Omkostninger det findes at maatte have sit Forblivende, være at fastsætte.“

Torsdagen den 20de Februar.

Nr. 259.

Advocat Hansen

contra

Jens Peter Poulsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Januar 1868: „Arrestanten Jens Peter Poulsen bør straffes med Forbebringshuusarbejde i eet Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Engberg og Prøveprocurator Casse, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 8 Maanedes.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maanedes. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalt 10 Rd. til hver.

3 denhånbaude Doms Præmisses hebdet: „Da Arrestanten Jens Peter Poulsen, der er født den 22de Juni 1840 og ved denne Reis Dom af 12te Januar forrige Aar anseet efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Stykke med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under uadværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det høvrigt Dyphste bestyrkede Litsaaelse er overbevist at have den 26de November forrige Aar straffaalet Snekkerjoven Peter Nielsen et til 1 Rt. 8 § vurderet Tørklæde og den 2den forrige Maaned Samme en Frakke af Værbi 2 Rd., vil han være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.“

Nr. 268.

Advocat Heinrichsen

contra

Niels Pählsson (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 20de December 1867: „Arrestanten Niels Pählsson bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i otte Maanedes. Saa bør han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Plodros 5 Rd. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Januar 1868: „Dirketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Deher og Lvermoes betaler Arrestanten Niels Pählsson 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilsaetse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende Sag tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Niels Pålsson den 30te October f. A. har frastjaalet Gaardmand Lars Pedersen i Hærstrup endel til 21 Rb. 2 Mk. 8 S vurderede Bekædnings- og lignende Gjenstande, der horede i Gaardens øverste Stue, hvortil han skaffede sig Afgang ved at ublage en Bindeskrube og sige ind ab det derefter aabne Bindue.

Arrestanten, der er angivet at være født i Sørrig i Aaret 1838 og ikke findes forhen straffet, er ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketingsdom af 20de December f. A. retteligen herfor anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og da den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde findes passende og da de øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 260.

Advocat Hindenburg

contra

Olof Peter (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Skudsmaalkforfalskning.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 30te November 1867: „Arrestanten Olof Peter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. Saa bør han og udrede samtlige af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salarit til Actor, Procurator Bloedrofs 5 Rb. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rb. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Januar 1868: „Arrestanten Olof Peter bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkost-

ninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Steinthal og Regeringsraad Lindhard for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den stete Indstævning foresligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indantebe Dom under denne Deel af Sagen ansøgte Grunde i Forbindelse med de efter Dommens Affigelse for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret paakjendte Sag, hvorunder Arrestanten Oluf Peter tiltales for Tyveri, Bedrageri og Studsmaalsforfalskning, er Arrestanten ved egen, af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaelse overbevist at have gjort sig skyldig i de ham paafigtede Forbrydelser.

Han har saaledes engang i October Maaned fra det da uafslaaede Karlekammer i Gaardeier Kieberges Eiendom i Frederiksberg By stjaalet et Par Niels Andersen tilhørende, til 1 Rd. 2 Mk. vurderede Beenklæder, og den 5te November fidsleden, efter at have opholdt sig paa et over Stalben i bemeldte Eiendom værende Loft, hvor han havde søgt Nattefy, staaet sig Afgang til Karlekammeret, der dengang var afslaaet, ved at tage Nøglen til samme, som han vidste var ophængt ved Døren bagved en Foderkasse, og i Kammeret tilvandt sig en Portemonnaie med 9 Rd. 3 Mk. og nogle til 3 Rd. 1 Mk. vurderede Klædningsstykker. . . .

Endelig har Arrestanten i sin Studsmaalsbog indført Paategninger om at have tjent fornævnte Kieberg og Kjøhler Niels Wittelisen, og understrøvet dem med disse Mænds Navne, Alt uden deres Vidende og Samtykke, men imod hans Benægtelse er det ikke godtgjort, at han senere har forevist Bogen for Rogen, hvormod han har forklaret, at han, da han fortrød hvad han havde gjort, ved de tvende Blade løse, hvorpaa han havde strevet.

Som Følge af Foransøgte bliver Arrestanten, der er født den 14de April 1846 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirettsdom af 2den October 1860 er anset efter Frdn. 11te April 1840 § 26 med Straf af Afsæ

efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, da det sidste af ham udførte Tyveri maa henføres derunder, samt efter § 270 cfr. §§ 271 og 46, . . . og findes Straffen for Arrestanten at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset tilfide efter § 254 og Lov 10de Mai 1854 § 63, der ikke i nærværende Tilfælde findes at kunne komme til Anvendelse, bliver derfor i disse Henseender at forandre. Da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, bliver den forsaavidt at stadfæste.“

Nr. 250.

Advocat Hansen

contra

Grosserer **Jshøi**, Oliemøller **Petersen**, Bager **Hamann**, Bovedts Enke, Gartner **Hasberg**, Kroeier **Petersen**, Eddikebrügger **P. Jensen**, Koholder **C. Jensen**, Vognmand **Mads Larsen**, Bager **Meyer**, Møller **Lind**, Fiskehandler **Jens P. Kallehauge**, Slagter **Carl Schmidt**, Vognmand **Jacob Johnsen**, Huuseier **Jens Bentsen**, Røgmand **Henrik Johnsen**, Slagter **Eisemann**, Bærtshuusholder **Peter Lund**, Slagter **F. Hansen** og Jordbruger **Søren Hansen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for ikke at have efterkommet deres Forpligtelse til at møde som Vandfjorere i Ibebrandstilfælde.

Amager Virks Politiretsdom af 24de September 1867: „De Tiltalte Grosserer Jshøi, Oliemøller Petersen, Bager Hamann, Bovedts Enke, Gartner Hasberg, Kroeier Petersen, Eddikebrügger P. Jensen, Koholder C. Jensen, Vognmand Mads Larsen, Bager Meyer, Møller Lind, Fiskehandler Jens P. Kallehauge, Slagter Carl Schmidt, Vognmand Jacob Johnsen, Huuseier Jens Bentsen, Røgmand Henrik Johnsen, Slagter Eisemann, Bærtshuusholder Peter Lund, Slagter F. Hansen og Jordbruger Søren Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Smed P. Larsen bør til Amager Virks Politikasse bøde 1 Rd. Tiltalte Huuseier Niels Linnemann af Rastrup bør under en Muld af 1 Rd. til Kjøbenhavns Amts Fattikasse for hver Dag, denne Dom sidde overhørig, inden 14 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse oplægge det manglende Vost over sit Kjøkken og bevise Saadant ved Brandfogdens Attest. Saa bør

han og til Politikassen høde 2 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter Dommens lovlige Forhændelse under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1867: „Dirkretingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Prøveprocurator Kalko og Procurator Berggreen med 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Ved kgl. Ordre af 27de f. M. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Genstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Selv om det antages, at der med Hensyn til den under Sagen omhandlede Kjørepligt findes en i formel Henseende gældig Bestemmelse, om hvis Overtrædelse fra de Tiltaltes Side der kunde være Spørgsmaal, maa Højesteret ialtsald i Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde billige, at der er tillagt dem Frisindelse for det Offentliges Tiltale, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, bliver derfor at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Levinson tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende Sag tilstrækkeligt oplyst, at de Tiltalte Grosserer Schøi, Olieøller Petersen, Vager Hamann, Bovedis Enke, Gartner Hasberg, Krocier Petersen, Eddikebrgger P. Senjen, Koholter C. Senjen, Vognmand Nads Larsen, Vager Meyer, Møller Lund, Fiskehandler Kallehaug, Slagter Carl Schmidt, Vognmand J. Johansen, Huuseier Jens Bentzen, Røgmand Henrik Johansen, Slagter Eifemann, Bærtshuusbolter Peter Lund, Slagter F. Hansen og Vorbbrnger Søren Hansen, der i Medfør af Kjøbenhavn's Amtsrads Skrivelse af 31te Mai 1866 ere opførte paa det af Laaruby Sogneforstanderskab for Aaret 1867 affattede Regulator for Vandkjørelse i Iibebrandstilfælde, med Forpligtelse til i saadanne Tilfælde at møde med

Bogn og Hest forsynede med 1 eller 2 Vandtønder, besøgtet ere udeblevne respective ved Ildbrand den 3die Juni og Rønsting den 1te s. M. Ved Amager Birketingsdom af 24de September d. A. ere de indtilertid frifundne for det Offentliges Tiltale af Hensyn til, at § 33 i Loven af 2den Marts 1861 knytter Forpligtelsen til i Ildbrandstilsælde at møde med Heste og Bogn til Besiddelsen af en Gaard, hvilken Tingen af de Tiltalte besidder i Ordets legale Betydning, samt af Hensyn til, at den Bemyndigelse til Affattelse af Udbring i Regulativet, hvilken Loven tildeeler de communale og administrative Autoriteter, ikke kan antages at strække sig ud over selve hiin Betingelse for Forpligtelsen, navnlig ogsaa fordi den Godtgjørelse i Sogneægter, hvortil Paragraphen henviser, kun laaber sig gælde til Besiddere af „Gaarde“.

Da nu Overretten maa være enig med Underdommeren i denne Opfattelse af Lovgivningen, vil Birketingsdommen, der ogsaa angik flere Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste, og Sagens Omkostninger, berunder Salairerne til Actor og Defensor her for Retten 5 Rd. til hver, at udrede af det Offentlige.“

Hermed endte Høiesteretsaaaret 1867.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saa længe Retsens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Høgel).

Hjelsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

